

Giới thiệu Gia Cổ Tình Yêu

Truyện Gia Cổ Tình Yêu, cô đã từng yêu một người không thuộc về mình cũng giống như một chiếc hải nữ đã không mang vầng thì đừng cố ép, chỉ làm cho mình thêm đau mà thôi.

Những thứ không thuộc về mình thì vĩnh viễn cũng sẽ không là của mình và ngược lại. Anh đã từng là người mà cô rất yêu thương trân trọng, là người mà cô nghĩ sẽ suốt đời cùng cô đi hết con đường này sẽ không bao giờ buông tay cô. Nhưng không anh trước kia đã từng là của người con gái khác, còn tôi chỉ là người dùng chân để xoa dịu vết thương cho anh nghỉ ngơi mà thôi.

Rốt cuộc cô chỉ là cái phao cứu anh thoát khỏi cơn bão lớn này thôi, khi nó qua đi thì cũng là lúc anh bỏ ra đi để lại cái phao như cô một mình lênh đênh giữa dòng biển mênh mông không một bóng người cô đơn lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cổ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Những gì anh bỏ ra luôn thu được lợi ích

Mùa thu luôn là mùa đẹp nhất của thành phố này, trời cao xanh trong, tiết trời se lạnh. Từ vị trí Cam Lộ và Giang Tiểu Lâm đang đứng nhìn xuống, sân trường rợp một màu xanh ngát, học sinh từ các lầu tủa ra, tùm nập tùm nập mà vừa đi vừa trò chuyện rôm rả, xa xa có thể nghe thấy tiếng rúc rích nói cười.

Đã hết giờ làm, các giáo viên tổ nghiên cứu giảng dạy lịch sử tất bật thu dọn đồ đạc, rồi lục tục về nhà. Giang Tiểu Lâm và Cam Lộ vẫn đứng bên cửa sổ thì thầm trò chuyện.

Chiếc điện thoại di động để trên bàn làm việc của Cam Lộ chợt réo vang, cô nói xin lỗi rồi bước đến nghe, là điện thoại của chồng cô Thượng Tu Văn, anh nói với cô tối nay phải tiếp khách, không ăn cơm nhà. Cam Lộ theo thói quen dặn anh đừng uống rượu, uống rượu rồi thì không nên lái xe. Anh ừ theo thói quen, rồi dặn cô nếu xe buýt quá đông thì đi taxi.

Giang Tiểu Lâm quan sát gương mặt thanh tú đang đứng gần đấy, mái tóc ngắn chấm vai suôn mượt rủ xuống, che đi nụ cười dịu dàng thấp thoáng. Cô có chút bùi ngùi, Cam Lộ mới 26 tuổi, trẻ hơn mình hai tuổi, vậy mà đã kết hôn được gần hai năm rồi, bình thường thái độ luôn hòa nhã vui vẻ, có thể thấy cuộc hôn nhân của cô ấy rất mỹ mãn, hạnh phúc. Còn cô lại bị công việc trói buộc, lúc nào cũng bận rộn đến không kịp thở, tiếp xúc với người khác giới chẳng ai khác ngoài đồng nghiệp và học sinh, xem ra cuộc sống của cô khó tính là rất lớn.

Cam Lộ ngắn gọn kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại, đặt di động xuống quay lại bên cửa sổ, Giang Tiểu Lâm cười: “Đúng là vợ chồng son.” Giang Tiểu Lâm đẩy gọng kính, trở lại nét mặt nghiêm túc như khi đang làm việc: “Tóm lại, học sinh đánh giá cách dạy của em khá tốt, nhưng có một vài học sinh phản ứng, em cho kết luận mở khá nhiều, làm chúng không biết phải ghi chép thế nào.”

Cam Lộ dạy môn Lịch sử lớp 10, là môn phụ bắt buộc ở trường Trung học thuộc Đại học Sư phạm này. Cô được phân công dạy hai lớp chuyên Lý và chuyên Văn, lớp Lý của trường nổi tiếng toàn tỉnh với những thành tích đáng nể, còn chọn lớp Văn đại đa số là nữ sinh và những nam sinh có kết quả học tập tương đối yếu, một năm học thường chỉ mở hai hoặc ba lớp chuyên Văn mà thôi. Cô biết rõ mục đích Giang Tiểu Lâm - chủ nhiệm lớp - đến tìm cô, cô không hề có ý định tranh cãi về cách soạn giáo án của mình.

“Sau này em sẽ chú ý hơn, cố gắng hoàn thiện cách dạy để bài học sinh động hơn và kết quả rõ ràng, cô động hơn.”

Giang Tiểu Lâm vốn nghĩ rằng sẽ phải hao hơi tốn trí thuyết phục cô giáo trẻ về cách làm việc, hơn thế còn chuẩn bị chu đáo nên nói thế nào, thế mà không ngờ cô ấy tiếp thu dễ dàng như vậy nên thờ phào nhẹ nhõm. Sau khi tốt nghiệp Đại học Sư phạm, với bằng thành tích loại ưu, cô được nhận vào giảng dạy tại trường này, ba năm trước bắt đầu đảm nhận công tác chủ nhiệm lớp, công việc bận rộn này chiếm hầu hết thời gian của cô, quản lý một lớp học, dạy Toán hai lớp đã rất mệt rồi, còn phải giữ liên lạc với các giáo viên đứng lớp, nên cô thật sự rất sợ đụng phải những đồng nghiệp cố chấp.

Cam Lộ là đàn em của cô ở Đại học Sư phạm, một năm rưỡi trước mới được điều về từ một trường trung học phổ thông ở khu giáp ngoại thành, việc điều động Cam Lộ vốn đã có rất nhiều lời bàn tán xì xào, trường học nhìn bề ngoài là nơi hội tụ của các phân tử trí thức, vấn đề nhân sự là một chuyện rất tế nhị, Giang Tiểu Lâm không thích giao du với những người có gia cảnh phức tạp, nhưng cô chẳng cách nào phản đối sự sắp xếp của trường, may mà nửa học kì vừa qua, Cam Lộ luôn thể hiện mình là một giáo viên tận tâm, có trách nhiệm, hơn nữa lại rất hòa đồng khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

“Thế thì tốt rồi.” Giang Tiểu Lâm tươi cười, cô vừa là giáo viên môn chính vừa là chủ nhiệm lớp, một tuần có vài buổi tối phải quản lý học sinh tự học, tất nhiên bận rộn hơn nhiều so với giáo viên môn phụ. “Không làm mất thời gian về nhà của em nữa, tạm biệt.”

Cam Lộ về đến nhà, chị giúp việc theo giờ chuẩn bị cơm nước xong đã ra về. Cô với mẹ chồng Ngô Lệ Quân cùng ăn cơm tối, Ngô Lệ Quân năm nay 56 tuổi, trước đây là bác sĩ khoa nội, sau đó bước vào đường hoạt động, lên chức vụ, từ tỉnh lân cận được điều về tỉnh này, hiện đang giữ chức Phó giám đốc Sở Y tế tỉnh, nữ giới có địa vị cao chốn quan trường tự nhiên sẽ toát ra một vẻ uy nghi, tính cách của bà vốn đã lạnh lùng, lại thêm bệnh nghề nghiệp, rất chú trọng đến việc giữ gìn sức khỏe, trước nay luôn tuân thủ nguyên tắc “Không nói chuyện lúc ăn lúc ngủ”, trên bàn ăn nhà họ Thượng lúc nào cũng chỉ nghe thấy tiếng nhai thức ăn, tiếng bát đũa chạm nhau khe khẽ.

Hai năm trước, sau khi Cam Lộ và Thượng Tu Văn hưởng tuần trăng mật trở về, ngày đầu tiên làm dâu, lúc ăn cơm tối, Cam Lộ kể lại một chuyện thú vị trong trường, cô kể rất hăng say, không để ý đến câu đáp gọn lỏn của Thượng Tu Văn “ừ”, “ồ”, còn Ngô Lệ Quân căn bản là chẳng có chút phản ứng gì. Lúc trở về phòng riêng, Thượng Tu Văn mới lựa lời nhắc nhở cô, cô mới như sự tỉnh sau cơn mê, mặt từ từ đỏ lên, có chút hờn dỗi trách anh: “Sao không nói cho em biết sớm?”

Thượng Tu Văn chẳng bận tâm đến lời trách móc của cô, ôm cô cười: “Trước khi kết hôn chúng mình đã từng ăn cơm với mẹ, lúc ấy em tỏ ra rất dè dặt, anh còn tưởng là em đã nhìn ra thói quen của mẹ.”

Trước khi kết hôn, Cam Lộ chỉ cùng ăn với Ngô Lệ Quân có đúng một lần, Ngô Lệ Quân quả thật rất kiệm lời, Thượng Tu Văn thay vì như người khác gặp phải tình huống như thế sẽ cố gắng khuấy động không khí, anh lại chẳng có biểu hiện gì khác so với bình thường. Cam Lộ chỉ nhìn ra có duy nhất một việc đó là Ngô Lệ Quân luôn thờ ơ, lạnh lùng với mọi người mọi vật, hình như không hề thích cô, nhưng cô cũng chẳng bận lòng, thực ra cô rất sợ những bà mẹ chồng nhiệt tình quá mức hỏi hết chuyện này đến chuyện khác, thà cứ khách sáo lịch sự với nhau có khi lại hơn.

Chẳng phải chỉ là lúc ăn cơm không được nói chuyện sao? Cô nghĩ, cô có thể chịu đựng được.

Sống chung với bà mẹ chồng ở góa được hơn một năm, cô đã sớm nhận ra, suy nghĩ ban đầu của cô thật quá đơn giản, cô phải chịu đựng tất nhiên không chỉ có mỗi việc im thinh thít ăn cơm.

Ăn bữa tối xong, Cam Lộ rửa chén bát, tiện thể dọn dẹp nhà cửa một chút, chị giúp việc theo giờ có nhiệm vụ chủ yếu là mỗi ngày đi chợ nấu cơm, sau đó một tuần dọn vệ sinh một lần, công việc dọn dẹp vào thời gian khác đều do Cam Lộ đảm trách, may mà thành viên trong nhà cũng đơn giản, dưới yêu cầu của Ngô Lệ Quân, mỗi người đều tập được thói quen tốt, diện tích căn nhà gần 200 mét vuông nhưng mỗi ngày dọn một ít cũng không tốn sức là bao.

Cam Lộ dọn dẹp xong xuôi, Ngô Lệ Quân cũng đã nghỉ ngơi xong, thay giày, chuẩn bị ra công viên gần nhà tản bộ, lúc đứng dậy từ chiếc ghế tròn được bố trí ngay bậc thềm cửa để bà thay giày, bà mới mở miệng chậm rãi nói câu đầu tiên trong ngày: “Con cũng nên quản Tu Văn một chút, gần đây nó tiếp bạn ở ngoài hơi nhiều đấy.”

Quản là quản thế nào? Cam Lộ mỉm cười: “Đợi anh ấy về, con sẽ nói chuyện với anh ấy.”

Nói rồi quay người bước ra khỏi cửa, Cam Lộ có chút buồn cười nhìn cánh cửa đóng lại sau lưng bà, tất nhiên, đó cũng là một phần mà cô chịu đựng đến thành quen. Ngô Lệ Quân tu dưỡng rất tốt, cảm xúc không bao giờ hiện ra nét mặt, nhưng quả thật là rất khó sống chung, nhớ đến lời cô bạn thân Tiền Giai Tây trình trọng cảnh báo cô trước khi kết hôn, đừng lấy những người đàn ông có mẹ ở góa, càng không nên sống chung, cô chỉ còn cách lặng lẽ lắc đầu, thừa nhận Giai Tây suy nghĩ sâu sắc hơn mình rất nhiều.

Thượng Tu Văn gần đây tần sô tiếp khách ngoài giờ quả thực có dày đặc hơn một chút, hơn nữa thỉnh thoảng lại mang mùi rượu về nhà. Vốn dĩ mấy tháng trước họ đã bàn bạc xong xuôi chuyện có con, cô cố gắng chế ngự nỗi do dự và ái ngại trong lòng, giảm thiểu tối đa thời gian ngồi trước màn hình máy tính, anh cũng hầu như cai thuốc lá, còn nhân dịp cô nghỉ hè dẫn cô đi biển nghỉ dưỡng, hai người trải qua kì nghỉ vô cùng thư thái, vui vẻ. Nhưng hai tháng sau đó, chu kỳ sinh lý của cô chẳng chút thay đổi, khiến cô không tránh khỏi lo lắng, Thượng Tu Văn an ủi cô: “Chuyện con cái không thể ngày một ngày hai mà có được.”

Cô cười khi khi: “Anh phải cố mà gieo hạt đấy.”

Thượng Tu Văn cười lớn, tình nghịch nhìn cô: “Em không phải là đang nghi ngờ năng lực của anh đấy chứ.” Rồi anh kể sất tai cô nói qua hơi thở: “Vậy tối nay cấm bảo dùng lại nhé.”

Suy cho cùng cô kết hôn thời gian chưa lâu, vẫn chưa đủ mặt dày mày dạn nên không giấu nổi thẹn thùng, đẩy cánh tay đang lẩn mò vào sâu trong áo ngủ của cô ra, nhưng làm sao tránh được cái ôm ghì siết sau đó của anh.

Cơ hồ vào một ngày khi Cam Lộ bắt đầu học kỳ mới chưa lâu, Thượng Tu Văn đột nhiên bắt đầu uống rượu lại, lúc ân ái với cô tự giác đeo bao cao su, đối diện với thắc mắc của cô, anh chỉ cười cười: “Gần đây tiếp khách làm ăn nhiều quá, Dĩ An lại đang thất tình, tâm trạng không được tốt, anh đành phải cố gắng gượng, một thời gian nữa xem sao.”

Phùng Dĩ An là người cùng hợp tác mở công ty với Thượng Tu Văn, Cam Lộ từng gặp bạn gái Tần Thần của anh, một cô gái xinh đẹp chuyên về đồ họa, bề ngoài nhìn hai người rất khăng khít, Phùng Dĩ An còn nói sẽ kết hôn với cô ta, không ngờ chỉ vì chút cãi vã đã chia tay, trước đây anh nỗ lực làm việc hơn cả Thượng Tu Văn, sau khi xảy ra chuyện này, tinh thần tụt dốc, tâm trạng thất thường. Cam Lộ thở dài, cô nghĩ lý do này vô cùng chính đáng nên tất nhiên chẳng hỏi thêm nữa.

Cam Lộ làm việc nhà xong, lên lầu vào phòng làm việc soạn giáo án, trường học muốn cô đăng ký tham gia cuộc thi kỹ năng đứng lớp của giáo viên trẻ toàn thành phố, dù cô chẳng hứng thú là mấy nhưng dạy môn phụ, không có cơ hội được làm giáo viên chủ nhiệm, kinh nghiệm lại không nhiều, bây giờ không tham gia cuộc thi này, e rằng chẳng hy vọng gì có chút tiếng tăm trong trường, nên cô đành bỏ thời gian chăm chỉ chuẩn bị giáo án điện tử.

Ngô Lệ Quân đi bộ về, Cam Lộ xuống lầu rót cốc sữa nóng bê vào cho bà như mọi ngày, sau đó về phòng tiếp tục với công việc. Đến 10 giờ rưỡi cô ra ban công nhảy dây hai mươi phút, đây là thói quen vận động mà cô đã kiên trì theo đuổi từ rất lâu, nhảy dây xong cô để người ướt mồ hôi đi tắm, đứng 11 giờ lên giường, xem tiểu thuyết trinh thám một lát rồi đi ngủ.

Thượng Tu Văn về lúc nào cô không hề biết, chỉ khi mơ màng quay người lại, chạm phải bờ vai rắn chắc, theo thói quen cô vòng tay ôm lấy, áp mặt vào người anh. Ngửi thấy mùi lẫn lộn của rượu và khói thuốc trên người anh, cô có chút kinh ngạc. Anh trước nay luôn rất sạch sẽ, tiếp khách về trễ việc đầu tiên vẫn thường làm là tắm rửa, lên giường lúc nào cũng thoang thoảng mùi sữa tắm thanh mát.

Không đợi cô suy nghĩ nhiều, bàn tay đòi hỏi của anh luồn vào trong áo ngủ của cô, đôi môi lạnh lạnh mơn trớn khắp mặt cô, bất giác bị làm phiền, cô mơ mơ hồ hồ nói: “Đừng mà...” nhưng cơ thể lại tự động đáp lại những cái vuốt ve vô cùng quen thuộc này.

Kết hôn gần hai năm, tất cả dường như đều có sự ảm đạm. Dưới những ngón tay thon dài của cô là thân thể rắn chắc mà dẻo dai của anh, bình thường khi mặc quần áo nhìn anh có vẻ gầy nhưng khi không mặc gì, cô thể nhìn thấy thân hình chuẩn vai rộng ngực nở bụng thon, cơ bắp săn chắc nhưng không lộ liễu, toàn thân toát ra chất đàn ông với sự gợi cảm riêng vốn có, khiến cô không kiềm được lòng bất giác ôm chặt anh.

Bình thường Thượng Tu Văn rất biết cách vuốt ve, luôn biết làm thế nào để khơi gợi cảm giác trong cô. Nhưng hôm nay động tác của anh có phần thô bạo, cảm giác đau khiến cô đột nhiên tỉnh táo, rất nhanh, khoái cảm trào dâng chôn vùi cô, cô chỉ còn cách dùng sức nghiêng rặng lại, nhưng tiếng rên rỉ vẫn thoát ra. Anh lúc nhanh lúc chậm thâm nhập vào sâu cơ thể cô, đồng thời phủ lên môi cô nụ hôn nồng nhiệt, dùng lưỡi tách hai hàm răng đang nghiến chặt ra, ngấu nghiến hơi thở gấp gáp của cô.

Ánh trăng xuyên qua rèm cửa hắt vào phòng, sự hòa quyện mờ màng trong đêm thanh vắng, nửa thực nửa mộng, hai thân thể rõ ràng đang có những hành động rất thân mật, nhưng lại có chút cảm giác không thực. Cô mở to mắt nhìn anh, ánh mắt anh hun hút, khoảng cách gần như vậy mà sao chẳng nhìn rõ điều gì, chỉ cảm thấy gương mặt anh từ từ áp sát, gần đến nỗi cô chỉ cần chớp mắt là hàng lông mi đã quét lên mặt anh, sự đụng chạm vô cùng nhỏ ấy đã khiến anh sau một phút tạm dừng lại càng mãnh liệt, càng dùng sức hơn. Cô, trong sự cuồng nhiệt của anh, mơ hồ nhận ra, anh hình như vừa phát ra âm thanh nghe giống tiếng thở dài bên tai cô.

Buổi sáng, Cam Lộ bị tiếng chuông báo giờ cài đặt sẵn trong chiếc điện thoại để ở tủ đầu giường đánh thức, dù còn ngái ngủ sau một giấc ngủ sâu, cô vẫn nhún nút tắt ngay từ tiếng chuông đầu tiên, trở mình nằm nghiêng nhìn người đàn ông đang nằm bên cạnh, đó là gương mặt với những đường nét rõ ràng, anh giống hệt mẹ anh, đôi mắt có chút nhỏ dài, lúc này đang nhắm nghiền, đường mí mắt mảnh dài cong cong, đôi môi mỏng dường như mím chặt, khóe miệng bên trái có một đường gấp nhỏ nhỏ, nhìn chẳng giống một giấc ngủ thanh thản như ngày thường.

Nhớ lại tiếng thở dài khe khẽ tối qua, cô vươn tay định khẽ chạm vào chỗ nếp gấp đó, nhưng ngay lập tức rút lại, không muốn đánh thức anh, cô nhẹ nhàng xuống giường, vệ sinh chải tóc nhanh gọn xong, cô xuống lầu vào bếp.

Bữa sáng mỗi ngày do cô chuẩn bị, hơn nữa vừa phải bảo đảm đủ chất vừa không lặp lại món trong tuần. Cô không phải không biết nấu ăn, chỉ là trước đây bữa sáng thường giải quyết một cách qua loa, vội vàng ở bên ngoài, ban đầu đối với nhiệm vụ này cô mờ mịt chẳng biết gì. Sau khi Ngô Lệ Quân chẳng nói chẳng rằng không thèm ngó ngang đến bánh quây, bánh bao chiên nóng hổi và sữa đậu nành mà cô dậy sớm chạy ra ngoài mua, cô đành hạ quyết tâm, mua về một cuốn hướng dẫn thực đơn bữa sáng chăm chỉ nghiên cứu, may mò không biết mấy lần, cuối cùng cũng gọi là có thể đạt được yêu cầu của mẹ chồng.

Trước tiên cô bỏ đậu nành đã ngâm từ tối hôm qua vào máy xay, sau đó lấy màn thầu đông lạnh ra hấp lại, nhanh chóng trộn món dưa chuột nguội, chiên vài ba quả trứng, ốp la cho Ngô Lệ Quân và Thượng Tu Văn còn mình thì chín hẳn, một mặt chiên quả lửa một chút. Đợi cô làm xong, mọi người cũng đã thức dậy rồi.

Lúc Thượng Tu Văn bước vào bếp, cô đang rửa máy xay sữa đậu nành ở bồn rửa cạnh cửa sổ, ánh nắng buổi sớm mai rọi vào khiến cái eo thắt tạp dề của cô trông càng thon gọn. Anh bước tới vòng tay ôm lấy eo cô, vùi mặt vào gáy cô. Hành động thân mật ngoài phòng ngủ rất hiếm thấy trong ngôi nhà này, cô không muốn bị mẹ chồng bắt gặp, giọng gào vùng người ra, nhỏ giọng nói: “Sao anh dậy sớm thế?”

“Anh đợi chút nữa đưa em đi làm.”

Thượng Tu Văn hôn vồn vồn cùng một người bạn mở một công ty kinh doanh sắt thép, quy mô không lớn lắm, đi làm muộn hơn cô, thỉnh thoảng lại có tiếp khách ngoài giờ, bình thường rất ít khi đưa đón cô, nhưng cô không có thói quen hỏi chuyện là hỏi tại sao, chỉ cười gật đầu.

Trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm là một trường nổi tiếng có lịch sử gần 100 năm, tiền thân là trường dòng, sau đó mở rộng quy mô, xây thêm lầu dạy học với trang thiết bị hiện đại và ký túc xá học sinh, ở một góc sân vận động còn giữ lại những kiến trúc ngày trước, trong lầu cổ “tháp chuông” bố trí phòng thực hành lý hóa; lễ đường với kiến trúc mái vòm được sửa sang thành hội trường nhỏ, những phòng học ngày ấy trở thành văn phòng của giáo viên, chẳng ai phân biệt nhà văn phòng cũ kỹ, bởi vì kiến trúc mà người Anh để lại có chất lượng cực tốt, bề ngoài cổ kính, tường dày kiên cố, bên trong đồng ẩm hệ mát, rất thích hợp với khí hậu ở đây.

Giờ nghỉ trưa, những giáo viên không phải kiểm tra giờ tự học đều tự trang bị cho mình chiếc ghế ngủ có thể gấp lại, tranh thủ thời gian có hạn chớp mắt một chút, Cam Lộ cũng nằm nhắm mắt nhưng không tài nào ngủ được.

Tối qua lúc Thượng Tu Văn đi tắm, cô mệt mỏi sắp chìm vào giấc ngủ, trong mơ màng, cô nghe thấy tiếng điện thoại để ở đầu giường bên kia của anh vang lên, anh quần khăn tắm bước ra, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài nghe.

Giọng của Thượng Tu Văn lúc được lúc mất vọng vào phòng, nhưng rõ ràng là đang hạ giọng thấp nhất có thể, cô chỉ mơ hồ nghe thấy: “Muộn lắm rồi, chúng ta để hôm khác hãy nói.” Hồi lâu yên ắng, Cam Lộ tự cười cái tư thế nín thở nghe lén người khác nói chuyện của mình, cô xoay người lại, mặt đối diện với cửa sổ, tiếng của Thượng Tu Văn lại vang lên, có chút cao giọng, tâm trạng khó đoán định, “Được rồi, Tỉnh Nghi, cứ thế nhé.”

Cái tên rõ ràng thuộc phái nữ lọt vào tai cô, cô bất giác tỉnh quá nửa. Thượng Tu Văn một lúc sau mới bước vào phòng, nằm xuống bên cạnh cô.

Cô nhẹ nhàng hỏi: “Ai mà gọi đến muộn thế?”

“Đánh thức em rồi à? Xin lỗi nhé. Là một người bạn hỏi trước, ngủ đi, ngày mai em còn phải dậy sớm đây.”

Không có một người vợ nào mà không hiểu kỳ với những cuộc gọi nửa đêm của chồng. Nhưng Cam Lộ không truy hỏi nữa, cô không hề đa nghi, họ yêu nhau hơn một năm, kết hôn gần hai năm, với tính cách của cô và những gì cô hiểu về Thượng Tu Văn, không đến nỗi vì một cuộc điện thoại mà phải suy nghĩ lung tung.

Cô chỉ là nhớ lại, mình cũng từng vào một đêm nào đó nhấn nút gọi cho một số điện thoại, nghe bản nhạc chờ “Lời thì thầm ngày thu” vang lên bên tai, mãi đến khi bản nhạc chờ vừa hết thì mới nghe thấy giọng nói quen thuộc: “A lô, ai đó?”

Cô như nghẹn lại, tất cả những gì định nói đều dồn ứ lại nơi cổ họng, không cách nào thoát ra được.

Giọng nói đó có chút không kiên nhẫn “A lô” một lần nữa, cô mới nhỏ nhẹ nói: “Là em.”

“Lộ Lộ.” Đối phương nhận ra giọng cô, “Khuya thế này rồi, có chuyện gì vậy? Có phải là...”

Cô chợt nhận ra những lời mình muốn nói buồn cười đến mức nào, thật đúng với câu miêu tả thường dùng trên mạng: đầu óc bị cánh cửa kẹp rồi. Cô trước nay không hề thích gây chuyện thị phi, cũng thật sự không biết mình trúng phải tà thuật gì mới có ý nghĩ điên rồ muốn thông báo cho bạn trai chia tay hai năm trước rằng: Ngày mai em lấy chồng rồi, dù em không chắc chắn về quyết định của mình nhưng em chuẩn bị quên hẳn những chuyện cũ, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Hơn nữa, chia tay là do cô chủ động đề nghị, cái thông báo này, người ngoài nhìn vào, đại khái gần giống như một sự thị uy vô vị vậy.

“Không có gì, xin lỗi, gọi nhầm số, làm phiền anh rồi. Tạm biệt.” Cô vội vã nói, rồi cúp điện thoại, cô hiểu lần này mình đã thực sự buông tay.

Thế mà một cuộc điện thoại gọi cho chồng lại làm cô nhớ đến chuyện dĩ vãng xưa cũ gần như đã phai nhòa trong cô, Cam Lộ có chút buồn bã, lại có chút buồn cười. Giờ nghỉ trưa kết thúc, cô cùng các giáo viên khác thu dọn lại ghế nằm, tập trung vào một góc. Buổi chiều cô có lớp, nhìn lướt qua tập giáo án, nội dung bài giảng nhanh chóng hiện lên trong đầu cô, đứng giờ cô đến phòng học lớp 10/2.

Sau khi tinh đổi mới cách dạy và học, cấp hai thi Lịch sử dễ mở, lại chiếm một số điểm không mấy quan trọng, ngoài số ít em có hứng thú với lịch sử ra, những học sinh khác từ cấp hai đã không còn nghiêm túc học môn này. Sang cấp ba, giáo viên không thể không vừa dạy bài mới vừa ôn lại bài cũ. Cam Lộ luôn dạy các lớp cấp ba ở trường học trước, công việc vô cùng bận rộn, sau khi chuyển về trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm này, cô thay một giáo viên bị ốm dạy lịch sử lớp 7 cho sáu lớp, công việc không thể tính là ít, nhưng áp lực không nhiều. Học kỳ này được phân dạy cấp ba bốn lớp, lại là tiết học bắt buộc, hơn nữa chắc chắn sẽ theo đến lúc thi tốt nghiệp, tự nhiên trách nhiệm cũng nặng nề hơn.

Cô giảng bài vừa nhẹ nhàng lại có logic, khiến kiến thức bài học có phần rối rắm, dài dòng ở sách lịch sử mới trở nên dễ hiểu và cô đọng hơn, nhưng do thời gian có hạn, không thể đi sâu hơn, cô đành cố hết sức bảo đảm trong thời gian quy định có thể giảng rõ ràng nội dung chính của chương trình học.

Học sinh bây giờ tư duy rất nhạy bén, tất nhiên có học sinh xì xầm nói môn Lịch sử khô khan nhạt nhẽo, còn lâu mới thú vị được như chương trình “Bách gia giảng đàn” trên truyền hình, tại sao cô giáo Cam Lộ không thể giảng lịch sử sinh động thú vị giống như Kỳ Liên Hải. Cam Lộ không lấy làm phật lòng, chỉ nói với các em rằng, thứ nhất cô không định phân xét chương trình này, thứ hai cô không phân đôi xem “Bách gia giảng đàn”, nhưng chỉ xem “Bách gia giảng đàn” e rằng chẳng thể nào thi đậu, còn nhiệm vụ của cô là bảo đảm các em có thể đạt được điểm thi tỉ lệ thuận với mức độ nỗ lực học tập của mình: “Còn đối với các em có hứng thú với môn Lịch sử, thì sau khi phân ban, có thể chọn cho mình một hướng phát triển thích hợp, đến lúc đó các em sẽ hiểu, lịch sử chân chính có nội dung phong phú hơn nhiều chương trình ‘Bách gia giảng đàn’.”

Tất nhiên, cô sẽ không nói với các cô cậu bé này rằng, trên phương diện nghiên cứu, Lịch sử là một môn khoa học có phần khô khan, nội dung thì chắc chắn phong phú nhưng hứng thú thì không chắc lắm. Nếu cô không phải là trước khi thi tốt nghiệp trung học phổ thông gia đình gặp khó khăn, không thể chuyên tâm học tập, lại thêm điên chọn nguyện vọng sai, thì đã chẳng vào Đại học Sư phạm, càng không bị xếp vào chuyên khoa Lịch sử. Bốn năm ròng rã, cô thật sự đã có hứng thú với môn Lịch sử, luận văn tốt nghiệp cũng được các giáo sư đánh giá cao, nhưng khi sắp tốt nghiệp, cô quả quyết ra trường tìm việc làm chứ không thi nghiên cứu sinh, không muốn mình chìm trong nghiên cứu lịch sử.

Rất ít người có được sự lựa chọn đúng đắn ngay từ khi bắt đầu. Những đứa trẻ nửa người lớn này đã có phụ huynh của chúng lo lắng, thứ mà cô có thể làm chẳng qua chỉ là một giáo viên hết lòng với nghề mà thôi.

Tan trường, Cam Lộ vừa gọi điện cho cha vừa thông thả đi ra khỏi trường. Cô đang định đi tới trạm xe buýt thì nghe có tiếng ai đó gọi mình: “Lộ Lộ.”

Cô quay qua, một người đàn ông cao ráo đang đứng dựa lưng vào chiếc Audi A6 màu đen cách cô không xa, mặc một chiếc áo khoác màu xám đậm, trên tay là điều thuốc đang hút dở, mặt đầy vẻ ngạc nhiên nhìn cô.

Cam Lộ nghĩ, giờ nghỉ trưa vừa nghĩ đến người đó, buổi chiều người đó bỗng xuất hiện ngay trước mặt mình, đúng là linh thật.

“Chào anh, Nhiếp Khiêm.”

Im lặng một lát, hai người gần như đồng thanh nói: “Anh (em) sao lại ở đây?”

Nhiếp Khiêm cười, anh có gương mặt sáng sủa đẹp trai, hai đường chân mày sắc lạnh, đôi môi mỏng mím chặt, bình thường không bao giờ nói cười tùy tiện, lúc này nụ cười đó khiến những đường nét nghiêm nghị trên gương mặt bỗng dịu lại, anh vừa vung tay, điều thuốc còn lấp lóe đốm lửa nhỏ rơi trúng phóc vào thùng rác cách đó vài mét: “Anh đi cùng với ông chủ. Con trai ông ấy học ở trường này, hôm nay hình như phạm lỗi gì đó, bị mời phụ huynh. Còn em?”

“Em dạy ở đây.”

“Anh nhớ em dạy ở trường Trung học Văn hóa kia mà.”

“Chuyện về đây hơn một năm rồi.” Cam Lộ trù trù một lát rồi hỏi: “Anh không phải là làm việc ở tỉnh ngoài sao? Về công tác à?”

“Anh về được gần một tháng rồi.” Nhiếp Khiêm rút danh thiếp ra đưa cho cô, “Hiện nay đang làm ở đây.”

Cam Lộ không vội xem, một chiếc BMW kiểu cũ màu trắng từ phía sau lướt qua cạnh người cô rồi dừng lại, Thượng Tu Văn bước ra, đứng vịn cửa xe gọi: “Lộ Lộ.”

Cam Lộ đành giới thiệu ngắn gọn: “Thượng Tu Văn, chồng em; Nhiếp Khiêm, bạn học phổ thông của em.”

Hai người đàn ông đứng cách nhau bởi chiếc BMW lịch sự gật đầu chào nhau, Cam Lộ quay sang nói với Nhiếp Khiêm: “Em đi trước nhé.”

Cam Lộ lên xe ngồi cạnh chồng, với tay thắt dây an toàn, tấm danh thiếp trên tay rơi xuống hộp đồng hồ chỉ tốc độ, Thượng Tu Văn nhặt lấy liếc qua rồi đưa lại cho cô, lúc này cô mới chú ý đến chức vụ CEO Công ty TNHH bất động sản Tín Hòa phía trên tên của Nhiếp Khiêm, bất giác ngáy người ra.

Thượng Tu Văn khởi động xe, nói gì đó nhưng cô không nghe rõ, chỉ “ừm” một tiếng, một lúc sau phát giác thái độ có chút không bình thường của mình liền chữa ngượng: “Người bạn cùng lớp này lúc trước học kiến trúc, thành tích rất tốt, em cứ nghĩ là anh ấy sẽ trở thành một kiến trúc sư, không ngờ sau khi tốt nghiệp anh ấy lại khởi nghiệp kinh doanh bất động sản.”

“Công ty Tín Hòa mấy năm gần đây phát triển rất tốt ở thành phố này, tuổi anh ta mà làm đến chức đó có thể nói là thăng tiến rất nhanh rồi.” Công ty của Thượng Tu Văn là đại lý vật liệu thép trong ngành xây dựng, nên rất hiểu về lĩnh vực bất động sản.

“Có lẽ thế, trước đây em luôn cảm thấy anh ta không theo chuyên môn của mình thì thật là đáng tiếc.”

“Anh ta thì cũng có thể tính là làm đúng ngành đúng nghề rồi, không phải người nào cũng giống em học chuyên khoa sư phạm lịch sử sau đó làm cô giáo dạy lịch sử thì mới được cho là làm đúng ngành đúng nghề.” Thượng Tu Văn mỉm cười, trước đây anh học về tài chính, hiện nay đang kinh doanh vật liệu thép, tất nhiên cũng chẳng thể nói là làm đúng chuyên môn.

Cam Lộ tiện tay cất tấm danh thiếp vào túi xách: “Nếu em có thể giống Giai Tây hạ quyết tâm sớm thì tốt biết mấy.”

Tiền Giai Tây là bạn cùng lớp cũng là bạn thân của cô, lúc chưa tốt nghiệp cô ấy đã dứt khoát từ bỏ ý định làm cô giáo, nộp đơn xin việc vào một công ty vốn nước ngoài, bắt đầu từ vị trí tiếp tân, sau khi tìm được cơ hội thăng tiến, cô đổi nghề, làm hết công việc này đến công việc khác, sau đó lại xin được vào đài truyền hình, từ tay chạy việc, văn thư dần dần trở thành biên đạo chương trình, đã bắt đầu tham gia chế tác một số chương trình truyền hình, tham vọng của cô là trở thành một nhà chế tác thành công. Cô từng nói: Đừng nói là vào đài truyền hình, cho dù là một nhân viên quèn vẫn tốt hơn suốt ngày hít bụi phấn.

“Sao, em không muốn làm cô giáo nữa à?”

“Ngoài dạy lịch sử ra, em còn biết làm gì khác nữa.” Cam Lộ hiện giờ dù đã chán “hít bụi phấn”, lại cũng mất luôn nhiệt huyết đổi làm nghề khác, “Haizz, sao hôm nay anh lại rảnh rồi đến đón em vậy?”

Thượng Tu Văn mắt vẫn nhìn thẳng, khóe miệng hơi nhếch lên như cười: “Anh mới nói rồi đấy, tiện đường đi ngang qua. Chúng ta hôm nay ăn tối ở ngoài, sau đó đi xem phim nhé.”

Gần đây Thượng Tu Văn bận rộn với công việc, họ đã rất lâu không đi ra ngoài cùng nhau, ý tưởng này rất thu hút Cam Lộ, dù rằng cô phải soạn giáo án, phải chuẩn bị cho cuộc thi, lại phải chấm bài nữa: “Nhưng...”

“Yên tâm đi, anh đã gọi cho mẹ rồi.”

Cam Lộ nhìn thẳng phía trước, cười không nói gì, nụ cười đó khiến gương mặt thanh tú của cô rạng rỡ, phảng phất niềm vui trào dâng trong lòng. Thượng Tu Văn đưa tay vuốt tóc cô, cảm thán: “Lấy được người vợ dễ chiều chuộng thế này, anh thấy có chút tội lỗi rồi đây.”

Cam Lộ liếc xéo anh: “Em không phiền lòng việc anh chiều chuộng em nhiều hơn để giải tỏa cảm giác tội lỗi trong anh đâu.”

Thượng Tu Văn lắc đầu cười: “Chiều chuộng quá thì thật đúng là trong lòng có gì mờ ám rồi. Hơn nữa...” Phía trước gặp đèn đỏ, anh nhanh nhẹn thắng lại, tay phải kéo phanh, rồi tiện tay vuốt tóc cô, “Em sẽ chán ngấy cho xem, điều này đối với đàn ông là thất bại thảm hại rồi.”

Cam Lộ nghĩ, mọi cử chỉ, hành động của Thượng Tu Văn đều rất có chừng mực, trước nay không hề thiếu sót, cũng không thái quá. Lời nói tình cảm của anh, sự ân cần của anh, thái độ ôn tồn của anh, nhiệt tình của anh... những gì anh bỏ ra luôn thu được lợi ích. Một người đàn ông như thế, cô nghĩ có lẽ chẳng bao giờ cô thấy được lúc anh mất thăng bằng, dĩ nhiên càng không thể chán anh, cô không biết nên lo hay nên mừng vì điều này.

Thượng Tu Văn đưa Cam Lộ đi ăn rồi đi xem phim, lúc về đến nhà đã gần 12 giờ khuya, hai người từ hầm để xe đi thang máy lên nhà, Thượng Tu Văn đứng sau Cam Lộ với tay ấn nút tầng 18, sau đó ôm lấy cô, dụi cằm vào mái tóc dày của cô: “Lộ Lộ, có khi nào em hối hận vì đã lấy anh không?”

Bốn phía thang máy được làm bằng kính trong suốt, đứng bên trong có thể nhìn rõ khung cảnh bên ngoài. Thành phố về đêm trong tầng tầng lớp lớp những ánh đèn xa gần đủ màu sắc cũng dậy lên cái vị phồn hoa khác hẳn với ban ngày. Cam Lộ nhìn hai bóng người phản chiếu qua kính không được rõ

ràng cho lắm, cười: “Sao anh lại hỏi vấn đề này?”

“Chỉ là chợt nghĩ đến vậy thôi, chúng ta đã kết hôn được gần hai năm rồi nhì.”

“Anh vẫn chưa cho em cơ hội để hối hận.”

Cô quay người lại, nhón chân hôn lên môi anh.

“Thang máy có gắn camera đó.” Thượng Tu Văn bật cười, nhưng lại hôn đáp trả, rõ ràng là không để cho cô kịp tránh né.

Lúc thang máy đến tầng mà họ ở, nụ hôn đang ở lúc cao trào, Thượng Tu Văn đưa tay giữ lại cửa thang máy đang chực đóng lại, môi vẫn không rời khỏi môi Cam Lộ, ôm cô quay người lại, hai người vẫn quấn chặt lấy nhau, vừa hôn vừa đi về phía nhà số 1806.

Cao ốc này có kết cấu hai hộ một thang máy, hành lang có gắn công tắc đèn cảm ứng, họ chẳng ai buồn chạm vào cái công tắc đó, vẫn tiếp tục ôm hôn đắm đuối.

Thượng Tu Văn dựa lưng vào cửa nhà mình, vốn định đưa tay tìm chìa khóa, nhưng không chống cự nổi với sự cuồng nhiệt của thân hình mềm nhũn trong vòng tay anh, hai cánh tay anh càng siết chặt cô hơn, như thể muốn cô nhập vào làm một với mình.

Anh trước nay luôn biết giành thế chủ động trong mọi tình huống, lười anh khiêu khích rồi soát mọi góc ngách trong miệng cô, hơi thở của cô dần dần gấp gấp hơn, những ngón tay không tự chủ bầu chặt vào eo anh.

Đang trong lúc cao trào, cuồng nhiệt nhất thì cánh cửa đột nhiên bật mở, ánh đèn từ trong nhà hắt ra, Ngô Lệ Quân mặt đối mặt với cả hai.

Cam Lộ mặt đỏ như gấc chín, vội vàng thoát khỏi vòng tay của Thượng Tu Văn, khẽ kêu lên ngượng ngùng, Thượng Tu Văn cũng vô cùng bất ngờ, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh: “Mẹ, mẹ chưa ngủ à?”

Ngô Lệ Quân quét mắt nhìn họ một lượt, gương mặt lạnh lùng, rõ ràng là rất không hài lòng với hành động không ý tứ ngoài phòng ngủ của cả hai, nhưng không hề trách cứ gì chỉ nói: “Tu Văn, mẹ đang đợi con, có việc quan trọng muốn bàn với con.”

Thượng Tu Văn vỗ nhẹ lưng Cam Lộ: “Em đi ngủ trước đi.”

Cam Lộ vội vội vàng vàng lách qua Ngô Lệ Quân vào nhà, chạy một mạch lên lầu vào nhà vệ sinh trong phòng mình, nhìn mình từ đầu đến chân trong gương, quần áo, tóc tai có chút xộc xệch, ánh mắt long lanh, môi hơi sưng đỏ. Bộ dạng này mà bị mẹ chồng khó tính bắt gặp quả thật xấu hổ vô cùng, nhưng khi đưa tay chạm vào môi mình, cô không khỏi bật cười.

Những kích thích đó khiến tim cô đập nhanh hơn, đem đến cho cô cảm giác hưng phấn, tận hưởng niềm vui cả thể xác lẫn tâm hồn. Ai còn tâm trí quan tâm đến việc mẹ chồng nghĩ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ai cũng có quá khứ

Cam Lộ tắm xong, chưa muốn ngủ ngay, cô tranh thủ hoàn chỉnh phần giáo án còn dang dở, tiện thể đợi Thượng Tu Văn. Nhưng lúc lên lầu, Thượng Tu Văn cầm túi xách giúp cô, cô lại vội vội vàng vàng chạy vào phòng mà quên mất cầm theo.

Cô rón rén xuống lầu, dáo dác nhìn quanh thì thấy túi xách của mình để ở hành lang cửa ra vào bên bước đến lấy, đang lúc quay người lên lầu thì bỗng nghe thấy tiếng nói có phần gắt gỏng từ phòng mẹ chồng vọng ra: “Con nhất định phải đồng ý với mẹ, không đi gặp Hạ Tinh Nghi nữa.”

Giọng nói của Thượng Tu Văn lại rất bình tĩnh: “Mẹ, con không có ý đi gặp cô ấy, mẹ quản nhiều quá đấy, cũng nghỉ nhiều nữa, không cần thiết phải như vậy.”

“À hồ ly tinh đó, những chuyện phiền phức nó gây ra còn chưa đủ sao? Nó bỗng dưng trở về như vậy, có trời biết nó đang suy tính cái gì.”

Cam Lộ như bị sét đánh trúng, cô là người có suy nghĩ rất tinh tế chứ không qua quýt đại khái. Ngô Lệ Quân trước nay nói chuyện rất chừng mực, rất ít khi nói ra những lời thế này, dùng từ khắt khe là một chuyện, giọng nói cũng lộ ra sự khinh miệt không giấu giếm, nhưng cái từ “hồ ly tinh” thốt ra từ miệng bà có ý nghĩa gì gần như chẳng cần phải suy đoán, chỉ cần tưởng tượng cũng có thể liên tưởng ra được chút gì đó.

“Chỉ có chuyện này thôi sao? Muộn rồi, mẹ đi nghỉ sớm đi.” Giọng nói đều đều, không bộc lộ cảm xúc của Thượng Tu Văn vọng ra.

Cam Lộ đi như chạy lên lầu, vào phòng làm việc ngồi phịch xuống. Một lúc sau, Thượng Tu Văn bước vào, cúi đầu nhìn cô: “Sao, còn việc phải làm à?”

Cam Lộ không ngẩng đầu lên: “Anh ngủ trước đi, em soạn xong giáo án rồi ngủ sau.”

“Đừng thức khuya quá nhé.”

Thượng Tu Văn trở về phòng ngủ. Căn phòng phức hợp này lầu trên lầu dưới giống nhau, mỗi gian đều có phòng làm việc, phòng ngủ và nhà vệ sinh, Cam Lộ có thể nghe thấy tiếng Thượng Tu Văn lấy áo ngủ bước vào phòng tắm. Đợi cửa phòng tắm đóng lại, cô mới nhẹ nhõm thả lỏng người, tựa lưng vào ghế, mông lung nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ.

Tất nhiên cô không thể dựa vào những điều mình vô tình nghe được mà chất vấn Thượng Tu Văn: cái à “hồ ly tinh” được thốt ra từ miệng mẹ anh đó đã là quá khứ như môn Lịch sử cô dạy hay là vở kịch sống đang âm thầm diễn ra.

Cô suy nghĩ tỉ mỉ hành động gần đây của Thượng Tu Văn, chỉ có thể thừa nhận, người đàn ông này không có gì bất thường, so với lúc vừa kết hôn thậm chí lúc yêu nhau cũng chẳng có gì khác biệt. Anh tôn trọng, quan tâm đến cô, trên giường nồng nhiệt, dưới giường thì ôn tồn, hòa nhã; khi về trễ luôn chủ động gọi điện thoại hoặc nhắn tin báo cho cô biết; luôn nhớ những ngày kỉ niệm, sinh nhật cô, chu kì sinh lý của cô; cô mua quần áo mới hay có tóc mới, anh đều chú ý và tán thưởng.

Cô đã từng có lúc nghi ngờ, trước đây, cuộc hôn nhân duy nhất mà cô từng chứng kiến tất nhiên là của cha mẹ cô. Nhưng gia cảnh của cô đặc biệt, thậm chí hôn nhân tan vỡ cũng không giống như những người khác, cô không cho rằng đó có thể xem là nghĩa vợ chồng bình thường.

Tuy cô không biết cuộc hôn nhân của mình khác hoàn toàn với hôn nhân của cha mẹ cô có được coi là bình thường hay không, nhưng đã chung sống với nhau hai năm, nếu như có gì bất thường, thì cũng là lẽ thường tình chứ không phải do bỗng dưng ở đâu mọc ra một cô á “hồ ly tinh” Hạ Tĩnh Nghi kia.

Vậy đó đã thành quá khứ chưa? Giọng nói của Thượng Tu Văn chẳng có gì bất thường, rõ ràng là không hề ngạc nhiên khi mẹ anh bỗng nhắc đến cô ta.

Cô chưa bao giờ hỏi Thượng Tu Văn về những mối tình trước đây của anh. Lần đầu tiên anh và cô ân ái, cô có thể thấy rõ sự thuần thực trong từng động tác của anh, cô thì hiển nhiên chẳng có kinh nghiệm gì, nhưng cô không hề ngại thẹn, cô cho rằng những động tác thành thực ấy chắc là học được từ những bộ phim cấp ba Nhật Bản.

Dĩ nhiên, khi đó cô cũng đã từng yêu, nhưng những hiểu biết về đàn ông của cô lại có được từ mạng Internet, tiểu thuyết và phim ảnh, nói như cô bạn thân Tiền Giai Tây thì “về mặt tâm lý là một nửa đàn bà, còn về mặt sinh lý thì lại là một nửa gái to”, cô biết rõ ràng rằng dù lí thuyết có phong phú cỡ nào khi đụng thực tiễn cũng là con số 0, chẳng áp dụng được gì.

Cô đón nhận một người đàn ông hơn mình năm tuổi, đối với cô, quá khứ không quan trọng, dù là quá khứ của anh hay của cô.

Một người học lịch sử lại xem nhẹ quá khứ như thế, ít nhiều cũng có chút buồn cười. Nhưng giờ đây, cô quyết định dùng câu nói này để tự an ủi mình.

Cam Lộ xoa xoa huyết thái dương, quyết định không nghĩ nhiều nữa, cô lấy quyển giáo án trong giỏ xách ra, mở sách giáo khoa và sách tham khảo, vội vàng ghi lại nội dung chính của bài giảng. Xong việc thì cũng đã quá 12 giờ đêm, cô thu dọn đồ đạc, lười nhác vươn vai rồi đi vào phòng ngủ, trong phòng vẫn để một ngọn đèn phía dưới chân, dưới ánh sáng lơ mơ, có thể nhìn thấy Thượng Tu Văn nằm ở phía giường trái quen thuộc của anh, tư thế thoải mái.

Cô nhẹ nhàng lên giường, chiếc giường rộng King size với tấm nệm đắt tiền, không vì cử động của một người mà ảnh hưởng đến giấc ngủ của người còn lại. Hơi thở Thượng Tu Văn vẫn đều đều, chẳng khác gì so với bình thường, cuộc đối thoại với mẹ anh dường như người kích động trước sau chỉ có một mình Ngô Lệ Quân mà thôi, những từ ngữ nhạy cảm vô tình lọt vào tai Cam Lộ ấy dường như chẳng có ý nghĩa gì với anh.

Đáng lý Cam Lộ phải cảm thấy yên tâm khi nhìn thấy giấc ngủ an lành của người đàn ông này mới phải, nhưng mà, từ lúc cô mới vừa quen anh, cũng đã được chứng kiến bản lĩnh xử lý mọi việc bình tĩnh, không bao giờ để lộ tâm sự ra ngoài của anh, lúc này nằm bên cạnh anh, cô dường như chẳng thể nào thanh thản và bình yên đi vào giấc ngủ như anh.

“Lộ Lộ, em có bao giờ hối hận khi lấy anh?” Câu hỏi của Thượng Tu Văn lại vang lên trong đầu Cam Lộ.

Nếu không vô tình nghe được cuộc chuyện trò đó, đây chỉ có thể là câu chuyện tình cảm giữa hai vợ chồng, nhưng bây giờ, cô có chút không chắc chắn về ẩn ý trong câu hỏi của anh.

Một buổi tối mùa thu hơn hai năm trước, anh nhìn vào mắt cô, nói rất rành rọt, rõ ràng: “Chúng ta kết hôn nhé, Cam Lộ.” Thái độ anh nghiêm túc, ánh mắt nhìn xa xăm, hình như không phải đang cầu hôn, mà đang đề nghị một hợp đồng làm ăn với cô.

Cam Lộ ngẩng người ra, sau đó cười: “Màn cầu hôn mà em mong ước nên lãng mạn hơn thế này một chút.” Cô cố tình tỏ ra vẻ nửa đùa nửa thật, như để khóa lấp nỗi hoang mang trong lòng mình.

Thượng Tu Văn cũng cười, bình thường anh nói chuyện rất có duyên, không khô khan, nghiêm túc, nhưng lúc nào cũng có chút gì đó lạnh lùng, điềm nhiên, khi nụ cười lướt qua khuôn mặt anh, mắt anh có chút híp lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, cả người anh tỏa ánh sáng, ấm áp mà gần gũi, Cam Lộ trước nay đều không thể cưỡng lại biểu hiện này của anh, nụ cười trên môi cô tắt dần, không khí bỗng trở nên nghiêm túc.

“Em cần phải suy nghĩ thật kỹ đã.”

Cô nghĩ đến tất nhiên không phải là những cuộc tình trước đây của Thượng Tu Văn, anh chẳng hề có ý kể cho cô nghe, cô cũng chẳng hề có ý truy hỏi đến cùng. Cô chỉ là đang nghĩ, cô có đúng là đang yêu hay không, đã chuẩn bị sẵn sàng để kết hôn chưa.

Cam Lộ và Thượng Tu Văn quen nhau là một chuyện hoàn toàn ngẫu nhiên.

Lúc đó cô đang là giáo viên ở một trường trung học ở ngoại ô, cha cô sau mười năm ly hôn cuối cùng cũng tìm được một người phụ nữ khác và quyết định sống chung với người phụ nữ đó. Cô phải thừa nhận rằng, cô như trút được gánh nặng trong lòng, tự mình thuê một căn hộ có trang bị nội thất đầy đủ, cách trường học không xa, mỗi ngày chỉ mất 10 phút đạp xe đến trường, cuộc sống vô cùng thoải mái, thú vị.

Một ngày cuối tuần, Tiền Giai Tây hẹn cô ra ngoài dùng bữa, hát hò, cô đến hơi trễ một chút, hơn chục người nam nữ đủ cả đã ngồi quây quần bên bàn ăn, chỉ có một số người là cô thấy quen mặt, Tiền Giai Tây giao thiệp rất rộng, bạn bè khắp nơi, may là tuổi tác mọi người xấp xỉ nhau, sau khi giới thiệu xong thì chẳng ngại ngừng gì nữa.

Hôm đó người mà Tiền Giai Tây đặc biệt muốn giới thiệu với cô là Phùng Dĩ An, nhưng sau khi giới thiệu tên xong, Phùng Dĩ An rõ ràng chẳng để tâm, đang giữa bữa ăn thì có điện thoại gọi đến, nói là phải đi đón bạn gái nên cáo từ trước. Tiền Giai Tây mặt thộn ra: “Dĩ An có bạn gái từ khi nào thế nhỉ?”

Có người lên tiếng giọng bồn chồn: “Cậu nên hỏi là, anh ta có lúc nào không có bạn gái không?”

Mọi người đều cười ồ lên, Tiền Giai Tây nói: “Áy, lần trước ăn cơm với nhau anh ta còn than thở gia đình bắt đi xem mắt, anh ta rất ức chế mà.”

“Nhưng mà anh ta đã may mắn gặp được người trong mộng ngay từ lần xem mắt đầu tiên.” Gà đàn ông ngồi bên cạnh Phùng Dĩ An nãy giờ hờ hững lên tiếng.

Tiền Giai Tây nhận ra anh ta chính là Thượng Tu Văn, bạn học tác làm ăn của Phùng Dĩ An, nhưng cô không quen thân với anh lắm, chẳng thèm để tâm đến lời nói của anh, cô nhún vai, quay sang hạ giọng nói với Cam Lộ: “Vốn dĩ định giới thiệu Phùng Dĩ An cho cậu, quen tình cũ đi, bắt đầu một mối tình.”

Cam Lộ dờ khóc dờ cười, nói nhỏ: “Cám ơn cậu, cậu mà không nhắc, tớ đã có thể quên nhanh hơn một chút rồi.”

Cô không hề có ý khoe khoang, cho dù Nhiep Khiêm là mối tình đầu của cô, bọn cô yêu nhau hơn ba năm trời, nhưng chia tay là do cô chủ động đề nghị, cô trước nay không phải là người quyết định rồi hối hận, chỉ mừng là không đẩy mối tình này đến bước đường cùng.

Một bàn tay với những ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng nhấc bình trà lên, rót đầy vào ly của cô, cô cảm ơn theo thói quen, ngược mắt lên nhìn thì bất gặp ngay ánh mắt ấm áp dịu dàng, một gương mặt cười mà như không cười.

Thượng Tu Văn lúc đó không giống lắm so với những người đồng tuổi ngồi cùng bàn, không có cái thần thái tươi cười hơn hờ như họ, nhìn bộ dạng có vẻ uể oải, lười nhác giữa không khí náo nhiệt. Anh ngồi tựa vào lưng ghế, rõ ràng là thần hình ngồi thẳng nhưng lại có vẻ gì đó thờ ơ, không thể nói là im lặng, cũng không hào hứng đối đáp, nhưng ánh mắt chỉ cần chuyển động thì rõ ràng là thu tóm tất cả vào trong tầm mắt. Anh vô cùng lịch sự, gấp thức ăn rót trà cho cô, thì thoảng cũng hút thuốc nhưng đều xin phép cô trước.

Dùng bữa xong mọi người đi hát hò, mãi tận nửa đêm mới giải tán, chàng nào có xe thì chở một nàng về nhà, Cam Lộ phát hiện, giống như lúc ngồi trong phòng KTV, Thượng Tu Văn đứng cạnh bên cô, không có tình nhưng dụng ý rõ ràng đến nỗi Tiền Giai Tây nháy mắt thật nhanh ra hiệu cho cô.

Thượng Tu Văn đưa Cam Lộ về nhà, lấy lệ hỏi số điện thoại của cô, rồi đến cả một tuần sau mới gọi điện cho cô, hẹn cô ra ngoài dùng bữa. Tiền Giai Tây bình luận việc này như sau: “Vừa nhìn đã biết một tay lão luyện trong tình trường, rất biết cách điều khiển tâm trạng của con gái. Nhưng...” Cô nghiêng răng hung dữ, “Anh ta không ngờ gặp phải cậu, chiều này không linh rồi.”

Cam Lộ cười: “Cậu đang tăng bốc mình là tay lão luyện trong tình trường không có đối thủ đấy à?”

“Xi, mới có một mối tình vất vai, lại còn là mối tình trong sáng, ngây thơ, mà cậu dám tự xưng thế kia đấy.” Tiền Giai Tây không chút lưu tình nói, “Nhưng cậu lại có một bản lĩnh vô địch khác, đó là biết kìm chế cảm xúc. Cái này tớ có yêu mấy lần nữa cũng chẳng học được.”

Cam Lộ cũng có những tâm trạng giống như người khác, nhưng cô thật sự có thể kìm chế cảm xúc của mình. Bản lĩnh này khiến cô khi đi học, cho dù chưa chuẩn bị bài học, cũng dám ngồi ở bàn nhất, chứ không né tránh khỏi tầm mắt của thầy cô; khiến cô lúc cha say bí tỉ có thể không sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt với những tia máu đỏ ngầu và những cử chỉ điên loạn của ông, cướp lấy ly rượu trên tay ông; cũng khiến cô ứng đối trước những hành động bất thường của Thượng Tu Văn mà không chút kinh ngạc.

Người khác chẳng có bản lĩnh này như cô.

Tiền Giai Tây sau khi nghe cô nói đã suy nghĩ kĩ càng, chuẩn bị lấy Thượng Tu Văn, bỗng dưng giận sôi gan: “Cậu dạo này không bị viêm màng não đấy chứ. Cậu đang còn trẻ phơi phới thế này, lại không chịu áp lực từ gia đình, có thể từ từ hưởng thụ cuộc sống, mới yêu nhau hơn một năm đã đòi kết hôn sớm như thế, không phải ngốc lắm sao?”

Cam Lộ đuối lý, không dám mở miệng nói cô và Thượng Tu Văn đã quen nhau được gần hai năm, nhưng chính thức yêu nhau thì chỉ chưa đầy nửa năm mà thôi.

Sau khi chia tay với Nhiep Khiêm, cô và Tiền Giai Tây từng xuất khẩu cuồng ngôn rằng phải có thêm vài mối tình nữa, hưởng thụ hết sự chiều chuộng của đàn ông, thỏa sức phung phí tuổi xuân, đến khi 30 tuổi mới nghĩ đến chuyện kết hôn, nếu như đến lúc đó mà có thể độc lập về kinh tế, sống độc thân cả đời cũng chẳng hề gì. Quan trọng hơn nữa là, lúc nói những lời này Tiền Giai Tây đã ngà ngà say, chẳng thể uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, còn cô thì

trước nay không uống giọt rượu nào, ở trạng thái hoàn toàn tỉnh táo.

“Hon nữa cậu lại gả vào nhà có một bà mẹ góa, sau khi kết hôn phải sống chung dưới một mái nhà. Cậu tiêu đời rồi, cái tay Thượng Tu Văn đó có gì tốt đâu, kinh doanh nhỏ, chạy BMW cũ rích, quan trọng hơn là cả ngày mặt mũi lúc nào cũng uể oải, tính cách xem ra không dễ nắm bắt.”

“Anh ấy chín chắn mà, đàn ông chín chắn một chút tốt chứ sao.”

“Quên đi, một cô nữ sinh không thạo đời mới đi thích một gã đàn ông lúc nào cũng ra vẻ cao thâm khó đoán đó. Nam nữ sống với nhau không phải là giải câu đố, lãng phí thời gian vất óc đoán biết suy nghĩ của anh ta chỉ bằng cùng với một người đàn ông thẳng thắn coi mờ hưởng thụ cuộc sống.”

Cam Lộ thừa nhận Tiền Giai Tây không phải là không có lý, nhưng lý do để cô đồng ý kết hôn với Thượng Tu Văn thật sự không đơn giản vì sùng bái sự chín chắn, lý trí của anh. Cô không cách nào giải thích tường tận, bèn ngoan cố nói: “Tớ đã đủ thẳng thắn coi mờ rồi, tớ và anh ấy bổ sung cho nhau không phải quá tốt sao.”

“Tớ vốn định giới thiệu Phùng Dĩ An cho cậu, gã trai này gia cảnh tốt, lại rất thú vị, giữ lấy làm bạn trai thì không còn gì tốt hơn. Haizzz, trời không chiều lòng người mà.”

Cam Lộ đành lựa lời kết thúc câu chuyện: “Đã là ý trời thì chúng ta phải thuận theo thôi.” Rồi cười hi hi trước khi cô bạn thân trở mặt: “Được rồi, không đùa nữa, tớ chỉ bỗng nhiên nghĩ rằng, có lẽ cuộc sống gia đình ổn định chính là thứ mà tớ đang cần.”

Lý do này chẳng thuyết phục được Tiền Giai Tây, mẹ của Cam Lộ, Lục Huệ Ninh, cũng khinh khỉnh ra mặt, bà không để ý đến lời cảnh báo của cô vấn sắc đẹp, híp mắt nhìn con gái từ trên xuống dưới: “Con nói cho mẹ biết suy nghĩ thật sự của con khó khăn lắm à?”

“Con nói dối mẹ hỏi nào?”

“Đó là con lười nói dối mẹ thôi, trước nay có gì ức chế về mẹ con đều nói thẳng, với cha con cũng chẳng vòng vo. Thôi được rồi, coi như mẹ nợ con, mẹ nhận hết. Nhưng kết hôn không phải trò trẻ con, con chưa nghĩ kĩ mà đã lấy người ta, sau này chỉ có nước mất thôi con ạ.”

“Dĩ nhiên là con nghĩ kĩ rồi mới nói với mẹ.”

“Cám ơn con đã cho mẹ thể diện, chưa đến nỗi đưa giấy đăng kí kết hôn ra nói với mẹ, nhưng con đã chăm sóc cha con mười năm nay, khó khăn lắm ông ấy mới nghĩ thông, tìm một người phụ nữ khác, con mới nhẹ nhõm được mấy ngày, không tận hưởng cuộc sống cho thỏa thích lại muốn kết hôn với người đàn ông đầu tiên theo đuổi mình.”

Cam Lộ nhớ đến cô Thái, đồng nghiệp dạy môn Ngữ Văn trong trường, chỉ hơn cô hai tuổi, mặt mũi lúc nào cùn rầu rĩ vì bị gia đình hối thúc lấy chồng: “Đã nói đến nước này rồi cho dù kết hôn rồi ly hôn cũng còn hơn là cả đời không lấy được chồng. Thật khiến người ta hối hận khôn nguôi.” Nhưng người thân và bạn bè của cô tất cả đều khuyên cô hưởng thụ cuộc sống độc thân, phản đối cô kết hôn, cô đành cảm thán cuộc đời sao lắm điều lạ kỳ.

“Mẹ hai mươi tuổi lấy cha, hai mốt tuổi sinh ra con, có lẽ kết hôn sớm cũng là một loại di truyền, trời đến mức chúng ta chẳng thể lý giải được nữa rồi.”

Lục Huệ Ninh cười nhạt: “Con đừng có mà đổ thừa cho mẹ, mẹ là bất khả kháng, một thiếu nữ thôn quê, tốt nghiệp phổ thông không thi đại học, lại không muốn bán mặt cho đất bán lưng cho trời, con đường duy nhất là ra thành phố làm thuê, muốn có chỗ đứng ở đây thì bắt buộc phải trả một cái giá nào đó.”

Cam Lộ ngán ngẩm nói: “Được rồi, mẹ là vì mưu sinh nên mới ràng buộc với người đàn ông mà mẹ không yêu sớm như thế, lại sinh ra con sớm, bao nhiêu là gánh nặng chồng chất lên vai, thật tội nghiệp vô cùng. Nhưng dù sao xã hội tiến bộ rồi, lý do con lấy người ta không thể thảm như mẹ.”

“Con kiếp trước có thù oán gì với mẹ không? Nói gì cũng phải chêm vài câu chế diễu mẹ mới vui à? Mẹ là muốn tốt cho con, con đã độc lập về kinh tế rồi, không còn vướng bận gì nữa, hoàn toàn có thể tự thân tự lực tận hưởng cuộc sống, từ từ kén chọn ý trung nhân. Con kết hôn sớm lại đổ thừa là do di truyền, vậy tương lai ly hôn giống mẹ, rồi cũng đổ lên đầu mẹ chắc.”

“Không có chuyện đó đâu mẹ, mẹ mà học lịch sử như con thì sẽ biết lịch sử có thể tương tự nhau nhưng không thể diễn ra đơn giản y như nhau, hơn nữa, mẹ kết hôn rất thành công đấy chứ, con chẳng chút băn khoăn về việc này.” Cam Lộ cười hờ hững.

Lục Huệ Ninh biết Cam Lộ là người rất có chủ kiến, nên trước giờ chẳng mong thuyết phục được cô, đành thờ dài một tiếng: “Thôi được rồi, mẹ lười đòi co với con, dù mẹ nói gì con cũng chẳng thể lọt vào tai, có những việc phải tự mình vấp phải thì mới hiểu được. Rảnh thì dẫn nó cho mẹ gặp, để mẹ còn yên tâm được một chút.”

Sau khi gặp chàng trai Thượng Tu Văn lễ phép, lịch sự lại điềm đạm, chín chắn, Lục Huệ Ninh cuối cùng cũng gật đầu, nói với con gái: “Lấy đi, lấy đi, dù không lấy được chồng tốt thì cũng chẳng phải là ngày tận thế.”

Cha Cam Lộ chẳng nói gì, chỉ buồn bã nhìn con gái, ánh mắt đầy tuyệt vọng, tiếc nuối lẫn tự trách mình, như thể ngày tận thế sắp đến rồi vậy. Cam Lộ nhìn ông kinh ngạc, lắc tay ông: “Cha, cha không được nghĩ linh tinh đâu đấy.”

Từ nhỏ đến lớn, Cam Lộ bảo vệ trái tim dễ vỡ của cha mình đã thành thói quen, lúc đó bị ông dọa đến mức suýt chút thì độc: “Con tuyệt đối không có ý đó. Cha và dì Vượng chung sống với nhau, dì ấy chăm sóc cha tốt như vậy, con rất mừng, cũng rất yên tâm. Con đi lấy chồng chỉ đơn giản là vì muốn lấy thôi, hơn nữa Thượng Tu Văn đối với con rất tốt.”

Thượng Tu Văn cùng cô đến gặp cha cô, biểu hiện cũng tuyệt vời như lúc gặp mẹ cô. Cam Lộ ngạc nhiên nhìn người cha không giỏi ăn nói của mình lại thao thao bất tuyệt với Thượng Tu Văn về mức độ ảnh hưởng khi hạn chế sản lượng ngành dệt may từ thế kỉ trước, còn Thượng Tu Văn thì chăm chú lắng nghe, không có chút gì là miễn cưỡng chiều lẹ.

Cam Lộ lúc này mới phát hiện ra, người đàn ông mà cô sắp lấy chỉ cần muốn là có thể cắt đi về mặt uế oải, lười nhác bất kì lúc nào, nói năng có đầu có cuối, mọi cử chỉ của anh đều toát ra sức mạnh khiến người khác yên tâm, còn cô dường như bị thu hút bởi chính ưu điểm này của anh.

Cam Lộ bị Thượng Tu Văn chinh phục như thế đấy, loại bỏ tất cả do dự, hồ nghi, họ kết hôn đúng ngày giờ đã định.

Bạn đã muốn kết hôn, thì hãy cứ yên tâm hưởng thụ cuộc sống hôn nhân đi. Chẳng có phát hiện nào mang tính chất nguy cơ thì đừng có mà suy nghĩ vẩn vơ.

Cam Lộ tự nói với mình trong bóng tối. Cô trở mình, nép sát vào Thượng Tu Văn. Đầu cô vừa tựa vào vai anh, anh như có phản ứng tức thì, xoay người lại, một cánh tay như thường lệ vòng qua eo cô, ôm lấy cô trong giấc ngủ.

Cam Lộ nhắm mắt lại, cố gắng xua đi những suy nghĩ vẩn vơ, thả lỏng người chìm vào giấc ngủ.

Soạn xong giáo án điện tử để dự thi, Cam Lộ nộp cho phó hiệu trưởng Vạn phụ trách chuyên môn xem, buổi chiều phó hiệu trưởng Vạn gọi điện lại, bảo cô dạy xong thì đến văn phòng gặp ông.

Văn phòng hiệu trưởng ở tầng trên, lúc cô đi lên, cửa phòng đang khép hờ, có thể nghe rõ mồn một giọng nữ nhắc đến tên cô: "...Em không phải có ý so sánh với người khác, nhưng tình cảnh của em cũng gần giống Cam Lộ, cô ấy chuyển về đây theo sự điều động nhân sự chính thức. Học vị của em cao hơn cô ấy, trường trước đây của em cũng là trường chuẩn cấp tỉnh, tuy là thành phố thuộc tỉnh nhưng chất lượng dạy học luôn đi đầu..."

Sự so sánh kiểu này cô có nghe qua không chỉ một lần. Mấy năm gần đây, sự cạnh tranh giữa các trường trung học ngày một quyết liệt, trường trung học thuộc Đại học Sư phạm cũng giống như các trường khác, giới hạn biên chế, hạn chế việc điều động nhân sự chính quy, các giáo viên được nhận vào dạy thông qua kỳ thi sát hạch thi được kí hợp đồng lao động. Trên lý thuyết giáo viên biên chế và giáo viên hợp đồng được đãi ngộ chẳng khác nhau là mấy, nhưng rất nhiều người xem trọng một suất biên chế, hy vọng có thể dựa vào mối quan hệ với cấp trên để được nhận vào dạy trong trường. Thường xuyên có nhiều giáo viên vì việc này mà tìm đến hiệu trưởng, còn Cam Lộ thì là giáo viên cuối cùng của trường được chuyển biên chế chính thức về đây, tự nhiên trở thành đề tài cho người khác đòi hỏi quyền lợi.

Cam Lộ quay người bỏ đi, ra đứng ở ban công đầu hành lang, đối diện với ban công là vườn cây quế phía sau sân trường, lúc đó đang là mùa thu, hoa quế nở rộ, mùi hương ngọt ngào lan theo làn gió thu mát lạnh thổi đến xộc vào mũi, cảm giác như mùi hương luồn qua kẽ răng, đầu lưỡi phảng phất vị ngọt thanh. Dường như chẳng có loài hoa nào như hoa quế, khiến người ta phải dùng cả khứu giác lẫn vị giác để tận hưởng mùi hương của nó.

Cô đứng tựa vào lan can, tâm trạng không được tốt cho lắm.

Việc điều động cô trở thành đề tài tranh luận giữa các giáo viên và lãnh đạo trường cũng luôn là tâm bệnh của cô. Một năm trước, lúc nhận tờ quyết định điều động, cô ngạc nhiên không kém gì hiệu trưởng của trường cũ.

Hiệu trưởng tức giận nói: "Tiểu Cam, nếu cô muốn chuyển công tác, tôi cũng không có gì để nói, nước luôn chảy xuống chỗ thấp, con người luôn hướng đến chỗ cao hơn, thanh niên sức dài vai rộng muốn có một tiền đồ rộng mở là một việc hết sức bình thường. Nhưng cô nên báo cho tôi trước một tiếng để tôi sắp xếp giáo viên khác thay cô, việc đã thế này khiến toàn bộ công tác giảng dạy bị đảo lộn hết cả."

Cam Lộ cứng họng, không có cách nào giải thích rõ ràng bởi chính cô chẳng hề có nhu cầu chuyển đi nơi khác.

Lúc cô vội vã về nhà thì trời đã tối, Thượng Tu Văn và Ngô Lệ Quân đã ngồi trước bàn ăn, đang dùng bữa tối, nhìn thấy cô về trễ vào một ngày không phải là cuối tuần đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Cô chia tờ quyết định điều công tác ra trước mặt Thượng Tu Văn, yêu cầu anh giải thích. Thượng Tu Văn cầm lấy xem kĩ càng, chau mày nói: "Cái này không phải anh làm, anh chẳng có quyền hạn này, cũng không hề có yêu cầu này."

Ngô Lệ Quân ngồi bên cạnh từ tốn nói: "Chính mẹ đã gọi điện cho giám đốc Triệu ở Sở Giáo dục, yêu cầu ông ta xúc tiến việc này đấy."

"Mẹ..." Hai người đồng thanh kêu lên, Thượng Tu Văn có ý trách móc, Cam Lộ thì tức giận. Thượng Tu Văn đưa tay nắn nắn tay cô, ánh mắt nhìn cô vồ về, tỏ ý bảo cô bình tĩnh lại.

Nhưng Ngô Lệ Quân vẫn thản nhiên như không, rõ ràng là chẳng để tâm đến thái độ của hai người, lạnh lùng nói: "Con dạy học ở cái trường ngoại ô đó, mỗi tuần về nhà một lần, Tu Văn chỉ còn cách thỉnh thoảng đến thăm con, ở căn hộ mà con thuê, hai người đều không thuận tiện. Chuyển về dạy ở trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm, vừa là trường tốt nhất của tỉnh, con lại có thể sống ở nhà, không phải là rất tốt sao?"

"Dù có tốt thế nào thì mẹ cũng nên bàn bạc với con trước chứ ạ. Hơn nữa con dạy ở trường hiện tại đang rất vui vẻ, không có ý định chuyển đi nơi khác."

Ngô Lệ Quân nhìn thẳng vào mắt cô, ánh nhìn có chút giễu cợt: "Được rồi, con không muốn ở chung với mẹ chồng thì thôi vậy."

Cam Lộ ngơ ngác, Ngô Lệ Quân không chút nể tình tiếp tục nói: "Đừng tưởng mẹ giống như những bà mẹ chồng khác giữ khư khư con dâu bên mình, con dâu suốt ngày tìm cách lấy lòng mẹ chồng, mẹ không thích quản những việc ra sức lấy lòng mất thời gian ấy. Nhưng con dâu nhà này phải có một công việc đáng hoàng một chút, mẹ cũng không muốn Tu Văn chạy tới chạy lui vất vả."

Cam Lộ định mở miệng nói gì đó thì bị Thượng Tu Văn cướp lời: “Mẹ, chuyện này đáng lẽ mẹ phải bàn bạc trước với Lộ Lộ.”

“Theo mẹ thì việc này chẳng có gì đáng để bàn bạc cả, người ta chính thức tiếp nhận con cũng là đã rất miễn cưỡng rồi. Giám đốc Triệu nể mẹ lắm mới ra mặt, lúc đó hiệu trưởng trường mới đồng ý không cần phải dạy thử, cũng không cần thử việc, nhận thẳng con vào dạy. Bây giờ trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm tuyển dụng giáo viên yêu cầu phải có học vị thạc sĩ trở lên đấy, mẹ còn lo con sang đó không đủ năng lực đáp ứng đòi hỏi của người ta, lúc đó giám đốc Triệu càng khó xử hơn, mẹ đã nói với ông ấy rồi, nếu quả thật không được thì sắp xếp cho con vào làm trong thư viện trường hoặc là đổi nghề làm công việc hành chính cũng được.”

Cam Lộ tức run người, cô chỉ biết bà mẹ chồng có địa vị, quyền lực không nhỏ này không thích cô, không ngờ lại còn xem thường cô đến nhường ấy. Lúc cô chuẩn bị phát hỏa thì bàn tay Thượng Tu Văn đang nắm tay cô bỗng siết mạnh hơn, mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô có ý cầu khẩn: “Lộ Lộ, ăn cơm đã rồi hãy nói.”

Cam Lộ tức giận trừng mắt nhìn anh, anh không hề có ý tránh né ánh nhìn ấy, cô giằng tay ra khỏi tay anh, sập cửa đi ra khỏi nhà.

Thượng Tu Văn không đuổi theo cũng không khiến cô ngạc nhiên. Nhìn bề ngoài, mối quan hệ giữa anh và mẹ anh không được thân thiết cho lắm, điểm chung giữa hai người là thái độ lạnh lùng, ít cười nói, chuyện trò như mẹ con nhà khác. Nhưng anh quan tâm đến mẹ anh là điều không phải nghi ngờ, trước khi kết hôn anh nói với cô rằng, mẹ anh sức khỏe không được tốt lắm, sau khi cha anh qua đời thì vô cùng cô đơn, e rằng anh sẽ không mua nhà ra ở riêng được.

Cam Lộ lại có dự định khác nên không để tâm lắm đến chuyện này, chỉ cười gật đầu.

Thật ra, cô cũng có ý định ra riêng. Cô làm việc ở trường trung học văn hóa, nơi làm việc gần ngoại thành, cách ngôi nhà to rộng, đầy đủ tiện nghi của mẹ chồng quả thật rất xa, đi xe buýt đi làm phải đổi tuyến ba lần mất gần hai tiếng đồng hồ, còn tính chất công việc của Thượng Tu Văn không thể mỗi ngày đưa đón cô. Vậy là cô có thể danh chính ngôn thuận một tuần về nhà một lần, có thể tiếp tục ở căn hộ nhỏ trong một khu dân cư cạnh bờ hồ, căn hộ này có hai phòng, nội thất đầy đủ, chủ nhà đi làm ở tỉnh khác, đồ đạc trong nhà hoàn toàn mới, cô được người quen giới thiệu, vừa đến xem đã ưng ý ngay, thỏa thuận thuê trong hai năm. Sống ở đây cô thấy vô cùng thoải mái, nên chẳng hề có ý định chấm dứt hợp đồng thuê trước thời hạn.

Thượng Tu Văn hai ba ngày lại lái xe đến ở với cô, cuối tuần đón cô về nhà ở một ngày, cả nhà cùng ăn cơm với nhau. Sự sắp xếp này bảo đảm không gian riêng cho hai người và cô cũng có không gian tự do riêng, cô căn bản là chẳng hề có ý định thay đổi nó.

Thế nhưng Ngô Lệ Quân rõ ràng là nhìn thấu ruột gan cô, không muốn cho cô ung dung tự tại ở ngoài thêm một ngày nào nữa.

Thượng Tu Văn gọi điện đến, Cam Lộ liếc nhìn màn hình điện thoại rồi nhấn phím cúp máy, cô gọi điện cho Tiền Giai Tây, chuông đổ rất lâu Tiền Giai Tây mới nghe điện thoại, dãi giọng nói mình đang hẹn hò, bây giờ không tiện nghe điện thoại. Cô tức giận gầm gừ ném bốn chữ “trọng sắc khinh bạn” qua ống nghe, Tiền Giai Tây cười lớn, đáp lại cô bốn chữ: “Như nhau cả thôi.” Cam Lộ đánh âm ức thừa nhận, sau khi kết hôn, cô đã từ chối rất nhiều cuộc hẹn với Tiền Giai Tây nên đành bất mãn cúp điện thoại.

Cam Lộ lao vào mua sắm điên cuồng hơn hai tiếng đồng hồ, vung tay mua liền một lúc mấy bộ quần áo mà thường ngày cô chẳng bao giờ mặc và một bộ đồ nội y, đến khi mệt mỏi, cô vẫy taxi về căn hộ mà mình thuê.

Cửa vừa mở ra, đèn trong phòng sáng trưng, Thượng Tu Văn đang thản nhiên ngồi dựa sofa đọc tạp chí, nhìn thấy cô bước vào liền cười nói: “Cuối cùng cũng về rồi đấy, đã hết giận chưa?”

Cam Lộ trước nay không để bụng lâu nhưng lúc đó nhìn thấy Thượng Tu Văn vô cùng bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra, tự nhiên máu nóng ở đầu trào lên, cô chẳng nói chẳng rằng thay giày rồi sải bước vào phòng ngủ. Thượng Tu Văn đứng dậy, bước qua bàn trà với tay ôm lấy cô.

Anh ôm rất chặt, cô vùng vằng thoát ra, chẳng biết từ lúc nào cái trạng thái cô giận dữ anh vuốt ve đã biến thành sự khiêu khích ngăm lẫn nhau, hai người cứ thế giằng co từ phòng khách vào đến phòng ngủ, đôi anh đè cô xuống giường, ngón tay, môi lưỡi bắt đầu dạo chơi xuống phía dưới, cả hai như bị cuốn vào nhau, chìm trong sự cuồng nhiệt của nhau, chút khúc mắc trong lòng cô hết như bộ quần áo cô mặc trên người, từng cái một bị vứt xuống dưới đất...

Trong phòng trở nên yên tĩnh, trên người cả hai lấm tấm mồ hôi, trong trạng thái mệt mỏi, thả lỏng sau cuộc ái ân, Cam Lộ gổi đầu lên vai Thượng Tu Văn, nắm không nhúc nhích, nhưng trong lòng cô lại nghĩ: Chúc mừng mày, bốn tháng sau khi kết hôn, lần đầu tiên cãi nhau với chồng, lại cũng là lần đầu tiên dùng cách thông tục nhất đây nhục dục để hòa giải.

Từ nhỏ, Cam Lộ đã chứng kiến vô số lần giận hờn, cãi vã giữa cha và mẹ. Dù sự tức giận của cô đã giải quyết trên giường nhưng cốt lõi của vấn đề đâu đã được giải quyết, cô lại không có tâm trạng tranh cãi cũng chẳng còn quyết tâm giữ vững lập trường của mình, nói thế nào thì cô đều thấy ảm ức. Thế xác thì nhẹ nhàng thoải mái mà sao trong lòng lại nặng nề đến thế, sự mâu thuẫn này khiến cô muộn phiền.

Thượng Tu Văn dường như nhìn thấu tâm can cô, anh dịu dàng nói: “Xin lỗi, anh thay mẹ xin lỗi em, việc này quả thật mẹ không đúng.”

“Nhưng anh cảm thấy đó là ý tốt của mẹ, đúng không?”

“Ít ra mẹ cũng không có ác ý, còn như những lời mẹ nói, đó là tính cách trước giờ của mẹ, anh luôn thông cảm với cấp dưới của mẹ, mẹ chắc chắn không phải một người lãnh đạo dễ gần.”

“Vậy mẹ có phải là người mẹ chồng dễ gần không?” Dừng một lát, Cam Lộ buồn bực hỏi.

Thượng Tu Văn siết chặt cánh tay để ở vai cô, để cô nằm lên anh, mặt đối mặt với anh: “Thẳng thắn mà nói, mẹ anh không thể khái quát đơn giản bằng việc dễ gần hay không. Mẹ không hề hà khắc, không hay tính toán chuyện gia đình, nhưng tính cách của mẹ mạnh mẽ. Tháng trước có một hôm anh ở đây với em, mẹ bị lên cơn đau tim đột ngột, mẹ gọi điện cho thư kí của mình để đưa đi bệnh viện mà không gọi cho anh, ngày hôm sau anh mới biết.”

Cam Lộ kinh ngạc: “Sao anh không nói với em? Em đáng lẽ phải đến thăm mẹ chứ.”

Thượng Tu Văn thở dài: “Kiểm tra rồi, không có trở ngại gì lớn, ngày hôm sau xuất viện luôn, mẹ nói em không cần đến thăm. Yên tâm đi, mẹ không có ý làm khó em, đó là phong cách của mẹ. Bà không bao giờ nói thẳng là không thích anh ở nhà, nhưng bà luôn để anh tự thấy có lỗi. Anh quả thật cảm thấy rất có lỗi.”

Cam Lộ thật không biết phải nói gì: “Chả trách gần đây anh rất ít đến đây.”

“Mẹ không hi vọng anh kết hôn rồi mà vẫn phòng không đơn chiếc.” Thượng Tu Văn cười, “Cho nên mới mở miệng nhờ người ta chuyển công tác cho em. Anh vừa nói chuyện nghiêm túc với mẹ ở nhà xong, bà không có ý nhượng bộ nhưng sau này có lẽ sẽ không quyết định thay em như vậy nữa.”

Cam Lộ thở dài không thành tiếng, lúc anh cố vuốt ve cô, cô biết mình đã ở vào thế thỏa hiệp, hai người chung sống với nhau, luôn phải nể nang và nhượng bộ nhau. Cô không có ý định giữ bực tức trong lòng, nhưng cứ nghĩ đến việc phải dọn về nhà chồng, ngày ngày chung sống với bà mẹ chồng khó tính dưới một mái nhà, cô không khỏi thở dài.

“Lộ Lộ, anh biết, chuyển công tác và dọn về nhà sống em chắc chắn đều không thích, cuộc sống hiện tại đối với em rất tự do tự tại, nhưng hãy nể mặt anh mà tiếp nhận có được không?”

Yêu cầu của anh trực tiếp như thế, hoàn toàn không có ý năn nỉ, nhưng ánh mắt nhìn cô quá đối dịu dàng, ấm áp, cô đành phải gật đầu.

Sau đó mấy hôm, Cam Lộ cảm quyết định điều động công tác đi làm thủ tục, cũng không giải thích với hiệu trưởng trường trung học văn hóa điều gì, tất nhiên càng không nói rõ tâm trạng của mình cho đồng nghiệp mới ở trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm biết: Tôi chẳng muốn đến ngôi trường này chút nào. Những lời này nếu để người khác nghe được, rõ ràng chẳng khác nào đã đi cửa sau mà còn tỏ ra ta đây trong sạch.

Việc chuyển công tác của cô làm một cách dễ dàng và nhanh chóng, những tin ngoài luồng cũng tự nhiên lan ra, mẹ chồng là quan to bỗng chốc biến thành một “bí mật công khai” ai cũng biết.

Đúng lúc đó việc chuyển công tác của một giáo viên khác bị kéo dài, chậm trễ, thế là Cam Lộ bị đem ra bàn tán, những lãnh đạo trường bị lôi vào câu chuyện đây một bụng tức đã trả lời một câu: Nếu không cô cũng lên gặp Giám đốc sở Giáo dục bảo ông ấy viết cho một cái giấy tay. Câu nói này chặn họng thành công vị giáo viên xui xẻo đó, nhưng lại khiến cho Cam Lộ khi vừa bước vào môi trường làm việc mới đã bị cô lập hoàn toàn.

Mấy người đó nghĩ cô ngu ngốc, lại càng nói nặng nề hơn, sau cùng trực tiếp hỏi thẳng cô, dường như thấy cô bị tổn thương thì họ mới thỏa mãn vậy: “Cô Lộ, người ta đều nói đầu thai là sống có kĩ thuật, theo tôi thấy ấy mà, con gái lấy chồng mới là đầu thai lần thứ hai, hoàn toàn có thể bù đắp cho những tiếc nuối của lần đầu thai thứ nhất.”

Cam Lộ dừng suy nghĩ mông lung của mình lại, nhếch khóe miệng cười: “Cái lý thuyết này hoàn toàn đúng, tôi trước nay luôn tán thành tất cả mọi người nhắm mắt đầu thai, mở mắt kết hôn.”

Sự thẳng thắn của cô khiến cho đối phương có chút ngượng ngùng. Họ dù sao cũng là phần tử trí thức, khuyến bảo học sinh vừa là thói quen vừa là sở trường, có thể thao thao bất tuyệt, hung hãn giảng đạo đức, nhưng lại chẳng có mấy cơ hội công kích, gây sự với người khác nên gặp phải người đứng vững như cô, bỗng chốc xù như bún.

Quan trọng hơn là, trình độ dạy học của cô cũng không yếu kém như người ta tưởng, tuy môn lịch sử cấp 2 không có chỉ tiêu đánh giá cụ thể nhưng nghe xong tiết dạy của cô dù trước đó có ý đồ vạch lá tìm sâu thì từ hiệu trưởng cho đến hiệu phó chuyên môn, tổ trưởng bộ môn đều gật đầu hài lòng. Dần dà, chẳng ai nói gì trước mặt cô nữa.

Còn nếu như vô tình nghe thấy, Cam Lộ cũng chẳng hề bận tâm, tránh những cuộc gặp gỡ khiến hai bên đều ngượng ngùng nhiều chừng nào càng tốt chừng đó. Cô nghĩ vậy.

Cô phóng tầm mắt nhìn ra xa thì chợt tiếng chuông điện thoại vang lên, cô lấy di động ra xem, là Tiền Giai Tây gọi đến.

“Lộ Lộ, chồng cậu đang ở đâu?”

Cam Lộ thấy buồn cười: “Ừa, cậu quan tâm anh ấy đi đâu làm gì?”

Tiền Giai Tây do dự rồi hừ một tiếng: “Tớ muốn biết mắt tớ có bị bệnh gì không. Tớ hiện đang ở thành phố J, chuẩn bị lên hình một tiết mục.”

“Yên tâm đi, cặp kính áp tròng của cậu không bị rơi mất, Tu Văn cũng đang đi công tác ở thành phố J.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, Cam Lộ cảm thấy có gì không ổn: “Sao thế?”

Nếu lúc này tớ không nhìn nhầm thì Thượng Tu Văn đang đứng nói chuyện cùng Hạ Tĩnh Nghi, phó tổng giám đốc tập đoàn Tỳ Tân, nhà tài trợ chương trình của tớ, đáng về... nói thế nào nhỉ?”

“Cứ nói đi.”

Tiền Giai Tây làm theo yêu cầu của cô, nói bằng giọng khô khốc: “Thân mật, không giống giao tiếp thông thường”.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sự quan tâm muộn màng

Thượng Tu Văn tối hôm trước lúc đang ăn cơm ở nhà thì có điện thoại gọi đến, chỉ nghe một lát rồi đột nhiên sầm mặt xuống, đi ra ban công nói chuyện rất lâu mới trở lại bàn ăn, nói anh phải lập tức đến thành phố J, là thành phố giáp với tỉnh này. Cam Lộ hỏi đi mấy ngày, anh chau mày nghĩ ngợi rồi nói khoảng 2, 3 ngày là đủ.

Cô để anh tiếp tục ăn cơm, còn mình thì lập tức lên lầu thu dọn hành lý cho anh. Lúc cô xách vali xuống nhà, nghe thấy Thượng Tu Văn nói: “Chuyện đến nước này, e rằng cậu ứng phó không nổi rồi.”

“Con tìm hiểu tình hình xong thì phải lập tức gọi điện thoại cho mẹ.”

Hai mẹ con nhìn thấy cô đi xuống bèn im bật. Sự im lặng kì lạ này khiến cô bất giác đứng khựng lại ở cầu thang hồi lâu, trong phút chốc, cô có một cảm giác rất kì lạ, cái nhà này có những việc mà cô không thể xen vào.

Thượng Tu Văn bước tới, một tay đỡ lấy vali, cười nói: “Lộ Lộ, anh đi trước đây, đến đó rồi anh sẽ gọi cho em.”

Thái độ và giọng nói của anh vẫn không có gì đổi khác, không có vẻ gì là trầm trọng như lúc này khi nói chuyện với mẹ anh. Khoảng 11 giờ, anh gọi vào di động của Cam Lộ, báo với cô anh đã đến nơi, còn dặn dò cô đi ngủ sớm.

Lúc nghe điện thoại, Cam Lộ đã nằm trên giường, nhưng không tài nào ngủ được, cái cảm giác xuất hiện trong cô lúc đứng ở cầu thang vẫn bám lấy cô.

Thượng Tu Văn cùng bạn mình là Phùng Dĩ An hợp tác mở công ty kinh doanh vật liệu thép, chuyên cung cấp nguyên vật liệu thép cho các công trình xây dựng, còn ở thành phố J cũng có một doanh nghiệp tư nhân sắt thép tên Húc Thăng, đại diện pháp nhân là Ngô Xương Trí, cậu của Thượng Tu Văn, anh của Ngô Lệ Quân, Thượng Tu Văn là đại lý bán hàng của công ty cậu mình tại tỉnh này. Thành phố J theo quy hoạch là thuộc tỉnh bên, đi xe mất 4 tiếng, anh rất thường đến đó công tác.

Đó là tất cả những gì Cam Lộ biết được.

Tiền Giai Tây mắt trái cận 5 độ, mắt phải 3.5 độ, thị lực rất kém. Nhưng ngoài những ngày cô bị viêm mắt ra, lúc nào cũng mang kính áp tròng, hai mắt còn long lanh hơn, có hồn hơn. Biên đạo của chương trình thì không thể bỏ sót một chi tiết nào, Cam Lộ tất nhiên không thể tự an ủi mình bằng cách bảo cô bạn thân nhìn nhầm, huống hồ gì cái tên Hạ Tĩnh Nghi cách đây không lâu đã xuất hiện trong nhà cô.

Tiền Giai Tây bận rộn chuẩn bị chương trình, không có thời gian nói nhiều với cô, chỉ báo cho cô biết thời gian và kênh phát sóng chương trình này tối nay, sau đó nói: “Lúc tớ vừa bước vào, thấy hai người họ đang đứng ở bên ngoài hành lang nhà thì đầu thành phố J nói chuyện, cũng không có cử chỉ gì quá đáng, nhưng nói thế nào nhỉ? Theo trực giác của tớ, quan hệ giữa họ không bình thường chút nào. Cậu đừng quá đa nghi, nhưng cũng đừng quá xem thường. Tớ đi làm việc đây, có chuyện gì nói sau nhé.”

Cam Lộ nghĩ một lúc rồi gọi điện cho Thượng Tu Văn, anh bắt máy ngay.

“Tu Văn, công việc thuận lợi không? Chờng nào thì anh về?”

“Vẫn tốt, chắc sáng mai anh về.”

“Bây giờ đang làm gì thế?”

“Đang nói chuyện với một người bạn, tối nay sẽ gọi cho em, bye bye.”

Cam Lộ cắt điện thoại, tựa người vào ban công, nhìn thấy giáo viên vừa tranh cãi với hiệu trưởng về quyết định điều động đi ra. Cô cố gắng định thần lại, rồi bước vào phòng hiệu trưởng. Nghe hiệu trưởng nói về yêu cầu tham dự cuộc thi cô vẫn tỏ ra chăm chú lắng nghe nhưng cô hiểu mình chẳng tiếp thu được là bao.

Buổi tối về nhà, Cam Lộ ngồi đối diện với mẹ chồng trong bữa cơm, không khí vẫn trầm mặc như mọi khi. Cô tất nhiên không có ý nghe ngóng từ người mẹ chồng lạnh như băng này, hai người hoàn toàn hành động theo thói quen, cô lại mừng thầm vì không phải tìm lời để nói cho có trong lúc có tám sự như thế này.

Sau khi Ngô Lê Quân đi công viên tản bộ, Cam Lộ mang giáo án xuống lầu, ngồi trên ghế salon ở phòng khách mờ ti vi, chuyển đến kênh của tỉnh, chương trình vẫn chưa bắt đầu. Cô không thích xem ti vi cho lắm, trong phòng Ngô Lê Quân cũng có một chiếc màn hình phẳng nhỏ hơn một chút, chiếc ti vi trong phòng khách này thường ngày chỉ có Thượng Tu Văn mở xem thi đấu thể thao, bây giờ ngồi làm việc mà sự tập trung của cô cứ bị màn hình ti vi phân tán.

Chương trình bắt đầu rất đúng giờ, hai MC một nam một nữ lên sân khấu, tuy rất lâu rồi không xem ti vi nhưng Cam Lộ biết mặt nữ MC, đó là Lý Tư Bích, đàn chị học chung trường Đại học Sư phạm với cô, tốt nghiệp khoa Trung văn. Cô gái xinh đẹp, giỏi giang nổi tiếng này lúc trước cũng là MC số một của trường cô. Mấy năm không gặp, cô ấy vẫn xinh đẹp như xưa. Chỉ là giọng nói truyền cảm quá mức của cô, những ngôn từ hoa mỹ, những câu tu từ ca ngợi thành phố J non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt cùng với sự phát triển vượt bậc từ lúc mở cửa của thành phố khiến Cam Lộ cảm thấy buồn cười.

Trước khi kết hôn, Thượng Tu Văn từng dẫn Cam Lộ đến thành phố J, nơi đó chính là quê hương của Ngô Lê Quân, anh trai bà Ngô Xương Trí mới mở công ty sắt thép Húc Thăng, quy mô không nhỏ. Với chức danh là đại biểu hội đồng nhân dân tỉnh, nhà doanh nghiệp ưu tú, ông cũng được xem là một nhân vật máu mặt ở đó.

Chuông điện thoại reo lên, là Thượng Tu Văn gọi, anh hơi ngạc nhiên: “Lộ Lộ, em đang xem ti vi à? Có phải anh không có ở nhà nên em buồn không?”

“Đó là lẽ dĩ nhiên.” Cam Lộ cười nói, “Anh sao rồi, công việc giải quyết xong chưa?”

“Tạm thời cũng ổn rồi. Anh vừa cùng anh Ba uống rượu, haizz, gã này tửu lượng thật đáng nể.” Anh Ba mà Thượng Tu Văn nhắc đến là Ngô Úy, anh họ của anh, con của Ngô Xương Trí. Ngô Xương Trí có hai gái một trai, Ngô Úy là con thứ ba, lớn hơn Thượng Tu Văn 3 tuổi, giữ chức phó tổng giám đốc trong công ty Húc Thăng, lái chiếc Porsche 911 hoành tráng, rất được chú ý ở địa phương.

“Em thấy ngày nào anh cũng nói sắp cai rượu, rồi lại viện đủ lý do uống càng lúc càng nhiều.”

Thượng Tu Văn cũng cười: “Ừ, người trong giang hồ không thể tự mình quyết định được mà, anh không biết đến lúc nào mới có thể tự do.”

Cam Lộ biết câu này của Thượng Tu Văn không chỉ đơn giản là thoải mái trách nhiệm, cha cô cũng từng một thời là con sâu rượu, cho nên cô rất dị ứng khi bên cạnh mình lại xuất hiện thêm một con sâu rượu nữa. Nhưng Thượng Tu Văn thật ra không phải là người thích uống rượu, cô nhiều nhất chỉ thấy người anh phảng phất mùi rượu, nhưng tiếp khách thì không còn cách nào khác, chỉ có thể giữ để không say mèm, anh là người dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không thể mất kiểm soát bản thân.

“Vậy chút nữa anh nhớ nghỉ ngơi sớm nhé.”

“Anh chợt nhớ ra, ngày mai là kỉ niệm hai năm ngày cưới của chúng ta, em muốn chúc mừng thế nào đây?”

“Đi động của anh nhắc nhở anh chứ gì?” Cam Lộ ban đầu rất cảm động khi ngày sinh nhật của cô, kỷ niệm ngày cưới Thượng Tu Văn đều nhớ, nhưng sau đó mới hiểu ra tất cả chẳng qua chỉ là tiện ích báo ngày giờ trên di động, cô chỉ còn nước dờ khóc dờ cười.

“Chán thật, anh chẳng còn gì thú vị trong mắt em nữa rồi.”

“Em không bận tâm là có thú vị hay không, hơn nữa em thấy những người quá thú vị sẽ chẳng bằng lòng với một mình vợ họ.”

Thượng Tu Văn cười thành tiếng: “Đây là lời nhắc nhở anh tự biết lo liệu đấy à?” Anh đang định nói tiếp thì đột nhiên dừng lại, tiếng nữ MC vọng ra từ ti vi truyền đến rõ mồn một: “Bây giờ xin mời cô Hạ Tĩnh Nghi, phó tổng giám đốc Tập đoàn Tỳ Tân bước lên sân khấu.”

Cam Lộ cảm nhận rõ sự im lặng ở đầu dây bên kia, đúng lúc đó, cửa lớn bật mở, Ngô Lê Quân đứng ngay cửa, bà không thay giày ngay, gương mặt thẳng thót nhìn trừng trừng vào màn hình ti vi qua chiếc gương gắn ở bậc cửa. Hiệu ứng của vở kịch này không phải do Cam Lộ cố tình sắp đặt, càng không phải là thứ cô muốn nhìn thấy. Cô nghĩ, quả nhiên có gì đó không bình thường.

Một cô gái trẻ mặc trang phục màu kem, thân hình cao ráo cân đối nhanh nhẹn bước lên sân khấu, đứng bên cạnh Lý Tư Bích, ống kính chuyên dụng hướng thẳng vào mặt cô, đó là gương mặt khiến người ta nhìn rồi thì khó mà quên đi được, mái tóc đen nhánh búi cao, để lộ chiếc cổ đầy đặn trắng ngần, đôi mắt tròn, sáng như mắt mèo, xương gò má hơi nhô cao, sống mũi cao kết hợp với đôi môi mỏng khiến gương mặt cô tuy không đẹp theo quan điểm thẩm mỹ truyền thống nhưng lại sáng sủa, thanh thoát, thu hút người đối diện, đứng cạnh một Lý Tư Bích với gương mặt tiêu chuẩn của người đẹp, mặc dù chiếc đầm dạ hội để lộ vai trần, rõ ràng không hề kém cạnh.

Khi Lý Tư Bích hỏi Tập đoàn Tỳ Tân đang sắp đầu tư nguồn vốn lớn vào thành phố, Hạ Tĩnh Nghi trả lời bằng tiếng Phổ thông chuẩn, lưu loát, ca ngợi môi trường đầu tư lý tưởng cùng tầm nhìn xa trông rộng, chính sách hỗ trợ của lãnh đạo thành phố J, bày tỏ lòng tin đối với sự phát triển của thành phố trong tương lai.

“Con xem cái chương trình tẻ nhạt này làm gì?” Ngô Lê Quân nghiêm nghị hỏi.

“Giết thời gian thôi ạ.” Cam Lộ hờ hững trả lời.

Ngô Lê Quân không nói gì nữa, thay giày rồi đi thẳng vào phòng mình. Tiếng của Thượng Tu Văn có chút mỉa mai đầu dây bên kia: “Lộ Lộ, em muốn hỏi anh gì thế?”

Cam Lộ nghĩ, đây là cách diễn hình Thượng Tu Văn đối mặt với các vấn đề: “Anh cảm thấy có gì em nên biết mà em lại không biết không?”

“Em trước giờ không chất vấn chuyện cũ như những người phụ nữ khác, anh nghĩ em là người độ lượng, không dễ bụng.”

“Em thật sự không dễ bụng chuyện quá khứ, nhưng quá khứ lại đang xuất hiện trước mắt.”

“Hạ Tĩnh Nghi là bạn gái cũ của anh, lúc anh quen em, anh đã chia tay với cô ấy ba năm rồi. Những việc khác, đợi ngày mai anh về rồi nói, em đi ngủ sớm đi.”

Trên màn hình ti vi Hạ Tĩnh Nghi thong thả đi xuống, trong tiếng nhạc sôi động, một đoàn ca múa bước lên sân khấu, ống kính lia khắp hiện trường, phía dưới đây nghệt khán giả đang hò hét, tay không ngừng vẫy cây phát ra đủ thứ ánh sáng.

Cam Lộ nhìn màn hình ti vi, trong lòng hỗn loạn. “Những việc khác”, sẽ là một sự thăng thán hay là một lời biện hộ? Cô rất ghét phải suy đoán lung tung như vậy, nhưng lại không có cách nào thuyết phục mình quên đi chuyện này.

Tiếng nhạc sôi động dĩ nhiên không giúp cho cô bình tâm trở lại, cô lấy remote bấm tắt ti vi, căn phòng bỗng chốc trở nên yên ắng như mọi khi. Cô đưa mắt nhìn căn phòng khách rộng lớn, lại rơi vào trạng thái như đang ở nhà người lạ. Dĩ nhiên cô không tham gia bài trí căn phòng này, đồ nội thất đều chẳng có chút gì là hợp với cô, cô thật sự rất khó có cảm giác đây là nhà của mình.

Cô thu dọn đồ đạc lên lầu, đang tắm thì tiếng chuông điện thoại lại reo lên, lần này là số điện thoại nhà cha cô.

“Cha, có chuyện gì không?”

Ông Cam ngập ngừng nói: “Lộ Lộ, di Vương con giờ này chưa thấy về.”

Cam Lộ chưa kịp định thần lại: “Đi đi đâu rồi?”

“Có lẽ là về nhà bà ấy rồi.”

Cam Lộ ù ù cạc cạc: “Đi đi bao lâu rồi?”

“Hôm trước, bà ấy nói không quay lại nữa.”

Cam Lộ bụng đầy tâm trạng, bây giờ lại thêm chuyện này khiến cô càng phiền lòng hơn. Cô rất muốn hỏi hai người bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò cãi nhau bỏ nhà ra đi nhưng lại không dám nói những lời khiến cha đau lòng, đành nhẫn nại nói: “Lần này lại cãi nhau nữa ă?”

“Bà ấy nói với cha, không kết hôn cũng được nhưng cha phải điền thêm tên bà ấy vào sổ hộ khẩu, bà ấy không muốn không danh không phận.”

“Cha, thật ra con cảm thấy yêu cầu của di Vương không quá đáng chút nào, cha từng tuổi này mà còn tìm được người bầu bạn là quá may mắn đó chứ.”

“Sao có thể được, căn nhà này là tài sản duy nhất cha để lại cho con, cha không thể cho bà ấy được.”

“Cha... cha chưa đến 60 tuổi, nói gì mà để lại tài sản. Chúng ta nói đạo lý được không, di Vương đi theo cha thì mong được cái gì? Cha không phải là người có tiền, con nghĩ đòi hỏi của di ấy chẳng qua là để hai người có chút vốn an hưởng tuổi già mà thôi, kết hôn chỉ ít cũng là sự đảm bảo của cha dành cho di ấy mà.”

“Kết hôn cũng chẳng đảm bảo được gì, con không phải là không biết, cha có lý do để làm như vậy. Phụ nữ đều ích kỉ như thế, chỉ suy nghĩ cho mình, lúc họ cần thì hôn nhân chính là sự bảo đảm mà đàn ông bắt buộc phải cho họ; một khi không cần nữa thì hôn nhân lập tức biến thành cái gai mà họ chỉ muốn nhổ bỏ.”

Cam Lộ đầu đầu nghĩ, cha cô phê phán sự ích kỉ của phụ nữ hùng hồn như vậy mà chẳng thèm để ý đến sự ích kỉ rõ mồn một của chính ông: “Cha, cha đứng ở lập trường của di Vương mà nghĩ thử xem, di ấy tận tâm chăm sóc cha, muốn lập gia đình với cha, chẳng lẽ chỉ cho một ít đồ dùng trong nhà là hợp tình hợp lý rồi sao?”

“Lương hưu của bà ấy đều cho tất con trai, theo cha thì có gì không tốt đâu, ít nhất là không phải về nhà nhìn sắc mặt con dâu.”

“Cha...” Cam Lộ kéo dài giọng, suýt chút bật cười, “Có lẽ sắc mặt của cha cũng không khá hơn sắc mặt của con dâu di ấy là mấy, chỉ ít cũng là nhà của người ta, con dâu cũng phải nề mặt di ấy, di ấy còn có con trai bảo vệ mà. Chúng ta đừng đổ thừa này nọ nữa, rốt cuộc cha có còn muốn chung sống với di Vương nữa không?”

Ông Cam do dự một lát: “Bà ấy không có ở đây, trong nhà cứ rối tung lên. Cha đã ăn cơm bụi mấy bữa nay rồi.”

“Con sợ cha rồi đấy, để con đi tìm di Vương lựa lời khuyên di ấy, nhưng con nghĩ nếu cha không đồng ý điều kiện mà di ấy đưa ra, e rằng con chỉ còn nước tìm người giúp việc theo giờ cho cha thôi.”

“Cha không cần người giúp việc.”

Cam Lộ thờ dãi: “Vậy cha phải suy nghĩ chuyện kết hôn rồi.”

Cam Lộ xách túi đi xuống lầu, nhẹ nhàng gõ cửa phòng mẹ chồng, lúc đẩy cửa vào định mở miệng nói thì Ngô Lệ Quân ngẩng đầu lên nhìn cô: “Không phải chất vấn chồng không thỏa mãn đòi bỏ nhà ra đi chứ, nếu vậy thì không cần phải chào tôi.”

Cam Lộ có chút kinh ngạc nhưng lại thấy buồn cười, may mà cô đã quen đối phó với những logic kì quái của cha cô nên có thể hoàn toàn không để bụng những suy đoán nanh nọc của mẹ chồng, chỉ nhẹ nhàng nói: “Mẹ, cha con có chút chuyện, con phải qua đó một lát, tối chắc là về muộn, con cầm theo chìa khóa, mẹ nhớ đi ngủ sớm, con chào mẹ.”

Nhà của dì Vương ở một khu phố cổ cách không xa nơi ở của cha cô. Con dâu dì Vương ra mở cửa, nhìn thấy cô nở nụ cười rất tươi, đơn giản mời cô vào nhà.

Căn nhà hai phòng chật chội, con trai dì Vương ừ ỉ ỉ nói, chỉ ngồi xem ti vi, không chào khách lấy một tiếng, đứa cháu nội hơn mười tuổi chạy tới chạy lui rộn ràng. Cam Lộ và dì Vương đành vào phòng ngủ nhỏ, ngồi trên giường nói chuyện.

“Lộ Lộ, con chắc đã biết dì muốn ba con thêm tên đi vào sổ hộ khẩu gia đình, chỉ là vì ám ức ông ấy chứ không phải có mưu đồ giành giật tài sản gì của con.”

“Dì à, con biết mà, con thay mặt cha xin lỗi dì.” Cam Lộ không phải lần đầu tiên làm chuyện này, bản thân cũng cảm thấy có chút thẹn thùng, nhưng không thể không nói tiếp, “Dì đừng chấp nhặt ông ấy, trở về đi đi.”

“Lộ Lộ, dì thật sự rất đau lòng. Con nói coi tính khí ông ấy không tốt, cả ngày giống hệt ông lớn, việc nhà không bao giờ mớ tới, dì có thể chịu đựng, nhưng dì không thể chịu được việc ông ấy xem dì còn không bằng người giúp việc, dọn dẹp nấu cơm mà còn không phải trả lương, dì đến trường đón cháu nội, nấu cơm tới trễ một chút mà ông ấy đã trợn mắt hặc sách này nọ; dì vừa đề nghị kết hôn, ông ấy liền nói dì muốn chiếm nhà của ông ấy.”

Cam Lộ rất hiểu tác phong hành xử của cha mình, nên không thể nghĩ rằng dì Vương nói oan cho ông. Cô chỉ cười nói: “Dì à, cha con quả thật là có điểm không đúng, nhưng ông ấy rất nhớ dì, mấy ngày nay dì không về ông ấy đứng ngồi không yên, sợ dì về nhà lại có chuyện không vui nên bảo con qua đây thăm dì.”

“Haizzz, chuyện nhà dì cũng chẳng cần phải giấu ai, Lộ Lộ. Con trai dì vừa nhút nhát vừa không có bản lĩnh, dì ở vậy đã hơn mười năm, nếu không phải vì muốn yên ổn thì tội tình gì tuổi này còn kiếm bạn đời. Nhưng cha con ông ấy làm dì buồn nhiều, dì ở với ông ấy hơn 7 năm, một câu dễ nghe ông ấy cũng chưa bao giờ nói. Dì nghĩ kĩ rồi, cho dù về nhà phải nhìn sắc mặt con dâu mà sống cũng còn tốt hơn là ở với người cộc cằn như ông ấy.”

“Dì đừng nói như vậy, ba con thích chấp vặt, cuộc hôn nhân trước của ông ấy không được như ý nên không muốn tái hôn, thật ra ông ấy là người hiền lành. Con cũng khuyên cha rồi, cha hứa sẽ suy nghĩ.” Cam Lộ dùng một chút rồi nói, “Con biết đồ dùng trong nhà cha không nhiều, con luôn muốn sắm sửa cho cha, nhưng cha không nhận, hay là thế này đi, từ tháng này trở đi, con sẽ lập cho dì một tài khoản ngân hàng, định kỳ gửi tiền vào đó cho dì.”

Dì Vương xua tay liên tục: “Lộ Lộ, dì không có ý vòi tiền con mà.”

“Đây vốn dĩ là để tỏ lòng hiếu thảo của con với cha, nhưng ông ấy lại quá cố chấp nhất quyết không nhận. Việc này dì cũng không cần nói với cha, dì chỉ cần lo cho cuộc sống của cả hai thật tốt, mạnh khỏe, vui vẻ là con yên tâm rồi.”

Nói đến chỗ cả họ, dì Vương mới miễn cưỡng chịu về. Cam Lộ cũng hiểu rõ, nếu không phải vì cô con dâu cứ chốc chốc lại lượn ra lượn vào nghe ngóng, không tài nào sống chung kìa thì dì Vương đã không thay đổi ý định nhanh như vậy. Nghĩ đến đây, cô không khỏi ngậm ngùi. Sau khi đưa dì Vương về nhà cha cô, cô gọi cha ra ngoài, nói một hơi về đạo lý này nọ rồi không quên dọa dẫm: “Cha mà để dì Vương bỏ đi lần nữa thì con không quản chuyện của cha nữa đâu.”

Ông Cam xuề xòa: “Không còn sớm nữa, ngày mai còn phải đi làm, con về nghỉ ngơi sớm đi.”

Trong ánh đèn vàng vọt, Cam Lộ chỉ nhìn thấy lưng cha cô hơi còng, tóc đã điểm hoa râm, hai mắt đục đục, sắc mặt nhợt nhạt, cô bỗng thấy xót xa, cảm thấy thái độ vừa nãy của mình có phần hơi quá đáng.

Sau khi cha mẹ cô ly hôn, Cam Lộ sống với cha, ông Cam sống rất xuề xòa, cô gánh vác gia đình, chăm sóc cho cha từ rất sớm. Từ lúc có dì Vương, cô cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Sau khi lập gia đình, mối quan tâm của cô chuyển hướng, số lần về nhà cũng ít dần, dường như là cha cô hơn trước. Hôm nay sau khi nghe điện thoại, cô bất chợt cảm thấy muộn phiền, sợ cha cô chia tay với dì Vương rồi không có người chăm sóc, khó tránh khỏi có chút ích kỷ trong suy nghĩ.

Những ý nghĩ tự trách mình cứ lộn xộn trong đầu khiến cô hồi lâu không nói nên lời. Ông Cam lo lắng nhìn cô: “Lộ Lộ, con không khỏe à? Có cần gọi điện cho Tu Văn đến đón con không?”

Cam Lộ gượng cười: “Anh ấy đi công tác rồi. Cha à, gần đây sắc mặt cha nhìn kém lắm, dạ dày không vấn đề gì chứ ạ?”

“Cha khỏe lắm,” ông Cam gượng cười, “Con không cần phải lo lắng cho cha, cuộc đời cha coi như xong rồi, chỉ mong con sống tốt là cha mãn nguyện rồi.”

“Cha...” Cam Lộ sợ nhất là những lúc cha cô nói những lời này, “Con cũng sống tốt lắm, cha không được nói như thế, có chuyện gì gọi điện ngay cho con nhé, đừng giữ một mình mấy ngày rồi mới nói với con.”

Cam Lộ bước chân ra khỏi nhà thì trời cũng đã khuya, cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tay xách túi chậm chậm bước ra khỏi con hẻm nhỏ, đứng bên vệ

đường đón taxi. Con đường này hơi vắng vẻ, tĩnh mịch, chốc chốc vài ba chiếc xe lướt qua, cô đợi một lúc lâu nhưng chẳng thấy bóng dáng chiếc taxi nào. Có lẽ đi 100m nữa, rẽ vào con đường lớn đằng kia thì sẽ có nhiều cơ hội hơn, nghĩ vậy cô lại lê bước chân nặng nhọc đi về phía đó, mắt dò dẫm nhìn con đường phía trước.

Đây là nơi cô sinh ra và lớn lên, trong ký ức của cô, đây từng là con đường rợp bóng cây ngô đồng Pháp cao lớn, khi xuân về, những chiếc lá non tơ vàng óng ả bắt đầu điểm xuyết trên ngọn cây, sau đó dần dần những tán cây rậm rạp bao phủ cả con đường, đến mùa hè, ánh sáng mặt trời xuyên qua những tầng lá rậm rạp thành những đốm nắng nhảy múa trên đường, tiếng ve kêu râm ran, tiếng chuông xe đạp leng keng, hết chiếc này đến chiếc khác chạy qua.

Thế nhưng, để giải quyết vấn đề bụi hoa bay lá tả, những cây ngô đồng Pháp không biết tự lúc nào đã bị chặt mất ngọn, trên thân cây khô khốc đâm trổ vài nhánh mới lưa thưa, lá cây từ đó chưa kịp lớn đã ngã vàng lìa cành, khiến cho người ta có cảm giác thế lương. Nhưng quan trọng hơn là, những kiến trúc núp dưới bóng cây xanh mát hai bên đường như bị lột trần trụi, chẳng có gì che chắn.

Tuy nằm ở khu phố nhộn nhịp, tấp nập, khu dân cư kiểu cổ tập trung phía sau đã bị dỡ bỏ gần hết, các chung cư hiện đại lần lượt mọc lên, nhưng khu nhà nhỏ nơi cha cô đang ở thuộc một doanh nghiệp đã phá sản, hình như là vì tranh chấp đền bù giải tỏa nên vẫn chưa được dỡ bỏ. Khu nhà ba tầng cũ nát với lối kiến trúc của thập niên 70 thế kỷ trước mất đi sự che chắn của tầng cây, dưới ánh điện nhợt nhạt càng lộ rõ vẻ trơ trọi, tậm tợ, khác xa hoàn toàn với ký ức của Cam Lộ.

Một chiếc Audi A6 dừng trước mặt cô, cửa xe bật mở, một người đàn ông cao lớn bước tới, mặc dù ngược sáng, gương mặt người đó thấp thoáng trong bóng tối nhập nhạng, nhưng cái tư thế ung dung tự tại cô chỉ cần nhìn là nhận ra ngay, chính là Nhiếp Khiêm chứ không phải ai khác.

“Sao anh (em) lại ở đây?” Hệt như lần gặp gỡ ngẫu nhiên lần trước, họ lại đồng thanh cất tiếng hỏi đối phương. Sau vài giây im lặng, Nhiếp Khiêm chau mày nhìn cô, “Khuya thế này, em thân thờ một mình ở đây làm gì?”

“Em đợi taxi.”

“Lên xe đi, anh đưa em về.”

Cam Lộ lên xe, nói cho anh ta biết địa chỉ nhà mình, rồi lặp lại câu hỏi khi nãy: “Sao anh lại ở đây?”

Nhiếp Khiêm thắt dây an toàn khởi động xe: “Em quên anh từng ở khu này sao?”

“Chẳng lẽ đêm hôm khuya khoắt lái xe đến đây hoài niệm?” Cam Lộ thấy buồn cười vì trong ấn tượng của cô, Nhiếp Khiêm không phải là người thích hoài niệm, hơn nữa anh đã chán ngấy nơi này từ rất lâu rồi.

Nhiếp Khiêm lắc đầu: “Hoài niệm chính là một quá trình không ngừng thất vọng, anh thật sự chẳng có chút nhả hứng nào. Nhưng mà thật trêu ngươi, ngay sau khi về đây làm việc, công ty lại cấp cho anh một căn hộ chung cư ở ngay gần đây, bây giờ hầu như mỗi ngày đi làm về đều chạy qua con đường này. Em không nên đứng một mình ở đây lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, tình hình an ninh hiện nay không được tốt cho lắm.”

“Em thấy ở đây rất an toàn.”

“Em luôn cảm thấy an toàn với những người và những nơi thân quen, đây là sự ngộ nhận điển hình.”

Cam Lộ bị hàm ý phê phán trong giọng điệu của anh làm cho nghẹn họng, cô không nói gì nữa, chăm chú nhìn ra ngoài cửa kính xe.

Một lúc sau, Nhiếp Khiêm lại lên tiếng: “Được rồi, lúc này là anh nói dối. Sự thật là anh lái xe ra đây để hoài niệm. Ngày này hai năm trước, cũng vào giờ này, anh đang ở Thẩm Quyền, lúc sắp ngủ thiếp đi thì nhận được một cuộc điện thoại.”

Cam Lộ sững sờ, bất giác cảm thấy ngượng ngùng. Giọng nói của Nhiếp Khiêm không biểu lộ bất kỳ tâm trạng gì, anh tiếp tục nói: “Một cú điện thoại chẳng đầu chẳng cuối. Sau khi biết người gọi đến, tim đập mỗi lúc một nhanh, đang lúc định hỏi cô ấy có phải đang nhớ anh, có phải muốn trở về bên anh không thì cô ấy lại nói cô ấy gọi nhầm số.”

Cam Lộ nghĩ, một cuộc điện thoại trong một đêm yếu lòng chẳng làm gì nên tội. Thế nhưng cô hiểu rất rõ tính cách của Nhiếp Khiêm, biết anh không tình tình như những gì anh thể hiện ra ngoài, giọng anh càng bình tĩnh bao nhiêu thì tâm trạng có lẽ càng hỗn loạn bấy nhiêu, những lúc như thế này không nên lên tiếng thì hơn nên cô lý trí giữ im lặng.

“Anh gọi lại thì cô ấy đã tắt máy. Hôm sau, anh thật sự không thể cho qua nên đã xin nghỉ phép mua vé máy bay về ngay, lúc tìm được nơi cô ấy làm việc thì người ta nói với anh, cô giáo Cam đã nghỉ phép để đi đăng ký kết hôn rồi.”

Thì ra cô đã thật sự gây nên tội cơ đấy. Cam Lộ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, ngượng ngùng lên tiếng: “Xin lỗi.”

“Em xin lỗi anh gì chứ? Vì bỗng dưng nói chia tay hay là vì đột nhiên làm lòng anh dậy sóng rồi đột nhiên chạy đi kết hôn với người khác?” Nhiếp Khiêm hỏi mà như uy hiếp.

“Chuyện chia tay thì không còn gì để nói rồi, em không mở lời trước thì đó cũng chỉ còn là chuyện sớm muộn. Gọi cuộc điện thoại ấy, có lẽ là do em trúng phải tà, xin lỗi đã làm mất giấc ngủ của anh, lại gây cho anh buồn phiền không đáng, bỏ cả công việc để chạy về.”

“Vậy thì bây giờ hãy nói cho anh biết lúc đó em muốn nói gì với anh, chẳng lẽ là muốn nói cho anh biết em sắp kết hôn, mời anh tham dự hôn lễ.”

Cam Lộ im lặng, cô tất nhiên không chắc chắn như lời cô nói với mẹ, sự thật là cho đến phút cuối cùng, cô vẫn nghi ngờ quyết định của mình. Nhưng đó là quyết định mà cô không chịu bất kỳ áp lực nào bên ngoài, cô đã đứng trên tất cả hoài nghi của người khác, trên cả nỗi trăn trở mà chỉ mình cô biết.

Cuộc điện thoại đó gần như là một phản ứng bản năng khi tâm trạng rối bời, thế nhưng bên kia nhắc máy, cô lập tức khôi phục lại lý trí, hiểu ra hành động của mình đáng buồn cười đến thế nào nên vội vàng cúp điện thoại.

“Không muốn nói thì thôi vậy.” Nhiếp Khiêm chán nản.

“Thật ra cũng chẳng có gì để nói, chỉ là chứng rối loạn tiền hôn nhân thôi.”

Trong xe im phăng phắc, ánh đèn hai bên đường lướt qua cửa kính xe rồi rút lại đằng sau, trong lúc tranh tối tranh sáng đó, không thể nhìn thấy thái độ của cả hai. Xe dừng lại dưới tòa chung cư nơi Cam Lộ ở, cô tháo dây an toàn, nhẹ nhàng nói: “Hãy quên chuyện cũ đi Nhiếp Khiêm, chúng ta đều đang sống rất tốt mà.”

“Ừ, có thể nhìn thấy em sống tốt như thế, vậy là ổn rồi.” Giọng Nhiếp Khiêm chậm rãi thấy rõ, “Thật ra anh không để bụng như em tưởng, sau khi bị bạn gái đá, anh không còn nghiêm trọng hóa tình yêu như trước nữa, cũng coi như là có thu hoạch.”

“Sự thu hoạch này không phải do em tặng, anh đừng lấy nó ra để khiến em cảm thấy có lỗi, trước giờ anh có xem tình yêu quan trọng bao giờ đâu.” Cam Lộ mở cửa xe, nhưng bị Nhiếp Khiêm kéo tay lại, lưng bị đập mạnh vào sau ghế, cô tức giận quay đầu nhìn anh, anh vội rút tay lại.

“Có phải em vì nguyên do này mà chia tay với anh không?”

“Chuyện đã qua lâu rồi, bây giờ còn truy cứu thì thật buồn cười.”

“Nhưng rõ ràng em cũng không lấy một người đàn ông coi tình yêu là trên hết, luôn đem lại cảm giác an toàn cho em đúng không, anh ta thậm chí còn không thể giúp em dẹp bỏ nỗi sợ hãi tiền hôn nhân cơ mà.”

“Thứ khiến em sợ hãi là hôn nhân chứ không phải anh ấy, có cần em chính thức xin lỗi anh vì cuộc điện thoại đó không?”

Giọng cô cứng rắn, nhưng Nhiếp Khiêm lại cười, hàm răng trắng ánh lên trong bóng tối, giọng nói bỗng dịu lại: “Không cần đâu, anh rất vui vì lúc sợ hãi em đã nghĩ đến anh.”

Cam Lộ sững lại, sau đó cũng cười: “Nhiếp Khiêm, anh lúc nào cũng tự cao như thế.” Cô lại mở cửa xe bước xuống, vẫy tay chào Nhiếp Khiêm rồi đi vào bên trong tòa nhà.

Cô không quay đầu lại, nhưng cô biết rõ, Nhiếp Khiêm đang dõi mắt theo cô.

Chỉ là lần dõi mắt này đã quá muộn màng.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Khiêu vũ một mình

Nhiếp Khiêm và Cam Lộ cùng sống trong một khu dân cư từ nhỏ, nhưng hai người chỉ biết mặt nhau chứ không thể gọi là hàng xóm, càng không thể nói là thanh mai trúc mã, ít nhất Nhiếp Khiêm trong một thời gian khá dài chẳng để Cam Lộ lọt vào mắt.

Sau khi yêu nhau, Nhiếp Khiêm cũng thẳng thắn thừa nhận ấn tượng về cô trước đây chỉ là cô nữ sinh tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng nhưng cuộc sống vô cùng tẻ nhạt với người cha thích đánh mạt chược và nát rượu.

“Cộng thêm một người mẹ dứt áo ra đi sau ly hôn nữa.” Cam Lộ bổ sung.

Khu dân cư đó vô cùng rộng lớn, trước khi bị dỡ bỏ, một bên là những ngôi nhà tư nhân đủ kiểu dáng, một bên là chung cư kiểu cũ, chẳng có bí mật gì mà giấu được, chuyện trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, bàn tán, xì xào chuyện xui xẻo của người khác chỉ là một thủ tiêu khiến chứ chẳng hề có ác ý, cô hiểu rất rõ những lời bàn tán của người ta về nhà cô nhưng cũng chẳng mấy để tâm, còn Nhiếp Khiêm thì xót xa ôm cô vào lòng.

Cái ôm đó chứa đựng sự cảm thông và lực bất tòng tâm, họ như người đồng bệnh tương lân, nhà Nhiếp Khiêm có lẽ càng khốn khó hơn.

Trước khi bị dỡ bỏ, nhà anh ở một ngôi nhà tự xây bốn tầng, diện tích không nhỏ, nhìn bề ngoài rất bề thế nhưng cả một gia tộc đầy đủ từ trên xuống dưới cùng chung sống dưới một mái nhà, ông bà nội anh xây nên, đời cha anh có ba anh em lại thêm một người chị toàn bộ đều thành gia lập thất sinh

con để cái sống chen chúc chật chội ở đây. Mỗi ngày đều có thể nghe tiếng cha con, mẹ con, mẹ chồng nàng dâu, anh chị, chú cháu, chị em dâu, anh chị em họ tranh cãi, nhiech móc nhau, hoàn cảnh mỗi nhà đều không tốt, không gian chật chội càng làm tăng thêm bất hòa, chỉ cần một chuyện vụn vặt cũng dẫn đến một trận cãi vã long trời lở đất.

Lúc Cam Lộ học cấp hai, hàng ngày đi học đều phải đi qua nhà anh, cô đã quen với âm thanh lời qua tiếng lại chốc chốc lại từ bên trong vọng ra, cũng quen với cả thái độ lạnh lùng của một cậu bé đẹp trai từ trong nhà đi ra. Họ học chung trường cấp hai, anh lớn hơn cô ba tuổi, cao gần gấp đôi cô, trên đường đến trường lúc nào cũng là kẻ đi trước, người đi sau và không mở miệng nói với nhau câu nào.

Khi cha cô không say rượu, ông quản cô rất nghiêm, nên cô chẳng có cơ hội nào để trò chuyện, giao tiếp với người khác; bọn cô đều vô cùng chán ghét gia đình cũng như toàn bộ khu dân cư ấy, nên chẳng thèm ngó ngang gì đến xung quanh.

Nhiếp Khiêm thi đậu vào một trường kiến trúc nổi tiếng ở miền Bắc với điểm số rất cao, Cam Lộ tiếp tục với cuộc đời học sinh cấp ba. Cô chưa bao giờ thật sự yên tâm về cha mình, nên không có ý định thi vào một trường nào đó ngoại tỉnh.

Mùa hè năm Cam Lộ lên lớp 12, cô đăng ký học hè như thường lệ, một buổi chiều vào thời gian tự học, Nhiếp Khiêm mở hôi mò kê ghế nhại xuất hiện trước cửa phòng học, anh đã biết mặt cô từ lâu nhưng không biết tên cô, chỉ chỉ vào cô rồi cao giọng gọi: “Ê, cậu ra đây mau lên.”

Một chàng trai khôi ngô công nhiên chạy đến tìm một cô gái trong giờ học, thế là bọn trong lớp đang vừa căng thẳng vừa chán ngấy với việc học được phen nhón nháo, tùm đầu kê tài, huyết gió nháy mắt đủ kiểu. Lớp học đang trật tự bỗng chốc huyền ảo, chẳng còn ai để tâm vào bài học nữa. Giáo viên đứng lớp vừa nhìn đã nhận ra ngay đó là học trò cưng mà mình từng dạy, còn cô bé ngại ngần đứng lên lại là Cam Lộ thường ngày luôn dịu dàng ít nói, cô bỗng giận sôi người, đang định cao giọng giảng một bài đạo đức đưa thì Nhiếp Khiêm vội vàng giải thích: “Cô Trương, cha bạn ấy bị bệnh rồi, em đến báo bạn ấy đến bệnh viện ạ.”

Cam Lộ nghe như sét đánh ngang tai, không kịp cảm cả cặp sách, càng không kịp để ý cô giáo nói gì, học tóc chạy ra khỏi lớp. Nhiếp Khiêm chạy theo kéo cô lại: “Tôi đạp xe đến, để tôi đưa cậu qua đó.”

Cô ngồi sau xe đạp của Nhiếp Khiêm, anh nói với cô, cha cô đang đánh bài với người ta trong quán trà thì đột nhiên nôn ra máu, đã được đưa đến bệnh viện, anh đi ngang qua đúng lúc đó nên hứa giúp đến báo cho cô hay.

Ông Cam vì uống quá nhiều rượu mà bị loét dạ dày, lúc được đẩy vào phòng phẫu thuật may mà ông vẫn còn tỉnh táo nên đã tự mình ký vào giấy cam kết phẫu thuật.

Bạn đánh bài sau khi đưa ông vào bệnh viện cũng tàn đi hết, Nhiếp Khiêm cũng định đi, ngay lúc anh định hỏi Cam Lộ có cần giúp đỡ gì không cho phải phép lịch sự thì nhìn thấy y tá đưa cho Cam Lộ giấy nộp tiền viện phí. Doanh nghiệp mà ông Cam đang làm việc lúc đó đã bị sáp nhập từ lâu, trên lý thuyết ông có bảo hiểm y tế nhưng số tiền đóng vào đó ít đến tội nghiệp, gặp phải bệnh nặng hầu như đều phải tự đóng. Cam Lộ vội vàng chạy đến, trong người lại chẳng có bao nhiêu tiền, cô mân mê tờ giấy mặt đầy lo lắng. Y tá tốt bụng nói với cô: “Mau gọi điện thoại báo người thân mang tiền đến.”

Cam Lộ như tỉnh ra, chạy thẳng đến buồng điện thoại ở hành lang, gọi một số điện thoại, lúc đầu nhẹ nhàng nói một câu gì đó, rồi bỗng nhiên lớn tiếng: “Con không cần biết mẹ đang ở đâu, mẹ phải mang tiền đến cho con ngay lập tức, nếu không đừng trách sau này con không nhận mẹ nữa.”

Cô giận dữ cúp điện thoại, chán nản quay lại ngồi trên ghế dài bên ngoài phòng phẫu thuật, mặt úp vào hai tay. Cô vừa rồi chạy tới chạy lui làm giấy tờ, tóc bết lại, lưng áo ướt đầm mồ hôi càng lộ rõ thân hình gầy gò, da dẻ xanh xao.

Tính cách Nhiếp Khiêm tuy lạnh lùng, trước nay không thích lo chuyện bao đồng, cũng bất giác cảm thấy tội nghiệp. Anh bước đến ngồi cạnh cô, nhẹ nhàng nói: “Bác sĩ cũng nói rồi, cha em được đưa đến kịp thời, chắc là không sao đâu.”

“Em luôn cảm thấy trong lòng cha có gì đó không vui, uống rượu cũng là cách để ông giải sầu, nên không quan tâm lắm.” Giọng buồn bã của cô vọng ra từ kẽ tay, “Bây giờ ông ấy ra thế này...” cô bỗng nghẹn lại, nuốt tiếng nấc nhỏ xíu vào trong.

Nhiếp Khiêm có chút bất ngờ nói: “Ồ, cha em đã là người lớn rồi, phải có trách nhiệm với lối sống và sức khỏe của mình chứ, em có cần phải tự dẫn dắt mình như thế không?”

Cam Lộ không nói gì, cô chẳng thể giải thích với một gã trai không quen biết, cô chăm sóc cuộc sống cho cha mình cũng đã mấy năm rồi.

“Có... có cần anh giúp em đi mua cái gì đó ăn không?”

Cô ngước mặt lên, gương mặt nhỏ nhắn nhoe nhoẹt nước, là mồ hôi hay nước mắt, ngay cả chính cô cũng chẳng biết, lắc đầu: “Cám ơn anh, không cần đâu, hôm nay làm phiền anh quá.”

“Em có còn người thân nào có thể đến giúp em không, em còn phải đi học mà.”

Cô lại lắc đầu: “Nhà em chẳng có ai thân thích ở đây cả.”

Nhiếp Khiêm sống với đại gia đình một thời gian dài, bị bao vây bởi cha mẹ, họ hàng, ngoài những lúc cãi cọ ỉn tai ra, nhờ ai có chuyện gì cũng còn có người này người kia giúp đỡ, ý kiến ý cò này nọ, vừa rối vừa phiền nhưng cũng khiến người ta yên tâm, trước nay anh chưa từng chứng kiến hoàn cảnh neo đơn đến vậy. Nhưng về mặt Cam Lộ ngoài lo lắng ra chẳng có chút gì gọi là bán loạn sợ hãi, chỉ lặng lẽ thần thờ nhìn về phía trước. Anh bỗng chốc chẳng biết nói gì cho phải, cũng không vội về ngay, yên lặng ngồi bên cạnh cô.

Một lúc sau, một người phụ nữ xinh đẹp vận quần áo hợp mốt, tóc uốn thời trang, lênh khênh trên đôi giày cao gót sai bước thật nhanh đi đến, bà ta nhìn Nhiếp Khiêm một cái, sau đó quay sang Cam Lộ: “Tình hình ông ấy thế nào rồi?”

“Đang phẫu thuật, phải cắt bỏ một phần dạ dày.”

“Cứ xem cái cách ông ấy uống rượu thì sớm muộn cũng hại đến sức khỏe.” Bà ta chau mày, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng: “Trước đây con có khí tiết là thế, không cần nhận tiền của mẹ, bây giờ biết tiền quan trọng thế nào chưa.”

Cam Lộ giật lấy tấm thẻ, lạnh lùng nói: “Mẹ đi đi.”

Người phụ nữ ngó ra, tức giận: “Con chết tiết, chưa qua cầu đã đòi rút ván, mẹ chưa nói mật mã, con đến khóc cho bác sĩ xem à?”

Cam Lộ cứng họng, dừng một lát, khẽ nhếch khóe miệng gượng cười: “Mẹ, mẹ được lắm đấy...”

Người phụ nữ đó bịt miệng cô lại, gằn giọng nói: “Con cứ ghé thăm mẹ đi, chút danh đá này của con đều dùng để đối phó với mẹ mà.”

Bà ta cúi đầu xuống, Cam Lộ ngẩng đầu lên, hai người đối mặt không ai chịu nhường ai, hai gương mặt này, một xinh đẹp, một thanh tú, tuy không hoàn toàn như nhau nhưng lại có nét giống nhau đến kỳ lạ.

Cuối cùng Cam Lộ quay đầu sang một bên, nước mắt theo khóe mắt trào ra, người phụ nữ đó lấy khăn tay lau nước mắt và mờ hôi trên trán cho cô: “Mẹ sẽ thuê người đến chăm sóc ông ấy, đảm bảo ông ấy được chăm sóc tốt nhất, con sắp lên lớp 12 rồi, dọn sang sống với mẹ đi, chuyên tâm học hành để còn thi tốt nghiệp nữa.”

“Cha không chịu để mẹ thuê người chăm sóc đâu, con cũng không thể bỏ cha mà đi được.”

“Ai bảo con phải bỏ ông ấy,” Người phụ nữ đó dường như lại phát hỏa, “Con cho rằng mẹ đến giành con với ông ấy à? Con lớn thế này rồi lại đánh đá như thế, giành con về để ngày ngày cãi nhau với mẹ à, có gì là tốt?”

“Con biết mẹ có ý tốt, nhưng con không đến ở với mẹ đâu.”

“Con thì lúc nào chẳng tỏ ra chống đối mẹ để lấy lòng ông ấy, an ủi trái tim mong manh dễ vỡ của ông ấy, riết rồi thành nghiện. Cả đời ông ấy sống ầu ẩu, cố chấp hết thuốc chữa rồi, con cũng phải có ngày khôn lớn chứ.”

“Thôi, mẹ về trước đi, con bây giờ chẳng có hơi sức đâu để cãi nhau với mẹ.”

Người phụ nữ đó tròn mắt nhìn cô, nhưng lực bất tòng tâm, đưa khăn tay cho cô: “Mật mã là sinh nhật của con, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho mẹ, đừng có cố chịu một mình.”

Bà ra đi cũng như đến, tiếng giày cao gót vội vã nện cồm cộp trên nền đá Đại Lý. Cam Lộ mân mê chiếc thẻ ngân hàng trên tay, nghĩ thần thờ, một lúc lâu sau, cô nhẹ nhàng nói: “Bà ấy là mẹ em.”[1]

“Bà ấy họ Lục, tên của em ghép từ họ của cha và họ của mẹ, em đoán ít ra cho đến lúc em ra đời, hai người vẫn còn rất thân thiết.” [2]

Nhiếp Khiêm không nói gì, chỉ lắng nghe.

“Bà ấy thật ra rất thương em, sau khi ly hôn vẫn thường giấu cha mua quần áo hoặc dăm dúi tiền cho em, sợ em sống không được thoải mái.”

Điều này Nhiếp Khiêm cũng có thể nhận ra, người phụ nữ đó tuy miệng mồm đánh đá, khắc khẩu với con gái, không có những cử chỉ thân thiết như người khác nhưng lời nói luôn biểu lộ sự quan tâm, lo lắng hết mực.

“Hai người đều rất tốt với em, đều là người tốt, nhưng chẳng thể chung sống với nhau.”

“Người tốt chung sống với người tốt, cũng có thể là bị kịch mà.” Nhiếp Khiêm bình thản trả lời cô.

Nhiếp Khiêm ở cạnh Cam Lộ cho đến lúc ông Cam được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật mới ra về. Sau ngày hôm đó, Nhiếp Khiêm và Cam Lộ thỉnh thoảng chạm mặt nhau đều gật đầu chào hỏi nhau. Chóp mắt kỳ nghỉ hè đã kết thúc, ông Cam xuất viện, Nhiếp Khiêm trở lại Bắc Kinh học tập, Cam Lộ lên lớp 12, hai người không hề liên lạc với nhau.

Bác sĩ nói dạ dày ông Cam bị loét dẫn đến xuất huyết đường tiêu hóa có quan hệ mật thiết với việc ông uống rượu trong một thời gian dài, đồng thời bác sĩ cũng trình trọng cảnh báo, các chỉ số sức khỏe khác của ông cũng chẳng lạc quan cho lắm, nếu còn tiếp tục uống rượu thì đừng nói dạ dày bị tổn hại, mà khả năng xơ gan thậm chí ung thư gan cũng sẽ rất cao.

Cam Lộ lúc trước thương cha cô bắt đầu chỉ nên không quan tâm lắm đến việc ông uống rượu, chỉ yêu cầu ông không uống đến mức say mềm. Nghe bác sĩ dặn dò xong, cô về nhà tra cứu thêm tư liệu, sau đó trước mặt ông Cam, cô đập nát tất cả các chai rượu trong nhà, đồng thời nói với cha: “Cha, cha chọn đi. Nếu cha tiếp tục uống rượu, con đành phải rời khỏi cái nhà này đến sống với mẹ, con không thể giương mắt ngồi nhìn cha chết mòn được.”

Cô luôn từ chối lời đề nghị đón cô về ở chung của mẹ dù điều kiện kinh tế của bà rõ ràng tốt hơn cha rất nhiều, và lại từ trước đến nay cô chưa bao giờ lấy chuyện này ra uy hiếp cha. Ông Cam biết con gái không nói chơi, cuối cùng đồng ý cai rượu.

Tiếp sau đó khu vực nhà cô bị dỡ bỏ trên quy mô lớn, ông Cam đã quen sống ở đây, sau khi bàn bạc với con gái, đã lựa chọn sống trong một căn hộ chung cư đèn bù cách đây không xa; còn Nhiếp Khiêm ở phương Bắc xa xôi quyết liệt thuyết phục ba mẹ mình nhận tiền bồi thường sau đó mua một căn hộ ở nơi khác.

Mùa đông đến, mọi người lục tục chuyển nhà, nguyên khu vực xe tải của công ty dọn nhà ra vào không ngớt, buổi tối những nhà còn sáng đèn cũng ít dần đi, ông Cam ngày nào cũng đến căn hộ mới của mình trông coi việc trang hoàng bên trong. Ngày hôm đó Cam Lộ ở trường về, nhìn thấy trước cửa nhà Nhiếp Khiêm đậu một chiếc xe tải to đùng, cha mẹ anh đang chỉ đạo nhân viên dọn nhà di chuyển đồ đạc ra ngoài, cô bất chợt dừng bước.

Nhiếp Khiêm xách một chiếc va li bước ra, chau mày nói: “Mấy cái cũ nát này vứt đi nhé, giữ lại cũng chẳng dùng đến.” Anh là đang nói đến mấy vật dụng vừa cũ vừa hư trong nhà, nhưng mẹ anh lại không nỡ vứt đi, kiên quyết bảo nhân viên dọn nhà khiêng lên xe. Anh chán nản tránh sang một bên thì nhìn thấy Cam Lộ.

Một ngày mùa đông lạnh lẽo âm ẩm, khắp nơi thùng lớn thùng nhỏ nằm ngổn ngang, người đi qua đi lại đến chóng cả mặt, trong khung cảnh hỗn tạp, hai mắt họ chạm nhau. Cam Lộ mỉm cười, lên tiếng trước: “Anh đang dọn nhà à? Tạm biệt nhé.”

Nhiếp Khiêm vốn định vĩnh biệt cái nơi mà anh chán ghét từ nhỏ, không bao giờ quay trở lại. Thế nhưng từ giây phút đó, nhìn người con gái thanh tú đang đứng đối diện mình trong gió lạnh, anh chợt nhận ra rằng, chỉ ít anh chẳng hề muốn nói lời tạm biệt với cô bé này rồi sau đó không bao giờ gặp lại.

Anh vội vàng lấy giấy bút, ghi số điện thoại di động, email của mình đưa cho cô: “Cho anh số của em, rảnh rồi thì liên lạc nhé.”

Hai người rất ít liên lạc với nhau. Cam Lộ sắp thi tốt nghiệp, cần bản là chẳng còn thời gian lên mạng để tán gẫu, thi thoảng gọi điện, hai người lại chẳng biết nói gì. Nhiếp Khiêm khích lệ cô thi tốt, cô chỉ gật đầu rồi gác điện thoại, mỗi người đều có nỗi niềm riêng, và cũng có niềm vui thầm kín.

Cam Lộ vừa chăm sóc cha, giám sát ông cai rượu, vừa chuẩn bị thi cử, nhưng cai rượu nói dễ mà làm chẳng dễ chút nào, cô thật sự không cách nào chuyên tâm học hành. Lúc đó kỳ thi tốt nghiệp là vào tháng 7, đúng vào lúc thành phố này nóng như lò lửa. Dù trong phòng thi có trang bị quạt máy nhưng phả ra chỉ toàn gió nóng hầm hập, có một thí sinh đó quá hồi hộp lại không chịu nổi cái nóng như thiêu như đốt đã ngất xỉu, được nhân viên y tế khiêng đi, càng làm không khí phòng thi thêm căng thẳng.

Sau khi thi xong, đầu đầu cũng thấy phụ huynh hỏi han tình hình thi cử của con em. Cam Lộ uống nước đậu xanh mát lạnh cha mình mang đến, cười tít mắt, cô nghĩ, cô không thật hài lòng với bài thi cho lắm nhưng dù kết quả thế nào thì cũng xem như đã bước qua một cửa ải quan trọng của đời người, phải chơi cho thỏa thích mới được.

Ngoài hẹn bạn bè đi chơi ra, cô lần đầu tiên trong đời nhận cuộc hẹn qua điện thoại, là Nhiếp Khiêm gọi đến: “Dạo này rạp phim đang chiếu “Ma trận” hay lắm, có rảnh không, cùng đi xem nhé.”

Cam Lộ rõ ràng có chút không tin vào tai mình. Cô ngẩn ra một hồi rồi vội vàng nói: “Em rồi, khi nào thì đi?”

Phim “Ma trận” hay tuyệt, Keanu Reeves rất đẹp trai, phong độ. Quan trọng hơn là, đây là lần đầu tiên Cam Lộ đi xem phim với con trai, cô thật thà thừa nhận, cô không chú tâm xem phim mà trong lòng thầm so sánh, cảm thấy Nhiếp Khiêm và diễn viên nam chính đều có đôi lông mày thẳng, khuôn mặt có nét giống nhau.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Nhiếp Khiêm hỏi cô tình hình thi cử, rồi có chút trầm ngâm: “Điểm số này đủ để vào các trường top trên rồi, em định đăng ký học trường nào?”

“Em muốn ở lại thành phố này.”

“Không có chút mong muốn nhìn ngắm thế giới bên ngoài nào sao?”

Cam Lộ lắc đầu: “Sức khỏe cha em không tốt, em ở lại đây thi tốt hơn.”

Nhiếp Khiêm không nói gì nữa, đưa cô về nhà. Trời đã nhá nhem tối, khu nhà bị dỡ bỏ đã biến thành công trường xây dựng, đèn đuốc sáng choang, xe tải chở nguyên vật liệu ra vào không ngớt, đường đi gồ ghề, xi măng rơi vãi lổ chỗ, chẳng còn dấu tích gì của ngày trước nhưng hai người đi không chút trù trù, chân bước đều nhau, không hẹn mà gặp đều biết rõ đi đến đâu phải rẽ, đến đâu phải đi thẳng. Cam Lộ vẫn sống ở khu vực này, nên không để tâm cho lắm. Nhiếp Khiêm nhận ra điều này nên không khỏi ngạc nhiên.

Anh chán ghét cuộc sống ở đây, luôn cho rằng cha mẹ dọn đến nơi ở mới được quy hoạch đàng hoàng thì có thể xóa đi những ký ức chẳng lấy gì làm vui về ngày trước, nhưng cách thức và thời gian lưu giữ ký ức tận đáy sâu tâm hồn không do bản thân quyết định, hết như yên lặng đi bên cạnh người con gái vậy, cảm xúc luôn trào dâng trong tim.

Tiền cô đến tận khu nhà cô ở, anh nói: “Hai ngày nữa bạn anh có hẹn nhau đi bơi sông, em đi không?”

Nhìn thấy cô nhanh chóng gật đầu, anh cảm thấy rất vui.

Mùa hè năm đó hai người gặp gỡ thường xuyên, Nhiếp Khiêm chẳng quản ngại cái nóng gay gắt, lần nào cũng ngồi xe buýt từ nơi ở mới hơn tiếng đồng hồ để đến nơi ở cũ, bản thân cũng không hiểu nổi hành động của mình. Tất nhiên anh đã học đại học hai năm, đã từng có bạn gái, nhưng suy nghĩ của anh trước nay đều không giống với bạn bè cùng trang lứa, đối với tình yêu anh luôn giữ thái độ có cũng được không có cũng chẳng sao, cũng không có ý định dành nhiều thời gian và tâm trí theo đuổi ai, tình yêu có phai nhạt dần anh cũng chẳng có gì tiếc nuối.

Thế nhưng đối với Cam Lộ, anh có cảm giác khác hẳn. Số lần gặp mặt nhiều lên, anh phát hiện cô có những điểm không giống so với ấn tượng ban đầu. Cam Lộ nhìn bề ngoài dịu dàng ít nói, nhưng tính cách lại hoạt bát vui vẻ, chẳng bao giờ nhõng nhẽo hay làm bộ làm tịch, không hề giấu giếm việc mình thích ở bên cạnh anh.

Hôm nhận được giấy gọi nhập học, cô điện thoại cho anh, hốt hoảng nói với anh cô bị xếp vào khoa Lịch sử trường Đại học Sư phạm mà cô không hề đăng ký, anh học kiến trúc, ghét các môn học thuộc lòng hơn cả cô, nhất thời không biết an ủi cô như thế nào, cô lại cười: “Cha em mừng lắm, nói con gái làm cô giáo dạy Lịch sử là tốt nhất, công việc ổn định lại không quá mệt.”

Nghe điện thoại xong, anh phát giác mình đang mỉm cười, đáng lẽ phản ứng của anh đối với hai cha con chẳng có mắt nhìn xa trông rộng, chẳng có kế hoạch, mục đích này là xem thường mới đúng nhưng anh nghĩ, có lẽ thái độ sống của cô cũng không tệ chút nào.

Cam Lộ và Nhiếp Khiêm mỗi người học một nơi, thường chat qua lại trên QQ, mật độ nhiều hơn lúc trước một chút, đề tài cũng dần dần không chỉ còn xoay quanh việc học. Thế nhưng vì mỗi người một nơi nên mối quan hệ chẳng phát triển thêm là bao, vẫn chỉ là bạn bè bình thường. Dưới sự tra hỏi, thăm vấn nghiêm túc của cô bạn thân Tiền Giai Tây, Cam Lộ đều không đưa ra được câu trả lời khiến bạn mình hài lòng.

“Nói như vậy, cậu đang chuẩn bị yêu xa đó à?”

Cam Lộ thật thà: “Anh ấy chưa bao giờ nói thích mình hết, được chưa?”

“Vậy cậu có thích anh ấy không?”

Anh đã từng đi phía trước cô không biết bao nhiêu lần, đáng người thẳng, rắn rỏi khiến cho cuộc sống thời trung học tẻ nhạt của cô được tô thêm chút màu sắc; anh từng yên lặng ngồi bên cô hàng giờ bên ngoài phòng phẫu thuật nồng đặc mùi thuốc sát trùng; anh từng cho cô cuộc hẹn đầu tiên với người khác giới, khiến tim cô loạn nhịp... Cam Lộ mặt đỏ lên, gật gật đầu.

Tiền Giai Tây đến từ một thành phố nhỏ của một tỉnh miền Trung, đáng người thấp bé, nhưng gương mặt lại lạnh lợi ủa nhìn, biết yêu từ hồi cấp hai, tuy chỉ là nắm tay, chuyền giấy, thỉnh thoảng rảnh rỗi ra ngoài xem phim, dạo phố với bạn trai cùng lớp nhưng lại thấy trước mặt một người chẳng có chút kinh nghiệm gì như Cam Lộ, mình có đủ tư cách để nhận lãnh vai trò quân sư tình trường. Cô kết luận dứt khoát rằng: “Tớ không tán thành yêu xa, nước giếng xa không giải được cơn khát gần. Nhưng nhìn bộ dáng bẽn lẽn của cậu là tớ biết không cho cậu tỏ tình thì chắc cậu sẽ chết không cam lòng.”

“Tỏ tình?” Cam Lộ lắc đầu nguầy nguậy, “Tớ không cần tỏ tình gì hết, nhờ đâu anh ấy không thích tớ, nghe tỏ tình xong không phải là rất khó xử hay sao, đến lúc đó làm bạn cũng chẳng được.”

“Vậy cậu định chơi trò thâm thương trộm nhớ đấy à?”

Cam Lộ cười khì: “Thương thâm cũng chẳng muốn, khiêu vũ một mình thì chẳng khác gì đồ gỗ, như hiện giờ là tốt nhất.”

Tiền Giai Tây trợn mắt trước lập luận của cô.

Tất nhiên không thể cứ như thế mãi. Có một anh chàng lớp trên theo đuổi Cam Lộ, mặc dù Tiền Giai Tây cảm thấy anh chàng này rất bình thường nhưng vẫn ra sức cổ vũ Cam Lộ chấp nhận sự theo đuổi của anh ta: “Cậu đừng vì một tình yêu chưa từng bắt đầu mà thủ tiết được không?”

Cô phản đối yếu ớt: “Thủ tiết cái gì chứ? Tớ... chỉ cảm thấy anh ta không hợp.”

“Không tiếp xúc với người ta làm sao biết người ta không hợp với mình?”

Cam Lộ thấy Tiền Giai Tây nói không phải là không có lý, thế là hẹn gặp anh chàng đấy một lần, nhưng ngoài đi ăn thức ăn nhanh như bao cặp đôi hẹn hò lần đầu tiên ra, lại có thêm tiết mục xem triển lãm nghệ thuật hiện đại, cô chẳng thể hiểu nổi loại hình nghệ thuật đó, chàng này học chính trị, lại thích tất cả những môn nghệ thuật phi truyền thống, rất hăng hái giải thích với cô nội hàm sâu sắc của nó, cô chỉ có thể “ừ”, “ồ” đáp lại, cảm thấy thật vô vị.

Cô về ký túc xá lên mạng, Nhiếp Khiêm đúng lúc cũng đang online, thuận miệng hỏi cô dạo này làm gì, cô ma xui quỷ khiến thế nào lại khai thật vừa mới ở chỗ hẹn về, bên kia im lặng hồi lâu khiến cô thấy bất an, cô bổ sung thêm một câu: “Chẳng có gì thú vị cả.” Dòng chữ này vừa nhảy lên, bản thân cô cũng cảm thấy như vẽ rắn thêm chân.

Thế nhưng cửa sổ đối thoại xuất hiện một hàng chữ: “Lộ Lộ, nếu cảm thấy anh ta chẳng có gì thú vị, thì suy nghĩ đến anh nhé.”

Cam Lộ không dám tin vào mắt mình, ngồi thần thờ một lát, kêu Tiền Giai Tây đang ngồi bên cạnh lại xem. Tiền Giai Tây cười lớn, thò mười đầu ngón tay gõ như bay lên bàn phím, Cam Lộ ngăn lại không kịp, một dòng đối thoại đã được gửi đi: “Được, từ hôm nay anh theo đuổi em nhé.”

Cam Lộ lấy hết sức bình sinh đẩy Tiền Giai Tây đang cười ngặt nghẽo về chỗ cũ, mặt nóng bừng bừng, nhìn lên màn hình, hồi lâu không thấy có động tĩnh gì. Lúc tâm trạng cô đang rối bời thì điện thoại reo lên, là Nhiếp Khiêm gọi đến, cô vội vàng cầm lấy điện thoại chạy ra khỏi phòng lên tầng thượng mới bấm nút nghe.

“Anh không có nhiều kinh nghiệm theo đuổi con gái.” Giọng Nhiếp Khiêm từ đầu bên kia vọng đến, “Hon nữa bọn mình ở cách xa nhau như vậy, hy vọng sẽ không làm em cảm thấy chẳng thú vị gì hết.”

Cô cầm điện thoại, hồi lâu không nói, Nhiếp Khiêm tưởng rằng tín hiệu không tốt “Alo” liên tục mấy tiếng liền: “Em không sao chứ, Lộ Lộ?”

“Em đây, em rất vui.” Đang là mùa đông, trên tầng thượng gió Bắc rít từng đợt, khiến giọng cô có chút run run đứt đoạn. Bàn tay cầm điện thoại của cô lạnh buốt, thế nhưng trong lòng cô lại rất ấm áp như đang đắm mình trong đêm mùa xuân.

Tiền Giai Tây nhiệt liệt biểu dương mình: “Nếu không phải là tờ thức cậu thì cậu đã chẳng đi xem triển lãm nghệ thuật với người khác; nếu cậu không hẹn hò với người khác thì anh chàng bạn trai ghê gớm của cậu không biết chừng nào mới chịu mở miệng; nếu không phải anh ta cuối cùng cũng mở miệng thì hai anh chị tầm ngàm tầm ngàm không biết đến khi nào mới bắt đầu.”

Cam Lộ vẫn chìm đắm trong cảm giác yêu đương ngọt ngào lúc nãy, nghe những suy luận phức tạp của Tiền Giai Tây, chỉ cười trừ.

Tiền Giai Tây rầu rĩ nhìn cô: “Nhưng yêu xa thế này....” rồi lắc đầu, “Tớ không biết có nên chúc mừng cậu hay không, cho dù có kiên trì thì cũng rất khó khăn.” Nhưng Cam Lộ ngồi trước mặt đang cười ngọt ngào, cô nên nuốt những lời muốn nói còn lại vào trong thì hơn.

Tất nhiên, yêu xa thật sự rất khó khăn. Bọn cô bình thường chỉ liên lạc qua QQ và tin nhắn điện thoại, chỉ những dịp nghỉ lễ mới được gặp nhau. Sau khi niềm phấn khởi ban đầu qua đi, những lời yêu thương có lặp đi lặp lại bao nhiêu thì cũng không thể thay thế được những cái ôm thiết thực, huống hồ Nhiếp Khiêm không phải là người chỉ biết yêu thôi chẳng biết gì. Thành tích của anh vượt trội, mục tiêu rõ ràng, bắt đầu từ năm thứ ba đại học đã đến thực tập ở công ty bất động sản, đến năm thứ tư, thậm chí các kỳ nghỉ cũng không về.

Nhìn thấy bạn thân và bạn học ai cũng có cuộc sống đầy màu sắc, rất nhiều lần Cam Lộ không thể không hoài nghi lựa chọn của mình, cô không chút do dự từ chối sự theo đuổi của vài chàng trai có điều kiện ưu tú, thế nhưng khi ngồi đối diện với máy tính trò chuyện với Nhiếp Khiêm, cô thật sự cảm thấy lực bất tòng tâm và cô đơn. Tiền Giai Tây bình luận không chút khách khí rằng cô có người bạn trai này, so với không có bạn trai chẳng khác gì nhau, cô chỉ cười trừ, tự an ủi mình, đời tốt nghiệp rồi hai người sẽ có thể ở bên nhau.

Cam Lộ trầm ngâm: “Anh không định về đây làm việc à?”

“Anh vốn định đi Bắc Kinh, nhưng phó tổng giám đốc của một công ty ở Thẩm Quyến đích thân đến phỏng vấn anh, cơ hội làm việc cũng rất hiếm có, không gian phát triển rất lớn.” Nhiếp Khiêm rõ ràng chẳng có ý muốn quay về.

“Vậy chúng ta sẽ thế nào đây?”

“Bây giờ liên lạc rất thuận tiện, đợi năm sau tốt nghiệp rồi em cũng có thể suy nghĩ việc đến làm việc ở đây.”

Cô căn bản là chẳng có cơ gì để phản đối, anh từ trường đến thẳng Thẩm Quyến, thậm chí chẳng về nhà một chuyến.

Nhiếp Khiêm tập trung toàn bộ tâm trí vào công việc, còn bận rộn hơn cả lúc đi học, chẳng còn thời gian rảnh để lên mạng trò chuyện. Hai người liên lạc bằng email, thi thoảng gọi điện thoại, thưa thớt hơn nhiều so với lúc anh đi học. Cam Lộ đau khổ phát hiện ra rằng tình cảm này quả thật không dễ dàng chút nào, thêm vào đó ngày càng có nhiều vấn đề của hiện thực xen vào mối quan hệ giữa họ.

Cam Lộ gửi đi một email rất dài, kể chuyện vui ở trường, kể lúc thực tập gặp phải học sinh nghịch ngợm, anh hồi âm ngắn gọn như mọi lần khiến cô muốn phát điên lên. Gọi điện thoại đi, anh cũng nói qua quýt vài câu rồi kết thúc. Hai người đều cảm nhận được rằng tiếng nói chung giữa họ dường như ngày càng ít đi.

Quan trọng hơn là toàn bộ những gì Nhiếp Khiêm kể cho cô nghe đều là kế hoạch công việc của anh. Anh thẳng thắn nói với cô, anh không muốn nghĩ đến chuyện lập gia đình trước khi thành công trong sự nghiệp: “Lộ Lộ, anh không muốn giống cha mẹ kết hôn sớm, an phận cuộc sống bình thường cả đời.”

“Vậy anh muốn em đợi anh cho đến khi anh thành công ư?” Cô thấy tim mình nhói lên nhưng vẫn nhẹ nhàng hỏi.

“Nếu em tin anh, hãy cho anh thời gian.”

Cô tận mắt chứng kiến cuộc hôn nhân của cha mẹ đổ vỡ như thế nào. Mẹ cô đề nghị ly hôn, cha cô vì tự ái mà không muốn buông tay, ra sức cứu vãn, nhưng lại khiến người vợ vốn đã chẳng coi ông ra gì, mục tiêu cao hơn những gì ông có càng xem thường và nhất quyết rời bỏ ông hơn, những cuộc cãi vã triền miên đã làm mất đi chút tình cảm còn sót lại. Cô nghĩ, cô không thể cho phép mình đi theo vết xe đổ đó.

Thời khắc đó, những gì còn do dự trong một thời gian dài bỗng chốc được quyết định, cô mở miệng khó khăn: “Em không có lòng tin với người bạn trai chẳng bao giờ bàn bạc với em bất cứ một quyết định gì, anh cũng chẳng cần em cho anh thời gian, Nhiếp Khiêm ạ. Với tài năng và ý chí của anh, em không chút hoài nghi sớm muộn gì anh cũng sẽ thành công, nhưng em không định đợi anh, vậy đi nhé.”

Nhiếp Khiêm rõ ràng rất ngạc nhiên, thậm chí kinh ngạc, nhưng anh không hỏi tại sao, chỉ im lặng hồi lâu, sau đó anh mới nói: “Em đã quyết định như vậy, anh chỉ đành chấp nhận thôi.”

Cam Lộ đi học sớm một năm, đến năm thứ tư đại học cô chỉ mới 21 tuổi, căn bản là chưa từng nghĩ đến việc kết hôn, cũng hoàn toàn tán thành suy nghĩ lập nghiệp trước rồi mới lập gia đình, thậm chí khi nghĩ đến việc cha mình đã có di Vương chăm sóc, cô cũng không còn lo lắng nhiều như lúc trước, nên có thể bàn bạc với anh rồi sau đó đến Thẩm Quyến tìm việc làm, ít ra thì có thể ở bên bạn trai nhiều hơn một chút. Thế nhưng hành động và lời nói của Nhiếp Khiêm khiến cô quyết định từ bỏ.

Tiền Giai Tây luôn cảm thấy không tài nào hiểu nổi tình yêu mỗi người một nơi trong suốt ba năm của Cam Lộ, và lại sau khi gặp mặt Nhiếp Khiêm một lần, cô đánh giá không cao về anh. Cô hoàn toàn tán thành quyết định của cô bạn thân: “Cậu có ngốc mới chạy đến đó, một người đàn ông có tham vọng

như thế, tất nhiên sẽ hoan nghênh một cô bạn gái có sẵn, vừa có thể hưởng thụ tình yêu lại không phải chịu trách nhiệm. Nhưng anh ta coi tiền đồ của mình quan trọng hơn bất kỳ thứ gì trên đời, một khi cảm thấy cậu là chướng ngại vật thì lập tức sẽ hất cậu đi ngay. Dựa vào cái gì mà cậu phải bỏ cả tuổi thanh xuân của mình để chờ đợi anh ta? Anh ta ở đó phần đầu, cậu ở đây chờ đợi mòn mỏi, anh ta tưởng mình là Tiết Bình Quý à?”

Cam Lộ lại không cho rằng Nhiếp Khiêm có suy nghĩ thực tế như vậy với cô, anh đúng là rất tham vọng nhưng từ trước đến nay luôn tỏ ra thẳng thắn không bao giờ lừa dối cô, hai người cũng từng có giai đoạn ngọt ngào hạnh phúc. Cô cũng biết cô tất nhiên không phải là Vương Bảo Xuyên, không có ý vô vô chờ đợi để viết nên một câu chuyện truyền kỳ lâm ly thời hiện đại.

Sinh viên khoa Lịch sử Đại học Sư phạm không dễ tìm được việc làm ở nơi này, cô gửi hồ sơ xin việc, đi phỏng vấn, dạy thử, cuối cùng được nhận vào trường Trung học Văn hóa. Cho dù trường này nằm ở ngoại thành nhưng thuộc trường trọng điểm của thành phố, môi trường làm việc tốt, cô nghĩ mình vậy là đã may mắn lắm rồi.

Cha cô đi lại với dì Vương từ khi cô bắt đầu học đại học, Cam Lộ xin được việc làm, lập tức thuê một căn hộ nhỏ dọn đến đó sống một mình, bắt đầu tận hưởng cuộc sống tự do tự tại mà trước nay chưa từng có.

Vài tháng sau, cô quen với Thượng Tu Văn.

[1] Vì cách xưng hô trong tiếng trung không thể hiện rõ quan hệ, ngôi thứ trong giao tiếp xã hội nên lúc này Cam Lộ mới giới thiệu đó là mẹ mình.

[2] Trong tiếng Trung, âm Lục và Lộ đọc giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nền tảng hôn nhân của chúng ta

Cam Lộ về nhà tắm rửa xong rồi lên giường đi ngủ, ngày mai còn phải đi làm, nhưng cô không tài nào ngủ được. Vừa biết sự tồn tại của người yêu cũ của chồng, lại gặp lại người yêu cũ của mình, cuộc sống vốn yên bình hình như đang dậy lên những đợt sóng ngầm, cảm quyền tiểu thuyết trinh thám mà thường ngày cô vẫn đọc trước khi lên bed cũng không giúp cô bình yên đi vào giấc ngủ.

Cô nghĩ, cha cô vì cuộc hôn nhân trước thất bại nên mới bắt đầu chán ghét cuộc sống, buông xuôi tất cả. Vậy tại sao một người đã từng sống trong cảnh gia đình ly tán như cô, biết rõ sự đáng sợ và mong manh của hôn nhân, không chỉ kết hôn sớm mà còn khuyên cha mình tái hôn?

Nếu cái đêm của hai năm trước đó, Nhiếp Khiêm nghe điện thoại sớm một chút, lập tức nói ra câu nói đó thì ngày hôm sau cô có vẫn sẽ đi công ăn phụng dưỡng ký kết hôn với Thượng Tu Văn không?

Nghĩ đến Nhiếp Khiêm ích kỷ chẳng bao giờ nghĩ đến cô trong các kế hoạch tương lai của anh, lại cũng từng vì một cú điện thoại của cô mà quay trở về, đứng ngoài cổng trường nơi cô làm việc, cô không khỏi xót xa.

Vậy là, mối tình đầu của anh cũng giống như cô, không phải là trôi tuột đi chẳng để lại dấu vết gì, nhưng sau cùng mỗi người cũng đã tự lấy lại cân bằng cho mình, đây có thể nói là kết cục tốt đẹp nhất.

Thế nhưng mối tình đã qua của Thượng Tu Văn thì sao?

Theo như anh nói lúc hai người quen biết nhau thì anh và Hạ Tĩnh Nghi đã chia tay ba năm rồi. Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh cô luôn có hình mẫu đàn ông không thoát ra được khỏi quá khứ, đó chính là ông Cam cha cô, nhưng tính cách và hành động của Thượng Tu Văn chẳng có nét nào giống cha cô cả.

Thế nhưng, cô chẳng thể nào thuyết phục mình làm ngơ trước mọi chuyện.

Cũng giờ này hai năm trước, Cam Lộ trần trọc mãi trên giường. Cô đã hẹn với Thượng Tu Văn ngày hôm sau đi lấy giấy đăng ký kết hôn, sau đó đi Maldives hưởng tuần trăng mật, không cử hành hôn lễ, cũng không đãi tiệc mời khách.

Thượng Tu Văn nói là, mấy năm sau khi cha anh qua đời, mẹ anh chuyển công tác từ tỉnh về bên đây, ngoài gia đình cậu Ngô Xương Trí ở thành phố J, và một số bà con đang sinh sống ở nước ngoài ra, chẳng còn ai thân thích ở đây nữa, và lại mẹ anh không thích khoe khoang ồn ào. Gia đình Cam Lộ càng đặc biệt hơn, cha mẹ ly hôn đã đành, lâu nay lại không nhìn mặt nhau, tuyệt đối không ngồi chung một mâm. Vừa nghe không phải tổ chức lễ cưới, cô thờ phào nhẹ nhõm, vui vẻ với sự sắp đặt của Thượng Tu Văn.

Tuy đã thống nhất với nhau là vậy, nhưng về đến nhà, Cam Lộ lại do dự. Cô đi đi lại lại trong nhà, thậm chí còn gọi điện cho Nhiếp Khiêm, nhưng lại cúp

mấy ngày lập tức, cảm thấy buồn cười trước hành động ngớ ngẩn của mình, tối hôm đó cô mất ngủ. Nhưng đêm dài rồi cũng qua, một ngày mới lại bắt đầu như mọi khi.

Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua tấm rèm cửa mỏng chiếu vào phòng, cô ngồi dậy bước đến bên bậu cửa sổ, bên ngoài phủ một màu xanh rất đẹp, đứng ở góc độ nào cũng nhìn thấy màu xanh mon mơn, không khí buổi sáng sớm tinh khiết, những chú chim nhỏ chỉ chách trên cành cây càng làm khung cảnh trước mắt yên bình tươi đẹp hơn, cô nghĩ, chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, việc tiếp theo phải làm đó là sống thật tốt cuộc sống mình đã lựa chọn.

Cô trang điểm kỹ càng, mặc chiếc váy màu tím than mà mẹ cô tặng, nhìn thấy Thượng Tu Văn đang tựa người vào xe hút thuốc. Anh mặc bộ đồ vest màu xám được là ủi cẩn thận, tất cả vật màu xanh xám, thân hình cao thon, thẳng tắp, đây là lần đầu tiên cô thấy anh ăn mặc nghiêm chỉnh đến vậy, cũng không có cái vẻ bất cần như lúc trước. Anh nhìn thấy cô, cười tí mắt, vút điếu thuốc, nắm lấy tay cô: “Em đẹp lắm, Lộ Lộ”

Đó là một buổi sáng cuối thu, gió thu hây hây, ánh mặt trời dịu dàng ấm áp, tay anh nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt và nụ cười của anh ấm áp lạ. Trong thoáng chốc, tất cả nỗi lo lắng, hoài nghi, trong lòng cô tan biến hết. Cô nghĩ, hai người đều có thành ý thì chẳng có lý do gì không xây dựng được cuộc hôn nhân hạnh phúc.

Hai năm sau khi lấy chồng, cô chưa từng hối hận về quyết định của mình. Cho dù là việc chuyển công tác mà cô chẳng mong muốn hay bà mẹ chồng khó tính thì cũng đều chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống chung của cô và Thượng Tu Văn.

Cô không ngờ thử thách thật sự lại đến vào lúc này.

Ngày hôm sau, Cam Lộ không hề ngạc nhiên khi thấy gương mặt phờ phạc của mình trong gương, chẳng còn cái tuổi hai mươi có thể tùy tiện thức đêm thức hôm nữa, cô trang điểm một chút để nhìn mình có thần sắc hơn.

Ngô Lệ Quân đang ăn bữa sáng, vẫn im lặng như mọi khi, buổi sáng bà phải tham dự một cuộc hội nghị cấp thành phố, vắng nhà trong hai ngày, thư ký gọi điện thoại đến nói xe đã đậu phía dưới lầu, bà xách túi ra đến cửa, mới giả vờ thờ ơ hỏi: “Cha con không có chuyện gì chứ.”

Bà chỉ gặp mặt ông Cam một lần, nói xã giao vài câu, sau đó cũng chẳng có qua lại gì, Lục Huệ Ninh thì thậm chí chưa gặp lần nào. May mà ông Cam trước nay không xem trọng mối quan hệ sui gia này, Lục Huệ Ninh thì chỉ nhún vai, tò vò về gặp mặt con rể là đủ rồi, Cam Lộ cũng không cần bận tâm đến giao tình giữa hai nhà. Bây giờ nghe mẹ chồng hiếm hoi có lời quan tâm, lập tức cười nói: “Chuyện vật thôi ạ, đã giải quyết xong rồi.”

Ngô Lệ Quân gật gù đầu, bước thẳng ra khỏi cửa.

Gần đến trưa, Cam Lộ nhận được tin nhắn của Thượng Tu Văn, nói anh đã về đến nhà, chiều sẽ đến trường đón cô, rồi cùng đi ăn tối, chúc mừng kỷ niệm hai năm ngày cưới. Thế nhưng đến giờ tan trường, Thượng Tu Văn lại gọi điện đến, nói công ty anh xảy ra chút chuyện, bây giờ đang đi xử lý cùng với Phùng Di An, e rằng không thể đến đón cô. Cô tất nhiên nói không sao, về đến nhà mới sực nhớ do Ngô Lệ Quân phải đi họp vắng nhà nên cô đã báo người giúp việc hôm nay không cần nấu cơm.

Cô nấu nước ăn mì gói cho xong bữa, sau đó chuẩn bị lên lầu tranh thủ soạn giáo án thì cửa bỗng bật mở, Ngô Lệ Quân vội vã bước vào, cô ngạc nhiên hỏi: “Không phải mẹ nói ngày mai mới về sao? Đã ăn cơm chưa ạ?”

Ngô Lệ Quân nghiêm mặt hỏi: “Tu Văn đâu rồi?”

“Anh ấy nói công ty có việc, về trễ.”

Ngô Lệ Quân ngây người ra một lát rồi vội vã đi vào phòng mình.

Gần đến 11h đêm, Cam Lộ tựa lưng vào thành giường xem tiểu thuyết trinh thám như mọi khi, cái thói quen xem truyện trinh thám trước lúc ngủ hình thành lúc cô còn học trung học, sau những bài tập về nhà căng thẳng, chỉ có xem những câu truyện trinh thám hồi hộp mới có thể khiến đầu óc cô thư giãn. Hôm nay trên tay cô là cuốn “Con gái của thời gian” của Josephine Tey, cuốn sách này là sự kết hợp kỳ diệu giữa trinh thám và lịch sử, văn phong giản dị, súc tích cuốn hút người đọc vào câu chuyện, nhưng cô lại không đọc vô lấy một chữ, nghe tiếng đóng cửa lại ở lầu dưới, biết Thượng Tu Văn đã về, cô mới thở hắt ra.

Thượng Tu Văn vào phòng mẹ anh trước, một lúc lâu sau mới lên lầu. Anh bước đến ngồi xuống bên giường, thần thái có chút mệt mỏi đưa tay vuốt tóc cô

“Công ty không sao chứ?”

“Có chút rắc rối nhưng không sao.” Thượng Tu Văn nhìn cô, “Lộ Lộ, có chút việc anh muốn giải thích rõ ràng với em.”

Cam Lộ yên lặng lắng nghe.

“Hạ Tĩnh Nghi là người yêu cũ của anh, bọn anh yêu nhau mấy năm sau đó thì chia tay.” Giọng Thượng Tu Văn đều đều, như thể đang khách quan kể câu chuyện của một người khác chứ không phải của anh, “Lúc quen với em, anh đã chia tay cô ấy được ba năm rồi, cũng chẳng hề liên lạc, hơn một tháng trước, bọn anh tình cờ gặp lại, anh mới biết cô ấy làm việc ở tập đoàn Tỳ Tần, hơn nữa còn giữ chức vụ rất cao. Anh đến thành phố J không phải là cố ý gặp mặt cô ta. Cô ta đại diện cho Tỳ Tần đến đó làm phần đầu tư khai khoáng, có liên hệ công việc với công ty gang thép của cậu, có ý muốn cùng Húc Thăng thôn tính một xưởng luyện thép quốc doanh, vừa hợp tác lại vừa cạnh tranh, cậu hy vọng anh đến đó giúp cậu xác định một số điều khoản và chi tiết trong hợp đồng. Bọn anh gặp mặt nhau mấy lần ở thành phố J, hôm qua lúc em gọi cho anh, anh đang nói chuyện với một người bạn, người bạn đó chính là cô ấy.”

Anh kể vô cùng tường tận. Đương nhiên Cam Lộ có rất nhiều câu hỏi: Người yêu cũ đã chia tay nhiều năm lại đêm hôm khuya khoắt gọi đến nói chuyện rất lâu sao? Tại sao thái độ của mẹ anh đối với cô ta lại kỳ lạ đến vậy, còn cảnh báo anh đừng đi gặp cô ta? Cuộc gặp gỡ không phải là bàn chuyện làm ăn mà Tiền Giai Tây bắt gặp phải giải thích thế nào đây?

Nhưng cô quyết định không nói gì cả.

Cô chia tay Nhiếp Khiêm không đến nửa năm thì quen Thượng Tu Văn, sau đó anh theo đuổi cô, cô cũng chẳng có ý từ chối. Lúc Thượng Tu Văn nhìn thấy cô và Nhiếp Khiêm gặp nhau, cô cũng không hề giới thiệu đây là người yêu cũ của mình bởi vì không cần thiết. Nếu có người muốn biết tí mĩ chuyện tình cảm của cô, cô chỉ có thể nói, trong cuộc sống chẳng có gì là minh bạch tuyệt đối. Suy bụng ta ra bụng người, có rất nhiều chuyện cần bàn là chẳng cần phải giải thích hay tìm hiểu ngọn ngành làm gì.

Huống hồ Thượng Tu Văn xem ra rất thân thiện, anh hơi nghiêng người sang, nắm lấy tay cô: “Hài lòng với giải thích của anh rồi chứ?”

“Em chỉ hy vọng sau này giữa chúng ta không cần phải giải thích như thế này nữa.” Cô thờ dãi nói.

Thượng Tu Văn gật đầu: “Kết hôn hai năm nay, Lộ Lộ, hãy tin anh, anh trân trọng cuộc sống của chúng ta.”

Anh đứng dậy sang phòng làm việc phía ngoài, mở ngăn kéo bàn làm việc, nhanh nhẹn lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu xanh nước biển rồi quay trở lại phòng ngủ đưa cho cô: “Quà kỷ niệm ngày cưới, anh đã mua từ sớm, hy vọng em thích.”

Cô mở ra xem, là một đôi hoa tai ngọc trai sáng lấp lánh. Cô bàn thần hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Thượng Tu Văn: “Em rất thích.”

Thượng Tu Văn cúi người hôn lên trán cô: “Thích là tốt rồi, em ngủ trước đi, anh đi tắm, lát nữa còn phải xử lý một vài việc công ty, đừng đợi anh.”

Nhìn Thượng Tu Văn đi ra ngoài, Cam Lộ để hộp quà ở tủ đầu giường, sờ sờ dải tai mình, ở đó có đeo một đôi hoa tai bạch kim hình hoa tường vi nhỏ xíu, là quà kỷ niệm một năm ngày cưới mà Thượng Tu Văn mua tặng cô, lúc đó cô cười: “Anh thậm chí chẳng để ý em không xỏ lỗ tai.”

“Vậy anh dẫn em đi xỏ, dải tai em đầy đặn như vậy, không đeo hoa tai thì thật đáng tiếc.”

Ngày hôm sau, anh quả nhiên đưa cô đi xỏ lỗ tai, sau đó đeo hoa tai cho cô. Cô thừa nhận, làm giáo viên không thể đeo đồ trang sức quá bắt mắt, cô luôn để tóc ngắn, đôi hoa tai nhỏ nhỏ này rất phù hợp với cô.

Thế nhưng, cô chợt nhớ đến Hạ Tĩnh Nghi trong chương trình truyền hình tối qua. Cô bước lên sân khấu tự tin, bình thản, ống kính máy quay chính lĩa về phía cô, đôi hoa tai kim cương dưới ánh đèn flash nhiều màu phát ra thứ ánh sáng tuy nhỏ nhưng vô cùng bắt mắt, khiến Cam Lộ có ấn tượng sâu đậm.

Cô không hề liên tưởng lung tung, nhưng một người đàn ông để ý đến một chi tiết nào đó thì không thể là vu vơ, nghĩ đến cảnh tượng anh từng dùng ánh mắt triu mến đó chăm chú nhìn tai của một người phụ nữ khác, đặc biệt gương mặt người phụ nữ này đã xuất hiện rõ mồn một trước mắt cô, cô không thể không có chút chạnh lòng, đồng thời cũng không thể không thuyết phục mình rằng có một số chuyện không cần phải tìm hiểu ngọn ngành.

Sau đó mấy hôm liền, Thượng Tu Văn đi sớm về trễ, vợ chồng ít có cơ hội gặp mặt trò chuyện.

Hôm nay Cam Lộ tham gia vòng loại cuộc thi dạy học, buổi thi được tổ chức ở hội trường trường trung học trọng điểm Nhất Trung của thành phố, đây là trường hồi xưa Cam Lộ từng học, bước vào sân trường cô đã có cảm giác rất thân quen, lòng bỗng trào dâng mong ước được gặp lại thầy cô giáo cũ.

Trường Nhất Trung là nơi diễn ra vòng thi của ba môn Chính trị, Địa lý, Lịch sử. Theo sắp xếp, tất cả các giáo viên dự thi đều phải giảng bài trong thời gian 10 phút, kết hợp đồng thời với giáo án điện tử; sau đó có 10 phút để giới thiệu tác phẩm, trình bày ý đồ bài dự thi, trả lời câu hỏi của ban giám khảo.

Cam Lộ bốc trúng số thứ tự gần cuối, chiều mới đến lượt dự thi, cô đành ngồi một chỗ, vừa chăm chú nghe các giáo viên khác giảng bài, vừa ghi chép vào sổ tay.

Buổi thi đến trưa thì nghỉ giải lao, mọi người ăn cơm xong đều vào hội trường nghỉ ngơi. Cam Lộ mua một tờ báo chiều đọc giết thời gian, lúc lật đến chuyên mục kinh tế dân sinh bỗng giật nảy mình.

Mấy ngày trước tờ báo này cũng đăng một bài do một độc giả giấu tên góp nhặt, tiết lộ một công trình trong thành phố sử dụng cốt thép kém chất lượng ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng thi công. Bài báo viết rất hay, còn kèm thêm hình minh họa, trong hình một loạt cốt thép được chụp tại lều gia công ngay tại công trường, các chuyên gia bước đầu nhận định, cho dù là đường kính hay độ cứng đều không đủ tiêu chuẩn. Lúc đó mấy giáo viên ngồi trong văn phòng đều đọc được bài báo này, đồng loạt than thở giá nhà bây giờ toàn trên trời, gian thương đã vậy còn bày đủ trò rút ruột, đúng là lòng tham không đáy.

Báo hôm nay đăng bài tiếp theo kỳ trước, đề cập đến các cơ quan chức năng đang rất lưu tâm đến vấn đề này, đã triển khai công tác thanh tra cốt thép tại các công trường xây dựng trong phạm vi toàn thành phố, tiến hành kiểm tra chỉ tiêu kỹ thuật về độ cứng, độ chịu lực của một số loại cốt thép, tịch thu các sản phẩm kém chất lượng, đồng thời chỉ điểm một số doanh nghiệp cung cấp nguyên liệu thép không hợp quy cách, trong đó có công ty thương mại dịch vụ nguyên vật liệu xây dựng An Đạt của Phùng Dĩ An và Thượng Tu Văn.

Từ khi mới cưới, Cam Lộ và Thượng Tu Văn hoàn toàn độc lập về tài chính, Thượng Tu Văn nói rất rõ ràng với cô rằng, cô không cần phải lo lắng đến những chi tiêu trong nhà. Lúc đó cô cười, “Ý của anh có phải là tiền em em tiêu, đừng hỏi thu nhập của anh.”

Thượng Tu Văn cũng cười: “Kiếm com bằng nghề cung cấp nguyên vật liệu xây dựng rất khô khan, khó nuốt, và lại chẳng giàu to được, may mà lợi nhuận không tồi. Gánh vác gia đình là trách nhiệm của anh, em không cần bận tâm.”

Sau khi cha mẹ ly hôn, cô sống với cha. Thu nhập của ông Cam không nhiều, lại chẳng biết tính toán chi tiêu. Sống mấy tháng giắt gấu vá vai, Cam Lộ bị bức phải quản lý tiền bạc của cha, tính toán chi tiêu trong gia đình sao cho hợp lý nhất có thể, cứ sống như thế hơn mười năm, cô từ lâu đã rất chán nản, bây giờ được giải thoát khỏi chuyện com áo gạo tiền cô mừng còn không kịp, lẽ dĩ nhiên là chẳng phản đối sự sắp đặt này.

Thượng Tu Văn thường ngày rất hiếm khi chủ động kể tình hình công ty, trước giờ nói với cô về công việc đều vô thưởng vô phạt. Anh lái chiếc BMW đời cũ, không tiêu pha xa xỉ, nhưng lại rất xem trọng chất lượng cuộc sống, không bao giờ dè xèn, tính toán chi li. Cam Lộ cảm thấy, như thế thì tiền anh kiếm được không nhiều cũng chẳng ít, cuộc sống đầy đủ không phải lo nghĩ quá tốt đẹp biết bao, cô vô cùng mãn nguyện.

Thế nhưng bây giờ công ty anh gặp sự cố, nếu cô vẫn đứng ngoài cuộc thì thật chẳng ra gì.

Thượng Tu Văn ngoài bận rộn ra hơn bình thường thì chẳng có biểu hiện gì khác thường, nhưng tâm trạng lo lắng của Ngô Lệ Quân mấy hôm nay lộ ra rất rõ, hầu như ngày nào cũng đợi Thượng Tu Văn về nói chuyện với anh một lúc lâu. Cam Lộ đoán là ít nhất mẹ chồng cũng đã sớm biết được sự việc.

Hai mẹ con họ đều cho rằng không cần phải nói cho cô biết, nghĩ theo hướng tốt thì có thể nói không muốn để cô lo lắng không cần thiết, còn nghĩ theo hướng xấu thì cô cảm thấy không khí trong nhà này có gì đó rất kỳ lạ, luôn muốn gạt cô sang một bên.

Bản năng cô muốn gọi điện cho Thượng Tu Văn nhưng cô lại kìm nén, suy nghĩ hồi lâu, cô đứng dậy ra khỏi trường, trường học này cách công ty Thượng Tu Văn không xa lắm, cô đón taxi đi đến thẳng đó.

Công ty thương mại dịch vụ nguyên vật liệu xây dựng An Đạt nằm trong một tòa nhà văn phòng không bắt mắt cũng không tấp nập cho lắm, trước cửa treo biển hiệu với chữ bằng đồng, quy mô không lớn, bên ngoài là khu làm việc mở và phòng tiếp khách, bên trong là văn phòng chung của Thượng Tu Văn và Phùng Dĩ An. Thư ký kiêm tiếp tân Tiểu Lưu biết Cam Lộ, sau một giây ngó ra, liền cười đơn đã chào cô: “Giám đốc Thượng ra ngoài rồi, vẫn chưa về, mời chị vào trong ngồi.”

Tất cả mọi người trước mặt cô đều đang rất bận rộn với công việc, chẳng có vẻ gì bất thường. Cam Lộ đang ngần ngừ thì Phùng Dĩ An từ trong văn phòng bước ra, dặn dò một nhân viên điều gì đó, nhìn thấy cô cũng ngó ra rồi vội nói: “Cam Lộ, vào trong ngồi đi.”

Cô theo anh vào văn phòng, bên trong có hai chiếc bàn đặt đối diện nhau, bộ sofa màu nâu đậm đặt sát cửa sổ, thêm một kệ đựng giấy tờ tài liệu, chẳng có đồ đạc nào là thừa, sắp xếp rất ngăn nắp gọn gàng. Trên bàn của Thượng Tu Văn đặt một khung hình nhỏ, là hình chụp của cô và anh hồi đi trăng mật ở Maldives.

Phùng Dĩ An nhỏ hơn Thượng Tu Văn hai tuổi, trước đây luôn ra dáng công tử quần áo bóng bẩy, đầu tóc vuốt vuốt, cử chỉ phóng túng thì nay xem ra đã vài phần xuống sắc, hình như gầy đi một chút. Không biết là vì lý do “thất tình” như Thượng Tu Văn từng cười đùa ngụ ý kể cho cô nghe hay vì công ty đang đối mặt với sự cố ngoài ý muốn.

“Chị từ trước đến giờ rất hiếm khi làm khách ở đây, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây thế?”

Cam Lộ lấy từ trong túi xách ra tờ báo lúc nãy, anh gạt gù, cũng chẳng ngạc nhiên, rõ ràng là đã xem rồi: “Ồ, chị cũng đọc rồi à, không có gì lớn đâu, đừng lo lắng.”

Cam Lộ nghĩ, đối với việc này điềm nhiên như thế chắc chắn là vì “thất tình” rồi, nhưng cô vẫn không nhin được, nói rất nghiêm trang: “Dĩ An, trách nhiệm liên đới với chất lượng công trình rất nặng nề, nếu xảy ra chuyện ai gánh vác nổi đây, sao các anh lại làm như thế chứ?”

Phùng Dĩ An cười, chỉ vào bài báo bảo cô đọc kỹ lại: “Chị khoan hãy nóng vội, xem kỹ đoạn này đi.”

Cô theo hướng anh ta chỉ, xem kỹ lại bài báo một lần nữa, quả nhiên đọc thấy chút khác biệt, phần đề cập đến công ty Thượng Tu Văn chỉ nói kích cỡ thép không đúng quy cách, khác biệt với hai công ty bị nêu ra do cung cấp thép kém chất lượng.

“Nhưng không đúng quy cách cũng là không đúng.”

“Chúng tôi cùng công ty xây dựng và chủ đầu tư đã ký hợp đồng cung cấp hàng hóa rất rõ ràng, nghiêm túc chiếu theo quy cách mà họ yêu cầu để cung cấp cốt thép, mỗi đợt hàng đều kèm giấy chứng nhận kiểm định đúng quy cách.”

Cam Lộ phải suy nghĩ hồi lâu mới hiểu ý tứ trong lời nói của anh: “Ý anh đây là trách nhiệm của bên xây dựng và chủ đầu tư.”

“Bây giờ nói đó là trách nhiệm của ai còn sớm, nhưng dưới góc độ nào, chúng tôi cũng đều đứng vững được. Còn bài báo này, chắc chắn gây ảnh hưởng cho công ty, tôi và Tu Văn mấy hôm nay đang thương lượng, dàn xếp cho ổn thỏa. Tôi rất lấy làm lạ với cái nhìn của phóng viên bài báo này.” Phùng Dĩ An chau mày nói, “Chắc chắn có thể lực nào đó đứng sau giật dây, tôi đã cho người đi nghe ngóng tình hình.”

“Tu Văn đi đâu rồi?” Cam Lộ thuận miệng hỏi.

Trong thoáng chốc, biểu hiện kỳ lạ thoáng qua gương mặt Phùng Dĩ An, nhưng anh ta trả lời ngay lập tức: “Anh ấy trưa nay có buổi tiếp khách, tôi cũng không biết lúc nào mới quay lại. Ày, chiều nay chị không có lớp dạy à?”

“Chiều nay tôi phải đến trường Nhất Trung.”

“Để tôi chờ chị đến đó.” Phùng Dĩ An đứng dậy vồn vã nói, Cam Lộ nhướn mày nhìn anh, anh bỗng tỏ ra lúng túng: “Sao thế?”

Cam Lộ cười cười: “Tôi cảm thấy anh hình như đang nóng lòng muốn tôi rời khỏi đây.”

Phùng Dĩ An bối rối, đành nhe răng cười khòa lấp: “Tôi là sợ chị bị trễ giờ thôi.”

Cam Lộ cũng đứng lên, nhìn đồng hồ, mỉm cười: “Tôi đúng là sắp bị trễ rồi.”

Cam Lộ rời khỏi công ty thật đúng lúc.

Ra khỏi tòa nhà, Phùng Dĩ An vừa định ra bãi đỗ xe bên cạnh lấy xe thì một chiếc Maserati GT hia cửa đỏ rực dừng ngay trước lối vào tòa nhà, cánh cửa phía bên ghế phụ mở ra, Thượng Tu Văn từ trong xe bước xuống, anh nhìn thấy Cam Lộ, ngạc nhiên thấy rõ: “Lộ Lộ, em đến lúc nào thế?”

Cam Lộ còn chưa kịp trả lời thì cửa xe bên kia bật mở, một đôi giày cao gót màu đen thò ra, tiếp đó là đôi chân thon dài nghiêng nghiêng bước xuống, một cô gái cao ráo, thon thả vận áo lụa cổ chữ V màu xanh lá cây, váy đen đứng trước mặt Cam Lộ liền sau đó.

Cô ta cao hơn Cam Lộ cả nửa cái đầu, cười mà như không cười nhìn Cam Lộ một cái, sau đó quay sang Thượng Tu Văn: “Tu Văn, sao không giới thiệu đi.”

Thượng Tu Văn đưa mắt nhìn sang, thái độ điềm nhiên đến lạnh lùng, ngay lúc anh đang định mở miệng thì Cam Lộ cướp lời: “Cô Hạ, chào cô.”

Hạ Tĩnh Nghi hơi ngạc nhiên: “Ày, cô biết tôi?”

“Nghe danh đã lâu.” Cam Lộ cười nhạt, nói từng chữ một.

Hạ Tĩnh Nghi nhìn cô thăm dò, rồi cười nói: “Ồ, không biết cô đây là...”

Giọng nói bình tĩnh, điềm đạm của Thượng Tu Văn vang lên: “Vợ tôi, Cam Lộ.”

“Hân hạnh.” Hạ Tĩnh Nghi gật đầu chào cô.

Cam Lộ cũng gật đầu đáp lễ, sau đó quay sang nhìn Thượng Tu Văn: “Tu Văn, đúng lúc em phải đến trường cho kịp, anh đưa em đi nhé, khỏi phiền đến Dĩ An.”

Thượng Tu Văn gật đầu, đi vòng qua xe, tay trái nhẹ nhàng ôm lấy eo Cam Lộ, sau đó nhìn thẳng Hạ Tĩnh Nghi: “Tạm biệt, Tĩnh Nghi.”

“Buổi chiều em có cuộc thi, không muốn vì chuyện này mà phân tâm, có chuyện gì để tối về rồi nói.” Sau khi lên xe, Cam Lộ nói ngắn gọn.

Thượng Tu Văn gật đầu, lái xe đến trường Nhất Trung, rồi cùng cô xuống xe, khóa xe lại: “Chiều anh không bận gì, vào xem em thi nhé.”

Cam Lộ cũng chẳng phản đối, hai người cùng bước vào hội trường, ngồi vị trí gần cuối. Cô tận dụng thời gian cuối cùng xem lại giáo án. Dù gì làm giáo viên mấy năm rồi, ít ra cô cũng tập được thói quen để những muộn phiền của cuộc sống, những cảm xúc riêng tư sang một bên khi bước lên bục giảng, lúc này cô đang vận dụng tối đa công phu này, thuyết phục mình tập trung tinh thần vào cuộc thi, không để tâm đến Thượng Tu Văn đang yên lặng ngồi bên cạnh.

Lúc đến lượt cô lên bục giảng, cô hồi hộp cầm tập giáo án đứng lên, khoan thai bước lên phía trên. Lúc còn học đại học, cô cũng từng tham dự cuộc thi như thế này, nhưng ở trường chỉ là thi phong trào, tâm lý mọi người khá thoải mái, không có cái không khí nghiêm trang thế này. Bây giờ tuy đã tập đi tập lại một mình rất nhiều lần, nhưng tim cô vẫn đập thình thịch, may mà chuẩn bị kỹ lưỡng, đứng trên bục giảng, cô điều chỉnh nhịp thở, khi bắt đầu cất cao giọng giảng bài thì đã lấy lại bình tĩnh.

Cam Lộ giảng bài “Kinh tế xã hội Trung Quốc sau Chiến tranh Nha phiến”, do thời lượng hạn chế không thể triển khai toàn bộ bài giảng, nhưng giáo án điện tử của cô rất rõ ràng, khúc chiết, lại dẫn nhiều tài liệu phong phú đa dạng, giọng nói hơi khàn nhưng dịu dàng êm tai, biểu đạt lưu loát truyền cảm.

Thượng Tu Văn nhìn dáng người mảnh khảnh trên bục giảng, cách khoảng hơn mười hàng ghế và bị che bởi những người ngồi trước, gương mặt cô hơi nhỏ nhắn và mờ ảo, nhưng giọng giảng bài của cô lại vô cùng rõ ràng, anh đột nhiên nhớ đến hình ảnh lúc họ mới quen biết nhau.

Sau khi Ngô Lệ Quân chuyển công tác về đây, Thượng Tu Văn cũng đến sinh sống ở thành phố xa lạ này, ban đầu đơn độc một mình chẳng quen biết ai, phải đợi đến khi quen biết Phùng Dĩ An, hai người bắt đầu hợp tác mở công ty, thỉnh thoảng cùng nhau ra ngoài tiêu khiển. Anh không hứng thú gì với những trò giải trí đó, chỉ muốn giết thời gian nhàn rỗi trong chôn náo nhiệt mà thôi.

Trong số bạn bè mà Phùng Dĩ An kết giao không hiếm những cô gái xinh đẹp, sành điệu, ăn nói hoạt bát. Nói thực lòng, Cam Lộ tuy có ngoại hình xinh đẹp, cử chỉ nhã nhặn, nhưng nói năng kiệm lời, phần nhiều là lắng nghe, nên không có sức hút cho lắm. Anh nhận ra Tiền Giai Tây định giới thiệu cô cho Phùng Dĩ An, vốn dĩ chỉ muốn xã giao với cô vài câu, nhưng vô tình lại nghe được những lời thì thầm to nhỏ giữa Tiền Giai Tây và cô khuyên cô nên quên mối tình cũ, bắt đầu tình yêu mới.

Hôm đó cũng là buổi tối đầu tiên sau một hồi lâu Ngô Lệ Quân đặt tờ báo xuống bàn, từ tốn trò chuyện với anh. Ngô Lệ Quân lúc nào cũng bận rộn với công việc, quan trọng hơn là tình cảm mẹ con cũng không thân thiết cho lắm, từ nhỏ đến lớn bà chưa khi nào có cử chỉ thân mật với đứa con trai độc

nhất, chuyện anh và bạn gái chia tay càng làm tăng gút mắc giữa hai mẹ con mà chẳng ai muốn tự mình cởi ra. Câu trả lời của anh lúc đó giống hệt như Cam Lộ: “Cảm ơn mẹ quan tâm, nhưng nếu mẹ không nhắc đến thì con đại khái đã có thể quên triệt để hơn một chút rồi.”

Giọng nói Cam Lộ thấp và hơi khàn khiến tim anh xao xuyến, quay sang nhìn, anh thấy đầu cô hơi cúi xuống, mắt nhìn tách trà trước, nhưng thần thái lại thần thờ như đang suy nghĩ điều gì, khóe miệng nở một nụ cười cam chịu.

Thượng Tu Văn vốn không thích hát karaoke, nhưng hôm đó anh ở lại tham gia cho đến lúc tiệc tàn chứ không như mọi khi ăn xong rồi xin phép cáo từ trước.

Đến quán KTV, Cam Lộ chỉ uống nước giải khát, chứ không nhấp một giọt rượu nào, lấy cớ mà các cô gái ngoan hay dùng: “Tôi dị ứng với rượu.”

Mọi người tất nhiên không tin, cứ ép cô uống. Có một người rót một cốc rượu sữa Baileys, đưa đến trước mắt cô, nửa nài nỉ nửa ép buộc, cô chỉ cười hiền, mặc đôi phương khua môi múa mép cô cũng không có ý nhượng bộ, ngay lúc đó Tiền Giai Tây hát xong trở về chỗ ngồi, thò tay cướp lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Lộ Lộ không giả vờ đâu, cô ấy thật không biết uống, tôi quen cô ấy lâu rồi, chưa bao giờ thấy cô ấy uống rượu. Mau chọn bài hát đi, cô ấy hát rất hay đấy.”

Cam Lộ chọn bài “Lòng nhân hậu dịu dàng”, dưới ánh đèn mờ ảo, chỉ nhìn thấy cô tập trung vào lời bài hát đang chạy trên màn hình, thần thái chuyên chú và bình thản, gương mặt thanh tú như bình sáng. Cô quả nhiên hát rất hay, giọng hơi khàn khàn nhấn nhá lên xuống chẳng khác gì ca sĩ chuyên nghiệp, nhận được sự cổ vũ nhiệt liệt của tất cả mọi người. Hát xong, cô không muốn chọn thêm bài nữa, chỉ cười thoái thác: “Bây giờ viêm họng nghiêm trọng hơn lúc trước, bác sĩ cảnh báo không được dùng thanh quản quá độ. Mọi người cứ hát đi, mặc tôi.”

Thượng Tu Văn vốn không thích hát, hai người cùng ngồi ở một góc phòng, tự nhiên sẽ bắt chuyện với nhau. Lúc đó anh mới biết, cô là giáo viên trung học dạy lịch sử. Cô đúng là có phong thái của một cô giáo: nhã nhặn điềm tĩnh, nói năng đâu ra đó, nhưng Thượng Tu Văn luôn cảm thấy, thái độ bình thản, điềm tĩnh của cô không nhất định là do nghề dạy học đem lại.

Sau đó Thượng Tu Văn có cơ hội chứng thực suy nghĩ của anh. Anh không gọi điện thoại, cô dĩ nhiên cũng không chủ động liên lạc với anh; anh gọi điện thoại đến, cô cũng chẳng chút ngạc nhiên.

Thái độ lạnh lùng, phớt đời của Thượng Tu Văn đã được hình thành từ lâu, những cô gái bình thường khó mà thoát khỏi cái nhìn tương chừng như vô tình nhưng sắc bén, thấu suốt của anh. Nhưng bây giờ anh lại chẳng phát hiện được gì từ cử chỉ của Cam Lộ. Cô cũng có tâm trạng khi yêu như bất kỳ cô gái nào khác, luôn vui vẻ tận hưởng sự theo đuổi của anh nhưng chưa bao giờ thất vọng tại sao.

Cho đến khi anh bắt gặp câu hôn cô, cô mới bộc lộ nỗi hốt hoảng và kinh ngạc, nhưng cô vẫn không rời động cơ trong hành động của anh. Vài ngày sau, cô gọi cho anh, nói với anh bằng chất giọng khàn khàn mà điềm tĩnh như mọi ngày: Em đồng ý.

Cam Lộ kết thúc phần giảng và hỏi đáp, thu dọn dụng cụ dạy học rồi trở về chỗ ngồi. Thượng Tu Văn đột nhiên nắm lấy tay cô, cô hơi ngạc nhiên, đang định giăng ra thì anh nghiêng người sang, nói nhỏ: “May mà tay em còn có chút mồ hôi lạnh, nếu không anh nghĩ dù bất kỳ tình huống nào, bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không dọ nổi em.”

Lòng bàn tay anh hơi chai, không ấm lắm nhưng khô ráo rắn chắc, anh nắm chặt lấy tay cô, cô không cự quạ nữa để yên tay mình trong tay anh, ánh mắt nhìn về phía trước, cũng nói rất nhỏ: “Em chỉ học được một ít từ lúc nhỏ, cho dù có hoảng loạn hay không, một số chuyện cũng xảy ra, chỉ bằng điềm tĩnh lại, không chừng còn được tận hưởng niềm vui trong quá trình đó.”

Cuộc thi đến 17 giờ 30 mới kết thúc, bên ngoài trời đã nhập nhoạng tối. Thượng Tu Văn cùng Cam Lộ đi ra, vừa đi vừa gọi điện thoại cho mẹ anh: “Mẹ, hôm nay con với Lộ Lộ không về ăn tối.” Ngày một lát, anh nói tiếp: “Được rồi, con biết rồi.”

Cam Lộ không nói gì, lúc lên xe mới gọi điện thoại cho chị giúp việc, báo hôm nay chỉ cần nấu cơm cho Ngô Lệ Quân, rồi cũng giống như mọi khi bàn bạc với chị về thực đơn cho ngày mai: “Hay là nấu canh sườn hầm củ từ nhé, đúng rồi, mua thêm một con cá lóc để chưng cách thủy, phải rồi chị Hồ, xem có bán bông cải xanh không nhé, nếu không có, mua cải xanh cũng được, cải xanh xào tỏi.”

Nói điện thoại xong, cô quay sang nhìn Thượng Tu Văn: “Chúng ta đi đâu?”

“Bên bờ sông mới mở một nhà hàng hải sản, nghe Dĩ An nói, nguyên liệu toàn bộ được vận chuyển bằng đường hàng không trong ngày, rất tươi ngon, chúng ta đến đó ăn thử nhé.”

Nhà hàng hải sản này từ cách bài trí đến không khí đều giống một nhà hàng Tây, chẳng có tiếng nói chuyện ồn ào, tiếng cụng ly chan chát của thực khách, chỉ có tiếng nhạc du dương như tiếng nước chảy, không gian cao sâu, tường nhà với màu tím than làm chủ đạo, trên đó treo vài bức tranh sơn dầu theo phong cách Baroque thời Văn hóa Phục hưng, chỗ ngồi là những chiếc sofa bọc lông ngỗng dày theo phong cách cổ điển, các chỗ ngồi được phân cách với nhau bằng bức màn che màu đỏ tím, ánh sáng từ những chiếc đèn chùm thủy tinh chiếu xuống làm cho bộ dụng cụ ăn trên bàn trở nên trong suốt, lấp lánh. Phòng ăn dành cho những đôi tình nhân hình bầu dục không theo bất cứ nguyên tắc nào, tuy nhỏ nhưng được thiết kế và bài trí theo từng tâm trạng, còn có cửa sổ để ngắm cảnh đêm hai bên bờ sông.

Cam Lộ cầm cuốn thực đơn được thiết kế sang trọng bất mắt lên xem, giá cả quả nhiên không ngoài dự đoán, xa vời với giá bình dân, cô chợt nghĩ, bây giờ mình đã có tư duy của một bà nội trợ kiểu mẫu mất rồi, ra ngoài ăn không ưu tiên suy nghĩ đến chuyện thưởng thức không khí, món ăn mà sẽ để ý đến giá cả, xem ăn thứ gì vừa hợp túi tiền vừa ngon, bất giác cảm thấy buồn cười.

Thượng Tu Văn không để cô nghĩ ngợi lâu, đã thay cô chọn món ăn, anh nắm rất rõ những sở thích của cô, cô cũng lười phải suy nghĩ chọn tới chọn lui.

“Hạ Tĩnh Nghi hôm nay đột nhiên đến công ty, sau đó mời anh ăn trưa, cô ấy nói tập đoàn Tỳ Tân muốn đầu tư xây dựng cao ốc ở thành phố mình nên có ý muốn ký hợp đồng cung cấp nguyên vật liệu xây dựng với công ty anh.”

“Chuyện làm ăn em không hiểu cho lắm, Tu Văn à. Nhưng em nghĩ, cô ta đến thành phố J, có mối quan hệ làm ăn với công ty cậu anh, về đến đây, cũng muốn hợp tác với anh, có lẽ không phải đơn thuần chỉ là trùng hợp đâu.”

“Đúng vậy, Tỳ Tân là cậu hợp tác làm ăn, có thể nói, dù sao thì công ty Húc Thăng cũng là doanh nghiệp tư nhân kinh doanh mặt hàng thép lớn nhất thành phố J, nguồn tài nguyên khoáng sản ở đó là mục tiêu đầu tư của không ít các tập đoàn trong nước. Nhưng dự án của Tỳ Tân ở đây theo con đường thông thường mà nói nên công khai đấu thầu, các đại lý nhỏ lẻ cơ bản là không có thực lực tham gia. Với quy mô của công ty anh hiện nay hoàn toàn không có vốn để đàm phán bình đẳng với bên Tỳ Tân nên anh đã từ chối cô ấy rồi.”

“Em tin vào sự phán đoán kinh doanh của anh, em chỉ thắc mắc về mục đích và động cơ của cô ta thôi.”

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa nhẹ, người phục vụ bê nồi lẩu hải sản nhỏ xinh bằng đồng, gia vị, rau và thịt hải sản đã thái lát lên, sau đó rút lui. Thượng Tu Văn cho bảo ngư vào nồi nước, móng lung nói: “Anh biết, như thế rất dễ bị hiểu là có gì mờ ám. Nhưng trên thực tế, anh và Tĩnh Nghi từ lâu hoàn toàn không còn có thể nữa rồi.”

Giọng anh bình thản, nhưng đó không phải là câu trả lời khiến Cam Lộ cảm thấy thoải mái. Về lý trí mà nói, cô hiểu rất rõ ai cũng có quá khứ tình cảm, có những thứ không thể cho người khác biết, chỉ giữ riêng trong lòng cho đến lúc xuống mồ. Cô không có ý so đo với một tình yêu đã thành quá khứ, nhưng dư vị thể lương trong từng câu nói của Thượng Tu Văn khiến trái tim cô xót xa.

Không phải là không còn tình cảm, mà là “không còn có thể” —cô bắt giác gần từng chữ, đó không phải là sự chấp nhận khi đầu không lại số phận sao, hay là nổi bất lực khi tình yêu đã đến đường cùng? Nếu vậy, kết hôn với cô là lựa chọn sau khi mỗi tình đó không còn có thể hay sao?

Cam Lộ nhìn nồi lẩu sôi ùng ục, tâm trạng cô cũng sôi lên như thế. Thượng Tu Văn gấp bảo ngư cho vào đĩa nước chấm của cô: “Lộ Lộ, mong em đừng nghĩ nhiều về chuyện này nữa.”

“Anh cảm thấy em có phải là người thích gây sự vô cớ không?”

“Em không phải, anh rất thích em ở một điểm là em nhìn vấn đề rất lý trí.”

Cam Lộ nhìn anh, anh không hề tránh né ánh nhìn đó, cô từ từ nở nụ cười: “Đây có lẽ là một lời khen, nhưng nó lại khiến em có chút khó chịu. Tu Văn à, nếu một người đàn ông vì một người phụ nữ xử lý trí mà thích cô ta, thậm chí lấy cô ta, thì nền tảng của cuộc hôn nhân này rất có vấn đề rồi.”

Hải sản ở nhà hàng này tươi ngon hết như lời Phùng Dĩ An nói, nhưng hai người ăn chẳng có chút hào hứng nào. Cam Lộ nghĩ, chọn một nhà hàng đắt đỏ, không gian đây thì vị để nói chuyện kiểu này, quả thật là vô cùng lãng phí.

Thượng Tu Văn xem ra cũng chẳng hào hứng gì, ăn một lát, anh tắt ngọn lửa đang phát ra âm thanh lách tách dưới nồi lẩu, trong phòng chỉ còn lại tiếng nhạc êm dịu.

“Anh đã khiến em nghi ngờ nền tảng hôn nhân của chúng ta rồi sao?” Thượng Tu Văn nhẹ nhàng hỏi.

“Anh đề cao em là người thấu tình đạt lý nhưng từ trước đến nay em không đủ mạnh mẽ để tự sàng lọc, nghĩ thông tất cả mọi chuyện, Tu Văn à.”

Thượng Tu Văn im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Lộ Lộ, anh không muốn nhắc lại chuyện cũ nhưng có một số chuyện không thể không nói với em. Lúc học đại học anh quen với Tĩnh Nghi, tại anh yêu nhau bốn năm, lý do chia tay rất phức tạp, thậm chí còn liên quan đến gia đình hai bên, nói chung dù xét ở góc độ nào, đều hoàn toàn không có khả năng quay lại với nhau, điểm này anh tin Tĩnh Nghi cũng hiểu rõ như anh vậy.”

Cam Lộ không nói tiếng nào, lời giải thích này chẳng có ý nghĩa gì đối với cô. Dĩ nhiên cô biết, tình yêu đi đến bước đường cùng đều có nguyên nhân của nó, cô không hề muốn biết cụ thể nó là gì. Thắc mắc của cô không phải ở đây, thế nhưng lòng cô rối loạn đến mức chẳng muốn truy hỏi thêm gì nữa.

“Ý định lần này của cô ấy, anh thật sự không rõ lắm, và lại anh nghĩ nó cũng chẳng quan trọng. Hôm nọ anh đã từng nói với em, anh trân trọng cuộc sống của chúng ta, đây không phải là lời nói suông. Anh không hy vọng chuyện này ảnh hưởng đến mối quan hệ của chúng ta.”

“Tu Văn, từ nhỏ em đã chứng kiến cuộc hôn nhân không hạnh phúc của cha mẹ, thật ra trước giờ không dám lạc quan với hôn nhân. Lúc đồng ý lấy anh, em đã nghĩ ba ngày liền, hiểu rất rõ là mạo hiểm nhưng không nở cự tuyệt. Anh có biết lý do vì sao em do dự không? Anh nói em lý trí, thật ra lời cầu hôn của anh mới thật là lý trí, khiến em sợ hãi. Lý trí là một việc tốt, nhưng một người hoàn toàn dựa vào lý trí để lựa chọn, chắc chắn sẽ bỏ lỡ những điều đáng được mong đợi trong cuộc sống, em bây giờ thật sự rất sợ anh dùng lý trí để kiềm chế bản thân.”

Thượng Tu Văn cười, suy tư nhìn cô, cô tránh ánh nhìn đó rồi gượng cười nói: “Anh lần nào cũng nhìn em cười như thế, rõ ràng là đang dùng mỹ nam kế mê hoặc em.”

“Anh lại không hề biết anh có khả năng dùng nam nhân kế cơ đây.” Anh cười càng ngụ ý hơn.

Cam Lộ thở dài, anh tắt nhiên có.

Lúc quen với Thượng Tu Văn, ấn tượng đầu tiên của cô về anh cũng giống như Tiền Giai Tây, cảm thấy anh chàng này có chút gì đó phớt đời, nhưng đôi mắt lại sâu hun hút, cử chỉ ung dung lạnh lùng, dường như chẳng hứng thú với bất kì thứ gì, nhưng lại nắm bắt tất cả mọi thứ, khiến người ta cảm thấy khó

lượng. Cô luôn có sự cảnh giác bản năng với loại đàn ông này, càng không có ý định tiếp cận họ.

Hai người tìm hiểu nhau một thời gian khá dài, không thân không sơ, không quá gần gũi cũng không hề xa cách. Thượng Tu Văn không quá vồn vập, cũng không cố ý lạnh nhạt với cô, các buổi hẹn hò lựa thưa, có lúc cô gần như nghĩ rằng hai người chẳng đi đến đâu thì anh lại đột nhiên gọi điện đến, thông thả hẹn cô ra ngoài, hoặc xem phim ăn tối, hoặc đi dạo lòng vòng, hoặc đi du lịch gần.

Cam Lộ nghĩ, nếu đây là bao gái thư giãn thì tính mục đích có phần hơi yếu. Nhưng như thế rất hợp với hoàn cảnh không muốn có thâm tình với một ai đó như cô.

Cô không cách nào thuyết phục mình ngay lập tức quên đi tình cũ, toàn tâm toàn ý cho mối tình mới.

Lúc đó cha cô được đi Vương chăm sóc rất chu đáo, không cần cô phải thường xuyên quan tâm như lúc trước, công việc của cô không nhẹ nhàng cho lắm nhưng áp lực cũng không nhiều, lúc rảnh rỗi cô xem sách nghe nhạc, nấu ăn rồi tự mình thưởng thức. Nếu có cảm thấy cô đơn buồn chán, cô sẽ đi tìm niềm vui trong các buổi tụ tập bạn bè náo nhiệt của Tiền Giai Tây. Thỉnh thoảng hẹn hò với Thượng Tu Văn cũng khiến cô cảm thấy an toàn và nhẹ nhõm. Tóm lại, cô được sống cuộc sống yên bình tự tại chưa từng có trước đây, cảm thấy rất mãn nguyện.

Sau khi có được người yêu đẹp trai như Nhiếp Khiêm, cô có sức đề kháng với ngoại hình của đàn ông, những gã trai chỉ được mẽ ngoài chẳng khiến cô động lòng. Thượng Tu Văn thì gương mặt sáng sủa, cơ thể anh cân đối, cao ráo nhưng nhất cử nhất động đều có vẻ hờ hững. Cô không biết phải diễn tả cái phong thái đó như thế nào, thì thoảng anh cười, không giống chút nào với vẻ lạnh lùng vốn có, gương mặt anh như bừng sáng, toát ra sự tự tin và khiến người khác yên tâm.

Lần đầu tiên anh mỉm cười với cô, cô có chút choáng ngợp. Ngoài ngạc nhiên ra, cô thầm nghĩ, khả năng sát thương từ nụ cười của người đàn ông này thật không thể xem thường.

May mà Thượng Tu Văn không phải là người thích cười, đa phần anh luôn giữ cái vẻ lười nhác cố hữu, dù nói về công việc của anh hay về một bộ phim tình cảm vừa xem, lúc nào cũng có vẻ qua quýt, nhàn nhạt, cười cũng chỉ là nhếch khóe miệng lên chút gọi là cho có.

Cam Lộ vừa chia tay với một gã nghiện công việc, nhiều tham vọng, chẳng có thời gian để yêu là Nhiếp Khiêm, thì lại gặp một người đàn ông hoàn toàn khác biệt, thậm chí không biết quy về loại đàn ông nào, quả thật không thể thích nghi ngay được. Nhưng cô tự nói với mình, cô không cần phải dùng con mắt nhìn người yêu để nhìn anh ta, chỉ cần tận hưởng thời gian tốt đẹp hiện nay là đã đủ rồi.

Thế nhưng khi hai người đi ra ngoài với nhau nhiều hơn, những người xung quanh tất nhiên sẽ nghĩ bọn cô đang hẹn hò với nhau, cả Tiền Giai Tây cũng suy nghĩ như thế. Mới đầu cô còn giải thích này nọ, sau nghĩ lại, nói nhiều cũng chẳng ích gì thế là cũng lười nói nốt.

Mùa xuân năm đó, Thượng Tu Văn gọi điện cho Cam Lộ, hỏi cô có thích đến thành phố J chơi không, tham gia leo một ngọn núi nằm giáp ranh giữa hai tỉnh. Cô trước giờ chưa bao giờ ra khỏi thành phố, khó tránh khỏi hiếu kỳ nên đồng ý ngay.

Thượng Tu Văn đến đón cô, tập hợp tại điểm hẹn, lúc đó cô mới biết chuyến leo núi này là do Phùng Dĩ An phát động. Thượng Tu Văn khề giọng trêu: “Dĩ An chỉ vì muốn chứng tỏ với bạn gái thôi, mượn danh nghĩa chúng ta để bày ra trò này đấy.”

Nhìn cô gái xinh đẹp mặc chiếc áo khoác mỏng màu xanh xám yên lặng đứng bên cạnh Phùng Dĩ An, Cam Lộ nghĩ, nhọc lòng như vậy cũng đáng quá chứ.

Lúc đoàn xe đến thành phố J thì trời đã tối, cả nhóm đến một nhà hàng ăn uống no nê xong mới đến căn biệt thự của cậu Thượng Tu Văn ở ngoại ô nghỉ ngơi. Đến đó, ngoài Phùng Dĩ An biết trước thân thế của Ngô Xương Trí và công ty Húc Thăng ra, những người khác đều kinh ngạc.

Ngôi biệt thự nằm ngay khu thắng cảnh non nước hữu tình hiếm thấy của thành phố J, chưa cần nói đến xung quanh có nào sông nào núi, ngay đến diện tích cũng khiến người ta giật mình. Biệt thự được xây theo kiến trúc nhà Huy, tường đỏ gạch xanh, mái hiên cao rộng, sân trước và sân sau rộng lớn thấp thoáng phong cách vườn tạo Tô Châu, hòn non bộ, núi nhân tạo đều có đủ, vườn hoa được cắt xén, chăm chút chín chu nhìn đẹp mắt, ngoài ra còn có một nhà kính trồng hoa, đồ đạc bày biện trong đó toàn bộ bằng gỗ tử đàn, hoa lan quý hiếm, xem ra không thể chỉ dùng hai chữ đẳng cấp để mô tả về nó.

Tối đó cả nhóm ngồi trong phòng khách uống bia tán gẫu, thảo luận hành trình ngày mai, kiểm tra những trang bị cần thiết cho chuyến đi. Cam Lộ phát hiện, nhóm người này tính luôn cả cô bạn gái Tân Thần cùng Phùng Dĩ An, đều là những tay lái có nhiều kinh nghiệm đi phượt, kế hoạch của cả nhóm là ngày mai sẽ bắt đầu vượt núi, đỉnh núi cách thành phố J ba giờ chạy xe không cao lắm so với mực nước biển nhưng thế núi và địa hình hiểm trở nổi tiếng, bọn họ chuẩn bị lều trại nghỉ dọc đường, lộ trình bao gồm leo núi, leo vách đá bằng tay và một đoạn leo với cáp.

Phùng Dĩ An trước đây chưa đi phượt thế này bao giờ, từ khi theo đuổi Tân Thần mới đi mua dụng cụ trang bị từ đầu đến chân, để nếu chẳng may bỏ mạng thì còn được chết cùng nhau. Anh nói với Thượng Tu Văn: “Tu Văn à, sao anh chẳng chuẩn bị tí gì vậy, đâu phải không nói cho anh biết trước lịch trình, đã đưa anh một cái list những thứ cần chuẩn bị rồi mà.”

Không chỉ một mình Tu Văn không chuẩn bị, anh cũng chẳng nói cho Cam Lộ biết cần mang thứ gì, anh cười nói: “Tôi không định đi, ngày mai ở đây có chút việc phải xử lý, Lộ Lộ chắc cũng không đi, tôi đưa cô ấy đi dạo lòng vòng ở đây là được rồi, các cậu cứ đi đi, lúc về tôi sẽ tiếp sức cho.”

Cam Lộ nhìn những thứ bọn họ chuẩn bị, rồi lại nhìn chiếc áo hơn và đôi giày đế bằng của mình, biết mình chẳng thể cùng đi nên gật đầu đồng ý với sự sắp xếp này.

Ngày hôm sau, bọn họ đã lên đường từ tờ mờ sáng, Thượng Tu Văn ăn sáng cùng Cam Lộ rồi đi xử lý công việc, đến gần trưa mới quay lại, lái xe chở

cô đi dạo quanh thành phố. Thành phố J không có phong cảnh nào đặc biệt, Thượng Tu Văn muốn đưa cô đi xem bảo tàng khoáng sản ở ngoại ô, cô vui vẻ đồng ý.

Bảo tàng nằm trong khu vực khoáng sản đã được khai thác xong, xe chạy rất nhanh là tới nơi, nhưng đang là Tết, con đường dẫn đến đó vắng tanh, chẳng có lấy một bóng xe bóng người nào, bảo tàng nhỏ xíu với lối kiến trúc không bắt mắt nằm ở cuối đường, cửa ra vào đóng chặt, phía trước có dán bảng thông báo đã nhòe mực, đề đóng cửa nghỉ Tết, sau Tết sẽ mở cửa trở lại. Thượng Tu Văn hình như có chút ngạc nhiên, quay đầu nhìn Cam Lộ, cô nhìn bảng thông báo mỉm cười: “Thư pháp chữ Nhan của người này viết rất dụng công đây.”

Anh cũng bật cười: “Có lẽ là quản lý Tổng viết đấy, ông ấy là nhà thư pháp nổi tiếng ở nơi đây mà, thường qua lại với cậu anh.”

Tuy không vào được bảo tàng nhưng hai người không vì thế mà mất hứng, họ đi đến bậc thềm bên cạnh ngồi nghỉ một lát.

“Quê của mẹ anh ở đây, lúc anh còn nhỏ, thi thoảng dẫn anh về, bà đều dẫn anh đến đây tham quan. Bên trong thật ra cũng không lớn cho lắm, nhưng có nhiều tinh thể khoáng sản đủ hình loại kỳ quái, hóa thạch của những sinh vật cổ, còn có thiết bị luyện kim, công cụ đãi vàng có từ rất xưa, lúc đó anh cảm thấy thú vị, có một dạo còn muốn theo học ngành khảo cổ, em xem, có chút liên quan đến ngành lịch sử của em đấy.”

“Vậy sao sau đó không học nữa?” Cam Lộ hỏi, nhưng hồi lâu vẫn không có câu trả lời, cô quay sang nhìn, vừa đúng lúc Thượng Tu Văn thu lại ánh mắt đang nhìn xa xăm, cười với cô. Anh cười, hoàn toàn khác nụ cười lấy lệ mang tính lịch sử của anh trước đây, chỉ là khoe miệng bên phải nhếch lên cao một chút, vừa lóe lên đã tắt, nhưng từ khoe miệng đến đuôi mắt trong ánh mắt trời yếu ớt của mùa đông vô cùng mê hoặc lòng người. Cam Lộ nín thở, tim đập nhanh hơn, quên cả câu hỏi của mình, lại đột nhiên nhớ đến một quyển tiểu thuyết đã từng xem thời đại học.

Đó là cuốn “Đại gia Gatsby” của nhà văn nổi tiếng người Mỹ F.Scott Fitzgerald, một quyển sách mỏng, tình tiết cụ thể thế nào Cam Lộ đã quên gần hết, nhưng cô nhớ mang máng Fitzgerald đã không tiếc bút mực miêu tả nụ cười thu hút mọi ánh nhìn của nhân vật nam chính Gatsby. Lúc cô gấp sách lại, đã từng cảm thán, người yêu của cô lúc đó là Nhiếp Khiêm lúc nào cũng chỉ biết đến công việc, ánh mắt cương nghị của anh rất ít cười. Còn nụ cười của người đàn ông trước mặt này lại âm ỉ rộng mở, khiến cô ngẩn ngơ. Cô nghĩ, không biết có phải là do trở lại nơi cũ, nhớ về thời niên thiếu của mình nên anh mới có tâm trạng như thế hay không.

Thượng Tu Văn thông thả nói: “Đó chỉ là ý thích nhất thời thôi, sau khi xem xong mấy cuốn sách về khảo cổ, hứng thú hầu như nhanh chóng chuyển hướng rồi. Em trước đây định học gì, có lẽ không phải là lịch sử đúng không?”

Cam Lộ dừng suy nghĩ miên man, cười nói: “Nguyên vọng ban đầu của em vốn là chuyên ngành tiếng Anh, tiếc là thi không tốt bị xếp vào khoa Lịch sử, điều may mắn duy nhất là còn hơn bị xếp vào khoa Giáo dục chính trị.”

“Làm giáo viên là nghề nghiệp mình lựa chọn thôi, anh là muốn hỏi, hứng thú ban đầu của em là gì?”

Cam Lộ quả thật bị hỏi khó, khi lên cấp ba phân ban khoa học tự nhiên và khoa học xã hội, cô suy nghĩ vô cùng thực tế, toàn là tương lai thi ngành gì, làm nghề gì có thể nhanh chóng gánh vác gia đình: “Hứng thú ấy à, em thích xem phim kinh dị, xem tiểu thuyết trinh thám, toàn là những sở thích không hợp với nghề. Có thể làm nghề theo đúng sở thích của mình là điều may mắn hiếm có, em thì lại muốn ngoài nghề nghiệp ra có chút sở thích khác xem như chất xúc tác, hướng hồ gì sau khi học lịch sử em cũng đã nảy sinh ‘hứng thú’ với nó.”

Thượng Tu Văn không tiếp tục nói về đề tài này nữa mà đề nghị đi dạo loang quanh đằng sau bảo tàng. Nhiệt độ vùng núi thấp, ngồi một hồi không cử động quả thật rét run. Hai người men theo con đường đầy sỏi, hai bên đường không có phong cảnh gì, khắp nơi đều là những ngôi nhà đóng cửa im ỉm, trống huơ hoác, tường bên ngoài loang lổ, cửa sổ kiểu gỗ xưa, chỉ có lác đác vài bóng người, các cửa tiệm nhỏ đều đóng cửa, có thể thấy ngày thường ở đây cũng không náo nhiệt cho lắm.

Đi ra khỏi khu nhà ở, bốn bề đều là những cây con mới trồng thay thế cho những hầm mỏ đã bị phá hỏng, đang run lập cập trong gió lạnh, chẳng có gì gọi là phong cảnh, không khí rét mướt, cái lạnh thấm vào tận gan. Đi thêm một đoạn nữa, dưới chân đá là đường đất, hai người bước đều nhau, không nhanh không chậm, để giày thỉnh thoảng giẫm phải chỗ kết băng mỏng trên đường, phát ra âm thanh lạo xạo, Cam Lộ phát hiện mình thích cái âm thanh ngẫu nhiên phát ra trong bầu không khí yên ắng như thế này, thế là cô ý tìm nơi có kết băng giẫm lên, Thượng Tu Văn nhìn thấy mỉm cười.

Cô chơi rất vui vẻ, nhưng không ngờ vừa dùng chân giẫm thêm lần nữa, bề mặt băng bỗng “rắc” một tiếng nứt ra, nước từ phía dưới trào lên, chân cô giẫm phải nước, cơ thể chơi với mặt phẳng băng, may mà Thượng Tu Văn nhanh tay đỡ lấy cô, cô định thân lại, không nhận được bật cười khanh khách, ngẩng đầu lên định nói gì đó, phát hiện Thượng Tu Văn cũng đang cười lớn, nụ cười chiếu thẳng vào mình khiến cô thất thần, cho đến khi Thượng Tu Văn vòng tay ôm cô, hôn lên môi cô người cô hoàn toàn lịm đi.

Bọn họ quen nhau gần một năm, hẹn hò cũng không ít, nhưng đụng chạm thể xác chỉ giới hạn ở Thượng Tu Văn nắm tay cô băng qua đường mà thôi, chưa từng khiến cô liên tưởng viễn vông.

Sau khi nụ hôn bất ngờ, nồng nàn và kéo dài kết thúc, cô đưa tay chạm vào đôi môi hơi sưng lên của mình, nhận ra một số chuyện: anh rất biết hôn, có thể nói là điêu luyện; cô có phản ứng với nụ hôn của anh, hơn nữa phản ứng không ít chút nào; anh cười quá mê hoặc, có lẽ sau này anh ít cười với cô thì tốt hơn.

Nhưng từ lúc đó đến nay, Thượng Tu Văn tuy vẫn là người đàn ông tính cách lạnh lùng và khó đoán, cũng chẳng hay cười, nhưng nụ cười mà anh dành cho cô thật sự không ít.

Người phục vụ gõ cửa bước vào, thay đĩa thức ăn, bê đồ tráng miệng lên, là món chè đào và nha đam mà cô rất thích. Cô thần thờ cảm ngưỡng mức một ít cho vào miệng, cô thừa nhận, sống cùng với Thượng Tu Văn, cô bị mê hoặc nhất chính là nụ cười này của anh.

Từ thành phố J trở về, một ý nghĩ chợt lóe lên, cô chạy vào nhà sách mua lại quyển “Đại gia Gatsby”, tìm đoạn miêu tả về nụ cười của Gatsby đọc ngấu ngiến.

“... Trong thoáng chốc, nó ngưng đọng trên thân thể bạn, thể hiện một sự trù ối không thể cưỡng lại với lại. Nó hiểu bạn đứng ở chừng mực mà bạn muốn người khác hiểu mình. Tin tưởng ở bạn như bạn vui về tin tưởng ở chính mình, hơn nữa khiến bạn tin rằng ấn tượng của anh ấy về bạn không hơn không kém ấn tượng tốt đẹp nhất mà bạn muốn lưu lại trong lòng người khác.”

Dĩ nhiên, nụ cười của Thượng Tu Văn không huyền diệu hay có hàm ý phong phú như vậy, anh cũng hoàn toàn không phải là người đàn ông nói năng cân nhắc từng lời, thậm trọng cất giữ mỗi tình vô vọng cho riêng mình như nhân vật trong tiểu thuyết.

Yêu nhau lâu ngày, Cam Lộ dần dần phát hiện ra, sự tự tin và nhạy bén của anh được ẩn giấu sau cái vẻ lười nhác bên ngoài, anh nói năng lịch sự và lễ độ, cử chỉ ở giữa ranh giới của thoải mái và phốt đời, còn nụ cười của anh dành cho cô lại vừa vặn tỷ lệ nghịch với cử chỉ lạnh lùng của anh, hết như ngọn gió xuân mon man trên mặt khiến cô cảm thấy ấm áp, dễ chịu vô cùng.

Thượng Tu Văn đưa tay lên vuốt tóc cô: “Em nghĩ xa quá rồi, Lộ Lộ, có lẽ con người có thể dùng lý trí để kiềm chế hành vi của mình, nhưng không thể quyết định tốt xấu trong lòng mình, càng không thể quyết định tình yêu.”

“Có lẽ thế.” Cô miễn cưỡng nặn ra nụ cười, “Nhưng lý trí có thể quyết định hôn nhân, nói thật nhé, em cảm thấy cuộc hôn nhân được quyết định bằng lý trí cũng không có gì là không tốt, ít ra còn tỉnh táo hơn cuộc hôn nhân mù quáng.”

“Em quyết định lấy anh là lý trí ư?”

“Thứ khiến em đau đầu nhất chính là điều này đây, nếu em có đủ lý trí, có lẽ đã không kết hôn sớm, tiếp tục yêu nhau chắc chắn sẽ vui hơn.”

“Thật thế ư?” Thượng Tu Văn có chút kinh ngạc, đồng thời không ngăn được mỉm cười, “Anh luôn nghĩ rằng, anh không đủ lãng mạn nồng nhiệt, không thể coi là đối tượng yêu đương tốt, nếu không kết hôn để trói buộc em, e rằng em sẽ chán ngấy anh mất. Xem ra quyết định của anh thật đúng đắn.”

Anh tỏ ra như vậy, thậm chí có hứng thú trêu đùa, Cam Lộ mê hoặc nhìn anh, đột nhiên không còn nhớ rõ trọng điểm của buổi nói chuyện tối nay là gì nữa, cũng đành cười gượng gạo: “Đây có thể xem là sức hấp dẫn của em không? Được rồi, cứ cho là vậy đi.”

Cô nghĩ, sau khi kết hôn mà cứ cố chấp đi tìm đáp án cho những chuyện quá khứ thì có lẽ chỉ là hoài công. Ngược lại, cô cũng không thể nói rõ ràng lúc quyết định kết hôn cô yêu Thượng Tu Văn bao nhiêu. Cô bị chinh phục bởi nụ cười của anh, nhận định con người này có thể đem đến cho cô cuộc sống tốt đẹp bình yên, còn trên thực tế, sau hai năm kết hôn, anh quả thực đã làm được điều này. Cô dĩ nhiên chẳng thể phủ định nó.

“Anh và Tình Nghi đã là quá khứ, đối với anh, đó là mối tình đã được đặt dấu chấm hết.”

Cam Lộ do dự một lúc lâu rồi hỏi: “Anh nói anh và cô ta không còn có thể, cách biểu đạt này có nghĩa là vì những tác động từ bên ngoài cho nên hai người mới phải chia tay. Nếu... ý em là”, cô buồn rầu nhủ mảy mai, không biết phải diễn đạt ý tứ của mình thế nào cho thỏa đáng, “Nếu không có những tác nhân bên ngoài, anh và cô ấy sẽ thế nào?”

Thượng Tu Văn vẫn mỉm cười, một điều gì đó thoáng qua trong mắt anh mà cô không hiểu: “Chuyện này không có nếu như Lộ Lộ à, anh chỉ có thể thẳng thắn nói với em rằng, bây giờ anh và cô ấy chỉ là hai người lạ quen biết nhau mà thôi.”

“Anh đang cảm thấy em đang tìm hiểu một cách vô vị câu chuyện cũ chẳng liên quan gì đến mình đúng không? Tu Văn, em chỉ là không nín nổi hoài nghi, anh cầu hôn em chẳng qua chỉ là một sự thỏa hiệp với cuộc sống.”

“Lộ Lộ, em cho rằng anh vì sao kết hôn?” Nụ cười vụt tắt trên gương mặt Thượng Tu Văn, bàn tay theo tóc cô trượt xuống nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, “Dĩ nhiên, mẹ anh quả thực hy vọng anh kết hôn ổn định cuộc sống, nhưng bà không phải là người thích được bé cháu nội đến phát cuồng như những bà mẹ chồng khác, anh cũng không lấy vợ chỉ vì để làm vui lòng bà.”

“Em nói thỏa hiệp ở đây không có nghĩa là ám chỉ áp lực từ mẹ anh.”

“Anh hiểu ý em, Lộ Lộ” Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm mà ấm áp, “Anh cầu hôn em là vì anh cảm thấy sống cùng em là một việc rất vui vẻ và hạnh phúc. Trước giờ anh chưa từng nghĩ vợ của mình phải có tính cách như thế nào, đối nhân xử thế ra sao. Thứ anh cần là em tin tưởng nối kết cuộc sống của anh với em, cho anh cảm giác tự nguyện để cho đi lòng tin đó.”

Anh rất ít tâm sự hay bộc bạch với cô, cho dù là lúc cầu hôn, chỉ có ngữ khí trịnh trọng hơn bình thường chứ không hề nồng nhiệt. Thế nhưng khoảnh khắc này, trái tim cô bỗng thổn thức, nước mắt trào ra, cô úp mặt vào tay anh, không biết nên nói gì.

Cô vẫn không thể xác định, nhưng anh thành khẩn đối diện với cô như thế, tất cả hoài nghi dường như đều trở nên rất nhỏ bé. Cô đã tự mình làm khổ mình. Cô nghĩ, cô nên giống anh, lựa chọn cho đi lòng tin.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cỗ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chẳng ai có thể quên

Cuộc sống của Cam Lộ bình yên trở lại, ít ra là ngoài mặt.

Thượng Tu Văn và Phùng Dĩ An bận rộn xử lý những ảnh hưởng xấu sau bài báo đó, trong lúc họ không ngừng chạy tới chạy lui chôn công quyền, thì nhận được thông báo, có sở ngành liên quan của tỉnh thành liên tiếp mở hội nghị phân tích chất lượng cốt thép trên thị trường nguyên vật liệu xây dựng, hội nghị bàn về công tác an toàn trong xây dựng nhiều không kể hết. Một số thì Thượng Tu Văn tham dự, còn đa số thì đây cho Phùng Dĩ An, còn anh thì chạy như con thoi giữa hai thành phố, không giống như lúc trước chỉ lưu lại nhiều nhất là một hai ngày, bây giờ anh thường đi đến mấy ngày mới trở về nhà.

Anh nói với Cam Lộ, gần đây không chỉ ở thành phố này, nhà nước đã đẩy mạnh công tác kiểm tra quản lý đối với các công ty sắt thép tư nhân, các chính sách liên tiếp được ban hành, đề cập đến nhiều phương diện tín dụng, tiêu thụ và đánh giá môi trường, lại thêm đạo này giá quặng sắt trong nước và quốc tế phập phù không ổn định, cậu anh yêu cầu anh thường xuyên đến đó thương lượng quyết sách bán hàng và kinh doanh của công ty.

Lần đầu tiên anh giải thích rõ ràng với cô về công việc của mình như vậy, Cam Lộ tuy không hiểu lắm vì sao Thượng Tu Văn tuy chỉ làm đại lý, không giữ chức vụ ở Húc Thắng, nhưng lại phải tham dự vào mọi quyết sách của Húc Thắng, nhưng chắc chắn cô sẽ không bao giờ đặt câu hỏi nữa.

Thượng Tu Văn không ở nhà, buổi tối chỉ có Cam Lộ ăn cơm với Ngô Lệ Quân. Không khí trong nhà vẫn trầm lắng, Ngô Lệ Quân gần đây thường xuyên đề lộ tâm trạng lo lắng, buồn phiền, Cam Lộ lựa lời hỏi bà có chỗ nào không khỏe, bà hồ hững đáp: “Tôi không sao, thanh niên các cô chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi.”

Cam Lộ nghĩ, được thôi, vậy thì ai lo việc người nấy vậy. Một học kỳ nữa sắp kết thúc, công việc của cô thật không ít chút nào.

Nhiều năm trở lại đây, tỉ lệ đậu tốt nghiệp cấp ba của trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm này luôn ở mức đáng tự hào, khi tuyên truyền ra ngoài nhà trường không có ý nhấn mạnh điều này, nhiều nhất chỉ nói bao nhiêu học sinh được tuyển vào các trường đại học danh tiếng trong và ngoài nước, có bao nhiêu học sinh đạt trên 600 điểm, học sinh nào môn học nào đạt thành tích cao ở các kì thi quốc tế... Thế như kỳ thi tốt nghiệp năm nay, trường Nhất Trung đột nhiên vượt chỉ tiêu một cách vô cùng ngoạn mục, có lớp 41 học sinh đều đạt trên 600 điểm, chiếm hai trong số top 3 có thành tích cao nhất chuyên ban khoa học tự nhiên của tỉnh, còn một lớp khác có thủ khoa chuyên ban khoa học xã hội của thành phố, được tờ báo trước nay luôn chú trọng thành tích của các kì thi tốt nghiệp đăng tin, truyền thông ngoại tỉnh đưa tin, trong thoáng chốc tên tuổi nổi tiếng như cồn. Ngược lại ở trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm chỉ có một học sinh xếp thứ hai toàn tỉnh chuyên ban khoa học tự nhiên, cho dù thành tích tổng thể vẫn rất cao nhưng lại không có học sinh nào vượt trội.

Lãnh đạo trường ý thức cao độ nguy cơ trong niềm vui này, học kỳ mới chưa bắt đầu, nhưng đã bắt đầu phân tích chất lượng kỳ thi và bố trí công tác. Trong cuộc họp triệu tập các giáo viên cấp ba, hiệu trưởng nghiêm túc nhấn mạnh: “Nhìn bề ngoài thành tích tổng thể của trường Nhất Trung vẫn kém xa trường chúng ta, nhưng lợi thế của người ta là ở đây. Mọi người thử nghĩ xem, trường chúng ta được chiêu sinh trong phạm vi thành phố này, từ chất lượng đầu vào mà nói, chúng ta không hề ở vạch xuất phát, nếu thi còn không bằng người ta, thì tất cả giáo viên nên suy nghĩ lại phương pháp và hiệu quả dạy học của mình.”

Mãi đến khi hiệu trưởng yêu cầu phát biểu ý kiến, hiến kế sách thì mới có một giáo viên dạy lớp 12 không nén được bất bình, lên án học sinh bây giờ thật khó quản lý, trước đây chỉ chuyên tâm đôn đốc việc học, thì nay còn phải quản lý tác phong kỷ luật, quần yêu sớm, quần những nỗi loạn của tuổi dậy thì. Theo thầy giáo đó được biết, trường Nhất Trung không chỉ có chế độ sát hạch giáo viên hoàn thiện, họ còn học theo các trường đại học, mỗi cấp học đều có trợ giảng, phụ trách giúp giáo viên chủ nhiệm của mỗi lớp quản lý học sinh, anh ta đặc biệt nhấn mạnh: “không phải toàn bộ trách nhiệm đều đổ hết lên đầu giáo viên chủ nhiệm, trong tình hình trách nhiệm dạy học nặng nề như vậy, chúng ta phải oằn mình gánh vác, có tâm lòng nhưng sức lực có hạn.”

Vị giáo viên đó nổ phát pháo đầu tiên xong, các giáo viên chủ nhiệm khác cũng phát biểu tới tấp, đến cuối cùng tổng kết lại ý kiến của hầu hết mọi người là vất vả cực nhọc và lực bất từ tâm, các trường bộ môn cũng không chịu thua kém, cũng kêu khổ không ngớt, chỉ còn lại phó trường bộ môn không thể không bàng quang đứng ngoài.

Hiệu trưởng đã quen tai với những lời kêu ca này từ lâu, đợi mọi người trút hết xong, mới quay lại vấn đề chính, nhắc nhở mọi người rằng giáo viên trường này được đãi ngộ thuộc hàng đầu của tỉnh, hơn nữa trường cũng đang không ngừng cố gắng cải thiện môi trường làm việc, xóa bỏ nỗi lo gánh nặng gia đình cho giáo viên, vì danh tiếng và sự phát triển của trường, các thầy cô nên lấy tinh thần công hiến, đồng sức đồng lòng, cùng nhau cố gắng giữ vững ưu thế dẫn đầu của trường.

Vào học kỳ mới, trường áp dụng phương pháp quản lý bằng quy chế tích lũy điểm học phần và điểm đạo đức đối với tác phong kỷ luật của học sinh, đẩy mạnh kiểm tra quản lý hành vi của học sinh, yêu cầu rất cụ thể, chi tiết. Ngoài cách ăn mặc, hình thức bên ngoài ra, tự ý ra ngoài trường mua sắm, trong trường gọi điện thoại, dùng MP3, MP4, PSP đều bị nghiêm cấm, sau khi áp dụng thử một thời gian, toàn bộ giáo viên chủ nhiệm đều kêu ca không đủ thời gian cũng như sức lực.

Hiệu trưởng sau khi mở cuộc họp nghiên cứu bàn bạc và hứa rằng phía trường sẽ tuyển thêm nhân viên quản lý dạy học chuyên trách sau khi học kỳ kết thúc, còn trước mắt giáo viên chủ nhiệm có thể được miễn giảm, tất cả các phó trường bộ môn ngoài việc lên lớp giảng dạy ra, đều phải xếp lịch tiến hành kiểm tra, đôn đốc kỷ luật nhà trường.

Mỗi tuần chưa nói đến hai ngày phải đeo băng trên tay áo đi tuần tra trong trường, Cam Lộ còn phải giữ tự học buổi tối một ngày. Các phó trường bộ

môn kêu ca không ngớt, cô cũng phiền muộn không kém, nhưng biết có phản đối cũng chẳng ích gì, nên cũng chẳng buồn nói.

Hôm nay mưa dầm dề, dạy xong hai tiết buổi chiều, Cam Lộ cảm ô đi tuần tra. Đi đến sau rừng quế, ngay khúc rẽ cuối lối đi hẹp có ba học sinh tụ tập thì thầm to nhỏ với nhau gì đó, vì là giờ ra chơi nên cô nghĩ cũng không cần quá quan nghiêm khắc. Cô chuẩn bị rẽ vào lối đi khác thì bỗng phát hiện có một luồng khói xám lượn lờ bay ra từ trong đám học sinh ấy, cô không khỏi kinh ngạc.

Hút thuốc dĩ nhiên là hành vi mà trường nào cũng nghiêm cấm, cô không thể tin rằng những đứa trẻ này lại to gan công nhiên hút thuốc trong trường. Không đợi cô bước lại gần, bọn chúng đã cảnh giác, hoảng loạn vút điếu thuốc rồi lấy chân giẫm dè lên.

“Mấy em đang làm gì ở đây?”

“Chúng em đang tán dóc, thưa cô.”

“Dịch chân ra.”

Bọn trẻ không động đậy.

Cam Lộ cau mày: “Không dám cho cô xem, xem ra các em cũng biết hành vi kiểu này là không đúng. Bây giờ theo cô lên văn phòng, nói tên họ và lớp học cho cô.”

Hai học sinh méo máo nài nỉ: “Cô ơi, tha cho bọn em lần này đi, bọn em không dám tái phạm nữa đâu.”

Cam Lộ sợ nhất học sinh làm bộ dạng tội nghiệp, nhưng lỗi nhỏ như gọi di động lần đầu bị bắt, cô còn có thể cảnh cáo vài câu rồi bỏ qua, nhưng hút thuốc thì không thể tha thứ. “Các em mua thuốc lá ở đâu?”

Nam sinh dáng người nhỏ thó lấp ba lấp bấp: “Ở nhà... đem từ nhà đến.”

“Vậy chỉ còn nước mời cha em đến đây một chuyến thôi.”

Cậu ta lập tức thay đổi: “Là em tự mua ở ngoài cửa hàng.”

“Tự mua? Vậy em phải đi gặp giáo vụ nói cho rõ, là cửa hàng nào mà to gan thế, dám bán thuốc lá cho trẻ vị thành niên.”

Nam sinh cao to tức tối nói: “Đừng nói bọn họ, là một mình em mang đến, bọn nó không liên quan, em đã bị trừ 40 điểm đạo đức rồi, cô đuổi thẳng em là được mà.”

Cam Lộ không khỏi kinh ngạc, trước đây khi cô còn dạy ở trường Trung học Văn hóa có không ít học sinh nghịch ngợm, coi lời giáo viên không ra gì, nhưng học sinh trường này thường luôn có chút sợ giáo viên: “Xử lý em thế nào là do trường quyết định, cô không tán thành việc tùy tiện đuổi học sinh. Đi thôi.”

Hai học sinh còn lại chần chừ định đi theo cô thì nam sinh cao to lúc nãy lại tròn mắt giận dữ nhìn cô, đột nhiên đẩy cô một cái, quay người bỏ chạy. Lối đi nhỏ hẹp, Cam Lộ không đề phòng nên mất thăng bằng ngã xuống, tay phải cô cầm ô, nên chỉ có thể chống tay trái xuống theo bản năng, nhưng vẫn ngã nhào ra đất. Hai học sinh kia sợ hãi đứng chết trân, hết nhìn theo học sinh bỏ chạy, lại nhìn cô, tay chân lóng ngóng không biết nên làm thế nào.

Chiếc ô của Cam Lộ nghiêng qua một bên, mưa quất tới tấp vào mặt, người bắt đầu lạnh run, bên đường lại có một vũng nước nhỏ, quần áo cô lúc đó vừa ướt vừa dơ, cô cảm thấy vừa giận vừa buồn cười trước hành động quá đáng của học sinh nọ, đang định chống tay đứng dậy thì đột nhiên cảm thấy đau nhói, cô giơ tay lên xem, tay trái cọ xát với mặt đất rớm máu, vừa đau vừa nhức, cô tay sung lên, cô không nén nổi kinh ngạc, phải vút ô sang một bên chống tay phải làm lực đỡ đứng lên, một học sinh nhặt ô đưa cho cô, sợ đến nỗi không biết nói gì.

“Hai em đi theo cô.”

Cam Lộ dẫn hai học sinh đi thẳng đến phòng công tác chính trị báo cáo, nói rõ tình hình cho trường phòng biết, sau đó lặng lẽ vào văn phòng, nhưng đầu tóc quần áo cô đều ướt quá nửa, bộ dạng thảm hại của cô kinh động đến mọi người. Trước tiên một giáo viên cùng tổ vây lấy hỏi han, sau đó các giáo viên khác cũng chạy đến, mọi người ai cũng rầu rĩ, than thở học sinh bây giờ coi trời bằng vung, rồi quay sang than phiền về việc sắp xếp trực ban của trường.

Cam Lộ dĩ nhiên biết ức chế trong lòng họ ít nhiều nhân chuyện này mà bùng phát, vết thương trên tay cô không nguy ngại cho lắm, nhưng cứ cừ động cổ tay là lại đau nhói, nên chẳng có tâm trí tham gia bàn tán đề tài này. Cô được đồng nghiệp dẫn đến phòng y tế trường, y tá trường kiểm tra một lát, không chắc chắn là có phải trật khớp hay không, nên khuyên cô đến bệnh viện chụp X-quang.

Trường phòng đào tạo và giáo viên chủ nhiệm của ba em học sinh được thông báo cũng chạy đến xem sự tình, trường phòng đào tạo tắt bật sắp xếp xe, bảo cô Vương dạy chính trị cùng tổ nghiên cứu đi theo cô đến bệnh viện.

Lái xe đưa Cam Lộ đến thẳng bệnh viện lớn của thành phố, bên trong đông nghịt người, ở mỗi khâu đều phải rờn rấn xếp hàng, khó khăn lắm mới xong. Ngồi bên ngoài đợi kết quả, Cam Lộ và cô Vương nói chuyện phiếm giết thời gian, cô Vương xuýt xoa tuổi cô, tính cách hoạt bát, vừa nhấn tin cho đồng nghiệp để báo tin, vừa nói với Cam Lộ: “Đã tìm được cậu nam sinh xô ngã cô rồi, là Thẩm Tư Duệ lớp 7/4, đã thông báo với phụ huynh rồi.”

“Học lớp 7 đã cao thế cơ à, tôi cứ tưởng học sinh cấp 3.”

“Thằng bé này tôi biết, gia đình rất giàu cô, tôi đã từng nhìn thấy tài xế của gia đình lái Mercedes chở nó đi học. Haizzz, chất lượng đầu vào học sinh cấp 2 của trường chúng ta thua xa cấp 3, con cái của loại nhà giàu này rất khó quản lý.”

Cam Lộ cũng từng dạy Lịch sử cấp hai, tất nhiên biết những điều cô Vương nói là sự thực. Chính sách từ tiểu học lên cấp hai không cho phép thi tuyển sinh và nghiêm cấm chọn trường, trường trung học thuộc Đại học Sư phạm là nằm trong số ít ngoại lệ, có thể tự tổ chức tuyển sinh, nhưng quy chế không nghiêm bằng thi trung học cơ sở, và lại có một bộ phận không nhỏ phụ huynh đi đường tắt, tìm lãnh đạo các cấp phê chuẩn đơn xin vào trường, xem ra nam sinh Thẩm Tư Duệ vào trường theo cách này.

“Không biết trường sẽ xử lý em ấy như thế nào, lại dám đánh cả giáo viên, cô đoán xem có đuổi học không?”

Cam Lộ lại không tức giận như thế, suy cho cùng cũng chỉ là hành động dại dột của cái tuổi nửa trẻ con nửa người lớn mà thôi: “Không đến nỗi thế đâu, cũng không thể nói là đánh, chỉ đẩy thôi, không có ý làm tôi bị thương.”

“Nhưng cũng không thể bỏ qua, nếu không sau này càng khó quản lý học sinh. À, cô báo cho ông xã biết chưa?”

“Anh ấy đi công tác rồi, có báo cho anh ấy cũng chẳng ích gì.”

Vừa nói xong thì điện thoại cô réo vang, là Thượng Tu Văn gọi đến, hỏi cô hết giờ làm chưa, miệng cô méo xệch: “Em bị thương rồi, đang ở bệnh viện.”

Thượng Tu Văn kinh ngạc hỏi dồn: “Xảy ra chuyện gì, có nặng không?”

Nhìn gương mặt kỳ quặc của cô Vương ngồi bên cạnh, Cam Lộ phát giác mình đang rung rung nước mắt, sống mũi cay cay, không nén được tự cười mình, cô nghĩ, cô nung nấu là vì muốn nhìn thấy anh lo lắng thế này: “Không sao, bị một học sinh không cẩn thận quệt trúng, cổ tay bị trật, đang ở bệnh viện chờ kết quả chụp X-quang.”

Thượng Tu Văn dặn cô có kết quả thì lập tức báo cho anh biết: “Anh sẽ cố gắng sớm xử lý hết công việc rồi về ngay.”

“Không cần vội, em không sao đâu, có đồng nghiệp cùng đi mà, anh đừng lo.”

Nói xong điện thoại, cô Vương cười nói: “Ông xã cô chu đáo thật đấy.”

Cam Lộ đang định nói thì một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Xin hỏi có phải cô Cam không?”

Hai người ngẩng đầu lên, trước mặt là một nam một nữ, Cam Lộ nhất thời vô cùng ngạc nhiên, người đàn ông cao to đứng trước mặt cô lại là người yêu cũ của cô Nhiếp Khiêm, còn cô gái đứng cạnh anh có làn da rám nắng khỏe mạnh, trang điểm tươi tắn, ăn vận thời trang, đáng người cao ráo thon thả hết như người mẫu, cả hai đều nhìn cô chằm chằm.

Cam Lộ vừa gật đầu, cô gái đó liền nói: “Cô Cam, Thẩm Tư Duệ chắc chắn không có ý, tôi thay nó xin lỗi cô, hơn nữa xin được lo tiền thuốc men và bồi dưỡng cho cô.”

Cam Lộ còn chưa kịp nói, cô Vương đã nổi giận trước: “Tiểu thư, cô là gì của Thẩm Tư Duệ, xin lỗi cũng không phải theo cách này, vừa mở miệng đã lấy tiền bồi dưỡng ra bịt miệng người.”

“Tôi không có ý đó.” Cô gái đó mở to mắt, gương mặt có vẻ vô tội, “Tôi thấy cô Cam ngồi đây nói chuyện vui vẻ với cô, nên chắc là không sao mà, vậy thì đâu cần phải tính toán làm gì, cho Thẩm Tư Duệ một cơ hội...”

Nhiếp Khiêm cắt ngang lời cô ta: “Thật ngại quá, khiến cô Cam bị thương, chúng tôi vô cùng xin lỗi. Cô ấy là chị gái của Thẩm Tư Duệ, Thẩm Tiểu Na, cha mẹ Thẩm Tư Duệ hiện nay đang đi công tác, nên chỉ có cô ấy đến giải quyết. Chúng tôi đến đây là để xem thương tích của cô Cam thế nào, hy vọng là không có trở ngại gì lớn.”

Giọng anh trầm nhưng đầy quyền uy, Thẩm Tiểu Na ngoan ngoãn ngồi sang một bên không nói thêm gì nữa. Cam Lộ nghe khẩu khí xử lý việc công của anh, dĩ nhiên cũng lịch sự nói: “Cảm ơn anh chị đã có lòng đến đây, tôi đang đợi kết quả chụp phim, có lẽ sắp có ngay rồi đấy.”

Cô Vương đứng dậy đi lấy kết quả kiểm tra, Thẩm Tiểu Na lách sang một bên gọi điện thoại, hình như đang báo cáo tình hình với mẹ, giọng điệu vô cùng khó chịu. Nhiếp Khiêm ngồi bên cạnh Cam Lộ, không nói một lời cầm tay cô lên quan sát, cô vội vàng dùng tay còn lại đẩy anh ra, cười nói: “Áy á, chúng ta cứ xem như không quen biết như lúc này thì tốt hơn.”

Nhiếp Khiêm cũng cười: “Anh là sếp đồng nghiệp của em quay lại nói lung tung, làm khó làm dễ. Có đau không?”

Cam Lộ thật thà gật đầu: “Đau, hy vọng không bị trật khớp. Sao anh lại đến đây?”

“Cha của Thẩm Tư Duệ là sếp của anh, Thẩm Gia Hưng, hai vợ chồng sếp chia đi công tác ở hai nơi, nhất định bảo anh cùng với con gái họ xử lý việc này. Thằng bé này không phải lần đầu gây chuyện, to xác như vậy mà đầu óc vẫn ở tuổi nhi đồng, chắc phải đánh cho nó một trận nên thân.”

Thẩm Tiểu Na nói xong điện thoại cũng đi đến, lập tức phụ họa theo: “Đúng đúng, tôi vừa nói với mẹ phải đánh cho nó một trận, cô Cam đừng tính toán với nó nhé.”

“Tôi không ủng hộ dùng bất cứ hình phạt roi vọt nào.” Cam Lộ nói với tư cách là một giáo viên.

Cô Vương cảm kết quả kiểm tra quay lại tiếp luôn một câu: “Chẳng cần phải nói đến đánh, chỉ cần phụ huynh dùng cung chiều dung túng cho cái, giáo viên chúng tôi đã phải tạ trời tạ đất rồi.” Cô đưa kết quả cho Cam Lộ, “Cũng may không bị trật khớp, mau đi khám bác sĩ đi.”

Kết quả chẩn đoán của bác sĩ là tổn thương cơ thịt ở cổ tay, sau khi sát trùng và băng bó vết thương xong, bác sĩ kê đơn thuốc uống, dặn dò chú ý cách dùng. Lúc mọi người bước ra khỏi bệnh viện, mưa đã tạnh hẳn, trời đã bắt đầu nhá nhem, Nhiếp Khiêm đề nghị: “Không còn sớm nữa, tôi thấy thể này đi, tôi sẽ đưa cô Cam về nhà, không cần làm phiền đến cô Vương nữa, Thẩm tiểu thư cô cũng về nhà đi.”

“Được rồi được rồi, vậy tôi đi trước nhé.” Thẩm Tiểu Na gật đầu lia lịa, cô Vương tất nhiên cũng tán thành sự sắp xếp hợp lý không chiếm thời gian tan sở của cô, chào tạm biệt rồi tìm lái xe của trường chờ về.

Cam Lộ cùng đi đến bãi đậu xe với Nhiếp Khiêm, vừa đi vừa nghe điện thoại của Thượng Tu Văn: “Không sao rồi, không bị trật khớp, uống thuốc vài ngày sẽ khỏi, không cần phải lo lắng, anh yên tâm giải quyết công việc rồi về.”

Thượng Tu Văn dặn dò cô đừng quá xem nhẹ vết thương: “Lát nữa anh gọi cho mẹ, nói bà bảo chị giúp việc mỗi ngày dọn dẹp nhà cửa thêm một tiếng nữa, em đừng có làm gì quá sức đấy.”

Cô đồng ý, nhắc thấy Nhiếp Khiêm mở cửa xe giúp mình, cô vội vàng nói: “Được rồi, lát nữa em sẽ gọi lại cho anh.”

Cô lên xe, tay phải kéo dây an toàn lắp vào khóa bên trái, Nhiếp Khiêm nhào người sang giúp cô rồi khởi động xe chạy.

“Thật ra không cần đưa em về, em sẽ không làm khó dễ gì Thẩm Tư Duệ, các anh cứ trực tiếp làm việc với trường là được rồi.”

Nhiếp Khiêm cười rạng rỡ: “Em nghĩ anh đến để xử lý việc công với em à? Anh không quan tâm trường học xử lý thế nào với thằng nhóc lớn xác mà không lớn trí khôn ấy, có lẽ đuổi thẳng nó, dạy cho nó một bài học thì tốt hơn. Em không ngờ tới anh vì nghe cô giáo bị thương họ Cam mới đến đúng không?”

Cam Lộ không biết nói gì nữa, chỉ cười: “Bây giờ không thể tùy tiện đuổi học sinh, cùng lắm là hạ bậc hạnh kiểm thôi, sau này có biểu hiện tốt thì mới tha.”

Nhiếp Khiêm rõ ràng chẳng muốn đề tâm đến việc của Thẩm Tư Duệ bị hạ hạnh kiểm: “Anh đúng lúc có việc muốn gặp em”

“Việc gì?”

“Mấy hôm trước anh dự hội nghị an toàn xây dựng của thành phố, đúng lúc gặp mặt chồng em mới biết anh ấy làm nghề gì. Em cũng đọc báo rồi đúng không?”

“Đọc rồi, tình hình công ty anh ấy không nghiêm trọng, không phải là đã đưa ra quyết định xử lý rồi sao?”

Nhiếp Khiêm dẫn đo rồi mới nói: “Chất lượng kém và kích thước không đạt tiêu chuẩn là hai việc có tính chất khác nhau, phóng viên viết bài báo đó người mới vào nghề, bài ra rồi còn có ban biên tập đọc kiểm tra lại, vậy mà vẫn lòi công ty An Đạt vào đấy. Chồng em nếu không ngốc, thì có lẽ trong lòng cũng đã có tính toán, chuyện này không đơn giản như bề ngoài thế đâu.”

Cam Lộ nhớ rất rõ, hôm đó tại văn phòng công ty An Đạt, Phùng Dĩ An cũng từng nói những lời này, nhưng sau đó Thượng Tu Văn chỉ nói qua loa là giải quyết xong rồi. Cô không khỏi băn khoăn, ngần ngại nói: “Trước giờ em ít khi hỏi chuyện công việc của anh ấy, nghiêm trọng lắm à?”

“Trước mắt cũng chưa, nhưng tín hiệu phát ra không hề tốt. Em phải lưu tâm, đừng nghĩ rằng chuyện không liên quan đến mình nên hoàn toàn không hỏi han đến.”

Cam Lộ ngạc nhiên, lại có chút ức chế: “Em không đến nỗi như vậy chứ, chồng mình sao có thể cảm thấy không can hệ gì đến mình mà không hỏi han, em chỉ là không muốn ép anh ấy nói những gì anh ấy không muốn nói cho em biết mà thôi.”

“Trước đây em cũng đối với anh như vậy à?”

Cam Lộ thật không hiểu Nhiếp Khiêm muốn nói đến cái gì, nhìn anh khó hiểu.

“Trước giờ em chưa bao giờ hỏi anh tốt nghiệp xong sẽ làm gì, anh quyết định đến Thẩm Quyển làm việc, em cũng không hỏi vì sao không bàn bạc với em”

“Rất rõ ràng, anh đâu có muốn bàn bạc với em, có bao giờ nghĩ đến em trong các kế hoạch của anh, em còn gì để mà hỏi nữa.” Cam Lộ không lí giải được vì sao cuộc nói chuyện lại chuyển hướng đột ngột như vậy, đỡ lấy cổ tay trái còn đang đau âm ỉ, rầu rĩ nói: “Chúng ta nên quan tâm đến hiện tại thì hơn, anh nói mập mờ như vậy, nếu em không hiểu sai thì công ty Tu Văn đang gặp rắc rối, mà rắc rối này không chỉ nhắm vào công ty đúng không?”

“Anh không có ý làm em cụt hứng, hiện nay trong ngành xây dựng có một số tin đồn, nhưng đều là những tin đồn hết sức mập mờ, trừ phi nhà chồng em gây thù chuốc oán với ai mà em không biết, nếu không anh cũng không tin để đối phó với công ty đại lý kinh doanh quy mô nhỏ như An Đạt mà phải tốn nhiều công sức đến thế. Nhưng em yên tâm, có tin tức gì anh sẽ lập tức báo cho em biết.” Nhiếp Khiêm nhìn thẳng về phía trước, không hề nhìn cô, “Nhưng anh mong sao em không gặp chuyện.”

Giọng điệu của Nhiếp Khiêm lúc nào cũng lạnh lùng, thậm chí cũng không nhìn Cam Lộ, cô không biết nên nói gì, ngừng một lát, cô rầu rầu nói: “Cám ơn.”

Cô có thể cảm nhận được sự quan tâm của Nhiếp Khiêm dành cho cô, nhưng nếu hỏi cô vì sao thì lại còn rắc rối hơn. Và lại chiêm suy nghĩ của cô lúc này dĩ nhiên là tin tức mà anh vừa tiết lộ cho cô biết.”

Điện thoại di động của Nhiếp Khiêm để ở đồng hồ chỉ vận tốc vang lên tiếng nhạc chuông đơn điệu, anh cầm lên nghe, sau tiếng “ừm”, đột nhiên giọng nói trở nên lạnh lùng, “Thẩm tiểu thư, tôi được nhận vào đảm đương chức tổng giám đốc công ty địa ốc Tín Hòa, trách nhiệm rất rõ ràng, chỉ chịu trách nhiệm với sự vận hành của công ty và trước chủ tịch Thẩm, hôm nay phải tham giải quyết việc nhà của cô đã là ngoại lệ rồi, e rằng cô phải tự đi dạy dỗ em trai của cô rồi.”

Anh vút điện thoại trở về vị trí cũ, xe đến khúc cua, điện thoại đập vào kính xe trước, Cam Lộ nhào người lấy điện thoại bỏ vào học chuyên dùng: “Cô ta dù sao cũng là con gái của sếp anh, anh nên khách sáo một chút chứ.”

“Cô ta nói cô ta có cuộc hẹn, muốn anh cùng cô ta nói chuyện với em trai, em thấy anh có nên đồng ý không?”

Cam Lộ thấy buồn cười, dĩ nhiên, với tính cách của Nhiếp Khiêm thì đồng ý mới là lạ, cái cô Thẩm tiểu thư này chắc chưa đụng độ với anh: “Anh có thể từ tốn nói mà.”

“Anh mà khách sáo là cô ta sẽ được đăng chân lên đăng đầu, hôm sau sẽ bảo anh đi họp phụ huynh cho xem. Anh không có rảnh để dạy dỗ cậu em nghịch của cô ta.” Nhiếp Khiêm bình thản trở lại, nói rất khách quan: “Làm ở doanh nghiệp tư nhân kiểu này, nếu mình không có lập trường thì chẳng thể nào làm việc được.”

“Vậy sao anh còn rời Thẩm Quyến trở về làm gì?” Cam Lộ chẳng biết chút gì về tình trạng của Nhiếp Khiêm hiện thời, sau khi tốt nghiệp đại học, anh đến Thẩm Quyến làm cho một công ty địa ốc vừa thành lập của tập đoàn Hồng Viễn, khởi nghiệp từ phòng kinh doanh, vào nghề không lâu đã bán được mấy khu địa ốc, thành tích khả quan, thăng tiến vù vù, từ phòng kế hoạch kinh doanh lên tới trưởng đại diện kinh doanh của một chi nhánh địa ốc, rồi có chút tiếng tăm trong ngành, tiền đồ có thể nói là rộng mở. Ngày đó cô nói với Tiền Giai Tây về việc anh trở về làm tổng giám đốc điều hành của một công ty địa ốc tư nhân, Tiền Giai Tây liên tục nói đó là sự lựa chọn khó hiểu.

Nhiếp Khiêm liếc nhìn cô một cái: “Em cuối cùng cũng đã chịu hỏi anh vì sao rồi?”

Cam Lộ không khỏi bật cười lắc đầu: “Đàn ông ấy mà, ta truy hỏi họ, họ bảo là phiền phức; ta không hỏi, họ bảo ta không coi trọng họ, nói chung phụ nữ có thể nào thì đều có thể sai.”

“Đây là chân lý mà cuộc hôn nhân của em đã dạy em à?”

“Chỉ là chút cảm xúc nhỏ vậy mà, chưa đến mức độ thành chân lý đâu.”

Nhiếp Khiêm cũng cười: “Dự án của ông Thẩm gặp rắc rối nên ông ta vội vàng mời người đến để định vị lại từ đầu, công việc này rất nhiều thử thách, đài ngộ ông ấy đưa ra cũng đủ hấp dẫn. Hơn nữa...” Anh nhướn mày, đột nhiên mang chút giễu cợt, “Anh còn muốn lĩnh hội cái cảm giác áo gấm về làng, dĩ nhiên, anh xuất hiện trước mặt em với bộ dạng thế này, hình như vẫn chưa đủ kinh động đến em.”

Cam Lộ im lặng, ngẩn ra một lúc rồi mới nói: “Anh lại ghi hận với em cơ đấy, muốn em thấy hối hận vì sự lựa chọn trong quá khứ của mình sao?”

“Tin hay không tùy em, một thời gian dài anh không tài nào thanh thản, làm việc cật lực với hy vọng một ngày nào đó xuất hiện trước mặt em, em ít nhiều sẽ cảm thấy hối hận. Ý nghĩ này có phải ấu trĩ lắm không?”

Cam Lộ nhìn anh nghi ngờ, thần thái anh vẫn bình thản, chẳng giống với kẻ tự nhận mình ấu trĩ chút nào: “Được đấy, anh cũng gọi cho em suy nghĩ ấu trĩ rồi đấy. Em chỉ có thể nói em rất vinh hạnh, đối với một người phụ nữ mà nói, được người yêu cũ tài giỏi ghi hận dù sao cũng tốt hơn là bị lãng quên.” Nhiếp Khiêm khẽ nhếch miệng cười, đang định nói thì Cam Lộ nói luôn một tràng: “Nhưng, em thấy là lúc chia tay em đã nói rất rõ ràng, em không nghĩ ngờ anh sẽ thành công, cho dù một ngày nào đó anh có cười mây ngũ sắc đột nhiên đáp xuống trước mặt em, em cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên.”

“Tất nhiên càng không hối hận.” Nhiếp Khiêm tiu ngiu, ngừng một lát, lắc đầu: “Anh biết, Lộ Lộ, dù anh có thành công hơn Thượng Tu Văn đi nữa, cũng không phải là cái em cần, điểm này, hôm trở về vô tình gặp lại em, anh mới chợt hiểu ra.”

Cam Lộ không muốn tiếp tục đề tài này nữa, thờ ơ hất ra: “Em đến rồi, cám ơn.”

Nhiếp Khiêm dừng xe trước chung cư nhà cô, nghiêng người giúp cô cởi dây an toàn, sau đó xuống xe, bước thật nhanh sang cửa bên kia giúp cô mở cửa xe, đợi cô bước xuống, anh lại lấy thuốc ở ghế sau đưa cho cô: “Chú ý thời gian thay băng mà bác sĩ dặn, tay trái đừng nên dùng sức hoặc cử động tùy tiện.”

Cam Lộ gật đầu, như chợt nhớ ra chuyện gì, để bao thuốc lên nóc xe, khom người lấy điện thoại của anh, lưu số điện thoại của mình vào: “Có chuyện gì, nhớ gọi cho em.”

Nhiếp Khiêm đón lấy điện thoại, cười nói: “Em phải cẩn thận, Lộ Lộ, nếu anh gọi cho em, có lẽ là để thông báo một tin xấu.”

“Yên tâm, em không là vua Khwarezm, không đưa sứ giả báo tin xấu vào miệng hùm đâu.” Cam Lộ lấy bịch thuốc, “Tạm biệt, lái xe cẩn thận nhé.”

Cô quay người định bước vào tòa nhà thì phát hiện mẹ chồng Ngô Lệ Quân đang bước xuống từ chiếc xe Passat màu đen đỗ bên cạnh, là chiếc xe công mỗi ngày đưa đón bà. Cam Lộ dừng bước chào bà: “Mẹ, mẹ về rồi.”

Ngô Lệ Quân gật đầu, ánh mắt quét qua Nhiếp Khiêm, vẫn vẻ mặt không chút biểu cảm, đi ngang qua anh, rồi cau mày nhìn quần áo Cam Lộ đầy vết bùn đất: “Bộ dạng sao lại thế này?”

“Con không cẩn thận bị ngã.”

Ngô Lệ Quân không nói gì, hai người cùng bước vào tòa nhà.

Hôm sau là thứ Sáu, Cam Lộ phát hiện cô chẳng có cảm giác thư thả khi đến cuối tuần, cả ngày cứ mãi suy nghĩ về những rắc rối do những sự việc ngoài ý muốn đem lại.

Đồng nghiệp hỏi thăm tới tấp, cô dĩ nhiên chỉ có thể trả lời, rồi cảm ơn sự quan tâm của họ. Tiết thứ hai buổi chiều, hai học sinh hút thuốc hôm nọ dưới sự giám sát của giáo viên chủ nhiệm đã đến kiểm điểm với cô, cô chỉ phải nghiêm trang lắng nghe, sau khi học sinh đi rồi, cô lại ứng phó với sự bất bình của phó trưởng bộ môn cùng tổ nghiên cứu về vấn đề này.

Buồn bực cả một ngày, Tiền Giai Tây gọi điện hẹn Cam Lộ cùng đi ăn tối, sau đó đi mua sắm, cô lập tức đồng ý, xem như là để mình thư giãn một chút.

Sau khi gặp nhau, thấy thương tích của cô, nghe cô kể về quá trình bị thương và những quy định mang tính sách vở của trường trung học thuộc Đại học Sư phạm, Tiền Giai Tây cười ngặt nghẽo: “Không ngờ học sinh bây giờ hung hăng thật, lại hành xử thô bạo với cả giáo viên, đây xem như bị thương khi đang làm việc rồi.”

“Cậu đừng nói quá lên có được không, thằng bé đó chỉ là lỡ tay, không phải thô bạo như cậu nói. Nói đi thì phải nói lại, tớ thấy quy định của trường thật quá hà khắc, chỉ kích động học sinh chống đối.”

“May mà tớ không sinh ra ở đây, nếu không học trường của các cậu chẳng khác nào tội phạm bị nhốt trong tù.”

“Nghe nói quy định này là học hỏi từ trường Nhất Trung, nhưng lúc tớ học ở Nhất Trung, nghiêm thì có nghiêm nhưng cũng không quá hà khắc như thế này. Lần đầu tiên bắt được học sinh đang nói chuyện điện thoại, trừ điểm đạo đức của chúng, thật là không nỡ xuống tay.”

“Thật ra tớ cũng muốn trải nghiệm thử. Cậu biết không, năm đó nhận được thông báo trúng tuyển vào trường Đại học Sư phạm, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tớ là, sau này tớ có thể chọi phần vào đầu những học sinh ngỗ nghịch rồi. Nghĩ mà xem, trước đây lúc nào cũng bị thầy cô trói tay trói chân, nếu có thể danh chính ngôn thuận quản người khác thì thật tốt quá.”

Cam Lộ dờ khóc dờ cười: “Cái cách nghĩ này thật biến thái, may mà cậu không làm cô giáo, nếu không đầu độc bao nhiêu tâm hồn ngây thơ của học trò rồi.”

Hai người dạo quanh các cửa hàng cao cấp, bên trong tập trung nhiều nhãn hiệu nổi tiếng thế giới, không gian thanh tịnh, không có tiếng mời chào lôi kéo khách của các cô gái bán hàng, chỉ có tiếng nhạc du dương, chẳng có cảnh người đi mua sắm chen lấn nhau, chỉ có những vị khách với bước chân ung dung, tự tại. Tiền Giai Tây là tín đồ trung thành của thời thượng và hàng hiệu, rảnh rỗi là đến đây dạo lòng vòng.

Giá cả ở đây khiến Cam Lộ giật mình, cô trước giờ không xem trọng hàng hiệu, kiến thức hàng hiệu hầu như đều bắt nguồn từ Tiền Giai Tây, trang phục giáo viên phải trang trọng, thanh lịch, kiểu cách phải đơn giản, phổ biến, thì thoảng có giáo viên trẻ phụ trang hơi khác một chút, nếu không bị phó hiệu trưởng giáo huấn thì cũng bị đồng nghiệp nói ra nói vào. Cô ngay từ ngày đầu tiên đi làm đã ngoan ngoãn giống như những người khác, Tiền Giai Tây nhìn cách ăn vận của cô, chê thẳng thừng: “Nếu ngày nào cũng bắt tớ mặc như vậy, chắc tuổi già của tớ đến sớm quá.” Cô cười lớn, nhưng vẫn kiên trì ăn mặc kín đáo như thế, chỉ khi đi chơi mới ăn mặc nhẹ nhàng, thoải mái hơn một chút.

Cô đứng trước gian hàng Burberry, Tiền Giai Tây nhắm được một chiếc ví đựng tiền, Cam Lộ không thể tin được khi nhìn giá của nó: “Tớ không hiểu vì sao cậu lại phải bỏ ra một phần ba tháng lương để mua chiếc ví này.”

“Vì tớ thích thôi. Chẳng lẽ cậu không biết yêu thích mãnh liệt là như thế nào à? Nếu tớ không mua cái mà tớ thích, chắc chắn cứ nghĩ đến nó hoài, càng nghĩ càng thấy nó tốt, thế là càng không thể bỏ lỡ, phải mua bằng được mới mãn nguyện.”

“May mà cậu không thích du thuyền hay máy bay cá nhân.”

“Máy thứ đó tớ cũng thích nhưng còn cách quá xa so với cuộc sống của tớ, nên không mê hoặc tớ được. Còn những thứ chỉ cần quẹt thẻ là có trong tay thì tại sao lại bỏ lỡ? Cậu chẳng lẽ không cảm thấy nó giống như thích một người đàn ông hay sao, cách tốt nhất để khắc chế dục vọng là thỏa mãn dục vọng, thỏa mãn rồi thì sẽ không bị dục vọng giày vò.”

Cam Lộ bái phục sự thẳng thắn của Tiền Giai Tây: “Tớ thì thấy rằng sau khi thỏa mãn dục vọng khó tránh khỏi thất vọng, chỉ bằng kim chế dục vọng thì càng có ý nghĩa hơn.”

Tiền Giai Tây chế nhạo: “Logic man show điển hình đây mà, sau khi kết hôn, trình độ man show của cậu cao hơn rồi đấy.”

Tiền Giai Tây cầm hóa đơn đến quầy thu ngân tính tiền, Cam Lộ dựa vào quầy nhìn khắp lượt những chiếc ví đang nằm im lìm trên kệ. Đột nhiên có tiếng nói lạnh lạnh cất lên đằng sau, “Lúc 19 tuổi, lần đầu tiên đặt chân đến khu mua sắm ở Hồng Kông, tôi cũng như cô bây giờ, sự kinh ngạc về giá cả đã

che lấp đi sự mê hoặc bởi những thứ đẹp lung linh như thế này.”

Cam Lộ quay người lại, đứng trước mặt cô là Hạ Tĩnh Nghi, cô ta mặc một chiếc áo cổ chữ V màu đen không rõ nhãn hiệu làm nổi bật màu da trắng ngần và quần jean, tay xách một chiếc túi nhỏ màu xám bạc, từ trên xuống dưới ngoài đôi hoa tai kim cương lộ ra sau lớp tóc vén khéo và chiếc đồng hồ kim cương trên tay, không còn đeo một thứ trang sức nào khác, nhưng vẫn toát ra vẻ quý phái sang trọng, rất phù hợp với không khí ở đây.

Cam Lộ nghĩ, khác biệt hoàn toàn so với ngày xưa của chính mình, một sự lựa chọn kỳ lạ, cô mỉm cười: “Tôi không nghĩ cảm nhận năm 19 tuổi của cô giống như tôi hiện giờ.”

Hạ Tĩnh Nghi cũng cười, để lộ hàm răng trắng đều: “Nói cũng đúng, lần đó tôi không đi mua sắm cùng bạn gái, là bạn trai đưa thẻ tín dụng cho tôi thỏa sức mua sắm, cảm giác của chúng ta quả không giống nhau.”

Cam Lộ không biết cô ta đã quan sát mình bao lâu, không khỏi chau mày, nhưng lại cảm thấy buồn cười: “Tôi sẽ không suy đoán xem người bạn trai hào phóng của cô là ai, cũng không định phỏng vấn cô, có phải là từ lần đó, cô đã có thể thân thiện với các loại giá cả kiểu này rồi.”

“Hê hê, cô biết giả vờ bình thản đó, đúng vậy, xem ra Tu Văn cuối cùng cũng chọn được một người vợ khiến người mẹ khó tính hà khắc của anh ấy mãn nguyện.” Hạ Tĩnh Nghi nói bằng quơ.

Khóe miệng Cam Lộ khẽ nhếch lên: “Tôi hình như nghe được ý ám chỉ trong đó, nhưng tôi quyết định không quan tâm.”

Hạ Tĩnh Nghi không ngờ cô lại đối đáp như vậy, đột nhiên chuyển đề tài: “Đôi hoa tai ngọc trai của cô thật đẹp, rất hợp với gương mặt của cô.”

“Là quà Tu Văn tặng nhân kỷ niệm hai năm ngày cưới, tôi rất thích nó.”

“Hai người kết hôn đã hai năm rồi sao? Chúc mừng. Hai năm mà chỉ tặng hoa tai ngọc trai Mikimoto loại thường thế này, xem ra Tu Văn hành xử thật trọng hơn những gì mà tôi nhớ rồi.”

Cam Lộ vốn dĩ chẳng có chút khái niệm nào về nhãn hiệu đôi hoa tai này cả, chỉ là hôm nay đeo nó bị Tiền Giai Tây vừa nhìn đã phát hiện ra, còn gỡ ra ngắm nghía một lúc. Tiền Giai Tây rất có hứng thú với hàng hiệu, lại làm ở đài truyền hình nên rất có mắt nhìn hàng hóa, bảo cho cô biết đây là nhãn hiệu Mikimoto rất nổi tiếng của Nhật, ngọc trai màu trắng này chắc chắn là được nuôi trong vùng nước lợ, giá cả không đắt lắm nhưng cũng không hề rẻ, hơn nữa hiện nay chưa có cửa hàng chuyên dụng ở thành phố này. Cô nghĩ: “Tháng trước Tu Văn đi công tác Thượng Hải, chắc là mua ở đấy.”

Tiền Giai Tây khen: “Gu thẩm mỹ của anh ấy không tệ, nhưng hiếm có nhất là có lòng.”

Đúng thế, quan trọng là tấm lòng, hơn nữa một tháng trước đã nhớ mua, nên không phải là do điện thoại nhắc nhở rồi, nghĩ như vậy, trong lòng Cam Lộ cảm thấy vô cùng ấm áp. Bây giờ bị Hạ Tĩnh Nghi nói như vậy, cô không thể không tức giận. Cô cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh và lịch sự: “Cô Hạ, tôi không quen thảo luận với người lạ về người yêu cũ của họ, càng không có ý định nói về chồng mình với người lạ. Thấy cô bây giờ vẫn giữ được tâm thái của tuổi 19 như vậy, tôi thật lòng thấy mừng cho cô. Tạm biệt.”

Hạ Tĩnh Nghi cười nanh nọc: “Thượng phu nhân, cô mồm mép thật đấy, nhưng kiến thức hơi kém một chút. Cô không thấy kỳ lạ sao, 10 năm trước Thượng Tu Văn lái loại xe chạy đường trường của Mercedes Benz, còn có thể đưa bạn gái đi Châu Âu, Hồng Kông mua sắm bất cứ lúc nào. Bây giờ lại chạy BMW cũ, điều hành một công ty mậu dịch bé tí, để vợ nhìn thấy hàng hiệu tốt một chút mà đã cảm thấy là hàng xa xỉ, không thể tùy ý mua sắm. Tôi đoán không lầm thì cô không biết tí gì về cuộc sống trong quá khứ của anh ấy, cũng chẳng có khái niệm gì về sự thay đổi tình hình kinh tế của anh ấy từ trước đến nay.”

“Xem ra cô rất thích đoán mò đấy cô Hạ, thường thì chỉ có sự tò mò không bình thường với cuộc sống của người khác mới phải tốn công đoán mò kiểu đó.” Cam Lộ vẫn giữ thái độ điềm đạm, lời nói hàm ý chế giễu.

“Vậy cô suy đoán gì về sự tò mò của tôi?”

“Tôi thích những suy luận dựa trên cơ sở thực tiễn, theo suy luận của tôi, tôi chẳng việc gì phải để ý tới sự tò mò của một người không liên quan gì đến tôi.”

Hạ Tĩnh Nghi cười lớn, gương mặt cô ta vốn không đẹp theo kiểu truyền thống, lúc cười, biểu hiện rất sinh động, tươi tắn khiến người ta phải ngoái nhìn: “Thú vị, lựa chọn của Tu Văn thú vị hơn tôi nghĩ.”

Cam Lộ chưa kịp nói gì thì Tiền Giai Tây quay lại đúng lúc, cô đưa biên lai cho người bán hàng, ngạc nhiên chào Hạ Tĩnh Nghi: “Chào cô Hạ.”

“Thật tình cờ lại gặp nhau ở đây, cô Tiền nhi, tiết mục lần trước rất thành công, hy vọng sau này còn có cơ hội hợp tác. Tôi xin phép đi trước, tạm biệt.” Hạ Tĩnh Nghi cười tươi rói nhưng ánh mắt lại không chút thân thiện, giống như sao băng quét qua Cam Lộ một cái, gạt đầu chào cả hai rồi đi như con gió.

Tiền Giai Tây không tài nào tin vào tai mình, á lên một tiếng: “Hạ Tĩnh Nghi là người yêu cũ của Thượng Tu Văn sao? Thượng Tu Văn quả là có điểm phúc, không thể tin được anh ấy lại có một cô bạn gái xuất sắc như vậy.”

Cam Lộ tức giận trừng mắt nhìn, cô vội vàng cười cầu tài: “Tớ không có ý đó đâu. Lộ Lộ, cậu không cùng kiểu với cô ta, nhưng không hề kém cô ta chút nào.”

“Cậu ít giải thích đi, càng nói càng linh tinh.” Cam Lộ bắt lực nói, lúc này hai người đang ngồi nghỉ uống cà phê ở quán trong khu mua sắm.

Tiền Giai Tây hoàn toàn để ngoài tai, cười hề hề: “Chẳng trách lần trước ở thành phố J, bộ dạng của cô ta với Thượng Tu Văn có chút không giống với quan hệ thông thường, cậu phải coi chừng đấy Lộ Lộ.”

Cam Lộ gượng cười: “Coi chừng thế nào đây? Đó đã là quá khứ rồi, cậu học cùng chuyên ngành với tớ, nên biết rằng mỗi người đều nhớ và kể về quá khứ của mình không giống nhau, nhưng quá khứ xảy ra thì đã xảy ra rồi, không có cách nào thay đổi được.”

“Cậu có hài lòng với lời giải thích của Thượng Tu Văn không?”

Cam Lộ thờ dãi: “Anh ấy rất thẳng thắn, tớ chẳng có gì không hài lòng cả.”

“Vậy thì được rồi, chuyện quá khứ đã hết rồi.” Tiền Giai Tây vui vẻ lấy đồ từ trong ví cũ cho vào ví mới, rõ ràng càng ngắm càng vừa ý, nâng niu như báu vật, cô ngẩng đầu lên, “Ê, biểu hiện của cậu chẳng có gì là hài lòng cả.”

Cam Lộ không thể nói cho cô nghe những lời đầy hàm ý, đầy gai nhọn vừa nẩy của Hạ Tĩnh Nghi, chỉ cười cười: “Cho dù là ai thì vừa nhìn thấy bạn gái cũ xinh đẹp của chồng mình cũng chẳng thể hài lòng được.”

“Theo kinh nghiệm từng làm bạn gái cũ của tớ, trừ phi không cam tâm, còn không tớ sẽ coi người đàn ông đó và người yêu hiện tại của anh ta như không khí; còn đối diện với bạn gái cũ của người đàn ông của mình ấy à, tốt nhất là làm ra vẻ không hề đếm xỉa đến cô ta.” Tiền Giai Tây lại bắt đầu khoe khoang kinh nghiệm của mình, “Dù sao đi nữa đối với loại bạn gái cũ này, cậu cứ trong chiến lược thì khinh thường cô ta, trong chiến thuật thì xem trọng cô ta là được.”

Cam Lộ cười ngát: “Bây giờ thì chưa đến mức độ đó đâu.”

“Cũng phải. Tớ còn định mời Hạ Tĩnh Nghi tham gia phỏng vấn trong một tiết mục, lúc về sẽ bắt đầu lên kịch bản, thu thập tư liệu, tìm hiểu tập đoàn Tỳ Tân. Tổng bộ của họ ở Bắc Kinh, sếp lớp là Trần Hoa, trước nay hành sự rất bí ẩn, rất ít xuất hiện trên truyền thông, có lên mạng tìm cũng chẳng tìm ra manh mối gì, chỉ nhảy ra một đồng người cùng tên cùng họ. Đầu tư của Tỳ Tân vào tỉnh này và tỉnh bên nghe nói đều do chủ tịch tỉnh đích thân dẫn đoàn đến mời chào, vốn họ nắm trong tay rất lớn, phạm vi đầu tư rất rộng. Cậu nghĩ thử xem, Hạ Tĩnh Nghi năm nay 29 tuổi, tuổi này mà đã ở chức cao như vậy, phụ trách vận hành dự án của cả hai tỉnh thì đúng là người phụ nữ tài giỏi thành đạt. Nói không chút khách sáo, bây giờ người ta không đứng cùng hàng với Thượng Tu Văn nhà cậu nữa rồi, chẳng rảnh rồi đâu mà đi níu kéo anh ấy.”

Cam Lộ không muốn tiếp tục đề tài này, cười nói: “Được rồi, tớ yên tâm rồi. Đúng rồi, chừng nào mới dẫn người yêu mới của cậu ra mắt tớ đây.”

Nhắc đến bạn trai mới quen được vài tháng, Tiền Giai Tây thờ dãi: “Haizzz, không gặp cũng được, tớ cảm thấy tớ với anh ta chẳng lâu dài được, giá trị quan không giống nhau.”

“Cậu lại thế rồi, người ta không quen với sở thích vùng tiền của cậu, cậu liền gán giá trị quan vào đó.”

“Hiểu tớ đúng là chỉ có cậu.” Tiền Giai Tây cười híp cả mắt, “Tớ không đòi hỏi anh ấy phải giàu nứt đố đổ vách nhưng cứ mỗi lần gặp là anh ấy lại nói đến chuyện tiết kiệm tiền mua nhà, làm tớ giật hết cả mình.”

“Chẳng lẽ kế hoạch mua nhà không phải là một cách thể hiện có trách nhiệm với cậu ư?”

“Tớ không cần anh ấy có trách nhiệm. Tớ có tay có chân có thu nhập, chỉ muốn nhân lúc tuổi xuân còn phơi phới trải nghiệm một chút thú vui của cuộc sống, không muốn chưa gì đã sống dành dụm từng đồng từng cắc.” Tiền Giai Tây gio tay nhìn trời, “Đây cũng chẳng phải là sai trái gì.”

Cam Lộ có thể thông cảm cho Tiền Giai Tây, sau khi đi làm, cô lập tức thuê một căn hộ ở khu bên bờ hồ cũng không nhận được sự đồng tình của các giáo viên đồng nghiệp trong trường. Nếu ở khu dân cư ngay cạnh trường học, tiền thuê nhà chỉ bằng 1/3 mà thôi. Nhưng Cam Lộ không định tiết kiệm tiền, cô thích sống thoải mái ở một nơi có môi trường yên tĩnh, dịch vụ quản lý tốt hơn. Cô thấy rằng, Tiền Giai Tây chỉ là đòi hỏi về sự thoải mái cao hơn cô một chút, cô không nghĩ điều đó có gì sai trái.

“Anh ta muốn cậu phải theo ý anh ta cũng thật quá đáng, hai người yêu nhau, hiểu nhau, chấp nhận nhau thì tốt hơn.”

“Cậu quả nhiên là người phụ nữ đã có gia đình, nói rất hợp tình hợp lý.” Tiền Giai Tây trề môi giễu cợt, Cam Lộ đành cười thừa nhận, đúng như Tiền Giai Tây nói, cách nghĩ của người phụ nữ đã kết hôn khác đi rất nhiều, ít ra cô quá tự động điều chỉnh rất nhiều để thích nghi với hoàn cảnh hiện tại.

Bạn Tiền Giai Tây gọi đến rủ đi karaoke, cô chẳng nói chẳng rằng kéo Cam Lộ ra ngoài đón taxi: “Cậu sau khi lấy chồng chẳng mấy khi ra ngoài chơi, không thấy tù túng à? Hôm nay dù gì cũng ở ngoài rồi, phải chơi cho thật đã rồi mới về.”

Cam Lộ sau khi kết hôn đúng là tham gia vào những hoạt động của hội độc thân kiểu này, vừa đến phòng karaoke cô đã thấy ngay trong nhóm bạn của Tiền Giai Tây xuất hiện nhiều gương mặt mới, vẫn sành điệu, thời trang nhưng đã có hơn nửa cô không quen mặt. Tiền Giai Tây vồn vã chào hỏi mọi người, Cam Lộ nghe có người gọi tên mình thì rất ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn, đứng trước mặt cô là một thanh niên trẻ tuổi mặt tròn trịa, tóc húi cua, cười vô cùng bí hiểm.

“Tần Trạ, anh cũng ở đây à?”

“Ừ, lâu rồi không gặp, lần trước đi bảo là sẽ cùng nhau đi ăn cơm, nhưng em lại đi Hải Nam mất rồi.”

Tiền Giai Tây quen biết Tần Trạm chưa lâu, cười hỏi: “Hai cậu biết nhau à?”

Tần Trạm giả vờ nghiêm trang: “Dĩ nhiên, Lộ Lộ là em chú bác của tôi.”

“Xin anh nếu nhất định phải chua thêm quan hệ họ hàng vào thì nói là anh họ của tôi là được rồi.” Cam Lộ cười lớn, “Anh có thấy ai anh em chú bác mà không cùng họ không?”

“Anh em họ bán đại bác ba ngày cũng chưa tới, xa cách lắm, anh em chú bác cho thân thiết.” Tần Trạm đưa tay ngăn người kể bên đang định rót rượu cho Cam Lộ. “Em tôi không uống rượu.”

“Tây Môn, tôi đã tin cậu là anh của Lộ Lộ một chút rồi đấy, nhưng Lộ Lộ chưa bao giờ nhắc đến cậu.” Tiền Giai Tây liếc xéo cậu ta.

Tần Trạm cười bí hiểm: “Lát nữa chị hỏi Lộ Lộ là biết ngay ấy mà, tôi không chỉ là anh cô ấy, mà suýt nữa còn làm bạn trai cô ấy đấy.”

“Anh không sợ người khác đàm tiếu là loạn luân à?” Cam Lộ biết chẳng thể bịt miệng được cậu ta, đành cầu tài, “Toàn nói linh tinh. Đúng rồi Giai Tây, sao cậu lại gọi anh ấy là Tây Môn, chẳng lẽ anh ấy giống thiếu gia Tây Môn trong mấy bộ phim thần tượng hả?”

Mọi người xung quanh cười nghiêng ngả, Tiền Giai Tây ôm bụng lăn lộn trên ghế sofa, vừa thờ dốc vừa nói đứt đoạn: “Không phải... Không phải thiếu gia Tây Môn, mà là đại gia Tây Môn, haha, đại gia Tây Môn Khánh...” Lời nói chưa dứt, Tần Trạm đã lấy gối bịt miệng cô lại, một lúc sau cô mới thôi cười, giằng lấy gối ngồi dậy, vừa sửa lại đầu tóc vừa nói, “Ày, cái ngoại hiệu này là do Tiểu Phán nhà cậu tiết lộ, đầu liên quan đến tôi, không được tức giận đấy.”

Vừa nhắc đến Tiểu Phán, Tần Trạm ngượng ngùng, Cam Lộ biết Tiểu Phán là bạn gái đang du học nước ngoài của cậu ta, hai người năm ngoài cùng về nước, hơn nữa còn sống chung với nhau, quan hệ vô cùng thân thiết, cô từng gặp bọn họ một lần, không biết sao bây giờ cậu ta lại có thái độ này bên nói chen vào: “Được rồi, anh tự mình nói xem sao lại có ngoại hiệu này?”

Tần Trạm đâu có muốn nói, còn những người bên cạnh thì anh một câu tôi một câu, Cam Lộ lúc đó mới hiểu, thì ra lúc Tần Trạm đi du học, nhập gia tùy tục tự đặt cho mình cái tên tiếng Anh là Simon, vốn chẳng có vấn đề gì, nhưng nếu thêm họ của cậu ta vào nữa thì là Simon Qin, với cách đọc không thể phân biệt được âm mũi trước và sau của người bản địa, nên nghiễm nhiên trở thành Tây Môn Khánh (Simon Qin khi phát âm nghe gần giống với Tây Môn Khánh trong tiếng Trung), không biết ai là người đầu tiên gọi, nhưng sau đó Tiểu Phán, cô bạn gái miệng mồm nhanh nhẩu giống cậu ta, đã lan truyền đi khắp nơi. Mọi người cười ngất, mỗi lần gặp mặt đều đồng thanh gọi cậu ta là “Tây Môn Khánh”; thấy cậu ta khó chịu, bạn bè đổi lại gọi là “Tây Môn” bỏ “Khánh”. Cậu ta dờ khóc dờ cười, đành chấp nhận số phận, bây giờ ai cũng gọi cậu là “Tây Môn”.

Cam Lộ nghe xong cười ha hả, đang định nói gì thì bỗng cảm nhận điện thoại trong giỏ rung lên, cô lấy ra xem, là Thượng Tu Văn gọi đến, cô hiện chẳng có tâm trạng nghe điện thoại của anh, bèn bỏ lại điện thoại vào túi xách, vờ như để ý đến: “Tây Môn đại gia, cảm ơn đã giúp tôi gọi nước hoa quả.”

Tần Trạm đi chọn bài hát, Tiền Giai Tây nhào tới hỏi: “Tây Môn thật đã từng theo đuổi cậu à, lúc nào thế.”

“Cậu nghe anh ấy nói xàm, quan hệ của chúng tớ chẳng qua chỉ là mẹ tớ tái hôn với chú anh ấy mà thôi.”

“Ồi chà...” Tiền Giai Tây kêu khê, “Mẹ cậu thành công thật đấy, chú của Tây Môn là Tần Vạn Phong, ông chủ công ty địa ốc Vạn Phong đấy, gia đình cậu ta rất có thanh thế ở thành phố này, sao chưa từng nghe cậu nói đến nhỉ.”

“Có gì đáng nói đâu, bọn tớ cũng đâu phải họ hàng thân thích gì, rất ít gặp mặt. Đừng nói chuyện này nữa, cậu hát đi.”

Mọi người chơi hết mình, nhưng Cam Lộ lại có gì đó lẩn khuất trong lòng, hát một bài rồi thôi, ngồi một góc thần thờ, Tần Trạm ngồi bên cạnh lúc nào cũng không hay biết.

“Hôm nào rủ cả em rủ ra ngoài gặp mặt nhé.”

Tần Trạm rất thích kết giao, không chỉ một lần đề cập chuyện này với cô, trước giờ cô luôn tìm cách thoái thác. Thượng Tu Văn chỉ gặp cha mẹ cô, hơn nữa lại gặp riêng từng người, cô không muốn kéo mối quan hệ đại bác bán ba ngày không tới này vào, nhưng trong đầu cô đột nhiên lóe lên điều gì đó, bèn hỏi: “Tần Trạm, anh hiện tại đang làm ở Vạn Phong, chuyện trong ngành có lẽ đều biết chứ.”

“Em muốn hỏi giá nhà đất hay tin đồn trong ngành?”

Cam Lộ thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu, nghĩ một lát rồi nói: “Mấy hôm trước xem được một bài báo, điều tra về chất lượng thép trong xây dựng không đạt tiêu chuẩn, chuyện này sau đó được xử lý thế nào?”

“Chỉ là các cơ quan chức năng có một số động thái, tăng cường kiểm tra và chính đốn để người dân yên tâm mà thôi, còn thế nào được nữa? Nhưng chuyện này có gì đó rất kỳ lạ, sấm đánh to nhưng mưa lại nhỏ, cũng không thấy đăng ký tiếp theo, và lại trong ngành cũng có những tin đồn hết sức kỳ lạ.”

“Tin đồn gì vậy?”

“Sao em lại có nhả hứng này thế?”

Cam Lộ có chút sốt ruột: “Anh nói cho tôi biết trước đi đã.”

Tần Trạh nhún vai: “Mấy hôm trước, trong một buổi mua bán đất, anh nghe người ta nói, người báo tin cho tòa báo chẳng phải là người dân nhiệt tình nào cả, phóng viên viết bài đó tiết lộ, có người trực tiếp đến tìm chủ biên của tờ báo, cung cấp những manh mối hết sức rõ ràng, hơn nữa nhất định yêu cầu phải đưa vấn đề về sản phẩm của công ty sắt thép Húc Thăng và đại lý của Húc Thăng lên báo, chủ biên sau cùng thấy lời cáo buộc không có chứng cứ xác thực nên sự việc chuyển hướng, chỉ đề cập đến tên của công ty đại lý mà không nhắc đến Húc Thăng.”

“Người báo tin có lai lịch thế nào?”

“Anh ta nói rất mơ hồ, chỉ nói những người đứng sau tuyệt đối không phải hạng tầm thường, anh nghĩ không ra tại sao lại nhắm vào công ty Húc Thăng như thế. Húc Thăng cung cấp cốt thép cho xây dựng chiếm hơn 50% ở đây, nếu công ty bên ngoài muốn đến đây đối đầu với họ thì đúng thật chẳng biết gì, nói đến nhân tố vận chuyển hậu mãi, mọi người không thể chỉ vì một bài báo mơ hồ mà từ bỏ sản phẩm của Húc Thăng, huống hồ gì bài báo vô thưởng vô phạt, không có động thái gì tiếp theo.”

Cam Lộ trầm ngâm không nói, Tần Trạh không khỏi hiếu kỳ: “Áy, sao em lại quan tâm đến chuyện này thế?”

“Hôm nào cùng dùng bữa đi, tôi sẽ nói cho anh biết.”

Tiền Giai Tây vừa hát xong ngồi xuống: “Tiểu Phán đâu? Hai cậu suốt ngày như hình với bóng, phu xướng phụ tùy, sao hôm nay không đi cùng cậu?”

“Cô ấy cãi nhau với tôi, tức giận về Quảng Châu rồi.”

Cam Lộ nhìn bộ dạng thản nhiên như không của cậu ta, cũng chẳng buồn hỏi nguyên do. Nhưng Tần Trạh nhìn thấy mặt Tiền Giai Tây chẳng có gì là tin, khua tay nói: “Cô ấy vô duyên vô cớ tức giận đòi đá tôi, cô đừng có mà nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ như thế chứ.”

Tiền Giai Tây cười nham hiểm: “Được thôi, để tôi an ủi trái tim tan nát của cậu nhé, chọn cho cậu bài “Chia tay chân thành” nhé.”

Tần cuộc vui, Tần Trạh đưa Cam Lộ và Tiền Giai Tây về nhà, Cam Lộ đến nơi trước, chào tạm biệt họ, rồi bước vào thang máy lộ thiên trong tòa nhà, ấn tầng 18, thang máy từ từ lên cao, thành phố lung linh ánh điện hiện ra trước mắt, đây là quang cảnh mà hằng ngày cô vẫn nhìn thấy, lúc đứng cùng Thượng Tu Văn trong bầu không khí rục rờ ánh đèn cảm giác hoàn toàn khác xa so với chỉ có một mình.

Thế nhưng, cảm xúc của cô lúc này không chỉ bắt nguồn từ phong cảnh ban đêm trước mắt. Những lời Hạ Tĩnh Nghi nói với cô như bóng đen lớn vờn trong đầu cô, cô không biết mình có thể rũ bỏ bóng đen này ra khỏi đầu hay không.

Giờ này chắc Ngô Lệ Quân đã ngủ, Cam Lộ không muốn đánh thức mẹ chồng, cô gắng mở cửa nhẹ, nhón chân bước vào thì thấy ánh sáng hắt ra từ phòng Ngô Lệ Quân, có vẻ bà vẫn chưa ngủ.

Gần đây Ngô Lệ Quân ngủ không được tốt cho lắm, có đêm hôm khuya đi xuống uống nước, Cam Lộ rất ngạc nhiên khi nghe tiếng bà đi đi lại lại trong phòng.

Cam Lộ bước tới, chỉ thấy Ngô Lệ Quân đang ngồi trên sô pha ở phòng ngoài đọc sách, cô gõ cửa: “Mẹ, con đã về.”

Ngô Lệ Quân gật đầu, “ừ” một tiếng, dưới ánh đèn trông sắc mặt bà có vài phần tiêu tụy.

“Mẹ đi nghỉ sớm ạ.” Cam Lộ không định hỏi về sức khỏe của bà, chỉ tự dặn mình khi nói chuyện điện thoại với Tu Văn sẽ nhắc nhở anh quan tâm đến mẹ anh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ai có thể thoát khỏi mê đảh

Cam Lộ lên lầu về phòng mình. Nguyên tầng một chỉ có một phòng rộng rãi của vợ chồng cô, bao gồm cả phòng làm việc và phòng ngủ, được bài trí rất nhã nhặn và thoải mái. Sau khi cô dọn về đây, sự thay đổi duy nhất chỉ là phòng làm việc có thêm một chiếc bàn, giống như chiếc bàn Thượng Tu Văn quay mặt ra cửa sổ. Bàn làm việc của cô ngoài chiếc laptop ra không còn thứ gì khác, nhưng bàn của Thượng Tu Văn thì giống như một văn phòng nhỏ, máy tính, máy fax, máy in đủ cả, đồ đạc được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp, chỉ có máy fax là không thường dùng đến, Thượng Tu Văn thì thoảh mới lại chỗ nó nhận giấy tờ.

Cô ngồi xuống chiếc sô pha đặt ở một góc tường, vứt túi xách sang một bên, duỗi hai chân ra, thẫn thờ nhìn về phía trước. Điện thoại lại rung lên, cũng là Thượng Tu Văn gọi.

“Lộ Lộ, sao em không nghe điện thoại?”

“Em mới đi hát cùng Giai Tây về, không nghe thấy tiếng điện thoại.”

“Chơi vui chứ, cổ tay em thế nào rồi?”

“Không sao cả, lúc bôi thuốc cảm giác tê tê rát rát vậy thôi, không đau lắm. Em vừa về đến nhà. Tu Văn...” Cô ngập ngừng gọi tên anh rồi lại không biết nói gì tiếp nữa.

Thượng Tu Văn đợi một lúc, cười nhẹ: “Nhớ anh rồi à?”

“Ừm, em nhớ anh. Khi nào thì anh về?”

“Sớm ngày mai anh còn phải bay đến Bắc Kinh một chuyến, có lẽ ở lại đó hai ba ngày. Đợi anh về sẽ xem kỹ tay em, mấy ngày này em đừng cử động nhiều quá, có nghe không?”

Cam Lộ lại “ừm” một tiếng: “Trước đây anh đâu có đi công tác nhiều như vậy.”

“Ừ, gần đây công việc hơi nhiều, không có nhiều thời gian ở bên em, đợi giải quyết xong đợt này, anh nhất định sẽ bù đắp, tranh thủ nghỉ đông đưa em đi nghỉ dưỡng. Em thích đi đâu?”

“Muốn đi đâu cũng được chứ?”

“Chỉ cần không phải ngoài vũ trụ là được.” Trong lời nói của Thượng Tu Văn ẩn chứa nụ cười.

Cô nghĩ một lúc, “Thật ra em luôn muốn đi Anh quốc, đến những nơi phá án trong các tiểu thuyết trinh thám kinh điển, vùng quê nhỏ, trang viên, lâu đài, những con đường đầy đặc sương mù ở Luân Đôn”

“Đây quả là lý do du lịch kỳ lạ nhất mà anh từng nghe.” Thượng Tu Văn phì cười trên cô, Cam Lộ có thể tưởng tượng ra lúc này chắc hẳn khóe miệng anh nhếch lên, mắt hơi híp lại, lộ ra cái thần thái từng khiến cô mê mẩn, trong lòng bỗng có gì đó xót xa. “Được rồi, chỉ cần đủ thời gian, chúng ta sẽ đến Anh quốc.”

“Nhưng đi Anh đắt lắm.”

“Quả thật không rẻ, nhưng anh nghĩ chúng ta có thể lo được. Hơn nữa Thiếu Côn có nhà ở đó, anh ta chạy lung tung khắp thế giới, một năm ít nhất cũng gần 10 tháng vắng chủ, chúng ta có thể ở nhà anh ấy.”

Thượng Thiếu Côn là anh bà con xa của Thượng Tu Văn, anh ta mất cha mẹ từ khi mới hơn mười tuổi, cha Thượng Tu Văn đem về nuôi nấng, anh ta chỉ lớn hơn Thượng Tu Văn có mấy tháng. Hai năm trước, Thượng Tu Văn đưa Cam Lộ đi trăng mật ở Maldives, Thượng Thiếu Côn đã sang đó gặp mặt bọn cô, trong ấn tượng của Cam Lộ, đó là một người đàn ông đẹp trai mà lạnh lẽ.

Cam Lộ im lặng một lát rồi chuyển đề tài: “Mấy hôm nay mẹ ăn uống, nghỉ ngơi không được tốt cho lắm, ngày mai anh nhớ gọi cho mẹ, xem có cần đến bệnh viện kiểm tra không, em có thể đi cùng bà.”

“Ừ, ngày mai anh sẽ nói với mẹ, Lộ Lộ, tính cách mẹ rất mạnh mẽ, có lẽ sẽ không chủ động nói gì, em giúp anh lưu tâm đến mẹ, có chuyện gì thì gọi điện cho anh ngay, chuyện trong nhà phiền em vậy.”

“Vợ chồng với nhau, anh nói gì mà khách sáo thế?”

“Cứ vậy nhé, em đi ngủ sớm đi.” Anh ngừng một lát, rồi dịu dàng nói thêm một câu: “Anh nhớ em.”

Đặt điện thoại xuống, Cam Lộ cảm thấy mệt mỏi, bèn đi tắm sau đó lên giường. Cô cảm thấy “Cô gái của thời gian” để ở tủ đầu giường, lật đến trang có đánh dấu, xem vài dòng rồi gấp lại để xuống chỗ cũ.

Trước mặt là cuốn truyện trinh thám mà cô thường xem, nghi án xuất hiện, mọi người đều có động cơ, đều nằm trong diện tình nghi, mỗi một nhân vật đều được định đoạt không ít thì nhiều manh mối. Độc giả giống như thám tử trong truyện, cũng có cơ hội bình đẳng tiếp cận ẩn số cuối cùng đó, tuy được tác giả nổi tiếng viết, độc giả hầu như không có khả năng thắng trong cuộc đấu trí với thám tử, biết trước được đáp án. Nhưng một trong những hứng thú của độc giả đó là cùng với thám tử phân tích, xâu chuỗi manh mối, đưa ra suy luận logic để tìm ra được chân tướng sự việc.

Cam Lộ đau xót phát hiện ra, cuộc sống của cô đã bắt đầu xuất hiện một mớ những nghi ngờ, trong tay cô nắm rất nhiều manh mối: lời cảnh báo của Nhiếp Khiêm, tâm trạng bất thường của mẹ chồng Ngô Lệ Quân, hành tung thất thường của Thượng Tu Văn, sự khiêu khích kỳ lạ của người yêu cũ của chồng Hạ Tĩnh Nghi, những tiết lộ vừa rồi của Tần Trầm...

Thế nhưng không ai có thể trừu tượng hóa cuộc sống bằng những suy luận đơn giản.

Quan trọng hơn là, tiểu thuyết trinh thám có một nguyên tắc “bất nhị” (không có hai), chính là để tránh để tình cảm chen vào câu chuyện, để tránh tâm trạng phi lý tính ảnh hưởng đến quá trình suy diễn thuần túy lý tính. Còn bây giờ, Cam Lộ đối diện với một mớ bong bóng nghi vấn xuất phát từ người thân nhất của cô, cô không biết phải tìm hiểu sự thật này như thế nào, càng không xác định được cô có cần thiết phải tiếp tục tìm hiểu hay không, dù là

trong tiểu thuyết, khi lộ ra chân tướng lúc nào cũng xấu xí và vô tình.

Cam Lộ tắt đèn để đầu giường, nằm hẩn xuống. Ánh đèn dưới đất mờ ảo khiến căn phòng không chìm hẳn vào bóng đêm, ban đầu cô chẳng muốn dọn về đây một chút nào, cô rất không thích cái ánh sáng này, bèn nũng nịu than phiền với Thượng Tu Văn: “Cái ánh đèn này khiến em chẳng thể nào ngủ được.”

Thượng Tu Văn ôm lấy cô nhấc bổng lên, để cô nằm bên phải mình: “Anh sẽ khiến em chỉ chú ý đến anh khi ở trên giường, hoàn toàn không có ý thức về sự tồn tại của ánh đèn. Lúc ra khỏi giường, cái đèn này rất hữu dụng đấy.”

Quả thật, nằm bên phải anh nhìn không thấy ánh đèn, lúc thân thể anh phủ lên người cô, lại thêm những cái hôn nồng nàn liên tiếp đến hoàn toàn che hết những tia sáng nhỏ đó.

Thi thoảng nửa đêm tỉnh giấc, cô mới hiểu được tác dụng của ánh đèn nhỏ này.

Thế nhưng bây giờ, một mình một cỗi, cô lại mất đi sự trấn tĩnh và cảm giác hưởng thụ lúc trước, tâm trạng ngổn ngang lúc này khiến cô bất giác nhớ đến lúc bắt đầu yêu Thượng Tu Văn.

Dù cho nụ hôn phía sau viện bảo tàng khoáng sản ở ngoại ô thành phố J kéo dài và đầy cảm xúc, hai người hình như đều chưa chính thức bước vào tâm trạng khi yêu.

Thượng Tu Văn buông Cam Lộ ra, nét mặt trở nên nghiêm túc, hơn nữa hình như có vẻ lo lắng, hôn để tận đầu đầu, cái dáng vẻ đó của anh lại khiến Cam Lộ nhanh chóng thoát ra khỏi cái cảm giác xúc động đến đờ đẫn cả người, hai người ngược lại còn xa cách hơn, lên xe cũng chẳng nói với nhau câu nào.

Cam Lộ tựa lưng vào ghế, dù mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe nhưng trong đầu thì trống rỗng. Mãi đến khi xe chạy đến cùng một nơi lần thứ ba, cô mới không nén được hỏi: “Anh thích con đường này lắm à?”

“Không thích, anh chỉ là đang tìm một quán ăn.” Giọng anh điềm tĩnh, chẳng khác gì so với thường ngày.

Thành phố nhỏ vào dịp Tết mọi người đều nghỉ lễ, chẳng ai xem trọng buôn bán vào lúc này, đa số các hàng quán đều đóng cửa, ven đường chỉ thấy một màu quạnh hiu.

“E rằng hôm nay rất khó tìm được quán ăn mở cửa.”

“Chẳng trách anh họ anh mời chúng ta đến ăn cơm, anh ấy phải gọi điện đặt trước nhà hàng mới được đấy.”

Cam Lộ đề nghị: “Chi bằng vào siêu thị mua chút gì đó, chúng ta về nấu lên ăn.”

Thượng Tu Văn mỉm cười: “Về lý mà nói đây là cơ hội để anh thể hiện, nhưng anh không thể không thành thực thừa nhận anh chưa bao giờ nấu cơm.”

“Em nấu là được rồi, đừng kỳ vọng quá cao, no bụng thì không thành vấn đề.”

Đã qua thời gian mọi người đổ xô mua sắm dịp cận Tết, trong siêu thị rất ít người. Hai người đẩy xe đựng đồ, thong thả đi qua các kệ hàng, Cam Lộ chọn thức ăn đều hỏi ý kiến Thượng Tu Văn, anh cười nói: “Anh không kén ăn, cơ bản là ăn gì cũng được.”

Cam Lộ nghĩ thường thì những người trả lời như thế rất kén cá chọn canh, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ định nhanh chóng đối phó với bữa tối xong ai về phòng này là tốt rồi.

Lúc về đến biệt thự thì trời đã tối hẳn, đèn bật sáng chỉ thấy phong cách gian bếp được bày trí theo kiểu kiến trúc phương Đông, nền lát đá xanh, ở giữa là quầy bar được làm toàn bộ bằng gỗ nổi lên như một ốc đảo nhỏ, hoa văn tinh tế mà đậm đặc, xa xỉ một cách không cần thiết, thiết bị nhà bếp mới tinh, bóng loáng, xem ra chẳng giống có người từng nấu nướng ở đây. Cam Lộ mừng thầm may mà mình không định trở lại nấu ăn ở nơi lạ lẫm này, chỉ mua vài món ăn thường ngày.

Cô tìm đủ dụng cụ làm bếp, rửa, xắt đồ ăn thành thực, Thượng Tu Văn để mặc cô bận rộn, thậm chí cũng không giả vờ khách sáo hỏi có thể giúp được gì không. Cô cũng chẳng để ý đến anh, nấu nồi lẩu thập cẩm trước, sau đó bắc chảo lên chiên sủi cảo. Lúc bắt chợt quay đầu sang thì thấy Thượng Tu Văn đang tựa cửa nhìn mình, thần thái chăm chú đó ít nhiều không giống với thường ngày, cô không khỏi nghi hoặc: “Sao thế?”

Thượng Tu Văn mỉm cười, ở một khoảng cách khá xa xem ra thái độ của anh rất thoải mái, không căng thẳng như lúc trên xe: “Không có gì.”

Cam Lộ khẽ làm động tác nhún vai, chăm chú chiên sủi cảo, lật xong đợt hơi vàng một chút thì gấp ra đĩa, đồng thời khóa ga lại: “Ăn ở đâu đây?”

“Ở đây là được rồi, nếu hai người chúng ta đến nhà ăn, thì không khí sẽ rất loãng.” Thượng Tu Văn cuối cùng cũng bước tới, bê nồi lẩu đến đặt giữa quầy bar, cô lấy thêm nước chấm sủi cảo rồi cùng bê lên, hai người ngồi ở hai chiếc ghế cao đối diện nhau.

“Em coi như từ khách thành chủ, đừng khách sáo nhé.”

Ba bóng đèn chùm khiến quầy bar sáng rực, món ăn bốc khói nghi ngút, dưới ánh đèn càng tăng vẻ ngon mắt, hấp dẫn. Cam Lộ quyết tâm không để việc dùng bữa của mình bị ảnh hưởng, không nhìn Thượng Tu Văn lấy một lần, múc canh đầy bát của mình cô bắt đầu cầm cúi ăn.

“Tài nấu nướng của em rất tuyệt, vừa rồi ngắm em nấu ăn, anh cảm thấy nếu mình đến giúp thì càng làm vướng bận em hơn.” Thượng Tu Văn cũng bắt đầu ăn, mà còn ăn rất ngon lành.

Cam Lộ cười: “Có một việc anh có thể giúp đây, một lát nữa rửa chén bát nhé.”

Thượng Tu Văn ngớ ra, nuốt nửa miếng sủi cảo còn lại, bỏ đũa xuống lấy khăn ăn lau miệng, động tác của anh khoan thai, sau đó cười không thành tiếng, hơi nóng lượn lờ quanh hai người, nụ cười của anh có gì đó mông lung bất định, Cam Lộ lại một lần nữa bị mê hoặc bởi nụ cười cời mờ, ấm áp ấy, chỉ còn nước cúi đầu đối phó với miếng sủi cảo và bát canh trước mặt, cố gắng giữ trái tim đang loạn nhịp của mình bình tĩnh trở lại, cô tự nói với mình có lẽ cô đang nghĩ quá nhiều, anh vì chuyện rửa bát mà cười thoải mái như thế quả thật có chút kỳ quặc.

Thượng Tu Văn ăn sạch sẽ thức ăn trên bàn như một sự tăng bốc Cam Lộ, sau đó dọn dẹp rồi đi rửa chén bát. Cam Lộ một mình đi dạo trong khu nhà kính trồng hoa được xây trong vườn. Buổi tối hôm đầu tiên, cô và Tân Thân, bạn gái Phùng Dĩ An ở cùng một phòng trên tầng 1, Tân Thân vô tình nhắc đến nhà kính trồng hoa trong vườn thật quá xa xỉ, bên trong hoa diên vĩ, đồ quỳên nở đẹp vô cùng, còn có nhiều loại lan quý, cô quyết định đến đó xem.

Cô lấy tay đẩy nhẹ, cửa phòng bật mở, cô thuận tay bật một công tắc trong một hàng công tắc đèn phía bên cạnh, chỉ vài ngọn đèn ở một bên tỏa sáng, ánh sáng yếu ớt, nhưng vẫn đủ để cô nhìn thấy rõ ràng.

Căn phòng hoa này rộng chừng khoảng 100m2, một bên bày trí vô số giò lan cao thấp, một bên là một dãy hoa màu xanh tím đang khoe sắc, đây có lẽ là hoa diên vĩ mà Tân Thân nhắc đến, ở giữa phòng là hoa đồ quỳên đỏ rực rỡ. Trải ra trước mắt Cam Lộ là tấm thảm hoa đầy màu sắc, cảm giác choáng ngợp vô cùng, chỉ là nhiệt độ ở trong phòng hơi cao, độ ẩm lớn, hương hoa ngào ngạt quỳên với mùi đất ngai ngái tạo thành một mùi rất khó ngửi khiến người ta nhức đầu, chẳng thể nào là nơi dạo bộ lý tưởng.

Cam Lộ đưa tay tắt đèn, định bước ra thì ngón tay chạm phải một bàn tay ấm nóng, cô giật nảy mình quay đầu lại, Thượng Tu Văn không biết đã đứng sau lưng cô tự bao giờ, được đà nắm chặt lấy tay cô, bàn tay còn lại bật liên mấy công tắc đèn. Bỗng chốc, trong phòng vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, du dương, mọi góc ngách đều sáng bừng lên, ánh sáng ấm áp, những ô quạt gió chung quanh tự động quay tít, không khí tươi mát dễ chịu ùa vào căn phòng. Cam Lộ tròn mắt như đang xem một màn ảo thuật, định nói gì đó thì cánh tay Thượng Tu Văn nhẹ nhàng vòng qua người cô, kéo cô vào lòng, môi anh phủ lên bờ môi đang hé mở vì kinh ngạc.

Nụ hôn này còn sâu hơn cả nụ hôn ban sáng, xung quanh hương hoa ngào ngạt, tiếng nhạc dịu dặt, trầm bổng. Khung cảnh tác động đến tâm trạng con người vô cùng kỳ diệu, Cam Lộ mơ hồ nhận ra rằng, ít ra mấy phút trước, cô còn quyết định giữ khoảng cách an toàn với người đàn ông này, vậy mà chớp mắt đã đắm chìm trong nụ hôn với anh, không còn là chính mình nữa.

Đột nhiên hai ngọn đèn pha quét ngang phòng hoa, có tiếng xe chạy vào trong vườn. Cam Lộ thất kinh, vội vàng thoát khỏi cái hôn đó, quay đầu nhìn ra ngoài. Xe chạy thẳng vào trong ga-ra, sau đó là tiếng xe thắng gấp.

Thượng Tu Văn vẫn ôm cô, cô ngả đầu về sau nhìn anh đang hướng ra ngoài, khoe miệng khẽ nở nụ cười, dưới ánh đèn vô cùng dịu dàng, tựa như hào quang đang chuyển động cô lại ngẩn ngơ, một lát sau mới nhớ ra mình định hỏi gì: “Là ai vậy?”

“Vào ga-ra mà vẫn lái xe với tốc độ đó thì chỉ có thể là ông anh họ phong lưu của anh, không cần để ý đến anh ta.”

Bên ngoài xa xa vọng đến tiếng cười khúc khích của đôi nam nữ sau đó thì trở về yên tĩnh, Thượng Tu Văn buông cô ra, tắt một số công tắc, quạt gió ở cửa sổ đóng lại, chỉ còn mấy ngọn đèn ở bốn góc phòng còn sáng, sau đó lại ôm lấy Cam Lộ đang có chút bối rối, ngồi xuống chiếc ghế nằm bằng mây đặt ở một bên, cái tư thế thân mật đụng chạm toàn bộ cơ thể đó khiến Cam Lộ bỗng thấy run rẩy, anh thấy ngay được điều đó, ghé sát tai cô thì thầm: “Chúng ta ngồi đây một lát nhé?”

“Anh không muốn anh họ trông thấy đúng không?” Cam Lộ thấy buồn cười.

Thượng Tu Văn cười rất nhẹ, giọng thoải mái: “Không, anh có thể tùy ý ra vào ở đây, anh ta cũng biết anh đến, còn anh ta rất ít khi đến đây, anh đoán người anh ta dẫn đến không phải là chị dâu, chúng ta ngồi ở đây một lát rồi hẵng vào để khỏi phải ngượng ngùng khi chạm mặt.”

Cam Lộ không ngờ anh lại thẳng thắn tiết lộ chuyện riêng tư của gia đình như thế nên chẳng thể đưa ra lời bình luận nào. Anh ôm lấy cô, nắm yên lặng, cô dần thả lỏng người: “Thay đổi không khí một chút em cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, nhưng em không hiểu căn phòng này ngột ngạt, kín mít như thế, hoàn toàn không thể ở lâu, sao lại để chiếc ghế này ở đây?”

“Anh họ anh rất phóng đãng, còn cậu anh lại là người rất nho nhã, ông thường đến đây uống rượu thưởng hoa, rồi ngâm thơ kiểu “Hoa gian nhất hồ tửu. Độc chúc vô tương thân.” Thượng Tu Văn hài hước nói. *(Trong hoa một bầu rượu. Riêng mình chẳng có ai - thơ Lý Bạch - Trần Trọng San dịch)*

“Chẳng trách cách bài trí trong nhà có vẻ cổ điển truyền thống, còn treo rất nhiều tranh chữ.”

“Cậu rất thích sưu tầm tranh chữ, nhưng những bức treo ở đây đều là của các nhà thư pháp hiện đại, không đáng giá cho lắm, những bức thật sự có giá trị được sưu tập một nơi sưu tầm riêng trong thành phố, không thể tùy tiện khoe với người ngoài. Căn biệt thự này lúc mua không đắt lắm, nhưng thuê người trang trí nội thất lại rất tốn kém. Anh nói đùa với cậu cây thấp, tường mới, tranh không cổ, chẳng có chút gì là phong cách thế gia.”

Cam Lộ cũng thấy buồn cười: “Anh sắp đạt tới trình độ của công tử Bắc Vĩ Chu rồi đấy.”

Thượng Tu Văn ngắt ra, ngay sau đó Cam Lộ có thể cảm nhận rất rõ ngực anh đang rung lên vì cười, không khỏi bối rối: “Ày, em nói không buồn cười đến vậy chứ.”

Anh đặt một nụ hôn lên tóc cô: “Không, anh cảm thấy rất thú vị. Em nói đúng, làm gì có thể gia, chỉ là không thể tự dấn thân nhà giàu mới nổi lên trên mình thôi. Cậu anh rất được, ông là một nho thương, thời gian rảnh rỗi thích ngồi ở phòng đầu giá tranh giờ bằng, gặp gỡ với các họa sĩ, nhà văn, học giả, trà trộn vào trong giới văn nhân. Nói không quá lời, anh họ anh cũng có chút thanh thế ở thành phố nhỏ này.”

Cam Lộ quen biết anh hơn một năm nhưng đây là lần đầu tiên nghe anh nói đến chuyện gia đình, hơn nữa cách nói lại mang chút phê phán, nhưng giọng điệu thì vô cùng thoải mái, gần giống như của một kẻ đứng ở trên nhìn xuống kể chuyện không liên quan đến mình, cô không biết nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

Thượng Tu Văn mở rộng đề tài: “Tiếc là em không uống rượu, nếu không chúng ta đối ẩm ở đây cũng là một ý kiến hay đấy.”

“Anh có thể đem rượu đến uống mà.”

“Lý Bạch uống rượu cùng trăng, anh uống một mình thì có khác gì uống rượu sầu, chẳng thú vị chút nào.” Cam Lộ không thích thảo luận về rượu, cô chuyển sang đề tài khác, “Hoa ở đây đều là do cậu anh trồng à?”

“Cậu làm gì có thời gian, đều là do thợ hoa chăm sóc đấy, bây giờ đang là Tết, công nhân về quê ăn Tết hết rồi.”

Yên lặng hồi lâu, tiếng nhạc du dương phát ra từ bốn góc càng làm tăng thêm vẻ tĩnh lặng cho căn phòng, họ có thể nghe thấy hơi thở và nhịp tim của nhau. Cam Lộ sợ sự im lặng này, muốn tìm lời để nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, bất lực nhìn trần nhà trong suốt bằng thủy tinh. Tuy có người chuyên dọn dẹp nhưng trần nhà vẫn tích một lớp bụi mỏng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ánh trăng khuyết lưỡi liềm trên bầu trời, rất hợp với tiếng nhạc êm dịu và một rừng hoa tươi đang khoe sắc. Tiếng nhạc du dương, hương hoa ngào ngạt, đây quả thật là chốn bồng lai tiên cảnh, dù cho lòng Cam Lộ có rối bời đến đâu cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Cô thư thái nằm trong lòng anh, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Cô không biết mình đã thiếp đi bao lâu nhưng lúc giật mình tỉnh dậy, mơ mơ màng màng nhìn người đàn ông đang ôm chặt mình, anh hình như đang ngủ, hơi thở đều đều nhẹ nhàng. Lần đầu tiên cô nhìn gần anh đến vậy, gương mặt thư thái khi ngủ, khác hoàn toàn với vẻ xa cách và phớt đời thường ngày. Lòng cô bỗng dậy nên cảm giác thân thương.

Hồi trước cô với Nhiếp Khiêm nhiều lắm chỉ là ôm hôn, nhưng cô luôn thấy ngượng ngùng, Nhiếp Khiêm cũng chẳng khác hơn. Nói cho cùng, họ là chàng trai cô gái mới lớn chẳng có chút kinh nghiệm yêu đương. Trong khoảng thời gian có hạn bên nhau, Nhiếp Khiêm tỏ ra hấp tấp nhưng anh rất biết kiềm chế mình. Trong ký ức, cô hầu như không có giây phút ở bên nhau thư thái và ấm áp như bây giờ.

Người đàn ông này, hành vi ít nhiều có chút cổ quái, khiến người ta chẳng thể nắm bắt được. Nhưng có điều cô chắc chắn rằng, anh không những rất biết hôn mà còn rất biết kiểm soát tình thế, biết tạo ra không gian và tâm tình thích hợp, thân nhiên như không khơi dậy cảm xúc trong cô.

Nếu yêu người đàn ông này, có lẽ sẽ có rất nhiều điều khiến cô hài lòng nhưng cô luôn cảm thấy mơ hồ. Dĩ nhiên cô từng nói đùa với Tiền Giai Tây phải hưởng thụ thoải thích sự theo đuổi của đàn ông, nhưng cô không dám khẳng định với kinh nghiệm có hạn của mình, nếu tiếp tục quen với anh sau này cô có thể bảo toàn rút lui hay không.

Cô lại ngước mặt lên, phát hiện Thượng Tu Văn đã tỉnh dậy từ lúc nào, đang đắm chiêu nhìn cô, sau đó giờ tay lên xem đồng hồ: “Không còn sớm nữa, chúng ta vào nhà thôi.”

Ra khỏi nhà kính, cơn gió mùa đông lạnh thấu xương bên ngoài khiến Cam Lộ run rẩy bầy, Thượng Tu Văn choàng ôm lấy cô bước nhanh vào nhà, vừa bước vào cửa, hai người cùng đứng khựng lại, dưới ánh đèn sáng trưng, chỉ nhìn thấy quần áo nam có nữ có vớt bừa bãi từ ngoài cửa vào đến chân cầu thang, tạo nên một cảnh tượng hỗn độn mà đầy biểu cảm. Dưới chân Cam Lộ là áo khoác lông cừu màu trắng, chiếc áo nỉ màu đen, từ từ nhìn về phía trước là áo len, váy, áo vest nam, giày ống cao gót, giày da, áo lót... Lúc ánh mắt di chuyển đến hai đôi vớ da đen đan hình lưới cá vắt vẻo trên tay vịn cầu thang, cô nén không được, phì cười một tiếng. Thượng Tu Văn rờ cảm, mặt đỏ ửng về bất lực, một lát sau, anh cũng cười.

“Hôm nay đừng lên phòng ngủ trên lầu nữa, ngủ ở phòng cạnh phòng anh vậy.” Anh chỉ tay về bên trái, “Cánh cửa thứ hai, em vào đi, anh lên lấy vali của em xuống.”

Anh tinh bơ giẫm lên mớ quần áo bừa bộn dưới đất đi lên lầu, không có ý là thu dọn cho gọn lại.

Cam Lộ bước vào phòng nơi anh chỉ, bên trong được trang trí phong cách phương Tây thanh nhã như ở lầu trên, toàn bộ đồ dùng đều theo phong cách Trung Quốc, bắt mắt nhất là chiếc giường to bằng gỗ đồ được chạm trổ dày đặc, màn buông rủ xuống, trên giường là tấm chăn lụa được điểm xuyết nhiều hoa chìm màu xanh ngọc đậm, hoa lệ một cách quá đáng, cô cười gượng, cảm thấy ngủ ở đây có chút gì đó sợ hãi, chỉ lo sẽ mất ngủ.

Cánh cửa chạm hoa ở một bên tường bật mở, Thượng Tu Văn xách túi du lịch của cô vào, thì ra hai phòng ngủ thông nhau, dùng chung một nhà vệ sinh. Anh mỉm cười: “Không quen ở đây đúng không, chẳng có cách nào khác, dù sao cũng tốt hơn là lên lầu nhìn thấy cảnh tượng không thích hợp cho lắm.”

Anh chỉ cho cô vị trí nhà vệ sinh, bảo cô cứ yên tâm dùng đồ đạc ở đây, anh ra phòng làm việc xem sách một lát, rồi dùng nhà vệ sinh chung ở đó luôn. Chúc cô ngủ ngon xong, anh bước ra ngoài.

Cô mang theo quyển “Partners in Crime” của Agatha Christie, quyển tiểu thuyết này gồm nhiều truyện ngắn độc lập với nhau, tình tiết không hề liên quan, tính suy luận cũng không nhiều, nhưng văn phong hài hước nhẹ nhàng, không có sự hồi hộp sợ hãi, rất thích hợp đọc ở một nơi lạ lẫm vào lúc nửa đêm như thế này.

Tắm xong, cô ngồi tựa vào đầu giường đọc sách đợi cơn buồn ngủ đến, nhưng đúng lúc hai mắt muốn nhắm lại thì cửa bật mở, một cô gái trẻ trên người

chỉ mặc chiếc sơ mi nam rộng thùng thình để lộ đôi chân thon dài, trắng trẻo, tóc dài gọn sóng đứng trước mặt cô, bốn mắt nhìn nhau, sau đó cô ả hách dịch hỏi: “Cô là ai?”

Căn phòng kiểu Trung Quốc, đồ đạc mang hơi hướng cổ, lại đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ, không khí bỗng trở nên có chút liêu trai, kỳ bí. Cam Lộ nghĩ, mình đang ngồi trên giường nhà người ta, trong mắt đối phương có lẽ là hơi lạ lùng, cô không biết phải nói gì, đành cười: “Trước khi bước vào vui lòng gõ cửa, cảm ơn.”

Cánh cửa thông giữa hai phòng bật mở, Thượng Tu Văn nghe tiếng nói chuyện nên bước sang, nhìn cô gái trẻ một cái: “Tiểu thư, mời lên lầu cho, đừng tùy tiện đi lung tung trong nhà người khác.”

“Tôi... chỉ là xuống đây tìm nước uống.”

“Bếp rõ ràng không phải ở đây.”

“Tôi tiện thể đi lòng vòng một chút không được sao?” Cô gái trẻ rõ ràng bị sự lạnh lùng của anh làm cho tức giận, cao giọng hỏi, “Anh là ai, sao lại ở trong nhà của tổng giám đốc Ngô?”

Thượng Tu Văn cau mày, nhưng không nhìn cô ta: “Cô đi gọi Ngô Úy xuống đây, tôi có lời muốn nói với anh ta.”

Cô ta ngờ vực nhìn Thượng Tu Văn rồi lại nhìn Cam Lộ, quay người bỏ đi. Thượng Tu Văn đóng cửa lại, tỏ vẻ bất lực: “Xin lỗi, để em thấy chuyện không hay rồi.”

Cam Lộ nghĩ, biệt thự này là của cậu Thượng Tu Văn anh chỉ là mượn dùng, anh họ anh đến đây cũng là lẽ dĩ nhiên, tuy cô gái anh ta dẫn về rõ ràng không phải vợ anh ta, nhưng đó là chuyện riêng của họ, cũng đâu cần phải gọi anh ta xuống. Nhưng cô cảm thấy, giữa cô và Thượng Tu Văn cũng chưa thân thiết tới mức để xen vào chuyện nhà của nhau nên chỉ mỉm cười nói: “Không sao, em cũng đang định đi ngủ.”

Thượng Tu Văn giúp cô tắt đèn, rồi trở về phòng mình, Cam Lộ nằm xuống, chuẩn bị đi ngủ. Nhưng cánh cửa chạm hoa không cách âm, một lát sau, cô có thể nghe rõ mồn một tiếng một người đàn ông bước vào căn phòng bên cạnh, cười nói: “Tu Văn, thì ra cậu ở đây à, anh tưởng cậu đi leo núi cùng đám bạn ngày mai mới về chứ, còn dặn nhà hàng chuẩn bị bữa tối ngày mai cho các cậu nữa đấy.”

“Anh ba, chơi cũng phải có hạn độ chứ, anh kết hôn mới nửa năm đã dẫn gái về nhà rồi. Nếu muốn tự do, sao lại còn cưới vợ làm gì.”

“Cậu không cần dạy khôn anh,” Người đàn ông đó cười ha ha, “Nghe nói cậu cũng dẫn gái đến đây, sao không đi hưởng sung sướng đi, lại rảnh rồi ngồi đây giảng đạo lý cho anh.”

Phía bên đó im lặng một lúc, giọng Thượng Tu Văn lại vang lên: “Anh ba, tôi luôn cảm thấy rằng, nếu đã kết hôn thì phải tôn trọng hôn nhân. Hơn nữa đây là thành phố nhỏ, anh cũng phải giữ thể diện cho chị dâu, nhà chị ấy cũng có máu mặt ở thành phố J này, chị ấy lại là con gái duy nhất. Anh mà cứ như vậy, sớm muộn gì cũng sinh chuyện. Tôi không muốn nói nhiều nữa, các người ngày mai đi sớm cho.”

“Được rồi được rồi, mấy năm trở lại đây, cậu còn hù lạng hơn cả ông già anh đấy. Ày, cô gái dẫn đến lần này có phải là người yêu không, cậu cũng nên có bạn gái đi, nếu không...”

Thượng Tu Văn ngắt lời anh ta: “Lên lầu nghỉ ngơi đi, đừng ở đây nói linh tinh, lo việc của anh là được rồi.”

Bên đó trở lại yên tĩnh, sự tĩnh lặng quá mức ở khu biệt thự khiến người ta cảm thấy rờn rợn, Cam Lộ không biết phải đếm bao nhiêu cừu mới ngủ thiếp đi được, nhưng cô ngủ không ngon giấc. Đêm đầu tiên ở chung phòng với Tần Thần, bọn cô trò chuyện vài câu đã ngủ ngon lành, cô không thể lấy cớ phòng lạ giường lạ để đổ thừa cho lần mất ngủ này.

Cô biết rất rõ, nụ hôn của Thượng Tu Văn làm trái tim cô không ngủ yên.

Con gái nếu đã từng yêu, cho dù đó chỉ là một cuộc tình chóng vánh thì cũng khó tránh khỏi việc lấy ra so sánh với tình cảm hiện tại, nhất là ở cái giai đoạn “Tình trong như đã mặt ngoài còn e”, đây không phải là phạm vi mà lý trí có thể kiểm soát.

Cam Lộ buồn rầu phát hiện, tình yêu của cô chưa bao giờ trọn vẹn.

Nhiếp Khiêm quá đề tâm vào tiền đồ của anh, không còn thời gian để ý đến cô, Thượng Tu Văn lại có vẻ như không quá chú tâm tới sự nghiệp nhưng có thái độ sống rất thú vị.

Quan trọng hơn là, cô chưa từng thấy anh có gì mờ ám với người phụ nữ khác.

Lúc bọn cô còn chưa quá thân, cô tận mắt trông thấy một cô gái rất xinh đẹp là loi với anh, Tiền Giai Tây nhìn không thuận mắt, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Con bé này lẳng lơ quá.” Cô thì lại thấy buồn cười, bởi vì Thượng Tu Văn thờ ơ lãnh đạm, không có ý gì là muốn thừa gió bẻ măng như những gã đàn ông khác đó, chính thái độ nghiêm túc của anh đã để lại ấn tượng ban đầu rất tốt trong cô.

Nhưng, anh đối với cô lúc gần lúc xa, không thể nói là đặc biệt thân mật, dù là sau khi đã hôn nhau.

Cô không nghĩ rằng người đàn ông lúc nào cũng giữ thái độ như thế là đang yêu nghiêm túc.

Tiền Giai Tây tra hỏi cô: “Lần này chắc là đang yêu nhau chứ, đã thân mật đến thế kia mà.” Ý Tiền Giai Tây muốn nói về chuyện vừa nãy trước mặt mọi người Thượng Tu Văn xoa bóp vai phải giúp cô.

“Tuần này tớ phải lên lớp giúp hai giáo viên, dạy hai lớp này đều phải viết bảng rất nhiều nên vai trái đau nhức không thể tả, có lẽ tớ bị viêm khớp vai rồi.”

“Cậu đừng có mà đánh trống lảng với tớ, lúc trước hỏi cậu thì cậu luôn miệng nói chỉ là bạn bè bình thường, chưa từng thấy cậu để cho một người bạn bình thường khác giới xoa bóp bao giờ.”

“Anh ấy chỉ là nắn vai giúp tớ thôi mà, cậu đừng đem giới tính vào đây.”

Tiền Giai Tây cười mỉa mai: “Tớ còn không biết cậu sao? Nếu không thân mật đến một mức độ nhất định nào đó, cậu sao có thể để cho anh ta nắn vai được. Nào nào, nói thật với tớ xem nào, hai cậu đã đến cấp mấy rồi.”

Cam Lộ mặt đỏ như gấc, rốt cuộc là phải nói thật cái gì. Cô không muốn quanh co với cô bạn thân nhưng thật sự chẳng có gì để báo cáo cả.

Từ thành phố J trở về, cô và Thượng Tu Văn hẹn hò nhiều hơn trước một chút. Anh chẳng khác gì lúc trước nói năng đầu ra đó, có chút gì đó phớt đời mà người khác không thể chán ghét, luôn có thái độ nghiêm túc mỗi lần lắng nghe cô nói. Thỉnh thoảng ôm hôn cô, nụ hôn của anh vẫn vô cùng lợi hại, nó khiến trống ngực cô đập loạn xạ, nhưng anh chẳng hề có ý đi xa hơn thế.

Cam Lộ không cần suy luận cũng hiểu, người đàn ông này giống hệt mình, không chắc chắn trong quan hệ với đối phương nên không vội vàng tiến tới.

Vốn dĩ cứ tiếp tục như thế cũng tốt, Cam Lộ vẫn còn rất trẻ, không có ý vội vàng, nhưng tình yêu mà thiếu sự nồng nhiệt suy cho cùng cũng không phải là thứ cô cần. Cái tâm thái ung dung điềm tĩnh của Thượng Tu Văn chẳng hề khơi gợi lòng hiếu kỳ của cô, ngược lại còn khiến cô có chút chán ngán.

Hôm đó Thượng Tu Văn đến đón cô, nói cùng dùng bữa với Phùng Dĩ An và bạn gái anh ta, nhưng lúc đến nơi chỉ thấy mỗi mình Phùng Dĩ An.

“Tân Thần đâu?” Cam Lộ buột miệng hỏi, cô đã từng đi ăn với họ rất có cảm tình với cô gái xinh đẹp mà điềm đạm ấy.

Phùng Dĩ An trả lời không vui: “Cô ấy đi Tân Cương với bạn rồi, nửa tháng sau mới về, tôi vừa gọi điện thoại mới biết đấy.”

Tiếng là bạn trai mà bạn gái đi rồi mới biết tin thì rõ ràng là không bình thường. Cam Lộ thấy tò mò, nhưng chưa bao giờ nhiều chuyện hỏi đến tận cùng. Nhưng lúc ăn cơm, Phùng Dĩ An vừa uống rượu vừa mở lòng với Thượng Tu Văn: “Tôi thật không hiểu cô gái này, đã đồng ý đi xem mắt có nghĩa là muốn có người yêu rồi không đúng sao, nhưng cô ấy đối với bất kỳ thứ gì cũng nhàn nhạt, tôi không chủ động liên lạc, cô ấy cũng chẳng thèm gọi cho tôi.”

Thượng Tu Văn buồn cười: “Dĩ An, điều kiện của cậu tốt nhưng người ta cũng là người đẹp, hà cớ gì phải lao vào cậu như con thiêu thân, cậu bị người yêu cũ chiều chuộng riết hư rồi.”

“Người đẹp tôi gặp vẫn còn ít sao? Cô ấy cũng chẳng phải đẹp chim sa cá lặn gì, nói thế nào nhỉ, cô ấy chẳng có hứng thú với bất kỳ thứ gì, có đối với cô ấy lãng mạn thế nào, cô ấy cũng chỉ tỏ ra tán thưởng đón nhận, chứ chưa bao giờ ngạc nhiên đến thích thú cả.”

Cam Lộ nghe mà không khỏi ngạc nhiên. Dĩ nhiên, cô chỉ gặp Tân Thần có vài lần, không có thâm tình, nhưng lúc cùng hợp mặt với mọi người, Tân Thần luôn tỏ ra phóng khoáng cởi mở, rất hòa đồng, cô ấy cố nhiên không kết thành nhóm với người khác nhưng trước giờ chưa bao giờ tỏ vẻ cô lập một mình một cõi cả, xem ra không giống một cô gái lãnh đạm, lạnh lùng chút nào.

“Cậu cảm thấy không hợp thì có thể dừng lại mà.” Thượng Tu Văn rót rượu cho anh ta, lười biếng nói, “Hay là nghĩ cậu đừng phải thứ khó nhằn, nên không cam tâm.”

“Sai bét, cô ấy không hề cự tuyệt tôi. Cô ấy chỉ là có cũng được không có cũng được, quen nhau cũng tốt, dừng lại cũng chẳng có ý kiến, điểm này tôi thật không thể chấp nhận nổi.”

Tim Cam Lộ bỗng thất lại, chợt nhận ra cô và Thượng Tu Văn cũng ở trong tình cảnh này. Cô cúi đầu uống trà không nói, chỉ nghe Thượng Tu Văn nói: “Nếu cậu quả thật nghĩ như vậy, tôi thấy chẳng cần thiết để tiếp tục mối quan hệ này nữa.”

“Tôi chính vì điều này mà đang do dự, mấy hôm nay không liên lạc với cô ấy, muốn suy nghĩ thật kỹ đã. Không ngờ cô ấy thật ác độc, không chỉ không tìm tôi mà còn dứt khoát đi thẳng đến Tân Cương, tôi gọi điện thoại chất vấn cô ấy, cô ấy trả lời rất dứt khoát, nói báo cáo cũng phải từ hai phía, cô ấy nghĩ tôi nên hiểu điều đó.”

Thượng Tu Văn cười lớn: “Cô ấy nói không sai mà, cậu định chơi trò mèo vờn chuột, không để phòng người ta cũng có thể phản công với mình. Nói cho cùng, đây là cuộc thi gan giữa hai người thôi.”

Tiếp đó bọn họ nói gì nữa, Cam Lộ không để tâm cho lắm, chỉ ngồi một bên thong thả ăn. Phùng Dĩ An đầy một bụng tâm sự, ăn cơm xong còn đòi bọn cô đi cùng anh ta đến bar uống rượu, cô trước nay chưa từng uống một giọt rượu nào, mỗi lần đến bar đều chỉ là góp vui, nhưng hôm nay tâm trạng bỗng dưng không được vui cho lắm, nên nói thẳng muốn về nhà, không quá rầy rến bọn họ vừa chén thù chén tạc vừa kể tội phụ nữ.

Phùng Dĩ An cười lớn: “Vẫn là Cam Lộ hiểu chuyện chu đáo, con gái bây giờ kiêu căng quá, đẹp thì có đẹp nhưng cũng thật quá quắt.”

Cam Lộ không nghĩ đó là lời khen dành cho mình nhưng cô không định đôi co với kẻ đang thất tình. Thượng Tu Văn nhìn cô một cái, không nói gì, lái xe đưa cô về nhà trước sau đó mới đi cùng Phùng Dĩ An.

Tuy đã qua thời gian nóng nực nhất trong năm nhưng khí nóng vẫn chưa tan, thời tiết vẫn oi nồng. Cam Lộ thay giày thể thao chạy bộ dọc bên hồ, để người ướt đầm mồ hôi về tắm, thay áo ngủ rồi nằm gọn ở sô pha xem ti vi, lúc này mới hoảng hốt nhận ra, kỳ nghỉ hè đã qua quá nửa, cô lập tức phải trở lại với công việc rồi, đón một năm học mới sắp đến. Còn cô và Thượng Tu Văn cũng đã quen nhau hơn một năm, cô bỗng nhiên chẳng còn hứng thú để tiếp tục.

Người đàn ông này quá thành thạo trong tình trường, nếu Phùng Dĩ An miêu tả về cô bạn gái Tân Thần không quá thì cử chỉ hành động của Thượng Tu Văn chẳng khác gì so với Tân Thần, đều đã từng yêu, mới có thể giữ thái độ điềm tĩnh khách quan đối với tình yêu, mới có thể nắm lấy quyền chủ động.

Có lẽ tình yêu giống như Thượng Tu Văn nói, nếu không phải mối tình sét đánh thì đúng thật là một quá trình thi gan xem ai chịu đựng giỏi hơn, ai nói lời yêu trước sẽ ở vào thế bị động. Nhưng Cam Lộ không có tâm trạng chơi trò này, cô cũng biết chắc rằng mình sẽ không thắng nổi Thượng Tu Văn.

Cô bắt đầu nghĩ một cách nghiêm túc, nên nói chia tay Thượng Tu Văn như thế nào.

Nhưng gần như không cần suy nghĩ kỹ cô cũng đã rút ra được kết luận, chỉ cần cô thẳng thắn nói chia tay, Thượng Tu Văn có lẽ cũng sẽ bình thản chấp nhận, không giống như Phùng Dĩ An vừa tức giận vừa không nỡ.

Nghĩ đến nụ hôn của anh nụ cười của anh, cô lại có chút không nỡ. Có ừ dột cũng bằng thừa, cô đành tự an ủi mình: Nếu chìm đắm trong cuộc tình mà mình hoàn toàn không chút chắc chắn, không nắm bắt được, thì chẳng khác gì uống thuốc độc, may mà mình chưa đến mức mê muội, như vậy là tốt rồi.

Cô định ngày mai sẽ lật bài ngửa với Thượng Tu Văn.

Tối hôm đó, Cam Lộ tắt ti vi về phòng ngồi tựa đầu giường xem sách, điện thoại trong phòng khách bỗng réo vang, cô đi ra nghe điện thoại, là Thương Tu Văn: “Anh đang ở phía dưới nhà em, bỗng dưng thấy rất nhớ em.”

Anh đến nơi cô ở cũng chỉ là do phải đưa cô về, thi thoảng mới vào nhà ngồi một lát, chưa bao giờ đến vào lúc đêm hôm khuya khoắt lại không báo trước như vậy, cô ngạc nhiên ấn nút mở cửa lâu cho anh vào, sau đó vội vàng mặc thêm chiếc quần lửng để khỏi phải hở hénh, rồi mở điều hòa ở phòng khách.

Thượng Tu Văn bước vào, lười biếng ngồi xuống sô pha: “Lộ Lộ, rót cho anh một ly nước, anh nghe Dĩ An kể lẽ rồi còn phải an ủi cậu ấy, mệt chết được.”

Cam Lộ vào bếp lấy từ trong tủ lạnh ra bình trà giải nhiệt mình tự làm, rót vào ly đem ra cho anh, anh uống một ngụm lớn: “Ngon quá, đây là nước gì vậy.”

“Là trà bạc hà mật ong em tự làm.”

“Không phải là bạc hà em trồng ngoài ban công đấy chứ.”

Thượng Tu Văn có lần đến đón cô, nhìn thấy cô đang đặt mấy chậu hoa ở ban công nhà, toàn trồng những cây không ra hoa cũng chẳng để ngắm anh hỏi cô, cô nói đó là bạc hà, vừa dễ trồng vừa đó công dụng thực tế.

“Đúng vậy, muốn là lúc nào cũng có thể hái, rất tươi xanh.”

“Thật đậm đang.” Anh khen, đập đập vào chỗ ngồi bên cạnh ý bảo cô ngồi xuống.

“Anh không uống nhiều chứ.” Cam Lộ cảm thấy vẻ mặt anh có chút khó hiểu.

Anh cười, ngả người dựa vào thành ghế: “Dĩ nhiên là không, bây giờ đang chinh chiến giao thông, con đường này ngày nào cũng có cảnh sát đứng kiểm tra tốc độ và nồng độ rượu, huống hồ gì anh còn phải đưa ông bạn Phùng Dĩ An say bết nhè về nhà. Anh ta đúng là uống nhiều quá, lấy điện thoại gọi cho Tân Thần, người ta tắt máy rồi mà cứ gọi mãi, nói phải hỏi cho ra khi nào cô ấy trở về, ha ha...”

Cam Lộ chau mày, cô nghĩ Phùng Dĩ An bày tỏ chân tình như thế chẳng có gì đáng cười. Thượng Tu Văn nghiêng đầu nhìn cô, dường như nhận thấy cô có gì đó không vui, dang tay ôm lấy cô: “Không, anh không có ý cười nhạo Dĩ An, nếu không đã không đủ kiên nhẫn ngồi với cậu ta đến tận khuya như thế này. Anh chỉ nghĩ rằng, cậu ta không thật sự yêu Tân Thần, bây giờ khó chịu như thế chẳng qua chỉ là có chút không cam tâm mà thôi.”

“Vậy theo anh, thật sự yêu nên như thế nào?”

Mất Thượng Tu Văn bỗng tối lại, nhưng lập tức gượng cười: “Anh đã đào một hố thật to cho mình, nói gì đi nữa có lẽ đều khiến em cảm thấy anh không thật sự yêu em.”

Cam Lộ cười mỉa mai: “Yên tâm, em rất công bằng, không ép người khác phải nói những lời không thật lòng.” Cô vói tay cầm ly nước lên “Để em rót thêm nước cho anh.”

Không đợi cô đứng dậy, Thượng Tu Văn ôm lấy cô, kéo cô vào lòng mình, bắt đầu hôn cô, sau mấy giây kinh ngạc, suy nghĩ đầu tiên của cô là: Tận hưởng nụ hôn này rồi chia tay, cô phải có chút ác độc không.

Nhưng trên đời này làm gì có bữa tối miễn phí, mới đầu Thượng Tu Văn vẫn hôn cô như bình thường, nhưng rất nhanh sau đó nụ hôn của anh có gì đó không giống như thường lệ nữa. Anh tách môi và răng của cô ra, lưỡi anh cuồng nhiệt tìm lưỡi cô, tay bắt giắc theo đà trượt xuống luôn vào trong chiếc áo ngủ mỏng của cô, vuốt ve tấm lưng trần mềm mượt của cô, cô run lên, lúc này mới nhận ra mặc áo ngủ hôn từ biệt người đàn ông sắp sửa chia tay là hành động ngu ngốc nhất trên đời.

Cô muốn chống cự, nhưng dưới sự cuồng nhiệt của bờ môi anh, cô chỉ có thể phát ra những tiếng “ưm ưm” không rõ, nghe như đang kích động và cổ vũ cho những đụng chạm tiếp theo. Tay anh nhẹ nhàng di chuyển đến đường gấp ở eo cô, sau đó đến nơi căng đầy trước ngực cô, nhẹ nhàng vờ vờ, khiến người cô run lay bầy. Môi anh chuyển dần xuống cổ cô, sau đó xuống dần, xuống dần mà cô lại không thể kêu dừng lại.

Nửa đêm tĩnh giấc, Cam Lộ ngắm người đàn ông đang ngủ ngon lành bên cạnh cô, tư thế thoải mái hệt như đã từng ngủ trên giường cô vô số lần.

Thân thể khép kín của cô đã có người đầu tiên xâm phạm, còn cô thì chìm đắm vào đó không chút kháng cự. Anh đã chiếm thể xác cô, bây giờ lại chiếm giường của cô và cả giấc ngủ vốn dĩ thuộc về cô.

Suy nghĩ đầu tiên vừa lóe lên đã tắt, cô mỉm cười, hiểu rằng tức giận anh vì buổi tối vừa rồi thật là không công bằng với anh.

Cô không thể nói mình bị mê hoặc hay bị xâm phạm, theo những gì cô hiểu về Thượng Tu Văn, cô biết chỉ cần cô bảo dừng lại hoặc tỏ ra không muốn, Thượng Tu Văn chắc chắn sẽ không tiếp tục. Thực tế anh lúc nào cũng tỏ ra là người lịch sự biết kiềm chế, quen cô gần một năm mới hôn lần đầu tiên, những đụng chạm trước đêm hôm nay chỉ dừng lại ở ôm hôn, nụ hôn của anh luôn khiến cô mềm nhũn ra nhưng cũng không vì thế mà anh thừa giở bề mặt.

Trước đây, cô chỉ có hiểu biết trực quan có hạn về ham muốn của đàn ông, mà bắt nguồn từ người yêu cũ của cô Nhiếp Khiêm. Yêu xa với một chàng trai bận rộn và có mục tiêu rất rõ ràng, nhu cầu về thể xác gần như bị xem nhẹ, đợi đến lúc anh nghỉ lễ Tết, cũng chẳng qua chỉ hẹn hò ở bên ngoài, không có bao nhiêu thời gian cũng như không gian riêng tư chỉ hai người với nhau.

Năm bốn đại học, cô cuối cùng cũng cùng Tiền Giai Tây ngồi xe lửa đến Bắc Kinh, nơi Nhiếp Khiêm đang theo học, vào dịp nghỉ lễ Quốc khánh, Nhiếp Khiêm đến đón bọn cô, sắp xếp cho bọn cô ở một khách sạn cách trường không xa, sau đó vội vàng đi làm thêm ở bộ phận kinh doanh của một công ty nào đó.

Tiền Giai Tây có chút lạ lùng: “Tình hình tài chính của anh ta không tồi chứ, sắp xếp cho tụi mình ở khách sạn có sao hẳn hoi, một tối 400, 500 tệ, bạn gái mình không dễ dàng gì mới đến được đây một chuyến mà còn bỏ đi làm là sao?”

Cam Lộ chẳng có câu trả lời cho thắc mắc của Tiền Giai Tây. Gia cảnh Nhiếp Khiêm bình thường, nhưng anh từng nói với cô, từ sau khi anh đi làm thêm, thành tích marketing rất khả quan, thu nhập rất nhiều. Cô biết mục tiêu của anh không dừng lại ở chút thu nhập đó, theo lẽ thường, cô nên tán thưởng thu nhập và nhiệt tình trong công việc của bạn trai mới đúng, nhưng ngồi xe lửa mười mấy tiếng đồng hồ, người đã mệt mỏi, lại đối diện với thắc mắc của Tiền Giai Tây, cô quả thật chẳng còn chút hứng thú nào để biện giải cho anh.

Tiền Giai Tây cũng có bạn học ở đây, cô luôn sôi nổi hoạt bát nên nghỉ ngơi một chút đã đi gặp bạn. Cam Lộ một mình ở khách sạn ngủ. Đến chiều, Nhiếp Khiêm cuối cùng cũng đi làm về, anh dẫn cô ra ngoài ăn cơm, sau đó đi dạo quanh. Cô chưa từng đi xa như thế, nhìn gì cũng thấy mới mẻ, thú vị. Cô lấy lại tinh thần, khoác tay Nhiếp Khiêm, hai người đi chơi đến tối mới về khách sạn.

Nhiếp Khiêm hỏi: “Bạn em sao chưa về nữa? Em nhắc nhở cô ấy chú ý an toàn đấy.”

“Cô ấy vừa nhắn tin cho em, nói tối nay ngủ ở ký túc xá của bạn không về.”

Nhiếp Khiêm ngó ra, cười nói: “Em ở đây một mình không sợ chứ?”

Cam Lộ không nhất gan như thế, nhưng trước mặt người yêu lâu ngày không gặp, cô nũng nịu một cách rất tự nhiên: “Anh ở đây với em được chút.” Cô chỉ thấy ánh mắt Nhiếp Khiêm có gì đó vụt lóe lên, liền vội vàng nói: “Chỉ là ở cạnh em thôi, không được làm gì khác đâu đấy.”

Cái câu sau cùng “về rấn thêm chân” của cô chọc cười Nhiếp Khiêm, đồng thời cũng làm tim anh đập nhanh hơn, anh có lạnh lùng thế nào thì cũng vẫn là một chàng trai trẻ, lập tức ôm chặt lấy Cam Lộ, bắt đầu hôn cô.

Hôm sau Tiền Giai Tây lại xuất hiện, vừa vào đến cửa đã neho mắt bí hiểm hỏi cô: “Tối qua anh ấy ở đây đúng không?”

Cô đỏ mặt gật đầu thừa nhận, Tiền Giai Tây cười ha hả, nhắc nhở cô: “Bọn cậu có dùng biện pháp không đấy, nếu không có thì uống thuốc chữa cháy nhanh lên.”

Hoạt động giải trí tập thể của bọn con gái ký túc xá đó là thảo luận về giới tính, dù có hay không có kinh nghiệm, nhờ phúc của mạng Internet, mọi người đều có kiến thức lý thuyết vô cùng phong phú, và lại ai cũng không muốn tỏ ra mình yếu kém không biết gì, kỷ thực chỉ có một số ít là đã có kinh nghiệm thực tế, còn lại thì chỉ gọii khoác lác chứ chẳng ai dám vượt rào.

Cam Lộ lúng búng: “Bọn tớ chẳng làm gì hết.”

Tiền Giai Tây xuyết xoa: “Tớ có lòng tốt như vậy, cố ý để bọn cậu có không gian riêng tư mà phải nằm chen chúc trong ký túc xá, vậy mà anh ta lại nhin được, đúng thật Liễu Hạ Huệ thời hiện đại rồi!”

Cam Lộ đỏ mặt không nói gì, buổi tối đầu tiên, Nhiếp Khiêm quả thật lửa tình hừng hực, cô gần như không dám tin chàng trai điềm đạm, lạnh lùng và sống nội tâm thường ngày lại bị kích động đến độ hấp tấp, luống cuống như thế, anh âu yếm cô không muốn rời.

Bọn cô đều rất trẻ, chưa hề có kinh nghiệm. Đèn tắt, hai người rụt rè và vụng về tìm hiểu nhau trong bóng tối, Nhiếp Khiêm nhận ra nỗi sợ hãi và rụt rè của cô, cuối cùng cũng kìm nén bản thân, thì thầm bên tai cô: “Lộ Lộ, anh không muốn làm tổn thương em”

Lúc thật sự đối diện với cơ thể đàn ông, hoàn toàn không giống chút nào với hình ảnh và miêu tả trên mạng, khi còn mù mờ về tình dục, rất khó lấy tâm thái tận hưởng để đối đãi với nhau. Lúc anh lại một lần nữa không thể kìm chế nổi, phóng tình lên tay cô, cô bỗng bật khóc, không thể lý giải đó là do sợ hãi, ngỡ ngàng hay do kích động. Còn anh thì ôm lấy cô, thì thầm bên tai cô không dứt: “Anh yêu em”

Cam Lộ không thể chia sẻ cảm nhận riêng tư này với cô bạn thân, Tiền Giai Tây cười nói: “Được rồi, vậy tối nay tớ sẽ ở đây, để hai cậu khỏi phải gầy vò lẫn nhau.”

Ba ngày tiếp sau đó, bọn cô không có cơ hội được ở gần nhau trọn đêm như thế nữa. Nhiếp Khiêm vẫn bận rộn, chỉ xin nghỉ một ngày trước khi bọn cô về, dẫn bọn cô ra ngoại ô tham quan thắng cảnh một ngày, sau đó đưa bọn cô ra ga.

Lần gần gũi này để lại trong cô ký ức mạnh mẽ, cơ hồ phá tan cảm giác xa cách tồn tại giữa hai người. Cô bắt đầu mong mỗi đến ngày Nhiếp Khiêm tốt nghiệp, hai người có thể ở bên nhau. Nhưng khi học kỳ hai năm ba của cô sắp kết thúc, Nhiếp Khiêm nói với cô rằng, anh quyết định đến Thâm Quyển làm việc.

Cô lúc đó mới hiểu, hoài ức và khát khao của cô chỉ đến từ một phía. Cô thực sự từng nghĩ, nếu đêm đó cô dâng hiến cho Nhiếp Khiêm thì sẽ có kết quả như thế nào, nhưng giả thiết này chẳng đưa đến kết luận gì. Nhiếp Khiêm sẽ có trách nhiệm với cô, điều này cô chắc chắn, nhưng cô trước giờ luôn có thể tự chịu trách nhiệm cho hành động của mình, không cần đàn ông phải có trách nhiệm với cô.

Cứ tiếp tục mỗi người ở một nơi, buổi tối đó cũng dần dần phai mờ trong ký ức, chẳng còn chút sức hút nào tồn tại giữa hai người, cuối cùng cô cũng nói lời chia tay.

Cam Lộ cảm thấy tội lỗi khi nhớ về người yêu cũ trong khi có người đàn ông khác đang nằm bên cạnh mình. Cô mặc áo ngủ dậy đi xuống bếp, rót một cốc trà bạc hà mật ong, uống ừng ực, nước ngọt mát khiến cô trấn tĩnh lại rất nhiều.

Máy điều hòa ở phòng khách vẫn mở, nhờ ánh trắng, cô có thể nhìn thấy quần áo của cô và Thượng Tu Văn vứt loạn xạ trong nhà cô bỗng nhớ lại cảnh tượng đầy biểu cảm trong căn biệt thự của cậu Thượng Tu Văn ở thành phố J hồi Tết, bất giác cười khúc khích.

Người đàn ông đang ngủ ngon lành trên giường của cô không chỉ là cao thủ về hôn, mà sự ấm áp của anh đã làm tan đi nỗi sợ hãi và e dè trong cô, hơn nữa còn khơi dậy sự nồng nhiệt và khoái cảm trong cô mang đến cho cô đêm đầu tiên có thể nói là hoàn hảo. Với kiến thức lý thuyết và những gì biết được từ Tiền Giai Tây, cô không thể kỳ vọng cao hơn.

Nhưng sau sự gần gũi thân mật tốt độ đó, cô chỉ thấy trống rỗng và bất khoan.

Mấy tiếng trước, cô còn hạ quyết tâm chia tay với anh, vậy mà chẳng hiểu sao lại kéo nhau lên giường, ý nghĩ châm biếm trong đó khiến cô không tài nào ngủ yên sau khi thể xác đã một nhòai.

Cô thu dọn quần áo, ngồi trên sô pha, nói với chính mình, tốt thôi, cuối cùng đã biết về đàn ông, theo cách nói của Tiền Giai Tây, cuộc sống của mình đã bước sang một giai đoạn mới. Thành thật với mình một chút, Cam Lộ, mày thật sự đã hưởng thụ rồi, tiếp tục hưởng thụ không tốt hay sao?

Nghĩ đến dự định chia tay anh trước đó, cô thờ dãi, thừa nhận mình không đủ quyết tâm, cô không thể đợi anh tỉnh lại sẽ bảo anh mặc quần áo vào và đi đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Người lạ thân quen nhất

Sau này Cam Lộ chẳng có cơ hội nào để biến quyết định chia tay thành sự thật, cô không tài nào biết được liệu Thượng Tu Văn có điềm tĩnh như thường lệ khi nghe ý định đó của cô hay không. Bởi vì Thượng Tu Văn tiếp theo đó đã nhanh chóng nhập vai người yêu tiêu chuẩn, không tỏ ra cao thâm khó lường như trước đây nữa.

Ngày hôm sau, không đợi Cam Lộ nói gì, Thượng Tu Văn lái xe đưa Cam Lộ đến nhà thuốc mua thuốc tránh thai khẩn cấp: “Xin lỗi, anh nên có sự chuẩn bị trước, sau này sẽ không để em uống thứ có hại cho sức khỏe này nữa.”

Cam Lộ bất giác một lần nữa nhận ra, người đàn ông này quả thật rất có kinh nghiệm.

Cô đỏ mặt đón lấy thuốc uống, trong lòng nghĩ, nếu anh có sự chuẩn bị trước, giấu bao cao su trong người đêm hôm khuya khoắt đến tìm cô, vậy thì mục đích của anh là quá rõ ràng, cô có thể sẽ sạch tinh lại lúc anh lần mò tìm bao, có lẽ chuyện sau đó đã không xảy ra.

Cô hoàn toàn không thể xác định được chuyển viếng thăm này của anh là do nhất thời xúc động hay là đã có ý đồ từ trước. Anh luôn tỏ ra là người có năng lực kiềm chế rất lớn, những cử chỉ thân mật trước đây đều có điểm dừng. Còn cô đã từng có lúc tâm thần mê loạn, nhưng chưa bao giờ đến độ đánh mất bản thân. Tối qua, anh đột ngột khiêu khích, đánh thức ham muốn trong cô, đến khi sự việc xảy ra, thì dường như không thể đổ lỗi cho chiếc áo ngủ mỏng tang của cô.

Đúng vào lúc cô có ý định chia tay thì xảy ra bước ngoặt này. Nhưng nếu đổ lỗi cho anh cô tình mê hoặc cô, cô lại không khỏi tự cười mình. Kinh nghiệm tình trường của cô hạn chế thật, nhưng cô chưa bao giờ tỏ ra mình là thiếu nữ ngây thơ không biết gì, cô không có thói quen kiểm soát này nọ.

Cô đã không thể giải thích được hành động của mình, càng không thể suy đoán động cơ của người đàn ông này. Chẳng lẽ biết được ý định của cô nên anh đến để chinh phục cô một cách triệt để hay sao? Vậy thì, chỉ cần năng lực đọc được suy nghĩ người khác của anh thôi đã đủ để cô cảm thấy sợ hãi rồi. Chỉ nghĩ như vậy, cô suy nghĩ nửa sặc nước.

Thượng Tu Văn đột nhiên dang tay ra, cô né người theo bản năng, ngón tay của anh nhẹ nhàng lướt trên môi cô, lau sạch giọt nước đọng trên khóe miệng cô: “Đang nghĩ gì vậy?”

Cô lúng túng, nhưng thẳng thắn nói: “Em đang nghĩ, chuyện tối qua... vì sao lại xảy ra?”

Anh cười, ánh mặt trời buổi sáng chiếu qua cửa kính xe khiến nụ cười của anh càng thêm ấm áp, không hề có một tia mờ ám nào: “Có kết luận chưa?”

Ánh mắt của anh khiến cô bỗng thấy nhẹ nhõm, cô nghĩ, chuyện tối qua cứ coi như một việc thuần túy xảy ra ngoài ý muốn là được rồi, không cần phải suy nghĩ lung tung. Cô cũng cười, lắc lắc đầu: “Chưa, em nghĩ có lẽ em chẳng bao giờ đoán biết được anh.”

Nụ cười trên khuôn mặt Thượng Tu Văn lại càng rạng rỡ thêm, ánh mắt sâu hun hút chăm chú nhìn cô, nói rành rọt từng chữ một: “Không cần phải đoán, anh yêu em, Lộ Lộ.”

Cô bỗng chốc ngẩn ngơ.

Lời thổ lộ này thậm chí còn lớn hơn cả chấn động tối qua, xe đã chạy rất xa rồi mà Cam Lộ vẫn không nói nên lời.

Cô dĩ nhiên từng nghĩ sau này sẽ chung sống với anh như thế nào.

Nếu anh tiếp tục thái độ nhàn nhạt, lạnh lạnh đó, cô sẽ không lấy làm ngạc nhiên, chỉ thấy buồn cho sự dễ dãi của mình. Nhưng anh lại mở lời nói yêu cô - giọng nói ôn tồn, đầm ấm, như thế đã nói với cô rất nhiều lần trước đó vậy.

Đội Cam Lộ định thần trở lại thì Thượng Tu Văn đã đưa cô đến một nhà hàng kiểu Ma Cao ăn sáng, sủi cảo tôm, bánh trứng, bánh củ cải, chân gà tiềm, xú mại vây cá... từng món từng món được bê lên đầy bàn, anh rót trà hoa cúc cho cô, bảo cô ăn đi cho nóng.

Trước mặt cô là các món ăn ngon nóng hổi bốc khói nghi ngút, bên cạnh là người đàn ông từ nét mặt đến cử chỉ đều rất thông thả, ung dung, bên lối đi nhân viên phục vụ chốc chốc lại đẩy xe chất đầy đồ ăn đi qua đi lại, ở các bàn khác thực khách vừa ăn vừa nói cười rộn rã. Cô nghĩ, thời gian ngắn ngủi của cô có phải quá dài, đã bỏ lỡ cơ hội làm cho ra lẽ những thắc mắc nghi ngờ trong lòng, cũng bỏ lỡ cả câu trả lời thích hợp mà đáng ra mình phải nói. Bầu không khí này khiến cô chẳng thể hỏi “Vì sao?” hay “Thật không?” được nữa, và dĩ nhiên càng không thể đáp lại: “Em cũng yêu anh.”

Thượng Tu Văn sau đó cũng không nói lời đại loại như thế nữa, cô không biết là nên thờ phào nhẹ nhõm hay nên cảm thấy mất mát, tiếc nuối.

Nhưng anh đã thay đổi cái cảm giác lúc xa lúc gần trước đây trong cô, tỏ ra là một người bạn trai thực thụ.

Anh bắt đầu mỗi ngày đều gọi điện cho cô, các cuộc hẹn hò cũng nhiều hơn trước, đi công tác cũng sẽ nói trước với cô, nán lại nhà cô lâu hơn nhưng đều hỏi trước ý cô chứ không bất thành linh xuất hiện như tối nọ.

Trước đây Cam Lộ thường là khán giả bất đắc dĩ nhìn người khác yêu nhau nồng nhiệt thì bây giờ cô cũng như thế. Nhưng dù sao cô cũng còn rất lý trí, cô không kỳ vọng một người đàn ông đã có kinh nghiệm vì một lần ái ân ngoài ý muốn mà đột nhiên tỏ ra như mới vừa biết yêu. Thượng Tu Văn từng bước từng bước một len lỏi vào cuộc sống của cô, khiến cô không khỏi ngỡ ngàng.

Phùng Dĩ An lại hẹn họ đi ăn, lần này thì tay trong tay với Tân Thần. Tân Thần có vẻ đen và gầy hơn một chút nhưng vẫn cái vẻ trầm lặng ấy, Phùng Dĩ An thì tràn trề sức sống, vui như đi hội, chẳng còn nhận ra bộ dạng ảo não, mướt rướt giải sầu của mấy ngày trước.

Tân Thần kể chuyện đi Tân Cương của cô vô cùng ngắn gọn, chỉ nói qua loa lịch trình, trong đó chẳng có những địa danh mà khách du lịch nhất thiết phải đi như Thiên Sơn, hồ Ca Nạp Tư... Các địa danh mà cô nhắc đến đều rất lạ tai, nghe như tiếng nước ngoài, Cam Lộ ngưỡng mộ vô cùng. Tân Thần cười nói: “Chưa tự mình trải nghiệm sẽ không hiểu hết được vẻ đẹp của nó, nói chung đây là một nơi đáng đi.”

Phùng Dĩ An vuốt vuốt tóc: “Em nghỉ ngơi cho khỏe đi, năm nay đừng chạy nhảy lung tung nữa, có lẽ năm sau anh sẽ dành thời gian để đi du lịch cùng em.”

Tân Thần nheo mắt cười, nhưng không nói gì, Phùng Dĩ An rõ ràng là đang chìm đắm trong mật ngọt tình yêu. Hai người họ bỗng nhiên tỏ ra thân mật

như thế, Cam Lộ không khỏi kinh ngạc. Nhưng nghĩ đến mối quan hệ của mình và Thượng Tu Văn gần đây, cô không nén được tự cười một mình: Quan hệ yêu đương quả nhiên biến ảo khôn lường không có lý do cũng chẳng biết trước được kết quả, là mối quan hệ khó nắm bắt nhất trong tất cả các mối quan hệ giữa người và người. Sau đó, Phùng Dĩ An giới thiệu với bọn cô khu nghỉ dưỡng ven biển mà anh mới đi về: “Du khách ở đây tương đối ít, phong cảnh, không khí đều rất tuyệt, hải sản tươi ngon, tôi với Tân Thần đi chơi rất vui vẻ, hai người hôm nào rảnh đi đến đó cho biết, còn thú vị hơn cả Tân Cương và Tây Tạng nữa đấy.”

Chuyện tình yêu của Phùng Dĩ An không xuôi chèo mát mái cho lắm, anh và Tân Thần lúc thì vui vẻ, thăm thiết lúc lại như chó với mèo; hễ cãi nhau là lại lôi Thượng Tu Văn đi uống rượu, kể tội bạn gái lạnh lùng, lúc vui vẻ thì anh lại hừng chí nói sắp kết hôn, cho dù gia đình có phản đối thì cũng không quan tâm.

Cam Lộ chưa bao giờ cãi nhau với Thượng Tu Văn, một mặt là do cô không quen kiểm chuyện thị phi, mặt khác Thượng Tu Văn chẳng cho cô cơ hội hờn mát.

Anh vẫn là người đàn ông luôn có chừng mực với mọi thứ. Anh nhiệt tình hơn rất nhiều, cũng chu đáo và dịu dàng hơn trước, nhưng vẫn chừng mực, không gây cho Cam Lộ chút áp lực nào, vừa hiểu nào phải im lặng, cho cô không gian riêng, lại không để cho cô cảm thấy bị ghẻ lạnh, hơn nữa cũng không hề có chút thái độ gì là muốn tuyên bố chủ quyền với cô, tỏ ra cô là của riêng anh.

Đây gần như là cách và trạng thái yêu mà Cam Lộ mong đợi, trạng thái này dù đến muộn và đột ngột nhưng lại vô cùng ngọt ngào, sau này chung sống mà hòa hợp, thăm thiết được như thế, cô cảm thấy không còn mong mỏi gì hơn.

Dĩ nhiên, có lúc cô vẫn không khỏi nghi ngờ, sao anh lại nắm bắt cái chừng mực ấy tốt đến vậy, lại không để lộ ra dấu vết gì là cố ý. Nhìn Phùng Dĩ An và Tân Thần cò cưa lúc hợp lúc phân, cô có chút cảm khái, cô nghĩ, họ có lẽ giống tình yêu bình thường hơn.

Thượng Tu Văn rõ ràng không nghĩ như vậy, cứ mỗi lần nhắc đến đôi tình nhân đó là anh lại nói, anh chúc Dĩ An may mắn nhưng anh không nghĩ bọn họ sẽ có kết cục tốt đẹp.

Ai ngờ lời nói chơi lại thành sự thật. Quả nhiên, hai người họ cuối cùng cũng chia tay vào mùa hè năm nay, nghe nói Tân Thần ra nước ngoài, Phùng Dĩ An xem ra không chịu nổi cú sốc này, tinh thần sa sút một thời gian dài.

Còn Thượng Tu Văn và Cam Lộ hầu như chẳng xảy ra tranh chấp gì, tình cảm dần dần chín muồi, hơn nữa còn nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, bọn cô kết hôn nhanh như điện xẹt vào mùa thu năm đó.

Kỳ nghỉ hè năm nay, họ đi nghỉ ở nơi mà Phùng Dĩ An từng giới thiệu, Thượng Tu Văn thường gọi đùa đó là chuyến du lịch cầu tự: “Nghe nói lúc thân thể và tinh thần của người phụ nữ ở trạng thái thư thái, thoải mái nhất thì tỉ lệ đậu thai càng cao, chất lượng cũng tốt hơn hẳn.”

“Không biết học được cái kinh nghiệm này ở đâu.” Cam Lộ lâu bầu, không nén được cười khúc khích.

Lúc nhận lời cầu hôn của Thượng Tu Văn, cô từng nói không muốn có con sớm, anh mỉm cười đồng ý, nhưng kết hôn sắp hai năm rồi, ngoài những buồn phiền nhỏ nhặt ra, cuộc sống hạnh phúc bình yên khiến mọi hoài nghi trong cô dường như tan biến, lúc Thượng Tu Văn không có vẻ gì là nói đùa nhắc đến chuyện con cái, cô vẫn từ từ nhưng khi chạm phải ánh mắt chờ đợi của Thượng Tu Văn, cô vẫn đẹp nỗi sợ hãi trong lòng sang một bên, gật đầu đồng ý.

Họ trải qua những ngày đầy ngọt ngào, thanh thoi ở khu nghỉ dưỡng này. Vì đã từng được ngắm cảnh biển đẹp như tranh vẽ của đảo Maldives nên phong cảnh ở đây không có gì mới lạ nhưng tình cảm của hai người còn thăm thiết hơn cả tuần trăng mật. Nếu chuyến du lịch đó thật sự đem đến một đứa con thì hạnh phúc đến với hai người thật quá trọn vẹn.

Dĩ nhiên, chuyện đời không phải lúc nào cũng như người ta mong muốn. Cam Lộ không mang thai, họ có chút nuôi tiếc nhưng cả hai đều còn rất trẻ nên cũng không buồn lâu.

Lúc này Cam Lộ nhìn phần giường trống trải bên trái, ánh sáng nhỏ xíu của ngọn đèn dưới đất chiếu vào mắt cô, cô hồi tưởng lại từng diễn biến trong cuộc sống. Hôn nhân hai năm của mình, nhận ra rằng không biết tự lúc nào, cô đã quen thậm chí ý lại vào sự tồn tại của anh.

Cô bắt đầu quen bố cục của căn nhà này, không cần nhìn bậc thang cũng có thể lên xuống thoải mái, quen với độ mềm mại của chiếc giường này nằm trên nó cảm giác vô cùng êm ái, dễ chịu, quen với hơi ấm của một người, tận hưởng sự nồng nàn và ấm áp từ anh, quen với nhịp thở lên xuống đều đều của người nằm cạnh, có thể cùng thở, cùng chìm vào giấc ngủ với anh.

Quen đến đáng sợ.

Thế nhưng, khi cô đã hoàn toàn quen với cuộc sống hôn nhân tưởng chừng như viên mãn này thì nó lại bắt ngờ xuất hiện nguy cơ. Cô chợt phát hiện ra, nền móng dưới chân mình bỗng biến thành cát, và nó đang âm thầm trôi đi.

Một cô người yêu cũ không thể nào uy hiếp hôn nhân của cô mới phải, cô trước nay chưa hề nghi ngờ ghen tuông vô cớ, nhưng lần này, cô cảm thấy bất an vô cùng, không cách nào thuyết phục mình thôi nghĩ ngợi.

Cam Lộ cứ suy nghĩ vẩn vơ như thế cả hai ngày nghỉ cuối tuần. Ngô Lệ Quân mấy ngày này đều tự mình làm bữa sáng, bảo người giúp việc đến làm việc nhà và các bữa chính, hai người ngoài cùng ăn cơm ra, thời gian khác thì việc ai nấy làm, chẳng ai làm phiền đến ai.

Ngày chủ nhật, khi sắp ăn xong bữa tối thì Ngô Lệ Quân đột nhiên nói chuyện với cô, cô thật sự không chú ý cho lắm, hồn để tận đâu đâu: “Xin lỗi mẹ,

mẹ nói gì ạ?”

Ngô Lệ Quân không vui nhắc lại: “Chiều mai con xin nghỉ phép đi, mẹ đã hẹn với giáo sư Tiết rồi, bà ấy hiếm khi mới từ Bắc Kinh đến đây một chuyến, mẹ muốn bà ấy khám cho con.”

Cô có chút kinh ngạc, nhưng vẫn cảm ơn: “Thôi khỏi mẹ à, tay con không bị thương gì nghiêm trọng lắm, bác sĩ nói chỉ cần chú ý một chút là không vấn đề gì, trưa mai con sẽ đi thay băng, đâu dám phiền mẹ mời chuyên gia đến khám.”

Ngô Lệ Quân chau mày nhìn cô: “Con không nghe mẹ nói gì à? Giáo sư Tiết là bác sĩ giỏi nổi tiếng trong nước về sinh sản và di truyền, lần này đến đây để giao lưu học thuật, bà ấy là bạn học cũ của mẹ, mới phá lệ đồng ý khám tổng quát cho con.”

Cam Lộ phải mất một chút thời gian mới hiểu được toàn bộ ý nghĩa trong lời nói của Ngô Lệ Quân, tay phải để dưới bàn nắm chặt lấy vạt áo, cố giữ giọng bình tĩnh: “Mẹ, hiện thời con không định đi khám cái này ạ.”

“Con cũng là người có giáo dục, không cần phải kiêng kỵ hay sợ sệt bệnh tật. Kết hôn hai năm rồi mà vẫn chưa có con nên đi khám để tìm ra nguyên nhân, sau đó mới tìm cách chữa trị, hơn nữa giáo sư Tiết có thể cho con một số lời khuyên để thụ thai và sinh con một cách tốt nhất.”

“Mẹ, theo lý mà nói, con không cần phải thảo luận với mẹ về vấn đề này, nhưng, sao mẹ không nghĩ là chúng con dùng biện pháp tránh thai?”

“Trước đây Tu Văn từng nói kết hôn xong là lập tức có con.”

Cam Lộ sững người: “Anh ấy chưa bao giờ nói với con những lời này.”

Cuộc trò chuyện càng lúc càng căng thẳng, Ngô Lệ Quân sa sầm mặt, hồi lâu không nói tiếng nào, Cam Lộ đang định đứng dậy thì Ngô Lệ Quân bỗng nói: “Hai đứa vẫn đang dùng biện pháp tránh thai sao?”

Cam Lộ ai oán nghĩ mẹ chồng dù gì cũng xuất thân là một bác sĩ nên lời nói thẳng thắn không kiêng dè, trong bụng rất không muốn trả lời vấn đề này, nhưng nhìn ánh mắt sáng quắc của Ngô Lệ Quân, cô ngần ngại một lát rồi nói: “Không, mùa hè năm nay chúng con đã nhất trí với nhau là sẽ có con.”

“Vậy thì tốt, bây giờ cũng đã mấy tháng rồi, mẹ đã hẹn với giáo sư Tiết rồi, không thể hủy hẹn được, con ngày mai vẫn phải đi khám.”

“Xin lỗi mẹ, con không định đi, mẹ trước kia từng là một bác sĩ nên cũng biết trước mắt con không cần thứ kiểm tra này, hơn nữa nếu sau này cần thì con sẽ cùng Tu Văn đi khám.”

“Ngày mai con cứ đi khám trước đi đã.”

Ngô Lệ Quân dường như đã không còn kiên nhẫn khi nói câu này, không khí trong phòng trở nên ngột ngạt, mắt hai người chạm nhau, Cam Lộ từ từ đứng lên, môi khẽ nhếch lên thành nụ cười.

“Mẹ, chúng ta quả thật không nên thảo luận vấn đề này, nhưng đã nói đến đây, con cũng không khỏi đoán già đoán non, chi bằng mẹ nói thẳng với con vậy, ý của mẹ có phải là nếu con không mang thai thì nguyên do chính là tại con không?”

Một Ngô Lệ Quân lúc nào cũng uy nghiêm, bình thản, mặt không biến sắc dù trong bất kỳ tình huống nào thì bây giờ hình như cũng để lộ chút gượng gạo, nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi. Bà từ tốn lấy khăn giấy lau miệng, không trả lời thẳng câu hỏi của cô: “Con đừng có mà nghĩ lung tung, đã bàn bạc với Tu Văn về chuyện con cái rồi thì con cũng nên biết nó mong có một đứa con như thế nào, nếu không mẹ cũng không xen vào chuyện của hai đứa. Vợ chồng quý là ở sự tin tưởng lẫn nhau, không cần phải đi đoán già đoán non, càng không cần phải thả mồi bắt bóng. Con luôn là đứa thông minh, không cần mẹ phải dạy con điều này chứ.”

“Đúng, có rất nhiều chuyện thật sự không cần phải phiền đến mẹ lo lắng.” Cam Lộ không cách nào kiềm chế cảm xúc của mình, chỉ có thể trả lời ngắn gọn, dùng một tay dọn dẹp chén bát trên bàn cho vào bồn rửa, đợi ngày hôm sau chị giúp việc đến rửa, sau đó vội vàng lên lầu.

Cam Lộ không chút ngạc nhiên khi cô không thể chuyên tâm soạn giáo án. Lúc Thượng Tu Văn gọi điện nói tối mai về, cô chỉ “ừm” một tiếng. Thượng Tu Văn nhận ra tâm trạng bất thường của cô: “Em không vui à?”

Cô nghĩ, tuy mẹ chồng không phải là lần đầu tiên nói những lời khiến lòng cô bấn loạn, nhưng chỉ dựa vào câu nói của bà mà truy hỏi chuyện quá khứ của anh e rằng không sáng suốt cho lắm, nghe thấy đầu dây bên kia vọng lại tiếng đàn piano bèn hỏi: “Không có gì. Anh đang ở đâu, chưa về khách sạn à?”

“Anh đang bàn công việc, em ngủ sớm đi, ngày mai có thể anh về trễ một chút, đừng đợi anh.”

Đặt điện thoại xuống, cảm giác bất an trong cô lại càng mãnh liệt hơn.

Cô đột nhiên nhồm dấy, bước đến trước bàn làm việc của Thượng Tu Văn, mở ngăn kéo thứ nhất, đồ đạc bên trong được sắp xếp rất ngăn nắp, ngoài tài liệu công văn ra còn có một hộp bút, cô vốn chẳng quan tâm đến nhãn hiệu bút nhưng vẫn nhận ra logo hình bông hoa trắng sáu cánh của hiệu Mont Blanc.

Đây cũng là loại bút mà có lần cô nhìn thấy khi đi dạo khu mua sắm với Giai Tây, Tiền Giai Tây lúc đó cúi rạp trên tủ kính quan sát tỉ mỉ, cô lấy làm khó hiểu: “Chẳng lẽ phải mua bút sao? Giá của chiếc bút này “đẹp” thật đấy.”

Tiền Giai Tây thở dài: “Đàn ông dùng cái này tốt hơn. Nếu có tiền tớ sẽ mua cái này làm quà sinh nhật cho bạn trai, anh ấy chắc chắn không dám mua hiệu này, tuy không biết sau khi tặng rồi có chia tay không nhưng nếu tặng anh ấy sau này khi dùng đến nó anh ấy sẽ nhớ đến tớ”

Cam Lộ liếc cô một cái: “Nếu thật chia tay, cậu cần anh ấy nhớ đến cậu để làm gì?”

Tiền Giai Tây cười: “Tớ hy vọng tớ có thể mau chóng quên đi, nhưng lại hy vọng anh ấy mãi mãi không quên tớ, nhìn vật nhớ người quả thực chẳng có ý nghĩa thực tế gì nhưng cũng chưa xót biết bao.”

Lúc đó cô nghe mà cười ngặt nghẽo, tự nhiên có ấn tượng với nhãn hiệu và giá tiền của cây bút này. Cô cầm hộp bút mở ra xem, cây bút mực màu đen nằm trên lớp vải lụa trắng, không có chữ khắc tặng nào, cô lấy cây bút ra, mở nắp, chỉ thấy chiếc bút này chưa từng được sử dụng, dòng số “4810” khắc trên thân bút bằng hai màu mạ vàng mạ bạc dưới ánh đèn hiện ra vô cùng rõ ràng.

Tự mình đi mua cây bút đắt tiền như thế mà không dùng đến rõ ràng là bất hợp lý, cô chỉ có thể đoán đây có thể là quà tặng.

Cô lại mở ngăn kéo thứ hai, chẳng có gì khác biệt so với ngăn thứ nhất, đều là công văn đi đến. Cô chẳng có tâm trạng ngồi xem kỹ những thứ này, lại kéo ngăn tủ thứ ba hơi to hơn một chút, bên trong để giấy tờ các loại, bao gồm cả giấy đăng ký kết hôn của hai người, bằng tốt nghiệp, hộ chiếu của Thượng Tu Văn. Cô cầm hộ chiếu mở ra xem, ngày cấp hộ chiếu là bốn năm trước, có Visa của một lần đi Brazil, một lần đi Mỹ, hai lần đi Úc và vài lần đi Anh, xem thời gian, trước và sau khi bọn cô quen nhau đều có, Visa của lần gần đây nhất là hai năm trước cùng cô đi Maldives, sau đó không xuất ngoại lần nào nữa.

Cô để hộ chiếu vào chỗ cũ, trước đây cô chỉ mở tủ quần áo của anh giúp anh cất quần áo hoặc sắp xếp hành lý, chưa bao giờ tò mò lục lọi bàn làm việc hoặc ví tiền, điện thoại, laptop và vật dụng riêng tư của anh, lúc này cô cảm nhận mãnh liệt rằng, cô hiểu quá ít về người đàn ông này.

Anh từ trước đến nay chưa bao giờ kể cho cô nghe những lần anh xuất ngoại, cùng anh đi Maldives là lần đầu tiên cô ra nước ngoài chơi, dĩ nhiên là rất hưng phấn, tất cả thủ tục đều do một tay anh lo, tiếng Anh của anh lưu loát, dù là làm thủ tục nhập cảnh hay lấy hành lý, đăng ký phòng ở khách sạn đến sắp đặt lịch trình, cô không cần phải lo lắng bất kỳ thứ gì. Cô đúng là đã từng hỏi anh, tốn hết bao nhiêu tiền, có phải là quá xa xỉ rồi không? Anh chỉ mỉm cười, nói kết hôn cả đời chỉ có một lần, anh lo được nên không cần phải hỏi chuyện tiền nong nữa.

Ngăn kéo bàn của anh đều không khóa, ngoài chiếc bút mực và quyển hộ chiếu được cất ở nơi sâu nhất này ra, chẳng có bất kỳ thứ gì khiến cô nghĩ ngợi, liên tưởng.

Cam Lộ không hề biết mình muốn tìm thứ gì. Cô thần thờ một lát rồi đến trước bàn của mình, mở ngăn kéo, bên trong đồ đạc lộn xộn và phong phú hơn nhiều, ngoài giấy tờ bằng cấp các loại ra, còn có rất nhiều đồ lưu niệm lặt vặt nhỏ có lớn có, lúc nhận rồi cô thích lật lại xem những quyển album hình được sắp xếp gọn gàng trong một ngăn tủ.

Cô từng cho Thượng Tu Văn xem tất cả hình chụp trước đây của mình. Cô và ông Cam, cha cô, sống vô cùng đậm bạc, nhưng ông Cam lúc không uống rượu cũng coi như là một người đàn ông kiểu cô thích chơi thú vui tao nhã của cuộc sống. Vào những ngày nghỉ, ông thường dẫn con gái đến một ngọn đồi ở ngoại ô chơi, bắt bướm làm tiêu bản hoặc nhặt các loại lá với nhiều hình dạng khác nhau làm kẹp sách. Ông thích chụp ảnh, ban đầu dùng máy ảnh hiệu Hải Âu 135 kiểu cổ chụp rất nhiều ảnh đen trắng, sau đó dành dụm tiền đổi thành máy ảnh chụp phim màu, ghi lại tất cả những khoảnh khắc đáng nhớ của Cam Lộ từ nhỏ cho đến khi trưởng thành.

Thượng Tu Văn xem rất lấy làm thích thú, thỉnh thoảng lại đưa lời kinh luận: “Thì ra lúc nhỏ em có khuôn mặt bánh bao, là một cô bé mũm mĩm”, “Bức ảnh chụp em ngồi trong vườn hoa trông ngộ ngộ rất đáng yêu”, “Cha em thương em thật đấy.”

Lúc Cam Lộ muốn xem ảnh cũ của anh thì anh lại xua tay: “Anh không thích chụp hình, có vài tấm thì mẹ cất rồi, hôm khác sẽ lấy cho em xem.”

Nhưng anh chẳng hề lấy, sau đó cô cũng quên luôn không hỏi đến nữa.

Anh từng lấy có giống hệt như vậy để thuyết phục cô không chụp ảnh cưới, cô cũng sợ phải tạo dáng để chụp ảnh nên vui vẻ đồng ý. Nhưng lúc đi du lịch, anh không hề từ chối chụp ảnh, hai người chụp chung không ít, đều được cô lưu lại trong đĩa CD, một số được rửa ra cất chung trong album hình của cô.

Cô chỉ biết cuộc sống của anh sau khi cô và anh quen nhau, còn trước đó cô hoàn toàn chẳng biết gì.

Không chỉ mối tình cũ mà anh cũng chưa bao giờ kể cho cô nghe cuộc sống thời đại học của anh, dù đó là một trường danh tiếng ở tỉnh bên; anh cũng chưa hề đề cập chuyện đi gặp bạn học cũ, bạn cũ với cô, người bạn mà anh hay qua lại trong cuộc sống chỉ có Phùng Dĩ An; còn chuyện anh và Phùng Dĩ An hợp tác mở công ty anh chỉ nói ngắn gọn là lúc trước làm việc trong công ty của ba anh ở thành phố W, tỉnh lỵ của tỉnh bên, sau khi ba anh đột ngột qua đời thì công ty đó cũng đóng cửa.

Đó là lần duy nhất anh nói về người cha sớm qua đời của mình, mắt anh tối sầm lại, tâm trạng dường như có một nỗi đau khó nói nên lời, cô và cha cô tình cảm sâu sắc nên cũng tự nhiên cảm thấy xót xa, cô ôm lấy anh, không muốn nói tiếp đề tài này nữa.

Ngoài gia đình cậu anh ra, cô chỉ gặp Thượng Thiệu Côn, anh con chú bác của anh, đứng một lần ở Maldives. Trước mặt cô, chẳng ai đề cập đến chuyện nhà của anh, chỉ khách sáo hỏi thăm qua lại và nói những chuyện vô thưởng vô phạt.

Anh tỏ ra là người hoàn toàn không có quá khứ, còn cô lại chẳng có chút hoài nghi.

Thì ra những chuyện nhỏ nhặt bị bỏ qua đó lúc này đây lại tràn ngập trong đầu cô. Thắc mắc cứ mỗi lúc một chất chồng, đề cô đến nghệt thở.

Ngày hôm sau, Ngô Lệ Quân không đề cập đến chuyện Cam Lộ xin nghỉ phép đi khám bệnh nữa, nhưng không khí giữa hai người nặng nề hơn mọi khi một chút.

Cam Lộ ăn nhanh bữa sáng, chào mẹ chồng rồi vội vã đi làm, cô thật sự không muốn ở trong cái nhà này thêm một phút nào nữa.

Công việc dạy học ngày nào cũng lặp lại và đơn điệu, sau khi bị thương, trường học đã miễn cho cô nhiệm vụ tuần tra quanh sân trường. Hết lớp buổi chiều, cô về văn phòng lấy điện thoại để trong hộc tủ ra xem, có hai cuộc gọi nhỡ, là Tần Trạm gọi. Cô lập tức gọi lại hỏi anh ta có chuyện gì, Tần Trạm nói em họ Tần Nghiên Chi đưa chồng sắp cưới về nước thăm thân, muốn mời vợ chồng cô cùng ăn cơm.

Cam Lộ dờ khóc dờ cười: “Tôi nói này Tây Môn, gia đình anh cùng nhau ăn cơm, sao lại lôi cả tôi vào, anh mấy khi thấy tôi thân thiết với gia đình anh.”

“Chú anh bảo anh gọi cho em, chúng tôi trước nay chưa được gặp chồng em, muốn gặp gỡ làm quen thôi mà.”

“Giúp tôi cảm ơn chú anh, nhưng ông xã tôi đi công tác rồi, tôi nay tôi cũng có việc, không tiện ghé.”

Tần Trạm cười mỉa: “Em vạch cái ranh giới nước sông nước giếng rõ ràng ghê nhỉ, chuyện cãi nhau với Chi Chi đã qua mấy năm rồi, chẳng lẽ em vẫn còn để trong lòng sao.”

Cam Lộ nói không chút khách khí: “Vậy tôi phải ghét anh luôn mới đúng, Tây Môn đại gia à, anh lúc đó đứng về phía em họ anh đấy nhé.”

Tần Trạm cười ha hả: “Anh đã xin lỗi em bao nhiêu lần rồi, em đại nhân đại lượng tha thứ cho chúng tôi đi mà.”

Cam Lộ cũng cười: “Được rồi Tần Trạm, mấy chuyện nhỏ đó tôi đã quên từ lâu rồi. Nhưng gia đình anh cùng ăn cơm, tôi thật sự không cần thiết phải tham gia vào, cho dù mẹ tôi gọi tôi, tôi cũng không đi đâu. Mọi người ăn uống vui vẻ nhé.”

“Được rồi được rồi. À đúng rồi, lần trước em không phải là quan tâm đến vụ chất lượng cốt thép đó sao? Anh nghe chú nói, có thể cơ quan chức năng sẽ tiến hành xử lý trên diện rộng trong thời gian sớm nhất đây, công ty đại lý tên An Đạt ấy rắc rối to rồi.”

Tim Cam Lộ đập thình thịch: “Rắc rối gì chứ?”

“Anh cũng không biết nữa, chú không nói rõ.”

“Mọi người dùng com tôi ở đâu thế, tôi sẽ tới.”

Thái độ quay ngoắt 180 độ của cô tuy khiến Tần Trạm kinh ngạc nhưng anh ta lập tức nói cho cô biết địa chỉ nhà hàng.

Cam Lộ đôi lúc tự ngắm mình trong gương, không thể không hối tiếc thừa nhận rằng, mắt và đường nét khuôn mặt mình có một phần giống mẹ nhưng lại không thừa hưởng vẻ đẹp sang trọng của bà mà chỉ có nét thanh tú ưa nhìn. Mẹ cô năm nay đã 47 tuổi, nhưng dù là dáng vóc hay gương mặt đều giữ được nét xuân sắc, căng tràn, chẳng hề thấy dấu hiệu của tuổi già. Hai mẹ con cô nếu xuất hiện cùng nhau, có người sẽ kinh ngạc nói hai người giống như hai chị em, điều này đối với Lục Huệ Ninh mà nói là lời khen tặng không hề quá sự thật.

Lục Huệ Ninh giống như những phụ nữ có vẻ đẹp xuất chúng khác đều không an phận với cuộc sống bình thường mà số phận sắp đặt.

Năm 18 tuổi, Lục Huệ Ninh thi rớt tốt nghiệp, từ nông thôn lên thành phố, được giới thiệu vào làm nhân viên thời vụ ở một công ty dệt quốc doanh, luân phiên làm những việc khổ khan theo ca; còn ông Cam hơn bà gần mười tuổi, tốt nghiệp khoa cơ khí một trường đại học danh tiếng, được phân thẳng về đây làm công tác kỹ thuật, từ kỹ thuật viên từng bước một được thăng chức thành kỹ sư. Lúc đó, điều kiện của ông rất tốt, có điều tính tình ít nói, hướng nội, dù trong xưởng dệt âm dương mất cân bằng nữ nhiều hơn nam nhưng ông vẫn chưa từng yêu bao giờ.

Khi Lục Huệ Ninh đề mắt đến ông, ông bị mê hoặc bởi nét thanh xuân và kiều diễm ở bà, còn bà thì ít nhiều đem lòng ngưỡng mộ học vị cao của ông, đến khi công xưởng phân nhà ở tập thể, hai người đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, đuổi kịp chuyến xe cuối trong ngày về tổ ấm mới của mình.

Đây chỉ là bước đầu tiên Lục Huệ Ninh lưu lại ở thành phố này, rất nhanh sau đó bà thất vọng về ông Cam. Ông ít nói, yêu vợ nhưng lại không biết cách thể hiện. Quan trọng hơn là, tính tình ông yếu đuối nhưng lại sĩ diện và đầy lòng tự trọng, đã không có năng lực giao tiếp tạo quan hệ với người khác để phát triển tiền đồ của mình lại chẳng có hùng tâm tráng chí, gặp chút thất bại là suốt ngày buồn bực mụm rượi giải sầu, sau này lại bị vợ xem thường ra mặt, ông càng sa sút, chán nản hơn.

Năm thứ hai sau khi Cam Lộ ra đời, doanh nghiệp dệt quốc doanh làm ăn càng ngày càng đi xuống, Lục Huệ Ninh bắt đầu bỏ ra ngoài làm, ông Cam kinh ngạc và đau khổ phát hiện ra, vợ mình không chỉ làm việc ngày càng nhiều mà thu nhập cũng vượt xa ông, suốt ngày diện quần là áo lượt đi ra ngoài. Ông thường phải nghe những lời bàn ra tán vào không mấy tốt đẹp của hàng xóm.

Sau này khi Cam Lộ dần dần hiểu chuyện, cha mẹ cô cuối cùng đã đến giai đoạn cãi vã kịch liệt dẫn đến động chân động tay, Lục Huệ Ninh dứt khoát dọn ra ngoài ở, chỉ thỉnh thoảng mới về nhà, còn ông Cam với đồng lương còm cõi, càng lún sâu vào ma men. Khi cô 10 tuổi, cha mẹ cuối cùng cũng ly hôn, cô lại thấy nhẹ nhõm.

Lục Huệ Ninh hoàn toàn không tranh quyền nuôi dưỡng cô, chỉ trịnh trọng nói với cô rằng: “Lộ Lộ, bây giờ mẹ không đủ lực, đợi mẹ có môi trường tốt hơn, mẹ sẽ cho con tất cả.”

Cam Lộ chẳng để ý đến lời của mẹ cô. Người mẹ này lúc nào cũng bận rộn, chẳng có nhiều thời gian bên cạnh cô, từ nhỏ đến lớn chỉ có cha là chăm sóc cô, ông đưa đón cô đi nhà trẻ, mẫu giáo, lúc nhỏ tắm rửa, chải đầu cho cô, kể chuyện cổ tích cho cô nghe, đưa cô đến bệnh viện truyền nước mỗi khi ốm, đưa cô đi chơi, dạy cô làm bài tập, dự họp phụ huynh trong lớp. Nếu so sánh thì mẹ chỉ là một người lạ thỉnh thoảng ghé qua nhà, dù mỗi lần về bà đều mua cho cô rất nhiều quần áo mới, cho cô tiền tiêu vặt, nhưng cũng không làm cho cô và mẹ trở nên thân thiết hơn.

Khi Cam Lộ 14 tuổi, Lục Huệ Ninh đi bước nữa, kết hôn với doanh nhân bất động sản Tần Vạn Phong, lúc đó, công ty bất động sản Vạn Phong cũng đã có chút tiếng tăm ở đây. Cuộc sống của bà bắt đầu ổn định là lập tức đến đón Cam Lộ, nhưng Cam Lộ thẳng thừng từ chối: “Sao con lại phải qua đó làm kẻ ăn theo chứ?”

Lục Huệ Ninh chẳng chút tức giận: “Là do cha con dạy con đúng không? May mà ông ấy là phần tử trí thức đấy.”

“Cái này còn phải nhờ người khác dạy sao?” Cam Lộ không chút khách khí nói, “Con với cha đang sống rất tốt, con không muốn đi.”

Lục Huệ Ninh nhìn căn nhà chẳng có gì thay đổi kể từ lúc bà bỏ đi, lại nhìn cô con gái đeo chiếc tạp dề đã cũ đang xào nấu, cảm thấy vô cùng xót xa. Nhưng bà hiểu mình đã để lỡ cơ hội để thân mật, gần gũi với con gái, muốn cứu vãn thật sự không phải là chuyện một sớm một chiều.

Cam Lộ có sự nhẵn nhụi vô hạn đối với ông Cam, còn đối với mẹ thì lúc nào cô cũng như con nhím chọc xù lông. Cô không hề hận mẹ, suy cho cùng bà cũng không phải là hoàn toàn bỏ mặc không chăm sóc cô, ly hôn rồi vẫn thỉnh thoảng lặng lẽ đến tìm cô, đưa cô đi ăn bữa cơm, mua bộ quần áo, hoặc cho cô tiền, tiền tuy không nhiều nhưng lúc nhà túng thiếu cũng rất hữu dụng.

Cô chỉ không thích lấp đầy cảm giác thiếu thiếu cái gì đó trong lòng mẹ cô sau khi bà đã hưởng cuộc sống giàu sang sung túc.

Đến khi Lục Huệ Ninh nhượng bộ, năn nỉ con gái đi Hải Nam với bà trong một kỳ nghỉ, Cam Lộ cự tuyệt, còn ông Cam trước nay luôn tỏ ra lạnh lùng khó chịu với vợ cũ thì nay bất ngờ đồng ý, ông khuyên Cam Lộ: “Con sắp học cấp ba rồi, cha không đủ khả năng dẫn con đi đây đó, con đi chơi với mẹ xem như thư giãn một chút cũng tốt mà.”

Cam Lộ không nghĩ nhiều nữa, gật đầu đồng ý. Ông Cam nhìn con gái, trăm cảm xúc giằng xé, ông dĩ nhiên không chỉ muốn con gái đi chơi, vợ cũ nói với ông rằng, chồng mới của bà ấy rất khoan dung, hứa là sẽ đối xử với Cam Lộ như đối xử với con gái ruột, sẽ cho cô một sự giáo dục tốt nhất. Ông động lòng rồi, mấy năm nay với đồng lương còm cõi của mình, hai cha con sống một cách chật vật, rượu đã huỷ hoại sức khỏe và ý chí của ông, ông không đủ sức để cho con gái cuộc sống tốt hơn. Ông không nỡ để con gái đi nhưng ông nghĩ ông không thể quá ích kỷ, nếu Cam Lộ có thể thích nghi với cuộc sống đầy đủ bên đó thì ông nguyện buông tay.

Nhưng kỳ nghỉ đó vô cùng thất bại, khiến tâm nguyện của Lục Huệ Ninh rơi vào hư không.

Tần Vạn Phong đối với Cam Lộ vô cùng thân thiện, gần gũi, con gái của ông là Tần Nghiên Chi lớn hơn Cam Lộ một tuổi, cháu trai Tần Trầm lớn hơn 2 tuổi, theo lẽ thường thì ba đứa trẻ bằng tuổi nhau sẽ rất dễ hòa thuận với nhau. Tiếc là tuổi dậy thì nổi loạn của Tần Nghiên Chi đến thì sớm đi thì muộn khiến cô hành xử vô cùng cảm tính, cô ghét bà mẹ kẻ lúc nào cũng đẹp rạng rỡ của mình, nên ghét luôn cả Cam Lộ. Trên đường đi cô chẳng nói gì nhưng đến lúc xuống máy bay đến biệt thự ở Hải Nam nghỉ dưỡng, khi mọi người vừa đi khỏi, cô liền giờ chứng.

Cam Lộ thường ngày rất ít khi tức giận, tính cách hòa nhã, nhưng không hề yếu đuối, dễ bắt nạt, sau sự kinh ngạc ban đầu, cô không chút khách khí đáp trả. Hai cô gái mới lớn cãi nhau kịch liệt, không ai chịu nhường ai. Tần Trầm ban đầu còn khuyên giải, sau đó đứng về phía em họ, cũng tham gia trận cãi vã đó.

Cuộc đấu vô mồm của những đứa trẻ nửa người lớn này chẳng qua là nghĩ gì nói đó, nói câu nào cũng đầy ác ý không chút giấu giếm Tần Nghiên Chi kênh kiệu liếc mắt nhìn cô: “Mẹ mày là kẻ thứ ba, phá hoại gia đình tao, làm cha mẹ tao phải ly dị, thật là không biết xấu hổ.”

Cam Lộ không hề tán thành hành động của mẹ, nhưng lúc đó không muốn tỏ ra mình yếu thế: “Áy, không biết xấu hổ à, tưởng cha cô tốt lắm à, mẹ tôi có thể bức ông ấy ly hôn sao?”

Tần Nghiên Chi tỏ ra hung dữ là thế nhưng ứng biến không lanh lợi, nhất thời cứng họng chỉ hừ một tiếng: “Quả nhiên mẹ tao và thím nói không sai chút nào, mẹ mày bước vào nhà này, bây giờ lại định kéo cả kẻ ăn theo vào, ăn bám cha tao.”

Cam Lộ từ nhỏ đã sống trong môi trường phức tạp, dĩ nhiên hiểu rất rõ ý nghĩa của “kẻ ăn theo”, cô cười nhạt: “Đừng có lên mặt nhà giàu mới nổi với tôi, tôi đến nhà cô ư? Thật nực cười. Hơn nữa, cô nên hiểu cho rõ, cha cô lấy mẹ tôi, cái nhà này là của cả hai người rồi, tôi ăn bám ai, đến lượt cô phải nói sao?”

Tần Trầm có tình cảm rất tốt với chú và em họ, nhìn không được xen vào: “Chú tôi không phải là nhà giàu mới nổi, cô xem thường ông ấy như vậy, cần gì trên máy bay cứ cười cười nói nói lấy lòng ông ấy?”

Cam Lộ chỉ là lễ phép trả lời Tần Vạn Phong khi ông ấy hỏi cô về thành tích học tập mà thôi, nghe lời chỉ trích này dĩ nhiên vô cùng tức giận, máu nóng sôi lên, cô tuôn một tràng: “Tôi cần gì phải lấy lòng ông ta. Đó gọi là lễ phép, nhưng rõ ràng hai người các người một chút giáo dục và lễ phép cơ bản cũng không có.”

Sau đó mấy ngày, Tần Nghiên Chi vẫn không chịu thôi, từ y phục, cử chỉ cho đến gia đình, cứ có cơ hội là lại cười nhạo Cam Lộ. Cuối cùng ở cạnh hồ bơi, hai người cãi vã chưa hả liền lao vào đánh nhau, từ trên bờ đánh rơi xuống hồ, hai nhân viên cứu hộ cùng Tần Trầm nhảy xuống mới lôi được hai đứa tách nhau ra.

Tần Vạn Phong biết chuyện mắng con gái, an ủi Cam Lộ. Tần Trạh tuy nghịch ngợm, đứng về phía em họ nhưng lại rất thật thà, làm chứng nói Tần Nghiên Chi ra tay trước, Tần Nghiên Chi không ngờ anh mình lại bán đứng mình như thế, tức đến bật khóc nức nở, Cam Lộ không nói một lời nào. Lục Huệ Ninh vừa làm mẹ kế người ta nên cũng phải tỏ thái độ, mắng con gái mình một trận.

Cam Lộ quệt vết máu bị Tần Nghiên Chi cào trên mặt, nhìn mẹ cười nhạt: “Con muốn về nhà.”

Mặc cho Tần Vạn Phong lựa lời dỗ ngọt thế nào, cô cũng nặng nề đòi về, một phút cũng không muốn lưu lại. Lục Huệ Ninh chẳng thể nghĩ gì được nữa, đặt vé máy bay đích thân đưa Cam Lộ về nhà ngay đêm hôm đó.

Trên đường về Cam Lộ không nhìn mẹ lấy một cái, bước vào nhà vừa nhìn thấy cha ảm ức òa lên khóc nức nở, ông Cam còn chưa tỉnh hết rượu, trong con nóng giận đã mắng nhiếc vợ cũ không tiếc lời.

Từ đó trở đi, đừng nói là đến nhà Tần Vạn Phong, đến quà và tiền của mẹ Cam Lộ cũng không muốn nhận. Mãi đến hai năm sau, vào kỳ nghỉ hè năm lớp 11 chuẩn bị lên 12, ông Cam nhập viện làm phẫu thuật, cô bắt đắh đi mới gọi điện cầu cứu Lục Huệ Ninh, hai người lúc đó mới khôi phục lại quan hệ.

Lúc thật sự trưởng thành, nghĩ lại chuyện này, Cam Lộ chỉ thấy buồn cười, cô trước nay không hề là người hành động theo cảm tính, dường như chỉ giận dỗi, hờn mát với người mẹ không lấy gì làm thân thiết của mình, Lục Huệ Ninh cũng đành bó tay với cô con gái cứng đầu này, thường chỉ tự trào nói: “Coi như kiếp trước mẹ mắc nợ con.”

Cam Lộ sau này cũng chẳng gặp lại Tần Nghiên Chi, đến nỗi mẹ cô có chịu ảm ức ở nhà đó không cô cũng chẳng quan tâm. Cam Lộ lẩn lộn ngoài đời bao nhiêu năm, lúc nào cũng mạnh mẽ tỉnh đời, có lẽ sẽ chẳng chịu thiệt về mình; Tần Vạn Phong trước sau đều đối đãi rất tốt với mẹ con cô, thường thông qua mẹ cô nói với cô có thể cho cô đi du học, chỉ là cô không chấp nhận.

Trường đại học mà Tần Trạh học rất gần trường Đại học Sư phạm, họ thi thoảng cũng chạm mặt nhau, nhận ra nhau nói về chuyện cũ Tần Trạh rất hào sảng xin lỗi cô, cô dĩ nhiên cũng chẳng để bụng chuyện đó. Đôi khi Tần Trạh hẹn cô ăn cơm hay đi chơi, cô thỉnh thoảng cũng đồng ý, chỉ cảm thấy mối quan hệ này thật khó lý giải nên không muốn giới thiệu anh với bạn bè của cô.

Đến khi Tần Trạh có vẻ có ý định theo đuổi cô, cô ngạc nhiên phì cười, lập tức từ chối: “Tôi có ý trung nhân rồi, Tần Trạh ạ, hơn nữa tôi không muốn người ta nói phụ nữ nhà tôi toàn đeo bám đàn ông nhà họ Tần các anh.”

Sự thẳng thừng từ chối của cô không hề làm cho Tần Trạh tức giận, anh thừa nhận cô nói có lý nên vui vẻ chấp nhận.

Địa điểm gia đình họ Tần dùng bữa là hội sở hoa viên Tân Giang do công ty địa ốc Vạn Phong khai thác, hoa viên Tân Giang được khai thác làm ba thời kỳ, chiếm một khu đất rộng với phong cảnh thiên nhiên đẹp nhất gần sông của thành phố này, hội sở được xây dựng vào giai đoạn thứ hai, là một kiến trúc cao năm tầng quay mặt ra sông bao gồm nhà hàng, khu giải trí, hồ bơi và phòng tập thể dục, được thiết kế rất phong cách, nhà hàng trong này chủ yếu phục vụ món Quảng, công việc kinh doanh rất tốt, muốn đến ăn phải gọi điện đặt bàn trước.

Lúc Cam Lộ bước vào phòng mà Tần Trạh đã nói, gia đình họ Tần bao gồm vợ chồng Tần Vạn Phong, cha mẹ Tần Trạh đều đã đến trước.

Lục Huệ Ninh hỏi: “Tu Văn đâu, sao không đến cùng con?”

“Anh ấy đi Bắc Kinh công tác rồi, chưa về ạ.”

Tần Vạn Phong năm nay 55 tuổi nhưng giữ gìn sức khỏe rất tốt, dáng người vừa tầm, nhìn chỉ độ khoảng 50, mái tóc dày rậm đã điểm sợi bạc, hai con mắt ẩn sau cặp kính lão nhìn càng phúc hậu. Ông từ một viên chức nhà nước ra làm ăn riêng, có chút khác biệt so với những đại gia địa ốc xuất thân bình dân khác.

Nhìn thấy cô con gái khiến vợ ông đau cả đầu, chưa bao giờ muốn lộ diện trong các cuộc gặp mặt của nhà họ Tần đến, ông rất vui mừng: “Sau này bớt chút thời gian cùng ăn một bữa nhé, ta chưa gặp nó lần nào, đến đây, Lộ Lộ ngồi cạnh Chi Chi nhé.”

Tần Nghiên Chi không cao lắm, thân hình nhỏ nhắn nhưng phổng phao, đôi mắt to long lanh, làn da trắng ngần, ăn vận thời trang. Cô vừa tốt nghiệp trung học thì đi du học, gia đình không có yêu cầu cao gì ở cô nên đến đến bây giờ vẫn chưa cảm được tầm bằng trong tay dù đã đổi mấy chuyên ngành học, có vẻ giống đi chơi hơn là đi học. Cô từ nhỏ đã sống trong nhung lụa nên tính cách dĩ nhiên vô tư vô lo nhưng đã không còn cái vẻ hống hách coi trời bằng vung như hồi xưa, cử chỉ có thể nói là lịch sự nhỏ nhẹ. Nhìn thấy Cam Lộ, cô chủ động chào Cam Lộ cũng cười đáp lại, thậm chí cảm thấy được an ủi, xem ra mọi người chẳng ai để bụng khúc mắc bé con con thời niên thiếu.

Tần Nghiên Chi giới thiệu Steven, chồng chưa cưới, đang ngồi bên cạnh cô. Đó là một chàng trai trẻ có vẻ rất điềm đạm, nhã nhặn, là Hoa kiều sinh ra ở Mỹ, tiếng Trung chỉ nghe được bập bõm. Tần Nghiên Chi dùng tiếng Anh xen lẫn tiếng Trung giới thiệu Cam Lộ với anh, đồng thời kể lại chuyện ngày xưa hai người từng đánh nhau, cô cười khúc khích nói may mà có lần ầu đã này, ra nước ngoài bị gái Tây gây hấn cũng không thấy sợ hãi.

Tần Trạh cũng thuận miệng phụ họa, nói thật ra không ngờ nhìn Cam Lộ hiền lành thế mà cũng đánh đá phết, từ đó trở đi, có thể nói anh đã biết con gái ngoài mặt và trong lòng bất nhất đến mức độ nào.

Mấy người trẻ đều cười, Cam Lộ có chuyện trong lòng nên chẳng có tâm trạng đâu để góp vui với họ, khó khăn lắm cô mới dần lòng đến khi bữa cơm kết thúc. Họ còn rủ rê lên khu giải trí ở lầu trên chơi snooker nhưng Cam Lộ báo còn có việc không đi. Cô đi rút lại phía sau, hạ thấp giọng hỏi Tần Vạn Phong: “Chú Tần, con nghe Tần Trạh nói, công ty mậu dịch An Đạt gần đây gặp phải rắc rối, con muốn biết tình hình cụ thể như thế nào ạ.”

Tần Vạn Phong không khỏi ngạc nhiên: “Lộ Lộ, sao con lại có hứng với chuyện này, có bạn làm ở ngành này à?”

Cam Lộ quyết định nói sự thật: “Không, chú Tần ạ, An Đạt là công ty chồng con Thượng Tu Văn hùn vốn với một người bạn, hiện giờ anh ấy đang công tác ở Bắc Kinh chưa về.”

Tần Vạn Phong bỗng đánh mặt lại, quay sang nhìn Lục Huệ Ninh một cái: “Mẹ con chưa bao giờ nói với chú điều này.”

“Mẹ cũng không biết cụ thể Tu Văn mở công ty gì.”

Lục Huệ Ninh chỉ ăn cơm cùng Thượng Tu Văn một lần dưới sự sắp đặt của Cam Lộ, lúc đó có hỏi công ty Tu Văn kinh doanh cái gì, anh nói với bà là đại lý sắt thép xây dựng, quy mô rất nhỏ. Lục Huệ Ninh đang định nói là có liên quan đến ngành nghề của Tần Vạn Phong thì bị con gái trợn mắt cánh cáo, bà trước nay luôn có chút kiêng dè con gái, chỉ cười khan một tiếng, không nói gì thêm nữa. Lúc này bà không khỏi sốt ruột, vội vàng hỏi: “Công ty Tu Văn xảy ra chuyện rồi à? Có nghiêm trọng lắm không, Vạn Phong?”

Tần Vạn Phong dẫn mẹ con Cam Lộ vào một phòng trà trên tầng ba, ở đây rất yên tĩnh, ông gọi phục vụ bưng trà Phổ Nhĩ lên, Lục Huệ Ninh báo phục vụ lui ra, tự tay pha trà.

“Trước mắt những gì chú biết được chỉ là, công ty địa ốc Tín Hòa đã đưa ra bằng chứng, Húc Thăng thông qua đại lý An Đạt bán cho họ một lô cốt thép có vấn đề nghiêm trọng về chất lượng.”

“Việc này xảy ra vào lúc nào ạ?”

“Hôm nay chú mới nhận được tin tức, người trong ngành vẫn chưa biết nên có lẽ đây là sự việc xảy ra một hai ngày gần đây. Lãnh đạo Cục Xây dựng đã mở cuộc họp nghiên cứu, và đã báo cáo lên lãnh đạo tỉnh, chuẩn bị cùng Sở Công thương, Cục Kiểm nghiệm chất lượng triển khai điều tra. An Đạt sáng sớm ngày mai có lẽ sẽ bị niêm phong phục vụ công tác kiểm tra, tạm thời ngừng kinh doanh. Nếu họ có thể chứng minh lô hàng kém chất lượng này là của Húc Thăng, nếu họ không lưu tình, chú đoán là sẽ bị phạt rất nặng đấy. Nhưng tiêu chuẩn chất lượng sắt thép trong xây dựng không dễ nói, phạm vi chứng nhận QA của các công ty sắt thép rất rộng, nếu Húc Thăng có ý để An Đạt tự bơi, thì An Đạt có thể nào cũng chẳng nói rõ ràng được.”

Cam Lộ thần thờ, một lát sau mới nói: “Chú Tần ạ, chủ tịch hội đồng quản trị của Húc Thăng Ngô Xương Trí là cậu của Tu Văn, con nghĩ họ quyết định thế nào cũng rất khó khăn.”

Tần Vạn Phong ngạc nhiên: “Ta thật không biết giữa họ lại có mối quan hệ này”, ông có vẻ trầm ngâm, “Chỗ kỳ lạ trong chuyện này ta nghĩ mãi vẫn không thông, ảnh hưởng của bài báo lần trước đã tiêu tan rồi, Tín Hòa vì sao đột nhiên còn ra mặt làm chứng. Nếu đơn thuần là muốn đối chọi với An Đạt cũng không cần thiết phải tung ra chiêu này, nhưng nếu đối đầu với Húc Thăng lại càng khó hiểu hơn, Húc Thăng chiếm hơn nửa thị phần sắt thép xây dựng của cả hai tỉnh, là doanh nghiệp tư nhân được sự hỗ trợ của tỉnh bên, thực lực của Tín Hòa và Húc Thăng không cùng một tầng bậc, nên cũng không có xung đột lợi ích trực tiếp, Thẩm Gia Hưng đi nước cờ này thật khiến người ta không tài nào hiểu được.”

“Thẩm Gia Hưng là ai?” Lục Huệ Ninh mù mờ hỏi.

“Là ông chủ Tín Hòa, ông ta với vợ khởi nghiệp từ kinh doanh quần áo. Mấy năm trước mới bắt đầu kinh doanh địa ốc, rất lớn gan, vừa mời một nhà môi giới địa ốc nổi tiếng ở tỉnh khác về làm tổng giám đốc.”

Cam Lộ chợt nhớ đến Nhiếp Khiêm, nhớ đến cảnh báo bí mật mà anh nói vài ngày trước, bất giác lửa giận bốc lên ngàn ngút, khó khăn lắm mới dần xuống được.

Lục Huệ Ninh nghe mà hoàn toàn chẳng hiểu gì, nhưng nhìn bộ dạng sững sờ, dờ dẩn của Cam Lộ, không khỏi xót xa cho con gái: “Vạn Phong, anh xem có cách nào giúp Tu Văn không?”

Cam Lộ vội vã nói: “Con chỉ muốn tìm chú Tần để nắm tình hình, cụ thể xử lý thế nào, cũng phải đợi Tu Văn bàn bạc với người cùng hợp tác.”

Tần Vạn Phong gật gù: “Ta sẽ lưu ý đến chuyện này, nhưng Lộ Lộ ta thấy con cũng đừng nên quá lo lắng, Tu Văn và Húc Thăng đã có mối quan hệ như vậy, ta tin chuyện này triển không quá gây bất lợi cho An Đạt.”

Lục Huệ Ninh rất tin tưởng vào năng lực của Tần Vạn Phong, nghe vậy liền yên tâm: “Ừ đúng đó, đừng chau mày khổ sở như thế, con cũng cứng đầu lắm cơ, nếu sớm để Tu Văn hợp tác với Vạn Phong thì đâu có xảy ra rắc rối này.”

Tần Vạn Phong mỉm cười: “Thanh niên trẻ độc lập phát triển là việc tốt, thật ra công ty ta cũng dùng một phần sản phẩm của Húc Thăng, nhưng trực tiếp nhập hàng, công ty địa ốc nhỏ mới phải thông qua đại lý lấy hàng, chất lượng của Húc Thăng trước nay có thể nói là được. Chờ ngày mai cơ quan chức năng đưa ra biện pháp xử lý đã, cần gì cứ gọi cho ta nhé, đừng ngại.”

Lộ Lộ từ chối Tần Vạn Phong cho tài xế đưa cô về nhà, cô muốn dạo bộ một lát. Ra khỏi hội sở hoa viên Tân Giang, cô gọi điện cho Thượng Tu Văn nhưng di động anh đã tắt máy, cô nghĩ chắc là anh đang ở trên máy bay nên gọi cho Phùng Dĩ An, chuông reo rất lâu Phùng Dĩ An mới bắt máy, nhưng lại vội vã nói: “Lộ Lộ, tôi đang bàn công việc, chút nữa sẽ gọi cho chị sau.”

Cam Lộ đứng lặng ở bên đường Tân Giang, nhất thời không biết phải làm gì.

Đường ở đây hai bên trồng liễu Ý và ngô đồng Pháp cao lớn, bây giờ đã gần cuối mùa thu, từng đợt gió mang hơi lạnh thổi bay những chiếc lá vàng khô quay vài vòng trên không trung rồi rơi đầy trên đất, trước mắt là khung cảnh vắng lặng, điều hiu, có lẽ chỉ đợi một cơn mưa lạnh đột ngột đến là chính thức

đổi mùa, nhường chỗ cho mùa đông lạnh lẽo ẩm ướt dài lê thê. Xe cô chạy vun vút trên đường, người đi bộ tất bật, vội vã. Mỗi người có đích đến khác nhau, họ đi lướt qua nhau, ai cũng chỉ quan tâm đến hướng đi của mình, không rảnh để quan tâm đến đích đến của kẻ khác.

Lòng cô rối bời, không muốn về nhà nhưng lại chẳng biết đi đâu. Cô trước nay đều nghĩ mình là cô giáo nên không dám để chuyện riêng ảnh hưởng đến công việc, hôm nay còn phải soạn giáo án, chuẩn bị bài, làm dụng cụ dạy học phục vụ cho cuộc thi giáo viên giỏi, dù lòng có tê dại thế nào đứng tần ngần ở đây cũng chẳng giải quyết được chuyện gì. Cô đứng một lúc nữa đang định vẫy tay gọi taxi thì chuông điện thoại reo lên, vốn cho rằng là Phùng Dĩ An gọi lại, lấy ra xem thì lại là số của Nhiếp Khiêm.

Nhìn cái tên hiện lên trên màn hình nhỏ của di động, Cam Lộ nhất thời do dự không muốn nghe. Lúc ở phòng trà, lúc nghĩ tới Nhiếp Khiêm cô rất tức giận nhưng bước ra ngoài bình tĩnh lại, cô lập tức từ bỏ suy nghĩ gọi điện hỏi tội anh. Người yêu cũ, chẳng qua chỉ là một người qua đường mà mình biết tên, chẳng cần phải có bất cứ nghĩa vụ gì đối với cô, dù cho trong chuyện này anh có vào vai gì đi chăng nữa, cô thấy mình không có tư cách căn vặn anh.

Chuông điện thoại vẫn reo không ngừng, cuối cùng cô cũng ấn nút nghe “Chào anh.”

Nhiếp Khiêm không để tâm đến ngữ điệu xa lạ trong giọng nói của cô “Em đang ở đâu, có tiện ra ngoài một chút không? Anh có chuyện muốn nói với em.”

Cô cười nhẹ “Nói vậy là anh đang giữ đúng lời hứa thông báo cho em tin xấu sao?”

Nhiếp Khiêm sững lại: “Em biết rồi à?”

“Ừ, tin xấu lúc nào cũng lan nhanh mà.”

“Chuyện này mãi chiều nay anh mới biết.”

“Ồ” Cô lạnh lùng đáp lại rồi không nói thêm gì nữa.

Tiếng cười của Nhiếp Khiêm từ đầu dây bên kia vọng lại: “Lộ Lộ, em không nghĩ anh đang đối chọi với chồng em đấy chứ.”

“Không hề, em đâu phải người nông cạn đến vậy, anh mới gặp Tu Văn một hai lần, chỉ gật đầu chào nhau, chẳng thù chẳng oán, hơn nữa công việc của giám đốc chuyên môn không thể cầm tiền của ông chủ rồi bày ra chiến trận như vậy để đối phó với anh ấy.”

“Em nhìn vấn đề lý trí hết như trước đây” Nhiếp Khiêm lạnh lùng nói, “Nhưng rất rõ ràng, em đang giận anh.”

Cam Lộ thẳng thắn thừa nhận: “Mới đầu thì có một chút, nhưng nghĩ thông suốt rồi thì sao có thể giận được, chỉ là bây giờ em chẳng có tâm trạng trò chuyện với ai.”

“Dành chút thời gian nói chuyện với anh đi, chúng ta phải gặp nhau chứ, anh nghĩ có một số chuyện em biết thì tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Cố Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sinh cho anh một đứa con nhé!

Nhiếp Khiêm dừng xe ở vạch cho phép đỗ xe trên đường Tân Giang, rồi đi đến bờ sông. Sau khi tốt nghiệp anh liền đến Thâm Quyển làm việc, mỗi năm chỉ có Tết mới về nhà. Mãi đến lần này trở về làm việc hẳn, anh mới có thời gian rảnh rỗi đến công viên bên bờ sông vừa mới được tu sửa này, một mình độc bộ anh lại cảm thấy lòng man mác.

Công viên bên bờ sông chạy dọc bờ sông khoảng 10km, diện tích rộng lớn, quy hoạch cảnh quan và mức độ phủ xanh rất hợp lý, trở thành nơi thư giãn của người dân thành phố, đồng thời cũng làm giá bất động sản nơi đây tăng lên vùn vụt.

Bến sông trong hồi ức của Nhiếp Khiêm lại không giống như thế này, nơi đó có một bãi cát dài lệt thê, là nơi neo đậu tùy ý của thuyền bè, bến phà cũ kỹ, ván cầu dài sắp xếp lộn xộn vươn mình ra sông, từng bụi lau sậy đung đưa xào xạc trong gió, ánh hoàng hôn mùa hạ dập dờn trên sóng nước, người đi bơi thỏa thích nô giỡn, chơi đùa...

Anh đi vào một lối nhỏ được lát bằng gạch Đại Lý ngoằn ngoèo một cách cố ý, nhanh chóng nhìn thấy Cam Lộ đang ngồi trên một chiếc ghế đá. Cô ngồi bất động mắt nhìn xa xăm ra bến phà, gió làm tóc cô tung bay ngược ra sau. Anh dừng bước, trong mắt bỗng hiện lên một cảnh tượng khác, lúc đó cô chưa đến 17 tuổi, cha cô đang trong phòng phẫu thuật, một mình cô ngồi trên chiếc ghế dài ngoài hành lang bệnh viện, hai vai rũ xuống, thân người nhôai về phía trước, mặt úp vào hai bàn tay, rất lâu không động đậy, cái thân hình nhỏ nhắn cạn kiệt sức lực ấy khiến anh rung động.

Nhiếp Khiêm bước đến bên Cam Lộ: “Ồ đây gió rất lớn, em cẩn thận kéo bị cảm lạnh đấy.”

Cô lắc đầu: “Không sao, trời vẫn chưa lạnh lắm.”

Anh ngồi xuống: “Anh sắp không nhận ra nơi này rồi, hồi đó chúng ta từng đến bơi ở đây.”

Cam Lộ dĩ nhiên còn nhớ, đó là lần hẹn hò thứ hai của bọn cô, chỉ là lần đó đi cùng với rất nhiều bạn học của Nhiếp Khiêm. Sinh trường ở thành phố Tân Giang này, ra sông bơi lội là trải nghiệm mùa hè của rất nhiều người. Nước sông không trong vắt mà có màu phù sa, nhưng dòng chảy không lớn, chỉ cần kỹ thuật bình thường thậm chí không thạo sông nước cũng không sao, có thể mặc áo phao hoặc ngồi trong phao chơi ở khu vực gần bờ, gió trên sông lồng lộng, mỗi lần có thuyền bè chạy qua, những đợt sóng lại nổi lên, đó là thú vui không thể cảm nhận được ở hồ bơi.

“Bây giờ mà là mùa hè thì người đến bơi cũng đông đúc như vậy thôi, hơn nữa nghe nói năm sau tính sẽ xây cho mấy hồ bơi thiên nhiên ở bên sông.” Cam Lộ từ tốn nói: “Em không cố ý chọn nơi này để hoài niệm, chỉ là lúc anh gọi đến, em đang ở đối diện dùng cơm.”

“Cũng không cần phải giải thích rõ với anh như vậy, với sự thận trọng của em, anh không hy vọng em cố ý chọn chỗ mờ ám để gặp anh.” Nhiếp Khiêm đuổi hai chân ra, thuận miệng hỏi, “Chồng em thấy thế nào về rắc rối mà công ty đang gặp phải?”

“Anh ấy đi công tác rồi, em vừa nghe được chuyện này chưa liên lạc được với anh ấy.”

“Anh ấy chắc phải biết sớm hơn em, cha Phùng Dĩ An có chức quyền ở thành phố này, tuy chẳng phải là ban ngành trọng yếu nhưng chắc chắn không biết sau thiên hạ.”

Lời nói này trùng với suy nghĩ của Cam Lộ, cô đoán Phùng Dĩ An bây giờ có thể đang bận rộn tìm cách ứng phó, mới không có thời gian nghe điện thoại của cô: “Được thôi, nếu nói như vậy người cần biết chuyện thì đều đã biết, dù là bằng cách nào. Bây giờ còn tin xấu gì mà anh phải thông báo cho em?”

“Chuyện này không nhỏ cũng không lớn, cốt thép xây dựng không giống như những sản phẩm khác, mỗi sản phẩm đều có thông số và chứng chỉ đảm bảo chất lượng. Tín Hòa công khai đưa ra lời buộc tội, chắc chắn phải đưa ra được bằng chứng, còn An Đạt và Húc Thăng cũng như vậy, đều có thể đưa ra bằng chứng phản bác lại, dĩ nhiên cái này không cần anh chỉ bảo, anh đoán chồng em và Phùng Dĩ An chắc chắn sẽ ứng phó theo cách này.”

Cam Lộ có chút ngạc nhiên, tiêu chuẩn đạo đức của cô không rộng đến nỗi có thể chấp nhận được sự việc này: “Đây có thể gọi là lấp liếm cho hành động của mình không?”

Trong ánh đèn tù mù, cô không nhìn thấy rõ biểu hiện của Nhiếp Khiêm, nhưng hàm răng trắng sáng của anh rõ ràng vừa lóe lên: “Chẳng lẽ trong lòng em đã có phán quyết chồng em có tội?”

“Không, em nghĩ nên có một kết luận rõ ràng, hoặc là cốt thép của Húc Thăng thật sự có vấn đề, hoặc là Tín Hòa buộc tội vô căn cứ.” Cô nghi hoặc nhìn Nhiếp Khiêm, “Anh đang cười em đấy à?”

“Anh không cười nhạo em, nhưng xem ra chồng em bảo vệ em không tồi chút nào.” Nhiếp Khiêm khô khốc nói.

Cam Lộ bị câu nói này đánh trúng, không hiểu sao lại bị anh coi như trẻ con thế, nghĩ đến Thượng Tu Văn trước giờ đều rất ít khi nói về công việc với cô, nên đành rầu rĩ thừa nhận: “Em thật chẳng biết gì nhiều về công việc làm ăn của anh ấy.”

“Nhìn cách em quản lý cha em hồi trước, anh cứ nghĩ em sẽ là một người vợ tinh tế.”

“Anh ấy lúc nào cũng xử lý tốt tất cả mọi việc...” Cam Lộ đột nhiên bị kích động. Nhiếp Khiêm lúc này đây đang nhắc đến cha cô, cô đột nhiên nhận ra thái độ của Thượng Tu Văn chính là nguyên do khiến cô không bao giờ hỏi chuyện làm ăn của anh, quan trọng hơn là, sau khi cô quản lý cha cô hơn mười năm trời từ việc nhỏ nhặt nhất, ít ra trong tiềm thức cũng đã quá mệt mỏi, nên khi gặp phải Thượng Tu Văn không cần cô phải lo lắng cho anh, nên cảm thấy vô cùng vui mừng. Nghĩ đến đây, cô vừa có chút xấu hổ vừa có chút kinh ngạc, thờ dãi: “Làm vợ như em có thể coi là vô cùng thất bại.”

Nhiếp Khiêm cũng thờ dãi đưa mắt mặt sông bị bao phủ bởi màn đêm: “Em đừng tự trách mình nữa, chồng em đã cho em niềm tin như thế cũng là một việc tốt mà.”

Cam Lộ không nói gì, lần đầu tiên cô ý thức được rằng thứ cô cần phân tích và hoài nghi ở cuộc hôn nhân này không chỉ có mỗi quá khứ của Thượng Tu Văn.

“Chỉ là trước mắt sự việc xem ra không đơn giản, Thẩm Gia Hưng làm như vậy không hề có sự bàn bạc với anh. Chiều nay lúc thông báo cho anh biết, ông ta nói việc này và việc kinh doanh cụ thể của công ty không liên quan đến nhau, do ông ta toàn quyền phụ trách. Anh chỉ có thể thẳng thắn nói với ông ta, chủ tịch hành động như vậy, đối với tổng giám đốc điều hành mà nói, là không bình thường chút nào”.

“Vậy theo những gì anh biết, ông ấy và Húc Thăng, An Đạt có mối thù hận cá nhân hoặc xung đột lợi ích nào không?”

“Ít nhất nhìn bề ngoài thì chắc là không có, anh đã điều tra ra rồi, địa ốc Tín Hòa trước đây lấy nguyên liệu sắt xây dựng của Húc Thăng thông qua An Đạt, đến tháng trước thì dừng, việc cung cấp hàng hóa và thanh toán của hai bên đều trong phạm vi hợp đồng. Nhưng hành động lần này của Thẩm Gia Hưng chắc chắn là có mưu đồ nào đó, ông ấy có đầu óc của một người làm kinh doanh, không có lợi là ông ta không làm, càng không thể làm việc tổn hại đến người khác mà không có lợi cho mình. Có lẽ em nên để chồng em có thời gian nghĩ kỹ nguyên do, dù sao anh ấy cũng là người trong cuộc.”

Cam Lộ gật gù: “Em hiểu rồi, cảm ơn anh.”

Giọng điệu khách sáo mà trịnh trọng của cô khiến Nhiếp Khiêm cười đau khổ: “Anh không ngờ rằng anh và em lại đối mặt trong chuyện này.”

“Anh đừng bận tâm, chuyện này không liên quan đến anh mà.”

“Trên thương trường, quan hệ đan xen rất phức tạp, trước mắt anh vẫn chưa hiểu mục đích của Thẩm Gia Hưng, thật sự không dám đoán định. Tín Hòa sẽ nhúng tay vào việc này sâu như thế nào.” Nhiếp Khiêm lại nhìn phía trước, im lặng một lát rồi nói, “Anh chỉ hy vọng, dù có chuyện gì xảy ra, em cũng đừng vội vàng đưa ra kết luận.”

“Có chuyện gì xảy ra đi nữa thì đó cũng chỉ là mâu thuẫn trong làm ăn, đâu đến lượt em đưa ra kết luận, em sẽ không lôi ra những chuyện khác. Nhưng...” Vai Cam Lộ đột nhiên có ai đó vỗ vào một cái, cô kinh ngạc quay đầu ra sau, chỉ thấy Tần Nghiên Chi, Tần Trạ và Steven không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng họ, Tần Nghiên Chi nhìn dò xét Nhiếp Khiêm một cách thích thú.

“Vị này không phải là chồng cô chứ, Lộ Lộ.” Tần Nghiên Chi kéo dài giọng hỏi.

Không đợi Cam Lộ mở miệng, Tần Trạ đã nhận ra người ngồi cạnh cô là Nhiếp Khiêm, hai người tuy tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn bình thản, khiến anh bất giác có chút ngượng ngùng.

Ba người họ vốn đang chơi snooker trên tầng ba hội sở, bỗng nhiên Tần Nghiên Chi gọi anh đến bên cửa sổ, nhìn thấy Cam Lộ đứng lặng bên đường, rất lâu không nhúc nhích.

Tần Nghiên Chi bĩu môi: “Cô ấy cứ bí hiểm thế nào ấy rõ ràng là không bận việc gì, thà đứng thần thờ bên đường chứ không chịu đi chơi với chúng ta.”

Tần Trạ nói: “Sao em biết người ta không có việc gì, ông xã cô ấy tối nay đi công tác về, dĩ nhiên là phải về nhà rồi.”

Lời còn chưa nói hết thì thấy Cam Lộ lấy điện thoại ra nghe, sau đó bước nhanh sang đường, đi vào công viên phía đối diện ven sông.

Tần Nghiên Chi cười hi hi nói: “Áy, nhà cô ta không ở ven sông hoặc trên thuyền đấy chứ? Anh đoán xem cô ta sang đấy làm gì?”

“Đi ngắm cảnh không được sao? Em đúng là nhiều chuyện, lại đây đánh bóng này.”

Không ngờ Tần Nghiên Chi quay sang nói với bạn trai: “Đi, Steven, chúng ta ra sông tắm bộ.”

Tần Trạ biết rõ cô em họ là người rất cảm tính, đoán chắc cô không phải bỗng dưng có nhã hứng tắm bộ, nhưng ngăn không được, lại sợ cô gây chuyện nên đành đi theo. Đến bờ sông, từ xa nhìn thấy Cam Lộ ngồi một mình trên chiếc ghế dài, thần thờ nhìn ra xa, anh thở phào: “Được rồi, đừng làm phiền cô ấy, chúng ta đi thôi.”

Tần Nghiên Chi nào muốn đi, đến cửa hàng bên cạnh mua mấy lon bia: “Uống rượu ở đây thích hơn nhốt mình trong phòng billard.”

Steven cũng đồng thanh phụ họa: “Công viên này xây đẹp thật đấy, mùa hè nếu có Festival, vừa nghe nhạc vừa uống bia thì thật chẳng còn gì thú vị bằng.”

Bọn họ ngồi trên bậc tam cấp phía sau uống bia trò chuyện, cảm thấy rất thư thái. Nhưng chẳng bao lâu sau, chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đi đến ngồi cạnh Cam Lộ, Tần Nghiên Chi cười hề hề: “A Trạ, anh đoán xem người này có phải là ông chồng không muốn giới thiệu với chúng ta của cô ta không?”

Tần Trạ không vui nói: “Em nhiều chuyện quá đấy, ở Mỹ mấy năm rồi sao lại không bỏ được thói thích xem vào chuyện người khác ấy thế?”

Tần Nghiên Chi đứng dậy cười nói: “Em dứt khoát phải xem vào đến cùng, qua đó xem đi.”

Tần Trạ kéo tay cô: “Chi Chi, em làm gì thế hả, cô ấy có khi nào chọc ghẹo gì em không?”

“Cô ta cũng biết điều, không mặt dày tìm đến nhà mình. Nhưng nếu không phải mẹ cô ta, em cũng không đến nỗi vừa học hết cấp ba đã bị cha tổng cổ ra nước ngoài du học.”

“Áy, em nói có lý một chút đi, nếu không phải thành tích của em quá kém, ở trong nước không vào nổi trường nào tốt, chú cho em đi học đâu có liên quan gì đến đi.”

Tần Nghiên Chi hếch mặt lên, hất tay anh ra: “Đúng vậy, cha em lúc nào cũng lấy cô ta ra để dạy em, vừa học giỏi, vừa hiền lành, lại hiểu chuyện, tự lập, em bây giờ muốn xem cô ta có phải là hoàn hảo không có khuyết điểm như thế không.”

Cô đi thẳng đến chỗ Cam Lộ ngồi, Steven không hiểu chuyện gì cũng đi theo cô, Tần Trạ toát mồ hôi vội vàng đuổi theo sau.

Nhiếp Khiêm đứng dậy, chào Tần Trạ: “Giám đốc Tần, chào anh.”

Hai người gặp mặt nhau trong vô số các buổi tiếp khách, Tần Trạ miễn cưỡng cười: “Chào anh, Nhiếp tổng.”

Ánh mắt Nhiếp Khiêm lướt qua Tần Trạ, hướng về Tần Nghiên Chi, cười mà như không cười: “Tiểu thư, cô đoán không sai, tôi không phải là chồng

Lộ Lộ. Có vấn đề gì không?”

Người anh cao lớn, ánh trắng sáng chiếu rọi khiến gương mặt anh tuấn của anh càng nghiêm nghị lạnh lùng khiến người ta có cảm giác e dè. Tàn Nghiên Chi dẫn người ra, nhất thời không biết phải nói gì. Cam Lộ bực bội nhìn Tàn Trạ, Tàn Trạ xua tay, thể hiện sự bất đắc dĩ của mình rồi cười ha ha: “Thật khéo quá, lại gặp mặt ở đây, cùng nhau đi uống chút bia chứ.”

“Không còn sớm nữa, em phải về nhà.” Cam Lộ cũng đứng dậy, khoác giò xách lên vai.

“Anh đưa em về. Tạm biệt các vị.” Nhiếp Khiêm gật đầu chào mọi người rồi cùng Cam Lộ đi ra khỏi công viên.

“Cuộc sống của em đúng là không giống như những bà nội trợ đơn thuần mà.” Nhiếp Khiêm cho xe chạy ra đường, “Lại có người muốn chĩa mũi dùi vào em, hơn nữa cô gái đó lại tỏ vẻ như vừa bắt gian thành công cơ đấy.”

Cam Lộ bị hai từ “bắt gian” và “chĩa mũi dùi” làm cho rung động, nhưng nhớ lại cái nhìn dò xét thích thú của Tàn Nghiên Chi, trong ánh mắt rõ ràng không chỉ có sự hiếu kỳ. Cô thừa nhận vừa rồi có lẽ không phải vô tình gặp gỡ, đồng thời cũng khẳng định mình giữ khoảng cách với gia đình họ Tàn là hoàn toàn đúng đắn.

“Tàn Trạ có quan hệ gì với em?”

Cam Lộ không vui tránh ánh mắt của anh: “Chẳng có quan hệ gì cả.”

Nhiếp Khiêm sững lại: “Anh không có ý tra hỏi em, nhưng Tàn Trạ là cháu của Tàn Vạn Phong, những người theo ngành địa ốc bên cạnh em quá không ít.”

Cam Lộ không có ý định cho anh biết Tàn Vạn Phong là chồng hiện tại của mẹ cô: “Tiếc là em không đủ tư cách đóng vai hồng nhan họa thủy, nếu không có thể trực tiếp tìm lý do ứt ất cho chuyện này rồi.”

Nhiếp Khiêm cười hề hề: “Rất tốt, em vẫn chưa mất đi khiếu hài hước.”

Cam Lộ cười gượng: “Anh cũng biết pha trò hơn lúc trước.”

Nhiếp Khiêm trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Trước đây anh quá cứng nhắc, chắc là một gã đàn ông chán ngắt đúng không?”

“Anh không chán ngắt, Nhiếp Khiêm ạ.” Cam Lộ có sao nói vậy, “Anh chỉ nghĩ cho mình anh: sự nghiệp của anh, mục tiêu của anh, tiền đồ của anh, người khác không cách nào chiếm được sự chú ý của anh, đó cũng không phải là lỗi của anh.”

Nhiếp Khiêm hồi lâu không nói, lòng Cam Lộ rối bời nên cũng chẳng muốn tìm đề tài để nói, xe nhanh chóng dừng trước chung cư nhà cô, cô tháo dây an toàn, mở cửa bước xuống: “Cảm ơn anh, tạm biệt.”

Cam Lộ về đến nhà, vào phòng mẹ chồng chào bà trước: “Mẹ, con đã về.”

Ngô Lệ Quân đã thay quần áo ngủ, đang đọc tài liệu gì đó, mặt đánh lại, chỉ gật đầu, rõ ràng là không có ý trò chuyện với cô, Cam Lộ cũng chẳng thể hỏi điều gì, chiếu lệ bảo bà đi ngủ sớm, sau đó lên lầu.

Lúc cô sắp học thuộc giáo án xong thì nhận được điện thoại của Thượng Tu Văn: “Lộ Lộ, anh đã về rồi, bây giờ đến chỗ Dĩ An xử lý chút việc, về nhà hơi trễ, em đừng đợi anh.”

Giọng anh vẫn bình thản như mọi ngày, nghe không ra điều gì bất thường, Cam Lộ chần chừ một lát, cuối cùng hỏi: “Việc có nghiêm trọng không?”

Thượng Tu Văn có chút ngạc nhiên: “Em cũng nghe nói rồi à? Đừng lo lắng, không sao đâu, chúng ta nói sau nhé.”

Cam Lộ hơi yên tâm một chút, cô hoàn thành công việc xong, đứng giờ lên giường đi ngủ, dù trăn trọc rất lâu, nhưng cuối cùng cô vẫn mơ màng thiếp đi, nhưng giấc ngủ không ngon. Thượng Tu Văn vừa đẩy cửa bước vào, cô liền tỉnh dậy, với tay bật đèn bàn.

Thượng Tu Văn đặt hành lý vào một góc, ngồi lên mép giường, vuốt tóc cô: “Chưa ngủ à, đã nói là em đừng lo lắng mà.”

Cam Lộ chăm chú nhìn anh, chỉ thấy gương mặt anh có vẻ mệt mỏi, mắt trũng sâu, cằm lún phún râu chưa kịp cạo, dù anh có tỏ ra trấn tĩnh thế nào cũng không có vẻ giống như bình thường. Cô không định hỏi gì ngay lúc này chỉ nói: “Để em đi mở nước cho anh, anh đi tắm đi.”

“Để anh xem tay em nào.” Anh cầm lấy trái Cam Lộ quan sát tỉ mỉ, “Còn đau không?”

Chiều nay cô đã đến bệnh viện thay thuốc, cổ tay phải vẫn còn quấn băng trắng nên không thấy gì: “Bác sĩ nói uống thuốc đúng giờ sẽ không sao.”

“Xin lỗi, em bị thương vậy mà anh không thể lập tức quay về ở bên cạnh em, bây giờ lại làm em lo lắng. Không sao đâu, anh và Dĩ An cơ bản đã có kế hoạch ứng phó rồi.”

Anh lúc nào cũng chu đáo như vậy, nhưng không hiểu vì sao, sự chu đáo lúc này của anh làm Cam Lộ thấy xót xa, cô miễn cưỡng cười: “Không sao, em đi mở nước đây.”

Thượng Tu Văn đi tắm, Cam Lộ cũng không ngủ, mở hành lý của anh, lấy áo vest ra treo lên, cho quần áo cần giặt vào giỏ đựng quần áo dơ, rồi cất va li vào tủ. Sắp xếp gọn gàng đầu ra đó, lại nghĩ đến mấy ngày hôm nay anh không ở nhà, cô không để sẵn quần áo ngủ của anh trong nhà tắm, vội vàng mở tủ lấy ra một bộ cầm vào nhà tắm. Chỉ thấy Thượng Tu Văn đang ngâm mình trong bồn mát xa, hai môi mím chặt vào nhau tổ giấc tâm sự trùng trùng trong lòng anh.

Cam Lộ đặt áo ngủ xuống, lấy quần áo anh vừa thay ra cho vào giỏ đồ dơ, rồi ngồi xuống cạnh bồn tắm nhúng tay phải vào nước, nước có vẻ lạnh, cô gọi: “Tu Văn.”

Thượng Tu Văn mở mắt, mỉm cười, nắm lấy tay phải cô, nhẹ nhàng đưa lên môi hôn.

“Cẩn thận kéo bị cảm lạnh đấy, tắm nhanh rồi vào giường nghỉ ngơi đi anh.”

Cô vội vàng giăng ra khỏi tay anh, quay về giường nằm, một lát sau, Thượng Tu Văn cũng bước vào, tắt đèn rồi nằm cạnh cô, cánh tay anh vòng qua người cô từ phía sau, ôm cô vào lòng, lưng cô chạm vào ngực anh, hai người giống hai chiếc muỗng úp vào nhau. Lúc trước cô rất thích tư thế thân mật này, chỉ cần anh vòng tay sang, cô lập tức điều chỉnh tư thế, cuộn tròn trong lòng anh, tận hưởng cảm giác được anh che chở. Thế nhưng hôm nay cô lại có chút mệt mỏi không thể nói thành lời, nên không động đậy.

Thượng Tu Văn vén tóc cô sang một bên, đặt nụ hôn lên gáy cô, thì thầm “Có tâm sự à, Lộ Lộ?”

Cam Lộ không phải là người hay để lộ tâm sự ra ngoài, nhưng tâm sự của cô dường như không giấu được Thượng Tu Văn, cô thầm cảm phục anh trong tình thế này vẫn giữ được năng lực quan sát tinh tế như vậy.

Cô nhẹ nhàng thở ra: “Nếu khi anh mệt, muộn phiền như thế này, em chẳng thể chia sẻ với anh, tự em cũng sẽ cảm thấy mình thật quá đáng. Nhưng...” Cô xoay người lại, đối diện với anh, hai tay vòng qua eo anh, trán tựa vào cằm anh, “Tu Văn, em không hy vọng mình biết được tin tức của anh thông qua người khác, bất luận là tốt hay xấu.”

Cô có thể cảm nhận vòng tay đang vuốt ve lưng cô của Thượng Tu Văn đột nhiên dừng lại, anh rất lâu không nói gì, cô nghĩ, đã nói ra rồi thì chẳng có lý do gì không thể tiếp tục: “Em không định cản trở anh xử lý sự việc, có lẽ em chẳng giúp gì được cho anh, nhưng em nghĩ, chúng ta là vợ chồng phải cùng đối mặt với khó khăn chứ.”

“Anh hiểu ý em,” giọng nói trầm ấm của anh từ phía trên đầu cô vọng lại, “Lộ Lộ, anh không phải không tin tưởng em, chỉ là sự việc đến quá đột ngột, trước mắt tiến triển ngoài dự liệu của anh. Anh và Dĩ An đang bàn rộn nghĩ cách ứng phó, quả thật không có thời gian để giải thích với em.”

Lòng Cam Lộ chùng xuống, ý của cô không phải chỉ là tình hình đột ngột phát sinh ngày hôm nay, nhưng cô nghe rất rõ ràng sự mệt mỏi không thể giấu giếm trong giọng nói của Thượng Tu Văn, cơ thể Tu Văn trong vòng tay cô cũng co lại, hoàn toàn không giống với cái đáng vẻ thư thái, thoải mái khi nằm lên giường như mọi ngày.

Cô tự trách móc mình: Mình không nên chọn hôm nay để nói chuyện mới phải, còn những vấn đề về quá khứ mà mình chưa hiểu của anh ấy, hôm nay lại càng không phải lúc.

“Xin lỗi, em có lẽ có chút...lẫn thần.”

Anh hôn lên trán cô: “Là anh không tốt, báo hại em lo lắng, không sao đâu, ngày mai sẽ có kết quả của bước xử lý bước đầu, sau đó cho dù là chuyện gì, anh cũng sẽ nói rõ với em trước, để em khỏi sốt ruột.”

“Em hiểu, khuya rồi, ngủ đi anh.”

Cô không nói gì nữa, ngón tay luồn vào áo ngủ anh, giúp anh mát xa lưng. Bình thường lúc anh mệt mỏi, rất thích được cô mát xa, nhưng lúc này anh lại giữ lấy tay cô: “Đừng cử động tùy tiện.”

“Ai dào, em giúp anh thư giãn mà.”

“Em quên là tay em đang bị thương sao?” Anh cười, một tay nhấc tay trái của cô lên đặt trên gối, sau đó đột nhiên lật người đè lên cô, “Thật ra, còn có cách thư giãn hơn nữa.”

Cô không ngờ anh còn có tâm trạng thân mật với mình, nhưng cô không thể cưỡng lại đòi hỏi cuồng nhiệt của anh, nụ hôn này tiếp nụ hôn khác nhẹ nhàng phủ lên mặt cô, cổ cô.

Cô đáp lại nụ hôn của anh, nhưng không thể hoàn toàn nhập tâm như mọi khi. Cô bất giác mở mắt ra, dường như muốn ngắm nhìn người đàn ông đang âu yếm cô. Nhưng dưới ánh sáng le lói của ngọn đèn dưới đất, cô chỉ có thể nhìn thấy đường nét của cơ thể anh đang lên xuống trên người cô.

Nụ hôn của anh càng lúc càng cuồng nhiệt hơn, dai dẳng hơn, say mê hơn. Trong khoảnh khắc hoài nghi ngập tràn trong lòng, cô vẫn rung động trước anh. Chung sống hơn hai năm nay, họ đã sớm quen với cơ thể của nhau, hòa hợp hoàn toàn mà không cần phải diễn kịch.

Lúc anh đi vào trong cô, cô hoàn toàn hiến dâng cho anh. Trong bóng tối, sự đột kích, tiếp nhận, thỏa mãn và chiếm hữu cùng hơi thở sâu càng lúc càng rõ ràng hơn, gấp gáp hơn trong màn đêm tĩnh mịch. Lúc cao trào, anh áp sát vào tai cô, dường như nói gì đó, nhưng khoảng cách quá gần, cô không nghe rõ, vừa quay sang thì đã bị môi anh khóa chặt, sau đó thì như muốn nổ tung.

Anh ôm chặt lấy cô, không nhúc nhích, hai cơ thể áp sát vào nhau, đầu anh ngả vào cổ cô ngủ ngon lành, cô nghiêng đầu hôn lên tóc anh, đột nhiên câu nói vừa nảy của anh xẹt ngang qua đầu cô, lại một lần nữa lọt vào tai cô, cô hoảng hốt nhận ra, hình như anh nói: “Sinh cho anh một đứa con nhé, Lộ Lộ.”

Buổi chiều ngày kia, lãnh đạo trường gọi điện bảo Cam Lộ đến phòng khách, nói phụ huynh Thẩm Tư Duệ đến muốn gặp cô để nói lời xin lỗi. Lãnh đạo mở lời, cô không thể không đến, hơn nữa người đến không phải là ông chủ công ty địa ốc Tín Hòa mà là phu nhân ông ta, cô nghĩ cô càng phải đến đó xem sao.

Người phụ nữ trung niên ngồi trong phòng khách là mẹ của Thẩm Tư Duệ, Lư Ngọc Bình, bà ta xách một giỏ trái cây to, đang trò chuyện với phó hiệu trưởng Vạn. Vợ chồng họ Thẩm khởi nghiệp từ xưởng may quần áo, sau khi kiếm được tiền, Thẩm Gia Hưng bỏ vốn đầu tư nhà đất, có thể nói là lên như điều gặp gió, Lư Ngọc Bình tiếp tục quản lý công ty may mặc. Đáng người bà trung bình, ăn mặc kín chu, xách túi LV cỡ lớn, xử sự khôn khéo từng trải hơn con gái Thẩm Tiểu Na rất nhiều.

Lúc Cam Lộ bước vào, Lư Ngọc Bình đứng dậy tỏ ý xin lỗi, nói mình vừa công tác ở nước ngoài về, liền vội đến trường ngay, sau đó không ngớt phê phán mình và chồng bận rộn với công việc ít quan tâm đến con cái, gây phiền hà cho trường và thầy cô, Cam Lộ đành khách khí đáp lễ lại, tỏ ý không chấp nhận hành động của Thẩm Tư Duệ, còn xử lý thế nào là do nhà trường quyết định.

Lư Ngọc Bình đột ngột lấy ra một cái phong bì, nói là chi phí thuốc men và bồi dưỡng nhét vào tay cô. Cam Lộ bị làm cho kinh ngạc, vội vàng nói: “Tôi xin nhận tấm lòng, còn cái này tôi không thể nhận được.” Cô xua tay từ chối vô cùng vất vả, vừa đưa mắt nhìn phó hiệu trưởng Vạn cầu cứu. Nhưng phó hiệu trưởng Vạn ở trong trường rất có quyền uy, suy cho cùng phần từ trí thức không có nhiều kinh nghiệm giao tiếp với dân làm ăn, chỉ ngồi bên cạnh nhắc đi nhắc lại “Xin đừng khách sáo”, cái quan trọng thì chẳng giúp được gì.

Cam Lộ đang vừa nói vừa cáo lui, thụt lùi ra ngoài hành lang có nhiều người qua lại trước phòng khách, thái độ rất kiên quyết, Lư Ngọc Bình lúc đó mới chịu cất phong bì đi.

Khó khăn lắm mới tiễn Lư Ngọc Bình về được, Cam Lộ xin với phó hiệu trưởng Vạn: “Tôi chỉ có thể nói Thẩm Tư Duệ không có ý đẩy tôi, vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, xử lý thế nào mong các vị lãnh đạo quyết định, tôi không có ý kiến. Xin nề tình tôi bị thương mà vẫn không nghỉ phép, sau này đừng vì chuyện này mà gọi phụ huynh đến tìm tôi nữa.”

Phó hiệu trưởng Vạn cười hề hề: “Tôi không vì bà ấy thành khẩn xin lỗi mà bỏ qua cho bà ấy, nếu không quy định của trường chẳng phải trở thành trò cười hay sao, làm sao có thể răn đe học sinh khác. Được rồi, cô không cần bận tâm đến chuyện này nữa.”

Cam Lộ trở về văn phòng, nắn nắn hai bên má tê đi vì cười, nghĩ, cái bà Thẩm phu nhân này rất giống với những gì cô tưởng tượng về dân làm ăn. Chưa gặp được Thẩm Gia Hưng, cô không hề thấy tiếc nuối vì dù sao cô cũng hoàn toàn không có ý định đi gặp vợ chồng họ khi chưa suy nghĩ thấu đáo.

Đúng như những gì Tần Vạn Phong dự đoán, ngày hôm sau An Đạt bị cơ quan chức năng niêm phong, tạm thời ngừng kinh doanh để phục vụ công tác điều tra.

Cũng đúng như những gì Nhiếp Khiêm dự đoán, Húc Thăng mở cuộc họp báo tại tỉnh lỵ W của tỉnh bên, nói rõ tình hình cho báo giới biết, rằng họ đã chủ động mời bộ phận QA tham gia vào công tác điều tra chất lượng sản phẩm, nhưng không hề nhắc gì đến rắc rối của công ty An Đạt, lời phát biểu dĩ nhiên hàm ý rất rõ không để tâm đến cáo buộc của công ty Tín Hòa, ngược lại còn yêu cầu Tín Hòa cung cấp chứng từ và biên bản nhập hàng, chứng minh lô hàng cốt thép đó là do họ cung cấp.

Cơ quan chức năng dĩ nhiên vẫn tuân thủ triển khai công tác điều tra, sự việc tạm thời rơi vào trạng thái giằng co.

Cam Lộ nói lên nghi vấn của mình, Thượng Tu Văn lại không giống như Nhiếp Khiêm cảm thấy buồn cười mà kiên nhẫn giải thích với cô: “Bộ phận QA của Húc Thăng do anh rể thứ hai phụ trách, anh ấy làm việc cẩn thận, chất lượng sản phẩm từ trước đến nay luôn được đảm bảo, nên không thể có tình huống này. Nhưng sự việc sau khi được báo chí đưa tin, đã ảnh hưởng rất lớn đến việc tiêu thụ sản phẩm, không thể không có tìm cách minh oan. Trước mắt không phải là đùn đẩy trách nhiệm, chỉ là anh và An Đạt chỉ có quan hệ làm ăn với Tín Hòa, không hề có tư thù cá nhân, cậu lại càng không trực tiếp qua lại với họ. Mục đích trong hành động lần này của Tín Hòa ai cũng không thể nói rõ, đành thấy chiều thì tiếp chiều thôi, xem lão Thẩm đi nước cờ sau như thế nào.”

Thế nhưng Thẩm Gia Hưng vẫn chưa xuất chiêu, Thượng Tu Văn nói với Cam Lộ, ngày thứ ba sau khi Húc Thăng mở họp báo, tỉnh bên đã xảy ra rắc rối y như vậy, thậm chí còn nghiêm trọng hơn, cơ quan kiểm định chất lượng của tỉnh đang vào cuộc điều tra, anh phải đến đó ngay để giúp cậu xử lý.

Cam Lộ nghĩ, đây có phải có nghĩa là sản phẩm của Húc Thăng thật sự có vấn đề, An Đạt chính là bị lôi vào, không có bất kỳ trách nhiệm nào.

Cô chỉ gặp Ngô Xương Trí có vài lần, dĩ nhiên cô quan tâm đến số phận công ty của chồng mình hơn. Nhưng Ngô Lê Quân và Thượng Tu Văn đều mặt mày căng thẳng, cô nghĩ họ dù sao cũng là anh em, cậu cháu, mình rút cuộc chỉ là người ngoài, suy nghĩ này có vẻ hơi ích kỷ, cô không nói gì, lập tức đi chuẩn bị hành lý cho anh, tiễn anh ra cửa.

Những ngày tiếp theo, Phùng Dĩ An ở lại công ty phối hợp điều tra, Thượng Tu Văn bay đi bay về giữa hai thành phố này và thành phố J. Mỗi lần anh trở về, không đợi Cam Lộ hỏi, liền chủ động kể cho cô nghe diễn tiến của sự việc, anh nói không tương tận cho lắm nhưng rõ ràng và đi vào vấn đề chính. Cô nghĩ, chỉ ít anh cũng tiếp thu lời cô nói, thành ý đã bộc lộ ra, trước mắt cô chẳng có gì để phàn nàn.

Đột không khí lạnh đến từ Siberia đến đúng như dự báo thời tiết, nhiệt độ hạ thấp đột ngột, chỉ trong một đêm thành phố chính thức bước sang mùa đông, mưa lạnh rơi dầm dề, chẳng có vẻ gì là muốn tạnh, qua ngày hôm sau lại rơi một trận tuyết nhỏ. Người đi bộ qua lại trên đường đã thay quần áo

mùa đông, che ô cúi đầu bước vội trên đường.

Cam Lộ theo thông báo của trường, đến phòng thu của kênh giáo dục đài truyền hình tham dự vòng bán kết cuộc thi kỹ năng dạy của giáo viên trẻ.

Cuộc thi vốn dĩ đã có không khí căng thẳng, lại diễn ra ở đài truyền hình là chuyện trước đây chưa từng có, dưới ánh đèn flash chói mắt, có camera quay trực diện, có biên đạo chỉ huy hiện trường, có người dẫn chương trình miệng như bôi mỡ, có khán giả cổ vũ theo sự chỉ đạo của biên đạo, khiến mọi người đều không khỏi xi xào bàn tán: “Giáo viên cũng phải tham gia làm người mẫu từ lúc nào thế?” Lại có người rầu rĩ nói: “Kênh giáo dục căn bản là không có ai xem, bình thường cứ chiếu đi chiếu lại mấy cái phim hoạt hình dụ dỗ mấy đứa bé chưa đến tuổi đi học, làm cái trò này có ý nghĩa gì chứ.”

Nói thì nói vậy, sự sắp xếp của lãnh đạo ai cũng chẳng dám làm trái. Đến lượt Cam Lộ lên giảng, cô nhìn thấy Tiền Giai Tây không biết từ lúc nào ngồi ở một vị trí ngay hàng đầu tiên, tí mắt cười vỗ tay cổ vũ cô, cô bỗng cảm thấy thư thái. Sau khi trả lời câu hỏi chần chịt trăm lần như một của một người dẫn chương trình truyền hình, cô bắt đầu từ tốn giảng bài, rành rọt đầu ra đó, giảng xong cô chỉ thấy một mình Tiền Giai Tây bật ngón tay cái chỉ về phía cô.

Chương trình này chỉ là thu lại, không có công bố giải thưởng và phát thưởng ngay tại hiện trường, nghe nói đợi đến khi quyết định các tiết mục được giải, người thắng cuộc còn phải đến trường quay một lần nữa, lãnh giải thưởng, lúc đó toàn bộ chương trình mới kết thúc, sau đó mới sắp xếp thời gian phát sóng. Cam Lộ không hề quan tâm đến những việc này, chỉ mừng là đã hoàn thành nghĩa vụ mà trường giao phó, còn đoạt giải thưởng hay không, đó không phải là việc cô cần bận tâm.

Ra khỏi trường quay, Cam Lộ và Tiền Giai Tây cùng đi ăn món Thái, hai người che ô đứng dưới một tán cây ở cửa sau đài truyền hình đợi taxi. Theo Tiền Giai Tây, thời điểm này vừa đúng lúc tài xế taxi dỗi ca, đứng ở cửa trước đông đúc đợi xe cơ hội bắt được xe sẽ thấp hơn cửa sau. Trong lúc bọn cô đang nói chuyện phiếm thì Tiền Giai Tây hất cằm nói: “Xi, thật không chịu nổi cái điệu bộ làm ra vẻ mình là ngôi sao của cô ta.”

Cam Lộ nhìn theo, dưới những bông tuyết lất phất, một cô gái với thân hình cao ráo thon thả, đẹp mê hồn từ cửa sau bước ra, chính là đàn chị của bọn cô Lý Tư Bích. Tuy là người dẫn chương trình trên truyền hình, cô ta không hề đạt được thành tích gì lớn lao, nhưng chỉ ít ở thành phố này cũng được mọi người biết đến. Cô ta từ về mặt kênh chiếu cho đến dáng đi chánh chộc đều biết rõ người khác chắc chắn sẽ phải nhìn mình nhưng làm bộ không quan tâm đến những người đó, đứng thật như là Tiền Giai Tây nói, không phải ngôi sao mà tỏ ra mình là ngôi sao.

Lý Tư Bích từ trường đại học vào được đài truyền hình luôn là tiêu điểm của mọi con mắt, tự cao tự đại, trên mặt cô ta luôn hiện rõ hai chữ kiêu ngạo. Cam Lộ chưa từng qua lại với cô ta, lẽ dĩ nhiên cũng không chủ động bắt chuyện với cô ta như một fan hâm mộ. Tiền Giai Tây tuy vừa là đàn em vừa là đồng nghiệp nhưng thực chất chẳng có chút cảm tình nào với cô ta, bình thường đụng mặt nhau trên trường quay, cùng lắm chỉ hờ hững chào nhau một tiếng.

Cam Lộ đang định nói thì Tiền Giai Tây đột ngột hạ thấp giọng như thì thầm: “Nhìn kia, kẻ quỷ dưới chân Lý Tư Bích trong truyền thuyết.”

“Lại là tin giật gân ở đài cậu chứ gì.” Dù gì cũng chỉ là một thành phố cấp tỉnh, ít ra báo chí cũng chẳng quan tâm đến động tĩnh của cô dẫn chương trình đài truyền hình địa phương.

Tiền Giai Tây cười hề hề: “Đừng đó, trong đài đều nói cô ta đang lén lút qua lại với một người bí ẩn lái Porche 911. Ấy, thật kỳ lạ, chiếc xe này nhìn rất bề thế, sao Lý đại mỹ nhân lại trở nên lặng lẽ thế nhỉ, đi ra bằng cửa sau rồi âm thầm lên xe.”

Cam Lộ định thần nhìn kỹ, đột nhiên há hốc mồm lưỡi cứng đờ không biết nói gì, vội vàng hạ thấp ô xuống che mặt mình lại.

Cô dĩ nhiên biết Lý Tư Bích, còn chủ nhân chiếc Porche 911 màu xám bạc mang biển số tỉnh bên rất có bề thế này cô không những không biết mà còn quen: Người đàn ông vừa bước xuống xe, giúp Lý Tư Bích mở cửa xe, thân mật đỡ cô lên xe, sau đó rõ ga phóng vọt đi đó mặc bộ âu phục màu xám đậm, dáng người trung bình, có gương mặt sáng sủa, phớt đời, không ai khác chính là anh họ của Thượng Tu Văn, Ngô Úy.

Cam Lộ sau khi kết hôn cùng Thượng Tu Văn đến thành phố J một lần, cùng ăn bữa cơm gia đình Ngô Xương Trí coi như ra mặt họ hàng, lúc đó trên bàn ăn cô lần đầu tiên gặp được người mà trước đây chỉ nghe nhắc đến tên, Ngô Úy.

Ngô Úy đến muộn nhất. Có thể nhận ra anh ta được mẹ và hai chị rất nuông chiều, hai anh rể đều làm ở công ty Húc Thăng, lại dưới quyền anh ta dĩ nhiên không dám nói gì anh ta, cha mẹ thì bắt lức với anh ta. Còn vợ anh ta Trần Vũ Phi thì đang cùng người giúp việc bận rộn với một đứa trẻ mới hơn nửa tuổi, chốc chốc lại dứt sữa, chốc chốc lại thay tã, đến cơm cũng chẳng được ăn từ tẻ, rõ ràng chẳng có thời gian đâu để quan anh ta. Anh ta chỉ dùng một ngón tay treu con trai, sau đó ngồi phịch xuống ghế, hoàn toàn không để tâm đến sự bất mãn của cha vì mình đến trễ.

Thái độ của anh ta đối với gia đình rất thờ ơ nhưng lại rất nể trọng Thượng Tu Văn, chủ động giải thích với anh đến sát giờ thì có chuyện đột xuất. Sau khi Thượng Tu Văn giới thiệu, anh ta quét mắt nhìn Cam Lộ một cái, chào khách sáo: “Tu Văn suy nghĩ rất Tây, không muốn tổ chức đám cưới cho đàn ông hoàng tử tẻ, đến hôm nay mới gặp em dâu đây.”

Cô dĩ nhiên cũng lịch sự cười đáp lễ, nhưng không nói gì, đã có Thượng Tu Văn thay cô ứng đáp.

Sau đó Ngô Úy đến đây công tác, cũng giữ lễ cùng dùng bữa với cả nhà Thượng Tu Văn, có thể nhìn ra anh ta rất kính sợ Ngô Lệ Quân, không có cái thái độ bất cần như đối với cha mình. Ngô Lệ Quân trước nay không có thói quen can thiệp cử chỉ, chỉ có duy nhất một lần cùng ngồi với nhau đã nghiêm mặt nói: “Chuyện đàn ông của anh tôi nghe nói không ít, anh cũng qua cái tuổi tam thập nhi lập rồi, có vợ có con có gia đình có sự nghiệp, chẳng lẽ còn phải để cô dạy bảo anh hay sao.”

Ngô Úy dạ thưa rồi rít: “Cô ạ, đó là bọn họ nói bậy với cô thôi, cô thử hỏi Tu Văn thì biết, bây giờ cháu bận rộn chết được, lo quản lý bộ phận kinh doanh, đâu có thời gian làm chuyện phóng dăng.”

Tu Văn chẳng có ý làm chứng cho anh ta, chỉ lười nhác tựa vào lưng ghế, cầm tách trà lên hớp một ngụm, Ngô Lệ Quân hừ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Sau đó Cam Lộ thuận miệng hỏi Thượng Tu Văn: “Anh họ của anh có con rồi mà còn phong lưu vậy sao?”

Thượng Tu Văn nhún vai: “Theo anh nghĩ, dù anh ta có cháu nội cũng chẳng bỏ được cái tính ấy.”

Cam Lộ không khỏi bật cười, lại thấy khó hiểu: “Em không hiểu, vợ anh ta xinh đẹp như vậy, con trai lại rất đáng yêu, chơi bời ở bên ngoài thú vị đến nỗi khiến anh ta quên đường về hay sao?” Sau đó nhìn Thượng Tu Văn: “Có phải đàn ông bẩm sinh đã không thỏa mãn với cuộc sống gia đình đơn giản không?”

“Đừng có mà gài bẫy anh.” Thượng Tu Văn vui vẻ véo mũi cô: “Anh không như thế, anh là người đàn ông rất yêu gia đình mình, hơn nữa lại là một gã sợ vợ.”

Cam Lộ chun mũi: “Ông lớn anh đến bình dầu trong nhà đồ cũng chẳng đến lượt dựng lên, có người sợ vợ như anh không?”

“Đó là do bình dầu toàn được em sắp xếp đâu ra đấy, anh chẳng lấy đâu ra cơ hội thể hiện.” Anh bất chợt ôm lấy cô, thành thật nhìn vào mắt cô, “Lộ Lộ, nếu em sinh cho anh một đứa con, anh chắc chắn sẽ không chỉ sợ vợ mà còn là một fan cuồng nhiệt của cái gia đình này.”

Đó là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô về con cái, cô đỏ mặt, nhưng lúc đó trong lòng cũng rất xao động, rồi cũng chẳng có thời gian rảnh rỗi đi quan tâm đến ông anh họ phong lưu của chồng nữa.

Bây giờ Ngô Úy đã 33 tuổi, đang ở thời kỳ sung sức nhất, còn lâu mới đến giai đoạn ôm cháu nội, con đường phong lưu vẫn có thể mặc sức tung hoành, chỉ là đan díu với cả cô dẫn chương trình của đài truyền hình, lại là đàn chị của cô, thật là ngoài sức tưởng tượng.

Tiền Giai Tây thường cười nhạo rằng đài cô có rất nhiều tin tức giật gân li kì, Cam Lộ nghe mà khó bề tưởng tượng, hoàn toàn không thể nghĩ những chuyện này lại không xảy ra trên báo lá cải mà ở ngay bên cạnh người bạn thân mình. Cô không thể không mượn câu nói nổi tiếng của một người nào đó: “Giới quyền quý thật loạn lạc.” Tiền Giai Tây thì ra vẻ nghiêm túc gật gù đồng ý: “Đúng là quá loạn luôn ấy chứ.”

Nhìn chiếc xe nhanh chóng biến mất trong dòng xe cộ tấp nập, Cam Lộ nghĩ, không biết Lý Tư Bích có biết chàng hoàng tử trên chiếc Porche 911 đó đã thành gia lập thất rồi không, nhưng đó không phải là chuyện mà cô quan tâm.

Cô trong lòng bỗng thấy buồn bực, gần đây Thượng Tu Văn vì chuyện của Húc Thắng mà chạy đi chạy lại như con thoi giữa hai nơi, lúc nào cũng trong trạng thái vội vã, vô cùng mệt mỏi, hôm nay còn đang ở thành phố J chưa về. Vậy mà sao người thừa kế cũng là tổng giám đốc Húc Thắng xem ra lại có vẻ nhàn nhã thế nhỉ, có thể lái xe máy tiếng đồng hồ đến đây bao gái? Không cần phải nói theo cách của Tiền Giai Tây, anh ta và Lý Tư Bích gần đây qua lại thường xuyên, chắc chắn mất thời gian ở đây không ít.

Tiền Giai Tây đọc trên báo thấy giới thiệu một nhà hàng món Thái rất hấp dẫn. Nhà hàng này không được lớn lắm, cách bài trí đậm phong vị Đông Nam Á, đâu đâu cũng có tượng voi điêu khắc, những bức bình phong dùng để ngăn không gian quán rất tinh xảo, tỉ mỉ, trên những chiếc ghế dựa bằng mây đặt những tấm nệm mỏng bọc bằng vải lụa đủ màu sắc theo phong cách Thái Lan, nhân viên phục vụ mặc trang phục truyền thống của Thái Lan đi đứng nhẹ nhàng, âm nhạc kiểu Thái vang lên du dương khiến người ta có cảm giác thư thái. Nhưng sau khi các món mà bọn cô gọi được bê lên hết, Tiền Giai Tây lúc đó mới bắt đầu xì xầm.

“Chắc chắn cái tay viết bài giới thiệu nhà hàng này đã nhận hoa hồng, tăng bốc lên đến tận mây xanh, kéo bao nhiêu khách đến đây nhưng khẩu vị cũng bình thường thôi.”

Cô vừa ăn vừa bình luận: “Thịt heo rất dai, nhai hoài không dứt, còn món cà ri xanh thịt bò với cà dái dê có vị thuốc rất kỳ cục; xúp Tom Yam cay xé lưỡi, ngửi thôi đã sặc, nếu người bị cảm nghẹt mũi đến ăn chắc chắn sẽ rất hiệu quả...”

Cam Lộ trợn mắt nhìn cô: “Cậu đang làm ảnh hưởng đến việc thưởng thức của tớ đấy, không phải cậu nặng nề lôi tớ đến đây à, thức ăn đã gọi rồi, không ăn cho đã thì thật lãng phí.”

“Không thể vì đã lỡ gọi mà phải miết cưỡng ăn.” Tiền Giai Tây lại kéo dài giọng: “Đó gọi là qua loa cho xong chuyện, là không có trách nhiệm với bản thân, tớ trước nay luôn kiên định cho rằng, thái độ đối với việc ăn uống ở một mức độ nào đó phản ánh thái độ của mình với cuộc sống.”

“Cậu ba hoa chích chòe vừa thôi, chè xoài ăn được lắm đấy, cậu ném thử xem.”

“Ngọt quá ngấy quá.”

“Ấy, có phải cậu lại làm tình làm tội với bạn trai rồi không, bình thường cũng đâu có kén chọn như vậy.”

“Bọn tớ chia tay rồi. Cái món cá nướng chanh này mùi vị cũng không đến nỗi.”

Cam Lộ bó tay với việc cô dùng một giọng điệu để nói về hai sự việc khác nhau: “Cậu bây giờ ốm yếu sắp thành tiên rồi đấy, cậu làm ơn ăn uống cho đàng hoàng giùm tớ cái.”

Tiền Giai Tây thấp hơn Cam Lộ 5cm, cao khoảng 1m59, nhưng lúc nào cũng nói mình cao 1m60, cô chỉ nặng không đầy 43 kg, quả thật hơi ốm. Nhưng

cô trước nay đều rất mẫn nguyện về cân nặng của mình, nên chẳng chút phật ý, lúc này lại cười càng toe toét hơn, ngồi dịch lại phía Cam Lộ một chút: “Tớ cảm thấy gần đây cậu chắc chắn được Tu Văn nhà cậu tưới tắm rất kỹ, nên chèn bai tớ chứ gì.”

Cam Lộ nghiêng răng: “Đồ chết tiệt nhà cậu, có cần phải bậy bạ hơn nữa không? Đây là nơi công cộng đấy cô ạ, nói lung tung cái gì thế.”

“Tớ nói sự thật mà, cậu xem cậu kia, miệng thì nói là công ty Thượng Tu Văn đang gặp rắc rối, nhưng lại chẳng có biểu hiện gì là sốt ruột, mắt long lanh, lúng liếng thế kia, thần sắc phơi phới gió xuân.”

Cam Lộ nhất thời đờ đẫn không biết nói gì, cô không biết chuyện riêng tư như thế lại có thể phản ánh qua sắc mặt bị người khác nhìn thấy. Không sai, Thượng Tu Văn gần đây rất bận, nhưng không hề lạnh nhạt với cô. Chỉ cần về đến nhà, cô và anh lại quần lầy nhau chẳng khác gì lúc trước. Cô chân chửi một lát, ôm lấy mặt mình: “Cái này, thật không giống bình thường sao?”

“Xem cái thái độ giấu đầu lòi đuôi của cậu kia.” Tiền Giai Tây tám tấc liên hồi, “Đừng nói là tớ đoán trúng phóc rồi nhé.”

Cam Lộ ngẩng đầu lên định nói thì bất chợt ngó người ra, tự lẩm bầm một mình: “Lại gặp người quen ở đây.” Cô nhìn thấy đồng nghiệp Giang Tiểu Lâm đến cùng một người đàn ông đã ngoài ba mươi, tướng mạo chín chu, vốn dĩ cũng chẳng có gì kỳ lạ, nhưng người đàn ông đó lại dắt theo một đứa bé chừng 5, 6 tuổi, ba người họ được nhân viên phục vụ dẫn đến chiếc bàn gần chỗ cô, Giang Tiểu Lâm cũng đồng thời nhìn thấy Cam Lộ, một người luôn điềm tĩnh như cô giáo Giang bỗng dưng mặt đỏ rần rần.

Nhân viên phục vụ dẫn họ đến chiếc bàn duy nhất còn trống, trùng hợp lại ngay gần sát bàn Cam Lộ. Sau khi yên vị, chỉ nghe người đàn ông kia cầm thực đơn hỏi ý kiến, Giang Tiểu Lâm không biết nói gì, còn đứa bé thì cứ túm tút luôn miệng hỏi cái này cái kia, giọng cô bé lanh lốt, miệng mồm lanh lẹ, khiến nhân viên phục vụ phải phì cười. Tiền Giai Tây ngồi ngay sát bên cô bé đó, nghe mấy câu hồn nhiên của con nít, cảm thấy rất buồn cười, bèn quay sang trêu con bé, hai người chẳng mấy chốc trở nên thân thiện, trò chuyện riu rít.

Người đàn ông đó mỉm cười nhìn con gái, nét mặt đầy vẻ yêu chiều. Thế nhưng điệu bộ ngượng ngùng của Giang Tiểu Lâm ngồi bên cạnh lại lọt vào mắt Cam Lộ, cô không muốn đồng nghiệp ăn com mắt ngon bèn vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền, Tiền Giai Tây lấy làm kỳ lạ: “Cậu vừa nãy còn ăn hùng hục như thế, sao lại đột ngột muốn đi vậy?”

“Tớ mới nhớ ra còn một chút chuyện phải làm, chúng ta đi thôi.” Cam Lộ nhanh chóng đưa tiền cho nhân viên phục vụ, cầm lấy cái túi xách của Tiền Giai Tây ấn vào tay cô.

Tiền Giai Tây rầu rĩ nói “tạm biệt” với đứa trẻ rồi đi theo Cam Lộ, vừa đi vừa trách móc: “Thức ăn không ngon, khó khăn lắm mới gặp được một cô bé dễ thương để trêu đùa, cậu lại nói có việc phải đi. Chồng cậu không phải mấy hôm nữa mới về sao, làm gì mà gấp gáp vậy? Ày, đúng rồi, con trai nuôi tốt hay con gái nuôi tốt nhỉ. Hay là, cậu mang thai long phụng đi, một bước đến nơi, tớ có thể trái ôm một bóng rồi, tốt quá đi chứ.”

Mặt Cam Lộ nóng ran, Tiền Giai Tây nhìn thấy, cười nắc nẻ: “Chẳng lẽ hôm nay tớ mới mở miệng linh vậy sao, lại nói trúng phóc rồi. Chẳng lẽ cậu có rồi à?”

“Có cái đầu cậu ấy, cậu bớt nói linh tinh cho tớ nhờ.” Một chiếc taxi dừng trước mặt hai người, Cam Lộ mở cửa xe, đẩy Tiền Giai Tây vào, “Tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nếu đã kỳ vọng như thế

Cam Lộ mặt đỏ như gấc chín, chẳng lẽ kỳ nghỉ hè năm nay lúc đi biển nghỉ dưỡng, Thượng Tu Văn từng nói những lời giống hệt như Tiền Giai Tây vừa nói.

Đêm hôm đó, cô không kháng cự được sự dỗ dành của anh, rốt cuộc nửa chối nửa ưng, cùng anh bước vào căn phòng hướng ra biển trong khu nghỉ dưỡng ven biển. Từng chập gió biển mang vị tanh nồng, nồm mòi thổi đến lồng lộng, anh ôm lấy cô từ phía sau, bờ môi nồng ấm di chuyển từ cổ đến vai cô.

Ông Cam tư tưởng bảo thủ, chỉ cần không uống rượu thì đối với việc giáo dục con gái rất nghiêm khắc, cô từ nhỏ đến lớn đều hành động thận trọng, còn chưa nói đến là một giáo viên thì lời nói và hành động càng phải mẫu mực. Sau khi kết hôn với Thượng Tu Văn, dưới sự dẫn dắt đầy mê hoặc của anh, cô mới từ từ cởi bỏ dần sự cẩn trọng của mình trước anh. Nhưng sau này dọn về ở chung với mẹ chồng, cô luôn tự nhắc mình phải chú ý, không nên tùy tiện trước mặt trưởng bối.

Thân mật ở ngoài trời như vậy, cô không quen chút nào, không khỏi lấy làm kinh ngạc, vừa né tránh bàn tay anh đang luồn vào áo ngủ của cô vừa căng thẳng nhìn dáo dác xung quanh.

Thật ra ban công ở đây xây thụt vào trong, trước mặt là biển cả mênh mông, trừ phi có ai đó đứng xa tít ngoài bờ biển, dùng ống nhòm có chức năng

nhìn vào ban đêm mới có thể nhìn thấy bọn cô.

Cảm giác căng thẳng và phóng túng ấy kích thích cô dữ dội chẳng khác gì những đợt sóng biển cuộn trào, khiến cô vừa thích thú vừa có chút xấu hổ không nói thành lời, lúc lên đến cao trào tự như những đợt thủy triều ầm ầm xô vào bờ, cô đành cắn chặt lấy cánh tay anh, ngăn không cho mình kêu thành tiếng.

Sau khoảnh khắc hưng phấn tột cùng, hai người nhất thời chẳng cảm thấy buồn ngủ, nằm ở chiếc ghế dài ở ban công nhìn sao lấp lánh đầy trời. Thượng Tu Văn lười nhác nói: “Nếu có con, có thể bắt chước cách đặt tên của em.”

Cam Lộ phì cười: “Anh đừng có mà linh tinh, gọi là Thượng Cam à, không phải là rất cổ quái sao?”

Anh rờ cảm ra chiều nghĩ ngợi: “Hình như không được thuận miệng cho lắm, để anh nghĩ đã.”

Cô hỏi anh: “Anh thích con trai hay con gái?”

“Chỉ cần là con của chúng ta anh đều thích, nhưng tốt nhất em sinh cho anh thai long phụng, một trai một gái, như vậy thì quá tuyệt vời rồi.”

Cam Lộ cười khúc khích: “Ày, anh tham quá đấy, nhà anh với nhà em tính ba đời gần nhất chẳng có ai sinh đôi, thế mà lại mở miệng ra đòi thai long phụng cơ đấy.”

Anh ôm chặt lấy cô, cũng cười: “Anh mỗi tối cố gắng hai lần, có lẽ lượng tinh binh bơi đến đích sẽ nhiều hơn một chút, sinh đôi chứ sinh ba sinh năm cũng không thành vấn đề.”

Cô mới đầu còn ù ù cạc cạc, lúc hiểu ra xấu hổ đến đỏ cả mặt: “Chưa thấy ai háo sắc như anh.”

“Gi mà háo sắc, đó là anh dựa vào nền tảng lý thuyết và căn cứ khoa học đáng hoàng đấy.” Anh cười, lại một lần nữa áp sát vào cô.

Hai người lúc đó đều không có mục tiêu nào khác hơn, toàn tâm chờ đợi có con. Nếu lần đó mang thai thì kỳ nghỉ đó có kết quả ít nhiều viên mãn rồi, và đó là điều quý giá lãng mạn nhất trong ký ức của bọn cô.

Nhưng bây giờ, trời rét căm căm, một năm mới lại sắp bắt đầu. Thượng Tu Văn lại đề cập đến chuyện con cái, cô lại do dự.

Thời gian này, Thượng Tu Văn chạy đôn chạy đáo, thời gian ở nhà không nhiều. Sau khi anh chủ động nói cho cô biết đến diễn tiến sự việc, cô phát hiện ra cô thật khó lòng mở miệng hỏi về những hồ nghi đang chất chứa trong lòng cô.

Chồng bạn một mặt đang đối mặt với giai đoạn khó khăn trong sự nghiệp, mặt khác lại giúp nhà người ta giải quyết nguy cơ trong kinh doanh, việc bạn có thể làm chỉ là lắng nghe, giúp anh mát xa cơ thể, nấu cho anh bữa khuya, lại không cách nào nói lên ý kiến của mình, hay có bất kỳ sự giúp đỡ nào. Bạn có thể ngay lúc này căn vặn anh: Trong quá khứ anh đã làm những chuyện gì? Đến những đâu? Trước đây có phải anh sống rất xa hoa không? Anh với người yêu cũ đã trải qua những ngày tháng như thế nào? Hai người thân mật đến mức độ nào rồi?

Cứ tự hỏi mình như vậy, cô quả thật không nghĩ bây giờ là thời cơ thích hợp để tìm hiểu những chuyện đó. Đặc biệt là câu hỏi cuối cùng thật quá riêng tư nhạy cảm, cô cảm thấy chỉ cần dựa vào một câu nói của mẹ chồng, mình hoàn toàn không đủ dũng khí mở miệng hỏi bất cứ điều gì.

Huống hồ Thượng Tu Văn còn thân mật với cô hơn cả lúc trước.

Anh dường như chẳng để tâm đến những rắc rối mình đang gặp phải, trò chuyện với cô nhiều hơn, trên giường luôn duy trì sự nồng nhiệt và đòi hỏi đối với cô.

Ý chí có lẽ có thể chi phối hành động, nhưng ngôn ngữ cơ thể trước nay không biết nói dối. Lúc anh ân ái với cô, hoặc ôm lấy cô, để cô nắm quyền chủ động, hai người vô cùng nhập tâm và hưng phấn, mặc sức tận hưởng những âu yếm vuốt ve của nhau.

Thế nhưng, trong lúc tinh thần thăng hoa, bịn rịn không rời ấy, Cam Lộ lại phát hiện mình không hề đáp lại khao khát có một đứa con của chồng.

Một mặt, cô không thể thuyết phục mình quên đi những lần cần trong lòng, khôi phục lại dáng trạng thái trước đây, mặt khác, công ty Thượng Tu Văn đang đối mặt với nhiều thay đổi lớn về quân số, tương lai chưa biết thế nào, cô không nghĩ đây là thời gian thích hợp để có con, cô quyết định coi như không nghe thấy lời thì thầm bên tai lần đó của anh, đợi cuộc sống ổn định đã rồi tính.

Chiều ngày hôm sau, Cam Lộ về văn phòng sau giờ lên lớp như thường lệ, các giáo viên khác đều có tiết hoặc có việc, văn phòng chỉ có mỗi mình cô. Cô lấy chiếc bình được nút kín từ trong hộp tủ ra, đang định mở thì Giang Tiểu Lâm bước vào.

“Đây là thuốc à?”

“Có thể nói là thuốc, một bác sĩ trung y bốc thuốc cho tôi gồm 6 mai nhục, sa sâm, nguyên sâm, cam thảo, mạch môn, cát cánh, mỗi ngày sắc một ít uống, nghe nói có thể làm tiêu đàm, thanh cổ mát họng, mùi vị cũng tạm ổn. Chị có muốn thử không?”

Giang Tiểu Lâm cười lắc đầu từ chối: “Cảm ơn, không cần đâu.”

Cam Lộ pha thêm một ly nữa, rồi để ở bên cạnh. Thời gian cô dạy học chưa thể nói là dài nhưng bệnh nghề nghiệp thường gặp của nghề dạy học là viêm

họng mẫn tính. So với các giáo viên khác, bệnh tình của cô còn nhẹ, chỉ cần mua mấy vị thuốc này về, theo lượng mà sắc lên, bỏ vào bình nút kín, mỗi ngày ba lần pha với nước sôi uống, hiệu quả không rõ lắm, nhưng ít ra cũng là sự an ủi cho cái cô họng thường xuyên khó ở của mình.

Đồng nghiệp của cô mỗi người mỗi bệnh khác nhau, mất ngủ, suy nhược thần kinh, viêm dây thanh quản, thoái hóa cột sống, thoái hóa đốt sống cổ, giãn tĩnh mạch đùi...đủ cả và trong lúc than thở về bệnh của mình, ai cũng có chiêu riêng để điều trị, người thì ngâm sâm Tây dương, có người ngâm táo đỏ với câu kỷ tử, có người pha la hán quả, có người ngâm quả lười ươi, có người pha trà ô liu với mật ong.

Chỉ có Giang Tiểu Lâm trong cốc bao giờ cũng là nước sôi. Cô sống ở khu nhà tập thể do trường cấp cho giáo viên còn độc thân, từ cách ăn mặc đến ăn uống đều rất giản dị. Giáo viên ở trường này được đãi ngộ và đòi hỏi cao hơn các trường học khác, mức độ nỗ lực làm việc và mức độ sống tiết kiệm của Giang Tiểu Lâm đều khiến người khác chú ý.

Cô bàn bạc với Cam Lộ về lịch học trước khi thi học kỳ, bàn bạc xong cô lập tức đứng dậy cáo từ, sự ngập ngừng hiện rõ trên nét mặt.

Cam Lộ mỉm cười: “Cô Giang à, ra ngoài ăn cơm gặp phải người quen là chuyện rất bình thường.”

Giang Tiểu Lâm cũng cười, nhưng chẳng có vẻ gì là cất được gánh nặng trong lòng, trong giọng nói chất chứa điều gì đó chua xót: “Tôi không phải muốn bịt miệng cô, cô Cam ạ, cô trước giờ không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, nếu tôi nhất định bị người quen bắt gặp, tôi hy vọng người đó sẽ là cô.”

Cam Lộ nghĩ, dựa vào cách hành xử của Giang Tiểu Lâm, cộng thêm công việc luôn chiếm toàn bộ tâm trí cô, gần như không có khả năng ngoại tình với người đàn ông đã có vợ, chứ đừng nói còn dặt theo cả con gái. Cô thật sự không hiểu ngụ ý trong lời nói của Giang Tiểu Lâm, đành cười nói: “Chỉ trước giờ chưa bàn luận gì về tôi, vậy là đủ rồi.”

“Thật ra tôi không nên sợ người khác nhìn thấy. Người đàn ông đó là đối tượng xem mắt mà một người đàn anh giới thiệu cho tôi, vợ anh ta qua đời vì bệnh tật hơn ba năm trước.”

Cam Lộ hơi ngạc nhiên, trong lòng nghĩ cho dù hẹn hò với người mất vợ cũng xem như là danh chính ngôn thuận mà, đâu cần phải tỏ ra thái độ ngượng ngùng như vậy, cô không biết phải nói gì. Còn Giang Tiểu Lâm dường như đã giấu trong lòng một thời gian dài, bỗng dưng muốn tìm một góc yên tĩnh nào đó trong văn phòng để thổ lộ.

“Tôi chỉ là không hạ nổi quyết tâm. Cô xem, tôi sắp 29 tuổi rồi, cũng đi xem mắt vài lần, không phải người ta chê tôi thì là tôi chê người ta. Dĩ nhiên, e rằng người người ta chê tôi nhiều hơn, lúc nào cũng gặp được vài lần là không tiến triển gì thêm.” Giang Tiểu Lâm giọng đều đều, “Điều kiện gia đình tôi không tốt, tôi nghĩ chắc cô cũng biết. Cha mẹ thì làm ruộng ở quê, chị gái lấy phải một ông chồng vô dụng, em trai đang học cao học, hơn một nửa lương của tôi để dành cho họ. Nói thực, tôi mà là đàn ông, tôi cũng không muốn tìm một người vợ nặng gánh gia đình như vậy.”

Cam Lộ không muốn tỏ thái độ đồng tình, cô đoán Giang Tiểu Lâm tâm sự với cô không phải để tìm kiếm sự an ủi lấy lệ, cô chỉ im lặng lắng nghe.

Quả nhiên Giang Tiểu Lâm không nhìn cô, tự cười nhạo mình: “Đàn anh thật tốt bụng, giới thiệu cho tôi người đàn ông này, là công chức, năm nay 35 tuổi, đã có địa vị ổn định, có nhà, nhân phẩm tốt, có giáo dục, tất cả mọi điều kiện đều tốt, nếu không phải là có con gái nhỏ chắc không đến lượt tôi. Anh ấy không bận lòng đến việc tôi tiếp tục chu cấp cho em trai ăn học, cho cha mẹ tiền dưỡng già, chỉ có một yêu cầu duy nhất là sau này không sinh con.”

Cam Lộ kinh ngạc nhìn cô: “Yêu cầu này đối với phụ nữ mà nói thì thật là ích kỷ quá đáng mà.”

Giang Tiểu Lâm cười tiu nghỉu: “Đúng vậy, thật ra tôi cũng không muốn có con cho lắm, tôi phải gánh vác nhiều như vậy, sức khỏe của cha mẹ và chị gái đều không tốt, anh rể thì vô tích sự, chuyên ngành mà em trai đang học không tệ nhưng bây giờ áp lực tìm việc rất lớn, sau này còn phải mua nhà lập gia đình nữa. Tôi không biết đến ngày nào mới nhẹ gánh nên không dám nghĩ đến việc có con. Nhưng một người đàn ông công nhiên yêu cầu như vậy lại là một chuyện hoàn toàn khác.”

“Phụng dưỡng cha mẹ là chuyện nên làm, nhưng cuộc sống của chị gái và em trai không phải là trách nhiệm của chị, chị không thể vì họ mà hy sinh bản thân mình được.”

“Cô là con một đúng không, cô Cam, cô sẽ không hiểu ở quê nuôi một đứa con ăn học thành tài khó khăn đến thế nào đâu. Năm đó chị gái tôi là người đầu tiên trong nhà thi đỗ đại học, nhưng gia đình tôi không lấy đâu ra tiền để đóng học phí cho chị ấy. Chị ấy khóc một trận rồi cắt giấy báo nhập học đi, đến một xưởng giày ở Quảng Đông làm công nhân, mỗi ngày phải hít hóa chất độc hại, kiếm tiền nuôi tôi và em trai ăn học, cứ thế bảy tám năm trời sức khỏe bị hủy hoại mới đợi được đến ngày tôi tốt nghiệp. Chị ấy lúc đó cũng đã thành gái gò, đành tìm một người đàn ông lấy đại cho xong. Tôi may mắn hơn chị ấy, học hành đến nơi đến chốn, cũng coi như có một công việc tốt, sao có thể hưởng thụ sự hy sinh của chị ấy rồi làm ngơ chỉ biết lo cho thân mình không lo cho chị ấy. Còn với em trai, cha mẹ thà rằng tôi không lo cho họ nhưng phải lo cho đứa con trai duy nhất của họ ăn học từ tốn.” Giang Tiểu Lâm bình thản nói, nhưng nụ cười trên gương mặt có gì đó thê lương, “Haizzz, tôi chưa bao giờ nói với ai những chuyện này, bây giờ lại kể sạch trơn như vậy có vẻ giống chị Tường Lâm đúng không? (Chị Tường Lâm: Nhân vật chính trong truyện “Chức phúc” của Lô Tấn)

“Không, tôi không biết phải nói thế nào, nhưng chị đã kể cho tôi nghe tức là tin tưởng tôi. Tôi rất khâm phục chị, chị Giang ạ, so ra, nỗi khổ cực của tôi chẳng đáng là gì.”

“So với chị tôi, tôi chẳng có tư cách kêu khổ.” Giang Tiểu Lâm cười lắc đầu, “Thật ra trước đây có người giới thiệu cho tôi một người đàn ông, làm ở ngân hàng, hoàn cảnh giống hệt tôi, từ huyện miền núi hẻo lánh vất vả học hành thành tài, khó khăn lắm mới có chỗ đứng ở thành phố này, có một công việc có thể coi là ổn định. Nhưng có điều anh ấy gánh các ít hơn tôi một chút, tôi và anh ấy nói đến khó khăn của mình đều rất thông cảm cho nhau, nhưng nếu tiến thêm bước nữa thì lại thấy e ngại. Sau đó anh ấy không liên lạc với tôi nữa, đó không phải rơi xuống nước vớ được mảnh vụn mà là cột

thêm đá vào người, nghĩ mà thấy tuyệt vọng, nên đầu dám tiếp tục. Cô chắc không hiểu được cảm giác này.”

“Tôi chưa từng trải qua những chuyện này, nhưng gia cảnh của tôi,” Cam Lộ không định than khổ với người khác, nhưng đã nói đến đây, cô cũng chỉ lắc đầu, “Thật ra không thể nói là tốt, trước đây không chỉ một lần bị cúp điện nước do không có tiền đóng. Có lúc đang nấu cơm thì hết ga, lại không có đủ tiền kêu người ta đến thay bình mới, đành phải dùng bếp than, vật lộn một hồi cũng nấu xong bữa cơm.”

Giang Tiểu Lâm ngạc nhiên: “Nhìn cô giống như người lớn lên trong sung túc.”

“Chị không dám so sánh với chị gái, tôi cũng đâu dám so sánh với chị, đó đâu tính là khổ cực. Tôi luôn cảm thấy, những ngày không may mắn rồi cũng sẽ có lúc qua đi. Nhưng không sinh con thì cảm thấy dường như thiếu điều gì đó, anh chị không bàn bạc thêm xem.”

“Anh ấy rất cương quyết, tôi cũng không muốn trả giá này nọ, chẳng nghĩa lý gì. Tôi và con gái anh ấy quan hệ cũng được, cô cũng nhìn thấy đấy, con bé rất đáng yêu. Bây giờ tôi chỉ chưa hạ được quyết tâm cuối cùng, nếu không gặp người quen cũng chẳng thành vấn đề, ha ha.” Giang Tiểu Lâm cười, nét mặt lại chẳng lấy gì làm vui nhưng cũng không tỏ ra đau buồn, hình như đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cô bèn đứng dậy: “Tôi đi làm việc đây, cảm ơn cô đã lắng nghe.”

Giang Tiểu Lâm đi rồi, Cam Lộ uống hết cốc thuốc đã pha sẵn, lại nghĩ đến câu nói của Thượng Tu Văn: “Sinh cho anh một đứa con nhé, Lộ Lộ.”

Cảm xúc trong cô lẫn lộn chẳng khác gì cốc thuốc trộn lẫn nhiều vị kia.

Đồng nghiệp của cô đang đối mặt với hiện thực cuộc sống khốc liệt, còn thứ cô đối mặt chỉ là một đòi hỏi không thể nào hợp lý hơn trong hôn nhân.

Thượng Tu Văn luôn chủ động trong mọi việc, mỗi lần anh nhắc đến yêu cầu này đều nhằm những lúc cô không thể hoặc không muốn cự tuyệt. Tình cảm hiện tại của họ đang rất sâu đậm, anh tha thiết có con, còn cô lại do dự, tâm trạng này của cô hình như có cái gì đó không phải.

Trận tuyết lớn hiếm thấy áp đến, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy một màn tuyết trắng xóa. Cam Lộ đang lo Thượng Tu Văn phải lưu lại thành phố J thêm một ngày nữa, nhưng đến giờ tan sở, đang lúc đứng ở trạm xe buýt đợi xe, cô bỗng nhiên thấy tiếng còi xe từ phía sau, quay đầu nhìn, Thượng Tu Văn lái chiếc BMW quen thuộc dừng ngay sau lưng cô. Cô vội vàng xếp ô lại, bước lên xe, vừa mừng rỡ vừa lo lắng: “Sau này anh đừng lái xe trong thời tiết này nữa nhé.”

Thượng Tu Văn gật đầu cười: “Chẳng lẽ không thích anh đón về hay sao?”

“Em thà rằng anh về trễ chứ không muốn anh xảy ra chuyện. À, đã là tháng Chạp rồi, không thể nói lung tung được. Tóm lại, an toàn là trên hết.”

Thượng Tu Văn vuốt tóc cô, mỉm cười không nói, rồi cho xe chạy.

Tuyết rơi dày đặc, con gió Bắc thổi qua, những hạt tuyết bé xíu xô nhau vùn vụt chao nghiêng theo hướng gió. Cam Lộ nhìn phía trước thờ dài: “Hình như em chưa bao giờ thấy một trận tuyết lớn như vậy.”

“Ừ, thành phố J tiếp giáp với núi, những trận tuyết thế này rất thường thấy, đợi anh một chút.” Thượng Tu Văn bỗng nhiên cho xe dừng lại bên đường, rồi xuống xe.

Cam Lộ chỉ nhìn thấy anh lao đi trong tuyết, vòng qua đầu xe chạy đến đường dành cho người đi bộ, rồi hình như ghé vào một tiệm tạp hóa cách đó không xa, bỗng tuyết che mắt tầm nhìn, cô đợi cũng đến 5, 6 phút sau mới thấy anh vội vã quay lại, Cam Lộ vội vàng phủ tuyết rơi trên tóc anh, vai anh: “Anh phải che ô chứ.”

Anh cười cầm lấy tay cô, đưa cho cô một túi giấy. Cô mở ra xem, bên trong là khoai lang nướng bọc bơ vẫn còn bốc khói nghi ngút. Đây là món ăn vặt không biết bắt nguồn từ đâu nhưng rất thịnh hành ở thành phố này, thay đổi khẩu vị khoai lang nướng đơn thuần trước kia, quét thêm bơ vào rồi dùng giấy nhôm gói lại đem đi nướng. Cách làm kết hợp giữa Tây và Tàu này đạt được hiệu quả không ngờ, vừa ngon lại vừa lạ miệng. Phía trước những tiệm bán món này luôn có một hàng người mua xếp hàng rồng rắn. Mùa đông đầu tiên lúc cùng nhau dạo phố, Thượng Tu Văn từng xếp hàng mua cho cô, không ngờ hôm nay trong thời tiết khắc nghiệt thế này, anh lại đội tuyết mua về cho cô lần nữa.

“Ăn đi cho nóng.”

Cam Lộ cầm chiếc thìa nhỏ múc một miếng to cho vào miệng, mùi thơm ngọt lan tỏa trong xe, ngọt từ đầu lưỡi cô ngọt đến tận tim. Thượng Tu Văn lái xe, thi thoảng mỉm cười nhìn cô một cái, cô múc một thìa nữa cho anh, anh lắc đầu, lúc dừng đèn đỏ, anh dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng quẹt nhẹ trên khóe miệng cô, rồi cho vào miệng mình, cái cử chỉ vô cùng gọi tình ấy khiến lòng cô dậy sóng.

Về đến nhà, lúc cả nhà đang ăn cơm, Thượng Tu Văn nói về bước đi tiếp theo của công ty, Cam Lộ ngạc nhiên đến đờ cả người, nhưng mẹ chồng bên cạnh lại vô cùng trấn tĩnh, rõ ràng là đã tiên liệu trước sự việc.

“Nói như vậy có nghĩa là An Đạt chịu toàn bộ trách nhiệm trong việc này?” Cô ngập ngừng hỏi.

“Không phải vậy, Lộ Lộ à, anh đã bàn bạc với cậu rồi, không thể để việc này kéo dài mãi được, nó ảnh hưởng rất lớn đến việc sản xuất và kinh doanh của Húc Thăng, gây thiệt hại khôn lường. Một mặt, phải phối hợp điều tra, mặt khác, phải áp dụng các biện pháp chủ động, kịp thời.”

Biện pháp chủ động mà Thượng Tu Văn nói là chỉ Húc Thăng trong ngày hôm đó sẽ mở họp báo lần nữa, tuyên bố thành lập hai chi nhánh tiêu thụ, trực tiếp quản lý việc tiêu thụ ở hai tỉnh, thu hồi lại quyền đại lý của các đại lý dưới trướng. Ngô Xương Trí với tư cách là chủ tịch Hội đồng quản trị sẽ trả lời

tất cả các câu hỏi của báo giới, kể về con đường gian khổ, đầy khó khăn trong quá trình tiến hành cải tổ sau khi mua lại một doanh nghiệp sắt thép quốc doanh đang đứng trên bờ vực phá sản, thể hiện việc thêm một bước hoàn thiện quản lý doanh nghiệp, và lại các lỗ hổng, gánh vác trách nhiệm xã hội, nỗ lực chinh đốn lại tình hình hỗn loạn của thị trường sắt thép dùng trong xây dựng.

Nội dung của hợp báo lần này đã nhanh chóng được các báo ở tỉnh bên đăng trên trang nhất, bài đăng của báo giới của tỉnh nhà tuy có ngắn nhưng nội dung vẫn thấy được tầm quan trọng.

Thế nhưng Cam Lộ không quan tâm đến tình hình của Húc Thăng, cô hỏi thẳng: “Tu Văn, điều này có nghĩa là Húc Thăng đổ trách nhiệm cho đại lý của mình đúng không? An Đạt sau này sẽ thế nào đây?”

Ngô Lệ Quân đứng dậy, lạnh lùng nói: “Xử lý công việc phải biết phân nặng nhẹ, việc kinh doanh của Húc Thăng một khi có vấn đề thì không dễ gì thu lại nổi. Tu Văn, con với Dĩ An xử lý cho tốt chuyện ở đây nhé.”

Bà đi thẳng vào trong phòng, Cam Lộ bốc hỏa, quay sang nhìn Thượng Tu Văn, Thượng Tu Văn cười trêu: “Lộ Lộ, ý anh không phải như thế, anh không hề thay Húc Thăng ôm vận rủi này, còn An Đạt không phải chỉ của mình anh, cứ cho là anh có thể, Dĩ An cũng chẳng có lý do gì cùng anh làm việc nghĩa khí này đúng không?”

“Bây giờ đã có người đứng ra nhận trách nhiệm về vụ cốt thép kém chất lượng đó, Húc Thăng coi như đã được rửa sạch oan cho mình, sự việc ở tỉnh bên họ chắc cũng nắm được phần thắng rồi, chứng cứ của Tín Hòa vậy là đổ lên đầu An Đạt, lại thêm Húc Thăng lớn tiếng tuyên bố hủy bỏ quyền đại lý, rõ ràng là chứng thực tội danh của An Đạt, chẳng lẽ em suy đoán không đúng sao?”

“Lấy người vợ thích coi tiểu thuyết trinh thám đúng là phải coi chừng.” Thượng Tu Văn vẫn cười, “Đúng vậy, suy luận của em rất chính xác, nhưng anh không thể để cho An Đạt vì một tội danh không tồn tại mà phải chịu trách nhiệm. Húc Thăng thành lập chi nhánh tiêu thụ thật ra là việc đã được bàn từ trước đó, cũng là sự phát triển tất yếu. Sau chuyện này, thao túng Tín Hòa đưa ra chứng cứ dù là ai thì cũng đau đầu rồi đây.”

“Anh vẫn chưa nói đến vấn đề mà em quan tâm, Tu Văn ạ, anh và công ty của anh sẽ như thế nào?”

“Vừa phối hợp điều tra, vừa thanh lý nợ nần.”

Cam Lộ kinh ngạc, thật sự không thể nào hiểu nổi khẩu khí của anh sao có thể bình thản đến vậy: “Được rồi, anh đừng để em phải suy luận nữa, như vậy là công ty sẽ ngừng hoạt động đúng không?”

Thượng Tu Văn nắm lấy tay cô: “Đừng lo, Lộ Lộ, sau khi chuyện này kết thúc, Dĩ An sẽ chính thức giữ chức tổng giám đốc chi nhánh tiêu thụ của Húc Thăng ở tỉnh này, phạm vi phụ trách của cậu ấy cơ bản cũng giống như trước đây, tất cả nhân viên của An Đạt chỉ cần đồng ý cũng có thể qua đó làm việc tương đương như trước.”

“Còn anh thì sao?”

“Anh chắc phải vô công rồi nghề một thời gian rồi.” Thượng Tu Văn dài giọng nhìn cô, khóe miệng có ý trêu đùa, ánh mắt sâu thẳm khiến cô không thể nào suy đoán được, “Bà xã à, thời gian này em phải nuôi anh đấy nhé, em không bỏ anh đấy chứ.”

Cam Lộ dờ khóc dờ cười: “Vậy phải cho chị giúp việc nghỉ thôi, anh phải làm thay việc của chị ấy thì em nuôi anh không vấn đề gì.”

Thượng Tu Văn cười lớn: “Em thật chẳng nghĩa khí gì cả, chẳng thèm an ủi anh lấy một câu, để anh nhẹ nhõm một chút, em sẽ làm hậu phương vững chắc của anh, có việc gì xảy ra cũng không sợ.”

“Rõ ràng là anh trong lòng đã có dự tính, em làm vợ đảm cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Cam Lộ không vui nói, giăng ra khỏi tay anh, “Em đi dọn bát đĩa, rồi chuẩn bị giáo án trước đây.”

Cam Lộ vẫn như thường lệ, dọn dẹp bàn ăn và nhà bếp xong thì lên lầu, ngồi vào bàn làm việc, mở giáo án ra bắt đầu học thuộc. Một lát sau, Thượng Tu Văn cũng leo lên, kéo cô ngồi xuống sofa cùng mình, chậm rãi nói: “Không vui à?”

“Em không cách nào vui được, Tu Văn à, thất nghiệp không phải là vấn đề lớn, cùng lắm thì tìm việc làm mới, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng em không thích cách xử lý sự việc này.”

“Sự việc còn lâu mới kết thúc, Lộ Lộ ạ, người thao túng chuyện này dù có âm mưu gì thì họ cũng bị giáng một đòn chí mạng.” Thượng Tu Văn thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn vợ, “Còn anh, anh cũng không vô duyên vô cớ hy sinh bản thân mình vì lợi ích của cậu đâu.”

Cam Lộ không vui nói: “Dĩ nhiên, hai người là họ hàng mà, cũng không thể nói là hy sinh.”

“Anh không có ý đó. Làm đại lý thu nhập ổn định, mạo hiểm không lớn, nhưng cũng không có nhiều không gian phát triển. Ban đầu lúc làm nghề này, anh cũng không có dự định lâu dài, chỉ là để cho qua ngày.”

“Còn trẻ vậy mà đã bắt đầu quyết định sống cho qua ngày rồi ư?”

“Ừ, người không có mục tiêu rất dễ như thế.” Giọng Thượng Tu Văn đều đều.

Cam Lộ không khỏi kinh ngạc. Dĩ nhiên, từ khi quen Thượng Tu Văn, cô đã chú ý đến vẻ lười nhác này của anh, nhưng chỉ dừng lại ở thần thái, chứ

trước nay anh chưa bao giờ biểu hiện thờ ơ với cuộc sống nên cô thấy chẳng có gì lạ. Vậy mà giờ anh thẳng thắn thừa nhận mình đang sống cho qua ngày đoạn tháng như vậy thật khiến cô không tài nào chấp nhận được. Thượng Tu Văn chú ý đến thái độ của cô, đưa tay ra nắm lấy tay cô.

“Em không thể chấp nhận được một người sống không có mục đích, đúng không?”

“Em luôn cảm thấy, chỉ sau khi trải qua mọi buồn vui, cay đắng của cuộc đời mới có tư cách đặt ra mục tiêu của bản thân. Tu Văn, anh không đến nỗi không mong đợi điều gì ở cuộc sống của chúng ta đâu chứ?”

“Dĩ nhiên là không, đó là chuyện trước đây. Sau khi kết hôn, suy nghĩ của anh không giống như lúc trước nữa. Nếu bây giờ phụ trách chi nhánh tiêu thụ của Húc Thăng ở đây, sức hấp dẫn đối với anh không nhiều. Thời gian nhàn rỗi của anh đã rất dài rồi, Lộ Lộ, bắt đầu từ năm ngoái, anh dự định vì em, cũng vì hai chúng ta mà chấn chỉnh lại.”

Cam Lộ nghi hoặc nhìn anh: “Đóng cửa công ty cũng được xem là suy nghĩ khởi đầu của việc chấn chỉnh đó sao?”

“Anh từ lâu rất muốn đã muốn rút chân ra khỏi An Đạt rồi, hiện nay lại đúng lúc thời cơ đến. Giúp cậu xử lý sự việc này xong, anh sẽ vì tương lai chúng ta mà suy nghĩ lựa chọn một dự án thích hợp, bắt đầu lại từ đầu. Suy cho cùng nếu cuộc sống không ổn định, anh cũng không có quyền gì bắt em yên tâm chung sống với anh, càng không thể để em yên tâm sinh con.”

Thượng Tu Văn lần đầu tiên nói tỉ mỉ về kế hoạch tương lai của anh, giọng nói thành khẩn khiến Cam Lộ xúc động: “Tu Văn, anh nên biết rằng, em chưa bao giờ yêu cầu anh phải làm ông này bà nọ, kiếm được thật nhiều tiền. Em rất mãn nguyện với cuộc sống hiện tại. Thất nghiệp không phải là vấn đề gì lớn, em chỉ không thích anh tùy tiện vì cậu mà kết thúc sự nghiệp mấy năm vất vả gây dựng của mình.”

“Anh hiểu, anh không tùy tiện đâu.” Anh lắc đầu cười, “Một mình anh, sống sao cũng được nhưng sau khi có em thì phải khác chứ.”

Anh chăm chú nhìn ánh mắt dịu dàng của cô, khoe miệng khẽ nhếch lên, chỉ là một nụ cười mỉm, nhưng lại ẩn chứa hàm ý sâu xa. Anh bình thường chẳng biểu hiện gì nhiều, nhưng lòng cô luôn tan chảy mỗi khi nhìn thấy vẻ thành khẩn trên mặt anh. Cam Lộ vô số lần bị cuốn hút bởi nụ cười của anh, lúc này cũng dậy lên cảm xúc khó tả, tim hình như đập nhanh hơn, nhất thời quên mất nói đến đâu rồi. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh: “Anh đã có mục tiêu rồi thì em sẽ luôn ủng hộ anh. Hai năm nay em có để dành được ít tiền, nếu anh cần, cứ nói cho em biết.”

Thượng Tu Văn vẫn cười, nhưng lại phảng phất nỗi buồn: “Yên tâm đi, không đến nỗi phải đụng đến tiền riêng của em đâu. Anh từng nói, trang trải cuộc sống là trách nhiệm của anh, không cần em phải lo lắng đâu.”

Cam Lộ nép vào lòng anh, nghịch nút áo của anh, hồi lâu không nói.

“Đang nghĩ gì thế?”

“Công việc của anh em không giúp gì được, anh nói em không cần lo lắng, em tưởng thật thế là chẳng lo lắng nữa. Anh có cảm thấy em không đủ quan tâm đến anh không?”

Thượng Tu Văn sững người, rồi lập tức cười lớn, anh cười rất hào sảng, Cam Lộ khó chịu, dùng sức đâm vào ngực anh: “Em hiếm lắm mới tự kiểm điểm trách nhiệm làm vợ chưa tròn của mình, có gì đáng cười đâu?”

“Không phải, anh đột nhiên nhớ đến câu nói của Dĩ An.”

Thượng Tu Văn cố nhịn cười, ra chiều nghĩ ngợi, lắc lắc đầu: “Không được, câu nói này không thể nói cho vợ nghe.”

Cam Lộ nổi lòng hiếu kỳ, hai tay vòng qua cổ anh, nép vào người anh, cười tí mắt: “Có phải đàn ông bọn anh thích nói chuyện đòi trụ không?”

“Em bây giờ không trong sáng đấy cô giáo Cam ạ, sao lại nghĩ đến mấy chuyện đòi trụ thế? Và lại Dĩ An là người rất chú trọng lời ăn tiếng nói sao có thể đi nói những chuyện đòi trụ cơ chứ?” Thượng Tu Văn vẫn trên cổ.

“Vậy có gì mà không thể nói cho em biết?”

“Thật ra câu nói này rất nghiêm túc. Cô Vương thư ký tiền nhiệm của công ty rất thích Dĩ An, thấy cậu ta thất tình, cuối cùng cũng lấy hết can đảm thổ lộ lòng mình với cậu ta. Cậu ta vô cùng ngạc nhiên, lập tức từ chối thẳng thừng, kết quả cô Vương bị tổn thương nộp đơn nghỉ việc, đến công việc cũng không bàn giao lại, để lại một bãi chiến trường. Anh vừa phải cố gắng tìm thư ký mới, vừa mắng cậu ta không khéo léo. Cậu ta nói với anh, có đàn ông thích coi bạn gái mình là thư ký riêng, có đàn ông thích coi thư ký là bạn gái, cậu ta cho rằng đều không tốt, cậu ấy thích bạn gái là bạn gái, thư ký là thư ký.”

Cam Lộ không nhịn được cười khúc khích: “Đối xử với người con gái tỏ tình với mình như vậy hình như không được hợp tình cho lắm.”

“Trong việc này, không thành thật mới chính là cái không hợp tình lớn nhất.”

Cam Lộ thừa nhận anh nói có lý, nhưng cũng nghi hoặc: “Sao bỗng dưng anh lại nghĩ đến chuyện này, chẳng lẽ cũng có thư ký tỏ tình với anh?”

“Em liên tưởng giỏi thật đấy, chồng em hiện tại là tư lệnh nhả túi lại đang thất nghiệp, đến nỗi phải làm thay người giúp việc rửa bát lau nhà kiếm bữa cơm lót dạ, đâu có cô thư ký nào nhắm tịt mắt lại đi tỏ tình với anh?”

“Thượng tiên sinh, anh đánh giá thấp khả năng sát thương của ngoại hình anh quá đấy.”

Thượng Tu Văn cười vui vẻ: “Cám ơn em, bà Thượng, anh biết mình có chút vốn trời cho, nên cũng được an ủi phần nào.”

Nói đùa thì nói vậy nhưng Cam Lộ vẫn không hiểu: “Câu nói của Dĩ An có liên quan gì đến em?”

“Rất đơn giản mà. Anh đồng tình với câu nói của Dĩ An, thư ký là thư ký, bà xã là bà xã. Em là vợ của anh, không cần phải như thư ký, biết tường tận lịch trình, công việc, hỏi ti mi nhất cử nhất động của anh mới coi là hoàn thành trách nhiệm của một người vợ.” Thượng Tu Văn thờ ơ nói, dùng ngón tay chải tóc cô, “Giống như hiện nay anh thấy rất vui.”

Hai tay Cam Lộ vòng qua eo anh, trong lòng thấy ấm áp vô cùng, đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “Anh chạy ngược chạy xuôi như vậy, cậu cũng đi chủ trì cuộc họp. Còn anh ba thì làm gì?”

“Anh ta á à...” Thượng Tu Văn nhún vai, “Anh ta hành tung bí mật, thường ngày chẳng thấy bóng dáng đâu. Lần này lại đòi bỏ công việc bên đó, đến quản lý chi nhánh tiêu thụ ở đây, bị cậu mắng cho một trận.”

Cam Lộ không nhịn được cười ha ha, kể lại cho chồng nghe cảnh tượng ở cổng sau đài truyền hình mà mình với Tiền Giai Tây nhìn thấy hồi đầu tuần trước. Thượng Tu Văn nghe mà dường như có chút kinh ngạc, bất chợt cau mày.

Cam Lộ cười kết luận: “Em đoán anh ta đòi đến đây, không nhất định là vì quan tâm đến chi nhánh tiêu thụ ở đây.”

“Anh ta đúng là bản tính khó đối, nghe nói chị dâu đã cãi vã với anh ta mấy lần, bây giờ lại gây thêm chuyện nữa.” Thượng Tu Văn lắc đầu thờ dãi, “Haizz, cậu lúc nào cũng trọng nam khinh nữ, hai anh rể họ thật ra là người rất được việc, đặc biệt là anh rể thứ hai, rất có năng lực, nhưng chỉ giữ chức nhỏ trong công ty, cổ phần trong tay cũng rất ít, hoàn toàn không thể tham gia vào các quyết sách của công ty. Anh ba thì chẳng để tâm gì đến công việc, cậu hiện giờ tuổi tác đã cao, sức lực không còn như trước, gánh vác Húc Thăng thật sự rất vất vả.”

Cam Lộ bỗng dưng lo lắng, lắc cánh tay anh: “Tu Văn, anh không được đến quản lý công ty giúp cậu đâu đấy, nghe chưa? Lương có cao ngất trời cũng không được, em không muốn hai người ở hai nơi.”

Thượng Tu Văn vòng tay ôm lấy cô, để cô ngồi lên đùi mình, cười nói: “Nếu anh không tìm được công việc thích hợp thì phải làm sao? Em là muốn anh ở nhà ngồi chơi xơi nước hay là muốn anh đi thành phố J?”

“Anh sẽ kiếm được việc mà, em rất tin tưởng ở anh.”

“Tóm lại là không muốn anh đến làm ở Húc Thăng phải không? Vì sao vậy?”

Cam Lộ hơi sững lại: “Hừ, em sợ anh đến đó, bị ảnh hưởng bởi ông anh phóng đảng của anh.”

Thượng Tu Văn cười mà như không cười nhìn cô: “Vậy em đi cùng với anh nhé, anh sẽ chịu sự quản lý của em cả ngày được chưa?”

Cam Lộ nghiêm túc suy nghĩ, nhưng vẫn lắc đầu: “Không được đâu Tu Văn, công việc của em ở đây rất ổn định, nếu hai chúng ta sau này đều không có công việc và thu nhập ổn định, vậy sau này lỡ xảy ra chuyện gì thì rắc rối to, anh còn lại lo cơm áo gạo tiền, đâu thể suy nghĩ kỹ càng về những việc anh muốn làm.”

Thượng Tu Văn chăm chú nhìn cô, rất lâu không nói, Cam Lộ thấy kỳ lạ: “Sao thế, anh thật sự muốn đến Húc Thăng làm việc à?” Cô ngần ngừ một lát, “Em cảm thấy anh không thích hợp với chỗ đó, nhưng nếu anh nhất định muốn đi...”

Thượng Tu Văn nhắc tay cô đặt lên môi: “Không, anh không định đi.” Gương mặt gần đây mệt mỏi, xanh xao vì lo toan của anh nở một nụ cười, mắt sáng lên, “Anh đã thuyết phục được cậu, sau này sẽ vạch ra chiến lược đầu tư hẳn hoi, mời giám đốc điều hành về quản lý việc kinh doanh, đồng thời trao quyền lại cho hai anh rể. Cậu chỉ cần làm tốt công tác bên ngoài, giữ mối quan hệ với chính quyền là được rồi. Thời gian này, anh có thể vẫn phải thường xuyên đi công tác, nhưng mà Lộ Lộ này, anh không muốn chúng ta mỗi người một nơi, dù có khó khăn thế nào, cũng sẽ phải đến đó.”

Cam Lộ lại một lần nữa bị mê hoặc bởi nụ cười của anh, ngón tay đặt trên môi anh di chuyển đến khóe miệng, sau đó di chuyển lên trên, vuốt ve đuôi mắt anh, cơ hồ như muốn nụ cười đó không bao giờ tắt trên khuôn mặt anh, đồng thời cũng muốn mình lúc nào cũng được anh nhìn bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương như thế.

“Tu Văn, nếu... ý em là, nếu anh muốn em có con, em...” Giọng nói của cô càng lúc càng mơ hồ, Thượng Tu Văn hoàn toàn hiểu được tâm lý của cô, mắt anh ngời sáng, thì thầm gọi tên cô, cúi đầu xuống hôn cô.

Cam Lộ cảm thấy, đồng ý có con bây giờ đối với một người không thích bốc đồng như cô có thể xem là một phút bốc đồng hiếm có. Ít ra trước khi nói câu nói đó bật ra khỏi miệng cô, cô không hề nghĩ rằng mình đã hoàn toàn hạ được quyết tâm.

Nói xong câu đó, cô không hề hối hận. Trải qua cuộc sống hai năm đầy lý trí và bình lặng, cô rất muốn giữ lấy sự hòa hợp và mặn nồng của hai vợ chồng trong thời gian này. Một người luôn có chừng mực trong từng cử chỉ, hành động như Thượng Tu Văn tỏ ra vô cùng cuồng nhiệt khiến cô bất ngờ, đồng thời cũng bị cuốn vào trong đó.

Cô nghĩ, bọn cô cuối cùng cũng cần một đứa con, nếu đứa bé ra đời trong sự mong mỏi của cha nó như đó cũng là một việc hạnh phúc.

Sau đó, Thượng Tu Văn ngoài đi công tác ở thành phố J ra, bỗng nhiên trở nên nhàn rỗi. Anh chỉ thi thoảng đến công ty xử lý các hóa đơn chứng từ, đơn đốc hai nhân viên mà công ty còn giữ lại nhanh chóng kết toán, phần lớn thời gian đều ngồi trong phòng làm việc, máy tính, máy fax đều mở, nghiêm nghiêm gia nhập đội ngũ SOHO.

Anh giải thích là anh đang khảo sát dự án, còn Ngô Lệ Quân hầu như chẳng tỏ ra lo lắng gì với tình cảnh của con trai hiện nay, Cam Lộ cảm thấy nếu như cứ căn vặn, hỏi han thì sẽ gây áp lực tâm lý cho chồng, hơn nữa, Thượng Tu Văn cho dù lúc mới qua lại với cô, xem ra lúc lười biếng nhất cũng chưa từng ngừng làm việc, cô nghĩ cô không nên lo lắng quá nhiều.

Ngoài việc Thượng Tu Văn chưa xác định được mình cần làm gì khiến Cam Lộ khỏi lo lắng ra, những ngày tháng tiếp đó trôi qua vô cùng bình yên, thậm chí có thể dùng thêm một từ nữa là: mẫn nhàn.

Mùa đông năm nay, nơi đây và đa số các tỉnh phía nam đều có trận tuyết rơi lớn hiếm thấy, nghe nói nhiệt độ thấp nhất trong vòng hơn 40 năm trở lại đây, tuyết đóng dày nhiều ngày không tan, giao thông trong thành phố bị ảnh hưởng nghiêm trọng, đồng nghiệp đi làm đề than thở không ngớt, dường như chỉ có Cam Lộ là chẳng than phiền gì, khỏe miệng lúc nào cũng nở một nụ cười.

Thượng Tu Văn rất ít khi ra ngoài tiếp khách, lúc không đi công tác, chỉ thỉnh thoảng đến công ty, sau đó mỗi chiều đến phòng tập thể hình, tập xong, tiện đường đến đón Cam Lộ cùng về.

Buổi tối, hai người bận rộn với công việc của mình trong phòng làm việc. Cam Lộ đến giờ lên giường xem tiểu thuyết trinh thám, anh xem xong giấy tờ đi theo, hai người ôm nhau ngủ, gió lạnh rít bên ngoài nhưng trong phòng lại ấm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Vì sao lại hoài nghi như thế?

Chớp mắt một cái học kỳ lại sắp kết thúc, Cam Lộ bận rộn xong với kỳ thi học kỳ, thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay, Thượng Tu Văn bỗng dưng nói có buổi tiếp khách, muốn dẫn cô theo cùng. Cô có chút bất ngờ, trước đây Thượng Tu Văn chưa bao giờ dẫn cô đến các buổi tiếp khách làm ăn cả. Chỉ có dịp cuối năm, cô mới đi dự buổi tiệc do công ty An Đạt tổ chức nhân viên và người nhà của họ, mọi người cùng nhau ăn uống, Phùng Dĩ An đại diện cho công ty phát bao lì xì, coi như là tổng cựu nghênh tân, vui say một bữa. Bây giờ An Đạt đã ngừng hoạt động, chẳng lẽ cùng nhau mở tiệc chia tay hay sao.

Thượng Tu Văn cười lắc đầu: “Việc anh đang làm có tín hiệu tốt, sau tết, anh đến làm việc tại công ty đầu tư Viễn Vọng, hôm nay đi dùng cơm cùng với các lãnh đạo và nhân viên cấp cao của Viễn Vọng, muốn đề em gặp mặt đồng nghiệp mới của anh.”

Anh giới thiệu về công ty Viễn Vọng vô cùng ngắn gọn: “Công ty đầu tư này thành lập 5 năm rồi, rất có thực lực, trước đây cũng đầu tư vào nhà đất, mấy tháng trước mới được một tổng giám đốc du học ở nước ngoài về, lĩnh vực đầu tư bắt đầu được mở rộng, anh thấy viễn cảnh phát triển của nó, sau này sẽ phụ trách vận hành một bộ phận.”

Cam Lộ chẳng có chút khái niệm nào đối với mấy từ đầu tư, phát triển, chỉ là cô có cách nhìn truyền thống đối với công việc luôn luôn cho rằng dù là bất cứ ai, tốt nhất cũng nên có một công việc chính thức, nghe tin này dĩ nhiên rất vui mừng.

Cô theo lời dặn dò của Thượng Tu Văn, trang điểm nhẹ nhàng, thay một bộ váy lịch sự, nhưng đến nơi dùng cơm mới phát hiện mình vẫn chưa đủ trang trọng.

Mấy ngày liền tuyết rơi rồi lại dừng, nhưng không hề có ý muốn tạnh hẳn, hôm nay ngoài trời bỗng tuyết lại lát phất, Thượng Tu Văn lái xe đi thẳng ra ngoại ô.

Cam Lộ không ngờ, nơi có vẻ lạnh lẽo, vắng vẻ này lại có một nhà hàng sang trọng như thế. Khu vườn đầy phong cách, trước cửa treo bảng hiệu hội sở Tùy Duyên, xe chạy vào trong chỉ thấy đèn lồng giăng khắp nơi, ánh đèn màu đỏ thắm in lên những bông tuyết bay đầy trời khiến người ta có cảm giác không biết là thực hay mộng.

Bãi đỗ xe là hàng hàng lớp lớp những chiếc xe con sang trọng, chiếc xe BMW của Thượng Tu Văn lọt thỏm vào trong. Hai người xuống xe, lập tức có nhân viên phục vụ cầm ô đi đến. Thượng Tu Văn cầm lấy ô, che cho Cam Lộ, hai người cùng đi xuyên qua khu vườn, bước lên cầu thang lát bằng đá Đại Lý trải thảm đỏ, luồng khí ấm bên trong tỏa ra. Cam Lộ mặc phong phanh bây giờ mới thấy ấm lại.

Trước mặt là một hội trường rất lớn được trang trí vô cùng rực rỡ, sau cầu thang hai bên là tranh thủy mặc, tiếng nước róc rách chảy phía dưới, ngay dưới chân cầu thang là hồ nước hình con sò, bên trong những chú cá Koi Nhật Bản tung tăng bơi lội. Phía bên trái hội trường là dàn nhạc dân tộc, mô hình phỏng theo chuông nhạc, khánh nhạc đời xưa đặt dưới đất, mấy cô gái trẻ mặc trang phục cổ trang mỗi người chơi một loại nhạc cụ: đàn tranh, tỳ bà, thổi sáo, địch, đang cùng hợp tấu bản “Thái vận truy nguyệt”, tiếng nhạc trong vắt, du dương níu chân không ít thực khách, mãi cho đến khi tiếng nhạc dứt hẳn họ mới lục tục lên lầu trên vào phòng đã được đặt sẵn.

Trong phòng đã có hơn mười mấy người, nam có nữ có, toàn bộ đều ăn mặc rất trang trọng và hợp mốt. Thượng Tu Văn trước tiên giới thiệu cô với vợ chồng Vương Phong, chủ tịch hội đồng quản trị của Viễn Vọng. Vương Phong có lẽ ngoài 40 tuổi, dáng người trung bình, tóc cắt ngắn gọn gàng, hai bên thái dương đã xuất hiện lốm đốm tóc bạc, tướng mạo bình thường nhưng phong thái lại khá bất mạt, vợ ông Từ Hoa Anh khoảng hơn 30 tuổi, cao ráo lanh lợi, mặc một bộ váy màu đen sang trọng. Thượng Tu Văn giới thiệu bà ta là chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Phong Hoa, doanh nghiệp tư nhân lớn nhất ở thành phố này, tiếng tăm còn lớn hơn cả chồng bà, Cam Lộ cũng từng xem một bài báo đưa tin về doanh nghiệp này.

Từ Hoa Anh rất cởi mở tự nhiên: “Tu Văn, nhắc đến chức vụ mà làm gì, hôm nay tôi là bà Vương được ông Vương dẫn đến dùng cơm thôi.”

Mọi người đều cười, Vương Phong cũng mỉm cười: “Bà xã ạ, em thật biết giữ thể diện cho anh đấy.”

Những người khác đều là cổ đông hoặc cán bộ quản lý của Viễn Vọng, mọi người đều dẫn vợ mình theo, chỉ có tổng giám đốc trẻ tuổi Lộ Phi là đi một mình, anh ta chưa đến 30 tuổi, có gương mặt sáng sủa, đẹp trai, thần thái điềm đạm và hướng nội, rất nổi bật trong đám đông.

Buổi tiệc bắt đầu, Vương Phong hỏi Lộ Phi ngồi bên cạnh: “Thời tiết này mà phải đi Quý Dương sao?”

Lộ Phi mỉm cười gật đầu: “Tôi đã bàn giao công việc mấy ngày hôm nay rồi, mong chủ tịch Vương thông cảm cho lần bận việc riêng bỏ việc công này của tôi.”

Từ Hoa Anh cười: “Lộ Phi, tôi rất không tán thành đàn ông vì việc tư mà bỏ việc công, nhưng cậu cứ đi đi, tôi trước giờ đều không xem vào việc của Viễn Vọng, chủ kiến này có thể thay chủ tịch của các cậu đưa ra đấy.”

“Bà xã à, tất cả chủ kiến em đều có thể thay anh đưa ra.” Vương Phong cười lớn, quay sang Thượng Tu Văn, “Tu Văn sẽ đến tiếp nhận công việc điều hành ở một bộ phận nhanh thôi, không sao đâu.”

“Mấy ngày này tôi còn phải đến Húc Thăng một chuyến nữa.” Thượng Tu Văn cười nói, “Nhưng rất nhanh sẽ quay về, không làm ảnh hưởng đến việc mà Lộ tổng đã giao.”

Lộ Phi bên kia bàn nâng ly mời: “Giám đốc Thượng khách sáo rồi, chuyện riêng của tôi ảnh hưởng đến lịch trình của anh, thật có lỗi quá.”

“Thành phố J bên đó nghe nói tuyết rơi rất dày, trận tuyết năm nay thật khủng khiếp.” Một vị phó tổng nói, “Phạm vi ảnh hưởng rất lớn.”

“Đúng vậy,” Từ Hoa Anh nói, “Hai người ra ngoài phải chú ý an toàn đấy.”

Thượng Tu Văn và Lộ Phi đều cười gật đầu để bà an tâm.

Tiếp đó cuộc trò chuyện toàn là nội dung làm ăn mà Cam Lộ cảm thấy rất xa lạ, nhưng ngoài Từ Hoa Anh nói năng hiểu biết không kém đáng nể rầu ra, những phụ nữ khác hiển nhiên đều không thể chen lời vào, cũng vô cùng thận trọng, chỉ hạ thấp giọng trò chuyện với nhau về những đề tài nhỏ nhặt trong cuộc sống như việc học hành của con cái, mua sắm... Cam Lộ phần lớn là ngồi nghe, nhưng cô không hề có cảm giác không tự nhiên. Lần đầu tiên tham gia vào giới làm ăn của Thượng Tu Văn, nhìn chồng mình tuy nói không nhiều nhưng lại rất thoải mái, cô cảm thấy vui vô cùng.

Khi ra về Thượng Tu Văn đi cùng với Lộ Phi.

“Sân bay ở Quý Dương nghe nói phải đóng cửa vì tuyết rơi nhiều, tổng giám đốc Lộ, anh định đến đó bằng cách nào?”

“Ngày mai tôi sẽ đi Quảng Tây, nghe nói đường ở đó đã được khai thông.”

Thượng Tu Văn gật gù: “Tốt, đợi anh về cùng cùng bàn bạc với Húc Thăng cũng không muộn, từ giờ đến hết năm chắc không có động thái gì nữa.”

Bọn họ mỗi người lên xe của mình, Cam Lộ hỏi Thượng Tu Văn: “Vì sao anh lại bàn bạc chuyện của Húc Thăng với tổng giám đốc Lộ?”

“Viễn Vọng có ý mua một số cổ phần của Húc Thăng, anh cho rằng đây là chuyện tốt, có thể giúp Húc Thăng phát triển bước tiếp theo, nên tận lực nắm lấy cơ hội này, nhưng cậu khá là bảo thủ, không muốn cổ phần của công ty lọt vào tay người ngoài, mỗi giao dịch này vẫn còn đang trong thời gian thương lượng.” Xe của anh theo sau Audi Q7 của Lộ Phi chạy ra khỏi khu vườn, anh liếc nhìn Cam Lộ, “Buổi tiệc chỉ nói chuyện làm ăn, lại chẳng có ai quen, anh nghĩ em sẽ rất chán, nhưng nhìn em hôm nay có vẻ rất vui.”

“Đúng vậy, ông chủ và đồng nghiệp của anh xem ra rất được, hơn nữa quan hệ giữa em với bọn họ cũng rất tốt, em dĩ nhiên là vui rồi.”

Thượng Tu Văn cũng cười, đưa tay vuốt tóc cô: “Em ngốc ạ, nhìn thấy anh sắp đi làm rồi chắc là nhẹ nhõm cả người rồi chứ.”

Cam Lộ thành thật thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Công việc này phải thường xuyên đi công tác, sau này không có nhiều thời gian ở bên cạnh em như bây giờ nữa.”

“Không sao, chỉ cần anh làm việc ở đây là được rồi.” Cam Lộ cười típ mắt nói.

Thượng Tu Văn trêu cô: “Em không hỏi đãi ngộ thế nào à?”

“Không quan trọng, em luôn cảm thấy tiền đủ dùng là được rồi.”

“Đến đây làm việc thu nhập rất tốt, hơn nữa lại có quyền mua cổ phần. Anh sẽ nỗ lực kiếm tiền, để cho con chúng ta có cuộc sống tốt nhất.”

Giọng nói của Thượng Tu Văn bình thản, chẳng khác gì thường ngày nhưng Cam Lộ đã thấy rung rung, đặt tay mình lên tay anh đang để trên vô lăng, phía trước là trận tuyết lớn rơi mấy ngày liền chưa dứt, xe cô trên đường đều chạy chậm, trong lòng cô cảm thấy ấm áp và sung sướng.

Thế nhưng Cam Lộ rốt cuộc không thể tận hưởng tình yêu như lúc trước được nữa.

Thượng Tu Văn không chỉ cai rượu thuốc mà còn mua vitamin B9, dặn dò Cam Lộ uống đều đặn đúng giờ. Anh tìm rất nhiều tư liệu trên mạng rồi in ra. Anh tính thời gian rụng trứng, nói với cô về đảm chiều: “Theo ý kiến của các chuyên gia, quan hệ dày đặc sẽ dẫn đến chất lượng không cao, tốt nhất anh nên tìm thời gian hợp lý một phát trúng đích ngay, là ý nói anh muốn sinh đôi cũng không thành vấn đề.”

Cô lại nhớ đến câu chuyện ở khu nghỉ dưỡng ven biển lần đó, bất giác phì cười, nhưng rất nhanh sau đó cô không còn cười nổi nữa.

Một người trước nay không để ý đến chuyện nhà như Thượng Tu Văn bắt đầu dặn dò chị giúp việc nấu ăn thực đơn mỗi ngày, toàn là thực đơn có lợi cho việc mang thai mà anh tìm được trên mạng. Lần đầu tiên nghe anh gọi điện cho chị Hồ giúp việc, cô rất lấy làm lạ, nhưng Ngô Lê Quân tỏ ra thản nhiên như không, như thể biết tông đôi vợ chồng trẻ đang làm trò gì.

Cô xem tài liệu mà anh in ra, từ thức ăn nào tốt cho cả hai vợ chồng đến thời gian và tư thế thụ thai lý tưởng nhất thứ gì cũng có, mặt cô từ từ nóng ran, cô cười khúc khích: “Chẳng lẽ toàn bộ phải chiều theo đây mà làm ư?”

“Dĩ nhiên rồi, nếu đã quyết định có con rồi thì phải cho ra một bảo bối khỏe mạnh nhất có thể chứ.”

Một Thượng Tu Văn tỉ mỉ đến vụn vặt như thế cô không quen chút nào, cô chợt cảm thấy bất an: “Tu Văn, nếu em không có thai, anh sẽ thất vọng phải không?”

Anh sững lại, rồi cười, tâm trạng thoải mái ôm lấy cô: “Không mang thai thì chứng tỏ anh phải tiếp tục cố gắng, có gì đâu mà phải thất vọng.”

Nói là nói thế nhưng Cam Lộ vẫn cảm thấy áp lực tâm lý đè nặng trong lòng, đến lúc có thể dùng que thử thai, sáng nào cô cũng kiểm tra, nhìn thấy chỉ xuất hiện một vạch trên que, tâm trạng cô bỗng thấy trống trải đến kỳ lạ.

Cô không thể ngờ Thượng Tu Văn lại mong mỏi sự ra đời của đứa trẻ đến vậy. Nghĩ đến việc có thể làm anh thất vọng, cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Kỳ thi học kỳ cuối cùng cũng kết thúc, học sinh và giáo viên thở phào nhẹ nhõm. Tuy công việc của giáo viên vẫn phải tiếp tục, kỳ nghỉ đông vẫn chưa chính thức đến nhưng nhẽ nhõm hơn rất nhiều so với thường ngày lên lớp.

Cam Lộ đến ngày thứ ba của chu kỳ kinh nguyệt, một mình đến bệnh viện lớn nhất của tỉnh, bệnh viện trung tâm thành phố, lấy số của một chuyên gia trong vấn đề hiếm muộn, người đến khám ở khoa này đông đến mức khiến cô kinh ngạc, cô không ngờ rằng thành phố này lại có nhiều cặp vợ chồng bị vấn đề hiếm muộn vậy khốn đến thế.

Vất vả đợi đến lượt mình, cô bước vào phòng khám, bên trong có hai bác sĩ, ở giữa ngăn cách bởi một bức bình phong màu trắng toát. Tuy không chen chúc chật chội nhưng rất rõ ràng, cuộc đối thoại giữa bác sĩ và bệnh nhân chẳng còn gì là riêng tư, cô có thể nghe rõ mồn một thanh niên trẻ phía bên kia đang ấp a ấp úng trả lời câu hỏi của bác sĩ về vấn đề sinh lý riêng tư, còn vợ cậu ta là người bỏ sung.

Cô đánh dẹp bỏ nỗi xấu hổ sang một bên, cố gắng tập trung tinh thần, hạ thấp giọng trình bày tình trạng của mình. Tiếp cô là một bác sĩ nữ ngoài 40 tuổi, đeo kính gọng đen, gương mặt nghiêm nghị, thái độ không niềm nở, nói chuyện cứng nhắc: “Tôi thấy cô cũng là phụ nữ trẻ có học thức, nên có một chút kiến thức chứ, loại kiểm tra này phải có hai vợ chồng đến khám mới được.”

“Anh ấy không có vấn đề gì.” Cam Lộ kiên nhẫn nói.

Vị bác sĩ nọ trừng mắt nhìn cô, hình như đang suy nghĩ ý nghĩa của câu trả lời không được bình thường này.

Cam Lộ lấy lại bình tĩnh: “Bác sĩ cứ theo các xét nghiệm thông thường khám cho tôi đi ạ, tôi cũng tìm đọc tài liệu được biết thời gian mới ngừng sử dụng các biện pháp tránh thai, chưa thụ thai thì cũng không thể xem là bất thường, nhưng tôi hiện nay thật sự rất cần một đứa con, làm các xét nghiệm xong, nếu không có vấn đề gì, ít ra cũng có thể giảm bớt phần nào áp lực tâm lý.”

“Bệnh nhân bây giờ đến khám bác sĩ đều chuẩn bị kiến thức trước rồi, chỉ thiếu điều chỉ huy bác sĩ phải làm xét nghiệm nào kê thuốc nào nữa thôi. Nếu cô thực sự đã tìm đọc tài liệu thì nên biết nguyên nhân hiếm muộn rất phức tạp, tôi có thể cho cô làm các xét nghiệm, cũng chỉ là những xét nghiệm thông thường. Hơn nữa, tôi thấy áp lực tâm lý của cô cũng nặng lắm rồi, tất cả các cặp vợ chồng bình thường nếu thiết tha mong con thì áp lực tâm lý đều rất nặng nề, đều có khả năng tạo thành nguyên nhân phi sinh lý của việc khó thụ thai.”

Cam Lộ biết bác sĩ nói hoàn toàn chính xác, nhưng cô vẫn đánh liều: “Cứ làm các xét nghiệm trước đi ạ.”

Từ chối chuyên gia của mẹ chồng giới thiệu, lại lừa lúc Thượng Tu Văn đi công tác âm thầm một mình đi đến bệnh viện để kiểm tra, chính Cam Lộ cũng cảm thấy mỉa mai thay, lại còn nỗi xấu hổ khó nói nên lời.

Các bước xét nghiệm rườm rà, hơn nữa lại khiến người ta không thể thích ứng. Cô cầm hóa đơn, nhìn một hàng dài phụ nữ đang chờ đến lượt mình, đa

số nhiều tuổi hơn cô, đều có chồng cùng đi. Mọi người ai ai cũng lộ vẻ căng thẳng, ít nói cười. Cô không biết cái quá trình thụ thai vốn đầy mật ngọt ấy chẳng hiểu từ lúc nào đã biến thành một gánh nặng tâm lý.

Làm xét nghiệm ấy, cô chỉ nghĩ đến mình có thể yên lòng hơn một chút, nhưng nằm trên bàn xét nghiệm, nghe lời bác sĩ, dang rộng hai chân ra, hồi hộp chờ đợi đầu dò được đưa vào cơ thể, cô chỉ cảm thấy tâm trạng vô cùng nặng nề.

Cam Lộ đột nhiên nhận ra, cô thật ra không mong mỏi và yêu thương trẻ con cho lắm, lớn lên không có tình yêu thương của mẹ, cũng nghĩ rằng mình không có thiên tính làm mẹ, trước đây thậm chí cô còn không muốn có con sớm. Bây giờ sốt ruột mang thai như vậy, không thể không nói là ý muốn làm vui lòng chồng, báo đáp lại tình cảm dịu dàng mà anh đã cho cô gần đây.

Nhưng cô lại không thể thư thái tận hưởng sự dịu dàng mà Thượng Tu Văn mang lại nữa rồi, đây có thể xem là điều bình thường giữa hai vợ chồng không?

Lúc anh lạnh lùng kiểm chế mình, cô chưa từng bán loạn tinh thần, có thể trấn tĩnh ứng phó với sự cao thâm khó đoán của anh. Thế nhưng bây giờ anh cơ hồ tỏ ra hoàn toàn là người đàn ông không có bất cứ tâm địa gì, cô lại có nỗi bất an lo lắng và suy tính thiệt hơn mà chính cô cũng không muốn nhìn nhận.

Anh đối với cô không giống như lúc trước, tình cảm cô dành cho anh cũng bất giác nhiều thêm từ lúc nào không biết. Nhận thức này theo đầu dò đi vào trong cơ thể cô khiến cô sợ hãi, bàn tay bất giác nắm chặt lấy vạt áo của mình.

Sau khi lấy tất cả kết quả xét nghiệm, vị bác sĩ này nói với cô: “Theo kết quả xét nghiệm, hệ thống sinh sản của cô và chức năng sinh lý không có gì bất thường, cá nhân tôi cho rằng không cần thiết phải làm xét nghiệm xem vòi trứng có thông hay không, đo nồng độ nội tiết tố, kiểm tra miễn dịch và nhiễm sắc thể. Dĩ nhiên, nếu cô kiên quyết muốn làm, tôi cũng không có ý kiến.”

Cam Lộ chán chường lắc đầu, cô biết đề nghị của bác sĩ hoàn toàn hợp lý, gương mặt vị bác sĩ nọ bỗng dịu lại: “Cô gái trẻ, thư giãn một chút đi, phụ nữ được làm mẹ thì cuộc đời mới gọi là hoàn hảo, nhưng không được làm mẹ thì cũng không có nghĩa là cuộc sống bị khiếm khuyết.”

“Cám ơn bác sĩ.”

Cam Lộ bước ra khỏi bệnh viện, bên ngoài trận tuyết dầm dề mấy ngày trời đã dứt hẳn, nhưng mây vẫn xám xịt che khuất cả bầu trời, chẳng có vẻ gì là có ánh nắng mặt trời, lớp tuyết dày tích tụ trên đường khiến cho việc đi lại vô cùng vất vả.

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Thượng Tu Văn, chuông đổ một lúc lâu anh mới nghe máy: “Lộ Lộ, có chuyện gì vậy?”

“Tu Văn, anh đang làm gì đó?”

“Anh đang ở Ủy ban Kinh tế và truyền thông của thành phố J cùng với cậu, đang thương thảo về việc sát nhập xưởng luyện thép.”

Hai vợ chồng cô bình thường buổi tối mới nói chuyện điện thoại với nhau, cô rất ít khi gọi cho anh vào giờ làm việc, tức khắc cảm thấy có lỗi: “Ồ, anh vào làm việc tiếp đi.”

“Đợi một chút, Lộ Lộ. Đàm phán với họ thật mệt, còn phải miễn cưỡng hút thuốc, anh muốn ra đây đổi không khí một chút. Em đang ở đâu thế?”

Cô buồn bực nói: “Đang trên đường.”

“Đạo phố trong thời tiết này sao?” Thượng Tu Văn nhẹ nhàng hỏi, “Sao vậy Lộ Lộ, có chuyện gì không vui à?”

Can lộ cứng họng, ngừng một lát, cô nhõng nhẽo: “Lần này anh đi một lèo năm ngày rồi đấy.”

“Nhớ anh rồi à?”

Cam Lộ “ừm” một tiếng.

“Anh cũng nhớ em.” Giọng nói của Thượng Tu Văn mang theo nụ cười vọng đến, “Anh phải lưu lại đây hai ngày nữa mới về, đúng lúc em nghỉ đông, anh có thể ở nhà với em, đến lúc đó không được cần nhen là anh cả ngày lượn lờ trước mặt em đấy.”

Cam Lộ mặt nóng bừng thì thầm: “Anh mau vào đi, bên ngoài trời lạnh lắm, cẩn thận kéo bị cảm đấy.”

“Được rồi, em cũng đừng đi dạo lung tung nữa, thấy bức bối thì gọi Tiễn Giai Tây đến chơi với em.”

Nói chuyện xong, Cam Lộ thở hắt ra, như thế đã xả ra hết tất cả buồn bực trong lòng, không khí lạnh tràn vào phổi, khiến tinh thần cô bỗng thấy sáng khoái. Cô tự nhắc nhở mình, mình có một cuộc hôn nhân đáng mơ ước như thế, mình chắc chắn sẽ thay đổi hành động hiện tại, điều chỉnh tâm thái nhẹ nhàng, thư thái, không thử thai mỗi sáng nữa, tất cả đều thuận theo tự nhiên, tận hưởng ngày tháng tươi đẹp trước mắt.

Hai ngày sau, Thượng Tu Văn lại một lần nữa vượt qua cái rét căm căm của một mùa đông từ thành phố J trở về, nét mặt căng thẳng, ăn cơm xong, anh trò chuyện với mẹ một lát, sau đó lên lầu, thả mình xuống chiếc ghế sofa ở phòng làm việc, mệt mỏi nhắm mắt lại. Thời gian gần đây, anh không giống như lúc trước, trước mặt cô luôn cố tỏ ra bình thản, không để lộ chút gì vượt qua tầm kiểm soát của mình. Anh vẫn trấn tĩnh, nhưng không cố gắng giấu nỗi lo âu.

Cam Lộ bung cốc sữa do tự tay cô pha lên lầu, nhìn gương mặt có vẻ xanh xao, mệt mỏi của anh, không biết nên buồn hay nên vui. Bọn cô đúng là thân mật hơn lúc trước rất nhiều, anh càng ngày càng không giữ kẽ trước mặt cô, nhưng mặt khác, cũng chứng tỏ trách nhiệm mà anh đang gánh nặng hơn lúc trước nhiều.

Cô đặt cốc sữa xuống, bước đến ngồi lên đùi anh, giúp anh xoa bóp vai: “Mệt lắm phải không?”

“Một chút.”

“Bên cậu lại có rắc rối gì à?”

“Việc đàm phán sáp nhập xưởng luyện thép đang rơi vào bế tắc, Tỷ Tân cũng nhảy vào cuộc, còn tớ ý quyết phải giành cho bằng được, họ là do đích thân chủ tịch tỉnh đến nghiệp đoàn Bắc Kinh mời về đầu tư, trong mắt chính quyền địa phương, đây chính là mức đầu tư mà họ cần phải giữ để ghế của họ trong bộ máy chính quyền, một số ban ngành vốn đứng về phía Húc Thăng bây giờ đều thay đổi cách nhìn, hiện tại chỉ còn ủy ban kinh tế là thực sự đứng về phía chúng ta. Nếu không lấy được xưởng luyện thép, kế hoạch điều chỉnh cơ cấu sản xuất của Húc Thăng sẽ cần rất nhiều vốn, thậm chí không thể thực thi được. Thêm vào đó, cơ quan kiểm định chất lượng lại chậm trễ trong việc ra kết quả kiểm tra phân định chất lượng cốt thép, tình hình tiêu thụ vẫn cứ tụt dốc thảm hại. Những sự việc xảy ra cùng một lúc này gây bất lợi rất lớn cho sự phát triển của Húc Thăng.”

Anh lắc đầu, như muốn vứt những việc này ra khỏi đầu mình, nhưng khoe miệng anh lại nở một nụ cười khổ sở: “Lại thêm anh ba, gần đây càng ngày càng chẳng ra làm sao, thường ở lì ở đây không về, anh ta quản lý tiêu thụ, công việc chờ anh ta giải quyết chất cao như núi, chị dâu đã nghe được phong thanh, tìm anh hỏi có phải anh ta có nhân tình ở đây không, anh có thể nói gì được chứ?”

“Anh chỉ được cái nói đúng.”

Hôm đó làm xét nghiệm ở bệnh viện xong, sau khi nói chuyện điện thoại với Thượng Tu Văn, Cam Lộ về nhà thăm cha cô, lúc ra về tâm trạng vẫn rất muộn phiền bèn gọi điện thoại cho Tiền Giai Tây, vốn dĩ muốn hẹn cô đi dạo buổi tối, nhưng Tiền Giai Tây nói buổi tối có hẹn rồi.

“Mới đây mà đã có người mới rồi à?”

“Khẩu khí của người phụ nữ đã có chồng chưa thật đấy, ngưỡng mộ tự do rồi chứ gì.” Tiền Giai Tây cười trêu cô, “Tuy tớ cũng học lịch sử giống cậu, nhưng tớ cực lực phản đối, những người cứ thích bị dẫn dắt bởi quá khứ đã qua, con người là phải nhìn về phía trước.”

“Thôi được rồi, lần này đừng có mà lôi giá trị quan gì đó vào nữa nhé.”

“Không hề, ít ra đến hiện giờ, tớ thấy giá trị quan của anh ấy rất thống nhất với tớ.” Tiền Giai Tây ngọt ngào, lại không muốn tiếp tục nói về vấn đề này, “À, tớ nói cho cậu biết, gần đây tớ có hẹn với Hạ Tĩnh Nghi làm một tiết mục phỏng vấn, cậu nói xem tớ có cần phải thiết kế câu hỏi, giúp cậu nghe ngóng cuộc sống tình cảm của người phụ nữ thành đạt như cô ta không?”

Cam Lộ không vui nói: “Cậu thích hỏi gì tùy cậu, chẳng liên quan gì đến tớ, dù sao nghề của bọn cậu ai cũng rất có tiềm chất paparazi.”

Tiền Giai Tây cười ha ha: “Cậu nói câu này đã kích trên diện rộng đấy, nhưng cũng rất sát với thực tế. Đái tớ có mấy người có thể mạnh tạo xì căng đan, khiến người khác sôi máu. Chuyện tình của Lý Tư Bích lần này như rồng giấu đuôi, chẳng giống với phong cách ngày thường của cô ta, nhưng đái tớ đã có rất nhiều người nhìn thấy chiếc Porsche 911 đưa rước cô ta, có mấy kẻ nhiều chuyện còn đi tìm hiểu biển số xe cơ đấy, cậu đoán xem thế nào?”

Cái này cần phải đoán sao? Cam Lộ nghĩ. Cô hững hờ hỏi: “Phát hiện được cái gì?”

“Chủ nhân của chiếc xe đó là thái tử của ông chủ của một công ty kinh doanh sắt thép tư nhân, rất có quyền thế. Chỉ có điều,” Tiền Giai Tây dừng lại hết như đang diễn một vở kịch, đang đến đoạn cao trào thì tạm ngưng để khán giả chờ đợi trong hồi hộp, “Người ta đã có vợ con rồi.”

Cam Lộ “Ồ” lên một tiếng khô khốc, Tiền Giai Tây không hài lòng với phản ứng bình thản của cô, “Ày, chẳng lẽ cậu đã sớm đoán được rồi à?”

“Cậu được một con rùa vàng đầu cần thiết phải giấu giấu diếm diếm như vậy, theo suy luận bình thường, cô ta cũng chẳng phải là ngôi sao đang lên, cũng chẳng có paparizi nào cả ngày ngồi chốc ngốc dưới bóng cây ở cửa sau đài truyền hình, rình rập để lên chụp hình cô ta, nếu thận trọng như vậy, không phải là vì không hài lòng với người đàn ông này thì cũng là mối quan hệ này không thể đưa ra ánh sáng.”

Tiền Giai Tây cười lớn: “Cậu suốt ngày đọc truyện trinh thám thật không uống phí mà.”

“Đài của cậu thấy thế nào về chuyện này?” Cam Lộ bỗng nổi lòng hiếu kỳ.

“Yêu thế nào, dù có minh bạch hay không thì trong con mắt của một số người này cũng chỉ là tin giật gân mà thôi. Nhưng Lý Tư Bích ngày thường không có quan hệ gì tốt với mọi người, những người chờ cô ta xấu mặt tin là không ít.”

Cam Lộ kể cho Thượng Tu Văn nghe về tin giật gân nghe được từ Tiền Giai Tây, anh chỉ cười gượng: “Nói như vậy là đã bị lộ rồi? Anh đã nói chuyện với anh ta, anh ta nói trong lòng đã có tính toán. Cứ cho là cậu không quản nổi anh ta, thì cũng có chị dâu đi xử lý anh ta, anh chẳng hơi đâu mà quản. Bây giờ anh chỉ yêu cầu anh ta đừng có gây chuyện ở bên ngoài làm ảnh hưởng đến Húc Thăng là được rồi, may mà đối phương chỉ là một cô dẫn chương trình không mấy tiếng tăm.”

“Đúng vậy, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ là tin đồn lan truyền trong đài truyền hình. Nhưng nghe khẩu khí của anh, thấy anh giống như anh cả của anh ta

vậy.”

Thượng Tu Văn hình như cũng thấy buồn cười: “Anh ta lớn hơn anh hai tuổi, từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, đại khái anh đúng là không nghiêm túc xem anh ta là anh của mình. Nói thật, cậu cũng hết cách với anh ta rồi, anh ta chỉ có chút kính sợ với mẹ mình mà thôi, anh cũng chẳng thể quản anh ta.”

Cam Lộ đứng dậy, lấy cốc trà sữa âm ỉ để trên bàn đưa cho anh: “Vậy thì đừng lo lắng cho anh ta nữa, nói thế nào thì anh ta cũng hơn 30 tuổi đầu rồi, có làm hoang đường thế nào cũng không thể lấy sự nghiệp mà mình thừa kế ra để làm trò đùa.”

Thượng Tu Văn cười, uống một ngụm trà sữa: “Trà thơm thật đấy. Đúng rồi Lộ Lộ, e rằng anh không thể giữ đúng lời hứa nghỉ đông dẫn em đi Anh chơi rồi, việc của Húc Thăng vẫn chưa xử lý xong, anh quả thật không thể yên tâm mà đi.”

“Không sao đâu, kỳ nghỉ đông này em cũng không phải được nghỉ liền mà, còn phải tham gia lớp học do thành phố tổ chức, phải tiến hành cải tổ giáo trình ngay, tất cả giáo viên đều phải lần lượt đi học lớp dạy theo giáo trình mới, phải viết ra ý kiến của mình về bản thảo giáo trình mới, còn quy định cả số chữ, đúng là mệt chết được, e rằng trước tết mấy ngày mới có thể chính thức được nghỉ lễ.”

“Chúng ta tranh thủ kỳ nghỉ hè vậy nhé. Thời tiết mùa hè ở Anh rất tuyệt, không u ám cũng không nóng nực, nhưng có lẽ không nhìn thấy hiệu quả hiện trường các vụ án mà em muốn.”

Cam Lộ thuận miệng hỏi: “Anh đi Anh lần nào chưa?” Nhưng hỏi xong cô lại thấy ân hận, nếu không lên coi hộ chiếu của Thượng Tu Văn, có lẽ cô đã có thể hỏi một cách thân thiện. Bây giờ câu hỏi rất đỗi bình thường lại bất giác trở thành một câu hỏi thăm dò, cô rất không thích mình có cái cảm giác xấu hổ này.

Mặt Thượng Tu Văn không có chút gì khác thường, cũng thuận miệng trả lời: “Mấy năm trước có đi rồi, Thiếu Côn rất thích Anh quốc, anh ấy không mua nhà ở nước khác để định cư, chỉ duy nhất mua căn hộ chung cư ở Luân Đôn.”

Trong lúc nói, máy fax trên bàn kêu “tút” một tiếng, rồi chậm rãi truyền fax đến, anh bước tới, cầm lấy tờ fax xem kỹ, rất lâu không nói gì.

Cam Lộ không muốn làm phiền anh, lấy vớ ngủ đi tắm. Tuy nói còn chưa chính thức nghỉ lễ, nhưng trước mắt tạm thời chưa có công việc nào cần phải làm ngay, cô gọi đầu, chăm sóc mặt và cơ thể, xong cũng mất hơn một tiếng đồng hồ.

Cô vừa dùng khăn tắm lau khô tóc vừa bước ra ngoài, bỗng nhiên dừng bước, Thượng Tu Văn đang nói chuyện ngoài phòng làm việc: “... Không cần đâu, Tình Nghi, anh nghĩ em rất hiểu anh mới phải chứ, anh không thể chịu sự uy hiếp của người khác.”

Lại một lần nữa cô nghe nhắc đến cái tên này trong cuộc điện thoại của anh, cô tiến thoái lưỡng nan. Sau một lúc im lặng, Thượng Tu Văn lại lên tiếng: “Cảm ơn em. Nhưng anh nghĩ chúng ta không thể nói rõ ràng qua điện thoại được.” Dừng lại một lúc, anh cười nói: “Đừng vậy, thời gian này anh đang ở nhà nghỉ ngơi, bên cạnh vợ.”

Đầu dây bên kia hình như cúp điện thoại, Thượng Tu Văn chậm rãi quay người lại, đồng thời nhìn chăm chú vào màn hình di động vừa nhắc khỏi tai, khóe miệng bên phải khẽ nhếch lên, nở một nụ cười lạnh lùng, đây vốn là biểu hiện Cam Lộ đã rất quen thuộc, lúc này nhìn thấy, tim cô như nghẹt thở.

Thượng Tu Văn ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, thần thái trở lại bình thường: “Tóc vẫn còn ướt kìa, có cần anh giúp em sấy khô không?”

Cô máy móc gật đầu, Thượng Tu Văn vào phòng tắm lấy máy sấy tóc, cô vô tình chạm vào chiếc di động để trên bàn của anh, máy vẫn còn hơi nóng, rõ ràng cuộc nói chuyện này diễn ra rất lâu. Cô đột ngột thu tay lại, vội vàng bước vào phòng ngủ.

Thượng Tu Văn cũng lập tức đi vào, bảo cô đến ngồi ở bàn trang điểm: “Tận hưởng sự phục vụ tận tình chu đáo của anh nhé.”

Cô nguyền anh một cái: “Đột nhiên nhớ đến lời anh từng nói, không nên nịnh vợ nhiều, nịnh nhiều chứng tỏ lòng mình có gì mờ ám.”

Anh cười lớn, mở máy sấy tóc, nói trong tiếng máy ù ù: “Đây không phải là nịnh mà là chiều, chiều vợ thì không bao giờ là nhiều.”

Cô cười lấy lệ, sự ấm áp này, cô dĩ nhiên mãi mãi chẳng bao giờ thấy đủ, cô chỉ có chút cảm giác không thực. Người đàn ông đang đứng áp sát vào người cô lúc này chính là người chồng càng lúc càng thân mật của cô, nhưng đồng thời anh lại nói với người yêu cũ trong điện thoại rằng: “Anh nghĩ em rất hiểu anh mới phải.”

Lòng cô trào dâng một cảm xúc khó tả, dường như cũng không phải là ghen với câu nói ấy, mà bỗng dưng dậy nên một nỗi hoài nghi: Trong mắt anh ấy, mình có hiểu anh ấy hay không? Còn trong lòng mình, mình hiểu anh ấy được bao nhiêu?

Một tay anh đẩy tóc cô, một tay cầm máy sấy tóc, cách vừa đủ để cô không cảm thấy quá nóng. Cô nhìn vào trong gương, thần thái anh vô cùng chăm chú, những ngón tay thon dài lướt qua tóc cô. Cô trước nay không quen vô duyên vô cớ dậy lên niềm thương cảm, nhưng đột nhiên cảm thấy mắt mình ươn ướt.

“Có phải do gió nóng quá phải không?” Thượng Tu Văn hầu như lần nào cũng đều nhanh chóng nhận ra sự thay đổi vô cùng nhỏ trong tâm trạng cô, liền dừng tay hỏi.

Cam Lộ lắc đầu, cụp mắt xuống. Anh đặt máy sấy tóc xuống, để tay lên vai cô, cũng nhìn cô qua tấm gương trước mặt: “Đây không phải lần đầu tiên anh sấy tóc cho em, sao đột nhiên lại có nhiều cảm xúc như vậy?” Anh khẽ nhếch khóe miệng lên thành một nụ cười trên choker, “Không phải thấy anh tự dưng ân cần nên nảy sinh nghi ngờ đấy chứ.”

“Em không đến nổi nhật nhẽo như thế chứ. Chỉ là em cảm thấy,” Cổ ngửa đầu lên tựa vào người anh, “Tu Văn, anh có chút gì đó không giống lúc trước.”

Không biết có phải vì anh cúi đầu ngược với ánh đèn hay không mà lúc anh mất hai người chạm vào nhau, cô chỉ cảm thấy trong đáy mắt Thượng Tu Văn là một màn u tối, dường như có gì đó phức tạp khó nói thành lời, khóe miệng vẫn mang nụ cười: “Đàn ông trong hôn nhân luôn phải thay đổi bản thân.”

Cam Lộ nghĩ, mình không nên nhật nhẽo thì cũng là quá đa nghi, mình rõ ràng là đã hạ quyết tâm đặt niềm tin vào anh, vậy mà không ngăn được mình suy đoán vẩn vơ. Hơn nữa mình chẳng phải là không thay đổi và thích nghi với cuộc hôn nhân này. Cho dù từng yêu như thế nào, có lẽ cũng chỉ có trong hôn nhân mới có hiểu biết thật sự về nhau.

Cô thư thả quay người lại, ôm lấy Thượng Tu Văn, mặt áp vào chiếc áo sơ mi anh đang mặc trên người: “Tu Văn, mẹ gọi điện đến, bảo chúng ta nhất định cuối tuần phải đến tham dự tiệc sinh nhật của chủ tịch Tần, anh nói xem chúng ta có nên đi hay không?”

Lục Huệ Ninh hôm trước gọi điện thoại đến, bảo Tần Vạn Phong sắp tổ chức sinh nhật, phản ứng bản năng tức thì của cô là: “Giúp con gửi lời chúc mừng sinh nhật đến chú Tần nhé.”

“Con và Tu Văn cùng đến đi.” Lục Huệ Ninh nói thẳng. Cam Lộ do dự, mẹ cô kiên cường: “Con ương ngạnh bao năm như vậy, cũng đủ rồi đấy, cứ coi như không nề mặt mẹ thì cũng phải nghĩ chú Tần của con đối xử với con tốt thế nào. Ông ấy hiếm hoi lắm mới tổ chức tiệc sinh nhật lần thứ 55, đến chúc mừng mới phải chứ.”

Tần Vạn Phong rất quan tâm đến chuyện của Thượng Tu Văn, còn đích thân gọi điện thoại cho Cam Lộ, báo cho cô tin tức ông nắm được và một chút tình hình nhà đất hiện thời.

Thẩm Gia Hưng năm ngoái lấy được miếng đất ở một khu khai thác gần ngoại thành, chuẩn bị xây một khu công nghiệp may mặc, nhưng dự án lại đụng đến một doanh nghiệp lớn thực lực hùng hậu, nên toàn bộ kế hoạch gần như chết từ trong trứng nước, trở nên rất bị động, lại thêm ngân hàng thắt chặt vốn cho vay, dự án nhà trong thành phố đứng bên bờ vực thẳm, tình hình tiêu thụ nhà đất ở một số nơi của ông ta không được lý tưởng cho lắm, nên đã đặc biệt đến Thẩm Quyển mời Nhiếp Khiêm về làm việc, hình như trời gian này sẽ có động thái kinh doanh với quy mô lớn. Nhưng điều bất ngờ nhất nằm ngoài dự đoán là, mấy ngày trước trong một cuộc đấu giá đất, Thẩm Gia Hưng bỗng dưng giờ bằng mua một khu đất đang lên cơn sốt giá, tuy cái giá mà ông ta đưa ra không khiến người ta chú ý nhưng hành động này đã đánh tan tin đồn về nguồn vốn đang eo hẹp của Tín Hòa, khiến những người ngoài giới không khỏi lóa mắt trước thực lực của ông ta.

Tuy Tần Vạn Phong vẫn chưa rõ vì sao Thẩm Gia Hưng lại có xung đột với Húc Thăng hay An Đạt, nhưng Cam Lộ vẫn rất cảm kích lòng tốt của ông, cũng nói lại cho Thượng Tu Văn biết tình hình.

Thượng Tu Văn không khỏi ngạc nhiên làm thế nào cô lại nghe ngóng được tin tức này, cô đành nói cho anh biết quan hệ giữa mẹ cô và Tần Vạn Phong, nhưng không hề đề cập đến ẩn ý trong câu nói qua điện thoại của Tần Vạn Phong: Nếu An Đạt phải đóng cửa, ông mong muốn sắp xếp công việc cho Thượng Tu Văn.

Thượng Tu Văn không mấy ngạc nhiên, vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, chỉ ra chiều đêm chiều nói: “Em kín miệng thật đấy, chưa bao giờ tỏ lộ chút gì về chuyện này.”

“Em không có ý muốn giấu anh, anh cũng biết, em trước giờ không thân thiết lắm với mẹ, lại cũng chẳng phải chuyện đáng để khoe khoang. Ngoài lần gặp trước, em và nhà họ Tần cũng chẳng có qua lại gì với nhau.”

Chỉ vì lần gặp đó, bây giờ sinh nhật Tần Vạn Phong bọn cô không đến chúc mừng hình như có chút không phải cho lắm. Cô không thể từ chối mẹ mình, đành phải hỏi ý Thượng Tu Văn.

“Cuối tuần anh cũng không có việc gì, có thể đi cùng với em.”

“Chỉ cần chuẩn bị một món quà gửi sang đó, mình không đi có được không?” Cô ít nhiều có ý không muốn, nhỏ giọng lầu bầu, chính cô cũng cảm thấy buồn cười.

Thượng Tu Văn cũng cười: “Như thế thì có hơi thất lễ, nên đi em ạ, nếu không mẹ em cũng rất khó xử và cũng không vui nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Quà tặng công bằng của Thượng đế

Tiệc sinh nhật Tần Vạn Phong được tổ chức vào buổi chiều tại sảnh tiệc của một khách sạn 5 sao, hôm đó tuyết đã có vẻ ngừng rơi, thời tiết vẫn u ám lạnh lẽo. Cam Lộ cùng Thượng Tu Văn đến rất đúng giờ, mới phát hiện quy mô buổi tiệc không lớn lắm, nhưng độ khoa trương thì không hề nhỏ, người đến dự ngoài bạn bè thân thiết ra, còn lại toàn là giới làm ăn và nhân vật có máu mặt trong thành phố.

Lục Huệ Ninh đang tất tả ngược xuôi tiếp khách, nhìn thấy con gái và con rể sánh vai nhau đến vô cùng mừng rỡ, vội vàng dẫn hai người đến gặp Tần Vạn Phong.

Chỉ nhìn thấy một cặp vợ chồng chừng khoảng 50 tuổi đang đứng trò chuyện cùng Tần Vạn Phong, người vợ thì Cam Lộ có quen, đó là mẹ của Thẩm Tư Duệ – Lưu Ngọc Bình, bà ta nhìn thấy Cam Lộ tỏ ra ngạc nhiên, còn người đàn ông đứng bên cạnh bà ta nhìn thấy Thượng Tu Văn cũng ngạc nhiên không kém.

Thẩm Tư Duệ cuối cùng cũng bị trường trừ 40 điểm hạnh kiểm, ghi vào học bạ, theo cách nghĩ của một giáo viên bình thường, nghiêm khắc làm theo quy định của trường, thì chỉ một tội hút thuốc lá đã đủ phạt cảnh cáo, nếu thêm tội đánh giáo viên thì đuổi học cũng chẳng có gì quá đáng. Xử lý như thế đã được xem là nhẹ nhàng.

Quyết định xử phạt cần phòng giáo vụ, giáo viên chủ nhiệm và phụ huynh cùng ký tên, thủ tục này chẳng liên quan gì đến Cam Lộ, nhưng lúc cô vừa hết tiết bước ra, vừa đúng lúc gặp Lưu Ngọc Bình vừa đến ký tên ra về, đang định bước lên chiếc xe Mercedes Benz 600 có tài xế riêng đang chờ sẵn. Lưu Ngọc Bình niềm nở chào Cam Lộ, nhất quyết đòi đưa cô về nhà, cô vội vàng nói đang đợi bạn, lúc đó mới từ chối được bà ta. Bây giờ gặp mặt bà ta ở đây, Cam Lộ dễ dàng nhận ra người đàn ông đứng cạnh bà ta chắc chắn là ông chủ Tín Hòa, Thẩm Gia Hưng.

Quả nhiên Thượng Tu Văn điềm nhiên gật đầu chào ông ta: “Chào chủ tịch Thẩm.”

Thẩm Gia Hưng hồ hững gật đầu đáp lại Thượng Tu Văn, Lưu Ngọc Bình vừa chào Cam Lộ vừa nghi hoặc nhìn Thượng Tu Văn, nhưng không nói gì, Thẩm Gia Hưng nói đôi câu với Tần Vạn Phong rồi vội vã tránh đi chỗ khác.

Tần Vạn Phong nhắc Lục Huệ Ninh đi chào mấy vị phu nhân vừa đến, Cam Lộ giới thiệu với Tần Vạn Phong: “Chú Tần, đây là chồng con Thượng Tu Văn.”

Tần Vạn Phong bắt tay Thượng Tu Văn, Thượng Tu Văn tặng quà cho ông: “Chủ tịch Tần, chúc mừng sinh nhật, thọ tử Nam Sơn.”

Tần Vạn Phong niềm nở nhận quà: “Khách sáo quá, ta gọi cháu là Tu Văn không phiền chứ.”

Lúc này sau lưng họ một giọng nói có phần sáo sỗng vọng đến: “Chủ tịch Tần, sinh nhật vui vẻ. Tôi đại diện cho chủ tịch Trần xin kính tặng ông một món quà, xem như tôi mượn hoa dâng Phật vậy.”

Họ quay đầu lại nhìn, người vừa nói chính là Hạ Tĩnh Nghi, cô mặc bộ đầm màu xám sang trọng, để lộ vòng eo thon gọn, nhỏ nhắn, hai chân dài miên man, tóc vẫn búi cao như thường thấy, vàng trán tròn nhẵn, vô cùng thanh lịch, gọn gàng. Theo sau cô ta là một chàng trai có vẻ như là trợ lý, hai tay cung kính bê một bức tượng Phật ngọc được điêu khắc tinh xảo ngồi trên tòa sen được làm bằng gỗ tử đàn. Tần Vạn Phong vội bước đến tiếp đón, Hạ Tĩnh Nghi thuận tay cầm lấy món quà mà Thượng Tu Văn vừa tặng trên tay ông: “Để tôi cầm giúp ông.”

Tần Vạn Phong ngấm nghĩa tượng Phật ngọc bóng loáng trong tay: “Chủ tịch Trần thật có lòng. Cô Hạ cho tôi gửi lời cảm ơn ông ấy, lần trước đến Bắc Kinh chưa có cơ hội gặp ông, không biết hiện nay ông đang bận rộn gì.”

Hạ Tĩnh Nghi mỉm cười: “Chủ tịch cuối năm có thể đến đây một chuyến, chủ trì lễ ký kết mấy dự án quan trọng, đến lúc đó chắc chắn sẽ đến thăm ông.” Cô nhìn món quà trên tay mình, lấy ngón tay vuốt nhẹ nhẹ, vẻ mặt bỗng nhiên u ám, “Bút Mont Blanc số lượng sản xuất có hạn, thật sành sỏi.” Cô tiện tay đưa bút cho Tần Vạn Phong đang chạy tới, lúc này mới đưa mắt nhìn Thượng Tu Văn, kéo dài giọng chưa thêm một câu, “Quả thật rất sành sỏi.”

Tìm Cam Lộ bỗng đập nhanh hơn.

Hôm trước lúc Thượng Tu Văn đến trường đón Cam Lộ, cô nói chuẩn bị đi chọn quà cho Tần Vạn Phong, đồng thời lại chau mày cười nói: “Haizzz, tặng quà cho người giàu là phiền phức nhất, có gì mà chú ấy không có đâu. Em cần ráng bỏ tiền túi ra mua tặng, không biết chú ấy có tiện tay vứt vào xó xỉnh nào đó, chẳng bao giờ cho nó thấy mặt trời không.”

Thượng Tu Văn cũng cười: “Vậy không cần phải đi mua đâu, nói đến chẳng thấy mặt trời trong ngăn bàn làm việc của anh có một chiếc bút hiệu Mont Blanc, người ta tặng anh, chưa dùng bao giờ, bây giờ đem đi tặng được đây.”

Cam Lộ không ngờ anh lại tùy tiện nhắc đến chiếc bút đó như vậy, bất giác xấu hổ vì những suy đoán lung tung của mình khi lục ngăn kéo bàn của anh, mừng thầm vì mình chưa hỏi gì, lập tức đồng tình với sự sắp đặt của anh.

Nhưng lúc này cô thấy rõ mòn một anh mất Hạ Tĩnh Nghi lóe lên tia tức giận và hờn trách, cô lập tức đoán ra chiếc bút này chắc chắn có can hệ gì với cô ta. Nếu cô biết trước điều này, hơn nữa biết Hạ Tĩnh Nghi cũng có mặt ở đây, sao có thể đồng ý để Thượng Tu Văn lấy chiếc bút làm quà tặng cho Tần Vạn Phong, hành động này không làm cho cô tức giận, chỉ thấy vô duyên vô cớ tìm phiền phức đến cho mình.

Thế nhưng Thượng Tu Văn sau phút ngỡ ngàng khi thấy Hạ Tĩnh Nghi, lúc này tinh thần đã trấn tĩnh trở lại, khóe miệng vẫn cười nhàn nhạt ấy, chẳng hề để ý đến ánh mắt sắc lạnh của Hạ Tĩnh Nghi, khách sáo chào cô: “Cô Hạ, chào cô.”

“Chào buổi tối, Thượng tiên sinh và phu nhân.” Hạ Tĩnh Nghi đã lấy lại được vẻ bình thản, “Tôi xin phép vào trước.”

Cô ta đi theo Tần Trạm vào chỗ ngồi. Cam Lộ và Thượng Tu Văn cũng định đi vào thì thấy Tần Nghiên Chi và Nhiếp Khiêm vừa trò chuyện vừa đi tới. Hai người xuất hiện cùng một lúc khiến Cam Lộ vô cùng bất ngờ.

Tần Nghiên Chi vừa thấy Cam Lộ bèn đi thẳng đến, cười rạng rỡ nói: “Lộ Lộ, vị này chắc là em rể rồi, giới thiệu chúng tôi với nhau đi chứ.”

“Thượng Tu Văn, chồng tôi; Tần Nghiên Chi, thiên kim của chủ tịch Tần.”

Thượng Tu Văn gật đầu với cô: “Xin chào Tần tiểu thư.”

“Xa cách quá đây hai vợ chồng ạ, gọi tôi là Tần tiểu thư, cha tôi nghe được thế nào cũng hỏi tôi có phải là chộc giận gì đại tiểu thư không, không biết đi sẽ nói gì nữa.”

Cam Lộ cũng cười rạng rỡ nói: “Chi Chi, chủ tịch Tần nói gì tôi không biết chứ mẹ tôi chắc không đến nỗi phê phán chị.”

“Tôi suýt nữa thì quên, cô từ nhỏ miệng mồm đã rất lợi hại.” Tần Nghiên Chi nở nụ cười đầy ngụ ý, “Nhưng gần đây hay thấy cô xuất hiện ở nhà tôi, tôi rất vui. Nghe nói ông xã gần đây thất nghiệp, cần cha tôi lưu tâm xem có công việc nào thích hợp không, để sắp xếp cho anh ấy một chỗ đứng không?”

Không đợi Cam Lộ mở miệng, Thượng Tu Văn đã choàng tay qua eo cô, ấn nhẹ mấy ngón tay ra hiệu, sau đó mới lên tiếng, giọng nói hào sảng: “Cảm ơn Tần tiên sinh có lòng.” Anh nhìn Tần Nghiên Chi, nét mặt tỏ ra lễ độ nhưng thoáng mang chút trêu chọc, chứ không hề tỏ ra khó chịu, “Nhưng trước mắt tôi chưa có ý định tìm việc làm.”

Nhiếp Khiêm từ phía sau đi tới, nén cười nói: “Tần tiểu thư gần đây đang cầu người hiền như trời hạn mong mưa, rất muốn chủ tịch Tần chiêu hiền đãi sĩ, còn hỏi tôi có muốn đến Vạn Phong làm việc không nữa đấy.”

Anh nói nửa đùa nửa thật, bầu không khí cũng nhẹ nhàng hơn. Tần Trạm cũng vừa bước ra, chau mày nhìn Tần Nghiên Chi: “Chi Chi, hôm nay em cũng là chủ nhà, mau giúp anh tiếp khách đi.”

Tần Nghiên Chi cười típ mắt nhìn anh họ: “A Trạm, sao anh không dẫn bạn gái mới đến? Dù sao cô ấy cũng rất thân quen với Lộ Lộ mà.”

Cam Lộ không khỏi nghi hoặc, nhìn về phía Tần Trạm, anh nhất thời hình như có chút ngượng ngùng, nhún vai nhưng không nói gì.

Tần Nghiên Chi bĩu môi trêu chọc: “Lộ Lộ, cô xem cô thật có liên quan đến nhà tôi đấy, mẹ cô gả cho cha tôi, bạn thân cô lại đang quen với anh họ tôi, hơn nữa còn thừa cơ hội nhảy vào ngay từ khi anh ấy và Tiểu Phán chưa chính thức chia tay cơ đấy.”

“Chi Chi...” Tần Trạm ngắt lời cô ta, rõ ràng là có chút tức giận.

Nhưng Tần Nghiên Chi nghịch ngợm khoác vai anh, làm ra vẻ thân mật nói: “A Trạm, da mặt anh vẫn còn mỏng quá đấy, có gì đâu chứ, chỉ là thay người yêu thôi mà.” Cô cười như thể mình vừa kể một câu chuyện cười vô thưởng vô phạt, Tần Trạm đành đứng yên chịu trận, lắc đầu ngao ngán.

Nhiếp Khiêm nãy giờ đứng bên cạnh quan sát bằng ánh mắt lạnh lùng giờ mới lên tiếng: “Chúng ta vào đi, khách khứa hình như cũng đến đông đủ cả rồi.”

Tần Trạm nhớ ra nhiệm vụ của mình, vội vàng mời họ vào sảnh ngồi, Tần Nghiên Chi và Nhiếp Khiêm đi phía trước, Cam Lộ rút lại phía sau, thờ dãi thì thầm với Thượng Tu Văn: “Em đúng là không nên qua lại với họ.”

Thượng Tu Văn điềm nhiên nói: “Lộ Lộ, thượng đế phân chia giàu nghèo thật không công bằng, nhưng lúc cho những người em không thân thích trở thành người thân của em thì rất công bằng đấy, đừng để tâm quá làm gì.”

Tần Trạm đưa thuốc thơm mời Thượng Tu Văn, Thượng Tu Văn lịch sự từ chối: “Cảm ơn, gần đây cai thuốc rồi.”

Tần Trạm tiện tay để bao thuốc lá trước mặt Nhiếp Khiêm, cười nói: “Lộ Lộ, anh muốn nói chuyện với em một chút, ông xã em không phiền gì chứ.”

Cam Lộ không biết anh định làm gì, đứng dậy đi theo anh đến bên cửa sổ ngoài sảnh tiệc: “Gi thế, sao phải bí mật thế.”

Tần Trạm hạ thấp giọng nói: “Lộ Lộ, mấy hôm nay anh đều muốn tìm em để hỏi, cái tay Nhiếp Khiêm này có lai lịch thế nào?”

Cam Lộ không khỏi thấy buồn cười: “Các anh không biết lai lịch người ta thế nào, sao lại mời người ta đến dự tiệc chứ?”

“Đừng hiểu lầm,” Tần Trạm cười nói: “Anh không phải muốn điều tra chuyện riêng của anh ta. Chi là ... con bé Chi Chi này, đột nhiên gây chuyện với Steven, hai người cãi nhau một trận tung bùng. Steven trong lúc tức giận, một mình trở về Mỹ trước. Con bé ấy không biết thế nào lại trở nên thân thiết với Nhiếp Khiêm.”

Cam Lộ trở mặt trước sự phát triển ngoài sức tưởng tượng này, liền sau đó bất giác đưa mắt nhìn về phía Nhiếp Khiêm, Tần Nghiên Chi ngồi bên cạnh anh, đang thì thầm gì đó với anh, anh dựa người vào lưng ghế, vẫn với cái vẻ lạnh lùng ấy, nhưng Tần Nghiên Chi xem ra vô cùng phấn khích, cười nói không ngớt.

Cam Lộ theo bản năng thấy cảnh tượng này vô cùng kỳ lạ, đồng thời nhớ lại lời khiêu khích của Tần Nghiên Chi lúc này, trong lòng nghĩ, nếu Tần Nghiên Chi biết Nhiếp Khiêm từng là người yêu của mình, không biết sẽ có thái độ như thế nào, sẽ nói những lời kích bác gì nữa. Nghĩ đến đây, cô đứng là dở

khóc dở cười, nhưng dĩ nhiên cô không định chủ động nói ra bất kỳ điều gì.

“Chú rất kín tiếng với anh, anh chỉ biết Nhiếp Khiêm là tổng giám đốc điều hành mà chủ tịch Thẩm tra lương rất cao mời về, thành tích và năng lực kinh doanh của anh ta rất nổi tiếng trong giới, ngoài ra anh không biết gì thêm. Chi Chi điên thì cũng có một chút, nhưng tâm tư thật rất đơn giản, anh sợ con bé...”

“Anh sợ cô ấy bị lừa đúng không, nghe nói kẻ lắm tiền không tránh khỏi nỗi phiền muộn sợ người khác tiếp cận mình có mục đích khác đúng không, Tần Trạh, hiem có ai có tư tưởng “thân dân” như anh.” Cam Lộ cười châm chọc.

Tần Trạh giọng gao: “Không nghiêm trọng như em nói đâu, thật ra chú cho rằng Nhiếp Khiêm là một nhân tài hiếm có, năng lực xuất chúng, làm việc cho lão Thẩm quả thật rất thiết thời.”

“Tôi e rằng không có nhiều tin tức để cung cấp cho anh rồi. Tôi chỉ có thể nói với anh, Nhiếp Khiêm là lớp trưởng đàn anh hồi cấp 2 của tôi, thành tích học tập xuất sắc, là học sinh tài năng của khoa xây dựng một trường đại học danh tiếng, còn những chuyện khác anh tự mình tìm hiểu vậy.”

Tần Trạh cười trừ: “Anh biết em không thích Chi Chi, con bé có lúc đúng là hơi quá đáng một chút, nhưng con bé không có ý đồ xấu, cũng chỉ là cảm tính thích gì làm đó mà thôi.”

Cam Lộ không chút khách khí nói: “Cô ấy cảm tính, muốn nhõng nhẽo với cha cô ấy hay với anh đó là quyền của cô ấy. Cho dù cô ấy muốn chống đối mẹ tôi, tôi cũng chẳng quản được. Mẹ tôi lấy người đàn ông đã có con gái riêng thì cũng nên biết phải đối mặt với những vấn đề gì, không đến lượt tôi phải lo lắng cho bà. Nhưng tôi cũng không có lý do gì để nhẫn nhịn sự khiêu khích, châm chọc của kẻ khác.”

“Được rồi, được rồi.” Tần Trạh cười xòa, “Tùy em vậy, anh cũng không nhúng mũi vào chuyện người khác nữa.”

“Được, vậy bây giờ đến lượt tôi hỏi anh, Tần Nghiên Chi nói người yêu mới của anh là như thế nào?”

Tần Trạh không may mắn bối rối nói: “Anh và Giai Tây đúng là đang quen nhau, nhưng chưa đến mức đó đâu.”

Cam Lộ không thể tin được tròn mắt nhìn anh, nhớ lại mấy ngày trước nói chuyện điện thoại với Tiền Giai Tây, cô không hề đá động đến, giấu nệm chuyện này với bạn thân của mình quả thật có chút kỳ lạ: “Tần Trạh, anh đừng có mà chưa chia tay với bạn gái đã đi đùa giỡn với Giai Tây.”

“Anh và Tiểu Phán đã chia tay rồi.” Tần Trạh xua tay, “Em đừng nghe Chi Chi nói vậy. Thúc ăn đã bắt đầu dọn lên rồi kìa, chúng ta vào thôi.”

“Đợi một chút, công ty mà Hạ Tĩnh Nghi làm việc có quan hệ làm ăn nào với Vạn Phong không?”

“Em cũng biết Hạ Tĩnh Nghi à? Chú và ông chủ Tỷ Tân Trần Hoa mấy năm nay có qua lại với nhau, có thể nói là có chút giao tình. Tỷ Tân hiện nay đang tiến quân vào thành phố này, phạm vi đầu tư nhà đất của họ chủ yếu tập trung ở lĩnh vực thương mại và công nghiệp, nghe đâu sẽ vùng tay đầu tư một khoản không nhỏ vào một dự án đất đai ở thành phố này, Hạ Tĩnh Nghi đại diện cho Tỷ Tân gặp gỡ chủ một lần, cụ thể hợp tác thế nào hiện giờ vẫn chưa thể nói ra được.”

Cam Lộ gật gù: “Ừm chúng ta vào thôi.”

Nhưng vừa bước và, Cam Lộ chợt dừng người lại, Hạ Tĩnh Nghi không biết từ lúc nào đã ngồi vào chỗ của cô bên trái Thượng Tu Văn, hai người đang trò chuyện gì đó. Nhìn thấy Cam Lộ, cô ta không hề có ý muốn đứng dậy: “Bàn bên đó toàn ông bà lão, thật chẳng thú vị gì, tôi ngồi đây, Thượng phu nhân không phiền gì chứ.”

Cam Lộ thấy rất phiền nhưng không thể nói gì, đành mỉm cười: “Cứ tự nhiên.”

Thượng Tu Văn đã đứng dậy, kéo chiếc ghế bên phải anh cho cô: “Lộ Lộ, ngồi xuống đi.”

Chỗ ngồi này lại ngay bên cạnh Nhiếp Khiêm, còn Tần Nghiên Chi nhìn cô với vẻ mặt đầy vẻ chờ đợi được xem một vở kịch. Cô thản nhiên ngồi xuống, không để ý đến bất cứ điều gì khác.

Tần Vạn Phong bước lên bục sân khấu nhỏ trong sảnh tiệc, nâng ly cảm ơn bạn bè bớt chút thời gian đến dự tiệc, mọi người cùng đứng lên, nâng ly chúc mừng. Sau khi ngồi xuống, Tần Nghiên Chi chú ý đến Thượng Tu Văn và Cam Lộ không hề cầm ly rượu trước mặt mà một người uống trà một người uống nước ép trái cây, cô mỉm cười nói: “Hai vị không có thành ý rồi, nâng ly chúc cha tôi sinh nhật vui vẻ ít nhiều cũng phải uống một chút rượu chứ.”

Nhiếp Khiêm vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến rót thêm nước ép trái cây vào ly của Cam Lộ: “Anh nhớ Cam Lộ dị ứng với rượu, chưa uống bao giờ.”

Tần Nghiên Chi liếc anh một cái: “Còn Thượng tiên sinh thì sao?”

Thượng Tu Văn tỏ ý bảo nhân viên phục vụ rót thêm trà cho anh: “Tôi cũng không uống rượu, đợi chút nữa sẽ dùng trà thay rượu kính chủ tịch Tần một ly là được rồi.”

“Tu Văn, hai tháng trước lúc chúng ta cùng ăn cơm anh có uống rượu mà, không biết tại sao lại cai rượu thế.” Hạ Tĩnh Nghi ngồi thẳng, ra chiều nghĩ ngợi hỏi.

Gọng nói Thượng Tu Văn vô cùng bình thản: “Dạo này tôi cai thuốc lá và rượu rồi.”

“Chẳng lẽ có kế hoạch gia đình với phu nhân đây?”

Câu hỏi đường đột này khiến cho Cam Lộ hơi cau mày, nhưng Thượng Tu Văn lại mỉm cười quay sang Cam Lộ, ánh mắt dịu dàng, như thể hai người đã ngầm hiểu ý nhau. Dưới ánh mắt chăm chú của anh, Cam Lộ cũng nhoen miêng cười, Thượng Tu Văn lúc này mới quay lại nhìn Hạ Tĩnh Nghi với ánh mắt nghiêm khắc: “Đã là kế hoạch gia đình, hình như không nhất thiết phải nói với mọi người ở đây rồi.”

Mới dọn lên được vài món, điện thoại Thượng Tu Văn bỗng vang lên, anh nhìn số hiển thị trên màn hình, nói “xin lỗi” rồi đi ra ngoài nghe máy.

Hạ Tĩnh Nghi vờ không để tâm nhìn Cam Lộ: “Thượng phu nhân, nếu tôi nhớ không lầm thì cô là giáo viên, bây giờ ở trường đang nghỉ đông đúng không?”

Cam Lộ hờ hững gật đầu.

“Nghỉ lễ có kế hoạch gì không?”

“Nghỉ lễ tôi còn phải đi học nâng cao.”

“Ồ thì ra là vậy. Thời gian nay tôi thường gặp Tu Văn ở thành phố J, tôi đoán gần đây anh ấy e rằng phải thường xuyên ở đó, cô không đi cùng anh ấy, thật tiếc quá.”

Cam Lộ thấy buồn cười nhìn Hạ Tĩnh Nghi: “Cô Hạ, cảm ơn cô quan tâm...” Thượng Tu Văn đột ngột quay lại, đặt tay lên vai vợ, nhẹ nhàng nói: “Lộ Lộ, có lẽ anh phải đi trước đây.”

“Sao thế?”

“Anh phải đi Brazil gấp.”

Cam Lộ chưa kịp mở miệng, Hạ Tĩnh Nghi đã cướp lời: “Tu Văn, có phải Thiếu Côn xảy ra chuyện rồi không?”

Thượng Tu Văn dường như hơi sững người lại, sau đó ném ánh mắt nhìn sắc lạnh về phía Hạ Tĩnh Nghi rồi lập tức lắc đầu: “Anh ấy vẫn khỏe. Xin lỗi các vị, tôi đi trước đây.”

Cam Lộ ngược mắt lên, bắt gặp ánh mắt của Hạ Tĩnh Nghi đang nhìn họ trừng trừng không chút e ngại. Cô đầy bụng nghi hoặc nhưng vẫn điềm nhiên gật đầu, rồi cũng đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Em về giúp anh chuẩn bị hành lý,” sau đó cất cao giọng nói với Tần Trầm, “Tần Trầm, cho tôi gửi lời xin lỗi đến chú Tần, chúng tôi có việc gấp phải đi trước.”

Ra khỏi khách sạn, Thượng Tu Văn vừa cho xe chạy ra đường lớn vừa nói: “Thiếu Côn xảy ra chuyện ở Brazil rồi, anh ấy bị cáo buộc tham gia rửa tiền, đã bị cảnh sát bắt giữ để phục vụ điều tra án, anh phải đi ngay sang đó một chuyến.”

Cam Lộ giật nảy mình, rửa tiền là từ nghe rất xa lạ và nguy hiểm, vượt quá phạm vi hiểu biết của cô: “Có nghiêm trọng lắm không?”

“Bây giờ chưa thể nói được, công ty anh ấy chuyên về xuất nhập khẩu, một phần nhỏ nguyên liệu thép của Húc Thăng là do anh ấy làm đại lý, dính vào những chuyện cáo buộc thế này rất phiền phức.”

Cam Lộ ngần ngại một lúc: “Cô Hạ quen biết Thiếu Côn?”

“Họ quen biết nhau trước.” Thượng Tu Văn thờ ơ nói, “Nhưng rất lâu rồi hình như không có liên lạc với nhau.”

“Vậy tại sao cô ấy nghe đến Brazil liền nghĩ đến Thiếu Côn?”

Thần thái Thượng Tu Văn nhìn chẳng khác gì so với vừa rồi, nhưng Cam Lộ đã rất quen thuộc với từng biểu hiện nhỏ nhặt nhất của anh, cơ má dưới của anh khẽ động đậy, chứng tỏ anh đang cắn chặt răng. Một lúc lâu sau, anh mới mở miệng nói, giọng ôn hòa: “Chuyện này anh cũng rất lấy làm kỳ lạ, cứ cho là Thiếu Côn có liên lạc với cô ấy cũng không thể xảy ra chuyện là báo tin cho cô ấy biết ngay, e rằng anh hiện giờ cũng không thể giải thích chính xác cô ấy cho ý gì.”

Cam Lộ im lặng không nói nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện ngoài trời tuyết lại rơi, hình như có xu hướng rơi nhiều thành một trận tuyết dày. Một mùa đông khác nghiệt, tuyết rơi nhiều như năm nay trong trí nhớ của cô hình như rất hiếm gặp ở thành phố này.

Thượng Tu Văn chuyển tâm lái xe, không lâu sau đã về đến nơi họ ở, anh cho xe chạy chậm chậm vào hầm xe, đậu xe vào vị trí xong mới quay sang nhìn Cam Lộ, thái độ vô cùng nghiêm túc: “Anh nghĩ cô ấy sẽ còn nói với em nhiều điều khác nữa, Lộ Lộ ạ, có khi là tình cờ gặp cô ấy; có khi là cô ấy sẽ cố tình đến tìm em. Cô ấy còn nói gì nữa, anh cũng không rõ. Anh chỉ có thể nói với em, nếu em có bất kỳ nghi vấn gì, nhớ nói cho anh biết trước, đừng phán đoán theo lời cô ấy.”

Cam Lộ theo anh xuống xe, đi đến thang máy, cuối cùng cũng nhịn không được, buồn buồn nói: “Tu Văn, cô ấy là người phụ nữ có sự nghiệp, có địa vị cao, lẽ ra bận rộn mới phải. Theo anh nói, chuyện của hai người đã thành quá khứ, cô ấy có lý do gì mà cứ bám riết lấy em không buông?”

Thượng Tu Văn nhấn nút mở cửa thang máy, chăm chú nhìn số tầng hiển thị trên màn hình nhỏ phía trên: “Về chuyện này, e rằng anh không thể cho em

một lời giải thích rõ ràng. Chuyện cô ấy và anh đúng là đã thành chuyện cũ, cũng có thể cô ấy có cách nhìn về chuyện cũ khác anh.” Anh không hề quay sang nhìn cô, vươn tay kéo cô nép vào mình, “Nhưng anh hiểu rất rõ, đối với anh, bây giờ chung sống với em mới là điều quan trọng nhất.”

Thang máy dừng lại trước mặt họ không một tiếng động, Cam Lộ cùng anh bước vào, ôm chặt lấy một cánh tay anh, mặt vui vào vai anh.

Ngô Lệ Quân nghe Thượng Tu Văn kể xong, lập tức nhũn mảy căng thẳng: “Nó sao lại gây ra chuyện này chứ. Chẳng lẽ nó không mời được luật sư sao? Con đi thì có ích gì?”

Thượng Tu Văn vừa dùng di động lên mạng tìm chuyến bay vừa hồ hững đáp: “Luật phát Brazil vẫn chưa kiện toàn, hơn nữa chuyện này không phải chỉ có luật sư là được.”

“Nhưng bây giờ việc sát nhập Húc Thăng đang ở giai đoạn then chốt, con đi ra nước ngoài, lỡ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?”

Cam Lộ cảm thấy lạ lùng với suy nghĩ của mẹ chồng, Thượng Thiếu Côn nói gì cũng là cháu trai của nhà họ Thượng, sau khi được nhận nuôi cũng có thể coi là cháu đích tôn, từng sống trong nhà họ Thượng đến khi lên đại học, không thể nói là không có thân tình, nhưng Ngô Lệ Quân rõ ràng không hề lo lắng cho sự an nguy của anh ta nơi dị quốc tha hương, lại quan tâm đến việc sáp nhập Húc Thăng phải đình lại một thời gian dài, sự thiên vị quá rõ.

Cô không muốn xem vào cuộc đối thoại giữa hai người, vội vàng lên lầu thu dọn hành lý, chỉ đứng trên đầu cầu thang hỏi vọng xuống: “Tu Văn, có cần mang theo đồ vest không?”

Dưới lầu hai người vẫn đang tranh luận, âm thanh không lớn lắm, Ngô Lệ Quân tốc độ nói hơi nhanh, Thượng Tu Văn thì vẫn từ tốn như mọi khi, nhưng rõ ràng là chẳng ai chịu nhường ai. Chỉ nghe Thượng Tu Văn kết luận: “Mẹ, chúng ta đừng thảo luận chuyện này nữa.” Sau đó nói với lên: “Chỉ cần một bộ là đủ.”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Thượng Tu Văn đi công tác đều nói lịch trình cho cô biết để cô chuẩn bị hành lý. Cô đoán mò thời tiết ở đất nước ở Nam bán cầu Brazil như thế nào, rồi xếp vào một bộ đồ vest mỏng màu xám cùng áo sơ mi và cà vạt đồng bộ, rồi chuẩn bị vài bộ quần áo đơn giản, thoải mái khác. Động tác vô cùng thuần thục, nhanh lẹ, lúc Thượng Tu Văn nói chuyện với mẹ xong lên đến nơi, cô đã thu dọn gần xong rồi.

Thượng Tu Văn mở ngăn kéo lấy hộ chiếu, rồi đưa chìa khóa xe cho vợ: “Thời tiết không tốt, đừng chen chúc trong xe buýt, sau này cứ lái xe đi làm nhé, cẩn thận một chút là được rồi.”

Cam Lộ gật đầu, cô có bằng lái xe hơn một năm nay, Thượng Tu Văn thi thoảng cũng đưa chìa khóa xe cho cô, động viên cô lái xe nhiều một chút, kỹ thuật lái xe của cô không tệ: “Em đưa anh ra sân bay.”

Hai người xuống lầu, Ngô Lệ Quân đã về phòng, Thượng Tu Văn chỉ đứng ngoài cửa phòng chào bà một tiếng rồi cùng Cam Lộ đến sân bay.

Thượng Tu Văn đặt chuyến bay sớm nhất đi Bắc Kinh, làm thủ tục check in vào gửi hành lý xong, còn một chút thời gian, hai người đến sảnh chờ ngồi một lát.

Cam Lộ hỏi: “Sao mẹ lại không muốn anh đi Brazil?”

“Mẹ chủ yếu là lo việc sáp nhập xưởng luyện thép của Húc Thăng, sợ một mình cậu ứng phó không nổi. Anh đã nói rõ ràng với mẹ rồi, trước Tết không thể nào có kết luận rõ ràng, anh giải quyết việc bên đó xong sẽ quay về ngay, không để trì hoãn việc gì cả.” Thượng Tu Văn hình như hơi do dự một lát, sau đó cười buồn: “Còn Thiếu Côn, anh ấy và mẹ không nói chuyện với nhau mấy năm nay rồi.”

Cam Lộ ngó người ra, nhưng không định hỏi rõ nguồn cơn, chỉ im lặng đặt tay mình lên tay anh, anh nắm chặt lấy: “Lúc nhỏ tính cách Thiếu Côn đã rất bất kham, lại thêm cha mẹ anh ấy lần lượt qua đời, khó tránh khỏi có chút tự cô lập mình, nhưng đó là chuyện trước đây. Tình cảm giữa anh ấy và cha anh rất tốt, anh ấy luôn đau xót trước sự ra đi đột ngột của ông, cho rằng mẹ anh không chăm sóc tốt cho ông ấy.”

Đây là lần thứ hai anh kể cho Cam Lộ nghe về người cha đã mất của mình, nụ cười buồn nơi khóe miệng càng thêm thâm trọng hơn: “Thật ra, nếu truy cứu đến cùng, có lẽ Thiếu Côn có lý do để trách anh.”

“Sinh lão bệnh tử, ai cũng không thể tránh khỏi, anh ấy không nên trách anh và mẹ mới phải.”

“Không, có những chuyện lẽ ra không nên xảy ra.” Thượng Tu Văn lắc đầu, tâm trạng u ám.

“Thật ra em cảm thấy tình cảm giữa anh và Thiếu Côn rất tốt, giống như anh em ruột vậy.”

Cam Lộ nhớ rất rõ khi tuần trăng mật ở Maldives sắp kết thúc, Thượng Thiếu Côn có lòng bay từ Mỹ đến để gặp họ. Sau một hồi hàn huyên, cô một mình đi SPA thư giãn, lúc quay lại thấy anh em họ đang ngồi uống rượu ở ban công lộ thiên nhìn ra biển, ánh mặt trời gay gắt đang Tây khiến bóng họ ngả dài cả vào trong phòng, họ không hề chuyện trò với nhau nhiều, nhưng giữa hai người toát ra sự thân thiết và ẩn ý mà người ngoài không khó nhận ra.

“Đúng vậy, tình cảm giữa bọn anh rất luôn tốt nên anh ấy không trách gì anh, chỉ phẫn nộ với mẹ anh.” Thượng Tu Văn thần thờ nhìn dòng người tấp tểnh qua lại, “Sau này có thời gian sẽ kể cho em nghe. Sắp đến tết rồi, anh không biết phải lưu lại bên đó bao lâu, nếu anh không về kịp, em thay anh ở bên cạnh mẹ nhiều một chút, mẹ cũng rất cô đơn.”

Cam Lộ tiễn Thượng Tu Văn đến khu vực hải quan, rồi tự mình lái xe về nhà. Bầu trời u ám ảm đạm, tuyết rơi lúc nhỏ lúc to, gần như chẳng có lúc nào dừng, tâm trạng của cô giống như thời tiết lúc này vậy, có chút nặng nề mơ hồ, nhưng cũng có chút an ủi.

Cô không hề cảm thấy xấu hổ vì mẹ mình đi bước nữa, nhưng trước giờ đều không muốn dính dáng đến những người trong gia đình ấy. Thượng Tu Văn rất ít khi nhắc đến cuộc sống trước đây của anh, gia đình của anh và người cha mất sớm của anh.

Bây giờ cô và anh ở vào giai đoạn mà trước đây cả hai đều không mở lòng với nhau, lần đầu tiên cô nhận ra, đi sâu vào cuộc sống cầu đôi phương, đối với hôn nhân mà nói đó là việc hết sức bình thường. Cô nghĩ, rốt cuộc bọn cô cũng đang có một sự khởi đầu tốt đẹp.

Thượng Tu Văn xin visa ở Bắc Kinh, thuận lợi chuyển tiếp máy bay đến lò lửa Rio de Janeiro của Brazil. Đến nơi anh gọi điện thoại về báo bình an. Cam Lộ bắt đầu tham gia vào lớp học nâng cao của trường, tuy mỗi ngày đều đi về đúng giờ nhưng thấy nhẹ nhõm hơn là đi làm. Trận tuyết gây bao tổn thất trong cả nước cuối cùng đã ngừng hẳn, trời vẫn xám xịt, nhưng lái xe đã thuận tiện hơn rất nhiều.

Đến khi lớp học nâng cao kết thúc, chính thức bước vào kỳ nghỉ, Thượng Tu Văn vẫn chưa về, anh gọi điện thoại chỉ nói việc Thượng Thiệu Côn không hẳn nghiêm trọng lắm, chủ yếu là bị liên lụy, nhưng tình hình phức tạp hơn dự đoán, e rằng phải bỏ lỡ cái Tết quê nhà. Nghe tin này, Ngô Lệ Quân chẳng hề tỏ ra lo lắng chỉ thờ ơ nói: “Con nghỉ kỹ là được.”

Cam Lộ lên mạng tra cứu tình hình Brazil, chỉ dặn đi dặn lại anh nhất định phải chú ý tình hình an ninh không tốt bên đó, Thượng Tu Văn gật đầu, trấn an cô, ở đây tình hình không hỗn loạn như trên mạng đưa tin.

Đến trước giao thừa một ngày, Cam Lộ lần đầu tiên không hẹn đồng hồ báo thức, cô ngủ nướng mãi đến khi di động trên tủ đầu giường réo vang không ngừng mới miễn cưỡng với tay cầm lấy, mơ mơ màng màng nhất nút nghe: “A lô?”

Là Thượng Tu Văn gọi về từ Brazil, anh có chút ngạc nhiên: “Lộ Lộ, em vẫn còn đang ngủ à?”

“Ngủ nướng ngày đông là sự hưởng thụ tuyệt vời của cuộc sống, hơn nữa,” Cam Lộ cuộn mình vào trong chăn nói: “Em sống ở đây lâu rồi, ngủ nướng một hôm không quá đáng chứ.”

Thượng Tu Văn ngớ người, biết cô đang nói thật. Sau khi dọn về đây ở, dù là cuối tuần hay nghỉ lễ, Ngô Lệ Quân đều thức dậy đúng giờ, Cam Lộ cũng ngại ngủ nướng, phải thức dậy như lúc đi làm. Anh từng nói có thể thương lượng với mẹ, cuối tuần hoặc ngày nghỉ để cô ngủ thêm một chút, cô liền ngăn lại, nói không cần thiết.

“Mẹ không có ở nhà à?”

“Hôm qua mẹ đi họp ở tỉnh lỵ rồi, tối nay mới về.”

“Xin lỗi, Lộ Lộ.”

Cam Lộ cười: “Ấy, sao lại bỗng dưng xin lỗi em. Nghe nói các cô gái ở Nam Mỹ vừa phóng khoáng vừa gọi cảm. Anh thành thật khai báo đi, anh đi xem múa thoát y hay đi quán bar tán tỉnh mấy cô gái rồi?”

Thượng Tu Văn lại ngớ ra, một hồi lâu mới cố nén cười: “Ừm, các cô gái ở đây quả thật rất bốc lửa, anh bây giờ rất thông cảm cho Thiếu Côn cứ than phiền an ninh ở đây kém nhưng một năm ít nhất phải ở đây đến bốn, năm tháng.”

“Nói trọng điểm, rốt cuộc là có hay không?”

“Anh đâu có tâm trạng để làm mấy chuyện đó.” Thượng Tu Văn thờ dãi, “Ngốc ạ, lấy anh rồi em chẳng thể ngủ nướng thỏa thích được ngày nào, anh cảm thấy có lỗi.”

“Ồ, ra vậy. Không sao, ngày nào cũng ngủ nướng cũng chẳng có gì thú vị, thi thoảng ngủ một lần thật tuyệt, rất thoải mái.” Cô vờn vai trong chiếc chăn ấm, “Mấy giờ rồi?”

“Bên này sắp 11 giờ đêm rồi.”

Cam Lộ dạo này hay nói điện thoại với anh nên đã nắm được chênh lệch múi giờ giữa hai nước: “Em ngủ đến 10 giờ sáng cơ đấy, thật ra trước đây chưa từng có. Haizz, mấy hôm nay hình như rất dễ mệt mỏi, lát nữa chị Hồ đến làm tổng vệ sinh.”

“Nằm thêm chút nữa đi.”

Cô vốn chồm ngồi dậy, nghe lời anh nói lại nằm xuống, thư thái vùi đầu vào gối: “Tu Văn, muộn rồi sao anh còn chưa đi ngủ, có phải Thiếu Côn gặp phiền phức gì rồi không?”

“Vẫn tốt, công ty anh ấy chỉ bị liên đới, hơn nữa anh ấy là công dân Anh, luật sư cho rằng cơ hội thoát khỏi cáo buộc của anh ấy rất lớn.”

“Vậy thì tốt rồi,” ấn tượng của Cam Lộ về Thượng Thiệu Côn rất tốt, nghe tin này, cô cũng mừng cho anh, “Vậy sao anh còn chưa ngủ, có phải lo lắng cho Húc Thăng không?”

“Anh chỉ là rất nhớ em, Lộ Lộ ạ, nhớ đến không ngủ được, nếu bây giờ có em nằm bên cạnh anh thì tốt biết mấy.”

Gọng nói có vẻ khàn khàn của Thượng Tu Văn vọng đến, khoảng cách xa xôi như vậy hình như khiến cho giọng nói này tăng thêm sức ám áp khó diễn

tả thành lời, Cam Lộ từ đầu ngón tay cầm điện thoại đến tận tim óc đều run lên vì hạnh phúc, cổ họng như nghẹn lại, một lát sau mới thì thào: “Em cũng rất nhớ anh.”

Hai người đều im lặng, xa xa văng lại tiếng kêu rè rè nhỏ xíu của đường truyền điện thoại, lúc này chiếc điện thoại để bàn ở tủ đầu giường bỗng reng lên, cô ghét sự chen ngang làm cụt hứng này nhưng cũng đành nhòm dậy nghe. Là Ngô Lệ Quân gọi về, bà đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu Cam, con liên lạc với chị dâu họ ngay, tìm nó, bảo nó lập tức quay về nhà.”

Cam Lộ chẳng hiểu đầu cua tai nheo: “Mẹ, chị dâu sao thế ạ, con phải đi đâu tìm chị ấy?”

Giọng nói Ngô Lệ Quân rõ ràng đang rất bức bối, nhưng miễn cưỡng hạ thấp giọng: “Mẹ vừa mới nhận được điện của cậu con, nghe nói không biết nó nghe lời đồn đại gì, từ thành phố J chạy đến chỗ chúng ta tìm nhân tình của Ngô Ủy nói phải quay, vậy còn ra thể thống gì nữa? Mẹ đang bận họp, con đi tìm nó, khuyên nó.”

Cam Lộ đành vâng vâng dạ dạ, đặt điện thoại xuống, cô vừa đứng dậy vừa nói vào di động: “Anh đều nghe thấy rồi chứ. Trời ạ, thành phố này lớn thế này, em biết đi đâu tìm chị ấy bây giờ?”

Thượng Tu Văn vừa tức giận vừa không biết phải làm thế nào: “Em gọi điện thoại cho Ngô Ủy trước, chuyện này đáng lẽ phải để anh ta ra mặt giải quyết.”

“Ừm, được rồi, không nói với anh nữa, em đi thay quần áo đây.”

“Lái xe cẩn thận, có chuyện gì, phải gọi cho anh ngay đây.”

Cam Lộ vội vàng đánh răng rửa mặt, thay quần áo, sau đó gọi vào di động Ngô Ủy: “Anh Ba, vui lòng chỉ cho em biết, em phải đi đâu để tìm chị dâu.”

Ngô Ủy đang rất thâm trầm, anh ta vừa bị cha và cô gọi đến mắng cho một trận, vợ nhận điện thoại của anh ta, nghe anh ta hù dọa chỉ cười gằn: “Ngô Ủy, anh nên biết rõ, bây giờ là anh quỳ xuống cầu xin tôi, còn phải xem tâm trạng tôi thế nào đã.” Sau đó cúp điện thoại chẳng thèm đoái hoài đến anh ta. Hiện giờ anh ta đang ở đây, hoàn toàn không phải là thành phố J có thể hô phong hoán vũ, lại càng không thể ngạo mạn như bình thường được nữa, đành xuống nước nói: “Lộ Lộ, chị dâu em không biết nghe ai nói xằng nói bậy đã đến đài truyền hình, anh quả thật không tiện đến đó lôi cô ta về, đành phiền em vậy.”

Cam Lộ không khỏi cảm thấy buồn cười: “Được rồi, em đến đó xem sao.”

Cô vừa lái xe đến đài truyền hình vừa đeo tai nghe gọi điện thoại cho Tiền Giai Tây: “Giai Tây, bây giờ cậu có đi làm không?”

Giọng Tiền Giai Tây hạ đến mức thấp nhất nhưng lại rất phấn khích: “Đang đi làm, tớ đang ở hiện trường xì căng đan, rất phấn khích, rất đã, bây giờ không tiện kể cho cậu nghe, để tớ phát lại sau vậy.”

“Áy, đợi đã, cái cô Lý Tư Bích hôm nay có đi làm không?”

“Cậu tìm cô ta làm gì? Chẳng lẽ có người truyền hình vở kịch đang đến hội gay cần với cậu rồi à, tin tức truyền đi nhanh như tên bắn ấy.”

Cam Lộ nghe mà đầu cứ quay mòng mòng: “Cái gì mà vở kịch đang đến hội gay cần?”

“Tớ nói cậu nghe nhé, tớ vừa nãy đang quay hình chương trình trò chuyện với người quản lý của Lý Tư Bích, thì một bà dẫn theo mấy tay bặm trợn không biết làm cách nào lọt vô được trường quay, bước lên nhìn mặt rồi tặng cho Lý Tư Bích một cái tát trời giáng, bây giờ ở đây đang vô cùng hỗn loạn, chấn động cả đài truyền hình.”

Cam Lộ tròn mắt đờ đẫn. Cô và chị dâu Trần Vũ Phi giao thiệp không nhiều, trong ấn tượng của cô, đó là người phụ nữ dung mạo xinh đẹp, nói năng cởi mở, tuy có gia thế nhưng cử chỉ không hề hống hách, kiêu căng, ngược lại còn rất thân thiện khéo léo, thật không ngờ lại có thể hành động như vậy, chạy đến đây không chút do dự ra tay đánh người.

“Họ vẫn còn ở đó chứ?”

“Dĩ nhiên, cô ta đang ngồi chễm chệ trên sân khấu, yêu cầu lãnh đạo đài ra mặt nói chuyện nên xử lý thế nào đối với cô dẫn chương trình đạo đức bại hoại này.”

“Tớ lập tức đến đó ngay, cậu ra cổng đài đón tớ nhé.”

Tiền Giai Tây kinh ngạc: “Cậu cũng có hứng thú xem xì căng đan này à?”

Cam Lộ chạy đến đài truyền hình, chỉ thấy trước trường quay có rất nhiều nhân viên bảo vệ đang đứng đó, ngăn không cho tùy tiện vào hiện trường, Tiền Giai Tây đứng đợi ở ngoài không biết từ đâu kiếm được chiếc thẻ nhân viên choàng vào cổ cô, hai người bước vào trong, Cam Lộ vừa nói cho Tiền Giai Tây biết người phụ nữ đang làm loạn đó là chị dâu của Thượng Tu Văn.

“Á, thật không?” Tiền Giai Tây vô cùng kinh ngạc, “Vậy anh họ Thượng Tu Văn thật có thực lực cũng rất có gia thế đấy nhỉ, sao cậu chưa bao giờ nói có họ hàng lợi hại như vậy?”

“Lợi hại gì, xấu mặt thì có.” Cam Lộ đành cười trừ.

“Cậu thật là, lần trước ở cổng sau đài tội mình thấy nhân tình của Lý Tư Bích, cậu chẳng hề nói cho tớ biết đó là họ hàng nhà cậu.”

“Cho tớ xin đi, anh ta chỉ là anh họ của Tu Văn, tớ cũng chẳng qua lại gì nhiều với anh ta. Hơn nữa cảnh tượng lúc đó tớ hét toáng lên là anh họ thì có gì hay ho?”

Tiền Giai Tây cười lớn, sau đó tấm tắc khen: “Chị dâu cậu thật dũng cảm, rõ ràng là đã chuẩn bị kỹ càng mới đến đây, mấy gã đẹp trai to con mặc đồ đen ngăn không cho người không phận sự vào, chị ta vừa đến đã tặng cho người ta một cái tát, tát xong còn không cho Lý Tư Bích đi. May mà hôm nay chỉ thu hình chứ không phát trực tiếp, nếu không xảy ra chuyện lớn rồi. Bên đài nói sẽ báo cảnh sát, chị ta không hề tỏ ra nao núng, nói thật đúng lúc, chị ta cũng lập tức gọi đường dây nóng cho các báo lớn, mời phóng viên đến đây viết bài. Trong đài sợ làm quá truyền ra ngoài sẽ thành tiếng xấu, phó giám đốc đài vừa mới qua đó, đang khuyên chị ta đổi địa điểm để nói chuyện.”

Hai người bước vào, chỉ thấy trong trường quay đã yên tĩnh trở lại, bảo vệ đã mời tất cả những người không liên quan ra ngoài, chỉ còn một vài nhân viên đài ở lại, trên sân khấu có đặt hai chiếc ghế sofa màu đỏ, bên trái là Lý Tư Bích mặt mày thất sắc, đầu óc rối bời, cô ta quay mặt vào trong ngồi bên cạnh là người đàn ông trung niên có vẻ là lãnh đạo đài, còn chị dâu xinh đẹp Trần Vũ Phi ngồi chiếc ghế bên phải, chị mặc một chiếc áo khoác da màu xám đậm, rất sang trọng, quý phái, phía sau là một gã đàn ông cao lớn vận vest đen đứng bất động, mặt mày dữ dằn, bặm trợn.

Tiền Giai Tây thì thào nói: “Cậu xem, có giống cảnh trong phim không?”

Nhưng Cam Lộ thì lại thấy người phụ nữ kiều diễm đang ngồi hàng ghế khán giả, mặc bộ đồ màu xanh nước biển vô cùng tinh tế, không ai khác chính là Hạ Tĩnh Nghi, cô ta đang ngồi nghiêng, hai chân vắt chéo lên nhau, đang nhìn lên sân khấu với vẻ mặt thích thú.

“Sao cô ta cũng có mặt ở đây?” Cam Lộ nhủ mảy mò hỏi nhỏ, hất mặt về phía Hạ Tĩnh Nghi.

“Hạ Tĩnh Nghi à? Hôm nay làm chương trình phỏng vấn cô ta mà, cô ta xem ra cũng rất nhiều chuyện đây, còn một vị khách mời nữa là một nhà kinh tế học rất nổi tiếng, người ta rất tự trọng, nhìn thấy cảnh này lập tức bỏ đi. Không ngờ cô ta lại không đi, còn ngồi đó xem náo nhiệt, cô ta dù sao cũng là khách mời, bảo vệ cũng không tiện thẳng thừng mời cô ta ra ngoài.”

Cam Lộ thầm cảm thấy có gì không đúng, cô thấy Hạ Tĩnh Nghi chẳng hơi đâu mà ngồi xem trò náo nhiệt này nhưng bây giờ cô không thể nghĩ nhiều, bèn bước lên cất tiếng gọi: “Chị Vũ Phi.”

Trần Vũ Phi nhìn thấy cô, có chút bất ngờ, cười lạnh lùng nói: “Đúng là bà cô mình không tiện ra mặt, lại đẩy em đến đây. Lộ Lộ, chị khuyên em đừng nên xen vào chuyện không phải của mình.”

“Sao lại không phải chuyện của em?” Cam Lộ cũng cười, “Chị Vũ Phi, có gì từ từ nói, ở đây cũng là chỗ làm việc của người ta, chỉ bằng hẹn ở một nơi khác rồi gọi anh Ba đến, mọi người gặp mặt nói cho rõ ràng có phải tốt hơn không.”

Trần Vũ Phi bĩu môi: “Lộ Lộ, em không hiểu anh Ba của em rồi, anh ta trước nay làm cái gì cũng không dám làm, chứ đừng nói là dám nhận, đến mới là lạ đó.” Chị ta quay sang Lý Tư Bích, “Chỉ bằng cô gọi cho anh ta, bình thường không phải chỉ cần cô gọi một tiếng, anh ta phóng xe hơn trăm cây số từ thành phố J đến đây để gặp cô sao? Để xem hôm nay anh ta có đến cứu cô không.”

Lý Tư Bích dường như đã lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Tôi hoàn toàn không biết chị đang nói gì. Tôn đài trưởng, báo cảnh sát đi, đài truyền hình không phải cái chợ, có thể tùy tiện ra vào, có chuyện gì, mời cảnh sát đến giải quyết.”

Tôn đài trưởng không để ý đến cô ta, chỉ nói với Cam Lộ: “Tiểu thư, cô khuyên chị này giúp, đài truyền hình có đơn vị trực ban của cảnh sát vũ trang đứng gác, xông vào trường quay là chuyện nhỏ nhưng không nhỏ, nếu đã là chuyện riêng, các vị tự giải quyết lấy, đừng làm ảnh hưởng đến trình tự công việc.”

Không đợi Cam Lộ mở miệng, Trần Vũ Phi nói không chút nhượng bộ: “Tôn đài trưởng, chuyện này đúng thực là chuyện cá nhân, nhưng Lý tiểu thư đây là người của công chúng. Người của công chúng thì phải có trách nhiệm với xã hội đúng không, không thể vừa mới lên truyền hình đạo mạo đường hoàng, vừa làm chuyện khuất tất phá hoại gia đình nhà người ta được.”

Lý Tư Bích cười gằn: “Phàm chuyện gì cũng phải có chứng cứ, nếu nhà chị xảy ra chuyện thì chị nên tìm chồng chị để thương lượng giải quyết, vô duyên vô cớ tìm đến tôi thế này thật quá nực cười.”

“Cái sừng này là do hai người các cô cắm lên đầu tôi, xin hãy yên tâm, tôi luôn công bằng, ai cũng không bỏ qua.” Trần Vũ Phi nhướn mày, mặt đầy vẻ mỉa mai, “Ài chà, Lý tiểu thư, cô tỏ ra vội vàng như vậy, khiến tôi cũng có chút hoang mang. Hần là cần biệt thự sang trọng gần 3 triệu ở Đông Phương Đề Viên là do cô mua, chiếc Range Rover hơn 1 triệu cô mới mua cũng là do cô nhìn ăn nhin mặc tích góp mà có đúng không? Xem ra lương ở đài truyền hình cao hơn rất nhiều so với những gì tôi tưởng tượng.”

Nhân viên đài đứng phía dưới bỗng chốc ghé tai xì xầm với nhau. Trần Vũ Phi rất đắc ý khi nhìn thấy Lý Tư Bích mặt mày biến sắc, mới quay sang Tôn đài trưởng, nói vô cùng thành khẩn: “Đến đây, Tôn đài trưởng, chúng tôi có vài tấm hình rất thú vị, chồng tôi thì tôi nhận ra, còn cô gái ở cùng anh ấy đó mà, chỉ bằng ông gọi thêm vài đồng nghiệp nữa đến giúp tôi nhận diện một chút, rốt cuộc có phải Lý tiểu thư đây không, nói oan cho người tốt thật không phải chút nào.”

Trần Vũ Phi làm động tác mở chiếc túi Hermes trong tay mình, Lý Tư Bích lớn tiếng nói: “Đủ rồi, chị cứ nói thẳng ra đi, hôm nay đến đây muốn làm gì?”

Trần Vũ Phi cười ha ha: “Cô nghĩ xem, Lý tiểu thư? Cô chắc cảm thấy mình có sức hút mà đàn ông không thể cưỡng lại, có thể khiến họ cung phụng, quỳ rạp dưới chân cô đúng không? Đừng có nằm mơ, loại phụ nữ như cô, ra ngoài quơ một cái là ra cả nắm, cô chẳng qua là lấy mặt người dẫn chương trình thỏa mãn lòng hư vinh của một số gã đàn ông mà thôi. Tôi nói thật cho cô biết, tôi bỏ công sức đến đây, thứ nhất không muốn thương lượng gì với cô, thứ hai không yêu cầu cô trả gã đàn ông đó lại cho tôi. Tôi chẳng qua là muốn làm cho cô xấu mặt, cho cô biết tùy tiện động đến chồng người khác thì phải lãnh hậu quả như thế nào.”

Tôn đài trưởng ho một tiếng: “Thưa bà, tình hình mà bà phản ánh chúng tôi đã nắm được được. Nói gì đi nữa, sau khi chúng tôi điều tra, sẽ mở cuộc họp để lấy ý kiến xử lý việc này, hôm nay cứ giăng co qua lại thế này cũng không phải là cách.”

Trần Vũ Phi vô cùng sung sướng, không chút dây dưa liền đứng dậy: “Có câu nói này của lãnh đạo là được rồi, tôi cũng không định ăn vạ ở đài truyền hình. Nhưng muốn lớn chuyện này hay không phải còn phải xem chuyện này tiến triển thế nào.” Chị ta nhìn Cam Lộ từ này giờ không lên tiếng, “Chị đi trước đây, Lộ Lộ.”

Cam Lộ cùng đi với chị ta ra ngoài: “Chị Vũ Phi, hay là đến nhà em ngồi một chút, mẹ muốn nói chuyện với chị.”

“Không cần đâu, đứa nhỏ đang ở nhà đợi chị về. Hơn nữa cô nói gì thì chị cũng biết rồi, chắc chắn là mắng mỏ Ngô Úy một trận, khuyên chị chịu đựng đây mà. Phiên em nói với cô, trước mắt chị vẫn chưa muốn làm lớn chuyện, nhưng sau này thì không thể nói trước được.”

“Chị Vũ Phi, đừng manh động, hay là ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng với anh Ba trước đã.”

Mặt Trần Vũ Phi bỗng hiện lên vẻ thê lương, dung mạo xinh đẹp không giấu nổi vẻ mệt mỏi: “Em cho rằng chị thích đến đây bắt gian lắm sao? Chị có làm con đàn bà đó thê thảm đến mức nào thì cũng chẳng vui lên được. Chị và Ngô Úy, e rằng chẳng còn gì để nói nữa rồi. Anh ta sì nhục chị như vậy, chẳng lẽ còn muốn chị nhịn nhục tiếp nữa sao? Cuộc hôn nhân này chị còn muốn giữ hay không khoan hãy nói đến, nhưng hai kẻ gian phu dâm phụ đó nghĩ rằng có thể xoay chị thế nào cũng được, hiếp đáp lên đầu lên cổ thì họ đã quá lắm rồi đây.”

Cam Lộ không biết phải nói gì, đành im lặng. Bước ra khỏi đài truyền hình, mấy gã đàn ông mặc đồ đen đã lại chiếc Merce des Benz và Toyota Alphard Hybrid đến, mở cửa xe đợi sẵn Trần Vũ Phi định bước lên xe thì bỗng dừng lại, nhìn Cam Lộ nói: “Lộ Lộ, Tu Văn không giống như Ngô Úy, điều kiện cậu ấy tốt như vậy nhưng chưa bao giờ trông thấy cậu ấy lăng nhăng, em sẽ không gặp phải chuyện xui xẻo như chị, chị rất ngưỡng mộ em.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nghi vấn trùng trùng

Cam Lộ nhìn theo Trần Vũ Phi lên xe đi khuất, đang định đi lấy xe thì sau lưng vang lên giọng nói của Hạ Tĩnh Nghi: “Vờ kịch hôm nay thật thú vị.”

Nghe cô ta bình phẩm chuyện này bằng giọng điệu giễu cợt như thế, Cam Lộ không thể không tức giận, cô quay lại, chỉ nhìn thấy Hạ Tĩnh Nghi đang đứng cách cô không xa, vận chiếc áo khoác dài qua gối màu đen ôm sát người, tay cầm di động và chìa khóa xe, thần thái vô cùng thong dong.

“Luôn tìm thấy niềm vui cho mình trong hoàn cảnh chẳng lấy gì làm vui vẻ, thật đáng để người ta ngưỡng mộ.”

“Nếu cô ném trái những gì không vui tôi từng trải qua, thì sẽ biết đây chỉ là điều vặt vãnh.”

“Nói thật, cái khẩu khí ném trái cuộc đời dẫu bề của cô tôi nghe mà cũng cảm thấy hứng thú, nhưng giao tình của chúng ta không đến mức có thể nói: ‘Cô có chuyện gì không vui à? Nói ra để tôi vui chút đi.’ Cho nên,” Cam Lộ mỉm cười, “Chúc cô vui vẻ, tạm biệt.”

“Đừng vội đi như thế Thượng phu nhân, tôi có chút hiếu kỳ về tâm lý của những người phụ nữ đã kết hôn. Nếu đổi lại là cô ở vào tình thế vừa này, cô sẽ làm thế nào?”

“Thứ nhất tôi không có năng lực đó, thứ hai tìm không ra bảo kê, nếu gặp phải chuyện thế này, chắc không làm thỏa mãn được những người hiếu kỳ muốn xem cảnh tượng thú vị.” Cam Lộ vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng giọng nói thì lạnh lùng: “Cô Hạ, tôi đoán đài truyền hình sẽ tìm thời gian khác để thu lại buổi phỏng vấn, cô rất có thể có cơ hội để tìm hiểu diễn biến tâm lý của Lý Tư Bích hôm nay, nên không cần phải hỏi tôi ngọn nguồn như thế.”

Cô quay người định bỏ đi thì Hạ Tĩnh Nghi lại cười: “Xem ra dù là người phụ nữ thế nào, bị người đàn ông thân thiết nhất với mình lừa đều có những hành vi vượt ngoài sức tưởng tượng. Tôi hy vọng cô mãi mãi không có cơ hội đối diện với cảnh này, Thượng phu nhân ạ.” Cô ta đột ngột chuyển đề tài, “Húc Thăng bây giờ đang ở tình thế không tốt đẹp gì cho lắm, đang phải chịu sự điều tra liên miên, hàng loạt hợp đồng cung cấp hàng hóa bị hủy bỏ, đơn đặt hàng giảm sút, cán cân sắp nhập xướng luyện thép đang nghiêng hẳn về phía Tỷ Tân, phó tổng giám đốc phụ trách kinh doanh lại đang bị dính vào xi căng đan ở đây, tình hình này chắc Tu Văn phải lo lắng nhiều đây.”

“Màn kịch hôm nay ít nhiều chắc có liên quan đến cô đúng chứ.”

Hạ Tĩnh Nghi nhún vai: “Com có thể ăn linh tinh, lời không thể nói linh tinh. Là một người vừa khéo có mặt tại hiện trường, tôi vẫn nói cảnh tượng hôm nay rất thú vị. Đúng rồi, Thượng phu nhân, bây giờ cô hiểu về công việc của Tu Văn nhiều hơn lúc trước rồi chứ?”

“Cô Hạ, từ rất lâu tôi luôn có một câu hỏi, thậm chí Tu Văn cũng không thể giải đáp cho tôi, có lẽ cô có thể giúp tôi hiểu rõ không biết chừng.” Cam Lộ nhìn thẳng cô ta, “Nghe nói Tỳ Tần là tập đoàn có quy mô rất lớn, cô tuổi còn trẻ như thế mà đã leo lên được vị trí ấy, nên chắc rất bận rộn mới đúng chứ, sao lại có tâm trạng quan tâm đến chuyện chung sống của vợ chồng người khác thế nhỉ?”

Hạ Tĩnh Nghi cười ha ha: “Tôi không định giải thích, cô cứ việc nghĩ tôi có ý đồ nào đó với người tình cũ là được rồi. Đúng vậy, tôi thật sự không ngăn được mình quan tâm đến cuộc sống của Tu Văn. Đây không phải là chuyện rất tự nhiên hay sao?”

Đối phương mặt dày như thế, Cam Lộ đành chào thua: “Xem ra, cô đúng là rảnh rỗi hơn tôi tưởng, tùy cô vậy.”

“Đúng rồi, Thượng phu nhân, tôi nghiêm túc cho cô một lời khuyên. Cô đã là kẻ nữ của Tần Vạn Phong thì có cơ hội giúp Tu Văn được đẩy, với sức ảnh hưởng của chủ tịch Tần đối với thị trường nhà đất, chỉ cần ông ta công khai tỏ thái độ, tiếp tục mua sản phẩm của Húc Thăng, tin rằng chỉ ít Húc Thăng sẽ lấy lại được cục diện ở thành phố này, An Đạt cũng có thể tiếp tục kinh doanh.”

Cam Lộ thấy buồn cười nhìn cô ta: “Đúng là một lời khuyên có tính xây dựng. Tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc.”

“Với khẩu khí qua quýt, kẻ cả như vậy rõ ràng cô đang cảm thấy tôi muốn đưa cô vào tròng, nhưng động não một chút đi, tôi lừa cô thì được gì chứ? Nói trắng ra Húc Thăng khó khăn cũng có lợi cho tôi mà.”

“Tôi vừa không định nghe lời khuyên của người lạ cũng không định suy đoán động cơ của người lạ.”

“Cô thật không suy đoán ư? Người phụ nữ không có tâm hiếu kỳ rõ ràng là một sinh vật quý hiếm. Được thôi, tôi liệt kê các đáp án có khả năng cho cô nghe là được rồi chứ gì: Có lẽ tôi chưa nguôi tình đầu, không muốn nhìn thấy Tu Văn đi đến nơi son cùng thối nát,” Hạ Tĩnh Nghi lười nhác nói, “Có lẽ sở thích xấu xa của một gái già đã bộc lộ, muốn nhìn thấy cô làm được gì để cứu vãn sự nghiệp của Tu Văn, cũng muốn xem một Tu Văn ngạo mạn trước đây trong tay chỉ có một công ty bé con con, có nhận sự giúp đỡ của vợ mình lúc sự nghiệp đang bên bờ vực thẳm hay không. Ngoài ra, tưởng tượng cảnh tượng cô vì lời khuyên này là do tôi nói ra, nên đoạn tuyệt không làm theo, sau này hối hận, hổ thẹn, thật thú vị quá đi chứ.”

“Lòng hiếu kỳ của cô thật vô cùng vô tận, nhưng tôi cũng cho cô một lời khuyên nghiêm túc nhé, quá tò mò cuộc sống của người khác sẽ chỉ làm cho cuộc sống của mình thêm rối loạn mà thôi.”

“Có lý, nhưng con người không thể lúc nào cũng tự quyết định được cuộc sống của mình phải đi theo trình tự nào.” Hạ Tĩnh Nghi lắc đầu cười, sải bước đi ngang qua Cam Lộ, “Tu Văn sắp từ Brazil về rồi chứ, nếu không về, e rằng còn rất nhiều điều đáng kinh ngạc đang chờ anh ấy, không chừng, cũng có chút kinh ngạc cho cô đấy.”

Không đợi Cam Lộ nói gì, cô ta đã lên chiếc Maserati đỏ của mình, nghênh ngang phóng đi.

Tiền Giai Tây bước ra liền sau đó, tặc lưỡi: “Người phụ nữ này ghê gớm thật đấy. Haizzz, uống công tử bỏ ra bao tâm huyết lên kế hoạch cho buổi phỏng vấn này, không biết sau này còn có thể hẹn được cô ta không nữa.”

Cam Lộ bực dọc nói: “Cậu vừa nãy xem tuồng rất đã mà, một buổi phỏng vấn thì có là gì.”

“Nói cũng phải.” Tiền Giai Tây không hề giấu giếm niềm vui trên sự đau khổ của người khác, cười cười thừa nhận, “Hôm nay thật quá đã, đi, tụi mình vào quán cà phê ngồi một lát, cậu kể cho tớ nghe ngọn nguồn của xì căng đan này xem nào.”

Cam Lộ bất giác cảm thấy mệt mỏi, đỡ đỡ nói: “Giai Tây, nếu không có can hệ gì, tớ chắc cũng có thể xem đã mắt nói cho đã miệng, nhưng dính líu đến người nhà, tớ thật sự không muốn nói thêm gì nữa.”

Tiền Giai Tây ngó ra: “Xin lỗi, tớ không nghĩ tới điều này, tớ thấy sắc mặt của cậu không được tốt cho lắm, mau về sớm nghỉ ngơi đi.”

Cam Lộ gật đầu: “Có gì gọi điện sau nhé.” Cô đang định đi thì bỗng nhớ ra chuyện gì, “Đúng rồi Giai Tây, cậu đang qua lại với Tần Trầm?”

Tiền Giai Tây lần đầu tiên có chút thẹn thùng, do dự một lát mới nói: “Bọn tớ chỉ có thể nói là hợp cạ nhau.”

“Cậu đừng chen ngang vào tình cảm của người ta, nhất định phải đợi anh ta và Tiểu Phán chấm dứt hoàn toàn rồi hẵng tính.”

“Cậu nghĩ tớ ngốc lắm à, yên tâm đi, tớ không làm chuyện đó đâu.” Tiền Giai Tây có vẻ hơi lúng túng, “Lạnh quá, tớ vào trước đây nhé.”

Cam Lộ về nhà, gọi cho Ngô Lệ Quân kể vắn tắt chuyện vừa xảy ra, nói với bà Trần Vũ Phi đã về thành phố J, Ngô Lệ Quân chỉ nói: “Được, biết rồi.” Ngừng một lát, bà nói: “Tiểu Cam, cậu con đã cho xe đến đón mẹ, hôm nay sau khi tan sở mẹ sẽ đến thẳng thành phố J ăn Tết ở đó, ngày mai con đến chỗ cha con đón giao thừa đi nhé.”

Cam Lộ trong lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng đồng ý, dặn mẹ chồng đi đường cẩn thận. Đặt điện thoại xuống, cô gọi điện cho cha ngay, ông Cam dĩ nhiên rất vui, luôn miệng nói tốt quá rồi, tốt quá rồi.

Tết hai năm nay, cô đều đón giao thừa với mẹ chồng và chồng, dĩ Vương dĩ nhiên cũng về nhà con trai để đón năm mới. Nghĩ đến người cha sợ cô đơn của mình phải đón giao thừa một mình ở nhà, cô luôn cảm thấy rất xót xa, dù rằng sáng sớm ngày hôm sau cô và Thượng Tu Văn sang nhà chúc Tết,

cùng ăn bữa cơm với cha, nhưng cũng chẳng thể nào bù đắp được cái cảm giác cô đơn ấy. Bây giờ có cơ hội cùng cha đón giao thừa, cô tất nhiên là vui hơn đi hội.

Buổi tối Cam Lộ gọi cho Thượng Tu Văn, kể khá tường tận, Thượng Tu Văn đột ngột cắt ngang lời cô: “Lúc chị dâu nói căn nhà hơn 3 triệu và Range Rover, cô dẫn chương trình đó không phủ nhận à?”

Cam Lộ nhớ lại thái độ của Lý Tư Bích lúc đó: “Lúc đó chị Vũ Phi nói rất chắc chắn, cô ta không phủ nhận, còn tỏ ra căng thẳng nữa.”

Thượng Tu Văn trầm ngâm hồi lâu, giọng nói chán chường: “Chuyện này có gì đó không bình thường. Cậu đã thu hồi quyền phê duyệt tài chính của anh Ba từ lâu rồi, anh ta trước nay luôn vung tay quá trán, số tiền có thể dùng trong tầm tay chắc chắn có giới hạn, đột nhiên dùng một số tiền lớn như vậy, nhất định là có uẩn khúc. Lộ Lộ, anh sẽ gọi lại cho em sau.”

Cam Lộ đặt điện thoại xuống, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, toàn thân rã rời, muốn lên giường nghỉ ngơi sớm, nhưng chuyện buổi sáng cứ lờn vờn trong đầu cô. Tuy cô không hề quan tâm đến Ngô Úy, cũng chẳng có giao tình sâu nặng với Trần Vũ Phi nhưng lại không thể giống như Tiền Giai Tây, xem toàn bộ chuyện này như một vở tấu hài chẳng chút liên quan đến mình.

Hôn nhân đến bước đường này, khiến cho người ta không khỏi xót xa. Nghĩ đến vẻ mặt bi thương của Trần Vũ Phi lúc sắp rời khỏi, lòng cô dậy lên một niềm thương cảm khó tả.

Ngày hôm sau, Cam Lộ lái xe đến siêu thị mua sắm rất nhiều đồ đạc, sau đó lái thẳng đến nhà cha, nhìn thấy căn nhà hai phòng nhỏ đã được dọn dẹp sạch sẽ, gọn gàng như li như lau, không còn một hạt bụi, ông Cam mười mấy năm nay chẳng để ý đến chuyện nhà cửa, có thể thấy di Vương thường ngày ở đây đã phải rất vất vả. Cô vào bếp bận rộn chuẩn bị đồ ăn, ông Cam lấy ghế ngồi trước cửa bếp, nói chuyện với cô, hai cha con đều rất vui.

“Lộ Lộ, lúc con hơn mười tuổi một chút đã bắc ghế tre lên tập tành nấu ăn, cứ nghĩ đến là cha thấy mình thật vô dụng.”

Ông Cam từ trước đến nay đều không làm việc nhà, Lục Huệ Ninh cũng chẳng để hồn ở nhà. Cam Lộ từ khi hiểu chuyện đã phụ trách lau dọn nhà cửa, sau khi ăn chán cơm canh nguội lạnh mà ông Cam ngày ba bữa mua ở căn tin trường may đem về, đánh tự mình học nấu ăn. Cô không muốn cha mình lại tự than thân trách phận nên vừa cầm dao thuận thực xắt thịt bò vừa cười nói: “Vậy cũng tốt mà, bây giờ con gái cha giỏi giang, đảm đang, từ ngoài vào trong gì cũng có thể ứng phó được.”

“Haizz, cha thật không xứng làm cha mà, may mà con gả vào nhà giàu có. Bây giờ chỉ mong con và Tu Văn chung sống hòa thuận là cha mãn nguyện lắm rồi.”

“Cha, cha đừng nói những lời như thế nữa, cha còn chưa đến 60 tuổi mà, bây giờ không còn phải lo lắng gì nữa, đợi thời tiết ấm hơn, cha dẫn di Vương đi du lịch, tận hưởng cuộc sống.”

Ông Cam lắc đầu cười: “Cha chẳng có tâm trí để đi đâu, giống như hiện giờ lâu lâu đánh bài, uống chút rượu là được rồi.”

Cam Lộ kinh ngạc, dao đang cầm trên tay trượt xuống, cắt ngay vào ngón giữa, hoảng loạn rít chặt tay lại, quay sang trừng mắt nhìn ông Cam: “Cha, cha vẫn uống rượu sao?”

Ông Cam vội vàng nói: “Cha không có uống, con đừng có chuyện bé xé ra to như thế, cha chỉ là thuận miệng nói thôi.”

“Cha đừng có dọa con,” Cam Lộ buồn bực nói, tiếp tục thái rau, “Lời bác sĩ dặn cha không phải là không biết. Gần đây sức khỏe của cha thế nào, có chỗ nào khó chịu không?”

“Thì vẫn vậy thôi, già rồi, đâu thể so với thời còn trai trẻ. Đạo này cha mập ra một chút, di Vương con giúp cha nói rộng lưng quần rồi. À, đúng rồi, Tu Văn chừng nào mới về?”

“Anh ấy chưa nói cụ thể, chắc phải mấy ngày nữa.”

“Các con kết hôn cũng đã hai năm rồi, nên nghĩ đến con cái là vừa rồi đấy.”

“Cha, sao bỗng dưng cha nhắc đến chuyện này?”

“Nhân tuổi còn trẻ sinh con, sức vóc mới nhanh hồi phục. Lúc mẹ con sanh con chỉ mới 21 tuổi, mới đầy tháng bà ấy đã ra khỏi nhà, làng xóm cứ nói không nhận ra bà ấy vừa sinh con.”

Cam Lộ lại một lần nữa ngạc nhiên, đây dường như là lần đầu tiên cha cô nhớ về Lục Huệ Ninh ngày xưa, hơn nữa giọng nói ôn hòa, không mang chút tâm trạng nào, cô quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ông Cam ngồi tựa lưng vào ghế, ánh mắt hơi mờ đục nhìn bức tường phía trước mặt, nét mặt thần thò, rõ ràng nổi buồn chất chứa bấy lâu trong lòng đã ngời lên tia ấm áp.

Người phụ nữ ông hận lại cũng đồng thời khiến ông hoài niệm nhiều như thế, Cam Lộ nhất thời ngẩn ra. Ông Cam nhận thấy ánh mắt chăm chú của con gái đang nhìn mình, lắc lắc đầu, như thể muốn xua đi nỗi lòng thi thoảng trào dâng trong ông.

“Lộ Lộ, cha biết bây giờ áp lực xã hội rất nặng nề, người trẻ tuổi phải bận rộn với sự nghiệp, mẹ chồng con cũng rất bận, chắc không thể giúp tụi con trông cháu, cha và di Vương có thể giúp một tay, mấy hôm trước di Vương có nói chuyện này với cha.”

Cam Lộ không ngờ dì Vương lại có lòng như vậy, rất cảm động: “Dì Vương thật tốt cha à, cha phải đối xử tốt với dì ấy đấy nhé. Còn chuyện con cái, con và Tu Văn đã có kế hoạch, đừng lo.”

Cam Lộ nấu xong bữa tối thịnh soạn, hai cha con cùng ngồi ăn với nhau, ăn xong, cô thu dọn đồ ăn, dọn dẹp bát đĩa dĩa ra đó, rồi cùng cha vừa ngồi cắn hạt dưa vừa ngắm đêm xuân, đến lúc ông Cam mắt lơ đãng buồn ngủ, cô mới lái xe về nhà. Mấy hôm sau, Ngô Lệ Quân vẫn ở lại thành phố J, Cam Lộ ngày ngày đến thăm cha, nếu không phải Thượng Tu Văn không có ở nhà, cô đã cảm thấy cái Tết này hoàn hảo đến không mong gì hơn rồi.

Tết này Tiền Giai Tây túc trực ở đài truyền hình để làm chương trình, không về nhà ăn Tết, Cam Lộ hẹn cô đến nhà cha mình cùng ăn cơm. Lúc ăn cơm ông Cam hỏi chuyện chung thân đại sự của Tiền Giai Tây, cô vui vẻ nói: “Chú à, con sẽ không giống như Lộ Lộ sớm đeo gông vào cổ thế đâu.”

Ông Cam sau khi hiểu được ý nghĩa của từ đeo gông vào cổ, cười ha hả: “Lộ Lộ không như cháu, nó phù hợp với cuộc sống gia đình ổn định. Haizzz, đúng là phải trách chú...”

“Cha à, cha lại đi xa quá rồi đấy.” Cam Lộ sợ ông Cam lại bắt đầu tự trách mình, vội vàng ngắt lời, “Đến đây, ăn sủi cảo đi, nhân hẹ đấy, Giai Tây cậu rất thích đúng không?”

Ăn cơm xong Tiền Giai Tây nói có hẹn, Cam Lộ tiễn cô xuống lầu: “Tớ lái xe chở cậu đi nhé.”

Tiền Giai Tây lắc đầu: “Không cần đâu, tớ đón taxi được rồi, rất thuận tiện mà, cậu chạy tới chạy lui chi cho khổ.” Cô vấp phải chiếc xe đạp để ngay lối đi, suýt chút là ngã nhào, may mà Cam Lộ giữ lại kịp: “Ái chà, ở đây chẳng thay đổi chút nào cả.”

Cam Lộ quay đầu nhìn khắp lượt tòa nhà này, bề ngoài trông đã rất cũ kỹ: “Lần trước cậu đến nhà tớ là lúc đại học năm ba đúng không?”

“Ừ, chủ cũng chẳng thay đổi tạo nào, vừa nói đến cậu là mặt đầy vẻ hồ thẹn.”

Cam Lộ cười buồn: “Cha tớ quen vậy rồi, thật ra người mà cha có lỗi nhất đời này đó là chính ông.”

Họ đứng bên đường chờ taxi, Cam Lộ chợt hỏi đài truyền hình xử lý vụ Lý Tư Bích thế nào, Tiền Giai Tây cười nói: “Tớ còn cho rằng cậu không muốn nói về đề tài này cơ đấy. Nói cho cậu biết, đối với Lý Tư Bích mà nói, bây giờ không còn là chuyện đài xử lý thế nào rồi, chuyện này đang là đề tài nóng hổi trên mạng đấy.”

Cam Lộ ngẩn ra: “Sao lại thế?”

“Có người dùng điện thoại quay lại đoạn Lý Tư Bích bị tát rồi tung lên mạng, hình ảnh trong clip không rõ ràng, cũng không chỉ đích danh mà chỉ nói một nữ MC truyền hình bị vợ người tát ngay tại trường quay, vốn dĩ chẳng thu hút được chú ý. Đâu ai ngờ mấy hôm nay clip này được đăng lại trên một diễn đàn nổi tiếng, có người còn tự nhận là có mặt ở hiện trường, thêm mắm dặm muối vào, nói khoác rằng đã nhờ các tay thao tin trên các trang môi giới moi ra danh sách tất cả tên các MC của mình. Bây giờ thì tốt rồi, có người kêu oan, có người phơi chuyện nội bộ ra, đã thành một đồng rác to đùng không thể nào thu dọn được nữa rồi.”

“Sao lại thành ra thế này chứ?”

“Không biết có phải là chị dâu của cậu cố tình làm cho Lý Tư Bích bề mặt không?”

Cam Lộ không dám xác nhận điều gì, nghi hoặc hỏi: “Theo lý mà nói, tát người ta cũng đã hả giận rồi, còn quay clip đăng lên mạng, chẳng khác nào chó cùng rứt giậu. Dù chị ấy muốn ly hôn, cũng nên nắm gì đó trong tay mới dễ ra điều kiện, hình như không cần thiết phải là như thế.”

“Trang tìm kiếm môi giới này thật lợi hại, ngoài một bộ phận khoa trương bốc phét ra, thì câu chuyện đã rất gần sự thật rồi. Hiện tại Lý Tư Bích cáo bệnh không đi làm, không biết cô ta sẽ thế nào nữa.” Tiền Giai Tây cười bí hiểm, “Lộ Lộ, đừng trách tớ không cảm thông, tớ thật sự rất muốn biết, trong chiếc giỏ Hermes của chị dâu cậu rốt cuộc có những tấm hình gì. Nếu là hình gợi cảm, đăng lên mạng thì sẽ thành xi căng đan ảnh sex rồi, hi hi...”

Cam Lộ cũng không nhịn nổi cười: “Cậu thì chỉ mong thiên hạ đại loạn thôi, đừng có mà mơ tớ sẽ giúp cậu đi hỏi vấn đề này.”

Cô tiễn Tiền Giai Tây lên xe, đang định trở lên nhà thì điện thoại reo, là Nhiếp Khiêm gọi đến: “Em vẫn thân với cô bạn lắm mưu nhiều kế đấy à?”

Cô không khỏi ngạc nhiên, cũng như Tiền Giai Tây không đánh giá cao Nhiếp Khiêm, Nhiếp Khiêm sau khi gặp Tiền Giai Tây lần đó, ấn tượng đối với cô ấy cũng không mấy tốt đẹp, từng nói thẳng với cô rằng, anh cảm thấy cô bạn học này của cô nhìn bề ngoài thì phóng khoáng nhưng tâm địa khó lường. Nhưng cô cũng có cách nhìn người của riêng mình, nên không hề để tâm đến lời đánh giá về nhau của hai người họ.

Cô đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy gì: “Anh đang ở đâu?”

“Đi về phía trước 50 mét, anh đang ở ngay ngã rẽ đường.”

“Làm gì mà bí mật như vậy? Em phải về nhà rồi.”

“Em không muốn nghe tin tức sốt dẻo sao?”

Cam Lộ cứng họng, có chút tức giận, nhưng rốt cuộc cũng không thể nói cứng là không muốn nghe, đành nghe theo lời anh đi thẳng về phía trước, rẽ vào khúc ngoặt, quả nhiên chiếc Audi màu đen của anh đang đậu ở ven đường, cô mở cửa xe bên ghế phụ bước lên xe: “Vòng vo như thế này chẳng có

gi thú vị cả.”

Nhiếp Khiêm cười: “Anh là nghĩ đến thanh danh em, ngay gần nhà em mà để người khác nhìn thấy em gặp người yêu cũ thì không tốt cho lắm.”

“Nghĩ chu đáo thật đấy.” Cam Lộ dờ khóc dờ cười, “Được rồi, tin gì thế?”

“Sau Tết, tập đoàn Tỳ Tân sẽ công bố kế hoạch đầu tư gần 1 tỉ, dự án khu công nghiệp đang sống dở chết dở của Thẩm Gia Hưng được Tỳ Tân tiếp tay, trở thành một phần trong kế hoạch.”

Cam Lộ hấp tấp động não, hồi lâu không nói.

“Kế hoạch khu công nghiệp từ mùa hè năm ngoài đã ngưng trệ đến bây giờ, chiếm dụng không ít vốn lưu động của Thẩm Gia Hưng, mấy tòa cao ốc của ông ta vì vậy mà không thể nghiệm thu, phải lấy vốn từ công ty may mặc của vợ ông ta cứu nguy, đã ảnh hưởng đến sự vận hành của bên đó, hai vợ chồng gần đây thường rất hay lục hặc với nhau vì chuyện này. Anh định vị lại việc kinh doanh tiêu thụ cao ốc cho ông ta, đã thu được thành quả, nhưng vẫn còn cần thời gian. Từ một mức độ nào đó, kế hoạch của Tỳ Tân đã cứu mạng Thẩm Gia Hưng. Anh đoán, Thẩm Gia Hưng chắc chắn vì việc này mà phải đánh đổi không ít. Bây giờ anh hỏi em: Hạ Tĩnh Nghi và Thượng Tu Văn chồng em có quan hệ gì với nhau?”

Dưới ánh mắt sắc sảo của Nhiếp Khiêm, Cam Lộ mỉm cười gượng gạo: “Cô ta là người yêu cũ của anh ấy.”

Nhiếp Khiêm hình như không hề tỏ ra ngạc nhiên: “Chỉ có vậy thôi sao?”

“Hai người từng yêu nhau, mấy năm trước đã chia tay rồi, em chỉ biết có vậy thôi.”

“Điều này không thể giải thích được tất cả những việc đã xảy ra.”

“Anh còn muốn tìm lý do ưót ắt cho chuyện này thì mới được ư?”

Nhiếp Khiêm không để ý đến lời châm chọc của cô: “Anh đã điều tra rồi, phạm vi đầu tư của Tỳ Tân rất rộng, đang tranh giành dự án sáp nhập xưởng luyện thép với Húc Thăng, nên dùng thủ đoạn đối với Húc Thăng cũng chẳng có gì là lạ, nhưng khi vừa bắt đầu đã tốn bao công sức lôi một công ty đại lý quy mô nhỏ như An Đạt vào cuộc, hình như không chỉ muốn che mắt bịt tai người khác.”

“Ý anh là, giữa Hạ Tĩnh Nghi và Tu Văn có ân oán mà em chưa được biết, cô ta đang đối chọi với Tu Văn?”

Nhiếp Khiêm nhìn cô, cười không chút khách khí: “Chẳng lẽ các cô gái sau khi kết hôn lại trở nên ngốc hết rồi sao? Chủ tịch Tỳ Tân là Trần Hoa, lĩnh vực đầu tư của ông ta bao gồm nhà đất, theo những gì anh biết, ông ấy luôn rất thần bí trong giới, thủ đoạn cũng rất lợi hại. Hạ Tĩnh Nghi chỉ là giám đốc điều hành, cứ cho là muốn lấy việc công để đạt được mục đích cá nhân, cũng không thể làm công khai như vậy, nếu không làm sao ăn nói với ông chủ.”

Cam Lộ thấy mặt mình nóng lên, nhưng không thể không thừa nhận anh nói có lý: “Được rồi, em nghĩ không ra lý do, có lẽ anh có thể giải thích cho em nghe.”

“Lộ Lộ, anh hiện thời vẫn chưa nghĩ ra lời giải thích hợp lý, chắc phải đợi sự việc phát triển xem thế nào. Hơn nữa, em không cảm thấy em nên hỏi chồng em cho rõ sao, giữa hai người họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cam Lộ muộn phiền nói: “Nếu anh cũng đã kết hôn, sẽ biết cho dù gần gũi như vợ chồng cũng không phải chuyện gì cũng có thể hỏi rõ nguồn cơn. Huống hồ em đã từng hỏi Tu Văn, anh ấy nói anh ấy cũng không biết động cơ của Hạ Tĩnh Nghi là gì.”

Nhiếp Khiêm ra chiều đăm chiêu, hồi lâu không nói. Ngay lúc đó điện thoại của anh reo lên, anh cầm lên nghe: “Chào Tàn tiểu thư.”

Đầu dây bên kia không biết nói gì, chỉ nghe Nhiếp Khiêm khách khí nói: “Xin lỗi Tàn tiểu thư, hôm nay tôi không có thời gian, để hôm khác vậy.” Ngừng một lát, anh nói, “Được rồi, tạm biệt.”

Cam Lộ nhớ lại lời Tàn Trầm từng nói với cô nhưng cô nghĩ mình không có tư cách để hỏi về chuyện này: “Cám ơn anh đã báo cho em biết chuyện này, Nhiếp Khiêm, em về trước đây.”

Nhiếp Khiêm nhìn cô, thờ dãi: “Em chẳng thay đổi chút nào cả, Lộ Lộ, vẫn không bao giờ hỏi bất kỳ thứ gì mà em thấy không nên hỏi, không hỏi anh thì thôi, nhưng em là vợ của Thượng Tu Văn, biết được điểm nghi ngờ, hỏi thẳng anh ấy nguyên nhân, lý do và lời giải thích, đó là điều hiển nhiên, giữa vợ chồng với nhau mà còn dè dặt như thế, thì còn chuyện gì thú vị nữa.”

Cam Lộ có thể nghe ra sự lo lắng trong lời nói của anh nhưng cô tự hỏi mình, chỉ ít dạo gần đây chung sống với Thượng Tu Văn, không thể nói là dè dặt được. Cô không cách nào biện giải, đành cười đánh trống lảng: “Đừng lo cho em, anh cảm thấy em bây giờ ngốc đến nỗi bị người ta bán rồi còn giúp người ta đếm tiền sao?”

“Tốt nhất em nên linh động một chút.” Nhiếp Khiêm giọng đều đều, “Anh vẫn câu nói đó, anh không mong em xảy ra chuyện.”

Buổi tối về nhà Cam Lộ lên mạng, tìm diễn đàn mà Tiền Giai Tây nói, vừa xem qua cô vừa kinh ngạc vừa mở rộng tầm mắt. Bài viết đó được đặt cái title rất bắt mắt: “Mọi người đến đây nghĩa thử xem cô MC bị vợ người tát là ai”, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi chủ đề này đã dài đến mười mấy trang, người vào tham gia ý kiến, tranh luận sôi nổi.

Clip đó bắt đầu từ lúc Lý Tư Bích đang giới thiệu các vị khách mời, tiếp đến Trần Vũ Phi dẫn theo mấy gã đàn ông xông lên sân khấu, phần trọng yếu nhất là vùng tắt bị những cái đầu của các khán giả ở đó che hết, chỉ lờ mờ thấy Lý Tư Bích bị nghiêng về một bên trên ghế sofa, sau đó người quay phim hình như đứng dậy, điều chỉnh góc quay, có thể thấy một gã đàn ông vận đồ đen ngăn không cho Lý Tư Bích bỏ ra ngoài, ba người còn lại đứng chặn bảo vệ đài và nhân viên đài không cho lên sân khấu, hiện trường hỗn loạn, những âm thanh bình luận nghe được loáng thoáng trong clip đa phần là kinh ngạc, Trần Vũ Phi hình như đang nói gì đó nhưng chẳng nghe được từ nào. Toàn bộ chỉ nghe rõ được duy nhất một câu của một gã áo đen giọng sang sảng nói: “Mọi người yên lặng, chúng tôi đến đây để dạy dỗ kẻ thứ ba.”

Tiếp theo đó bảo vệ đến giữ trật tự hiện trường, yêu cầu khán giả ở đó phải rời khỏi, mọi người đều tỏ thái độ bất mãn, lên tiếng chống đối, rõ ràng là không muốn bỏ lỡ vở tuồng hay trước mắt, nhưng cũng đành hậm hực lục tục rời khỏi hiện trường, clip dừng lại tại đó.

Clip này có thể thấy rõ là được quay bằng điện thoại di động, khoảng cách khá xa nên hình ảnh không được rõ cho lắm. Cam Lộ nếu không phải đích thân đến chứng kiến nửa sau của câu chuyện, thật sự rất khó xác định hình ảnh của nhân vật chính trong clip là ai.

Người khơi mào chủ đề này đăng hàng loạt các bức ảnh chụp từ clip, từ cái gọi là góc độ kỹ thuật phân tích hiện trường trong đó rõ ràng là đang xảy ra chuyện gì. Những ý kiến tiếp sau đó đều kích động hết như cát tiết gà, thứ gì cũng có thể nói được. Có người đoán người đánh, người bị đánh rõ ràng là ai, có người nghi ngờ bà thím dẫn người xông vào được trường quay trong đài truyền hình có thể là một chiêu PR rẻ tiền nào đó cho cô MC vô danh; có người vỗ tay đôm đốp, nói trong cái xã hội mà đạo đức ngày càng bị xuống dốc này, những kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác phải bị trừng trị thích đáng như vậy, tốt nhất là theo phong tục cổ, trói đôi cầu nam nữ kia lại nhốt vào lồng heo chìm xuống sông mới hả dạ; cũng có người than rằng phụ nữ chẳng thể nào thoát ra khỏi xã hội trọng nam khinh nữ và cái vòng tâm lý luẩn quẩn, xảy ra chuyện là chỉ trừng phạt người cùng giới với mình; còn có người tiết lộ, cô MC này dựa hơi đại gia làm trong ngành sắt thép, lái Porsche 911, còn đưa cả mấy só đười ươi của biển số xe lên...

Đúng như lời Tiền Giai Tây nói, trang mạng tìm kiếm môi giới này thật không có gì ngăn nổi, những lời đồn đoán về thân phận của cô MC nhanh chóng tập trung vào đài truyền hình của Lý Tư Bích, còn giới hạn trong mấy cô MC trẻ của đài, trong đó bao gồm cả Lý Tư Bích. Hình ảnh, lý lịch, các chương trình họ từng dẫn đầu lần lượt được đăng lên, làm sự so sánh với hình ảnh lờ mờ được cắt ra từ trong clip.

Mia mai là kênh truyền hình của tỉnh này chẳng có tiết mục nào được đánh giá cao ở trong nước, sức ảnh hưởng của các cô MC này chỉ gói gọn trong phạm vi tỉnh thành, bây giờ bỗng dưng nổi tiếng như cồn.

Thượng Tu Văn nghe Cam Lộ tường thuật qua điện thoại, một lúc lâu không nói gì. Cam Lộ biết anh chắc chắn đang lo âu, chỉ nói: “Bài đăng trên diễn đàn đó đã tiết lộ bí mật cá nhân, nên có thể tìm trang chủ đề yêu cầu gỡ xuống.”

“Luật sư của công ty Húc Thăng đã gửi công văn đi, gỡ xuống chỉ là việc sớm muộn, nhưng nếu gỡ bài đó xuống bây giờ thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Thượng Tu Văn thở dài, “Nếu chỉ là chuyện vụng trộm bị vỡ lở thì đó cũng là đáng đời anh Ba tự bôi nhọ mình. Nhưng anh và cậu đã kiểm tra, số tiền anh ta bỏ ra cho cô MC đó mới là vấn đề lớn; chị dâu được một người bí ẩn gửi cho các bức ảnh nhạy cảm đó mới biết tường tận sự việc, chị ấy chạy đến đài truyền hình, cũng là người đó gọi điện cho chị ấy báo tin, trước cửa còn có người sắp xếp cho họ giấy mời dự khán, đưa họ vào trong. Nực cười nhất là, chị ấy đến bây giờ ngay cả tên họ, lai lịch của người đó đều không biết. Em xem, chuyện này chắc chắn không đơn giản như bề nổi của nó.”

Cam Lộ do dự một lát, cô thật không muốn chủ động nhắc về cô người yêu cũ với Thượng Tu Văn, nhưng lại không thể không nói: “Hạ Tĩnh Nghi lúc đó cũng có mặt tại hiện trường, thái độ rất kỳ lạ, hình như tất cả những chuyện này đều không nằm ngoài dự đoán của cô ấy.” Thượng Tu Văn ở đầu dây bên kia rất lâu không nói gì, cô hết kiên nhẫn nói: “Em không có ý nói cô ấy có can dự vào chuyện này, nhưng...”

“Anh hiểu, Lộ Lộ, may mà chuyện của Thiếu Côn ở đây đã có manh mối, phần còn lại anh chỉ cần phó thác cho luật sư là xong, anh phải trở về ngay, mong sao vẫn còn cứu vãn kịp.”

Đặt điện thoại xuống, lòng Cam Lộ bỗng dưng rất nặng nề. Nếu Hạ Tĩnh Nghi quả nhiên nhúng tay vào việc này như những gì cô suy đoán, mục đích của cô ta là gì? Chẳng lẽ đúng như lời cô ta vừa cười ngạo nghễ vừa tự bạch về mình là không quên được tình cũ với Thượng Tu Văn sao? Những lời cô ta nói hôm đó có ý nghĩa rất rõ ràng, hơn nữa vừa mượn chuyện sáp nhập doanh nghiệp gây áp lực cho Thượng Tu Văn, vừa lời chuyện riêng tư của người thân anh ra trước bàn dân thiên hạ, đây đâu phải là hành động cứu vãn tình cũ.

Thượng Tu Văn nói “mong vẫn còn cứu vãn kịp” dĩ nhiên là ý nói muốn cứu vãn cục diện không có lợi mà Húc Thăng đang phải đối mặt. Cô không thể hiểu sự xem trọng và mức độ can dự của Thượng Tu Văn đối với Húc Thăng, nhưng lòng cô không yên, luôn cảm thấy toàn bộ chuyện này có quá nhiều chỗ bất minh, hết như một quyển truyện trinh thám dày đặc nghi vấn đang giờ ra trước mắt, nhưng kết quả thì chỉ đến một thời điểm nhất định nào đó mới có thể xuất hiện, cứ cho là cô muốn suy đoán, với những gì cô biết được cũng tìm không ra phương hướng.

Tâm trạng cô rối rắm, quyết định lấy dây ra ban công nhảy như mọi khi, bên ngoài trời rét căm căm, cô chỉ nhảy được 5 phút là cảm thấy khí lạnh xộc vào mũi và phổi gây tê buốt, thờ không ra hơi, đành dừng lại, trong lòng nghĩ, không biết có phải do đang có tâm sự hay là vì thời gian này trời lạnh không kiên trì tập luyện mà thể lực giảm sút thấy rõ.

Cô vịn tay vào lan can ngoài ban công nhìn bầu trời đen kịt, sau khi giữ nhịp thở đều trở lại, mới bước vào trong đi tắm thay áo ngủ rồi lên giường, xem một lúc quyển “Sự kiện ở Franchise”, đây cũng là tác phẩm của nhà văn Anh mà cô hâm mộ Josephine Tey, so sánh với quyển “Con gái của thời gian” mà cô mất rất nhiều thời gian mới đọc xong, quyển này càng không giống tiểu thuyết trinh thám truyền thống, không có thám tử lừng danh xuất hiện, không có vụ án giết người, thậm chí cũng chẳng có ai chết, nhưng bố cục chặt chẽ cùng với mạch truyện căng thẳng và kỳ bí, thậm chí trong đó có đề cập đến sát nhân dư luận, gần giống với những gì trên mạng mà cô vừa nhìn thấy, cô bất giác thờ dài. Mãi đến khi cơn buồn ngủ kéo đến, cô cũng không thể ngủ một giấc ngon lành.

Hôm sau, Cam Lộ lại lên diễn đàn đó, bài viết quả nhiên đã bị gỡ xuống, nhưng sự háo hức, hiếu kỳ của cư dân mạng vẫn không vì thế mà chấm dứt. Họ cải biên lại lý lịch và tên gọi của các cô MC bị nghi ngờ và người liên quan thành trò cười rồi lại đăng lên với chủ đề khác, tiếp tục bàn tán không ngớt.

Nguyên cái Tết này, Ngô Lê Quân đều ở thành phố J, Cam Lộ ngoài sang nhà cha cô ra thì đều ở nhà, nhưng lại không thể tận hưởng cảm giác được ở một mình như lúc trước. Bất luận là xem sách, xem ti vi hay làm việc gì khác đều chẳng thể yên lòng. Cô nghĩ có lẽ cuộc sống hôn nhân hai năm đã thay đổi bản thân cô.

Cô quả thật suy nghĩ nghiêm túc về lời đề nghị không rõ động cơ của Hạ Tĩnh Nghi.

Nếu thật sự đi cầu xin Tần Vạn Phong giúp đỡ Húc Thắng, thì có thể giúp Thượng Tu Văn được mấy phần, cô hoàn toàn không xác định được. Và lại cô trước nay luôn giữ khoảng cách với Tần Vạn Phong, cho dù là Tết cũng chỉ gọi điện cho mẹ, tiện thể hỏi thăm ông ấy một chút, lúc này lại đi hâm nóng mối quan hệ này, không chỉ là quá muộn mà bản thân cô cũng chẳng thể làm được điều đó.

Nhưng nếu chỉ nghĩ đến lòng tự trọng của mình mà khoanh tay ngồi nhìn chồng gặp khó khăn không giúp thì cũng không được.

Lúc này Thượng Tu Văn đang trên đường trở về, cô không thể liên lạc với anh, và lại cứ cho là liên lạc được, cô cũng không muốn kể cho anh nghe về đề nghị của Hạ Tĩnh Nghi.

Cam Lộ không thể hiểu nổi mình muốn gì, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng gọi điện cho Nhiếp Khiêm: “Nhiếp Khiêm, em có chút việc muốn hỏi anh, bây giờ tiện nói chuyện không?”

Đầu dây bên kia vọng tới tiếng người nói cười và tiếng banh billard chạm lách cách vào nhau, anh nói: “Em đợi một chút.” Sau đó nói “xin lỗi” với người bên cạnh rồi bước ra ngoài.

Anh lắng nghe Cam Lộ giải thích về mối quan hệ giữa mẹ cô và Tần Vạn Phong, đợi cô nói xong, anh cười: “Anh đã biết rồi.”

Cam Lộ không khỏi ngượng ngùng: “Biết rồi mà còn để em nói một tràng thế.”

“Em hiếm khi giải thích với anh điều gì, tiếp tục tiếp tục đi.”

Sau khi nghe cô nói về những nghi ngờ của mình, anh trầm ngâm hồi lâu: “Lộ Lộ, em không cảm thấy mối quan hệ giữa Thượng Tu Văn và Hạ Tĩnh Nghi rất kỳ lạ sao?”

Cam Lộ càng ngượng hơn: “Em là hỏi anh, đứng trên lập trường của người trong nghề, anh nghĩ đề nghị của cô ta có hợp lý, có khả thi không, chứ không phải muốn thảo luận với anh về mối quan hệ giữa chồng em và cô ta.”

“Nếu có một xuất phát điểm không bình thường, thì có đề nghị tốt hơn nữa cũng không thể hợp lý.” Nhiếp Khiêm nói rất dứt khoát, “Động não chút đi Lộ Lộ, dù mối quan hệ giữa họ đã biến thành thù hận, đôi người đôi ngả hay tình đầu chưa nguôi thì cô ta cũng chẳng có lý do gì để đề nghị thế này với em”

Cam Lộ sao lại không nghĩ đến điều này, cô đành nhẹ nhàng thở ra: “Có lẽ cô ta có ý đồ xấu xa, vớt cho em một câu hỏi khó, muốn xem em làm thế nào.”

“Lộ Lộ, nếu anh có chuyện gì, cần em giúp đỡ, em sẽ làm thế nào?”

Cam Lộ ngạc nhiên rồi cười ngượng: “Đây chỉ là giả định của anh mà thôi, nếu thật sự anh xảy ra chuyện, căn bản là sẽ chẳng mở lời với em, đâu đến lúc cần em phải làm gì.”

Nhiếp Khiêm cũng cười: “Em xem, nhắc đến anh là em vô cùng tỉnh táo, dù là như lúc này, một chút suy nghĩ về anh chắc cũng chẳng có.

Còn đối với chồng, em lại quan tâm đến hồ đồ rồi, hy vọng chồng em sẽ hiểu được sự quan tâm này của em”

Lòng Cam Lộ bỗng dậy lên nhiều cảm xúc đan xen lẫn lộn, cô trầm ngâm: “Xin lỗi Nhiếp Khiêm, có lẽ em có chút mặt dày, ý được anh quan tâm, cứ đến làm phiền anh mãi.”

“Anh rất hiểu, nếu em không phải thật sự cảm thấy sợ hãi, không quyết đoán được thì sẽ không gọi điện thoại tìm anh.” Nhiếp Khiêm bình tĩnh nói, “Anh vẫn cứ câu nói đó, anh rất vui vì lúc em lo lắng, sợ hãi có thể tìm đến anh.”

Cam Lộ không thể một lần nữa tổ anh tự đại, đúng lúc cô không biết nói gì thì đầu dây bên kia vọng đến một giọng nữ: “Nhiếp Khiêm...” Cô sững người, chỉ nghe giọng nói lạnh lạnh hết như tiếng chuông ngân, còn mang chút nũng nịu: “Đến lượt anh đánh rồi đấy.” Nhiếp Khiêm dịch điện thoại ra xa một chút, hơi cao giọng nói: “Đợi chút, tôi vào ngay.”

Cam Lộ có thể chắc chắn giọng nói đó là của Tần Nghiên Chi, cô nói: “Làm phiền anh rồi, anh vào đi.”

“Đợi chút, anh trả lời câu hỏi của em trước đã. Tiếng nói của Tần Vạn Phong trên thị trường nhà đất là điều chắc chắn không cần phải nghi ngờ, có mối quan hệ như thế với mẹ em, em mở miệng xin ông ấy ra mặt, chắc ông ấy cũng sẽ không làm khó em đâu. Nhưng bây giờ em căn bản là chưa làm rõ chuyện gì đang xảy ra, mạo hiểm hành động e rằng không sáng suốt cho lắm.”

“Ừm, em hiểu rồi, cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo như thế. Vẫn không định hỏi anh, Tần Nghiên Chi vì sao lại đang ở cùng với anh à?”

Cam Lộ cười khe khẽ: “Em đâu có quyền hỏi chuyện đó, tuy rằng em quả thật có chút tò mò. Nếu... anh chủ động nói với em, em sẽ không ngại lắng nghe.”

Nhiếp Khiêm cười lớn: “Không, trừ phi em thật sự quan tâm đến anh, nếu không anh sẽ không chủ động thỏa mãn sự tò mò của em đâu. Bây giờ anh phải vào đây, tạm biệt.”

Nói xong điện thoại, Cam Lộ bình tâm lại một chút. Cô nghĩ, đúng như những gì Nhiếp Khiêm nói, cô chưa hiểu rõ sự việc, tự chuốc lấy phiền phức cho mình cũng chẳng ích gì, chỉ bằng cứ chờ xem sự việc tiến triển thế nào.

Cô liên tục mất ngủ mấy đêm liền nên bây giờ đã thấy thấm mệt, tối nay đã bình tĩnh hơn một chút, có thể ngủ ngon rồi. Lúc hai cánh tay vươn ra ôm lấy cô, cô cứ tưởng mình đang nằm mơ, nhưng lập tức giật mình tỉnh giấc, đang định kêu thất thanh thì giọng nói của Thượng Tu Văn đã nhẹ nhàng vang lên bên tai cô: “Xuýt, đừng sợ, là anh đây.”

Cô cảm thấy nhẹ nhõm trở lại, ôm chặt lấy anh, con gái ngủ vẫn còn, nhưng trong thoáng chốc ngực cô trào dâng niềm phấn khích khôn tả. Thượng Tu Văn thường xuyên đi công tác, lần đi này không quá dài nhưng trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, bây giờ lại được ôm anh, cô chỉ cảm thấy dường như cô và anh chưa bao giờ xa nhau lâu như thế, lần đầu tiên cảm nhận cảm giác trùng phùng.

“Em tưởng mai anh mới về.”

“Bây giờ đã rạng sáng rồi, đã là ngày mai rồi.” Thượng Tu Văn vừa nói vừa hôn cô: “Anh quá cảnh ở Hồng Kông, đây là chuyến bay sớm nhất, vốn dĩ không muốn gọi em dậy, định xuống phòng khách ngủ, nhưng không nỡ về nhà rồi mà không ôm em.”

“Thiếu Côn bên đó...”

Anh khóa môi cô bằng nụ hôn, mơ màng nói: “Anh ấy không sao.”

Dù có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh, nhưng nhất thời cô hoàn toàn không nhớ gì nữa. Trong lúc gần gũi như thế này, lời nói đã trở nên dư thừa, anh thông thả, thuần thực cõn áo ngủ của cô, ngón tay lạnh lạnh của anh chạm vào làn da được ủ trong chiếc chăn bông ấm áp của cô, kích thích cô đến tột độ, người cô run lên. Nụ hôn của anh từ từ đi chuyển xuống dưới, bờ môi nóng ấm, cuồng nhiệt theo ngón tay anh ve vuốt khắp người cô.

Trong bóng tối họ trao nhau nụ hôn sâu khó dứt, động tác nhanh chóng trở nên gấp gáp, cuồng say. Sự kết hợp chặt chẽ này, sự dâng hiến trọn vẹn thể xác khiến họ trở thành một bộ phận của nhau, hai người hòa hợp vào nhau triệt để, có lúc tưởng chừng như mất trọng tâm, cảm giác như đang rơi vào nơi sâu hun hút. Cao trào đến mãnh liệt mà lạ lẫm, trong hơi thở hỗn hển, hai người ôm chặt lấy nhau, dường như chỉ có như thế mới không bị lạc mất phương hướng hết như đang trôi đi giữa biển cả mênh mông.

Cam Lộ lần đầu tiên ngủ một giấc say nồng như thế trong khoảng thời gian này, lúc Thượng Tu Văn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, cô mơ màng nhận ra anh đã thức dậy, đang ngồi bên mép giường. Cô cảm thấy sau một đêm cuồng nhiệt chưa từng có, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, lười biếng đến nỗi không muốn mở mắt ra, chỉ có vươn tay ra, nắm lấy ngón tay anh: “Sao anh dậy sớm thế, không cần thích nghi chênh lệch múi giờ ư? Để em ngủ thêm chút nữa, mẹ hôm nay có lẽ sẽ về đây, ngày mai không được ngủ nướng nữa rồi.”

Thượng Tu Văn cúi đầu hôn lên má cô, thì thầm vào tai cô: “Xin lỗi, Lộ Lộ, anh phải đi thành phố J ngay.”

Cam Lộ bỗng chốc tỉnh hẳn: “Gấp thế ư?”

Thượng Tu Văn đã vệ sinh cá nhân xong đầu đó, ăn mặc chỉnh tề, vì phải ngồi máy bay đường dài, tinh thần anh hơi có chút mệt mỏi, nhưng ánh mắt nhìn cô lại rất ấm áp: “Chẳng thể khác được, anh phải đến đó làm rõ phiền phức mà anh Ba gây ra lớn đến mức nào mới có thể yên tâm được.”

“Tu Văn, mức độ quan tâm của anh tới Húc Thăng nhiều hơn hẳn với công ty của anh.”

Anh hơi sững lại, Cam Lộ có chút hối hận vì lỡ thốt ra lời này hình như là đang nghi ngờ sự coi trọng của anh đối với tình thân: “Ý em là, anh giúp cậu dĩ nhiên là rất tốt nhưng Húc Thăng là công ty gia đình của cậu, có những chuyện suy cho cùng là chuyện nhà của cậu, anh không tiện nhúng tay vào quá nhiều đúng không?”

Thượng Tu Văn vươn bàn tay với những ngón tay thon dài vuốt ve mặt cô, sau đó luồn qua gối chải mái tóc dày mượt của cô: “Lộ Lộ, anh biết em có rất nhiều nghi vấn, đợi anh trở về, anh sẽ giải thích cặn kẽ cho em biết sau, anh hứa sẽ nói rõ toàn bộ với em. Bây giờ anh phải lập tức đi ngay, xin lỗi, vừa về nhà đã phải đi rồi.”

“Không sao”, Cam Lộ nhòm người dậy, “Em đi làm bữa sáng cho anh.”

Thượng Tu Văn ấn cô nằm xuống: “Không cần đâu, anh ra ngoài ăn, em ngủ thêm chút nữa đi.” Thân thể anh phủ lên thân thể cô, mặt hai người ở rất gần nhau, cảm nhận được hơi thở của nhau, anh chăm chú nhìn cô, “Anh hy vọng có thể mau chóng giải quyết xong chuyện này, sau này có thể ở bên em mỗi ngày.”

Cam Lộ chỉ cảm thấy niềm vui thích ấm áp lan tỏa trong tim, cô vươn hai tay ôm lấy cổ anh níu xuống, để mặt anh gần sát mặt cô, ngón tay vuốt nhẹ nhẹ chiếc áo sơ mi sọc đang mặc trên người anh, hai người yên lặng trong vòng tay nhau một lúc lâu Thượng Tu Văn mới nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, nhòm người dậy nhìn cô: “Đợi anh về nhé.”

Tối hôm đó, Ngô Lệ Quân trở về nhà, thái độ của bà chẳng khác gì so với mọi ngày, cũng không đề cập đến chuyện cháu trai và cháu dâu tranh cãi này

lừa dối ly hôn, Cam Lộ dĩ nhiên cũng không mở miệng hỏi gì.

Cô đi làm muộn hơn Ngô Lệ Quân một ngày, đến trường chuẩn bị công việc cho học kỳ mới, đang lúc bận sổ sách thì chợt nhận được điện thoại của Thượng Tu Văn: “Em có thời gian thì xem báo hôm nay nhé, chắc có tin tức về Húc Thăng đấy, nhưng xem rồi cũng đừng hoảng hốt, không sao đâu, anh sẽ liên lạc với em sau.”

Cam Lộ bồn chồn, tìm tờ báo đọc, vừa nhìn đã thấy tin tức làm cô chấn động, kỳ phát hành đầu tiên sau Tết ở mục tin tức kinh tế của tờ báo đã có bài viết về tiến triển mới trong vụ việc chất lượng sản phẩm của công ty sắt thép Húc Thăng, cục kiểm tra chất lượng của tỉnh bên qua điều tra đã phát hiện, Húc Thăng câu kết với một xưởng luyện thép nhỏ, thu mua nguyên liệu thép và cốt thép chất lượng kém với giá rẻ, sản phẩm của Húc Thăng làm giả giấy kiểm định chất lượng tung ra thị trường xây dựng, số cốt thép này một khi được đưa vào sử dụng sẽ gây thiệt hại rất lớn trong an toàn xây dựng, xét thấy Húc Thăng chiếm thị phần rất lớn trong thị trường gang thép trong xây dựng, trước mắt, cơ quan chức năng đã áp dụng biện pháp có hiệu quả, cho niêm phong toàn bộ sản phẩm của Húc Thăng, chủ tịch công ty và các cán bộ quản lý cấp cao đang bị điều tra.

Cam Lộ xem lại bài báo một lần nữa, nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng ra khỏi văn phòng gọi điện cho Thượng Tu Văn, hình như anh đang họp nên chỉ vội vã trả lời: “Anh đang họp, hôm nay có lẽ sẽ rất bận. Chi sợ em đột nhiên xem được bài báo đó sẽ lo lắng nên mới gọi điện thoại cho em. Nếu không yên tâm em có thể hỏi Dĩ An trước, cậu ấy cũng nắm được tình hình.”

Cam Lộ gọi điện cho Phùng Dĩ An hẹn gặp, hết giờ làm cô đi thẳng đến văn phòng anh. Chi nhánh tiêu thụ mới thành lập của Húc Thăng nằm trong một tòa nhà văn phòng ngay trung tâm thành phố, quy mô lớn hơn An Đạt, trước mắt vẫn đang trong giai đoạn trú bị, chưa chính thức đi vào hoạt động. Nhân viên đều đã về, chỉ còn một mình Phùng Dĩ An đứng bên cửa sổ thẫn thờ nhìn ra xa. Anh thấy Cam Lộ đến, bèn mời cô ngồi: “Uống trà hay cà phê?”

“Không cần đâu Dĩ An, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Dĩ An cười buồn: “Chuyện tốt mà Ngô Úy làm đấy. Về cơ bản, nội dung bài báo đó rất toàn diện, chỉ không nhắc đến tên của anh ta mà thôi. Anh ta âm thầm câu kết với một xưởng luyện thép nhỏ đã bị đình chỉ hoạt động, lén lút khôi phục sản xuất, mua sản phẩm của họ với giá rẻ mạt, rồi thông qua các kênh phân phối của Húc Thăng giả mạo là sản phẩm của Húc Thăng đưa vào thị trường.”

Cam Lộ hoàn toàn không thể hiểu nổi: “Anh ta tại sao lại làm như vậy, Húc Thăng là công ty của gia đình anh ta, đó không phải là bôi nhọ uy tín của chính gia đình anh ta hay sao?”

“Hám lợi mất khôn.” Phùng Dĩ An tỏ ra tức giận, gằn giọng nhấn mạnh từng chữ một, rõ ràng rất phẫn nộ với hành động của Ngô Úy, “Anh ta là phó tổng giám đốc điều hành của Húc Thăng, đã để lộ rất nhiều sơ hở, sai sót, chủ tịch Ngô cũng hết cách với anh ta, tuy không miễn nhiệm nhưng nửa năm trước đã thu lại quyền phê duyệt tài chính của anh ta. Anh ta có thể hấp tấp muốn kiếm được nhiều tiền xài nên đã làm chuyện hạ sách này.”

“Vậy là lần trước An Đạt cũng vì nguyên nhân này mà bị điều tra ?”

“Không phải, anh ta không dám công khai làm trò trước mặt Tu Văn, lô hàng có vấn đề về chất lượng đó đa số tiêu thụ ở tỉnh bên do anh ấy đích thân điều hành. Tôi và Tu Văn đã từng bàn bạc, chuyện này từ lúc bắt đầu đã có người cố tình đứng đằng sau giật dây, từng bước từng bước đưa vấn đề của Húc Thăng ra ánh sáng, đến bây giờ có thể nói là đòn cuối cùng, nếu ứng phó không tốt, Húc Thăng coi như tiêu rồi.”

Sự việc còn trầm trọng hơn nhiều so với những gì Cam Lộ nghĩ, cô cố gắng tiêu hóa tình hình vừa phức tạp vừa lạ lẫm đối với cô, nhất thời không biết nói gì, Phùng Dĩ An dịu giọng: “Lộ Lộ, cô cũng đừng căng thẳng quá, may mà Tu Văn đã về kịp, anh ấy có thể giải quyết việc này.”

“Anh ấy chẳng có chức quyền gì ở Húc Thăng, đâu có tiện nhúng tay giải quyết việc này?”

“Tôi nghĩ chủ tịch Ngô hiện giờ đang bị điều tra, ít ra tạm thời sẽ trao quyền cho anh ấy, anh ấy phải bận rộn một thời gian dài đấy. Sắc mặt của cô không được tốt lắm, sao thế?”

Cam Lộ cảm thấy chóng mặt, mắt mờ đi, tay chân toát mồ hôi lạnh. Cô cũng thầm thấy khó hiểu, cô đúng là rất buồn phiền khi nghe tin này nhưng hình như không đến nỗi có phản ứng mạnh như vậy, chỉ miễn cưỡng cười: “Không sao, vừa Tết xong, đồng hồ sinh học lộn xộn, mấy hôm nay chẳng biết sao cảm thấy mệt, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm lại, hình như có chút không thích ứng. Thôi, không làm mất thời gian của anh nữa, tôi về đây.”

Phùng Dĩ An cầm lấy chìa khóa: “Tôi đưa chị về.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chân tướng

Cam Lộ dậy sớm, lúc nhìn đôi mắt u ám thất thần của mình trong gương, không khỏi có chút khó hiểu. Ngoài không ngờ để Thượng Tu Văn vừa từ nước ngoài trở về đã chạy đến thành phố J lao tâm khổ trí ra, cô không hề lo lắng, sốt ruột bởi những chuyện xảy ra ở Húc Thăng. Nhưng tối hôm đầu tiên sau

khi nghe tin, cô không thể nào ngủ yên giấc, lúc chuông báo thức gọi dậy, cô chẳng muốn ra khỏi giường chút nào, nằm thêm chừng vài phút, cô bắt mình phải dậy, chân chạm vào tấm thảm lông cừu ở cuối giường thì đầu óc quay cuồng, toàn thân bải hoải không chút sức lực, một cảm giác lười biếng kỳ lạ.

Cô lo lắng đưa tay lên sờ trán, không nóng lắm. Mấy ngày nữa là đến ngày học sinh đến báo danh rồi, học kỳ mới lại sắp bắt đầu, chẳng lẽ chứng bệnh lười biếng của học sinh sau kỳ nghỉ dài đã lây sang mình rồi?

Cô cố gắng tưới tỉnh xuống lầu làm bữa sáng, cảm giác nặng nề trong ngực chẳng thể nào cất đi được, miễn cưỡng cùng Ngô Lệ Quân ăn xong bữa sáng rồi xách giỏ đi làm.

Bầu trời đã trong xanh được một chút, vừa Tết xong, thời tiết vẫn lạnh lẽo, con gió buổi sáng mang hơi lạnh quất vào mặt, xem ra mùa đông vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Cam Lộ lên xe buýt, chọn một chỗ ngồi sát cửa sổ, lấy sổ tay ghi chép ra xem, nhắc nhở bản thân mấy ngày này phải đi đóng phí công ích, tiền điện, nước và gửi sinh hoạt phí cho dì Vương.

Bỗng dưng cô thần người ra, tò lịch trong quyển sổ tay nhắc cô một sự thật, những ngày sắp đến không phải chỉ là sắp khai giảng hay cần phải đi đóng các loại chi phí, kỳ nghỉ dài làm cho cô chẳng còn khái niệm về thời gian, cô đã bỏ sót một thứ vô cùng quan trọng, chu kỳ sinh lý của cô không đều như lúc trước, cô bạn thân thiết này sao chẳng đến hẹn lại lên, đáng lẽ phải đến thăm cô rồi mới phải.

Cô giật mình ngẩng đầu lên, vội vàng tính nhầm ngày tháng trong đầu, nhưng lòng cô rồi bời, một lúc sau vẫn chưa tính ra được. Đến trường, cô cùng với đồng nghiệp nghiên cứu giáo án, chuẩn bị dụng cụ dạy học, họp với chủ nhiệm lớp, cố tưới tỉnh bận rộn cả ngày đến tối lúc nghe điện thoại của Thượng Tu Văn, cô do dự một lát rồi quyết định đợi đến ngày mai xin nghỉ phép đến bệnh viện kiểm tra xem sao.

Cuộc điện thoại của Thượng Tu Văn vô cùng ngắn gọn, anh rõ ràng là đang bận bù đầu bù cổ, hai người chỉ nói với nhau vài câu rồi cúp máy. Cam Lộ nghĩ, nếu có thai lúc này, rõ ràng là có chút cảm giác thêm phiền phức, còn nếu đây chỉ là sự chuyện không đâu thì chỉ cần một mình mình sợ là được rồi.

Cam Lộ xin phép trưởng bộ môn cho nghỉ nửa ngày, sáng sớm ngày hôm sau cô thử que thử thai, nhìn hai vạch đỏ mà một dạo mình ngày nào mong được nhìn thấy mà không được hiện ra trên que, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng, cô xem kỹ lại một lần nữa, ra chỗ ánh sáng để nhìn rõ hơn, màu sắc trên que rất nhạt, rõ ràng là thao tác không chuẩn. Cô thần trí rối loạn chạy đến bệnh viện, xét nghiệm đầu đó xong, cô cầm tờ giấy xét nghiệm có ghi tên mình, nhìn kết quả dương tính, cô bần thần hồi lâu.

Bác sĩ hỏi cô với giọng lạnh lùng: “Có cần không?”

Cô ngạc nhiên, vội vàng nói trong vô thức: “Cần.”

Bác sĩ ghi ngày dự sanh, dặn dò những điều cần chú ý, ví dụ như cảnh giác thai ngoài tử cung, đến lúc nào thì phải đến khám định kỳ, cụ thể phải kiểm tra những gì, ... Cô nghe mà chẳng để tâm, tinh thần có chút hoảng loạn.

Rời khỏi phòng khám, cô đến ngồi bên chiếc ghế dài ngoài hành lang, người đi qua đi lại không ngớt, khoa sản và phụ khoa ở cùng một tầng, thỉnh thoảng lại có vài người phụ nữ vác bụng bầu nặng nề đến kiểm tra, cô bất giác đưa tay lên bụng mình, nhận ra bên trong đang chứa đựng một sinh linh nhỏ nhoi.

Đây là đứa con mà cô và Thượng Tu Văn đang mong chờ, tuy đến có chút đột ngột nhưng cũng chẳng hề gì.

Nghĩ đến đây, trái tim đang rối bời của cô bỗng bình tĩnh trở lại, khóe miệng bất giác nhướng lên trên thành một nụ cười. Cô lấy điện thoại gọi cho Thượng Tu Văn nhưng điện thoại của anh lại chuyển đến bàn thư ký. Cô nhìn đồng hồ, đoán có lẽ anh đang họp, hơn nữa báo tin này trong điện thoại sẽ bỏ lỡ được nhìn thấy anh vui như thế nào, nếu tìm một cái cớ nào đó để anh về nhà thì tốt.

Cô lại tính ngày tháng, muốn xác định xem đứa con này âm thầm trú ngụ trong cơ thể cô vào ngày nào, nhưng chỉ nhớ những cái ôm siết chặt ấm áp. Nghĩ đến lần gần đây nhất, cô không khỏi đỏ mặt, thầm hy vọng sự cuồng nhiệt vô tình đó không làm tổn thương đến con yêu.

Điện thoại réo vang, Cam Lộ đưa lên nhìn, là số điện thoại lạ: “Xin chào, ai vậy ạ?”

“Thượng phu nhân, chào cô, tôi là Hạ Tĩnh Nghi.”

Cô vẫn đang chìm đắm trong niềm vui đang lan tỏa khắp người, đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa thờ ơ nói: “Chào cô, có chuyện gì vậy?”

“Cô đang ở đâu, tôi có chuyện muốn gặp cô ngay.”

Cam Lộ không muốn phá vỡ tâm trạng đang vui vẻ của mình, mỉm cười: “Tôi không nghĩ rằng chúng ta cần phải gặp nhau.”

“Tin tôi đi, không gặp thì người sau này hối hận chắc chắn là cô chứ không phải tôi.” Giọng nói Hạ Tĩnh Nghi mĩa mai, “Tôi chẳng có thời gian đâu mà quấy rầy cô, tôi chỉ hỏi cô một câu: Cô có can đảm đối diện với một Thượng Tu Văn thật sự không?”

“Chúng ta hình như không cần phải tiếp tục cái đề tài chẳng lấy gì làm thú vị này.”

“Đúng là sự ngây thơ đến đáng yêu đấy Thượng phu nhân ạ, chẳng trách có người nói không biết là hạnh phúc, cũng chẳng trách có rất nhiều bà vợ thà không nghe không hỏi, làm một con đả điều vui đầu trong cát là có thể tự đánh lừa bản thân mình, cho rằng cái thế giới nhỏ bé của mình là hoàn hảo rồi.”

“Cô Hạ, xin hỏi cô ví von đủ thứ như thế rốt cuộc là muốn nói gì? Thế giới của tôi và Tu Văn như thế nào, không cần người ngoài như cô quan tâm”

“Cô hiểu chồng mình được bao nhiêu? Nếu có quyết tâm làm một con đả điều giấu đầu mình trong cát thì bây giờ chúng ta có thể nói tạm biệt rồi.”

“Cô có ý gì?”

“Tôi định cho cô một cơ hội, để cô thật sự hiểu về người đàn ông mà cô lấy làm chồng, không mất nhiều thời gian của cô đâu.” Hạ Tĩnh Nghi cười lạnh lùng, giọng nói nghiêm nghị lạnh băng, tựa như băng giá rót bên tai cô, cô bất giác run lập cập một hồi. “Quyền lựa chọn hoàn toàn là ở cô, cô cũng có thể không cần cơ hội này. Nhưng, tôi phải nhắc nhở cô, chân tướng thật sự rất xấu xa, rất đáng ghét, không phải cô đẩy nó ra khỏi cửa là nó vĩnh viễn không tìm đến cuộc sống của cô.”

Cam Lộ buồn điện thoại xuống, trong lòng vô cùng phiền muộn, tâm trạng vui vẻ lúc này đã tan biến hết. Cô không hề muốn gặp Hạ Tĩnh Nghi, nhưng cô lại không thể dứt khoát cự tuyệt cô ta. Cô không thể không thừa nhận, câu nói đó của đối phương đánh động rất lớn đến cô.

Bởi vì Thượng Tu Văn lúc nào cũng tỏ ra chu đáo, dịu dàng, lại thêm gần đây hai người lại tìm được tiếng nói chung, cô đã thuyết phục mình đừng tự làm khổ mình, nghĩ ngợi lung tung về chuyện này nữa nhưng nỗi hoài nghi không vì thế mà hoàn toàn biến mất, nhất là bây giờ đã có con, cô càng không muốn có một vết u tối trong cuộc sống hạnh phúc của mình.

Cô bước ra khỏi bệnh viện, đi chậm chậm khoảng 10 phút, đến quán nước mà Hạ Tĩnh Nghi hẹn cô, gọi một ly trà việt quất, chẳng lâu sau, Hạ Tĩnh Nghi cũng đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến chỗ cô, nhưng không ngồi xuống, dùng ánh mắt kẻ cả nhìn cô: “Cô có mang chứng minh thư không?”

“Có.” Dù không hiểu chuyện gì, nhưng cô vẫn trả lời ngay “Vậy chúng ta đi.” Hạ Tĩnh Nghi vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền.

Cam Lộ đưa một tờ tiền ra: “Đi đâu?”

“Sân bay, chuyển bay đến thành phố W khoảng 1 tiếng nữa thì cất cánh, chúng ta nhanh lên mới kịp.”

Thành phố W là tỉnh lỵ của tỉnh bên, Cam Lộ mơ hồ không hiểu: “Xin lỗi, tôi không định đến đó với cô, có chuyện gì, cô nói với tôi ở đây đi.”

“Lời tôi nói cô sẽ tin chứ?” Hạ Tĩnh Nghi cười nhạt.

“Cô đã đến tìm tôi bằng được như vậy, nói hay không là chuyện của cô, tin hay không là chuyện của tôi.”

Hai người nhìn nhau chẳng ai chịu nhường ai, một lúc sao, khoe miệng Hạ Tĩnh Nghi trễ xuống: “Xin hỏi cô biết Tu Văn hiện giờ ở đâu không?”

“Thành phố J.”

“Tôi có thể nói cho cô rõ, anh ấy đang ở thành phố W. Nhìn bề ngoài cô không phải là kẻ ngốc, bây giờ cô tự quyết định, hoặc là lập tức đi theo tôi, cùng đi xem chân tướng, hoặc là ngồi ở đây, tiếp tục uống trà của cô, giữ cái thiên đường nhỏ bé của cô.” Cô ta vừa nghiêng đầu, nụ cười mỉa mai trên khoe miệng càng hiện rõ, “Nhưng tôi không thể không nói, đó chỉ là thiên đường của kẻ ngốc.”

Hạ Tĩnh Nghi nói năng không giữ lễ, nhưng Cam Lộ lại không hề tức giận, cô dĩ nhiên biết cách đáp trả lợi hại nhất là thờ ơ không thèm để tâm. Nhưng rốt cuộc cô không thể làm ra vẻ không quan tâm đó, một lúc sau, cô lạnh lẽo xách giỏ đứng dậy: “Đi thôi.”

Chiếc Maserati đỏ chói chang đỗ ngay trước cửa quán, không đợi Cam Lộ yên vị, Hạ Tĩnh Nghi đã khởi động xe phóng vọt đi, đồng thời cười khanh khách, nhìn thẳng phía trước: “Thắt dây an toàn vào đi Thượng phu nhân, tôi đảm bảo, đây là một chuyến đi rất thú vị đây.”

Cam Lộ không để ý đến cô ta chỉ gọi điện cho trưởng bộ môn tiếp tục xin nghỉ nửa ngày nữa, nói bị cảm sốt, cần phải nghỉ ngơi. Trưởng học vẫn chưa chính thức khai giảng, hơn nữa từ trước đến nay cô đi làm rất chuyên cần nên trưởng bộ môn vui vẻ đồng ý, còn dặn cô phải giữ gìn sức khỏe.

Hạ Tĩnh Nghi chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến sân bay, ở đó đã có thuộc hạ của cô ta đợi sẵn, lấy chứng minh thư của hai người rồi dẫn họ đến quầy làm thủ tục dành cho lãnh đạo tỉnh rồi đi vào lối đi dành cho VIP.

Hai người chỉ mang túi xách khoác vai nên thuận lợi lên máy bay, ngồi khoang thương gia. Cam Lộ cảm thấy mình chặc chấn điên rồi, lại theo Hạ Tĩnh Nghi ngồi cùng một chuyến bay, bay đến nơi không xác định, chỉ vì vài câu nói của đối phương.

Chồng mình sẽ nghĩ gì với hành động này của mình? Nếu sự thực chứng minh, Hạ Tĩnh Nghi cố tình gây chuyện, vậy mình phải đối diện với anh ấy thế nào đây? Nghĩ đến đó, cô không khỏi thờ dãi.

Nhưng chẳng còn đường lùi, có trốn tránh cũng chẳng có ý nghĩ gì, đi xem xem, dù cho có thế nào, sau khi đối diện rồi, cũng chẳng có gì là nghiêm trọng lắm. Cô tự nói với mình.

Cô không có ý định trò chuyện với Hạ Tĩnh Nghi, Hạ Tĩnh Nghi cũng giữ vẻ trầm mặc. Máy bay cất cánh chẳng bao lâu, cô cảm thấy mũi mình nóng nóng, một chất dịch ẩm ẩm chảy ra, cô vội vàng lấy khăn giấy trong giỏ ra lau. Chỉ thấy khăn có vết đỏ, sao lại bị chảy máu cam thế nhỉ? Đây là lần đầu tiên ngồi máy bay cô bị như vậy, không khỏi ngạc nhiên, đành ngước đầu lên bịt chặt mũi lại.

Hạ Tĩnh Nghi liếc nhìn cô một cái, nhấn đèn gọi tiếp viên, đồng thời đưa tay cầm lấy tờ giấy mà lúc cô mở túi rơi ra, đang định đưa lại cô thì tay đột ngột dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìn tờ giấy.

Tiếp viên được gọi đến, vội vàng lấy khăn ướt đưa cho Cam Lộ, bảo cô cúi đầu về phía trước, đắp khăn lên mũi, quả nhiên cách của cô ta hiệu nghiệm, máu cam dừng hẳn không chảy ra nữa. Cam Lộ đứng dậy, lúc đó mới phát hiện Hạ Tĩnh Nghi đang cầm tờ giấy ghi kết quả xét nghiệm ở bệnh viện của cô, vội vàng đưa tay giật lại, cho vào túi xách của mình.

Cam Lộ từ nhà vệ sinh trở về chỗ ngồi, uống ly sữa nóng mà cô tiếp viên vừa đem đến cho cô, Hạ Tĩnh Nghi đang nhìn màn hình tinh thể lỏng treo trước mặt, lúc cô ta mở miệng nói với cô bằng giọng chua chát, Cam Lộ rất ngạc nhiên.

“Có thai 40 ngày rồi hôm nay mới đi kiểm tra à. Tu Văn chắc vẫn chưa biết đúng không?”

“Không liên quan đến cô.”

“Cô định sinh đứa bé này không?”

Cam Lộ có chút tức giận, gần giọng nói: “Xin lỗi, tôi và Tu Văn dự định thế nào, chẳng có chút quan hệ gì đến cô.”

Hạ Tĩnh Nghi quay sang, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, hồi lâu mới mỉm cười, nụ cười cũng vô cùng khó hiểu: “Mới có kế hoạch gia đình liền đón ngay một đứa con, cô chắc nghĩ rằng hạnh phúc đến với hai người thật quá viên mãn đúng chứ.”

Cam Lộ căm ghét cái cách cô ta nói về đứa con đang trong bụng mình, cô thở ra, cố gắng giữ giọng bình tĩnh: “Chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến cô. Nếu cô sớm chấp nhận cuộc sống của Tu Văn hiện tại chẳng liên quan gì đến cô thì đều tốt cho tất cả chúng ta.”

Hạ Tĩnh Nghi cười gần một tiếng: “Thượng phụ nhân, nếu không phải xảy ra những chuyện... không thể cứu vãn được, cô nghĩ mình có thể chen chân vào cuộc sống của Tu Văn sao?”

“Nếu không xảy ra những chuyện như cô nói, vậy chúng ta cơ bản là chẳng có cơ hội đối diện với nhau để có cuộc nói chuyện vô cùng tẻ nhạt này. Hà tất phải đưa ra cái giả thiết buồn cười như vậy? Chuyện xảy ra thì cũng xảy ra rồi.”

“Cô muốn nói với tôi, cô không quan tâm đến những chuyện đó đúng không? Nếu cô thật sự có thể bỏ ngoài tai như vậy, hôm nay đã không cần phải đi theo tôi.”

“Đúng vậy, tôi vẫn không thể nào hoàn toàn xem như không có gì, nhưng tôi trước sau cho rằng con người phải sống vì hiện tại, cô Hạ ạ. Tu Văn từng nói với tôi, anh ấy và cô đã không còn có thể, điều đó với tôi là đủ rồi.”

“Không còn có thể, ha ha.” Hạ Tĩnh Nghi lặp đi lặp lại bốn chữ này rồi cười gần một tiếng. “Anh ấy nói không sai, chúng tôi quả thật đã không còn có thể. Tôi chỉ lấy làm lạ, cô lại bằng lòng làm sự lựa chọn thứ hai của người đàn ông đó.”

“Cô Hạ, cô thật vô lễ quá đấy. Lẽ ra tôi hoàn toàn có thể không để tâm đến cô, nhưng đã ngồi trên cùng chuyến bay, tôi muốn hỏi trước khi trở về, cô đã không gặp Tu Văn bao lâu rồi?”

Hạ Tĩnh Nghi trầm tư một lát, vẻ mặt thương cảm: “Chúng tôi đã gần 7 năm không gặp nhau.”

“Thời gian bảy năm không thể nói là ngắn, cô vẫn giữ được tâm thái trẻ trung, luôn tràn đầy tự tin là một điều tốt, nhưng xin đừng lấy cái xuất phát điểm đó để suy đoán về sự lựa chọn của người khác. Hơn nữa nói cho cùng, Tu Văn và tôi có lựa chọn như thế nào, sống như thế nào thì có can hệ gì đến cô?”

“Cô chấp nhận thực tại mạnh mẽ hơn tôi tưởng đấy. Như thế rất rõ ràng, cô chẳng chút hứng thú muốn biết tôi và Tu Văn vì sao lại chia tay.”

Cam Lộ đặt chiếc ly giấy đang cầm trên tay xuống, nghiêm mặt nói: “Tôi đoán đó chẳng phải là ký ức vui vẻ gì, cô muốn nói tôi nghe cũng chẳng hề gì, giết thời gian vô vị ngồi trên máy bay mà. Nhưng tôi quyết định, tôi khoan dung một chút thì tốt hơn. Xin đừng nói với tôi chuyện cũ, cô Hạ ạ, tôi trước nay chưa từng ban phát lòng thông cảm tràn lan. Tôi vẫn một câu nói đó, những chuyện không vui nếu mình tiêu hóa không nổi, thì có thể tâm sự cho bạn bè nghe, không nên kể với người không liên quan.”

“Tuyệt vời thay cái thái độ bỏ ngoài tai mọi sự của cô. Nói như vậy, cô thật không chút quan tâm đến quá khứ của Tu Văn sao?”

“Đúng như những gì cô nói, tôi không tuyệt vời đến như thế. Nếu không tôi đã không đi theo cô. Nhưng mỗi người đều có quá khứ, cứ bới móc một phần cuộc sống của người khác mà mình chưa kịp tham dự vào thì thật buồn cười. Huống hồ gì lại là từ miệng cô nói ra. Tôi quan tâm đến những gì thuộc về tôi và Tu Văn trong hiện tại và tương lai hơn.”

“Hiện tại và tương lai? Nếu tôi không sai thì cô là giáo viên lịch sử đúng chứ. Cô cho rằng quá khứ của một người không ảnh hưởng nhiều đến hành vi hiện tại của người đó ư?”

“Cô Hạ, cô hà tất phải hỏi tôi vấn đề này?” Cam Lộ ôn hòa nói, “Cô tự xem lại mình đi, chức cao quyền trọng, tiền đồ tươi sáng, nhưng cứ luôn quấy rầy tôi và Tu Văn, không phải thấy cuộc sống của tôi khổ sở bị thâm nên đến cứu vớt tôi đấy chứ. Chẳng lẽ đây không phải là minh chứng hùng hồn cho cái gọi là quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại sao?”

Hạ Tĩnh Nghi không nói thêm gì nữa, Cam Lộ quay đầu nhìn ra cửa sổ, cố gắng điều chỉnh nhịp thở, để lòng bình tâm trở lại.

Máy bay bay một tiếng hai mươi phút thì đến nơi, hạ cánh an toàn ở sân bay tỉnh bên, một người đàn ông vận đồ đen đến đón, một chiếc Mercedes đen bóng đã chờ sẵn ở phía ngoài, Hạ Tĩnh Nghi lên xe, lấy điện thoại ra gọi: “Sắp bắt đầu chưa? Được, chúng tôi lập tức đến ngay.”

Thành phố W thời tiết mát mẻ, trong lành, ánh mặt trời mùa đông không chói chang mà vô cùng ấm áp. Cam Lộ trước giờ chưa từng đến đây, người đàn ông đến đón không nói lời nào, lái xe nhanh như tên bắn trên con đường rộng lớn, xe nhanh chóng chạy ra đường cao tốc, đi vào thành phố.

Hạ Tĩnh Nghi chỉ bên đường: “Đây là trường học của tôi và Tu Văn.”

Cam Lộ dĩ nhiên biết Thượng Tu Văn tốt nghiệp trường đại học nào, cô nhìn cánh cổng bề thế của trường, không nén nổi tưởng tượng ra thời trai trẻ của Thượng Tu Văn, cô không hề có chút khái niệm gì về khoảng thời gian đó, nhưng cô không định hỏi gì, chỉ thờ ơ nói: “Cám ơn sự hướng dẫn du lịch chu đáo của cô.”

Đi trong thành phố lạ lẫm này, dự cảm không tốt càng lúc càng mãnh liệt trong lòng Cam Lộ. Thế nhưng, cô hiểu rất rõ, cho dù cô bị động cuốn vào cuộc chơi này thì cũng chẳng thể dừng lại nữa rồi.

Xe dừng trước một khách sạn sang trọng, lễ tân giữ cửa của khách sạn đến mở cửa xe.

“Tôi không tiện lên đó nhưng có người sẽ tường thuật trực tiếp cho tôi, tôi không bỏ lỡ bất cứ chuyện nào nhiệt nào đâu.” Tài xế đưa vật gì đó ra, Hạ Tĩnh Nghi đón lấy đưa cho Cam Lộ, đó là một tấm danh thiếp và thẻ hành nghề, “Cô dùng cái này để vào, tôi có lòng tốt khuyên cô hãy giữ bình tĩnh, nghe được gì thì cũng đừng kinh ngạc nếu không ảnh hưởng không tốt đến thai nhi.”

Về mặt cô ta cười mà như không cười, gương mặt xinh đẹp hình như có chút gì đó ác ý, Cam Lộ không nói lời nào, nhận hai thứ đó bước vào khách sạn, bên trái sảnh chính có tấm biển chỉ dẫn: Hợp báo của tập đoàn Húc Thăng diễn ra tại sảnh Ngưng Thúy tầng hai.

Cam Lộ đi thang cuốn lên, rồi đi dọc theo hành lang rải thảm dày, thì thấy hội trường Ngưng Thúy ngay trước mặt, bên ngoài hội trường có bàn ký tên, hai người có vẻ giống nhà báo đang đứng xếp hàng ký tên. Cô đưa hai thứ cầm trên tay lên xem, đều ghi tên một tờ báo kinh tế có tiếng, phía dưới đề tên Hồ Văn Thanh. Cô bước tới, đưa thẻ nhà báo ra ký tên, sau đó đặt danh thiếp vào rổ, nhân viên ở đó đưa cho cô một túi tài liệu, dẫn cô vào trong.

Hội trường không lớn lắm, buổi họp báo đã bắt đầu, phía trong đông nghịt người, Cam Lộ vừa vào đã nhìn thấy Thượng Tu Văn ngồi ở hàng ghế chủ trì, cô tìm được một chỗ ngồi phía sau ngồi xuống, nhìn lên sân khấu, bên trên có 6 người ngồi thì 4 người trong số đó cô đều biết.

Trên bàn chủ tịch ngoài Thượng Tu Văn ra còn có Ngô Xương Trí và người con rể thứ hai của ông Ngụy Hoa Sinh, ngoài ra còn có một người đàn ông tầm 40 tuổi là Vương Phong, chủ tịch công ty đầu tư Viễn Vọng mà trước Tết cô từng gặp qua buổi tiệc tất niên, tất cả họ đều mặc đồ vest sẫm màu, thất cả vạt, vẻ mặt nghiêm trang, nhất là Ngô Xương Trí, vẫn giữ được vẻ nho nhã trên nét mặt, hai nếp nhăn hằn nơi cánh mũi hiện ra rất rõ, mang nỗi buồn rất sâu sắc, có vẻ như đột nhiên già hẳn đi.

Người phụ nữ trung niên vận bộ váy đen đang đứng ở bục phát biểu đọc những lời viết sẵn trong giấy: “... Chúng tôi nhân cơ hội này, công bố với giới truyền thông quyết định mới nhất của chủ tịch công ty sắt thép Húc Thăng...”

Cam Lộ mở túi tài liệu vừa được phát ra xem, bên trong đựng một vài tập giấy tuyên truyền của công ty Húc Thăng, ngoài ra còn có một lá thư và một thông cáo báo chí in trên giấy A4. Cô đọc lướt qua, phát hiện chính là nội dung mà người đó đang đọc, đại ý là công ty trách nhiệm hữu hạn Viễn Vọng và công ty Húc Thăng đã đạt được thỏa thuận, mua lại 24% cổ phần của Húc Thăng, trở thành cổ đông lớn nhất của Húc Thăng. Sau khi họp hội đồng quản trị, thông qua biểu quyết, kể từ ngày hôm nay, dựa theo thỉnh cầu của ông Ngô Xương Trí, thôi giữ chức chủ tịch Húc Thăng, ông Thượng Tu Văn sẽ thay ông trở thành chủ tịch mới của công ty.

Cam Lộ bị chấn động mạnh, Thượng Tu Văn không hề bàn bạc trước với cô, đã cao giọng tuyên bố nhậm chức ở Húc Thăng, việc này nằm ngoài sức tưởng tượng của cô, hơn nữa lại là chức chủ tịch hội đồng quản trị. Cô chẳng có chút khái niệm nào với sự điều hành của doanh nghiệp, nhưng cũng hiểu chức chủ tịch khác với chức quản lý thông thường.

Nghĩ đến lời dặn dò đầy vẻ mỉa mai của Hạ Tĩnh Nghi, cô chỉ cảm thấy đến hít thở cũng khó khăn, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, khó chịu đến buồn nôn, cô cố gắng hít thở thật sâu, nắm chặt lấy chiếc áo khoác đang để trên đùi, ra lệnh cho mình bình tĩnh lại, sau đó xem lại thông cáo một lần nữa, muốn hiểu cho bằng được hàm ý đằng sau những con chữ kia.

Người phụ nữ trung niên phụ trách chủ trì cuộc họp báo tuyên bố, tiếp theo xin mời chủ tịch công ty đầu tư Viễn Vọng Vương Phong phát biểu.

Vương Phong đứng lên đi đến trước bục phát biểu, ông nói rất ngắn gọn, súc tích. Ông bày tỏ sự tin tưởng vào năng lực cá nhân của Thượng Tu Văn, nhìn thấy tiền đồ phát triển của doanh nghiệp dân doanh sắt thép, nên đã đầu tư một khoản tiền lớn, tiến hành cải tiến trên diện rộng, mở rộng dây chuyền sản xuất, đồng thời vẫn tích cực tham gia vào công việc trùng tu sáp nhập xưởng luyện thép quốc doanh ở thành phố J.

Tiếp theo một vị phó chủ nhiệm ủy ban Kinh tế thành phố J nắm giữ 19% cổ phần của Húc Thăng lên phát biểu. Ông dùng từ thận trọng, tỏ ý hoan nghênh việc đầu tư, đem lại sức sống mới cho Húc Thăng.

Cuối cùng, Thượng Tu Văn bước lên bục phát biểu, anh đứng thẳng, dưới ánh sáng đèn trông anh thật rắn rỏi, mắt nhìn xuống phía dưới, vẻ mặt vô cùng bình thản. Cam Lộ gần như tưởng rằng anh nhìn thấy cô, nhưng ánh mắt anh chỉ quét qua, cô lập tức nhận ra, trong một rừng nhà báo và nhân viên ngồi lố nhố phía dưới, khả năng anh nhìn thấy mình ở hàng ghế sau cùng là rất thấp.

Phát ngôn của Thượng Tu Văn càng ngắn gọn hơn, anh thay mặt hội đồng quản trị, cảm ơn những cống hiến xuất sắc cho sự phát triển Húc Thăng của

chủ tịch tiền nhiệm Ngô Xương Trí, sau đó bày tỏ anh biết trách nhiệm mới rất nặng nề, bản thân sẽ dốc toàn lực để không phụ sự tin nhiệm của các vị cổ đông Húc Thăng, dẫn đầu đội ngũ quản lý Húc Thăng, thực hiện mục tiêu phát triển mà hội đồng quản trị đã vạch ra.

Giọng nói của anh trầm ấm như ngày thường, thần thái luôn bình thản tự tin, thế nhưng Cam Lộ lại cảm thấy lạ lẫm và khó chịu, không cách nào liên hệ người đàn ông đang nói rất đĩnh đạc trên kia với người đầu ấp tay gối với mình. Lòng cô như tê dại, thần thờ nhìn lên bục phía trên.

Tiếp đến là phần đặt câu hỏi của các nhà báo, một nhà báo ngồi ở hàng ghế trên rõ ràng đã có sự chuẩn bị từ trước, lập tức giơ tay, nhân viên làm nhiệm vụ đưa micro cho anh ta, anh ta hỏi tin xấu về chất lượng cốt thép của Húc Thăng bị lộ ra ngoài sẽ do ai gánh trách nhiệm, có liên quan đến sự chuyển giao ghế chủ tịch hay không.

Về mặt Ngô Xương Trí nghiêm túc và đanh lại, đang định nói gì thì Thượng Tu Văn đã cầm lấy micro, giọng nói sang sảng: “Trước mắt Húc Thăng sẽ tích cực phối hợp với việc điều tra của cơ quan chức năng, là trách nhiệm của một cá nhân hay của cả công ty, Húc Thăng cũng sẽ không né tránh, mong mọi người kiên nhẫn chờ đợi kết quả điều tra.”

Một nhà báo nữ giơ tay hỏi: “Tôi là nhà báo phụ trách mục kinh tế của tờ báo ngày thành phố W, tôi xin hỏi, chủ tịch tiền nhiệm Ngô Xương Trí rời khỏi chức vụ có phải là tự nguyện không? Ngoài ra, ông Thượng Tu Văn trước đây chưa từng xuất hiện trong hàng ngũ lãnh đạo của Húc Thăng, lần này đột nhiên nhậm chức chủ tịch hội đồng quản trị, xin hỏi phải lý giải thế nào đây.”

Ngô Xương Trí trầm ngâm: “Về vụ việc chất lượng cốt thép lần này, tuy chưa có kết luận cuối cùng, nhưng là chủ tịch hội đồng quản trị tôi có trách nhiệm không thể thoái thác, xuất phát từ trách nhiệm đối với xã hội, với doanh nghiệp, với các cổ đông, tôi đã đệ đơn xin từ chức với hội đồng quản trị, hoàn toàn là do tự nguyện, sắp tới tôi sẽ dốc toàn lực phối hợp với cơ quan điều tra, hơn nữa là một cổ đông của Húc Thăng, tôi vẫn sẽ tiếp tục quan tâm, ủng hộ sự phát triển của Húc Thăng. Ông Thượng Tu Văn vì lý do cá nhân đã ủy thác toàn quyền cổ phần dưới tên tôi. Trước mắt ông ấy vẫn nắm 20% cổ phiếu của Húc Thăng, hội đồng quản trị đã xét duyệt thông qua, là hoàn toàn hợp pháp.”

Có nhà báo hỏi về bối cảnh và sự vận hành của ông ty đầu tư Viễn Vọng, Vương Phong lại một lần nữa lên tiếng: “Công ty đầu tư Viễn Vọng thành lập từ 6 năm trước, đầu tư trong lĩnh vực nhà đất, gần một năm nay chuyển sang mua lại những công ty có tiềm năng trên thị trường. Qua nhiều năm vận hành tiêu chuẩn hóa, trọng điểm đầu tư năm nay của công ty là ngành sắt thép, khoáng sản và năng lượng. Chúng tôi nhìn thấy thực lực và kế hoạch phát triển của Húc Thăng, hy vọng thông qua sự đầu tư này sẽ mang lại sự vận hành tiêu chuẩn hóa, phá vỡ khó khăn trong sự phát triển của doanh nghiệp sắt thép dân doanh.”

Một nhà báo tiếp tục hỏi: “Cuộc họp báo lần trước của Húc Thăng hoàn toàn vẫn chưa có kế hoạch bán cổ phiếu cho công ty đầu tư, xin hỏi sự tham gia của Viễn Vọng lần này là hợp tác thật sự hay chỉ là hành động công khai để đối phó với khó khăn lần này.”

Vương Phong mỉm cười: “Ông Thượng Tu Văn đồng thời cũng là một cổ đông của công ty đầu tư Viễn Vọng, ông ấy đã có kế hoạch cụ thể phát triển công ty sắt thép Húc Thăng từ lâu, hơn nữa còn cung cấp luận chứng về những đánh giá lặp đi lặp lại cho cấp quản lý của Viễn Vọng, chúng tôi hợp tác là quyết định dựa trên quá trình nghiên cứu trong một thời gian dài, không phải sự bùng bột nhất thời của bất cứ cá nhân nào.”

Những cuộc họp báo kiểu này đều do bộ phận đối ngoại của doanh nghiệp tổ chức để công bố tin tức với giới truyền thông, dù có nhiều câu hỏi sắc bén được đặt ra cũng sẽ được khống chế trong phạm vi nhất định nào đó, hơn nữa những nhà báo mang kinh tế suy cho cùng cũng khác với paparazzi, họ đa phần đều có mối quan hệ dây mơ rễ má với doanh nghiệp và ngành nghề, trừ phi là những tin tức chấn động dư luận, còn thường sẽ không nhiệt tình trong việc bóc móc chuyện nội bộ. Tiếp sau đó câu hỏi của nhà báo xoay quanh phương châm kinh doanh kế tiếp của công ty, không nóng không lạnh, đa số đều do Ngụy Hoa Sinh ngồi bên cạnh Ngô Xương Trí và một vị lãnh đạo nữa trả lời, đều thống nhất trả lời là bước kế tiếp của Húc Thăng là tăng cường quản lý, đưa hoạt động kinh doanh vào nề nếp, nghiêm khắc trong các chế độ của doanh nghiệp, duy trì uy tín doanh nghiệp sắt thép dân doanh.

Không còn nhà báo nào giơ tay nữa, người chủ trì hỏi có nhà báo nào còn muốn hỏi nữa không theo đúng thủ tục, đang chuẩn bị tuyên bố kết thúc buổi họp báo tại đây, cảm ơn giới truyền thông đã đến tham dự thì một cô gái ở hàng ghế sau bỗng đứng lên: “Tôi có một câu hỏi muốn thỉnh giáo chủ tịch Thượng.”

Dưới ánh đèn sáng choang, chỉ thấy cô mặc một chiếc áo khoác ngắn màu xám đậm, khăn choàng cổ màu đỏ vắt hờ hững trên vai, khiến cho gương mặt càng trắng bệch nhưng thần thái thì vô cùng trấn tĩnh, đáng đứng thẳng tự tin. Thượng Tu Văn và Ngô Xương Trí đều kinh ngạc tốt độ, đồng thời nhận ra đó là Cam Lộ.

MC nhìn tờ giấy sắp xếp trình tự trên tay, có chút ngạc nhiên khách khí hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô là ký giả của cơ quan nào?”

Cam Lộ không để ý đến cô ta, chỉ chăm chăm nhìn Thượng Tu Văn, chậm rãi lên tiếng. Dù cô không cầm micro, giọng nói hơi khàn đi nhưng lại có sức hút đến kỳ lạ, cả hội trường đều nghe rõ: “Tôi muốn hỏi ông Thượng Tu Văn, chiếu theo cách nói của chủ tịch Ngô và tập tài liệu tôi đang cầm trên tay, ước tính theo quy mô tài sản và kết cấu cổ phiếu của Húc Thăng, trước đây ông đã nắm trong tay 20% cổ phần của Húc Thăng, là một trong những cổ đông lớn nhất của Húc Thăng, tài sản dưới danh nghĩa cá nhân có lẽ là một con số chấn động, lựa chọn cách giấu thân đứng sau hậu trường như thế có lý do đặc biệt nào không?”

Câu hỏi này nhìn bề ngoài tưởng chừng vô hại, lại vô cùng thẳng thắn sắc sảo, cũng là vấn đề mà các nhà báo bên dưới sẽ dùng mối quan hệ riêng của mình để tìm hiểu, họ không ngờ có người lại công nhiên hỏi như vậy, không khỏi phấn khích, xì xầm bàn tán không ngớt, đồng thời ngoái đầu nhìn Cam Lộ, hỏi nhau xem đây là nhà báo của cơ quan nào, nhưng không ai đưa ra được đáp án.

MC dưới sự ra hiệu của Ngô Xương Trí, đằng hắng một tiếng: “Tiểu thư, hình như cô không phải là nhà báo, có vấn đề gì chúng ta sẽ nói sau được không?”

Cam Lộ vẫn không thêm để ý, chỉ nhìn chăm chăm Thượng Tu Văn, cách nhau bởi mấy hàng ghế ký giả đang phấn khích theo dõi hai người, dưới cái

nhìn của Cam Lộ, ánh mắt Thượng Tu Văn trở nên phức tạp, đôi môi mím lại từ này giờ cuối cùng cũng mở ra: “Lý do của tôi thuần túy thuộc về cá nhân, không liên quan gì đến việc kinh doanh của công ty.”

Khóe miệng Cam Lộ từ từ nhếch lên cười nhạt, nói từng chữ một: “Tốt, tôi rất hài lòng với câu trả lời này, không còn câu hỏi nào nữa.”

Dưới hàng trăm con mắt đang theo dõi cô, cô quay người ngao nghể bỏ đi.

Ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Thượng Tu Văn đột ngột đứng dậy, bước nhanh xuống đuổi theo ra ngoài.

Cam Lộ đi như chạy, Thượng Tu Văn đuổi đến chỗ thang cuốn mới kéo cô lại: “Lộ Lộ, sao em lại đến đây?”

Cam Lộ không nhìn anh, chỉ nhìn sảnh khách sạn hiện ra mỗi lúc một gần phía trước mặt: “Em không đến, chẳng lẽ lại đợi anh gọi điện, xem báo ngày mai ư? Hiệu quả lúc đó chắc không chán động như tự thân đến hiện trường.”

“Sự việc quá gấp gáp, hội đồng quản trị họp từ chiều hôm qua đến rạng sáng nay mới đưa ra quyết định. Anh cũng đã mua sẵn vé máy bay, định buổi họp báo này kết thúc sẽ bay về giải thích với em.”

“Anh định giải thích gì với em?” Xuống đến tầng trệt, Cam Lộ mới quay lại nhìn Thượng Tu Văn, bình tĩnh hỏi.

Thượng Tu Văn nhất thời cứng họng, một lát sau mới nói: “Có rất nhiều chuyện anh định nói rõ ràng với em, mong được em thông cảm.”

“Anh có gì mà phải mong em thông cảm?”

Thần thái cô bình tĩnh, giọng nói ôn hòa, nhưng đều khiến Thượng Tu Văn không biết trả lời thế nào.

“Anh xem, anh cũng nói không ra, đúng không? Hơn nữa nền tảng của sự cảm thông hình như là thông hiểu đúng chứ, một người vợ cái gì cũng không biết, đâu có tư cách để thông cảm điều gì.”

“Việc này anh không đúng, nhưng em nghe anh giải thích đã.” Một Thượng Tu Văn luôn trấn tĩnh lần đầu tiên tỏ ra luống cuống, giọng nói cầu khẩn.

Cam Lộ quay đầu sang, nụ cười lạnh lùng vẫn cố định trên khóe miệng cô, sự mỉa mai của cô đột ngột trở nên đanh thép và trực diện: “Giải thích, giải thích thế nào? Anh định đưa số ngân hàng và giấy tờ chứng minh tài sản cho em xem ư? Không cần đâu. Chồng mình vốn chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, còn đang đối mặt với nguy cơ phá sản thất nghiệp, bây giờ bỗng dưng được chứng thực đang sở hữu một khối tài sản kèch xù, con số mà em không thể nào tưởng tượng nổi, có chút giống như không đi mua vé số nhưng lại trúng giải độc đắc vậy, thật ra em nên thấy vui mừng mới phải.”

“Anh không hề có ý muốn giấu em, chuyện này nói ra rất phức tạp.”

“Chúng ta từ lúc quen nhau cho đến khi kết hôn, thời gian không thể nói là ngắn, chuyện có phức tạp đến đâu đều có thể nói rõ được. Nhưng anh đã lựa chọn không nói thì cũng đừng nên nói làm gì nữa.”

Cam Lộ hất tay Thượng Tu Văn ra, đi thẳng ra ngoài cửa. Nhưng Thượng Tu Văn lập tức kéo cô: “Lộ Lộ, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi...”

Chỉ nghe một tiếng “bốp” vang lên, Cam Lộ vung tay cật lực tặng cho Thượng Tu Văn một bạt tai, cô đánh rất mạnh, lòng bàn tay cô cũng trở nên tê dại, nhưng Thượng Tu Văn hình như đứng im hứng chịu cái tát này, gương mặt trắng trẻo hằn dấu vân tay đỏ tấy, nhưng anh không hề buông cô ra.

Tất cả mọi người ở sảnh chăm chú nhìn cảnh tượng bất thường đang diễn ra, ánh mắt kinh ngạc từ bốn phía dồn về chỗ hai người. Cam Lộ lúc 14 tuổi từng đánh nhau với Tần Nghiên Chi, từ đó đến nay, chưa một lần động thủ với người khác. Nhưng giờ phút này, cô không chút ray rứt hối hận, lại hiểu được rất rõ cái cảm giác thời niên thiếu khi máu nóng dồn lên kích động cô ra tay ấy.

Cô cố gắng hít thở sâu, cố gắng kìm chế bản thân, nói nhỏ nhẹ: “Anh dùng buổi họp báo này cho em một cái tát, bây giờ em trả lại anh, chúng ta coi như hết nợ.”

Cô một lần nữa dùng sức hất tay Thượng Tu Văn ra, bước nhanh ra khỏi sảnh khách sạn.

Thượng Tu Văn chỉ chậm một bước cô đã lên chiếc Mercedes màu đen đang đợi sẵn ở cửa, một người đàn ông vận bộ vest sẫm màu đóng cửa xe lại, sau đó ngồi vào ghế lái của chiếc xe đầu đẳng sau, không đợi anh đuổi kịp, hai chiếc xe nhanh chóng khởi động, nẹt ga mất hút.

“Hài lòng với những gì cô nhìn thấy không?” Hạ Tĩnh Nghi buông điện thoại xuống, cười ha hả.

Cam Lộ vừa bước ra khỏi sảnh lớn, đã bị người đàn ông đó ép lên xe, cô chưa kịp yên vị thì chiếc xe đã lao đi. Cô nặng nề tựa người vào lưng ghế, sửa lại tư thế ngồi, quay sang nhìn Hạ Tĩnh Nghi đang lái xe nhìn đến khi cô ta ngừng cười, mới mở miệng nói: “Thế thì cô đã thỏa mãn những gì cô nhìn thấy chưa?”

Hạ Tĩnh Nghi mím môi nhìn phía trước mặt, không trả lời Cam Lộ lạnh lùng nói: “Tôi đoán chắc là rất thỏa mãn đúng không, hơn nữa chắc chắn rất hứng thú, dù sao cô có sở trường tìm niềm vui trong hoàn cảnh không lấy gì làm vui mà.”

“Nhân sinh khổ đoản, ưu phiền rất nhiều, không tự tìm niềm vui cho mình sao được?”

“Đúng là cách nói của giới nghệ sĩ. Vậy thì, cái cô muốn xem thì đều xem rồi, đừng quấy rầy tôi nữa. Dừng xe, tôi muốn xuống đây.”

Lúc đang nói chuyện thì chuông điện thoại của Hạ Tĩnh Nghi vang lên, cô ta một tay giữ vô lăng, một tay cầm lên xem, cười rồi hồ hững ấn nút nghe: “Chào anh, Tu Văn.”

Cái tên lọt vào tai Cam Lộ, phảng phất như có tiếng ong ong hồi đáp lại, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài, không biết đầu dây bên kia nói gì chỉ nghe thấy Hạ Tĩnh Nghi cười cười nói: “Thượng phu nhân ấy à, hiện đang ngồi trên xe em. Đợi em hỏi cô ấy xem có muốn nghe điện thoại của anh không.”

Cô ta đưa di động đến trước mặt Cam Lộ, Cam Lộ thờ ơ không đếm xỉa, điện thoại của cô đã tắt máy từ lúc lên máy bay, lúc này dĩ nhiên càng không muốn nghe cuộc điện thoại này.

Hạ Tĩnh Nghi không hề ngạc nhiên nhún vai, thu tay lại, nói với giọng tiếc nuối: “Xin lỗi, Tu Văn, em nghĩ vợ anh hiện tâm trạng không được tốt cho lắm, hình như không muốn nói chuyện.” Dừng một lát, cô ta nói, “Em là công dân tuân thủ pháp luật, không đi làm những chuyện như thế. Thượng phu nhân là do em mời đến, em dĩ nhiên có trách nhiệm tiễn cô ấy về. Đứng, em đang đưa cô ấy ra sân bay, chẳng lẽ anh không thể tin em sao?”

Không biết Thượng Tu Văn nói gì, cô ta cười lớn một lần nữa: “Không không không, Tu Văn, em không nói gì với cô ấy nữa, niềm vui đến quá nhiều e không tốt. Em đoán chuyện hôm nay đã đủ cho cô ấy tiêu hóa rất lâu rồi, người vợ bé bỏng tội nghiệp, bị anh giấu kín như vậy. Nhưng nói đi thì phải nói lại, nhìn anh trong cái văn phòng rách nát của công ty An Đạt, em cũng suýt chút nữa bị lừa rồi, cứ nghĩ anh thất thế, anh diễn tài quá đi chứ.”

Hạ Tĩnh Nghi buông điện thoại xuống, nhìn về phía trước, nhẹ nhàng nói với Cam Lộ: “Tôi đưa cô ra sân bay nhé, chồng cô chắc cũng đuổi đến đó chờ cô đấy.”

“Xin cô dừng xe ở đây, để tôi xuống.”

“Để cô một mình ở đây sao được, tôi đã hứa với Tu Văn rồi...”

“Cô còn muốn xem thêm tuồng hay à, cô Hạ,” Cam Lộ ngắt lời cô ta, “Cô đâu cần phải gấp gáp, bày binh bố trận, tốn kém đưa tôi đến đây, thật ra chỉ cần ngồi yên quan sát, tin rằng sắp tới cũng có thể thỏa mãn đam mê thích xen vào chuyện người khác của cô. Nhưng cô lại bày tỏ cái ý đồ này quá lộ liễu, nên không ngờ đến tôi có thể không thỏa mãn cái thú vui xấu xa của cô đúng không?”

“Cái này không do cô quyết định, tôi đoán cho dù cô có muốn hay không thì tôi vẫn có thể xem được rất nhiều tiến triển thú vị.”

“Người và chuyện khác tôi không thể không chế, nhưng nếu tôi đến ngay bản thân mình cũng không chế không nổi thì bị người khác lấy ra làm trò cười cũng thật đáng đời.”

“Trước đây tôi cũng tự tin giống cô bây giờ vậy, nhưng sau đó phát hiện ra con người không thắng nổi số mệnh, có lúc, chúng ta cũng chỉ đành cúi đầu trước số phận.”

“Cô tự cho mình là hóa thân của số mệnh ư?” Cam Lộ nhướn mày cười nhạt, “Tôi mà có chút tâm trạng, có lẽ cũng cần phải nói với cô: Cảm ơn cô cô Hạ, cô đã giúp tôi nhìn thấy một người chồng ngoài sức tưởng tượng của mình, anh ấy có lẽ có chút sở thích kỳ quái, thích giấu tài sản của mình, nhưng không hề gì, bây giờ tôi đã biết rõ, sau này tôi sẽ giữ anh ấy chặt hơn.”

Cô nhìn thấy thái độ khó coi của Hạ Tĩnh Nghi, cũng buông tiếng cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp trong xe. Nhưng tinh thần cô đang bị kích động, tiếng cười hơi khàn đục, cô chỉ có thể cố gắng điều chỉnh lại hơi thở của mình.

Hạ Tĩnh Nghi liếc nhìn cô một cái, đăm chiêu: “Nếu cô làm được như vậy thì cần phải thuyết phục mình thỏa hiệp, theo kinh nghiệm của cá nhân tôi, thỏa hiệp là một quá trình không hề dễ dàng, hơn nữa thỏa hiệp chưa chắc đã đem lại kết quả như cô mong muốn.”

Cam Lộ đành thừa nhận, đôi phương nói không sai chút nào, cô đã không thể thỏa hiệp nữa rồi. “Tôi mệt rồi, không muốn chơi trò chơi thiếu năng này nữa. Dù có ý định gì với Thượng Tu Văn, đó là chuyện của hai người, chẳng liên quan gì đến tôi. Vui lòng dừng xe lại ngay lập tức.”

Hạ Tĩnh Nghi cho xe tấp vào bên đường, Cam Lộ định mở cửa xuống xe thì Hạ Tĩnh Nghi nói: “Nói thật, sau khi tôi và Tu Văn không còn có thể nữa, anh ấy chung sống với ai tôi cũng chẳng cần quan tâm. Hai người các người nếu đi đến đường cùng, tôi nghĩ đối với anh ấy mà nói cũng chẳng thể coi là tiếc nuối gì; cô quyết định ngậm bồ hòn làm ngọt, vẫn tiếp tục chung sống với anh ấy, tôi cũng không buồn cho cô.” Cô ta hất cằm, căn bản là không nhìn Cam Lộ, “Dù sao bây giờ cuộc sống của mọi người cũng đã thương tích đầy mình, vậy là đủ rồi.”

Cam Lộ chẳng để ý đến cô ta, mở cửa bước xuống xe, gần như không suy nghĩ gì đi xuyên qua màn xe dày đặc qua đường, vẫy một chiếc taxi.

Tài xế taxi hỏi cô đi đâu, cô do dự một lát, vốn dĩ định nói sân bay nhưng nhớ ra Thượng Tu Văn chắc chắn đã đuổi kịp đến đó, hiện giờ cô quả thực không muốn gặp anh, lại cũng không biết đi đâu ở thành phố này: “Đi loanh quanh thành phố.”

Yêu cầu dị thường này khiến người tài xế trung niên bối rối, nhưng ông vẫn cho xe chạy, theo yêu cầu của cô đi lòng vòng hơn nửa giờ đồng hồ, thì thoảng nhìn gương mặt trắng bệch, xui xẻo của vị khách ngồi ghế phía sau qua kính chiếu hậu, cuối cùng không thể nén được nữa bèn nói: “Tiểu thư, nếu cô không khỏe, tôi có thể đưa cô đến bệnh viện.”

“Tôi không sao.”

“Nếu có tâm sự, thì tìm bạn bè trò chuyện, cứ như thế này không phải là cách.”

Sự quan tâm đến từ một người xa lạ khiến cô càng chua chát, cô miễn cưỡng cười: “Cảm ơn chú, dừng xe ở đây được rồi.”

Thành phố xa lạ, đường phố xa lạ, Cam Lộ hoàn toàn không biết đi đâu về đâu, cô lẻ bước chân vô định, ở mỗi ngã tư đều có biển chỉ dẫn, tên đường, cô phát hiện thì ra đường sá ở thành phố lớn trong nước đều được đặt tên giống nhau, thành phố W cũng giống thành phố nơi cô sống, cũng có đường Thượng Hải, đường Nam Kinh, đường Thiên Tân, đường Trung Sơn...

Không chỉ tên đường, cảm giác thành phố cũng có bộ mặt huyền ảo, phồn hoa giống như vậy, hai bên đường các biển quảng cáo san sát nhau, nhà cửa mới cũ, cao thấp đan xen, hình như vẫn chưa được quy hoạch kỹ càng, trên đường xe cộ qua lại như mắc cửi, xe đạp điện, xe máy chen vào giữa các làn xe ô tô vô cùng nguy hiểm, người đi bộ tất bật, vội vã.

Lần đầu tiên cô phát hiện, cô thà mất phương hướng như thế này cũng không muốn quay trở về nơi cô sinh sống, đối diện với cục diện phức tạp và khó xử.

Đi một hồi, hai chân cô nặng như đeo chì, đúng lúc đó cô nhìn thấy bên đường có một công viên mới mở, bèn rẽ vào. Công viên không lớn lắm, buổi chiều mùa đông tiết trời trong xanh, bên trong không quá nhiều người, đâu đó vọng lại tiếng hát í a, một nhóm người tập trung trong một cái đình nhân tạo bên bờ hồ, hồ cầm, nhị hồ, thanh gỗ, thanh gỗ, chiêng đều đủ cả, đang biểu diễn, múa hát tự vui với nhau.

Cam Lộ ngồi xuống một chiếc ghế đá bên hồ nhỏ, duỗi đôi chân tê nhức, gió thổi làm những chiếc lá vàng còn sót lại trên ngọn cây xào xạc, vài chiếc chao lượn rồi rơi xuống mặt hồ, khiến mặt hồ xanh sẫm tĩnh lặng gọn lên vô số vòng tròn nước đồng tâm, cứ thế lan ra, tiếng hát kinh kịch rõ ràng, cao vút vọng đến tai cô.

Cô chưa bao giờ yêu thích môn nghệ thuật quốc hồn quốc túy này, chưa bao giờ nghe toàn bộ một vở kinh kịch nào, dĩ nhiên không biết đây là trích đoạn của vở nào. Cô nghe mà như không nghe, đột nhiên nhận ra mình dường như bị thế lực kỳ lạ bên ngoài điều khiển, không tự chủ được mình rơi vào một nơi xa lạ, trong phút chốc đoạn tuyệt hẳn với cuộc sống cũ.

Cả người cô dường như đã không còn chút sức lực, ánh tịch dương chiều xuống mang theo chút hơi ẩm yếu ớt, nhưng tận sâu thẳm trái tim cô chỉ toàn là băng giá.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cố Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Em luôn thành thật hơn anh

Cam Lộ đi chuyến bay cuối cùng trong ngày, bây giờ đã là đêm khuya, hành khách đi cùng chuyến này không nhiều, ai cũng mệt mỏi, đờ đẫn.

Cô xuống máy bay ra ngoài đón taxi, tài xế hỏi cô về đâu, cô lại một lần nữa cảm thấy không có nơi nào để về, đành bảo ông ta cứ chạy đi, sau đó lấy điện thoại ra mở máy, không hề tâm đến tín hiệu không ngừng báo có tin nhắn, gọi cho Tiền Giai Tây.

Tiền Giai Tây kêu toáng lên: “Cậu ở đâu đấy? Cậu làm tớ sốt ruột chết được. Điện thoại thì không mở, hồi chiều chồng cậu gọi điện cho tớ, hỏi tớ có gặp cậu không?”

“Tôi nay tớ muốn tìm một nơi để ở, chỗ cậu có tiện không? Nếu không tớ ở khách sạn cũng được.”

“Giữa chúng ta còn phải hỏi điều này sao? Cậu đến ngay đi.”

Cam Lộ thở phào: “Anh ấy có hỏi nữa thì cậu cứ nói không gặp tớ là được rồi.” Cô nói với tài xế taxi địa chỉ nhà của Tiền Giai Tây, tiện tay xóa tất cả các tin nhắn chưa đọc rồi tắt nguồn.

Tiền Giai Tây sống ở một chung cư cao tầng cách đài truyền hình không xa, một phòng ngủ một phòng khách, chỗ ở quả thật không lớn lắm, lại thêm cô bình thường lười dọn dẹp, nên trông rất lộn xộn. Cam Lộ vào nhà, đẹp đống quần áo trên ghế sofa sang một bên ngồi xuống, mệt mỏi nói: “Đừng hỏi gì hết, Giai Tây ạ, tớ mệt lắm rồi.”

Tiền Giai Tây dù có một bụng nghi vấn cũng đành nén lại, lấy áo ngủ đưa cho cô: “Vậy cậu đi tắm rồi đi ngủ đi, nhìn mặt cậu kia, thật chẳng còn thần sắc gì nữa.”

“Tớ ngủ ở sofa là được rồi.” Cam Lộ biết giường của Tiền Giai Tây nhỏ, càng biết tối nay mình sẽ trần trọc không ngủ yên nên không muốn làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của bạn.

“Cậu vào giường ngủ giùm tớ cái, tớ còn việc phải làm, chưa biết lúc nào mới ngủ.”

Phòng khách nhà Tiền Giai Tây kiêm luôn cả phòng ăn và phòng làm việc, lúc này ở một góc máy tính đang mở, Cam Lộ cũng chẳng cần khách khí với cô, ngồi thêm một lát mới cố vực dậy tinh thần đứng lên đi tắm.

Lúc cô bước ra, Tiền Giai Tây đã ngồi trước màn hình máy tính, quay sang nói: “Chồng cậu hình như có linh cảm, vừa mới gọi đến, tớ không hề nói gì, nhưng anh ấy thì dặn tớ để cậu nghỉ ngơi.”

Cô cười buồn lắc đầu, dĩ nhiên biết năng lực phán đoán mạnh mẽ của Thượng Tu Văn từ trước đến nay: “Cậu làm việc đi, tớ đi ngủ trước đây.”

Tiền Giai Tây rất thường thức khuya, ngủ muộn dậy muộn đã thành thói quen, đến khi đèn ngoài phòng khách tắt hẳn thì đã là nửa đêm rồi.

Bóng tối và cô đơn chẳng giúp được gì cho Cam Lộ, cô nằm bất động, thân thể mệt mỏi đến mức chuyển mình cũng không có sức lực, mắt thì muốn díp lại nhưng đầu óc cô lại chẳng chịu hợp tác, rất nhiều suy nghĩ cứ lần lượt xuất hiện trong đầu cô, lớn vồn như những bóng ma lượn lờ không thành hình thành dáng nhưng chẳng thể xua tan.

Đến gần sáng, cô mới chìm vào giấc ngủ mộng mị, mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh, tiếng chuông báo thức từ điện thoại vừa vang lên, cô liền mở mắt ngồi dậy, mặc quần áo xong nhón chân nhẹ nhàng đi đánh răng súc miệng, sau đó mở cửa đi làm.

Hôm nay là ngày học sinh đến báo danh, trường trung học trực thuộc đại học sư phạm là trường nội trú nên học sinh cần mang theo hành lý đến ký túc xá, rất nhiều phụ huynh đưa con đến, những gia đình làm tiền nhiều của thì khỏi phải nói. Rất nhiều loại xe dàn hàng đầu trước cổng trường, giao thông cứ đến hẹn lại lên mỗi năm hai lần báo danh đều ùn tắc nghiêm trọng, các bác tài mất kiên nhẫn nhún cò liên hồi, làm cho đoạn đường vốn dĩ yên tĩnh mới sáng sớm đã huyền não chưa từng có.

Cam Lộ xuống xe buýt đi bộ vào trường, chốc chốc có học trò cũ chào cô: “Chào buổi sáng cô Cam” hoặc là “Chúc cô Cam năm mới tốt lành”, cô hồn đê tận đầu đầu, cũng gật đầu theo thói quen đáp lại.

Đang định bước vào cổng trường thì một cánh tay đột nhiên vươn tới, nắm chặt lấy cánh tay cô, bước chân cô vốn nhẹ tênh không chút sức lực, hơi khựng lại một chút nhưng chưa kịp quay đầu lại thì trong khoảnh khắc, một vòng tay rắn chắc ôm choàng lấy cô.

Đó là cái ôm mà cô vô cùng quen thuộc, từ cách xiết chặt cho đến mùi cơ thể, mặt cô áp vào tay áo vest màu xám đậm trước mặt, thậm chí chất vải cô cũng không xa lạ, cô vừa nuốt tiếng kêu khẽ vào trong thì nghe xung quanh vọng đến tiếng xì xào của học sinh, không chỉ một, mà râm ran không ngớt, bất giác cảm thấy lúng túng, hoang mang mà dùng sức vùng ra.

Nhưng Thượng Tu Văn chỉ hơi thả lỏng ra một chút, sửa thành một cánh tay ôm lấy vai cô, cô vùng thoát ra thì bất gặp ánh mắt đang nhìn mình của phó hiệu trưởng Vạn và trưởng bộ môn đang đứng trước cổng trường đón học sinh đến báo danh, về mặt hai người không chút tán thành; cô quét mắt nhìn quanh, người xung quanh đang nhìn cô quả không ít, học sinh nam nữ phần khích chí trở, phụ huynh đi theo dĩ nhiên cũng rất lấy làm ngạc nhiên.

Trước giờ cô chưa gây ra điều tiếng gì ở nơi làm việc, dù trấn tĩnh thế nào mặt cô cũng từ từ đỏ lên, lúng túng như gà mắc tóc. May mà trưởng bộ môn đang hắng một tiếng, giải vây giúp cô: “Cô Cam, bệnh cảm đã đỡ chưa.”

Cam Lộ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, đang định nói thì Thượng Tu Văn đã mở miệng trước: “Cô ấy vẫn còn mệt nặng, không ăn sáng, lại không muốn xin nghỉ phép, nói hôm nay công việc ở trường rất nhiều, tôi thật không yên tâm, nên đến đây xem sao.”

Giọng nói của Thượng Tu Văn thành khẩn mà thận trọng, cùng với cử chỉ ân cần của anh lúc này, phó hiệu trưởng Vạn nhìn gương mặt tiểu tụy, nhọt nhọt của Cam Lộ, bèn cười khoan dung: “Vợ chồng trẻ yêu thương nhau mà, cậu dẫn cô Lộ đi ăn chút gì đi, hôm nay căn tin trường chưa mở cửa.”

Cam Lộ không muốn đứng trước cổng trường tiếp tục làm trò cười, đành đi theo Thượng Tu Văn đến quán đậu nành Vĩnh Hòa ngay ngã tư trước mặt.

Họ đi ngược với dòng người đang ùn ùn kéo vào trường, bước đi không nhanh lắm, Thượng Tu Văn nhìn cô: “Sắc mặt em không được tốt lắm, hay là xin nghỉ phép về nhà nghỉ ngơi đi.”

Cam Lộ lắc đầu đến khúc rẽ bỗng khựng lại: “Ồ buổi họp báo em hỏi anh trước, sau đó lại ra tay tát anh, làm bề mặt anh; hôm nay anh chạy đến trường diễn tuồng tình cảm, coi như phục thù rồi. Có thể về được chưa?”

Thượng Tu Văn sa sầm mặt: “Em cho rằng anh đến đây để đem em ra làm trò cười cho thiên hạ sao? Em lại không chút nghĩ đến từ hôm qua đến hôm nay anh lo lắng đến mức độ nào. Anh chạy đến sân bay, vừa kịp chuyến bay, gọi em không được, đành về trước rồi tìm em sau. Hôm nay đến trường nếu không gặp được em, anh đã chuẩn bị tối nay đến trước cửa nhà Tiền Giai Tây đợi rồi.”

“Đừng khoa trương sự lo lắng của anh như vậy, không phải anh đã sớm đoán được em đang ở chỗ Tiền Giai Tây sao? Với mức độ lý trí của anh, anh chắc nghĩ buổi sáng chạy đến dỗ dành em một chút là được rồi chứ gì. Huống hồ” Cam Lộ cười buồn, “Em hình như trước nay luôn tỏ ra rất dễ dỗ dành, chỉ cần một cái ôm một cái hôn là em sẽ tự động giải thích thay anh tất cả, thậm chí không cần anh phải phí sức tốn lời đúng không?”

“Không, anh đã chuẩn bị để giải thích tường tận với em, cầu mong em tha thứ.”

“Em có thể tha thứ gì cho anh chứ? Anh chẳng lừa em, quá lắm cũng chỉ là không kể hết toàn bộ sự thật mà thôi. Thật ra không cần anh phải đến đây thế này, em cũng sẽ không đình công, càng không chơi trò mất tích, dù rằng hôm qua em thật sự muốn mình cứ thế biến mất như vậy cũng tốt, không cần phải đối diện với những việc em không muốn đối diện.” Cam Lộ chán nản nói, hai người im lặng hồi lâu.

Một lúc sau, Thượng Tu Văn nắm lấy tay Cam Lộ: “Em không thể để bụng dỗi đi làm, vào ăn gì đó rồi nói.”

Ở đây vẫn không ngớt học sinh đi qua, Cam Lộ đành theo Thượng Tu Văn vào Vĩnh Hòa. Anh chọn chỗ ngồi gần cửa sổ bảo cô ngồi xuống rồi đi chọn bữa sáng, vừa quay về chỗ ngồi thì Cam Lộ bỗng đứng phắt dậy, từ hôm qua cô chưa ăn gì, nhưng không hề có cảm giác đói, chỉ định vào đây rồi tìm cách đuổi khéo Thượng Tu về, nhưng mùi quấy trên bàn bên cạnh bay tới, cô chợt có cảm giác buồn nôn, bùm miệng chạy vào nhà vệ sinh chật chội trong quán, nôn mửa xanh mướt vàng, đầu óc váng vất, mắt hoa đi, khó khăn lắm mới dừng nôn, cúi xuống hóp nước súc miệng.

Trong hàng loạt suy nghĩ rối rắm trong đầu, vấn đề mà cô luôn trốn tránh cuối cùng cũng bày ra trước mắt. Cô nghĩ, cảm giác buồn nôn này xảy ra không phải nhất thời vì mùi vị của món ăn nào đó, nhớ đến tờ giấy xét nghiệm có thai trong giỏ xách, lại nghĩ đến người đàn ông đang ngồi ngoài kia, cô cắn chặt răng lại.

Một nhân viên phục vụ mở cửa bước vào: “Tiểu thư, cô không sao chứ, chồng cô bảo tôi vào xem sao.”

Cô lắc đầu không chút sức lực: “Không sao, cảm ơn.”

Cam Lộ cẩn thận chỉnh lại tóc tai, trang phục, cố gắng chịu đựng bước ra ngoài, Thượng Tu Văn đang đợi ở bên ngoài nhà vệ sinh, mặt đầy vẻ lo lắng: “Sao thế Lộ Lộ, không khỏe ư?”

“Không sao.”

Anh dìu cô về chỗ ngồi, nhân viên phục vụ bê một bát hoành thánh rau thịt lên, đây là món cô rất thích ăn, nhưng lúc này vừa nhìn thấy, cô lại chẳng muốn ăn chút nào. Cô miễn cưỡng kìm nén, cầm thìa múc một ít, từng miếng từng miếng nhỏ vào miệng, ép mình phải ăn.

“Khó chịu lắm à Lộ Lộ?”

“Ừm.”

“Hay là em xin nghỉ phép một hôm về nghỉ ngơi cho khỏe.”

Cam Lộ ngẩng đầu lên, cười thê thiết: “Về đâu?”

“Đừng vì ngày hôm qua mà phủ định hết tất cả những gì thuộc về chúng ta.” Thượng Tu Văn đưa tay nắm lấy tay cô: “Cho anh cơ hội giải thích nhé Lộ Lộ, đừng vội phán đoán.”

“Tất cả phán đoán của em bây giờ dường như chỉ là trò cười, có gì phải vội vàng chứ.” Cam Lộ hờ hững nói, rút tay về, cố gắng khắc chế cảm giác buồn nôn, cúi đầu tiếp tục ăn hoành thánh, ăn được vài miếng cuối cùng không cố gắng được nữa, cô đặt muỗng xuống, xách giỏ đứng lên, Thượng Tu Văn ấn cô ngồi xuống.

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

Cam Lộ nhìn xung quanh, lắc đầu: “Tôi về nhà rồi nói, em phải đi làm rồi.” Cô nhìn Thượng Tu Văn do dự một lát, nụ cười thoáng qua trên nét mặt trông càng thảm hại, “Dĩ nhiên em biết anh mới nhậm chức, chắc chắn là rất bận rộn. Nếu không có thời gian, em có thể hiểu mà, nói hay không thực ra cũng không có gì quan trọng.”

Anh bị chặn họng đến nỗi không còn gì để nói, đành chịu thua: “Hết giờ làm anh đến đón em.”

Anh tiễn Cam Lộ đến cổng trường, nhìn cô hai tay giữ chặt chiếc áo khoác ngắn màu xám, cúi đầu vội vã bước vào cổng trường, hòa vào dòng học sinh đông đúc mới quay đi. Anh đến từ rất sớm, đỗ xe bên đường rồi ngồi trong xe đợi cô, lúc này xe anh nằm lọt thỏm trong hàng xe rồng rắn trước cổng trường, tạm thời không thể lấy ra được, nhưng anh cũng không hề sốt ruột.

Chiều hôm đó, Thượng Tu Văn đang dõi mắt theo chiếc Mercedes chở Cam Lộ đang lao nhanh đi, định gọi tài xế đến thì Ngô Xương Trí đuổi theo phía sau gọi anh lại: “Tu Văn, chúng ta phải đến cục quản lý tài sản quốc hữu ngay bây giờ.”

Lịch trình của anh đúng là sau buổi họp báo sẽ cùng với Vương Phong, Ngô Xương Trí đến gặp lãnh đạo của Ủy ban Kinh tế và Cục Quản lý tài sản quốc hữu của tỉnh, thương thảo về việc sáp nhập xưởng luyện thép, sau đó mới ra sân bay, đang lúc nói chuyện, chiếc Mercedes đã mất hút khỏi tầm mắt của anh.

Ký giả vây xung quanh mặt đầy vẻ hiếu kỳ nhìn anh, anh biết rõ cái tát của Cam Lộ lúc này khiến nhiều người đoán già đoán non, nhưng không chút bận tâm, lấy điện thoại gọi cho vợ, di động của cô đã tắt nguồn. Anh suy nghĩ một lát rồi gọi cho Hạ Tĩnh Nghi.

Hạ Tĩnh Nghi không chút né tránh thừa nhận có liên quan đến chuyện này, anh hiểu rất rõ tính cách của cô ta, sau khi cô ta hứa sẽ đưa Cam Lộ ra sân bay, anh không nói thêm gì nữa.

Vương Phong cũng bước ra, tổng giám đốc công ty đầu tư Viễn Vọng Lộ Phi bị tai nạn giao thông ở Quý Dương, hiện đang được điều trị, đa số sự vụ của công ty đều do ông đích thân giải quyết, lịch trình của ông cũng vô cùng kín kẽ, buổi chiều cũng phải đi công cần ở một địa phương khác, Thượng Tu Văn đành cùng họ lên xe đi đến Cục Quản lý tài sản quốc hữu tỉnh.

Khó khăn lắm mới đàm phán xong, tài xế lái xe chở anh ra sân bay, anh tìm lịch trình bay, chuyến bay giữa hai thành phố một ngày có đến mấy chuyến, gọi điện cho Cam Lộ, máy cô vẫn tắt nguồn. Anh không thể nghĩ gì hơn, đành bước vào cửa hải quan, Hạ Tĩnh Nghi đột nhiên xuất hiện từ phía sau, gọi

tên anh.

Anh đứng lại, ánh mắt sắc sảo nhìn cô : “Vợ tôi đâu ?”

Hạ Tĩnh Nghi xua tay kèm theo nụ cười: “Xin lỗi, Tu Văn, cô ấy nằng nặc đòi xuống xe, em không thể làm trái ý cô ấy, em đoán cô ấy đã về trước rồi.”

Anh hơi gật gù: “Cám ơn em đã dụng tâm sắp xếp màn kịch ngày hôm nay.”

“Đừng khách sáo. Nhưng em ngay từ đầu đã không định đối chọi với anh. Lẽ ra có thể tránh được những chuyện này, nếu anh sớm nói cho em biết vai trò thật sự của anh ở Húc Thăng.”

“Tĩnh Nghi, anh trước nay chưa hề có ý định hỏi em về thời gian ở Tỷ Tân.”

Mặt Hạ Tĩnh Nghi đột nhiên trắng bệch: “Anh muốn ám chỉ điều gì ?”

“Anh không cần phải ám chỉ gì cả. Sau khi đường ai nấy đi, kết cục tốt nhất vẫn là để cho quá khứ ngủ yên.”

Hạ Tĩnh Nghi lấy lại bình tĩnh: “Bây giờ chúng ta đều đã trèo lên lưng cọp rồi. Anh đã công khai tiếp quản Húc Thăng như vậy, e rằng chúng ta không thể nào để cho quá khứ ngủ yên được rồi.”

“Tĩnh Nghi, anh có thể khẳng định, việc sáp nhập này không thuận lợi như là em tưởng, sách lược của anh đối với Húc Thăng cũng không dễ nhúng tay vào như em tưởng.”

“Cái xưởng luyện thép bé tí ấy trước giờ chỉ là một trong những mục tiêu của em mà thôi, nhưng anh sao có thể nghĩ được Tỷ Tân có hứng thú với Húc Thăng thế.”

“Thiếu Côn nói anh ấy không hề liên lạc với em, em vừa nghe đến Brazil đã nghĩ ngay đến anh ấy. Vậy thì ít nhất em cũng hiểu rất rõ khâu thu mua nguyên liệu của Húc Thăng, chỉ muốn sáp nhập xưởng luyện thép thì không cần mất nhiều công sức như vậy.”

Hạ Tĩnh Nghi cười: “Xem ra cuộc sống gia đình tầm thường mấy năm nay vẫn không làm anh dần dần hoàn toàn. Sau này cơ hội gặp mặt của chúng ta còn rất nhiều, tiện thể nói cho anh biết, chủ tịch Trần, ông chủ em, tuần sau sẽ đến thành phố J, gặp mặt thị trường Không, tin rằng chuyện sáp nhập xưởng luyện thép sẽ có kết quả nhanh thôi. Còn tiếp sau đó thế nào, mọi người cứ chống mắt chờ xem”

Thượng Tu Văn cũng cười, một nụ cười lạnh lùng: “Thì ra hàng loạt sự sắp đặt của em đều rất kín kẽ, anh còn nghĩ rằng, em ngồi vào được vị trí ấy, thật sự đã thích nghi với các nguyên tắc trên thương trường, có thể làm bất cứ việc gì mà mặt cũng không biến sắc. Nhưng em vẫn hấp tấp như xưa, không thể đợi chờ đến tay mình mới phát khiến cho người khác kinh ngạc, trước đây hành động này có thể nói là có chút trẻ con, rất thú vị. Bây giờ vẫn như thế, chẳng có lợi gì cho em cả.”

Hạ Tĩnh Nghi nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Đúng vậy, anh luôn là người hiểu tính của em nhất, hơn nữa bây giờ còn lấy một người tính cách hoàn toàn trái ngược em làm vợ, xem ra anh cũng rất phản cảm đấy.”

“Tĩnh Nghi, đây cũng là sự cố chấp mà anh không thể hiểu nổi của em. Hình như em trước sau đều cho rằng anh làm gì cũng là vì để xóa đi sự tồn tại của em. Thực ra, chúng ta đã chấm hết từ lâu rồi, cũng hoàn toàn thoát ra khỏi cuộc sống của nhau. Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ, anh lấy Lộ Lộ chỉ vì anh yêu cô ấy ư ?”

Cô ta trừng mắt nhìn Thượng Tu Văn, rất lâu, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng : “Đi mà làm thánh với vợ anh ấy, thử xem qua ngày hôm nay, còn có thể thuyết phục cô ta: Anh thật ra dùng một cách đặc biệt để yêu em nữa không. Theo em thấy, đầu óc cô ta không đơn giản, không dễ dỗ dành đâu.”

“Anh hoàn toàn tin vào năng lực phán đoán của cô ấy. Chúng ta gặp sau vậy.”

Hệ thống loa phát thanh báo đến giờ lên máy bay. Hai người họ một trước một sau bước vào, ngồi ở vị trí cách xa nhau, không nói với nhau thêm câu nào nữa.

Máy bay hạ cánh, Thượng Tu Văn lại gọi cho Cam Lộ, máy vẫn tắt.

Anh bắt đầu suy nghĩ những nơi cô có thể đến. Với sự chăm sóc và bảo vệ từ tinh thần đến vật chất của cô đối với cha mình, cô không thể giống như những người phụ nữ bình thường khác, giận dỗi là quay về nhà cha mẹ để khóc lóc than thở rồi ở đó luôn. Nhưng anh vẫn gọi cho ông Cam trước, hỏi thăm cha vợ, chỉ nói mình mới đi công tác về, Tết không đến chúc Tết ông được thành thật xin lỗi, quả nhiên ông Cam luôn miệng nói không sao, công việc quan trọng mà, bảo anh hôm nào rảnh rồi cùng Cam Lộ đến ăn cơm.

Anh biết bạn thân nhất của Cam Lộ là Tiền Giai Tây, nhưng khi gọi cho cô, Tiền Giai Tây kinh ngạc, nói không gặp Cam Lộ, còn chất vấn ngược lại anh : “Anh làm gì có ấy rồi, cô ấy không phải người hề giận dỗi là làm nũng tất máy chơi trò mạt chích như vậy.”

Thượng Tu Văn đành nói : “Hai chúng tôi có chút hiểu nhầm, mong cô nếu gặp cô ấy, lập tức gọi điện cho tôi ngay được không.”

Tiền Giai Tây bán tín bán nghi, chỉ ậm ừ rồi cúp máy.

Đúng như Tiền Giai Tây từng nói, Cam Lộ không phải hay hờn dỗi. Trước đó, cô chỉ quay người bỏ đi khi bị Ngô Lệ Quân ép vào tình huống thế đã rồi phải chuyển công tác đến trường mới. Khi hết giận về nhà, Thượng Tu Văn nhìn thấy quần áo mà cô vừa đạo phó về, từ áo khoác cho đến nội y đều vô cùng gọi cảm chịu chơi, còn có một chiếc quần ngắn cũn cỡn in hoa, không nén nổi bật cười. Cam Lộ bị anh cười chọc quê, đỏ mặt giằng lại, anh nắm chặt không buông: “Mặc cho anh xem nào.”

“Không mặc.”

“Mua rồi sao lại không mặc, mặc không cho anh ngắm thì cho ai ngắm?” Anh ách chừng chiếc áo ngực màu da báo cười cười.

“Hừ, anh mà không qua đây dỗ dành em, em quét hết tiền không thề anh thỏa sức mua sắm, nếu không chắc em tức chết mất.”

Anh kéo cô vào lòng ôm chặt lại: “Ai nói anh không dỗ dành em, nhưng anh phải thừa nhận, anh rất hoan nghênh em mua loại nội y gọi cảm thể này, coi như đó là phúc lợi của anh đi.”

Cô quả thật rất có khả năng tự giải tỏa, không vì một việc không thể giải quyết được mà oán trời trách người. Nhưng Thượng Tu Văn cũng hiểu rất rõ, cô có giới hạn của mình, còn anh thì hình như đã chạm phải mức giới hạn thấp nhất đó của cô, sự phẫn nộ này có lẽ chẳng thể nhờ vào mua sắm để giải tỏa được.

Nhưng anh vẫn lái xe đến khu mua sắm lớn nhất trong thành phố, sau cơn bão mua sắm bùng nổ vào dịp Tết, không khí nơi đây có chút dịu hui.

Anh dạo tới dạo lui những nơi cô có thể đến nhưng chẳng thu hoạch được kết quả gì, đành quay về nhà.

Anh ước đoán tất cả phản ứng có thể của cô, nhưng từ câu hỏi trong buổi họp báo đến cái tát trước sảnh khách sạn, hành động của cô đã hoàn toàn vượt ngoài tầm phán đoán và kiểm soát của anh.

Đợi đến khuya, cô vẫn không nghe điện thoại, anh càng lúc càng đứng ngồi không yên, lại gọi điện thoại cho Tiền Giai Tây, nhưng không đợi anh mở miệng, Tiền Giai Tây đã tuôn một tràng: “Tu Văn, tôi phải hỏi anh trước, rốt cuộc là anh đã làm gì, khiến Cam Lộ lang thang ngoài đường trong thời tiết giá rét, không muốn về nhà chứ?”

Lần đầu tiên anh thấy mình thật thảm hại, nhưng lại lập tức đoán chắc vợ anh đang ở chỗ cô ta, một lát sau anh mới nói: “Xin lỗi, xin hãy để cô ấy nghỉ ngơi, ngày mai tôi sẽ đón cô ấy.”

Đặt điện thoại xuống, nỗi bồn chồn trong anh không thể nào tan biến đi được, sáng sớm ngày hôm sau, anh liền lái xe đến trước cổng trường đợi, hơn một giờ đồng hồ sau Cam Lộ mới xuất hiện trong tầm mắt, anh gần như không kịp suy nghĩ bước xuống xe, đi xuyên qua dòng người ôm lấy cô.

Thế nhưng Cam Lộ rõ ràng không hề tỏ ra yếu mềm trước cái ôm siết chặt trước con mắt của bao nhiêu người đó.

Buổi chiều, Thượng Tu Văn lại đến cổng trường sớm hơn giờ tan sở, lúc Cam Lộ bước ra, anh đang nghe điện thoại gọi từ thành phố J. Cam Lộ nhìn quanh, thấy xe anh, mỉm cười chào đồng nghiệp rồi đi tới bước lên xe, thần thái vô cùng điềm tĩnh. Anh vội vàng kết thúc cuộc điện thoại: “Lộ Lộ, chúng ta đi ăn ở ngoài nhé, tìm chỗ nào đó để nói chuyện.”

“Không cần đâu, em thấy nhạt miệng, về nhà ăn cũng được.”

Anh không muốn trái lời cô, vừa gọi điện thoại cho chị giúp việc vừa lái xe về nhà.

Lúc họ về đến nhà, Ngô Lệ Quân đã về trước rồi, ngày hôm đó nói chuyện điện thoại với Ngô Xương Trí, bà đã đại khái biết được tình hình, rất lấy làm ngạc nhiên. Thượng Tu Văn nửa đêm trở về, mặt mày phờ phạc, từ chối thảo luận với bà. Cam Lộ vẫn như ngày thường, vừa bước vào đã gọi “mẹ”, bà lặng lẽ thở ra, vợ như không có chuyện gì nói: “Ăn cơm thôi.”

Ba người cùng ngồi ăn cơm, Cam Lộ ngoài việc thấy nhạt miệng ra, không khác gì so với bình thường. Bữa cơm ăn trong yên tĩnh như thường lệ, ăn xong, Cam Lộ dọn dẹp bát đĩa, rồi lên lầu.

Thượng Tu Văn lại nhận được điện thoại của Ngô Xương Trí, đến khi nói xong, đi lên lầu thì thấy Cam Lộ đang quỳ trước tủ quần áo, thu dọn đồ đạc, quần áo cho vào va li.

Anh đứng sững lại: “Em đang làm gì vậy?”

“Em định dọn ra ngoài ở một thời gian.” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, bình tĩnh trả lời.

Thượng Tu Văn sải bước tới, gần như thô lỗ kéo Cam Lộ đứng dậy.

“Chúng ta cần phải ngồi xuống nói rõ ràng.”

Cam Lộ bị anh kéo mạnh mất thăng bằng, nhũn mày kêu khê: “Anh làm đau em.”

Thượng Tu Văn thả lỏng ra: “Xin lỗi.”

“Nếu anh nhất định muốn nói chuyện, chúng ta có thể nói. Nhưng chúng ta từ lúc quen nhau cho đến lúc kết hôn thời gian dài như vậy, Tu Văn, lúc anh

có thể nói rõ nhất thì lại không nói, kéo đến bây giờ e rằng có nói trời nói đất như thế nào cũng chẳng thể lấy được lòng tin của em, khiến em thay đổi quyết định.”

Thượng Tu Văn nắm lấy tay cô, dẫn cô đến ngồi bên chiếc ghế nhỏ cuối giường, chăm chú nhìn cô : “Lộ Lộ, anh biết anh đã không giữ được lời hứa không đến Húc Thăng làm việc với em. Nhưng tình thế Húc Thăng hiện tại rất nguy cấp, Ngô Ủy đã làm ra chuyện tày đình này, tình hình còn nghiêm trọng hơn là trong bài đăng trên báo. Nếu anh ta chỉ là lãnh đạo cấp cao và nắm giữ 10% cổ phần của Húc Thăng, thì nếu truy cứu đến cùng, anh ta phải ngồi tù. Chỉ vì cậu với anh ta phụ tử tình thâm, cho dù có giận đến mức nào cũng không thể để anh ta tự làm tự chịu. Nhưng nếu tha cho anh ta, để Húc Thăng phải gánh trách nhiệm này, thì đối với một doanh nghiệp đang đương đầu với phong ba bão táp mà nói, thì đã đến bờ tận diệt.”

“Anh muốn em hiểu cậu anh phải làm động tác nhận trách nhiệm và xin từ chức để đánh lừa mọi người, sau đó anh tiếp nhận chức vụ đó là chuyện chẳng đáng đúng không ? Được ,điểm này theo em thấy thì không được quang minh lỗi lạc cho lắm, nhưng cũng không đến nỗi phức tạp. Nhưng nói thật, em không quan tâm đến Húc Thăng, tương lai của nó có liên quan gì đến em?” Cam Lộ lạnh lùng nói.

“Lộ Lộ, tiếp theo anh giải thích về cổ phần của anh trong Húc Thăng một chút.” Thượng Tu Văn chần chờ một lát, “Trước đây anh không nói không phải là có ý muốn giấu em. Chuyện này liên quan đến một vài chuyện trong quá khứ, anh chưa từng nói với em, thật ra là bởi vì anh có quá nhiều nỗi đau.”

“Anh vẫn có thể không nói mà Tu Văn, em chưa bao giờ truy hỏi anh bất kỳ chuyện gì, bây giờ em cũng không hiểu kỳ cho lắm, anh không cần phải khoét sâu vết thương cũ để đòi lấy sự thông hiểu của em.”

“Anh không thẳng thắn với em lần này, e rằng mãi mãi không bao giờ có được lòng tin của em nữa, kiên nhẫn nghe anh nói được không ?”

Cam Lộ cụp mắt xuống, yên lặng lắng nghe.

“Anh rất ít khi nhắc đến cha mình với em. Thật ra so với mẹ, anh và cha thân thiết hơn nhiều, cha nhìn xa trông rộng, nhạy bén, đối đãi nồng hậu với tất cả mọi người lại uyên bác, gần như có thể nói là thấp toàn thấp mỹ, anh từ nhỏ đã sùng bái ông. Cha trước kia là quan chức thành phố J, sau đó vì ủng hộ mẹ theo đuổi con đường chính trị đã từ chức đổi nghề, bắt đầu làm kinh doanh, công ty vận hành rất tốt, năm anh 24 tuổi, có thể nói gián tiếp nguyên nhân do anh, công ty cha bị lôi vào một vụ án kinh tế phức tạp chấn động lúc bấy giờ, vụ án đó liên đới rất rộng, liên quan đến rất nhiều người trong giới doanh nghiệp, giới chính khách của cả hai tỉnh. Hôm qua, em nhìn thấy chủ tịch công ty đầu tư Viễn Vọng, Vương Phong, cũng có liên đới trong đó, vì chuyện này ông ta bị hai năm tù treo.”

Giọng nói của Thượng Tu Văn có phần khàn và nhỏ, ngừng một lúc, dường như anh đang chìm trong quá khứ. Cam Lộ đột nhiên thấy kích động, muốn đứng dậy đi thẳng không quay đầu lại. Cô đã sức cùng lực kiệt, đã không gánh nổi nỗi đau của người khác nữa rồi, nhưng cô chỉ có thể nắm chặt lấy vật áo, ép mình ngồi yên không nhúc nhích.

“Lúc đó, mẹ anh đang là phó thị trưởng của thành phố lớn thứ hai ở tỉnh bên, đường hoan lộ rộng thênh thang, bà trước nay coi trọng sự nghiệp, giữ mình trong sạch, chuyên tâm vào công việc, nhưng không thể không bị liên đới.” Nói đến đây, nét mặt anh vô cùng bình tĩnh, chỉ có nơi sâu thẳm trong ánh mắt là một màn u tối, nỗi thống khổ hiện lên trong đáy mắt, “Lúc việc điều tra đang tiến hành được một nửa thì cha anh đột ngột qua đời.”

Cổ giấu cảm xúc của mình như thế nào thì đến đây Cam Lộ cũng bộc lộ sự kinh ngạc tột độ.

Thượng Tu Văn cố gắng kiềm chế cảm xúc, tiếp tục nói : “Cha bị giữ điều tra liên tiếp nhiều ngày liền, hôm đó mới được thả về nhà. Cha một mình trong thư phòng, anh... nửa đêm về nhà mới thấy cha đã ngã bất tỉnh trên sàn từ lúc nào, không còn thở nữa. Sau khi đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói ông ấy chết vì bệnh tim đột ngột phát tác.”

Cam Lộ nhận ra, sự ra đi đột ngột của cha anh e rằng không chỉ đơn giản do bệnh tật. Cô ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Thượng Tu Văn đang cắn chặt răng, chặt đến nổi xương hai bên gò má hóp lại. Lòng cô chợt mềm nhũn, đưa tay ra nắm lấy tay anh : “Chuyện đã qua rồi Tu Văn, đừng tự trách mình.”

“Cha đúng là có bệnh tim, nhưng mỗi năm đều kiểm tra định kỳ, không hề nghiêm trọng đến mức đó, thuốc cấp cứu trong tay ông, ông cũng không động đến. Mẹ thì bận bịu công việc, giải thích với tổ chức, anh thì bận thu dọn mớ hỗn loạn của mình. Anh và mẹ đều không hề lưu tâm đến áp lực mà cha phải chịu từ gia đình và công ty quá lớn, tâm trạng vô cùng thất thường.”

Thượng Tu Văn bắt giác ngoẹo đầu sang một bên, vẫn cắn chặt răng. Cam Lộ chỉ lặng lẽ nắm lấy tay anh, hai người ngồi cạnh nhau không nói, đợi bình tâm trở lại.

Thượng Tu Văn tiếp tục nói, giọng hơi lạc đi : “Anh không thể không tự trách mình, bao nhiêu năm rồi, anh chưa từng tha thứ cho mình. Sau khi cha mất, một phần điều tra liên quan đến ông coi như là kết thúc, mẹ cũng không có sai phạm nào liên quan đến pháp luật. Nhưng bà chịu một cú sốc quá lớn nên đã đề đạt nguyện vọng xin chuyển công tác với cấp trên, đến Sở Y tế ở đây đảm nhận chức vụ nhàn hạ, gần như đoạn tuyệt với công danh. Thiệt hại của công ty mà cha để lại lớn đến nỗi không thể lường hết được, anh cũng chẳng còn tâm trí tiếp tục vận hành nó, đành đem phát mãi, vội vàng kết thúc tất cả mọi sự có liên quan đến công ty. Lúc đó cậu đang làm ở một công ty sắt thép, ông nhìn thấy sự phát triển của ngành gang thép trong nước, nên quyết định thành lập công ty riêng, sau đó đến đây.” Anh lật ngược tay nắm lấy tay Cam Lộ, “Bây giờ em đã có thể lý giải vì sao anh lại tránh nói về chuyện này rồi chứ ?”

“Tu Văn, anh kể ra câu chuyện quá khứ khiến anh đau lòng như thế, em nói em không hiểu, thì quá thật máu lạnh rồi. Mỗi người ít nhiều đều có tâm sự không thể kể cho người khác, anh không muốn nhắc đến nhưng chuyện đau lòng đó với vợ mình, có lẽ em cũng không nên quá khắt khe. Nhưng đừng nói đến những thứ khác, anh nghĩ rằng tình hình kinh tế của anh là bí mật của anh và gia đình anh, cái thái độ đó làm tổn thương em.”

Thượng Tu Văn nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt thâm sâu chăm chú nhìn cô: “Đó không hề là bí mật, chỉ là chuyện mà anh và mẹ không muốn nhắc đến mà

thời. Anh từng có quá khứ tuổi trẻ bông bột, hơn nữa phải trả một cái giá quá đắt, quá thê lương. Lộ Lộ, sau khi cha mất, anh đã cảnh tỉnh bản thân, không thể sống mãi cuộc sống như trước. Húc Thăng đối với anh mà nói, chỉ là một vụ đầu tư thành công, trong tay cậu nó phát triển rất nhanh. Nhưng nó khởi nguồn từ một doanh nghiệp quốc doanh bị phá sản, nên Ủy ban Kinh tế thành phố J cũng nắm một số lượng cổ phần không nhỏ, quyền lực phân tán. Để ngăn chặn việc kinh doanh của cậu bị chi phối, anh mới để cậu đứng tên phần cổ phiếu của mình, để dưới danh nghĩa là cổ đông lớn nhất, nắm quyền cổ phiếu tuyệt đối. Anh thừa nhận anh có tham dự một phần vào việc kinh doanh, nhưng trước giờ chưa hề có hứng thú với nó. Mấy năm nay anh dần dần bán bớt cổ phần trong tay mình, để cậu trở thành cổ đông lớn nhất. Anh không thể vừa mới quen em đã đề cập đến chuyện này. Lần nữa đến sau này, anh nghĩ, nếu không có gì ngoài ý muốn, anh sớm muộn cũng sẽ rút hoàn toàn khỏi Húc Thăng, nên không cần phải nói đến nữa.”

“Vây là anh đã có dự tính xuất hiện trước mặt em với diện mạo là một người làm ăn nhỏ rồi.”

Thượng Tu Văn nghe ra ý mỉa mai trong lời nói của cô, cười buồn: “Không, trước Tết anh có dẫn em đến dự tiệc của công ty Viễn Vọng, còn nhớ không? Gần một năm trước anh đã từng bước chuyển nhượng cổ phiếu và đầu tư một phần lợi nhuận vào Viễn Vọng, giao tình giữa Vương Phong và cha anh là một chuyện, anh rất tán thành con đường và quan niệm kinh doanh của ông ấy, hơn nữa, đầu tư và điều hành vốn là chuyên môn của anh, nên anh tự tin sẽ làm tốt. An Đạt ngừng kinh doanh cổ nhiên cũng có nhân tố bảo toàn cho Húc Thăng ở trong đó, nhưng cũng là việc nằm trong kế hoạch của anh. Anh vốn dĩ đã có kế hoạch, chuyển nhượng toàn bộ cổ phiếu còn lại trong tay mình cho Viễn Vọng, Viễn Vọng sẽ tham gia vào quyết sách của hội đồng quản trị của Húc Thăng, hạn chế hành vi của cậu, đưa công ty trở về với quỹ đạo, sau Tết anh sẽ về Viễn Vọng làm việc, sau đó từ từ nói cho em biết về cổ phần của anh trong Viễn Vọng, không để em cảm thấy đột ngột.”

“Em chỉ có thể nói, anh sắp đặt rất chu đáo.”

“Nếu không phải Thiệu Côn xảy ra chuyện ở Brazil, Ngô Ủy không xảy ra chuyện ở đây, anh đã không để em tiếp nhận tin này trong tình huống đột ngột như vậy. Tha thứ cho anh Lộ Lộ, đừng tính toán chuyện này nữa được không?”

Sau một hồi yên lặng, Cam Lộ ngẩng đầu lên, gương mặt trắng bệch nhìn anh: “Thượng Tu Văn, anh bảo em đừng tính toán. Anh xem em là gì chứ? Là một con ngốc từ đầu đến cuối đúng không?”

“Đừng nói như vậy...”

“Vây em phải nói thế nào? Đúng rồi, cứ coi như em không là con ngốc đi, thì cũng chỉ là con cò trong tay anh. Anh quyết định vào thời gian nào, với tư cách gì xuất hiện trước mặt em; đến lúc nào, anh cảm thấy thích hợp, lâu lâu lại tặng một chút chân tướng cho em. Anh sắp đặt chu đáo như vậy, em không vô tay tán thưởng, rõ ràng là có lỗi với sự nhọc lòng của anh. Nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, em hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay anh, giống như Hạ Tĩnh Nghi nói, cuộc sống trong thiên đường của kẻ ngốc mà anh cho em, còn cảm thấy hạnh phúc của mình chẳng có chút thiếu sót nào, thật mỉa mai.”

“Chúng ta cơ bản không cần để ý đến những lời cô ấy nói, cô ấy hiện tại chỉ là người qua đường chẳng có chút liên quan gì đến cuộc sống của chúng ta mà thôi.”

“Đối với anh, cô ấy thật sự đã trở thành thói quen rồi, thậm chí không thành thật với chính bản thân anh. Chúng ta là vợ chồng, em giúp anh đối diện là được rồi. Cái quá khứ bông bột, bốc đồng của anh phần lớn bao gồm cả Hạ Tĩnh Nghi nữa đúng chứ.” Cô nhìn Thượng Tu Văn đang nín chặt môi, nhưng không chút lưu tình tiếp tục nói, “Lái xe thể thao BMW, thường xuyên ra nước ngoài và Hồng Kông mua sắm, để bạn gái quẹt thẻ mua hàng hiệu thỏa sức mà không hề chớp mắt...”

Thượng Tu Văn sa sầm mặt: “Là cô ấy nói với em đúng không?”

“Không sai, em ngốc vẫn hoàn ngốc, nhưng không phải sống trong môi trường chân không, hoàn toàn không hề biết một thứ gì, và lại em đã nghe chuyện này từ rất lâu rồi, chứ không phải là ngày hôm qua. Thật đáng thương, lúc đó em còn tự nói với mình, chồng mình vừa mới thất bại trong kinh doanh, mình đã không quan tâm đến hưởng thụ vật chất, vậy thì tốt nhất nên hiểu đại cuộc, nghĩ đến lòng tự trọng của anh ấy, đừng nhắc đến chuyện cũ trước mặt anh ấy.” Cam Lộ cười ha ha, đẩy vệt tự giễu mình, “Tu Văn, anh phải thừa nhận, em tỏ ra rất đức hạnh đúng chứ.”

“Xin lỗi, Lộ Lộ, cô ấy không có quyền khích bác em như vậy.”

“Chúng ta đừng vội phê phán cô ấy, anh cũng đừng vội xin lỗi thay cô ấy, có lẽ cô ấy nghĩ mình quả thật có cái quyền mà cả em và anh không biết cũng không chừng.” Cam Lộ cười nhạt, “Khoảng thời gian hai người chia tay nhau, lại rất trùng hợp với việc cha anh qua đời. Xem ra, quả đúng như lời anh nói, liên đới đến cả hai gia đình, là một sự chia tay không ai muốn. Chẳng trách anh luôn tự trách mình, tinh thần suy sụp còn cô ấy thì vẫn thương nhớ không nguôi đến tận bây giờ, sau khi gặp lại vẫn bám riết không buông tha cho anh, cũng không ngừng quấy rầy em.”

“Không phải như em nghĩ đâu, Lộ Lộ, đừng suy đoán lung tung.”

“Vây thì phải thế nào đây? Anh đã biến cuộc sống của em thành một bộ tiểu thuyết trinh thám, cố tình diễn vở kịch phức tạp trước mặt em, em bỗng dưng bị kéo vào mà không hiểu vì sao, nhưng cũng không thể không chuẩn bị tâm lý tham gia. Nếu không các người diễn đặc sắc như thế, lại không có ai vô tay hoan hô thì thật mất hứng.”

“Đừng suy đoán về quá khứ như vậy Lộ Lộ à.” Giọng nói Thượng Tu Văn có chút gì đó nghiêm khắc lạnh lùng, “Anh đã cố hết sức thẳng thắn, những gì kể với em đều là những chuyện không bao giờ anh đi nói với bất kỳ người nào khác.”

“Vây em nên cảm kích sao? Có lẽ vậy, suy cho cùng không biết những chuyện đó em cũng sống với anh một thời gian khá dài rồi, em phải thừa nhận, phần lớn thời gian em cứ nghĩ rằng mình sống cũng rất tuyệt đấy chứ, không biết gì đôi khi lại là một thứ hạnh phúc.”

“Lộ Lộ, chung sống với em, anh rất hài lòng, từ lúc cầu hôn em cho đến khi chuẩn bị có con...”

Thượng Tu Văn lúc này bỗng dưng nhắc tới con cái, Cam Lộ như bị điện giật đứng phắt dậy, lùi lại một bước, đủ khoảng cách để nhìn rõ mặt anh, vẻ hoảng loạn trên gương mặt cô khiến anh kinh ngạc: “Sao thế, Lộ Lộ?”

Cam Lộ hất tay anh ra: “Xin lỗi, anh cho rằng mình đã thẳng thắn, một sự thẳng thắn chưa từng có rồi đúng không, nhưng đối với em, sự thẳng thắn như nặn kem đánh răng này chẳng có ý nghĩa gì hết.”

“Chúng ta hà tất phải dằn vặt vì những chuyện đã qua từ rất lâu.”

“Em không để bụng anh có quá khứ như thế nào với ai, Tu Văn ạ, em luôn cho rằng anh là người có thể kiểm soát cảm xúc và cuộc sống của mình. Nhưng bây giờ xem ra, anh có lẽ cũng hiểu rõ như em, nếu tất cả đã sớm kết thúc, hơn nữa không để lại bất kỳ ảnh hưởng nào, anh sẽ không từ lúc quen nhau cho đến khi kết hôn luôn tránh nói về tài sản của mình với em, Hạ Tĩnh Nghi cũng sẽ không bám riết lấy anh, từ chuyện công cho đến chuyện riêng tư. Hai người đã có với nhau một quá khứ rất dài, cứ cho rằng em có thể thuyết phục mình cho qua điểm này, nhưng hành động của hai người bây giờ theo em thấy, rõ ràng là vẫn sa vào đó dù bằng những cách không giống nhau, hơn thế có thể gọi là yêu không biết mệt mỏi đấy nhỉ.”

“Cáo buộc này thật không công bằng với anh, Lộ Lộ. Anh biết bây giờ anh có giải thích thế nào em đều không lọt tai. Nhưng có một điều xin em tin anh, đối với anh, quá khứ đã là quá khứ, người anh yêu là em, anh vì lý do này mà kết hôn với em, đây mới là điều quan trọng nhất.”

“Thật ư? Nhưng xin lỗi, em không tài nào liên hệ người đàn ông mà em lấy với anh. Anh khiến em cảm thấy thất bại, từ hoài nghi trí khôn của mình, mất mình, đến hoài nghi sự lựa chọn của mình, hôn nhân của mình.” Cam Lộ cười thâm hại, “Em không thích anh đưa em vào tình thế đã rồi. Em cần yên tĩnh để suy nghĩ càng nên làm thế nào.”

“Thế cũng không cần dọn ra ngoài, Lộ Lộ.” Thượng Tu Văn đứng dậy, bước tới trước mặt cô, dang tay ôm lấy cô, “Ở lại đi em, trước khi em nghĩ thông, anh sẽ không quấy rầy em”

Cánh tay rắn chắc của anh vòng qua eo cô, cô lại một lần nữa nhận ra, cô từ lâu đã quen được anh ôm, giống như cái ôm bất ngờ trước cổng trường vào ban sáng, cơ thể cô đã phản ứng trước cả trái tim cô, tự động nép vào vòng tay anh, thân thể mệt mỏi nhiều ngày qua phó mặc trong tay anh, còn anh thì giữ chặt lấy cô.

Cô hơi ngả đầu về phía sau để nhìn khôn mặt đối diện mình, ánh mắt anh sâu thẳm, đồng tử đen láy, cô có thể nhìn thấy rất rõ hình bóng mình trong đáy mắt anh. Họ từng vô số lần nhìn nhau như thế này, ánh mắt của anh vẫn vậy, kiên định, không chút mập mờ.

Cô từng cho rằng, người đàn ông có ánh mắt như vậy có thể đủ để làm cho cô yên tâm đặt niềm tin. Bây giờ cô chỉ có thể cười chua chát, đưa tay lên vuốt ve mặt anh: “Em luôn thành thật hơn anh Tu Văn ạ, có hai việc em cần phải nói với anh: “Thứ nhất, sáng hôm qua em vừa đi xét nghiệm, em đã có thai rồi.”

Thượng Tu Văn như không tin vào tai mình nhìn cô, sau đó niềm vui sướng tột độ lập tức hiện trên nét mặt.

Thế nhưng, cô bình tĩnh đáp: “Thứ hai, em không chắc mình có nên giữ đứa bé này không.”

“Lộ Lộ...” Thượng Tu Văn bị chấn động mạnh, ngón tay bấu chặt vào eo cô, dùng lực mạnh đến nỗi cô bắt chợt co rúm người lại trong ánh mắt và trong tay anh.

“Đây là con của hai chúng ta, em sẽ không một mình quyết định bất cứ điều gì. Nhưng em cần phải ra khỏi đây, suy nghĩ kỹ càng về một số chuyện.”

Cô gỡ tay anh ra khỏi eo mình, lùi ra khỏi vòng tay anh, nhưng tay anh lại nắm chặt lấy tay cô: “Lộ Lộ, đừng lấy con ra để trừng phạt anh.”

Giọng của anh sốt ruột và cầu khẩn, cô cup mắt xuống, nhìn những ngón tay thon dài của anh, nước mắt cuối cùng cũng dâng đầy khóe mắt, từng giọt từng giọt tuôn ra: “Em quả thật từng có ý định này, Tu Văn, em rất muốn trừng phạt anh, nhưng...”

Hôm qua, cô ngồi trong công viên ở thành phố J đến khi mặt trời xuống núi, nhóm người hát kinh kịch cũng đã thu dọn đồ đạc, hai ba người bắt cặp vừa trò chuyện vừa đi ngang qua chỗ cô ngồi, đột nhiên có vài người dừng lại bên cô, một ông lão nói: “Cô gái, cô cũng thích kinh kịch chứ, ngồi đây nghe lâu như vậy mà.”

Cam Lộ ngừng suy nghĩ vẩn vơ, miễn cưỡng nở nụ cười, “ạ” một tiếng: “Nghe rất thú vị.”

Một bà lão trong đó cười: “Đừng ngồi đây lâu quá, cô gái ạ, bên hồ khí ẩm nhiều, cẩn thận coi chừng bị cảm đấy. Chỉ cần thời tiết tốt, chúng tôi mỗi tối thứ ba, năm, bảy đều đến đây, nếu cháu thích, cũng có thể tham gia học theo từ từ, thật hiếm có người trẻ nào thích môn nghệ thuật quốc túy của chúng ta.”

Nhóm nghệ sĩ nghiệp dư đi ra khỏi công viên, Cam Lộ ngồi thêm chút nữa, rồi cũng đứng lên ra về. Nhưng trong buổi chiều tà nhạt nhòa thế này, rào mắt nhìn thành phố xa lạ, cô vẫn không biết nên đi đâu.

Trước mặt không xa có một bến xe buýt, cô theo phản xạ đi đến đó, nhìn bảng hướng dẫn trạm và tuyến, từng tên địa danh lạ lẫm, từng tuyến đường chẳng biết đi đến đâu, hoàn toàn chẳng cho cô chút khái niệm gì về phương hướng.

Bảng quảng cáo phía sau bến xe đột nhiên sáng đèn, ở đây cũng giống thành phố nơi cô sống, đâu đâu cũng có quảng cáo về bệnh viện tư nhân, một bác

sĩ đeo kính và một cô y tá xinh đẹp mỉm cười cùng mỉm cười nói với mọi người chỉ cần đến chỗ họ thì từ các loại bệnh nan y phức tạp, sản phụ khoa đến những điều thầm kín khó nói, đều có thể giải quyết một cách nhanh chóng chuyên nghiệp.

Ánh mắt cô dừng lại ở mục ba tháng đầu thai kỳ, dòng chữ phẫu thuật nạo hút thai nhanh chóng, không đau, không để lại di chứng nhảy nhót trước mặt cô, cô bất giác rung mình, không biết là do khí lạnh lúc sẫm tối nhiễm vào cơ thể hay là dòng chữ đó làm tim cô nhói đau.

Tay cô bất giác đưa lên sờ bụng mình, ở đó vẫn bằng phẳng như thường, lúc nhận kết quả xét nghiệm vào buổi sáng, cô cũng từng sờ qua, lúc đó là niềm vui sướng xen lẫn bối rối, vậy mà chỉ mới qua nửa ngày, tâm trạng của cô lại nặng nề tựa như rơi xuống vực thẳm.

Đây là đứa con mà người đàn ông chung sống cùng cô đêm ngày mong ngóng, cô cũng nghĩ rằng mình đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý làm mẹ đứa con của anh. Nhưng bỗng chốc, cô lại không rõ bộ mặt thật của người đàn ông này rồi.

Ánh mắt cô dừng ở hộp đèn quảng cáo, bác sĩ mặc áo blouse trắng cười khoe hàm răng tiêu chuẩn 8 cái, vô cùng hòa nhã vui vẻ, dường như cái mà anh ta đối mặt hằng ngày không phải bệnh tật, nỗi hoảng sợ, bi thương và ưu sầu vậy, phía dưới là dòng chữ nhỏ: Chuyên gia khoa phụ sản khám bệnh đến 9 giờ tối hằng ngày, giải trừ phiền muộn cho bạn.

Một ý nghĩ lạnh như băng xẹt ngang qua đầu cô, cô bị chính ý nghĩ của mình làm cho giật mình, tay bấu chặt vạt áo khoác ngoài. Cô hoảng loạn chạy đi, vẫy tay đón một chiếc taxi : “Đến sân bay, cảm ơn.”

“... Nhưng một người sống bằng đạo lý đã thành thói quen, đã không còn biết hờn giận, đối xử cảm tình với bất kỳ ai, chỉ cần mới nghĩ qua đã cảm thấy tội lỗi rồi. Em chỉ muốn, em đối xử hợp tình với người khác, vậy thì người khác cũng sẽ đối xử hợp tình với em...” Cam Lộ không ngăn nổi tiếng nấc, nước mắt từng giọt lăn chả rơi xuống tay Thượng Tu Văn.

Thượng Tu Văn lại một lần nữa ôm cô vào lòng.

“Xin lỗi...” Anh không thể nói gì thêm nữa, chỉ ôm chặt lấy cô.

Cam Lộ khóc như chưa bao giờ được khóc.

Thật ra, cô không phải là người dễ khóc, bạn thân của cô Tiền Giai Tây còn có một tật buồn cười lạ lùng hơn, có thể cười khanh khách khi xem những đoạn phim suốt mướt, cái sự hài hước vô duyên này trong cả cái ký túc xá chỉ mình cô là chịu được. Bình thường, cô cũng chẳng thấy buồn cười trước những cảnh đó nhưng cũng không thể giống như những cô gái khác cảm động đến sùi.

Chung sống với Thượng Tu Văn, anh chưa từng chọc giận cô đến mức phải khóc. Chỉ khi cùng anh xem bộ phi “Trí tuệ nhân tạo” của đạo diễn lừng danh Steven Spielberg, đến đoạn người mẹ Monica đem cậu con trai nuôi người máy David bỏ vào rừng sâu, nước mắt của cô cứ lặng lẽ lăn dài trên má. Lúc đó, Thượng Tu Văn ngồi bên cạnh cô, ánh mắt nhìn màn hình, không hề nhìn cô nhưng một tay anh vòng qua ôm lấy vai cô, một tay đưa khăn giấy cho cô.

Cô cẩn thận quệt nước mắt, tự nhạo mình : “Em hình như đang thổi phồng tình mẫu tử.”

“Ai cũng có lúc yếu mềm. Lúc muốn khóc thì cứ khóc cho thỏa thích, như vậy rất có lợi cho tâm lý mà.”

“Vậy điểm yếu của anh là gì ?”

Thượng Tu Văn hình như bị câu hỏi làm cho ngẩn ra, im lặng một lát rồi nhẹ nhàng nở nụ cười: “Điểm yếu của anh, có lẽ là em đấy.”

Câu trả lời này rõ ràng chỉ là để làm vui lòng cô, nhưng lúc nói câu này, anh nở nụ cười từng khiến cô mê mết, giọng nói trầm ấm, nghe vô cùng ngọt ngào khiến niềm thương cảm những nhân vật trong phim tan hết.

Cô nghĩ, người đàn ông biết lựa lúc thích hợp nhất để thỏa mãn tâm lý thích nghe những lời ngon ngọt dỗ dành của bạn gái thật tuyệt, rõ ràng chẳng có một lời hứa hẹn thực tế nào nhưng khiến cô ngây ngất vì sung sướng. Cô rúc mình trong vòng tay anh, tiếp tục xem phim, không hỏi gì thêm nữa.

Vẫn cái ôm đó, nhưng tất cả đã không còn như trước. Cho dù có đau đớn thế nào thì nước mắt cũng có lúc cạn kiệt.

Cam Lộ quyết liệt thoát ra khỏi vòng tay anh, vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó bước ra: “Xin đừng ngăn cản em. Em vẫn câu nói này, con là của hai chúng ta, em sẽ không tự mình quyết định bất cứ điều gì liên quan đến con mà không nói với anh. Nhưng em thật sự cần không gian để nghĩ thông mọi việc.”

“Em định sống ở đâu ? Đến chỗ Giai Tây ư ?”

“Không, chỗ Giai Tây chật chội, em không thể làm phiền cô ấy mãi. Tối nay em định ra ở khách sạn, lúc chiều em đã lên mạng xem được một vài căn hộ cho thuê, cách trường không xa lắm. Em đã hẹn trước với chủ nhà rồi, ngày mai sẽ đi xem nhà.”

Thượng Tu Văn nhủ mảy: “Lộ Lộ, em định sống ly thân với anh phải không ?”

Cam Lộ mệt mỏi nói: “Em không biết, nhưng bây giờ em không thể ở cùng anh.”

“Anh có thể ngủ ở phòng khách.”

“Anh đang giả ngốc đấy à ? Được, em nói rõ hơn một chút nhé, em không thể chung sống với anh dưới một mái nhà.”

“Lộ Lộ...”

“Anh cứ cho là em cảm tính đi. Đúng, em đúng là muốn mình trở nên cảm tính một chút. Em chưa bao giờ thích sống ở đây, trước đây vì hôn nhân của chúng ta, em phải chấp nhận, phải chịu đựng. Bây giờ em thấy không còn lý do gì để tiếp tục chịu đựng nữa, em không có tâm trạng để miễn cưỡng sống với bất kỳ người nào, chỉ hy vọng có một chỗ nào đó để sống một mình một thời gian, phòng ốc lộn xộn cũng không cần phải miễn cưỡng dọn dẹp; muốn không gặp ai cũng có thể khóa cửa không tiếp; muốn ngủ thì ngủ, muốn dậy lúc nào thì dậy, không cần phải tìm bất kỳ lý do gì.”

Cô lại ngồi xổm xuống, thu dọn hành lý. Động tác của cô lúc nào cũng nhanh lẹ, thuần thục, lúc này cũng không ngoại lệ, quần áo nhanh chóng được thu xếp gọn gàng vào va li, lúc đứng dậy, chỉ thấy Thượng Tu Văn vẫn đứng ngây người ở chỗ cũ nhìn cô.

“Em đang có thai, anh sao có thể để em sống một mình ở ngoài được.” Giọng nói Thượng Tu Văn lạc đi, “Và lại nhà thuê cái gì cũng không thuận tiện, cũng chưa chắc đã an toàn.”

“Thế anh còn có tài sản nhà đất gì mà em chưa biết sao ? Nghe nói kẻ lăm tiền thích mua nhà, không sao, bây giờ anh có đưa thêm ra thì em cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên nữa.”

Thượng Tu Văn nhìn thẳng vào mắt cô: “Lộ Lộ, đừng phủ nhận tất cả như vậy. Nếu không phải vì nguyên nhân hoàn toàn cá nhân đó, anh sẽ không giấu em điều gì, chứ đừng nói là tài sản. Chọn kết hôn với em, anh đã chuẩn bị chia sẻ cùng em tất cả nhưng gì mà mình có rồi.”

“Đây là cách chia sẻ vô cùng kỳ lạ, anh khiến em phải chấp nhận trong khi không biết một tí gì, bao gồm cả quá khứ của anh, tình cảm của anh đúng không ?” Cam Lộ cũng nhìn thẳng vào mắt anh, nhẹ nhàng hỏi, “Hai người các anh cùng thật kỳ lạ. Chúng ta yêu nhau hơn một năm, chung sống hai năm, thân mật đến mức độ nào nhưng anh chưa bao giờ mở miệng nói với em về quá khứ của anh; Hạ Tĩnh Nghi chỉ là người xa lạ, nhưng mỗi lần gặp em, cô ta như không thể chờ đợi hơn được nữa hồi tưởng lại từng chi tiết về quá khứ của hai người. Em rất mơ hồ, không biết người mà cô ta từng yêu với người mà mình lấy có phải là một hay không? Rốt cuộc anh là ai, Tu Văn? Em có thật sự quen với anh không?”

“Nếu em muốn biết, bây giờ anh sẽ kể cho em nghe chuyện giữa anh và cô ấy từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc. Anh nhất định sẽ không giấu giếm bất kỳ điều gì.” Thượng Tu Văn nói chậm rãi, “Có một điều em đoán không sai, Hạ Tĩnh Nghi quả thực có liên quan đến cái chết của cha anh.”

Anh đột ngột dừng lại, trong phòng lại một lần nữa xuất hiện sự im lặng khiến người ta cơ hồ không thể chịu đựng nổi. Cam Lộ đang định nói gì thì anh lại nói tiếp.

“Khi anh vừa vào đại học đã đến công ty cha làm thêm. Anh quen biết Hạ Tĩnh Nghi là do Thiếu Côn giới thiệu, họ trước đây là hàng xóm của nhau. Lúc đó cô ấy vừa thi đậu đại học không lâu, là đàn em của anh. Gia cảnh của cô ấy bình thường, sau khi bọn anh quen nhau, anh thừa nhận, anh quả thật nuông chiều cô ấy. Những chuyện hoang đường mà cô ấy nói với em, anh đều đã từng làm, thậm chí nhiều hơn thế.”

Cam Lộ quyết liệt cắt ngang anh: “Đừng dừng, đừng nói nữa Hoàng tử gặp cô bé Lộ Lem mang giày thủy tinh, rất thơ mộng, rất thú vị hết trong cổ tích... Nhưng thôi, xin tha thứ cho sự yếu đuối này của em, em không thể chấp nhận chồng mình là hoàng tử của người khác, em không muốn nghe nữa, càng không muốn bắt ép anh phải nói. Từ giờ trở đi, em không định hỏi bất cứ điều gì liên quan đến quá khứ của anh nữa, anh giữ những ký ức đẹp đó cho riêng anh là được rồi.”

“Những chuyện tiếp sau đó không phải là cổ tích cũng chẳng đẹp để nữa, anh không thích nhắc đến phần cuộc sống này của mình với người khác, nhưng anh không muốn em suy đoán lung tung rồi tự giày vò mình, hôm nay chúng ta sẽ nói hết với nhau.”

Trong giọng nói của Thượng Tu Văn có gì đó sắc lạnh hết như một tảng băng, Cam Lộ đánh mím môi im lặng.

“Khi yêu nhau, ban đầu anh chỉ chăm sóc cho cuộc sống của cô ấy, sau này là chăm lo cho cả gia đình cô ấy. Mẹ cô ấy ở nhà làm nội trợ, cha và anh trai buôn bán nhỏ, miễn cưỡng sống qua ngày. Lúc đầu, anh sắp xếp cho họ mở một công ty nhỏ, kinh doanh ngành nghề giống cha, thu nhập ổn định, đủ để gia đình họ có một cuộc sống đầy đủ, nhưng không thể giấu sự chỉ sau một đêm, dần dần họ không thỏa mãn với nó nữa. Đợi đến khi anh nhận ra họ lợi dụng danh nghĩa công ty của cha ra ngoài hợp tác làm ăn với người ta, thậm chí còn khoe khoang chức vụ của mẹ anh, nhận quà biếu của người khác, nói là có thể lo được những việc nhạy cảm, sắp xếp đầu thầu các công trình, sự việc phát triển đến mức gần như không thể thu dọn.”

Giọng Thượng Tu Văn đã trở lại bình tĩnh như mọi khi, như thể đang thật lại câu chuyện chẳng liên quan đến mình.

“Mẹ anh là người rất coi trọng thanh danh cũng như sự nghiệp của mình, sau khi nghe được lời ông tiếng ve đã vô cùng tức giận, gọi anh và cô ấy đến nhắc cho một trận toí tã; cha anh trở nên thận trọng, cắt đứt hết mọi hợp đồng làm ăn với nhà họ. Bọn anh vì chuyện này mà xảy ra tranh cãi không chỉ một lần, sau khi trở về, cô ấy cũng cãi vã với gia đình, nhưng cũng chẳng có hiệu quả gì mấy. Dục vọng ấy mà, giống hệt một con thú hoang, một khi đã sống ra, muốn nhốt lại vào lồng thật sự rất khó. Cô ấy và gia đình đều không thể trở lại cuộc sống bình dị, đạm bạc ngày xưa nữa.”

“Cha mẹ anh hy vọng anh chia tay với cô ấy, anh thừa nhận anh cũng bị lung lay, nhưng cô ấy không muốn buông tay, dùng mọi cách... rất quyết liệt. Suy cho cùng mọi chuyện là do gia đình cô ấy gây ra, cô ấy vẫn còn là sinh viên, lại không can dự vào, hơn nữa, nói cho cùng, anh cũng có trách nhiệm, tại sao có thể bỏ cô ấy như vậy. Cứ kéo dài như thế cho đến lúc xảy ra một chuyện động trời không thể cứu vãn được nữa.”

“Cha và anh cô ấy càng ngày càng khoe mẽ, tham gia vào một vụ tranh chấp kinh tế. Công bằng mà nói, bọn họ chỉ là con chót nhỏ, sự việc cũng chẳng phải do họ gây nên, tiền triển của nó về sau họ cũng chẳng thể không chế. Nhưng lòng tham đã khiến họ dần dần lún sâu vào trong đó, không thể thoát ra được, đồng thời cũng làm liên lụy đến công ty của cha anh.”

“Vụ án này ngày càng nghiêm trọng, liên quan đến cả sự thay đổi chính sách nhà nước, nguồn vốn ngân hàng bị thu hẹp, vì chuyện này gây ra hàng loạt các phản ứng liên hoàn không khác gì hiệu ứng domino, cuối cùng vượt ra khỏi dự đoán cũng như tầm kiểm soát của tất cả mọi người. Nhiều quan chức cấp cao của hai tỉnh vì việc này mà bị kiểm điểm, bãi nhiệm, thậm chí bị truy cứu trách nhiệm hình sự, mấy công ty bị niêm phong để phục vụ cho công tác điều tra, mọi người đều lo sợ.”

“Sau đó, cha anh vì việc này mà mất đi, Vương Phong bị tù treo. Cha của Tĩnh Nghi trong thời gian cho tại ngoại để điều tra đã bị tai nạn giao thông mờ ám, sau khi được cấp cứu đã rơi vào trạng thái sống thực vật, không thể phục hồi được nữa, kéo dài mạng sống hơn nửa năm cũng chết ở bệnh viện; anh cô ấy vì tội danh lừa đảo với số tiền cực lớn, tình tiết nghiêm trọng đã bị phạt tù mười năm.”

Một câu chuyện gây chấn động như vậy lại được Thượng Tu Văn kể với giọng đều đều, chậm rãi, không chút cảm xúc.

Cam Lộ không khỏi hoang mang, cô bất giác nhớ lại lời Hạ Tĩnh Nghi từng nói.

“Nếu cô đã từng trải qua nhưng chuyện không vui như tôi sẽ biết những chuyện thế này chỉ là vụn vặt.”

Lúc đó cô không chút khách khí chế giễu giọng điệu khoa trương của đối phương nhưng bây giờ xem ra Hạ Tĩnh Nghi đã rất kiềm chế khi nói những lời này, đây nào phải chỉ là những chuyện không vui nhỏ nhặt – khi cô ta còn rất trẻ đã phải trải qua những thay đổi kinh thiên động địa của số mệnh như vậy, thậm chí đến mức tan cửa nát nhà, tình yêu tan vỡ.

Người phụ nữ đó đã cùng người đàn ông đang ngồi trước mặt cô đây trải qua tất cả những điều đó.

Cô không thừa hơi để than vãn thờ dài cho số mệnh của người khác, chỉ chưa xót nhận ra mình đã bị lôi kéo vào trong cuộc sống của người đàn ông có quá khứ phức tạp này.

“Tình yêu là thứ vốn dĩ rất yếu ớt, một khi dính líu đến người và việc khác, sẽ từ từ không còn đẹp đẽ, thuần khiết nữa, chứ đừng nói là phải trải qua những chuyện như thế. Anh nghĩ em có lẽ cùng hiểu anh và cô ấy không còn có thể tiếp tục ở bên nhau được nữa.”

Cam Lộ hoàn toàn không có lời nào để nói, đành tiếp tục im lặng.

“Sau khi cha anh mất, anh chính thức chia tay với cô ấy, sau đó bọn anh không liên lạc gì với nhau nữa. Nghe nói cô ấy bỏ học khi sắp tốt nghiệp, sau khi cha cô ấy mất, bèn một mình đến thành phố khác sống.”

“Em rất xin lỗi.” Sau khi yên lặng rất lâu, Cam Lộ mở miệng nói, giọng vô cùng khô khốc, “Em không muốn nghe những gì thuộc về chuyện cổ tích của hai người. Những hồi ức đau thương như thế, em càng không nên miễn cưỡng anh kể ra.”

“Em không miễn cưỡng anh, em trước nay đều cho anh đủ không gian, còn anh lại lợi dụng sự tin tưởng và khoan dung của em, nên kể cho em hiểu rõ từ lâu mới phải.”

“Không, anh thấy cuộc trò chuyện này có thể giải thích tất cả ư? Xin lỗi, em không cần cuộc trò chuyện như thế này, Tu Văn ạ, em trước giờ vẫn chưa sẵn sàng đề đối diện với những chuyện anh kể, nó chỉ càng làm em không thể chấp nhận được mà thôi.”

Miệng Thượng Tu Văn nở một nụ cười méo xệch, anh lại nắm lấy tay cô: “Đó là những chuyện đã qua rất lâu rồi, trước khi bắt đầu với em, mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

“Sau khi anh thẳng thắn như vậy, nếu em còn truy cứu gì nữa thì chính em cũng cảm thấy khác nghiệt. Nhưng quá khứ của anh quá phức tạp, đã vượt ngoài phạm vi có thể hiểu và chấp nhận của em. Em thật sự muốn ở một mình để suy nghĩ thật kỹ.”

Cam Lộ đứng phắt dậy như thể đang chạy trốn, cô khom người xách va li sai bước ra ngoài, Thượng Tu Văn đuổi theo giằng lấy va li, kéo cô lại: “Lộ Lộ, chúng ta ngồi nói chuyện đi mà.”

“Từ hôm qua đến hôm nay, anh luôn muốn nói chuyện với em, chúng ta đã nói suốt một buổi tối rồi, anh không mệt, nhưng em thì mệt rồi.”

“Em luôn lý trí...”

Cam Lộ không còn kiên nhẫn cắt ngang giọng của anh: “Nghe mà như một lời mỉa mai, chứ chẳng giống một lời khen chút nào.”

Thượng Tu Văn bất lực, đưa tay cô lên môi hôn nhẹ: “Là anh sai, nhưng đừng lấy cái sai của anh để trừng phạt bản thân mình như thế em à.”

“Em từng hỏi anh, có phải vì em lý trí mà anh lấy em không. Tu Văn, em nhớ rất rõ câu trả lời của anh, anh nói thứ anh cần chỉ là niềm tin trong sự tự nguyện gắn kết cuộc sống chúng ta lại với nhau, em cho anh cảm giác tin tưởng.” Cam Lộ cười, nước mắt lại dâng lên ầng ậc, “Anh có biết câu trả lời này của anh đã làm em cảm động rất lâu, tự dằn lòng mình không được tùy tiện nghi ngờ anh, chất vấn anh, cố gắng hết sức để anh có đủ không gian của riêng mình. Nhưng đến bây giờ em mới phát hiện ra, thật ra anh lường là một thiên tài siêu tình...”

Cô không thể nói tiếp được nữa, lắc lắc đầu, muốn rút tay lại nhưng Thượng Tu Văn vẫn giữ chặt lấy tay cô không buông: “Lộ Lộ, về chuyện này, xin đừng nghi ngờ thành ý của anh, hai năm chung sống cùng với em, thật sự là quãng thời gian anh vui nhất, hạnh phúc nhất.”

Cam Lộ chẳng buồn để ý, dùng sức thoát khỏi anh, nhưng đều hoài công. Mấy ngày nay tinh thần không tốt lại thêm hôm qua chạy tới chạy lui, cơ thể đã

một nhòai, mới dùng sức một chút đã thở không ra hơi, nào thoát được anh, cô đành tức giận ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh nhất quyết giằng co với phụ nữ có thai ư ? Được lắm, tiếp tục giằng co đi, để em khỏi phải khó xử trong việc có giữ đứa bé này lại hay không.”

“Lộ Lộ...”

Thượng Tu Văn kêu lên không lớn lắm nhưng giọng nói rất tức giận, Cam Lộ chưa bao giờ thấy anh tức giận như thế, bất giác rung mình, chỉ thấy tia sắc lạnh lướt qua mắt anh, đây cũng là thứ mà cô chưa từng thấy qua, tim cô buốt giá, theo bản năng rút tay lại. Thượng Tu Văn nắm chặt không buông, một lát sau, giọng anh dịu lại, mang theo chút thành khẩn : “Đừng nói như thế về con chúng ta.”

Cam Lộ nhìn anh như nhìn người xa lạ, mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, nghi hoặc và đau đớn, dưới cái nhìn của cô, Thượng Tu Văn từ từ buông tay cô ra, xách va li lên: “Nếu em kiên quyết ra ngoài sống, anh sẽ cùng em đi tìm nhà rồi nói.”

Họ bước xuống lầu, vừa lúc Ngô Lệ Quân đi tản bộ về, bà nhìn chiếc va li trên tay Thượng Tu Văn, đang định mở miệng thì Thượng Tu Văn đã nói trước: “Mẹ, Lộ Lộ muốn ra ngoài ở vài ngày, con đưa cô ấy đi.”

Ngô Lệ Quân sa sầm mặt: “Thế này còn ra thể thống gì, cô đến làm náo loạn ở buổi họp báo đã là rất vô lý rồi, hai vợ chồng có chuyện gì mà không thể nói rõ với nhau, giờ còn đòi bỏ nhà đi. Tôi trước nay luôn cho rằng cô biết điều, hiểu đại cuộc hơn Vũ Phi...”

“Mẹ, đây là việc riêng của hai vợ chồng con, mẹ đi ngủ sớm đi, đừng lo.”

Ngô Lệ Quân còn định nói gì nữa nhưng ánh mắt Thượng Tu Văn khiến bà im bật, bà rất ít khi nhìn thấy con trai tỏ ra khôn ngoan như vậy, nhưng Cam Lộ thì hoàn toàn thần nhiên không tỏ ra bất kỳ một thái độ gì, môi mím chặt, rõ ràng là không định nói gì. Bà quét mắt nhìn hai người một cái rồi quay người đi thẳng vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Những thứ anh cho, em không nhận nổi.

Thượng Tu Văn lái xe đưa Cam Lộ đến một khách sạn, thuê một phòng suite rồi đưa cô lên phòng, đợi cô tắm rửa lên giường, anh bước vào phòng ngủ, Cam Lộ đầu quay sang một bên, mắt nhắm nghiền, gương mặt thanh tú có chút sưng lên, điều mà trước nay chưa hề có, chiếc gối trắng toát càng làm tăng thêm vẻ nhợt nhạt và tiêu tụy. Anh không cảm lòng được đưa tay ra, định vuốt ve cô nhưng khoảnh khắc vừa chạm vào da cô, khúc mắt đang nhắm nghiền bỗng trào ra nước mắt.

Anh khựng tay lại, hồi lâu, anh cúi xuống, hôn lên giọt nước mắt ấy, mùi vị mặn chát từ đầu lưỡi anh xuống đến tận tim gan anh, rồi lan tỏa khắp nơi. Anh đắp chăn cho cô, rồi vội vã ra ngoài, đóng cửa phòng ngủ lại.

Ngày hôm sau, Cam Lộ thức dậy thì thấy Thượng Tu Văn đã quần áo chỉnh tề ngồi trên sofa ở phòng khách.

Sự mệt mỏi mấy ngày liền tấn công cô, cô dù khó khăn lắm mới ngủ được một giấc nhưng ngủ rất say, cơ bản không biết anh cả đêm ngủ ở ghế sofa ngoài phòng khách, hay là vừa mới sáng ra đã đến rồi.

Lúc đánh răng, cô lại bị một trận nôn khan. Cô cố gắng nhớ lại sách hướng dẫn thai kỳ mà mình mua, hình như từ ngày thứ 50 bắt đầu có hiện tượng nôn vào buổi sáng, không biết bị trước như vậy có bình thường không, chứ đừng nói đến lúc ngồi trên máy bay đến thành phố J, cô bị chảy máu cam, nhưng cô không còn tâm trí, sức lực đâu để lo lắng đến chuyện này.

Cô đứng thẳng người lên, rửa mặt rồi thoa kem dưỡng, những động tác đơn giản lặp đi lặp lại mỗi ngày thế này gần như đã biến thành trách nhiệm mỗi buổi sáng, toàn thân cô mệt đến rã rời, hai tay vịn vào thành lavabo, nhìn vào gương chỉ thấy một người phụ nữ từ tóc tai, da dẻ đến thần thái đều chẳng chút sức sống, dường như chỉ sau một đêm mà già đi đến mấy tuổi.

Cô bất giác nhớ đến một đồng nghiệp ở trường Trung học Văn hóa ngày trước, sau khi có thai, chồng cô ấy ngoài việc đưa đón mỗi ngày dù chỗ làm của hai vợ chồng không hề gần nhau, anh còn thường xuyên lái xe máy mang cơm canh nóng hổi đến cho cô vào buổi trưa, đồng nghiệp xung quanh thường trêu chọc: “Cơm hộp tình yêu phục vụ tận nơi đến rồi.”

Thai phụ đó được chăm sóc kỹ đến mức da dẻ hồng hào, gương mặt lúc nào cũng rạng ngời hạnh phúc, thỉnh thoảng còn đầy vẻ tự hào kể cho các đồng nghiệp chưa sinh em bé nghe những gì mình trải qua trong quá trình mang thai.

Niềm vui bình dị như thế khiến người khác thật ngưỡng mộ, cũng làm giảm đi rất nhiều nỗi sợ hãi đối với việc mang thai của các cô gái trẻ trong đó có cả Cam Lộ.

Nhưng bây giờ đến lượt cô, cô lại vô cùng hoang mang, đừng nói đến sự kỳ vọng đối với đứa con này, cô thậm chí còn không biết ngày mai sẽ ra sao.

Nghĩ như thế, cô không thể nào tươi tỉnh bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Không biết đứng ngây ra bao lâu, Thượng Tu Văn xuất hiện trong gương từ lúc nào, anh bước đến, hai tay đặt lên vai cô: “Không khỏe à?”

“Vẫn tốt.” Cô cố gắng vực dậy tinh thần, cầm lấy son môi, nhưng lập tức nhớ ra lúc mang thai không nên trang điểm, lại đặt xuống, “Đi thôi.”

Thượng Tu Văn đưa Cam Lộ đi xem nhà. Khu vực gần trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm nhà cho thuê nhiều vô kể, không ít phụ huynh thuê nhà ở đây để tiện chăm sóc con cái. Cam Lộ cũng không muốn ở quá gần trường, những nhà cô chọn đều cách trường mấy trạm xe buýt. Nhưng đã xem liên tiếp hai nhà, một nhà thì đã cũ, kết cấu không hợp lý, thông gió, ánh sáng đều không tốt; một căn thì mới tinh nhưng vẫn còn đang trong giai đoạn trang trí, môi trường xung quanh phức tạp.

Không đợi Cam Lộ nói gì Thượng Tu Văn sau khi nghe xong điện thoại ngoài hành lang quay vào, nhìn khắp lượt căn hộ, lập tức nói cảm ơn rồi tạm biệt chủ nhà, không nói không rằng kéo cô ra ngoài.

Cô cũng không thích căn hộ này, càng chẳng có sức để giằng co với anh, lên xe, cô lấy địa chỉ, số điện thoại đã ghi sẵn, đang định gọi điện cho vị chủ nhà thứ ba thì điện thoại của Thượng Tu Văn reo lên. Anh cầm lên nghe, ban đầu chỉ trả lời rất đơn giản “Ừm”, “Ồ”, sau đó nói: “Cháu biết rồi cậu, ngày mai cháu sẽ đến đó.”

Không biết đầu dây bên kia nói gì, anh lại nói: “Được, cháu biết rồi. Chúng ta nói sau vậy.”

Cam Lộ tháo dây an toàn: “Anh đi lo việc của anh đi, tự em đi xem căn hộ còn lại được rồi, đều gần đây mà.”

Thượng Tu Văn giữ tay cô: “Em kiên quyết dọn ra ngoài sống, anh không ngăn cản, nhưng nhất định phải tìm cho em một chỗ ổn định anh mới yên tâm.”

Khỏe miệng Cam Lộ nở một nụ cười chua chát, mặt mũi nói: “Đúng rồi, em bây giờ là được thom lây nhờ con mà, phải chú ý giữ gìn chứ.”

“Lộ Lộ, anh biết em xem trọng đứa bé, nhưng đó chỉ là vì muốn có con với em. Đừng nói những lời như thế nữa...”. Điện thoại anh lại reo lên, anh buồn phiền đưa lên xem, sau đó nhấn nút nghe, “Dĩ An, có chuyện gì không?”

Một lát sau, anh nói: “Dĩ An, cậu đến thành phố J trước, ngày mai tôi sẽ đến.” Ngừng một lát, anh cười, “Mẹ hoặc cậu tôi đã nói gì với cậu rồi đúng không.”

Lại một lát sau, anh gật gù: “Được, chúng tôi sẽ đến ngay.” Đặt điện thoại xuống, anh quay sang nói với Cam Lộ: “Dĩ An có một căn hộ còn trống, cậu ấy nói em nếu đang vội tìm nhà có thể đến ở chỗ cậu ấy trước, chúng ta đến xem nhé.”

Cam Lộ không ngờ anh lại nhờ đến viện binh như thế, nhũn mày nói: “Hà tất phải làm phiền anh ấy, em không muốn phải mắc nợ tình cảm.”

“Cậu ấy nói nhà cậu ấy trang trí nội thất đầu vào đó đã bỏ trống gần một năm rồi, không xa trường em. Em đến xem trước đi đã, nếu thích, anh vẫn sẽ trả tiền thuê nhà cho cậu ấy.”

Phùng Dĩ An đã đến đó đợi sẵn, căn hộ của anh nằm ở tầng 25 của một tòa chung cư cao tầng bên bờ hồ, cảnh quan, vị trí đều rất đẹp, nội thất mới tinh, Phùng Dĩ An giơ tay chỉ chỉ: “Từ lúc mua nhà đến lúc thiết kế tôi đều không quan tâm, hoàn toàn là theo ý của cha mẹ tôi nhưng cũng không đến nỗi khó coi lắm. Hơn nữa, mẹ tôi yêu cầu rất cao, tất cả thiết bị đều bảo vệ môi trường, đồ điện gia dụng đều được trang bị đầy đủ, chỉ thiếu đồ dùng sinh hoạt mà thôi.”

Thượng Tu Văn vừa theo Phùng Dĩ An vào xem tất cả các phòng, vừa hỏi tình hình trị an. Cam Lộ nhìn hai người họ đi qua đi lại hết phòng này đến phòng khác, đầu óc mù mờ, nhất thời không biết nói gì, chỉ đứng đờ ra ở phòng khách.

Hai người trở lại phòng khách, Thượng Tu Văn nói với Cam Lộ: “Lộ Lộ, ở đây được đấy, không cần phải đi xem nhà khác nữa, lát nữa anh sẽ đi mua những thứ còn thiếu cho em.”

Cô không muốn giằng co với anh trước mặt Phùng Dĩ An, chỉ mím chặt môi không đáp.

Phùng Dĩ An chẳng hề có ý hỏi rõ ngọn nguồn, đưa chùm chiếc khóa cho Cam Lộ: “Chỉ cần yên tâm mà ở thôi, chìa khóa đều đưa chị hết, tôi sẽ không đến đây đâu.”

Cam Lộ vẫn lừng khờ, Thượng Tu Văn đã đón lấy: “Cảm ơn cậu, Dĩ An.”

“Tu Văn, giữa chúng ta có cần phải khách sáo thế không?” Dĩ An cười nói, quay sang Cam Lộ: “Lộ Lộ, sáng mai Húc Thăng có hội nghị bán hàng, liên quan đến việc điều chỉnh kế hoạch bán hàng cả năm, vô cùng quan trọng, e rằng ngày mai chúng tôi đều phải đích thân đến thành phố J.”

“Lời nói này thật...” Cam Lộ chán nản nói: “Dĩ An, anh có khi nào thấy tôi cản đường ai đó chưa.”

Thượng Tu Văn cười gượng: “Được rồi Dĩ An, tôi xuống dưới mua chút đồ, cậu ở đây đợi tôi một lát.”

Phùng Dĩ An tiện tay kéo tấm vải trắng che bụi ra, để lộ chiếc sofa màu nâu: “Lộ Lộ, sắc mặt chị không tốt, đến đây ngồi một lát đi, tôi đến chỗ quản lý chung cư xem xem có người giúp việc không, kêu họ đến lau dọn cho sạch sẽ.”

“Dĩ An, anh khoan đi đã.” Cam Lộ ngồi xuống: “Tôi có chuyện muốn nói với anh, anh đã biết vai diễn của Tu Văn ở Húc Thăng từ lâu rồi phải không?”

Phùng Dĩ An gờ tay lên: “Có trời đất chứng giám, anh ấy trước giờ chưa hề nói với tôi. Tôi cũng là xem báo mới biết chủ tịch mới của Húc Thăng là ai, lúc đó còn rất ngạc nhiên nữa là. Sau khi nói chuyện điện thoại với tổng giám đốc Ngụy ở bộ phận quản lý bán hàng, tôi mới hiểu được đôi chút.”

Cam Lộ biết tổng giám đốc Ngụy mà anh nói là con rể thứ hai của Ngô Xương Trí, Ngụy Hoa Sinh, cô nghĩ, chỉ ít, người nhà họ Ngô cũng đã biết từ lâu, cô thần thờ nhìn về phía trước không nói gì nữa.

“Ngụy tổng nói với tôi, hội đồng quản trị họp rất lâu, Tu Văn trước sau đều từ chối, nhưng ngoài phải làm vậy ra không còn cách nào khác để giải quyết vấn đề mà Húc Thăng đang gặp phải. Một mặt, chủ tịch Ngô gánh một phần trách nhiệm thay cho quý tử của ông ấy, không thể tiếp tục ngồi ở vị trí đó; mặt khác Viên Vọng rót vốn vào là có điều kiện, anh ấy phải có trách nhiệm với cổ đông của Viên Vọng. Ngoài anh ấy ra, không còn ai thích hợp cả.”

“Rốt cuộc chỉ có mình tôi là con ngọc trong con mắt của mọi người.” Cam Lộ cười tự mĩa mai.

“Lộ Lộ, cô không vui vì chuyện này sao? Tu Văn có suy nghĩ của anh ấy, lại cũng chẳng phải việc gì lớn, sự việc quá cấp bách nên không kịp thương lượng với cô, không cần phải tức giận như thế.”

Cam Lộ chưa chút nói: “Tôi không tức giận, chẳng lẽ phải chấp nhận nó như một chuyện sung sướng bất ngờ hay sao?”

“Có lẽ anh ấy có nỗi khổ riêng.”

“Ai cũng có nỗi khổ riêng, nếu thật có nỗi khổ thì tốt nhất là nuốt vào trong tự mình giữ lấy, đâu cần phải hi vọng người khác thông cảm một cách điều kiện như vậy được.”

Phùng Dĩ An rõ ràng không ngờ Cam Lộ lại nói những lời lạnh lùng như vậy, liền ngó ra: “Lộ Lộ, chị là vợ anh ấy, không phải người khác, nên thông cảm cho anh ấy mới phải.”

“Dĩ An, anh chưa kết hôn, nhưng anh cũng từng yêu, nếu người yêu của anh chuyện gì cũng giấu anh, anh sẽ làm như không có chuyện gì không?”

Phùng Dĩ An nghĩ ngợi, thở dài: “Không, thẳng thắn mà nói, đối với những chuyện này, càng yêu lại càng tính toán, không yêu mới có thể ra vẻ thản nhiên. Nếu tôi không xét nét, chắc đã không chia tay với Tân Thần. Vốn dĩ tôi muốn kết hôn với cô ấy xong sẽ sống ở đây, nhưng bây giờ không muốn nhìn thấy căn nhà này thêm phút giây nào nữa.”

Cam Lộ không ngờ mình lại đụng chạm đến chuyện đau lòng của anh ta, nhưng bây giờ cô chẳng có sức lực đâu để đi an ủi anh ta, chỉ im lặng thờ dài.

“Tu Văn rất quan tâm đến chị, anh ấy bình thường là người rất thản nhiên, chị xem bộ dạng lúc này của anh ấy, rõ ràng là đã mất đi vẻ bình tĩnh thường thấy. Lúc anh ấy kiểm tra phòng tắm còn thử xem nền nhà lúc ướt có trơn trượt không nữa, nói phải mua vài miếng thảm chống trơn, chị bây giờ tuyệt đối không thể bị ngã.”

Cam Lộ cười thê lương: “Anh ấy chỉ là quan tâm đến đứa con trong bụng tôi mà thôi.”

Phùng Dĩ An nhất thời không biết nói gì.

Cam Lộ mệt mỏi tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Phùng Dĩ An ngày đầu tiên nhận được thông báo họp hội nghị bán hàng, anh và Ngụy Hoa Sinh trước nay giao tình rất tốt, đã nghe anh ta kể đại khái vụ việc xảy ra trong buổi họp báo. Lúc Ngụy Hoa Sinh kể đến đoạn Thượng Tu Văn bị vợ tát ngay trước mặt bao nhiêu người, anh cũng vô cùng kinh ngạc. Hôm nay lại lần lượt nhận được điện thoại của Ngô Xương Trí và Ngô Lệ Quân, hai người đều giao phó cho anh nhiệm vụ phải khuyên Thượng Tu Văn đến thành phố J họp đứng giờ, cách nói cũng vô cùng căng thẳng, anh không biết giữa vợ chồng Thượng Tu Văn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lúc này chỉ thấy sắc mặt Cam Lộ nhợt nhạt, tiêu tụy, anh thật không nhẫn tâm chút nào.

“Như vậy đi, chị vào phòng nằm một lát, trong đó có một cái tràng kỷ, sẽ thoải mái hơn ở đây.”

Phùng Dĩ An dìu Cam Lộ vào phòng ngủ, bên trong trên chiếc giường chỉ trải một tấm drap hiệu Simmons, bên cửa sổ là một chiếc tràng kỷ màu đỏ sậm, Phùng Dĩ An kéo tấm vải trắng che bụi ra. Cô nằm lên đó, cơ thể yếu ớt dán chặt vào chiếc nệm êm mịn dưới lưng, từ từ thở ra.

Cô cảm thấy việc mình nặng nề đòi dạn ra ngoài rõ ràng là chuyện riêng giữa cô và Thượng Tu Văn, nhưng bị Phùng Dĩ An đột nhiên khơi ra thì lại trở thành việc cô gây chuyện vô lối.

Nằm trong căn phòng xa lạ, trái tim cô tê dại, không biết ngày mai mình sẽ ra sao. Tay cô bất giác đưa lên vuốt ve bụng mình.

Đầu hè năm ngoái, để chuẩn bị cho việc có thai, Cam Lộ đã mua không ít sách về nghiên cứu ti mi, cô đã có những kiến thức lý thuyết về việc thụ thai cũng như quá trình phát triển của thai nhi, nhưng giờ phút này, cô lại chẳng có chút khái niệm gì với sinh linh bé nhỏ đang dần thành hình trong bụng cô, mấy hôm nay lúc đi tắm, cô thậm chí còn không dám nhìn trực diện cơ thể mình.

Có thật phải sinh con ra trong hoàn cảnh này không? Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã rất khó xua đi.

Cô tự biết ý nghĩ này rất tội lỗi, nhưng lại nghĩ, chỉ là một phôi thai còn chưa biết cả giới tính, tiếng Anh thậm chí còn dùng “it” để gọi. Minh đến ngay cả bản thân còn không rõ bước tiếp theo phải làm gì, với tâm trạng hiện giờ của cô, sao có thể bảo đảm đứa bé phát triển khỏe mạnh được đây? Cô và Thượng Tu Văn đi đến nước này, có thể cho con một môi trường phát triển lành mạnh và hòa thuận được không?

Cam Lộ chìm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, trong mơ màng cô cảm giác Thượng Tu Văn có đi vào một lần, giúp cô đắp chăn, anh đứng bên cạnh cô, cô biết anh tất nhiên là đang nhìn mình nhưng cô lại không thể mở mắt nhìn anh. Rất lâu sau, anh nhẹ nhàng đi ra.

Đội Thượng Tu Văn bước vào một lần nữa gọi cô dậy, cô gần như đã sức cùng lực kiệt. Nằm rất lâu như thế nhưng cô lại chẳng có cảm giác đỡ mệt hơn chút nào, cơ thể vẫn rất nặng nề, căn bản là chẳng muốn cựa mình. Nhưng Thượng Tu Văn đã đỡ cô ngồi dậy, giọng lo lắng: “Em đang chảy máu cam kìa.”

Cô đưa tay lên quệt mũi, quả nhiên máu dính đầy tay: “Không sao, giúp em lấy khăn lại đây.”

“Anh đưa em đến bệnh viện.”

“Chảy máu cam làm gì phải đi bệnh viện? Máy hôm nay chảy mấy lần rồi, một lát là hết thôi.” Cô buồn bực nói, đứng lên chuẩn bị đi vào nhà tắm, đột nhiên nhớ ra đây là nhà của người khác, không có khăn, bèn quay người ra phòng khách, lấy khăn giấy trong giỏ mình ra lau máu.

Thượng Tu Văn bước tới, chẳng nói chẳng rằng, lấy áo khoác định mặc cho cô: “Đến bệnh viện với anh, xem bác sĩ nói sao.”

Phùng Dĩ An đang ngồi trong phòng khách cũng phụ họa theo: “Đứng đây, mau đi bệnh viện đi.”

Cam Lộ bực bội hất tay Thượng Tu Văn ra: “Em đã nói không đi rồi mà.”

“Lộ Lộ, vô duyên vô cớ chảy máu cam mấy lần, phải đi xác định nguyên nhân là gì, xem có ảnh hưởng gì đến con không chứ.”

Cam Lộ đặt tấm khăn giấy dính máu xuống, cười nhạt: “Tu Văn, anh quan tâm đến con như vậy sao?”

“Con và em, anh đều quan tâm.”

“Em không đi bệnh viện, con nghe theo ý trời là được rồi.”

Thượng Tu Văn giận tím mặt: “Em đừng có quá đáng như vậy...” Anh đột ngột dừng lại, chỉ thấy cô nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng lên bất thường, gần như sẵn sàng gây hấn, lại dường như bình thân đội anh nổi giận. Anh hoảng toàn xa lạ với một Cam Lộ như thế này, còn Phùng Dĩ An ở bên cạnh đã đứng dậy, ra sức ra hiệu cho anh, anh cố gắng dịu giọng lại, “Lộ Lộ, anh nói rồi, đừng nói con chúng ta như thế.”

“Vậy anh muốn em phải nói thế nào. Chẳng còn cách nào khác, bản thân em cũng phó mặc cho trời, Thượng Tu Văn, nếu không có đứa con này, em còn đứng đây nói những lời vô ích này với anh sao?”

Bầu không khí trong phòng trở nên yên lặng đến nghẹt thở, sắc mùi chết chóc, Phùng Dĩ An vô cùng bất an, muốn khuyên giải nhưng hoàn toàn không biết phải nói gì.

Cam Lộ vẫn bình thản trước ánh mắt của Thượng Tu Văn, nhưng không còn có ý định gây hấn nữa. Ánh mắt cô trở nên u ám, dường như sự thiêu đốt trong phút chốc đã bị dập tắt, chỉ còn lại nắm tro tàn bi thương, “Dĩ An không phải nói các anh phải đến thành phố J sao? Xin các anh đấy, bây giờ đi giùm cho, để tôi yên tĩnh một mình.”

Cô quay người đi về phòng ngủ, thuận tay đóng sầm cửa lại.

Thượng Tu Văn nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng chặt, từ từ thả lỏng bàn tay đang nắm chặt. Phùng Dĩ An thở hắt ra: “Tu Văn, anh bình tĩnh chút đi. Cô ấy đang mang thai, bây giờ tâm trạng lại không ổn định, anh không thể so đo với cô ấy.”

Thượng Tu Văn không nói lời nào, một lát sau, hạ giọng nói: “Đi thôi.”

Hai người cùng xuống lầu đến bãi đỗ xe, Phùng Dĩ An nói: “Hay là để tôi chờ cho, anh có thể nghỉ ngơi trên xe một lát.”

Thượng Tu Văn do dự, Phùng Dĩ An lấy làm kỳ lạ: “Sao thế, đến thành phố J sẽ có xe cho anh dùng mà, anh không nhờ rời chiếc BMW của anh à?”

Thượng Tu Văn gượng cười: “Dĩ An, tôi đang nghĩ có nên đưa chìa khóa xe cho Lộ Lộ hay không, để cô ấy lái xe đi làm, không phải chen chúc trên xe buýt.”

Phùng Dĩ An giơ tay đầu hàng: “Anh hôm nay tí mĩ đến nỗi tôi không dám tin, chạy tới chạy lui đi siêu thị, chợ, mua đủ thứ đồ dùng, thức ăn. Tốt thôi, anh lên đó lần nữa vậy.”

“Thôi, bây giờ tôi lại xuất hiện trước mặt cô ấy, chắc cô ấy sẽ điên lên mất. Và lại tinh thần cô ấy không tốt, lái xe e không tập trung, để cô ấy đi taxi vậy.”

Hai người lên chiếc Mazda 6 của Phùng Dĩ An, Phùng Dĩ An lái xe ra khỏi hầm để xe, bên ngoài trời đã tối hẳn, thành phố đã lên đèn. Phùng Dĩ An vừa lái xe vừa bàn bạc với Thượng Tu Văn tình hình bán hàng sa sút nghiêm trọng gần đây.

“Lần này phải xử lý Ngô Úy thế nào đây?” Phùng Dĩ An trước nay vẫn không có ấn tượng tốt với Ngô Úy.

“Còn thế nào nữa? Cậu tôi đã làm tới nước này rồi, dù có bán cả tài sản cũng đành bảo vệ anh ta. Hơn nữa trọng tâm hiện nay không phải là ở anh ta, nếu Tỷ Tân thật sự ký được hợp đồng với thành phố, sáp nhập xưởng luyện thép, chúng ta sẽ rơi vào thế bị động.”

“Tu Văn, có một chuyện vợ anh không hỏi anh thì tôi cũng phải hỏi anh. Lần này Hạ Tĩnh Nghi hùng hăng hồ hồ như vậy, thật sự chỉ vì muốn lấy xưởng luyện thép về cho Tỷ Tân thôi chứ?”

“Cậu nghĩ thế nào?”

“Tôi cảm thấy không dừng lại ở đó, nhưng cô ấy hao tâm tổn trí như vậy buộc anh phải xuất đầu lộ diện, có thể đối với Húc Thăng mà nói lại là một chuyện tốt. Chủ tịch Ngô mấy năm gần đây tư tưởng bảo thủ, chỉ bằng lòng với việc chiếm giữ thị phần chủ yếu ở hai cái thị trường bé xú ở hai tỉnh này, cứ giữ rịt lấy như thế, đã vô hình trung trở thành sự phát triển của doanh nghiệp. Anh lại ẩn mình ở phía sau, không muốn trực tiếp can thiệp vào việc kinh doanh của ông ấy, nếu không Húc Thăng đâu chỉ dừng lại ở quy mô như hiện nay, việc sáp nhập xưởng luyện thép đâu có kéo dài đến hôm nay.”

“Tôi có cách nghĩ của tôi, Dĩ An ạ. Hơn nữa Húc Thăng có thể được như hôm nay không thể tách rời với những cố gắng của cậu tôi, có thể nói doanh nghiệp này là toàn bộ tâm huyết của ông ấy.”

“Tôi không phủ nhận điều này, nhưng anh cũng chẳng thể phủ nhận những gì tôi nói. Nhất là sự nuông chiều của ông ấy đối với Ngô Úy mới dẫn đến hậu quả ngày hôm nay. Năm ngoái, trong hội nghị bán hàng, đã có người trực tiếp phản ánh với ông ấy về những vấn đề tồn tại khi làm việc với bộ phận bán hàng, phân chia khu vực bán hàng tùy tiện, tổng bộ không ngăn gì đến lợi ích của các đại lý nhỏ, nhưng ông ấy chẳng có động thái nào, làm cho mọi người đều ngao ngán. Nếu không sao có thể đợi đến khi có người khác tố cáo, cơ quan chức năng vào cuộc, ông ấy mới biết.”

Thượng Tu Văn dĩ nhiên hiểu rất rõ tình hình mà Phùng Dĩ An nói, nhưng anh ngay từ đầu đã ủy thác toàn quyền cổ phiếu của mình dưới danh nghĩa Ngô Xương Trí, chỉ cùng hợp tác mở công ty đại lý kinh doanh thương mại ở thành phố này, cũng không muốn can dự vào việc kinh doanh cụ thể của Húc Thăng. Ban đầu cố nhiên vì muốn Ngô Xương Trí nắm quyền khống chế cổ phiếu tuyệt đối trong hội đồng quản trị, đem lại quyền lợi rất lớn trong Ủy ban Kinh tế của thành phố J. Quan trọng hơn là, lúc đó lòng anh nguội lạnh, chẳng thiết tha với bất cứ thứ gì.

Sau đó, trong tay cậu anh, Húc Thăng phát triển thuận lợi đến một quy mô nhất định, con trai của Ngô Xương Trí là Ngô Úy và hai người con rể đều là lãnh đạo cấp cao trong doanh nghiệp, chia nhau quản lý những bộ phận chủ chốt của công ty. Thượng Tu Văn ngoài lợi nhuận hằng năm ra, không muốn tham gia vào đó.

Ngô Xương Trí lại rất xem trọng ý kiến của anh, mỗi lần phải ra quyết sách lớn, quan trọng, nhất định phải cùng anh bàn bạc. Nhưng Ngô Xương Trí học chuyên ngành tài chính, tốt nghiệp đại học đã được phân về công ty sắt thép quốc doanh – tiền thân của Húc Thăng, từ một nhân viên kỹ thuật dần lên tới chức phó tổng nên đối với từng mắt xích trong khâu vận hành doanh nghiệp sắt thép ông đều rất thành thạo. Ông tự hào là người trong ngành, cũng chẳng ai phủ nhận điểm này. Ông có tư tưởng kinh doanh của ông, hơn nữa vô cùng tự phụ, cố chấp. Thượng Tu Văn không phải lúc nào cũng có thể thuyết phục được ông, phần lớn thời gian, anh chỉ đưa ra ý kiến, không muốn lấy thân phận là cổ đông lớn nhất bắt ép cậu mình phải thay đổi quyết định.

Một mặt, mấy năm nay Húc Thăng phát triển nhanh chóng, nhưng mặt khác, đúng như Phùng Dĩ An nói, sự bảo thủ trong tư tưởng kinh doanh của Ngô Xương Trí và lỗ hổng trong khâu quản lý đã tạo thành nguy cơ ngầm ngày một nhiều, tập trung vào nửa cuối năm ngoái bắt đầu lộ đuôi ra.

Ngô Xương Trí không thể không thừa nhận, Thượng Tu Văn nhiều lần nhắc nhở ông là đúng, còn Ngô Úy càng lúc càng làm ông thất vọng. Ông đành coi trọng Thượng Tu Văn hơn trước, không ngừng gọi anh đến để bàn bạc phương châm kinh doanh tiếp theo, chỉ là tất cả đều đã có chút muộn màng.

Cách nghĩ của Thượng Tu Văn là thu hút đầu tư của Viễn Vọng để chế tài Ngô Xương Trí, sau đó sẽ đảm đương chức tổng giám đốc điều hành để cải tạo lại việc vận hành doanh nghiệp, nhưng không đợi đến lúc kế hoạch của anh thành hiện thực, hàng loạt các động thái của Hạ Tĩnh Nghi khiến tất cả những mâu thuẫn tồn tại trong Húc Thăng bị khơi ra, dồn anh phải ngồi vào vị trí mà anh có muốn khước từ cũng không được.

“Anh Ngụy là người rất thực tế, mấy năm nay luôn bắt đầu chí, bây giờ điều anh ấy từ quản lý chất lượng sang quản lý bán hàng, anh ấy rất hăng hái, hôm qua chúng tôi có nói chuyện điện thoại gần một tiếng, tôi cảm thấy chúng tôi có rất nhiều suy nghĩ giống nhau.”

Thượng Tu Văn đưa tay nắn nắn huyệt thái dương, chỉ “ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa. Phùng Dĩ An phát hiện tâm trí anh không để ở đây, bèn dừng nói chuyện công việc.

“Tu Văn, Lộ Lộ e rằng không chỉ vì chuyện anh không nói cho cô ấy biết về cổ phần, không bàn bạc với cô ấy trước mà đã đảm nhận chức chủ tịch hội đồng quản trị của Húc Thăng mà tức giận đâu, suy cho cùng trước đây cô ấy đâu quan tâm đến việc kinh doanh của anh.”

“Đó chỉ là một trong những nguyên nhân thôi.” Thượng Tu Văn trả lời ngắn gọn, trong khoảnh khắc, chỉ thấy khóe miệng Phùng Dĩ An khẽ nhếch lên một nụ cười bí hiểm, “Dĩ An, nghĩ gì thế hả?”

“Nói thật nhé Tu Văn, chúng ta là cộng sự lâu như vậy, giao tình cũng không phải ít. Nhưng sự việc trước mắt, nếu anh cho phép tôi suy đoán, tôi cũng rất dễ nghĩ đến ân oán, vướng mắc riêng tư giữa anh và Hạ Tĩnh Nghi, đừng nói đến Lộ Lộ nghĩ thế nào, phụ nữ bình thường cũng rất dễ bị chuyện này đây.”

Thượng Tu Văn buông tay xuống, nhìn thẳng phía trước, nói với giọng bình thản: “Dĩ An, Lộ Lộ không phải là phụ nữ bình thường.”

“Lộ Lộ có thể rất rộng lượng rất lý trí, nhưng anh đừng xem vợ mình là một thánh nhân có thể bao dung mọi thứ, nếu cô ấy yêu anh, dĩ nhiên sẽ không

thể chấp nhận anh có quan hệ không rõ ràng với người phụ nữ khác.”

“Đó là chuyện đã kết thúc từ lâu rồi.”

“Tôi hiểu cách sống và ý chí của anh, không có ý nói anh có gì mờ ám với Hạ Tĩnh Nghi. Nhưng lần đó Hạ Tĩnh Nghi đến công ty tìm anh, tôi đã nhận ra mối quan hệ không bình thường giữa hai người. Cái thái độ dò xét mọi ngóc ngách trong văn phòng của chúng ta giống hệt như nữ vương đi thị sát dân tình. Đúng lúc hai người vừa đi ăn trưa trở về thì lại bị Cam Lộ bắt gặp. Anh đừng nói với tôi là, anh không thấy ánh mắt không chút thiện cảm mà Hạ Tĩnh Nghi nhìn vợ anh. Nếu là mối quan hệ đã kết thúc từ lâu, cô ta thật chẳng cần phải tỏ ra như thế. Những thứ tôi có thể nhận ra, làm sao Cam Lộ không có cảm giác gì được?”

Chuyến viếng thăm đột ngột ngày hôm đó của Hạ Tĩnh Nghi và sự gặp gỡ bất ngờ với Cam Lộ dưới văn phòng công ty anh, Thượng Tu Văn dĩ nhiên nhớ rất rõ.

Hạ Tĩnh Nghi nhìn khắp lượt khu văn phòng mở có phần chen chúc bằng một thái độ kỳ lạ, không chút để tâm đến ánh mắt hiếu kỳ của nhân viên trong công ty, tia nhìn quét qua tất cả mọi người, sau đó bước vào văn phòng mà anh và Phùng Dĩ An dùng chung, ánh mắt dừng ở bức ảnh đặt trên bàn làm việc của anh.

Đó là hình ảnh và Cam Lộ chụp chung trong chuyến đi trăng mật đến Maldives, anh vận áo sơ mi màu trắng, Cam Lộ mặc chiếc đầm hoa maxi dài, hai người ngồi ở ban công lộ thiên trên biển, tay anh choàng qua vai cô, ánh hoàng hôn vàng rực phủ bóng lên hai người, Cam Lộ hướng mắt ra xa cười tươi như hoa, còn anh thì chăm chú nhìn nụ cười rạng rỡ đó, khoe miệng khẽ mỉm cười. Tấm hình này là do Thượng Thiệu Côn chụp, anh và Cam Lộ rất thích nó.

Phùng Dĩ An dĩ nhiên nhận ra tia nhìn khác lạ của Hạ Tĩnh Nghi, anh đồng cảm nháy mắt ra hiệu với Thượng Tu Văn rồi rút lui.

“Tĩnh Nghi, hôm nay đột nhiên đến đây có chuyện gì không?”

Hạ Tĩnh Nghi cười mà như không cười, lại nhìn khắp văn phòng nhỏ xíu của anh, sau đó ánh mắt dừng lại trên gương mặt anh: “Chúng ta nói chuyện ở đây à? Hay là tìm một chỗ nào đó yên tĩnh hơn đi, sắp đến giờ ăn trưa rồi còn gì.”

Thượng Tu Văn thật sự không muốn cô ta ở lâu trong công ty mình nên gật đầu đồng ý. Hai người lái xe đến một nhà hàng Tây, sau khi gọi món, Hạ Tĩnh Nghi chỉ ăn một chút, rồi hình như thờ dãi: “Tu Văn, em không ngờ anh bây giờ lại yên phận với việc kinh doanh nhỏ như vậy.”

“Mọi người có thể thích nghi với nhiều môi trường khác nhau đâu phải là chuyện gì xấu.” Thượng Tu Văn thủng thẳng nói.

Đợi đến lúc Hạ Tĩnh Nghi đề xuất An Đạt trở thành nhà cung cấp vật liệu thép xây dựng cho dự án đầu tư sắp được triển khai ở thành phố này của Tỷ Tân, anh nhất quyết cự tuyệt: “Tĩnh Nghi, nếu em không phải lần đầu tiên chủ trì dự án cho Tỷ Tân thì cũng nên biết rõ, sự đầu tư quy mô như thế, không cần phải đàm phán hợp đồng cung ứng với một công ty đại lý, trực tiếp để các xưởng sản xuất tham gia đấu thầu là được rồi.”

“Anh cho rằng em có thể hợp tác với cậu anh sao?” Cô cười nhạt.

“Em chẳng có lý do gì để hận ông ấy, năm đó ông ấy và em chẳng có xung đột lợi ích gì, tất cả những gì ông ấy làm đều vì anh.”

Hạ Tĩnh Nghi hừ một tiếng, không muốn nhắc đến Ngô Xương Trí nữa: “Anh là vì đề nghị đó đến từ em nên mới từ chối đúng không?”

“Sai.” Anh bình thản trả lời, “Đối với anh, làm ăn là làm ăn, chỉ có hợp lý hay không, không tồn tại yêu ghét cá nhân.”

“Anh thay đổi rồi Tu Văn à.” Hạ Tĩnh Nghi mở to đôi mắt đẹp chăm chú nhìn anh, “Từ khi chúng ta gặp lại nhau lần đầu tiên, anh luôn dùng thái độ và lời nói khách sáo với em. Em đành phải đoán rằng, anh luôn rất hận em.”

“Anh chưa bao giờ hận em, Tĩnh Nghi à, chứ đừng nói là luôn, chuyện quá khứ hãy để cho nó ngủ yên.” Anh bật cười, “Nhìn thấy em bây giờ thành công trong sự nghiệp, anh rất mừng cho em.”

“Nhưng nhìn bộ dạng an phận thủ thường, già nua cằn cỗi của anh em không vui chút nào. Sao anh lại không nắm bắt cơ hội này để làm lại sự nghiệp, bán sức cho cậu anh thì phát triển được bao nhiêu chứ. Lần trước ở thành phố J, em đã nói với anh rồi, anh có giúp ông ấy thì cũng chẳng thể cải thiện cục diện của Húc Thăng.”

“Anh rất hài lòng với cuộc sống hiện nay của mình, không định thay đổi bất cứ điều gì. Còn với Húc Thăng, anh có thể hiểu em đang đứng trên lập trường làm việc cho Tỷ Tân.”

Hạ Tĩnh Nghi cười nhạt: “Tu Văn, nếu anh không nhấn mạnh anh hài lòng với cuộc sống hiện nay như vậy, có lẽ em thực sự nghĩ rằng, anh quả là đã quên đi quá khứ.”

Thượng Tu Văn đành gượng cười: “Em luôn thích suy đoán dựa vào trực giác nhỉ, có thể có được kết luận không bình thường đấy nhưng độ tin cậy thì hơi kém rồi.” Anh nhìn đồng hồ, “Không còn sớm nữa, anh phải về làm việc, đi thôi.”

Hạ Tĩnh Nghi lái xe đưa anh đến phía dưới văn phòng, vừa lúc đó thì gặp Cam Lộ và Phùng Dĩ An đi ra.

Thượng Tu Văn trong giây lát có chút bồn chồn mơ hồ, nhưng nhìn thấy thái độ điềm tĩnh, thản nhiên của Cam Lộ, anh yên tâm trở lại.

Nhưng, hình như cũng chính lần gặp đó lại khiến cho Hạ Tĩnh Nghi có ý nghĩ thăm dò tiếp theo. Cô ta thuyết phục Tín Hòa đứng ra tố cáo An Đạt, hòng để anh quay sang ký hợp đồng với cô, anh ngoài tức giận ra, dĩ nhiên vẫn cương quyết cự tuyệt, đồng thời đẩy mạnh hợp tác với Viễn Vọng, định hoàn toàn thoát ra khỏi Húc Thăng, cắt đứt mọi ý định của Hạ Tĩnh Nghi.

Chỉ là đợi đến khi anh nhận ra mưu đồ của Hạ Tĩnh Nghi không chỉ đơn giản dừng lại ở việc chi phối anh, cũng không chỉ dừng lại ở xưởng luyện thép ở thành phố J thì sự việc đã phát triển vượt ngoài khả năng kiểm soát của anh.

Phùng Dĩ An lái xe ra khỏi thành phố đến đường cao tốc, tiếp tục nói: “Bây giờ quay đầu nhìn lại, tôi đoán chính cô ta là người thao túng Tín Hòa tố cáo An Đạt cung cấp cốt thép kém chất lượng, còn việc cung cấp tư liệu lần này, đưa những việc mờ ám của Ngô Ủy ra ánh sáng, ngoài cô ta ra thì còn ai khác nữa. Nếu chỉ vì một xưởng luyện thép thì không cần phải lôi cả An Đạt vào mới phải. Tôi chỉ có thể đoán định, hoặc cô ta hận anh, muốn báo thù, hoặc cô ta vẫn còn yêu anh.”

Thượng Tu Văn im lặng, anh không nghĩ rằng một Phùng Dĩ An đang gặm nhấm nỗi đau thất tình trong một thời gian dài như vậy lại có thể sáng suốt phân tích được mờ mịt bong bóng mà mình đang gặp phải, nhưng anh không thể không thừa nhận, có những chuyện Phùng Dĩ An nói trùng phóc. Đây không phải là những chuyện cần đầu óc suy nghĩ phức tạp, chứ đừng nói đến người vô cùng thông minh, luôn có sở trường phân tích suy luận như Cam Lộ.

Phùng Dĩ An rõ ràng hiểu sự im lặng của Thượng Tu Văn theo cách của mình: “Tu Văn, Lộ Lộ luôn lý trí, biết lý lẽ, không giận anh lâu đâu.”

“Nếu cô ấy giận tôi thì có lẽ tôi còn yên tâm được một chút.” Thượng Tu Văn thở hắt ra, trước mắt anh chợt chòn gương mặt bình thản cố ý và đôi mắt đầy đau buồn của Cam Lộ.

“Cô ấy phản ứng dữ dội như vậy, chứng tỏ cô ấy rất quan tâm đến anh. Anh mà gặp một người phụ nữ thờ ơ trong mọi tình huống thì còn khổ hơn.”

Thượng Tu Văn dĩ nhiên biết Phùng Dĩ An muốn ám chỉ điều gì, nhưng lúc này anh chẳng có tâm trạng để thảo luận chuyện này với người khác, chỉ cười gượng gạo rồi ngã người ra sau ghế, nhắm hai mắt lại, không nói gì thêm nữa.

Cam Lộ thế là sống ở căn hộ của Phùng Dĩ An. Cô nhanh chóng phát hiện, ở đây ngoài không có Ngô Lệ Quân ra, cơ bản chẳng khác gì cuộc sống lúc trước của cô.

Không biết Thượng Tu Văn hôm đó đã chạy tới chạy lui mấy lần, nhưng ngày hôm sau khi Cam Lộ vừa từ phòng ngủ bước ra phát hiện phòng ốc đã được sắp xếp đầu ra đó, những đồ dùng sinh hoạt anh hầu như đều mua đủ hết, từ bàn chải, kem đánh răng, dép lê, khăn, chăn gối, đến thức ăn, trái cây chất đầy trong tủ lạnh, đều là những thứ trước đây cô rất thích ăn.

Đến 3 giờ chiều, chị Hồ giúp việc lấy chìa khóa mở cửa vào, tay xách đầy thức ăn, cô cũng không thấy ngạc nhiên nữa.

Chị Hồ vui mừng nói: “Tiểu Cam, chúc mừng cô.”

“Chúc mừng gì ạ?” Lời vừa nói xong cô cũng giật mình hiểu ra, ngượng ngùng nở nụ cười, thầm thừa nhận mấy hôm nay mình đã trở nên đàn độn đi rất nhiều.

“Tiểu Thượng nói với tôi, cô có thai rồi, ở đây đi làm tiện hơn, sau này sẽ sống ở đây. Cậu ấy nói cô đã quen ăn thức ăn tôi nấu, nên bảo tôi đến đây chăm sóc cô. Tiểu Thượng thật chu đáo, còn nói với tôi mấy hôm nay khẩu vị của cô không tốt, bảo tôi nấu mấy món nhiều dinh dưỡng và ít dầu mỡ cho cô, còn đưa thực đơn hàng ngày cho tôi tham khảo nữa đấy.”

Cam Lộ vờ tươi tỉnh hỏi: “Vậy ai nấu cơm cho mẹ?”

“Sở trưởng Ngô cũng bảo tôi sang đây, bà ấy nói sẽ tìm một người giúp việc khác, bây giờ chăm sóc cô là quan trọng nhất mà.” Chị Hồ thoăn thoắt sắp xếp những thứ mang đến, “Hôm nay tôi đến sớm, đi xung quanh xem rồi, gần đây có một chợ rau rất lớn, mua rau quả rất thuận tiện, cô muốn ăn gì cứ nói với tôi.”

“Cảm ơn chị Hồ.”

“Cảm ơn gì chứ. Tiểu Cam này, mẹ chồng cô tốt lắm đấy. Nhưng người trẻ thường thích tự do. Nhớ năm đó lúc tôi mang thai đứa con đầu lòng...”

Chị Hồ vừa bận rộn luôn tay luôn chân vừa nói chuyện rôm rả, khiến cho ngôi nhà rộng lớn lạnh lẽo có thêm chút sinh khí. Cam Lộ nghe tiếng được tiếng mất, chỉ cảm thấy sự sắp đặt này của Thượng Tu Văn khiến cho việc bỏ nhà ra đi của cô càng lúc càng trở thành một trò nhông nhèo vô vị, đúng là dở khóc dở cười, nhưng cô chẳng buồn nói gì.

Mấy ngày liền tinh thần cô mệt mỏi, miệng nhạt thêch, càng không có tâm trạng để chăm sóc bản thân. Hôm qua cô ngủ mê man, Thượng Tu Văn đi lúc nào cô cũng không biết. Ngủ đến khi bụng đói cồn cào, cô mới xuống lầu mua ít thức ăn, nhưng chỉ ăn được một nửa, lại có cảm giác buồn nôn, khó khăn lắm mới cố nén không nôn ra tiệm của người ta, vội vàng đặt xuống đĩa xuống quay về nhà. Buổi tối đi ngủ, cô cũng trải đại tấm drap giường lên, mở tấm chăn bông mới mua ra đắp lên người, cứ thế là ngủ, cơ bản là chẳng có chút sức lực để làm việc nhà.

Bây giờ chị Hồ đến đây, nhặt rau hầm canh trước, sau đó dọn dẹp nhà cửa, cô dĩ nhiên không ngăn cản, cũng không cố chấp, không định bảo chị Hồ ra về, để một mình mình tự sinh tự diệt.

Cam Lộ đến thứ hai đi làm đúng giờ, học kỳ mới đã chính thức bắt đầu. Dù có không khỏe thế nào cũng không thể không làm việc, cô cố nén cảm giác

khó chịu trong người. Dù mệt hơn lúc trước nhưng ngược lại cô chẳng thể ngủ say như hôm đầu tiên, cảm giác vừa mệt mỏi vừa tuyệt vọng.

Hết giờ làm, cô vừa bước ra khỏi cổng trường, Thượng Tu Văn đã đứng chờ sẵn tự bao giờ, một tay anh xách giỏ cho cô, một tay dìu cô, cô đành phó mặc theo anh lên xe.

“Sáng nay có cảm giác buồn nôn không?”

“Có một chút.”

“Có chảy máu cam nữa không?”

“Không.”

“Anh đã đi hỏi bác sĩ, bà ấy nói có lẽ do thời tiết biến đổi khiến niêm mạc mũi co lại, nếu tiếp tục bị chảy máu cam, tốt nhất là đến khoa tai mũi họng khám.”

“Ừm.”

“Bữa trưa ở căn tin trường ăn có được không? Nếu không anh bảo chị Hồ đến trường đưa cơm trưa cho em.”

“Không cần đâu.”

Câu chuyện không thể tiếp tục nữa, hai người im lặng suốt quãng đường về, về đến nhà, chị Hồ đã nấu cơm xong, thức ăn bày trên bàn đều là những món ngày thường cô rất thích ăn. Dù không thèm ăn, cô cũng ráng ăn chút canh và nửa chén cơm. Ăn cơm xong, cô theo thói quen định dọn dẹp bát đĩa thì Thượng Tu Văn ngăn cô lại: “Để anh.”

Thượng Tu Văn từ trước đến nay chưa hề mó tay vào việc nhà, nhưng cô cũng chẳng buồn khách khí với anh, lập tức rửa tay rồi trở về phòng.

Căn phòng ngủ đã được chị Hồ dọn dẹp sạch sẽ, chăn gối trên giường do Thượng Tu Văn mua trong lúc vội vàng, dù vừa nhìn là biết ngay không hề rẻ nhưng chẳng hợp chút nào với rèm cửa, tường trong phòng, càng tăng thêm cảm giác ở nhờ, tạm bợ trong cô.

Cam Lộ dời cây đèn đứng ra gần sát cửa ban công, cô ngồi bên cửa, mở sách giáo viên, giáo án ra, soạn và học thuộc giáo án, chuẩn bị nội dung cho các tiết dạy trong tuần như thường lệ. Cô luôn không thể chấp nhận việc không chuẩn bị bài giảng, chỉ dựa vào kinh nghiệm dạy học, cho dù là dạy những nội dung đã thuộc nằm lòng, mà phải kết hợp với trình độ của học sinh và tiến độ bài dạy. Hướng hồ đang trong giai đoạn thử nghiệm cải cách chương trình học, tổ bộ môn phân cho cô một phần nội dung dạy thử, cô cần phải nộp báo cáo trong học kỳ này nên không muốn làm qua loa cho xong chuyện.

Một lát sau, Thượng Tu Văn bước vào: “Lộ Lộ, sang phòng làm việc đi, ngồi đây rất dễ bị mệt đó.”

Cô để tập giáo án trên đùi, quả thật không phải là tư thế thoải mái gì cho lắm. Không đợi cô nói gì, Thượng Tu Văn đã đến thu dọn đồng sách vở cô đang bày ra, rồi dìu cô đứng lên.

Cô đành gượng cười: “Em chưa đến mức đi lại khó khăn mà.”

Mấy hôm nay cô chẳng hề có ý định sang tham quan các phòng khác trong ngôi nhà này, bây giờ đi theo Thượng Tu Văn vào phòng làm việc, cô mới phát hiện căn phòng này có cùng ban công với phòng ngủ, bài trí rất đơn giản, kệ sách dựa sát tường trông hươ hoác, trên bàn làm việc có máy tính và những sách cô thường dùng tới, chắc chắn là Thượng Tu Văn đem đến cho cô.

“Cảm ơn anh.” Cô đứng là trong lúc nóng giận, vội vã đi quên mang sổ sách này theo đang tính xem có nên mua lại hay không thì anh lại đem đến cho cô.

Thượng Tu Văn nở nụ cười gượng gạo: “Đừng khách sáo.”

Cô tiếp tục chuẩn bị bài giảng, gần một tiếng sau, Thượng Tu Văn lại bước vào: “Anh đưa em đi dạo một lát nhé, đừng ngồi một chỗ lâu như thế.”

Anh vẫn cái cách chăm sóc chu đáo đó khiến cô chưa xót. Cô cúi đầu im lặng một lát, sau đó mặc áo khoác theo anh xuống lầu.

Bên cạnh tòa nhà chung cư này có một cái hồ nhỏ, thành phố này tuy sông hồ dày đặc, có những hồ rất nổi tiếng nhưng khu vực trung tâm sầm uất lại rất ít hồ, lại thêm một quảng trường xanh ngắt, không chỉ là điểm thu hút người mua của các tòa nhà mọc sừng sững xung quanh mà còn là nơi tụ tập thư giãn của người dân thành phố. Bây giờ đã là cuối đông, trời vẫn lạnh lẽo, trên quảng trường chỉ còn một tốp phụ nữ trung niên đang thích thú múa theo nhạc, nhiều trò chơi dành cho trẻ con như xe điện đung nằm im lìm ở một góc.

Thượng Tu Văn và Cam Lộ đi bộ dọc bên hồ, mặt nước hồ sóng sánh phản chiếu ánh đèn rực rỡ từ các tòa nhà cao tầng, cứ dập dờn không ngớt theo từng đợt gió thổi. Người tản bộ không nhiều, âm thanh huyền ảo của đủ loại xe cộ trên con đường lớn cách đó không xa càng khiến cho nơi này yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Thượng Tu Văn nắm tay Cam Lộ, cô hơi co tay lại, nhưng để mặc ngón tay lạnh buốt của mình nằm gọn trong lòng bàn tay ấm áp của anh, họ đều mang giày thể thao, đi trên con đường lát gỗ, tiếng bước chân vang lên nhẹ nhàng, đều đều.

“Về chuyện quá khứ, anh nghĩ anh nên nói rõ với em hơn một chút.”

“Tu Văn, lúc nhận được thông báo trúng tuyển vào khoa lịch sử trường Đại học Sư phạm, em rất không vui, vì khó khăn lắm mới thoát khỏi sự uy hiếp của kì thi tốt nghiệp, lại phải tiếp tục nhận các môn học thuộc lòng sau này.”

Thượng Tu Văn không hiểu sao cô lại đột nhiên nói đến chuyện này, nhưng suốt mấy ngày qua đây là lần đầu tiên cô nói với anh bằng giọng ôn hòa như vậy nên anh dĩ nhiên là không cắt ngang lời cô.

“Sau khi bắt đầu vào học thật sự, em mới biết, chỗ phiền phức nhất của lịch sử không phải là phải học thuộc lòng mà là nó có tính không xác định. Hoàng đế của các triều đại trong lịch sử Trung Quốc đều chú trọng tu sử, nên sử học rất phát triển, các tư liệu lịch sử rất phong phú, nhưng lịch sử Trung Quốc vẫn đầy rẫy những câu đố, các tư liệu lịch sử hư hư thực thực, dù đọc dưới góc độ nào đều sẽ có những cách lí giải không giống nhau.”

“Cho nên em mới thật sự có hứng thú với lịch sử đúng không?”

Anh vừa mở miệng hỏi, Cam Lộ hình như có chút ngạc nhiên, nghiêng đầu nghĩ ngợi, khóe miệng hơi động đậy, nhưng cuối cùng không cười nổi, “Em đang muốn nói gì vậy nhỉ, haizzz, em hơi lạc đề rồi thì phải, thật ra em chỉ là muốn nói, thời gian làm cho lịch sử trở nên mơ hồ, cho dù có nghiên cứu thế nào, cũng không thể hoàn toàn là sự thật. Cụ thể đến lịch sử của mỗi người, đó càng thuần túy là chuyện rất riêng tư. Không ai là không giữ chút gì đó cho riêng mình, còn anh, anh đã bỏ lỡ thời gian thích sắp xếp để nói với em về quá khứ của anh, bây giờ em không còn hứng thú đi nghiên cứu lịch sử của anh nữa.”

“Lộ Lộ, nếu em đã không muốn nghe giải thích, xin lỗi.” Giọng Thượng Tu Văn trầm xuống, mang chút chua chát, “Vậy thì, cứ xem như đứa con này là một sự khởi đầu hoàn toàn mới của hai chúng ta, chúng ta tiếp tục vui vẻ sống với nhau nhé.”

“E rằng đứa con này không thể cho cuộc hôn nhân đầy nghi vấn một sự khởi đầu hoàn toàn mới được. Em cũng kể chút quá khứ của em vậy.” Cam Lộ chần chờ một lát, “Trước đây em kể cho anh nghe chuyện lúc còn nhỏ, nhưng em rất ít khi nhắc đến mẹ em đúng không?”

“Bởi vì cha mẹ em ly hôn đúng không?”

“Ly hôn? Không, em không hận họ vì đã ly hôn. Từ lúc em bắt đầu hiểu chuyện, tình cảm giữa cha mẹ đã không tốt, trước khi ly hôn, họ thường cãi nhau rất kịch liệt, rất thường xuyên. Họ không muốn cãi nhau trước mặt em, luôn là sau khi em ngủ, họ đóng cửa phòng lại, cố gắng hạ giọng thấp nhất có thể. Nhưng cãi nhau ấy mà, rõ ràng là chẳng thể nào xảy ra trong lặng lẽ.” Cam Lộ nhìn xa xăm, gượng cười, “Em đứng ngoài cửa phòng họ nghe trộm không chỉ một lần, sợ đến phát run, nhưng hoàn toàn không biết làm thế nào để họ dừng cãi nhau nữa.”

Cô mơ màng nhìn phía trước, nhớ lại cô bé đứng ngoài cửa phòng đóng chặt, nghe tiếng cãi cọ và tiếng đồ vật vỡ loảng xoảng từ bên trong vọng ra, ánh trăng lạnh lẽo hắt vào nhà qua cửa sổ, thành một vệt ánh sáng dài hẹp, còn cô đứng nơi vệt sáng đó, tay bầu chặt vào gấu áo ngủ, cô đơn và bất lực.

Dường như từ đó trở đi, cho dù đã trưởng thành thế nào, dù đã học được cách trấn tĩnh trước mọi việc bất ngờ xảy đến thì cô vẫn giữ thói quen bầu chặt gấu áo những lúc căng thẳng.

Thượng Tu Văn trước đây từng vừa xem ảnh cũ của Cam Lộ, vừa nghe cô kể những câu chuyện thú vị thuở ấu thơ, ví dụ như cha cô dẫn cô đi chơi mấy lượt xe buýt ra ngoại ô bắt bướm về làm tiêu bản, rồi lỡ chuyến xe cuối cùng cuộc bộ về nhà thế nào.... Cô gần như không nhắc gì đến mẹ, chỉ nói qua loa về việc cha mẹ đã ly hôn mà không thể hiện bất cứ cảm xúc gì, không ngờ cô cũng có những ký ức không vui như vậy, anh biết cô hiện giờ không cần sự an ủi của anh, chỉ xót xa nắm chặt lấy tay cô.

“Họ vì sao lại cãi nhau, em không nấy ấn tượng, nhưng em nhớ rất rõ một câu nói của mẹ. Mẹ nói với cha rằng: “Anh đừng mong dùng con gái để níu kéo tôi, nếu không phải vì Lộ Lộ, tôi còn đứng đây nhiều lời với anh sao?” Cô quay sang nhìn Thượng Tu Văn, “Hôm trước em hình như đã nói câu đại loại như thế với anh.”

Thượng Tu Văn có thể cảm nhận được mồ hôi lạnh tứa ra từ tay của cả hai: “Lúc tức giận nói không lựa lời là chuyện thường tình, em có lý do để giận anh, anh không để bụng câu nói đó đâu, em cũng đừng để những chuyện không vui trong lòng như vậy.”

Cam Lộ không tỏ thái độ gì, lại nhìn về phía trước: “Em luôn cho rằng mình rất lý trí, thấu tình đạt lý hơn những đứa trẻ khác, có thể bình tĩnh đón nhận việc cha mẹ ly hôn, chấp nhận cuộc sống mới của mẹ, dù sao mẹ và cha cũng không thể đi chung đường, miễn cưỡng nhau cũng chẳng ích gì, chỉ càng thêm chán ghét nhau mà thôi. Nhưng hôm trước vừa nói xong với anh câu đó, em chợt phát hiện ra, em chưa từng quên mẹ đã bỏ rơi em, cứ canh cánh trong lòng mãi.”

“Mẹ em rất quan tâm đến em mà, lần đó sau khi em dẫn anh đến gặp mẹ, mẹ đã gọi cho anh nói nếu công việc cần giúp gì cứ đến tìm mẹ, mẹ hi vọng anh có thể cho em cuộc sống tốt hơn.”

Cam Lộ sững người, nhưng lập tức cười: “Mẹ em rất có mắt nhìn người, nhưng cũng bị anh giấu nhem giống như em, cứ nghĩ rằng anh chỉ làm ăn nhỏ, cần có người nâng đỡ, xem ra em cũng không việc gì phải bận tâm.”

“Lộ Lộ...”

Cam Lộ không để ý đến anh, tiếp tục nói: “Đúng vậy, mẹ rất quan tâm đến em, thật ra mẹ muốn bỏ thứ gì là bỏ được ngay, chỉ có em là mẹ không thể nào bỏ được. Nếu không phải là có em, mẹ có thể nói là chẳng có ràng buộc gì, có thể sống thanh thản hơn một chút. Năm đó bà lẽ ra đã đi di dân cùng với một người đàn ông điều kiện rất tốt, tuổi tác tương xứng rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nói chỉ sợ đi rồi thì tình cảm mẹ con sẽ ngày một xa cách, cuối cùng không đi nữa. Em biết rất rõ mẹ đối xử với em rất tốt, có lúc thậm chí có thể nói là dễ dàng em, nhưng em không muốn quá gần gũi với mẹ. Không

biết là vì cha em hay là vì nỗi sợ hãi và căm ghét lúc nhỏ đã hằn sâu trong tim.”

Giọng nói cô nhẹ nhàng, từ tốn, chẳng khác gì so với thường ngày, hình như đang nhớ lại những chuyện cũ với tâm thái nhẹ nhàng, nhưng Thượng Tu Văn vẫn nhận ra ý tứ trong lời nói của cô.

“Lộ Lộ, hoàn cảnh của chúng ta không giống với cha mẹ em, anh yêu em mà.”

“Cha em cũng rất yêu mẹ em, mẹ hiểu rõ điều này hơn bất cứ người nào khác. Nhưng có ích gì cơ chứ?” Cô cười buồn bã, “Thứ cha cho mẹ thì mẹ lại không cần, còn thứ mẹ cần, cha lại không thể cho. Tình yêu ấy mà, chỉ khi có sự đồng cảm, trân trọng của cả người cho và người nhận thì mới có ý nghĩa. Tình yêu của anh... rất đặc biệt, em không tài nào hiểu nổi, có thể cũng không dám nhận.”

Lời nói dứt tình thẳng thắn này khiến Thượng Tu Văn đứng khựng lại, cầm hai tay Cam Lộ lên, nhìn vào mắt cô: “Anh biết, sau khi anh thẳng thắn nói ra, em sẽ chỉ nghĩ ngợi càng nhiều hơn. Bây giờ em hiểu nỗi khổ có một số chuyện không thể nói ra rồi chứ.”

Cam Lộ lắc đầu cười mà như không cười: “Anh chắc hẳn em là một con ngốc không biết tí gì thì sẽ vui hơn đúng không?”

Thượng Tu Văn bắt lặc: “Với sự thông minh của em, Lộ Lộ à, em có tự nguyện trói buộc với người đàn ông có quá nhiều chuyện quá khứ không? E rằng anh thẳng thắn ngay từ đầu, em sẽ rời xa anh ngay.”

“Em phải thừa nhận, anh biết trước tất cả những phản ứng có thể của em, Tu Văn ạ. Nếu không phải cô người yêu cũ thân yêu của anh bỗng dưng nhảy vào, em chắc sẽ luôn ở trong tầm kiểm soát của anh rồi.”

“Là anh không đúng, anh chỉ là,” Thượng Tu Văn ngăn ngữ, hạ thấp giọng, “Anh chỉ là không muốn bỏ lỡ em, càng sợ sẽ vuột mất em”

“Ồ, nếu bây giờ vẫn còn nói những lời này, anh thật là đang si nhục trí khôn của em đấy. Anh sợ gì chứ? Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, em từ trước đến nay căn bản là chưa từng thoát ra khỏi kế hoạch của anh. Bây giờ nghĩ lại, em thật sự cảm thấy vừa sợ hãi vừa vinh dự, em có tài cán gì đáng để cho anh phải hao tâm tổn trí như thế.” Cam Lộ cười không thành tiếng, cười đến nổi vai rung lên, nhưng không có chút gì là vui vẻ.

“Đừng tưởng tượng mọi hành động của anh đều có mục đích xấu, Lộ Lộ, những chuyện đó thật sự đã qua rồi, anh chỉ không muốn em cứ bị vây khốn bởi những chuyện cũ đó.”

“Không ai có thể hoàn toàn đoạn tuyệt với quá khứ. Nói thẳng ra, nếu chúng ta không phải là vợ chồng, em đã có thể hiểu anh. Đổi lại là em, em cũng sẽ không chủ động kể với người khác. Không phải ai cũng diễn được vai cha cố, có thể khoan dung, thông cảm vô điều kiện.”

“Anh không có tư cách để xin em tha thứ vô điều kiện, cho dù em đã không còn tin anh nữa, anh cũng vẫn nói với em rằng, Lộ Lộ, anh kết hôn với em là vì yêu em”

“Yêu bằng cách này sao? Em sẽ không cảm ơn anh vì anh đã chọn em đâu.” Nụ cười nở trên khóe miệng cô càng lúc càng thê lương, chua chát.

“Chúng ta còn rất nhiều thời gian, em cho anh một cơ hội, chúng ta sẽ xây dựng lòng tin lại từ đầu.”

“Xin lỗi, anh vừa nói đến còn rất nhiều thời gian, em nghe mà càng thấy tuyệt vọng hơn.”

Giọng nói lạnh tanh của Cam Lộ khiến Thượng Tu Văn hựt hẫng: “Lộ Lộ, em có thể đừng nghĩ thế không?”

“Em còn có thể nghĩ gì được nữa? Khi lần đầu tiên anh nói về chuyện có con, em thật sự đã rất do dự. Em không biết mình đã sẵn sàng hay chưa, cũng không biết em có đủ tư cách làm mẹ chưa. Để khắc phục sự do dự này, em cần phải hạ quyết tâm nhiều hơn rất nhiều những gì anh có thể tưởng tượng.” Cô chán nản lắc đầu, ký ức dường như đang nhảy múa trước mắt cô.

“Đây là quyết định của cả hai chúng ta, chính vì muốn mãi mãi chung sống với em, anh mới khát khao một đứa con của chúng ta.”

“Em không muốn uy hiếp anh, nhưng tình cảm bây giờ của chúng ta, thật không có gì đảm bảo sẽ không giống như cha mẹ em, trở thành kẻ thù của nhau, như thế là không công bằng cho đứa trẻ.”

“Anh luôn cho rằng, một người sống cuộc sống như thế nào là do tự mình lựa chọn tự mình nắm bắt, em sao có thể quả quyết là chúng ta sẽ lặp lại cuộc sống của người khác.”

“Em không được tự tin như anh, nhất là bây giờ, em mới phát hiện, cuộc sống mà em sống lại là do người khác chọn cho. Anh lấy em để thỏa hiệp với cuộc sống, bây giờ lại muốn em thỏa hiệp vì con, tiếp tục chung sống với anh.” Không đợi Thượng Tu Văn phản bác, Cam Lộ mỉm cười, “Nếu em không đủ nhân tâm để không cần đứa bé này thì chắc là không có lựa chọn nào khác rồi.”

“Không như em nghĩ đâu mà, anh lấy em là vì...”

“Đừng dừng, đừng nói những lời đó nữa. Sau khi nhìn thấy rõ tất cả mọi chuyện mà còn cần đến sự dỗ dành của anh, chắc là em ngốc đến không thể cứu vãn được nữa rồi.” Cam Lộ ngược mặt lên nhìn anh, nét mặt bình lặng, “Được rồi, trước khi có quyết định cuối cùng, em sẽ không lấy con ra để hờn trách nữa, xin anh thông cảm cho tâm trạng của em, đừng đến kích động em nữa.”

Thượng Tu Văn nắm lấy tay cô: “Lộ Lộ, phán đoán của em là rất không cân bằng cho cuộc hôn nhân hai năm của chúng ta.”

“Về công bằng, chúng ta không cần phải tranh luận nữa, chẳng có ý nghĩa gì.” Cam Lộ tỏ vẻ chán chường, cúi đầu nhìn bóng mình trải dài trên mặt đất. “Em bây giờ chỉ có thể cố hết sức không nghĩ về cuộc sống trong hai năm này, nếu không ngoài khâu phục anh ra, em chẳng có chút tự tin nào để nói. Về thôi, em mệt rồi.”

Họ quay về nhà, Thượng Tu Văn vẫn nắm tay Cam Lộ, hơi ẩm của anh truyền sang tay cô, vai cô tựa vào bắp tay phải của anh, bóng họ nghiêng nghiêng trong ánh chiều tà, một cao một thấp đi bên nhau.

Cảnh tượng này chẳng khác gì so với những lần dạo bộ trước của họ.

Thế nhưng, tất cả đã khác rồi – Cam Lộ có thể cảm thấy tay Thượng Tu Văn nắm chặt lại, tay cô bị siết chặt trong lòng bàn tay anh. Sức mạnh đó đủ để cô cảm thấy đau, nhưng cô không nói lời nào, để mặc anh dùng sức nắm lấy, dường như cảm giác đau này có thể chế ngự nỗi đau từ tận sâu trong đáy lòng mà cô không muốn đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cỗ Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nếu đây là thứ anh cần

Cuộc sống của Cam Lộ và Thượng Tu Văn gần như trở lại trạng thái bình thường - nếu tương kính như tân có thể xem là một trạng thái bình thường.

Thượng Tu Văn ở ngoài phòng khách, sáng sớm anh dậy đúng giờ, lái xe đưa Cam Lộ đi ăn sáng trước rồi chở đến trường, buổi chiều anh đến sớm đợi cô ngoài cổng, đón cô về nhà. Ăn cơm xong cô vào phòng làm việc, anh ở một phòng khác xử lý công việc; đến 9 giờ, anh bê một cốc sữa vào cho cô, nhìn cô uống hết sau đó cùng cô ra ngoài tản bộ, đến 10 giờ rưỡi, anh nhắc cô ngủ sớm.

Cuộc sống bình lặng đến phát chán ấy kéo dài được ba ngày, Cam Lộ cảm thấy dài như ba năm.

Cô trước nay không phải là người có lòng kiên nhẫn, thế nhưng, bây giờ cô không thể độ sức kiên nhẫn với bất kỳ ai, cơn buồn nôn vào buổi sáng, cơ thể mệt mỏi nếu đứng hơi lâu, ngồi xuống là buồn ngủ, từng biểu hiện đều nhắc nhở cô thai nhi đang lớn lên mỗi ngày trong bụng, đang dần dần thành hình, cô không có nhiều thời gian suy tính thiệt hơn cho cái “quyết định cuối cùng”.

Huống hờ gì cô hiểu rất rõ lòng kiên nhẫn và ý chí của Thượng Tu Văn. Bây giờ nhớ lại lúc mới quen nhau, cô phải thừa nhận rằng, cô có lẽ chưa bao giờ thoát khỏi bàn tay anh.

Trưa nay, Cam Lộ nhận được điện thoại của Tiền Giai Tây.

“A lô, bọn cậu đã làm hòa chưa?”

Cô không biết phải nói thế nào, chỉ ậm ừ.

“Mặt ủ mảy chau như thế làm gì? Được rồi, tớ biết là ông xã cậu chỉ cần dỗ ngọt vài câu là cậu xiêu lòng ngay ấy mà.”

Cô không nén nổi bật cười gượng gạo: “Cậu thật hiểu khả năng này của tớ đấy, Giai Tây.”

“Ai bảo cậu lúc nào cũng nói lý lẽ làm gì. Thời đại này kẻ ích kỷ là quyết đoán nhất. Nhưng nói đi phải nói lại, kết hôn rồi, nhất là sống cùng mẹ chồng, cũng mất đi cái quyền hồn giận vô cớ, muốn sống tiếp thì chỉ còn cách thỏa hiệp với nhau.”

“Rất tốt rất chí khí, lý luận của cậu bây giờ đã từ tình yêu mở rộng đến hôn nhân rồi cơ đấy, có thể lập một diễn đàn để phổ độ chúng sinh được rồi.”

“Có thể phổ độ cho chính mình đã là công đức vô lượng không gì sánh bằng rồi, nói gì đến chúng sinh?” Tiền Giai Tây cười ha hả, “Tớ ghét nhất là mấy bà nẩy cô trong mục nhỏ to tâm sự trên báo, trên truyền hình. Ô đúng rồi, dĩ nhiên là trừ đàn chị La Âm của chúng ta. Gần đây chị ấy chuyển sang phụ trách tạp Thành Châu rồi, chuyên mục tình cảm mà chị ấy phụ trách thật đáng để xem, vừa sâu sắc vừa hài hước, viết rất tuyệt.”

Tiền Giai Tây từng gặp và chuyện trò với La Âm, lại học chứng trường Đại học Sư phạm nên tự nhiên có vài phần thân mật. Cam Lộ mỗi buổi chiều đều xem báo ở trường, rất có ấn tượng với La Âm. Cô phụ trách mục nhỏ to tâm sự rất lâu rồi, loại chuyên mục bán sự riêng tư trong cuộc sống và tình cảm của những người bình thường đó một dạo tràn lan khắp các mặt báo, nhưng La Âm vẫn là tinh anh trong số đó. Lối viết của cô táo bạo, nhưng không viết những câu chuyện lá cải để thu hút người đọc, thuật người thuật việc đều giữ thái độ khách quan không thêm bớt, không thiên vị, nhất là lời bàn đăng sau mỗi câu chuyện, vừa thâm trầm tình người vừa vô cùng đặc sắc, rất nổi tiếng ở thành phố này.

“Cậu luôn có tầm nhìn cao, thứ gì cũng không lọt được vào pháp nhãn, cậu đã ca tụng cô ấy như vậy, tớ phải mua xem mới được.”

“Áy, nói cho cậu biết một chuyện, Lý Tư Bích hôm qua tính bơ như không đến đài truyền hình làm việc trả phép rồi đấy.”

Cam Lộ chẳng có hứng thú gì với tin này, nhưng cũng không muốn làm Tiền Giai Tây mất hứng: “Cô ta cũng không thể trốn tránh không gặp ai mãi được, chỉ càng khiến người khác nghĩ có tật giật mình, chỉ bằng thứ gì nên làm thì làm. Hành tẩu giang hồ, mặt dày một chút, mới tránh được họa giùm đao, dù sao bây giờ cũng không đến nỗi có nhà báo theo đuôi cô ta.”

Tiền Giai Tây lại cười ha ha: “Nói là nói vậy nhưng đài vẫn tạm dừng chương trình của cô ta. Tin hót trên mạng không ngừng thay đổi, ai cũng dừng hy vọng mãi mãi chiếm được lòng hiếu kỳ của mọi người. Nếu chị dâu cậu tự nguyện nhường cô ta một bước, cô ta có lẽ còn đất dung thân; nếu có người đổ thêm dầu vào lửa, cô ta có giả vờ thế nào, e rằng một thời gian dài cũng rất khó xóa tan ảnh hưởng từ chuyện này.”

Cam Lộ nghĩ Ngô Ủy đang gặp phải rắc rối to, đã không còn đơn thuần là lực đực trong gia đình, còn chưa biết Trần Vũ Phi sẽ xử trí anh ta thế nào, huống hồ Lý Tư Bích. Cô thờ dài ngao ngán: “Mọi người đều tự đi tìm hạnh phúc của mình thì hay biết mấy.”

“Áy, cậu bây giờ càng nói càng giống như vợ chính ấy nhỉ, là bà lớn rồi đấy.”

Cam Lộ bị Tiền Giai Tây làm cho dở khóc dở cười: “Được rồi được rồi, tớ phải đi căn tin rồi, hôm nào rảnh rồi cùng ăn com đi.”

Tán dóc với Tiền Giai Tây Cam Lộ luôn cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cô lại không đủ dũng khí kể cho bạn thân mình nghe về hoàn cảnh khó khăn của mình lúc này. Một người chồng có quá khứ bí mật và trải nghiệm tình cảm phức tạp, một đứa bé thành hình không đúng lúc, ai có thể thay cô quyết định đây.

Nhưng tán dóc như vậy hình như cũng khiến cô nhẹ lòng đi một chút. Đặt điện thoại xuống, Cam Lộ nhìn đồng hồ, vội vàng đeo phù hiệu vào rồi đi xuống căn tin học sinh, hôm nay là đến lượt cô tuần tra tình hình kỷ luật ở căn tin.

Căn tin học sinh rộn ràng, huyền ảo hơn cả chợ rau, Cam Lộ đi đi lại lại theo các lối đi giữa bàn, ngoài phải lên tiếng nhắc nhở về việc lãng phí vô độ hay những hành vi quá trớn của học sinh ra, thì chẳng còn gì để quán chúng. Cô trước sau đều cảm thấy quy định của trường này thật quá nghiêm khắc, lúc ăn com mà phải có giáo viên đi tuần, thì thật chẳng xem chuyện tự giác của học sinh ra gì.

Chưa đi được một vòng, dạ dày cô đã quặn lên, cô đành ôm bụng bước vội ra khỏi căn tin. Mấy ngày gần đây buổi sáng bụng rỗng thế nào cũng cảm thấy buồn nôn, thời gian khác thì không nhất định. Có lúc chỉ cần trong không khí phảng phất một mùi gì đó hoặc nhìn thấy thứ gì hình dạng khả nghi là cơ thể cô lập tức phản ứng ngay, trông nhếch nhác, thảm hại vô cùng.

Cô ngược mặt lên thì gặp ngay Giang Tiểu Lâm, không biết phải nói gì, cô vội chạy qua mặt cô ấy vào nhà vệ sinh gần nhất ở lầu hành chính.

Đội cô súc miệng trở ra, quay lại căn tin học sinh, phát hiện Giang Tiểu Lâm đang nghiêm khắc phê bình một em học sinh không ăn hết com, học sinh đó đang bụng khay thức ăn nghe dạy dỗ với vẻ mặt sợ hãi. Cam Lộ liếc nhìn thấy khay thức ăn của cô bé đồ ăn và com trộn lẫn loạn xạ, vung vãi, không khỏi có chút thương hại, đành bước nhanh tới xen vào: “Nhanh, ngồi xuống ăn hết com đi.”

Cô bé đó như được giải vây, vội vàng ngoan ngoãn rời khỏi đó. Cam Lộ cười: “Cô Giang, sao không đi ăn com đi?”

“Vừa nãy định tìm học sinh này, nói với em ấy về cuộc thi số học, vừa đến đã nhìn thấy con bé đang định đổ nguyên khay com, thực quá đáng mà.”

Cam Lộ lắc đầu cười: “Chẳng có cách nào, dù có áp dụng biện pháp gì, hiện tượng lãng phí cũng không thể ngăn chặn triệt để.”

“Đi thôi, ở đây bọn chúng sắp ăn xong rồi, chúng ta cũng đi ăn đi, tôi đang định bàn với cô về việc điều chỉnh tiết học.”

Hai người bước vào căn tin dành cho giáo viên bên cạnh, đã qua giờ cao điểm dùng bữa trưa, bên trong chỉ còn lác đác vài đồng nghiệp, Giang Tiểu Lâm đi mua com còn Cam Lộ lấy cặp lồng đựng com mang từ nhà đến ra, vừa ăn vừa nói về việc điều chỉnh tiết học.

Cam Lộ vừa cho một miếng nạm bò vào miệng, thì đột nhiên dạ dày lại quặn lên, cô đành nói vội tiếng xin lỗi, đặt tô com xuống rồi lại một lần nữa bước nhanh đến nhà vệ sinh.

Lúc quay lại, cô chẳng còn muốn ăn nữa, phát hiện Giang Tiểu Lâm đã ăn xong, vẫn ngồi ở chỗ cũ chưa đi, đang lật xem một tờ tạp chí, chính là tờ báo Thành Châu mà Tiền Giai Tây nhắc đến.

Cô lấy làm lạ, một người lúc nào cũng tất bật như Giang Tiểu Lâm lại có lúc nhàn nhã như vậy, nghĩ đến lời phê bình học sinh của Giang Tiểu Lâm khi nãy với tình cảnh của mình hiện giờ cô thực sự rất ngại để thừa mứa nhiều thức ăn, nên đành ngồi xuống, cố gắng nhét từng miếng com vào miệng, vừa tìm chuyện để phân tán sự tập trung của mình: “Bạn tôi từng nói với tôi về tờ tạp chí này, báo chuyên mục của La Âm rất thú vị.”

Giang Tiểu Lâm cười: “Đúng đấy, cô ấy là bạn học đại học với tôi, hồi đó tôi và cô ấy còn ở chung phòng ký túc xá nữa cơ, quan hệ rất tốt.”

“Chẳng lẽ cô ấy cũng học toán ư?”

“Cô ấy học khoa ngữ văn, khoa toán chúng tôi rất ít nữ, lúc đó được phân ở cùng với nữ sinh của khoa khác. Không giấu gì cô, tối qua tôi đã đến tìm cô ấy, cuốn tạp chí này là cô ấy tặng tôi đấy.”

Đi tìm bạn bè là chuyện rất bình thường nhưng người bạn này lại phụ trách mục nhỏ to tâm sự, Giang Tiểu Lâm lại cố ý nói ra, hình như là có chút không bình thường. Quả nhiên Giang Tiểu Lâm tiếp tục nói: “Tôi có vấn đề không thể tự quyết định được. Tôi nghĩ cô ấy đã từng gặp rất nhiều trường hợp khác

nhau, nhưng khi nói chuyện với cô ấy, cô ấy nói với tôi rằng, hoàn cảnh và cách lựa chọn của mỗi người là độc nhất vô nhị, cô ấy có thể lắng nghe, nhưng rất hiếm khi có thể đưa ra ý kiến cụ thể, càng không thể quyết định giúp họ.”

Cam Lộ mỉm cười: “Chính xác, có rất nhiều việc chỉ có mình mới quyết định được.”

“Kể cho cô nghe chút chuyện riêng, cô không bận lòng chứ.”

Cam Lộ mỉm cười gật đầu.

“Bạn trai của tôi, là người lần trước cô gặp đó, đã đề cập đến chuyện kết hôn với tôi.”

Cam Lộ dĩ nhiên còn nhớ người đàn ông có đứa con gái đáng yêu đó, cũng nhớ cả những lời mà Giang Tiểu Lâm từng tâm sự với cô, bất giác do dự: “Chị đồng ý chưa?”

“Tôi đồng ý rồi, chúng tôi đã thống nhất ngày 8 tháng 3 đi làm giấy đăng ký kết hôn, nếu đến lúc đó không hỏi hạn thì... Tôi đoán mình sẽ không làm được cái việc nói đó rồi hỏi hạn đó.”

Cam Lộ ngẩn ra rồi nói liền sau đó: “Chúc mừng chị.”

“Cám ơn. Không giấu gì cô, quyết định này không dễ dàng chút nào.”

Cam Lộ nhớ lại yêu cầu người đàn ông đó từng đề xuất với Giang Tiểu Lâm, com trong miệng càng nuốt không vô, Giang Tiểu Lâm thì lại cười.

“Thật ra bình tâm nghĩ lại, cũng chẳng có gì phải do dự. Chẳng phải chỉ là không cần con thôi sao?”

Nghe cụm từ “không cần con”, trống ngực Cam Lộ đập thình thịch, liền sau đó mới hiểu ra Giang Tiểu Lâm đang nói gì, chỉ nghe cô tiếp tục nói: “Nghỉ đông năm nay tôi về nhà đón Tết, nhìn thấy đứa con trai thứ hai của chị gái, mới bốn tháng tuổi mà đã bị viêm phổi cấp tính, đội cả bảo tuyết đưa đến bệnh viện, cả nhà họ phải đón giao thừa ở đó. Hoàn cảnh thì khó khăn, sức khỏe của chị ấy cũng không tốt, nuôi một đứa đã vất vả, tự dưng lại muốn có một đứa con trai, bây giờ nghèo rớt mồng tơi. Tôi đưa hết tiền có trong người cho chị ấy mới có thể trả viện phí. Nhìn thấy chị ấy khổ sở đến vậy, tôi cảm thấy mình không cần sinh cũng được.”

Cam Lộ lặng lẽ thờ dài, chẳng thể giữ được nụ cười trên môi: “Cô Giang à, tôi vẫn hy vọng chị không cần con là xuất phát từ quyết định của chính bản thân chị chứ không phải là do người khác yêu cầu.”

“Ai có thể hoàn toàn tự quyết định được đâu? La Âm nói không sai, nếu tình yêu không đủ lớn đến mức người ta cam tâm lờ đi tất cả, vậy thì tất cả lựa chọn chẳng qua đều là sự cân nhắc nặng nhẹ mà thôi, chẳng có gì mà phải khó xử cả. Tôi đã nghĩ thông rồi, cứ thế mà làm thôi.”

“Chị đâu nhất thiết phải chấp nhận sự lựa chọn này.”

“Trên lý thuyết thì là vậy nhưng lựa chọn mà cuộc sống cho tôi từ trước đến nay đều không nhiều.”

Câu nói này khiến Cam Lộ có chút thương cảm, cô nhất thời không biết nói gì.

“Nói thật, tôi không muốn trở thành bà cô già, sống trong ký túc xá, cuộc sống chỉ có công việc và trách nhiệm. Có thể cùng một người đàn ông đứng đắn không có tật xấu, điều kiện tốt, nhìn bề ngoài lương thiện, nhơ nhĩ kết hôn cũng coi như là một cơ hội hiếm có.” Giang Tiểu Lâm nhìn cô một cái, cười: “Có phải tôi nói chuyện chán lắm không, làm cô nuốt không trôi rồi kìa.”

Cam Lộ rất ngại ngùng nhưng quả thật không thể ép mình ăn tiếp được nữa, chỉ cố làm ra vẻ thản nhiên nói: “Không liên quan đến chị đâu cô giáo Giang ạ. Thật ngại quá, hôm nay chắc tôi cũng phải lảng phí rồi, dạ dày tôi có chút khó chịu.”

Giang Tiểu Lâm đắm chiêu nhìn cô: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người sánh bước ra khỏi căn tin, Giang Tiểu Lâm nói: “Cô Lộ à, tôi không phải là người thích xen vào chuyện người khác, nhưng nếu sức khỏe... có vấn đề gì, đừng gắng gượng quá, giờ học có thể thay đổi, việc trực ban tuần tra cũng có thể sắp xếp lại.”

“Cám ơn, tôi không sao đâu.”

Giang Tiểu Lâm không nói thêm gì nữa, hai người trở về văn phòng của mình, Cam Lộ ngồi xuống, thẫn thờ nhìn cây ngô đồng Pháp ngoài cửa sổ. Trải qua một mùa đông giá rét, tuyết rơi dầm dề, trên các nhánh cây vẫn còn vài chiếc lá vàng khô, xào xạc theo gió, càng làm tăng thêm không khí thế thiết vào những ngày cuối đông.

Cô biết rất rõ, Giang Tiểu Lâm bình thường không phải là người thích nói chuyện phiếm hay chuyện gia đình với người khác, hôm nay có thể nói chuyện riêng với mình đã là rất tin tưởng mình, đồng thời cũng rất quan tâm đến mình, cô tự nhiên thấy rất cảm kích.

Trong môi trường sư phạm nữ giới chiếm đa số, giữa các đồng nghiệp thường hay thảo luận về chuyện con cái. Mọi người đều nhất trí rút ra kết luận, đối với giáo viên, tháng 4 sinh con là thích sắp nhập, thời tiết thích hợp để sinh con, hơn nữa sau ba tháng nghỉ theo chế độ là lập tức đến nghỉ hè nên có thể nhàn nhả hơn một chút, lại ít ảnh hưởng đến công việc nhất. Kết luận này không hoàn toàn vì yêu nghề và trách nhiệm với học sinh, mà còn liên quan đến những vấn đề thực tế như lương bổng, thưởng, chế độ...

Cam Lộ nằm ngoài sau khi quyết định có con, rất hứng thú với các buổi thảo luận này, nên nếu gặp thì sẽ chăm chú lắng nghe, dĩ nhiên có người sẽ nhắc đến cô, cô đều cười trừ. Là một giáo viên, có thai thì phải kịp thời báo cho giáo viên chủ nhiệm biết, rồi báo cáo lên lãnh đạo trường để tránh xảy ra tình trạng lộn xộn trong cả học kỳ cũng như việc sắp xếp lớp. Nhưng hiện nay cô còn đang do dự nên vẫn chưa nói gì.

Lời nói của Giang Tiểu Lâm văng vẳng bên tai cô. Cô nghĩ, đúng vậy, La Âm quả thật rất sâu sắc, nếu không có tình yêu, thế thì tất cả đều chỉ là cân nhắc nặng nhẹ mà thôi. Nhưng nghĩ như vậy, cô cũng không thể thuyết phục bản thân càng không thể xua tan nỗi buồn giá trong lòng.

Buổi chiều hết giờ làm, Cam Lộ bước ra ngoài cổng trường, nhưng không thấy xe Thượng Tu Văn đâu. Cô trừ trừ một lát, nhìn thấy tạp chí Thành Châu được trưng ở vị trí rất bắt mắt bên đường, một ý nghĩ lóe lên, cô đi lại mua một quyển. Cô bỏ tiền lẻ vào trong giỏ, lấy điện thoại ra, do dự không biết có nên gọi điện cho Thượng Tu Văn hay không, lại cảm thấy sự do dự này thật không bình thường chút nào.

Mấy hôm nay, cô và anh cùng đi cùng về, cùng ăn chung một bàn, buổi sáng anh thậm chí còn ngồi xỏm xuống buộc dây giày cho cô - họ chỉ còn thiếu nước ngủ chung một giường như lúc trước thôi. Hai người ít nói chuyện với nhau, cũng chỉ là vì cô không muốn trả lời những đề tài mà anh gọi ra. Bây giờ cô lại không biết gọi điện thoại nói gì - mở miệng hỏi anh sao lại đến trễ ư? Nếu cô đã cố tình giữ khoảng cách với anh như thế, đâu lý nào có thể dùng quyền của một người vợ để hỏi hành tung của anh.

Có một đồng nghiệp đi ngang qua cô, cười nói: “Đội ông xã đến đón à.” Cô chỉ mỉm cười gật đầu, may mà điện thoại đúng lúc đó reo vang, là Thượng Tu Văn gọi tới, anh nói với cô đợi anh mấy phút nữa, anh đang bị kẹt xe ở ngã tư cách trường không xa, lập tức đến ngay.

Cam Lộ đứng bên đường dành cho người đi bộ, tiện tay lật tờ tạp chí ra xem, định tìm chuyên mục mà La Âm phụ trách, nhưng đập vào mắt là hình rất nhiều cô gái khác nhau, trong đó đáng chú ý nhất là Hạ Tĩnh Nghi, cô ta vận chiếc áo sơ mi trắng, trên cổ đeo một chuỗi hạt ngọc trai, hai tay khoanh trước ngực, dung mạo sáng sủa, thanh tú, khỏe miệng hơi mỉm cười.

Cam Lộ đỡ ra, ánh mắt từ mặt cô ta di chuyển xuống dưới, mới phát hiện dòng chữ: Chuyên mục đặc biệt của Tạp chí Thành Châu kỳ này là Nữ giới và nghề nghiệp. Lời dẫn của ban biên tập vô cùng sáo rỗng: Xã hội hiện đại ngày càng nhiều phụ nữ bước chân vào lĩnh vực mà đàn ông thống trị theo quan niệm truyền thống, họ giữ chức vụ cao, đương đầu với các thử thách, đồng thời vẫn giữ được phong thái xinh đẹp, trở thành hình mẫu phụ nữ năng động trong thời đại mới, trong số này phỏng vấn đặc biệt các nữ tinh anh trong các lĩnh vực khác nhau. . .

Một cánh tay đột ngột thò ra, giật lấy quyển tạp chí. Cam Lộ kinh ngạc ngẩng đầu lên thì thấy Thượng Tu Văn đang đứng trước mặt cô, anh thuận tay vứt quyển tạp chí vào thùng rác bên vệ đường, giọng nghiêm nghị: “Em không cần phải vừa cự tuyệt nghe anh nói về cô ta vừa đi tìm tư liệu về cô ta, tự làm khổ mình.”

Cam Lộ nhìn anh chòng chọc, tức đến nổi nhất thời không nói được lời nào, dứt khoát không thèm để ý đến anh, quay người đi thẳng. Nhưng Thượng Tu Văn đã lập tức kéo tay cô lại, trong lúc quay đầu, cô nhìn thấy đồng nghiệp và học sinh trong trường vẫn không ngớt đi ra, bên từ bỏ ý định giằng co, mặc anh khoác nhẹ vai dìu lên xe.

Cô vừa yên vị đã lạnh lùng nói: “Phiền anh ngày mai đừng đến đón em nữa.”

“Ngày mai anh phải đi công tác rồi, hôm nay...”

Cam Lộ ngắt lời anh: “Rất tốt, cảm ơn.”

Thượng Tu Văn ủ rũ nhìn cô: “Lộ Lộ, chúng ta không thể nói chuyện đằng hoàng với nhau rồi hay sao?”

“Nếu trong lòng mình có gì mờ ám thì sẽ không khỏi cho rằng hành động của người khác cũng có điều mờ ám, nói gì đến nói chuyện đằng hoàng.”

“Nếu em cho rằng sự thẳng thắn của anh rề rúng và giả tạo như vậy, chúng ta càng cần phải tìm xem vấn đề thực sự nằm ở đâu.”

“Vấn đề thật ra luôn rất rõ ràng: Sự thẳng thắn của anh đến không phải lúc, chỉ có thể xem là khẩu cung mà thôi. Em cần lời khẩu cung như vậy có ý nghĩ gì?”

“Lộ Lộ, em cho rằng quá khứ của anh là một tội ác cần phải khai báo sao? Cứ cho là vậy đi, anh cũng đã trả giá rồi.”

“Vậy còn em thì sao, em có lý do gì để trả nợ cho quá khứ của anh?”

Thượng Tu Văn mỉm cười, nhìn thẳng phía trước. Cam Lộ ảo não hướng mặt ra ngoài cửa sổ, cô lúc nhỏ đã từng nghe những tiếng cãi cọ nhau không mấy tốt đẹp, vì đó mà cảm thấy rất đau buồn. Cô luôn rằng, nếu kết hôn, quyết không thể đi theo vết xe đổ của cha mẹ. Nhận lời cầu hôn của Thượng Tu Văn, trong đó có một nguyên nhân rất quan trọng là, cô nghĩ với lý trí và sự bình tĩnh của anh, bọn cô không thể tranh cãi kịch liệt như thế.

Kết hôn hơn hai năm, họ đúng là rất ít khi chỉ trích hay cãi cọ nhau ra mặt. Có lúc cô cũng không khỏi nghi ngờ, vợ chồng người khác có sống lễ độ chừng mực như vậy hay không. Nhưng lúc này lời tranh cãi cứ thế tuôn ra, hơn nữa còn vượt ra ngoài tầm kiểm soát, cô mới biết, cái gọi là bình tĩnh và kiềm chế, vốn dĩ yếu ớt đến vậy. Những lời gây tổn thương như vậy hình như đã được tích lũy từ lâu, chỉ đợi lúc thích hợp là tuôn ra.

Một lúc sau, Thượng Tu Văn mới mở miệng, giọng nói đã lấy lại sự trấn tĩnh thường thấy: “Xin lỗi, anh không nên nói như thế với em.”

Cô cũng đã bình tĩnh trở lại: “Không sao, em cũng có chút nói mà không lựa lời, xin lỗi. Nhưng cuốn tạp chí đó em mua là để giải trí, vô tình nhìn thấy cô ta. Em không còn hứng thú với quá khứ của anh huống hồ gì cô ta.”

Về đến nhà, hai người ăn cơm trong không khí nặng nề, sau đó ai làm việc người nấy. Cam Lộ tắm rửa xong, giống như mấy ngày trước vào phòng làm việc soạn giáo án. Thượng Tu Văn bung một cốc sữa nóng vào cho cô, đặt bên cạnh tay cô, đứng trờ trờ một lát.

“Lộ Lộ, ngày mai anh phải đến thành phố J. Quá trình đàm phán việc sát nhập xưởng luyện thép đã đến lúc then chốt. Chủ tịch Tỷ Tân là Trần Hoa đã vội đến gặp phó thị trưởng thành phố, có tin đồn nói, Tỷ Tân đã gấp gờ riêng một vài cổ đông nhỏ của Húc Thăng, thậm chí có ý mua một phần cổ phiếu của Húc Thăng. Bọn anh phải ra sức tranh thủ, nếu không...”

Cam Lộ không quay đầu lại, bình thản ngắt lời anh: “Tu Văn, những việc này em không hiểu cũng không có hứng thú, không cần phải giải thích với em. Sau này anh đi công tác chỉ cần nói với em một tiếng là đủ rồi, anh cứ đi làm việc của anh.”

Thượng Tu Văn xoay ghế của cô lại, để cô nhìn thẳng vào mắt mình, Cam Lộ bất lực, đành ngước đầu lên nhìn anh: “Em sẽ ăn cơm đảng hoàng, đi ngủ đúng giờ, chú ý sức khỏe. Em tự vẫn mình là một người có trách nhiệm với mình với người, hơn nữa trước giờ không quen tự bạc đãi mình, Tu Văn, điểm này anh phải hiểu em mới đúng chứ, yên tâm đi.”

Thượng Tu Văn chậm rãi ngồi xuống trước mặt cô, hai tay nắm lấy tay cô: “Em định không bao giờ tha thứ cho anh ư?”

Cam Lộ nhìn anh, gương mặt đẹp đang ngước lên của người đàn ông đang quỳ trước mặt cô hơi gầy đi một chút, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cô, dường như đang truyền cho cô tất cả tâm trạng mà anh không thể nói thành lời.

“Chúng ta tha thứ cho bản thân mình trước là được rồi. Em tha thứ cho sự ngu ngốc của mình, không cần phải gồng mình lên nữa. Còn anh...” cô cười nhẹ, “Anh không nhất thiết cần một lời tha thứ từ em, nó chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Thượng Tu Văn dang rộng hai tay, ôm lấy eo cô. Cô hơi ngạc nhiên, cơ thể lùi về sau nép sát vào lưng ghế, không thể lùi được nữa.

Cô cúi đầu xuống, chỉ nhìn thấy mái tóc đen nhánh của anh ánh lên dưới ánh đèn.

Máy điều hòa chính trong căn phòng này được cô mặc định 22 độ C, cô vừa tắm xong, chỉ mặc bộ đồ ngủ bên ngoài khoác mộ chiếc áo dệt kim. Chỉ cách một lần áo mỏng, mặt anh từ từ áp vào bụng cô, ở đó vẫn không có phản ứng nhưng cô có thể cảm nhận rõ hơi ấm và hơi thở tỏa ra từ gương mặt anh.

Mấy hôm nay, tâm trạng cô đã ổn định trở lại, nhưng vẫn chẳng có cảm giác gì về đứa bé trong bụng. Lúc này, nhìn tư thế anh ôm cô, cô đột nhiên mãnh liệt nhận ra, anh chính là cha của sinh linh nhỏ bé đang trú ngụ trong bụng cô, còn cô dù có hoang mang lưỡng lự như thế nào thì cũng đã là một người mẹ.

Họ đã cùng tạo ra đứa con của họ trong giây phút đam mê và hưng phấn, lúc này đang âm thầm lớn lên trong cơ thể cô.

Tuy mỗi lần nhớ đến, cô chỉ đau xót đến không nói nổi thành lời nhưng đó là quá khứ mà họ không thể xóa nhòa.

Họ đã từng ôm nhau vô số lần, cái ôm siết chặt bây giờ, đối với cô, đã không thể tìm lại sự thân mật của dĩ vãng, lại dường như mang chút gì đó tuyệt vọng.

Cam Lộ thê lương nghĩ, đành như vậy thôi.

Cô đưa tay lên, đan ngón tay vào mái tóc Thượng Tu Văn, sự đụng chạm rất lâu rồi mới có này khiến anh ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, cô khẽ mỉm cười: “Chúng ta đừng cãi nhau nữa, thử làm vợ chồng hợp lý, cha mẹ hợp lý nhé.”

“Hôm nào anh sẽ gọi thợ điện đến, phải gắn bóng đèn dưới đất cho căn phòng này.” Thượng Tu Văn đứng lên ghé thay bóng đèn trên tường, vừa nói với Cam Lộ, “Đề đêm thức dậy em không cảm thấy bất tiện.”

“Không cần đâu, nội thất nhà người ta, tốt nhất là không nên đụng đến.”

“Dĩ An không bận tâm đâu, anh sẽ nói với cậu ấy.”

“Hay là em dọn về nhà vậy.”

Thượng Tu Văn nghe mà sững sờ, cúi đầu nhìn Cam Lộ đang ôm gối ngồi trên giường: “Tại sao?”

“Đã quyết định giữ đứa bé này lại thì phải sống cho đảng hoàng. Em ở ngoài thế này khác nào đang giận hờn mẹ đòi ở riêng, chẳng có gì thú vị. Chỉ bằng dọn về nhà, cũng khỏi phải làm phiền Dĩ An.”

Thượng Tu Văn rất quen thuộc với một Cam Lộ như thế này, cô dường như đã trở về trạng thái là người vợ thấu tình đạt lý, biết nghĩ đến cảm nhận của người khác, luôn bằng lòng thỏa hiệp lúc thích hợp, nhưng giọng nói đều đều chẳng có chút cảm xúc ấy lại khiến anh cảm thấy vô cùng bất an. Anh bước xuống ghế, đến bên giường ngồi xuống, nắm lấy bàn tay đang cầm sách của Cam Lộ, cô hơi rút tay lại nhưng vẫn để yên.

“Anh nghĩ thế này, Lộ Lộ ạ, anh đã nhờ Dĩ An tìm một căn hộ có môi trường tốt, định mua hai căn liền kề, đến lúc đó cùng mẹ dọn đến đó, đợi con ra đời, chúng ta sẽ sống riêng, cũng tiện chăm sóc cả mẹ và con của chúng ta.”

Nhắc đến con, Cam Lộ im lặng, thần thờ nhìn ra xa.

“Em xem em thích khu giao thông thuận tiện hay khu yên tĩnh một chút, loại căn hộ nào, anh sẽ nói với Dĩ An, để cậu ấy đi tìm.”

“Em chẳng có chút khái niệm gì về nhà cửa, anh tự quyết là được rồi.” Cam Lộ chẳng dậy lên chút hứng thú gì nào với kế hoạch của anh, một mỗi nói, “Thật ra mẹ luôn muốn cho chúng ta không gian riêng, em và mẹ chung sống với nhau chưa xảy ra chuyện gì, em không hề yêu cầu ra riêng, đừng để mẹ hiểu lầm.”

“Trở về nhà cũng tốt, mẹ dù sao cũng là bác sĩ, tiện chăm sóc em. Như vậy đi, mấy ngày này em sống ở đây, đợi anh đi công tác về rồi hẵng dọn.”

Cam Lộ gạt đầu, rút tay về, để sách xuống tủ đầu giường: “Anh tắt đèn giúp em, em muốn đi ngủ rồi, ngủ ngon.”

Cam Lộ nằm xuống, Thượng Tu Văn kéo rèm cửa sổ lại, rồi tắt đèn tường, đèn bàn, căn phòng chìm vào bóng tối, anh bước ra ngoài, nhưng lại đứng ngay trước cửa, quay đầu lại nhìn, Cam Lộ hệt như khi ở nhà, vẫn nằm bên phải, đường nét cơ thể mỏng manh hẳn lên qua chiếc chăn mỏng, chiếc giường lớn theo phong cách cổ điển trở nên quá rộng và trống trải. Anh lặng lẽ đứng đó hồi lâu, rồi nhẹ nhàng đi ra khép cửa phòng lại.

Anh còn một đồng công việc phải xử lý, mở máy tính xách tay lên, bỗng dưng cảm thấy muộn phiền, rất muốn hút một điếu thuốc. Trước đây, anh không nghiện thuốc lá, nhưng lúc tiếp khách thỉnh thoảng có hút một điếu, cứ để nó tự tàn, lâu lâu mới rít một hai hơi gọi là cho có. Đến lúc hai người chuẩn bị có con, anh vô cùng vui về tự giác cai thuốc, không hề cảm thấy khó chịu, nhưng bây giờ trong lòng có chút cảm giác bứt rứt, thèm thường.

Anh khoác áo ngoài đi vội xuống lầu, đã không còn sớm nữa, đi hết một con đường mới tìm thấy một tiệm tạp hóa nhỏ, mua một bao thuốc. Về đến nhà, anh mở bao, rút ra một điếu, phát hiện mình mắc phải một sai lầm buồn cười, trên người anh và trong nhà chẳng có bật lửa.

Anh lấy điếu thuốc đang ngậm trên miệng xuống, bất chợt muốn vò nát nó, nhưng lập tức khắc chế được cơn giận dữ vô hình lại. Một lát sau, anh vào bếp, bật bếp lên, khom người thổi lửa, hơi nóng phả vào mặt khiến anh chau mày.

Anh đứng thẳng người lên, rít một hơi thật sâu, rồi mới tắt bếp, bước ra ban công phía Bắc. Ban công này đối diện với hồ nước bên cạnh, từ tầng 25 nhìn xuống, ánh đèn dọc bờ hồ trở thành những quãng sáng bất quy tắc, càng làm tăng thêm sự nhỏ nhoi và u tối của hồ.

Anh nhả khói ra, nhanh chóng bị gió thổi tản mát, tâm trạng rối rắm của anh từ từ ổn định trở lại, chuyện xưa bất chợt ùa về.

Bảy năm trước, Ngô Lê Quân hoàn tất thủ tục chuyển công tác đến đây làm việc. Thượng Tu Văn cũng một mình đứng thần thờ dõi mắt ra xa từ cửa sổ tầng 37 của một tòa nhà văn phòng ở thành phố W như bây giờ, phía sau là văn phòng của công ty mà cha anh một tay gây dựng, nói một cách chính xác, đã từng là mới phải.

Anh vừa kết thúc hoàn toàn hoạt động của công ty, cho toàn bộ nhân viên nghỉ việc, hoàn tất thủ tục chuyển nhượng và trả lại mặt bằng cho ban quản lý. Một công ty từng rất bề thế lúc đó chỉ còn lại một mình anh, dưới ánh đèn sáng rực, từng ô bàn trong khu văn phòng mở hiện lên trống trải, im lìm, trên mặt đất vút la liệt đủ loại giấy tờ nhưng cũng không đến nỗi bừa bộn, chỉ càng làm tăng thêm sự trống trải, trầm mặc của văn phòng.

Nhưng anh nhớ rất rõ, chỉ nửa năm trước thôi, ở đây vẫn còn cảnh tượng tất bật, bận rộn nhưng vô cùng ngăn nắp, trật tự.

Lúc 19 tuổi đang học năm thứ hai đại học, Thượng Tu Văn đã đến công ty của cha mình làm thêm. Ngô Lê Quân lúc đầu rất không đồng ý, bà đã không tán thành người chồng công chức của mình từ chức để chuyển sang kinh doanh, càng không tán thành con trai mình cũng đi theo con đường ấy. Nhưng sau một buổi nói chuyện rất dài với Thượng Tu Văn, hiểu rằng anh không chút hứng thú nào với chính trị, nên cũng không nói gì thêm nữa.

Trong 5 năm, Thượng Tu Văn đã chứng kiến công ty cha mình phát triển thần tốc, mẹ lại được mọi người công nhận là “nữ cường”, tiền đồ rộng thênh thang. Anh luôn thể hiện năng lực làm việc xuất chúng của mình, được cha tin nhiệm và các nhân viên trong công ty thừa nhận, đã có thể độc lập đứng ra phụ trách bộ phận đầu tư của công ty. Quan trọng hơn là, anh có một cô bạn gái xinh đẹp, hai người đang rất thâm thiết, ngọt ngào.

Cuộc sống của anh có thể xem là thuận buồm xuôi gió đủ để rất nhiều người ganh tỵ, sự lạnh lùng xem thường của mẹ anh đối với bạn gái, sự nghèo túng của gia đình bạn gái hình như chỉ là nỗi phiền muộn nhỏ xíu không đáng nói trong cuộc sống của anh, nếu không có nỗi phiền muộn này, có lẽ cuộc sống của anh hoàn hảo đến mức thoát ly trần thế.

Thế nhưng, khi anh vừa bước vào tuổi 24 của mình, số mệnh anh đã quay ngoắt 180 độ. Mọi thứ đến quá nhanh và độ ngọt, chẳng ai kịp trở tay, cuộc sống lý tưởng của anh bỗng sụp đổ tan tành trong phút chốc.

Chỉ trong vòng vài tháng, cha qua đời, cắt đứt với bạn gái, mẹ đau buồn xin chuyển công tác, chạy sang tỉnh khác, công ty vốn dĩ kinh doanh đường hoàng thì bây giờ lại xuất hiện món nợ khổng lồ, một mình anh phải kết thúc tất cả...

Anh đứng lặng bên cửa sổ, nhìn xuống thành phố vẫn rực rỡ ánh đèn như mọi khi dưới chân, lại cảm thấy trời đất mênh mông, mù mịt, lòng mình như nắm tro tàn.

Giải quyết công việc xong, anh tắt luôn nguồn di động, tắt cả máy điện thoại ở đâu cũng đã ngừng hoạt động. Sự yên ắng như ở cõi chết này bao trùm lấy anh, anh gần như nghĩ rằng, anh cũng đã tan biến vào trong sự cô đơn vắng lặng này.

Bên ngoài có tiếng bước chân đến, phá tan không gian tịch mịch, bảo vệ tòa nhà xuất hiện trước cửa, trù trù một lát mới lên tiếng: “Thượng tổng, không còn sớm nữa ạ.”

Tiếng nói của con người khiến anh chợt tỉnh, bước ra khỏi cõi mộng mị, mơ hồ của mình, anh gật gù: “Biết rồi, tôi đi bây giờ.”

Trong lúc thanh lý việc công ty, anh cũng đã bán luôn nhà cửa, xe cộ, trong túi chẳng còn chừa chìa khóa bắt buộc phải mang theo như mọi ngày, chỉ còn một tấm vé máy bay, chuẩn bị ngày mai bay đến một thành phố xa lạ, mẹ anh đã đến làm việc từ hai tháng trước. Nếu không phải còn mối liên hệ này ở đây, anh nghĩ, có lẽ anh đã có thể ra nước ngoài và không bao giờ trở lại.

Anh cầm lấy chiếc áo vest, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi đảo mắt nhìn khắp lượt văn phòng vắng lặng lần cuối, rồi quay người đi ra.

Đầu năm nay, lúc Thượng Tu Văn quyết định dừng việc hợp tác kinh doanh với Dĩ An, anh bình tĩnh lạ thường. Công ty bé như lỗ mũi ấy cũng chẳng có gì bất thường, Phùng Dĩ An đã xóa sạch tâm trạng nản lòng nhụt chí trước đó, bắt đầu từ hoạch sách lược kinh doanh cho công ty tiêu thụ mà cậu ta đang phụ trách, tất cả nhân viên đều hài lòng với công việc mới và đãi ngộ của công ty mới, đẩy nhanh việc xử lý những vấn đề còn tồn đọng, nên cậu ta cũng chẳng cần phải lo lắng gì nhiều.

Tận đáy lòng, Thượng Tu Văn không có bất kỳ cảm giác tiếc nuối nào, anh chỉ nghĩ, dù là ai thì đây cũng là một sự khởi đầu hoàn toàn mới.

Còn như lúc vừa đặt chân đến thành phố này, anh chẳng hề có ý niệm gì về cuộc sống tương lai, chứ đừng nói mong mỏi một sự khởi đầu mới.

Năm đó anh một mình bước xuống máy bay, chào đón anh chỉ là thời tiết oi bức nổi tiếng của mảnh đất này, phả vào mặt anh nóng rát, khiến tâm trạng càng tồi tệ thêm.

Anh xách hành lý tối giản nhất, đón taxi đến nhà khách chính phủ mà mẹ anh đang ở tạm. Hai mẹ con đã không gặp nhau 3 tháng, nhưng lại chẳng thể hiện gì. Ngô Lệ Quân dẫn anh đến một nhà hàng phía dưới nhà khách ăn cơm, nhà hàng này không đón tiếp người bên ngoài nên lúc không đón khách, vô cùng vắng lặng. Họ ngồi ở một góc, gọi đậm bạc hai món mặn một món canh, hai người đều chẳng chút hứng thú, ăn chẳng thấy ngon miệng.

Thượng Tu Văn ngẩng đầu lên, nhìn thấy tóc Ngô Lệ Quân đã điểm vài sợi bạc trắng, vô cùng bất mắt. Bà trước nay luôn rất chín chu, ăn mặc sang trọng, lên đến chức vụ của bà, đức cao vọng trọng, từ khí chất cho đến ngoại hình đều phải nổi bật. Tờ báo của tỉnh từng đăng một bài phỏng vấn kèm với tâm hình của bà, trong hình bà nói năng nghiêm cẩn, đáng vẻ tao nhã từng trải, có sức thuyết phục rất nhiều người. Cha anh sưu tầm bài báo đó, rất tự hào về vợ của mình.

Thế nhưng người mẹ đang ngồi trước mặt anh đã xuất hiện dấu hiệu của tuổi tác, nổi xót xa xen lẫn hồ thẹn nghẹn lại ở cổ họng, khiến anh không thể nào nuốt nổi cơm. Ngô Lệ Quân nói gì đó nhưng anh không nghe rõ.

“Tu Văn, sao thế?”

“Không có gì.”

“Nếu con muốn đi Anh, mẹ cũng không phản đối, nhưng mẹ không thích con dính líu đến Thiếu Côn.”

Trước đây mẹ có hỏi về dự tính của anh, anh cơ bản là chẳng có kế hoạch gì, để cho qua chuyện, anh nói đại là muốn đi Anh quốc du học, mẹ anh không phản đối nhưng bây giờ anh đột nhiên có dự tính khác.

“Con sẽ sống ở đây, mẹ ạ. Phải mua nhà trước, sau đó đi tìm việc.”

Ngô Lệ Quân tỏ ra rất ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn con trai: “Tu Văn...”

“Không thể để mẹ ở nhà khách mãi được, còn phải lo lắng cho con nữa.” Anh cụp mắt xuống, giọng đều đều.

Anh không nhìn thái độ của mẹ, một lát sau, Ngô Lệ Quân mới lên tiếng, giọng không hề bình thản: “Tu Văn, con có quyền sống cuộc sống mà con muốn, đừng vì chuyện trước đây mà tự trách mình. Mẹ trước nay chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người vợ, một người mẹ, chuyện đã xảy ra rồi, mẹ nên có trách nhiệm...”

“Chúng ta đừng nói chuyện này nữa mẹ à.” Nhớ lại chuyện cũ, anh không thể chịu đựng nổi nên ngắt ngang lời mẹ, ngẩng đầu lên mỉm cười, “Cứ thử sống đẳng hoàng ở thành phố này xem sao.”

Thượng Tu Văn nhanh chóng đầu tư tiền vào Húc Thăng, sau đó ổn định cuộc sống. Anh không đi tìm việc làm như đã nói, mà thi thoảng đi du lịch một chuyến, tỏ ra nhàn rỗi và uể oải.

Ngô Lệ Quân hiểu tâm trạng của con nên không thúc giục anh phần chần trở lại.

Quả nhiên, một thời gian sau, anh đã tự lấy lại thăng bằng, bắt đầu hợp tác với Phùng Dĩ An, mở một công ty làm đại lý kinh doanh sắt thép cho Húc Thăng, cuộc sống dần dần đi vào quỹ đạo.

Thượng Tu Văn không hề nghĩ rằng mình phải trải qua khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm bắt đầu cuộc sống mới, sau khi trải qua mọi chuyện khi còn rất trẻ, cuộc sống này đã dạy cho anh biết bình tĩnh, lý trí đương đầu với mọi việc.

Cho đến khi anh gặp Cam Lộ.

Ban đầu hai người ở bên nhau, đối với Thượng Tu Văn mà nói chỉ thuần túy là để giết thời gian.

Lúc đó, anh cũng đã hơn 3 năm trời không qua lại với người khác giới mang tính riêng tư, càng không có ý định xây dựng mối quan hệ thân mật với ai.

Phùng Dĩ An từ nhỏ đến lớn đều sống ở thành phố này, giao thiệp rất rộng, trong nhóm bạn thường giao du không thiếu những cô gái xinh đẹp. Đối với những cô gái chưa từng trải đời hoặc va chạm ít, Thượng Tu Văn là người đàn ông đem lại cho họ ít nhiều cảm giác bí hiểm. Anh đối với họ lịch sự mà lạnh lùng, thần thái kót phốt, cử chỉ ung dung, sức hấp dẫn của người đàn ông từng trải đó ít nhiều cũng kích thích lòng hiếu kỳ và ham muốn chinh phục trong họ.

Thế nhưng, dù là lời tỏ tình mang chút e thẹn muốn được qua lại nghiêm túc, hay là lời khiêu khích chỉ cần vui vẻ không cần anh có trách nhiệm thì đối với anh đều chẳng có chút lỗi cuốn nào, đều nhất loạt nhận được sự lạnh lùng tuy không kém phần lịch sự của anh. Dần dà, có người thậm chí nhân lúc anh không có mặt, nửa đùa nửa thật nghi ngờ giới tính của anh, chọc đến nỗi Phùng Dĩ An cười ngặt nghẽo. Cậu ta kể lại cho Thượng Tu Văn nghe với vài phần nanh nọc, Thượng Tu Văn cũng cười ha hả nhưng lại có chút gì đó buồn buồn.

Chỉ có anh mới hiểu rõ, anh không phải đã chết theo những chuyện đã qua, anh chỉ là chẳng thể khơi dậy hứng thú trong lòng mình.

Tuy câu trả lời của Cam Lộ khi Tiền Giai Tây nhắc nhở cô quên đi tình cũ, bắt đầu cuộc sống mới ở bàn tiệc năm nào gần như chẳng khác gì với câu trả lời của anh với mẹ, nhưng nhìn ánh mắt sáng trong veo, tình lặng của Cam Lộ, anh phát hiện, họ không giống nhau, cô gái này không hề cự tuyệt cuộc sống.

Lần đầu tiên anh nghĩ rằng anh cũng không thể tiếp tục sống như thế này nữa.

Cùng nhau đi xem phim, ăn cơm, tản bộ, những buổi hẹn hò thuần túy ấy không mang gánh nặng hay trách nhiệm nào mà nó còn thêm chút sắc màu vào cuộc sống tẻ nhạt của anh. Anh hành sự cẩn trọng, không muốn tùy tiện kéo gần khoảng cách giữa hai người, còn cô xem ra lại thận trọng hơn cả anh, cô không từ chối ở bên anh, nhưng hình như luôn ở trạng thái bất cứ lúc nào cũng có thể nói tạm biệt, khiến anh ít nhiều có chút ngắc ngứ.

Dần dần, cô gái có thái độ ung dung chẳng kém cạnh gì anh chiếm vị trí ngày càng nhiều trong trái tim anh, khiến anh có suy nghĩ khác.

Lúc nhận ra Cam Lộ quyết định rời xa anh, Thượng Tu Văn đang ngồi ở bar uống rượu với Phùng Dĩ An.

Anh cũng từng có những tháng ngày mụm mụm tìm quên.

Ở thành phố W, ban ngày, anh xử lý những việc còn tồn đọng của công ty sắp đóng cửa, đến tối, anh thỉnh thoảng đến bar, phần nhiều là ngồi nhắm nháp một mình, thời gian đó, rượu có sẵn ở nhà anh đã uống sạch hết. Nhưng con say cũng không giúp anh quên đi tất cả, hôm sau tỉnh dậy đầu đau như búa bổ, anh vẫn phải đối mặt với cục diện phức tạp khiến anh đau đớn vô cùng đó.

Sau khi ổn định ở thành phố này, anh không muốn mẹ mình lo lắng và phiền não thêm nữa, anh không uống rượu ở nhà cũng chẳng lang thang ở các quán bar thâu đêm. Lúc thật sự buồn phiền đến không thể chịu đựng chịu đựng được nữa, anh mới nói với mẹ muốn đi Anh gặp Thiếu Côn.

Thế nhưng vì cái chết của cha, tình anh em giữa hai người ít nhiều có sự ngăn cách, không thể thân thiết chuyện gì cũng kể cho nhau nghe như lúc trước được nữa.

Cuối cùng có một hôm, anh một mình đến bar, uống đến say mềm ngã sống soái trên đường phố Luân Đôn. Lúc Thượng Thiếu Côn tìm thấy anh, anh đã bị trộm vét sạch túi, không đồng lạng lạng, toàn thân nhếch nhác chẳng khác một kẻ lang thang đầu đường xó chợ là mấy.

Thượng Thiếu Côn đưa anh về căn hộ ở ngoại ô Luân Đôn, vớt ở sân trước, mở vòi nước tưới cây xịt lên người anh. Lúc đó là tháng 3, ngoài trời còn rất lạnh, trong chốc lát toàn thân anh ướt như chuột lột, lạnh đến run lên cầm cập, nhưng lại cười ha hả, hoàn toàn không chút tức giận.

Thượng Thiếu Côn quỳ xuống nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ xót xa: “Nếu chú còn sống, cũng sẽ rất buồn vì cậu đấy. Đừng hành hạ mình như vậy nữa, Tu Văn à.”

Lần đầu tiên Thiếu Côn nhắc về cha anh với anh, anh thu lại trận cười như điên dại vừa nãy, im lặng hồi lâu rồi gật đầu: “Được.”

Từ đó trở đi, anh không bao giờ uống say nữa.

Nghe Phùng Dĩ An lái nhải kể khổ, anh không thấy phiền cũng không lên tiếng khuyên giải cậu ấy, chỉ để mặc cậu ấy mụm mụm giải sầu hết lý này đến lý khác. Anh nghĩ, một lúc nào đó trong đời, rượu dường như là sự giải thoát tuyệt vời nhất. Ngoài ra, hai người họ đều hiểu rõ, tình bạn giữa đàn ông với nhau không cần phải thể hiện ở sự quan tâm lẫn nhau mà đa phần, họ chỉ cần một sự thông hiểu, chứ hoàn toàn không cần một sự an ủi cụ thể nào.

Anh lắc lắc ly rượu, trước mặt lại hiện lên thần thái Cam Lộ lúc chia tay vừa nãy, cô hơi mỉm cười, mang chút gì đó dứt khoát và thoải mái. Anh biết, dù có mong muốn thế nào, cô chắc chắn cũng không muốn giữ cái khoảng cách nhân nhạ như thế này với anh nữa rồi.

Nỗi phiền muộn của Phùng Dĩ An là không tài nào nắm bắt được nội tâm của Tân Thần, còn anh thì lại gần như biết tất cả suy nghĩ của Cam Lộ, nhưng lại không hề nghĩ rằng mình nắm bắt được người con gái này.

Điều duy nhất anh có thể chắc chắn là, sau quãng đời trai trẻ sống phóng túng đã xa, quen biết với Cam Lộ khiến cuộc sống của anh gần như đã hoàn toàn trở về quỹ đạo của nó. Hình bóng cô không biết từ lúc nào đã xâm chiếm trái tim anh, khiến anh không thể buông tay được nữa.

Khuya hôm ấy, sau khi đưa Phùng Dĩ An về nhà, anh quay xe lái đến nơi Cam Lộ ở, nhấn chuông cửa nhà cô.

Không đầy hai tháng sau, anh cầu hôn cô.

Làn khói thuốc xám vừa được nhả ra đã nhanh chóng tan mát trong không khí. Anh búng nhẹ cho phần tàn trên đầu thuốc rơi xuống, chẳng còn nổi bút rút thêm hút một điều thuốc như vừa nãy nữa, nhưng tâm trạng vẫn một màu u ám.

Một lần nữa đứng trước cục diện khó khăn bắt buộc anh phải tháo gỡ, anh không hề nao núng, cho dù sự việc đã phát triển vượt ngoài tầm kiểm soát của anh, anh cũng có đủ tự tin để đối phó. Bấy giờ thứ khiến lòng anh rối bời chính là quan hệ giữa anh và Cam Lộ.

Anh chống tay vào thành lan can nhìn xuống, trước mắt anh là thành phố mà anh đã sống 7 năm và đã sớm thích nghi với nó, mang vẻ ồn ào, huyền ảo đặc trưng của phố thị. Dù là đêm nó vẫn đang âm thầm chuyển mình, không lúc nào ngơi nghỉ, càng không thể lặng yên.

Trong căn phòng ngủ phía sau lưng cách chỗ anh đứng không xa, vợ anh đang nằm trong đó, trong bụng cô là đứa con của họ.

Anh biết anh đã đánh mất lòng tin của Cam Lộ, cô sẽ giữ lời hứa của mình nhưng có lẽ sau này cô sẽ dùng thái độ lạnh lùng và lý trí để đối xử với anh.

Đây là cuộc sống của anh, tất cả những gì thuộc về anh, anh không thể đứng nhìn cuộc hôn nhân của họ đi vào đường cùng không lối thoát.

Chỉ cần họ còn ở bên nhau, anh vẫn còn cơ hội, anh dụi tắt điều thuốc cháy dở trên tay, tự nói như thế với mình.

Thượng Tu Văn lại đến thành phố J, Cam Lộ bình thần gạt đầu trước tất cả lời dăn dò của anh tình cảm lúc đi, nhưng vẫn từ chối và tỏ ra không chút hứng thú nghe lịch trình chuyến đi này của anh.

Cô nghĩ, cô không có năng lực làm cho mình tỏ ra “hợp lý” đến mức độ đó: Tiếp tục làm một người vợ biết điều, hiền thực, chu đáo, quan tâm đến tất cả mọi thứ của chồng - bây giờ muốn tỏ vẻ như thế thì phải cố gắng diễn xuất càng nhiều, cô không nghĩ mình có thể hoàn thành tốt vai diễn này, càng không thấy sự cần thiết phải diễn vai này.

Tâm trạng của cô vẫn sa sút, lẽ nào cô đang rơi vào trạng thái trầm cảm khi mang thai, bất luận phân tích thế nào, cô cũng không thể dùng lý trí thuyết phục mình khắc chế cảm giác tê lương sau khi quyết định giữ lại đứa bé.

Trước mắt điều cô có thể làm chẳng qua là cố gắng lấy lại thăng bằng, chăm sóc tốt bản thân và đứa con trong bụng. Còn cuộc hôn nhân này sẽ đi về đâu, một người không thể đơn phương quyết định. Hơn nữa, cô cũng không có sức lực để suy đoán quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nỗi đau cũ vết thương mới

Buổi tối, Cam Lộ khó khăn lắm mới chợp mắt được một lúc thì di động reo lên. Căn nhà này không lắp điện thoại, cô đã hứa với Thượng Tu Văn, di động lúc nào cũng phải ở chế độ mở để tiện hai người liên lạc.

Cô nhồm người dậy, cầm điện thoại lên, nhìn vào màn hình hiển thị màu xanh nhạt thì thấy số nhà cha cô gọi đến nên vội vàng bắt máy.

Giọng hoảng loạn của di Vương vọng đến: “Lộ Lộ, cha con đột nhiên nôn ra máu, làm sao bây giờ?”

Cam Lộ thất kinh: “Đi gọi 120 ngay, gọi xe cấp cứu đến. Sau đó giữ liên lạc với con, nói cho con biết cha được đưa đến bệnh viện nào.”

Sức khỏe của ông Cam, cha Cam Lộ, luôn không được tốt cho lắm, trước đây cô đã từng có kinh nghiệm ứng phó với tình huống thế này, nên vẫn giữ được phần nào bình tĩnh, vội vàng xuống giường, bỗng dưng nhớ ra cả di Vương và cha cô đều không có điện thoại di động, số của cô lại được cài phím tắt trong điện thoại bàn, với sự bàng hoàng, bấn loạn của di Vương hiện giờ, lát nữa có nhớ liên lạc với mình không đã là vấn đề lớn, cô lo lắng đến mức toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Cô lấy điện thoại gọi đi, điện thoại bên đó đang bận máy. Cô với tay lấy áo khoác, trán đập mạnh vào cây cột ở cuối giường, đau đến thấu trời xanh, lúc đó mới nhận ra, mình không bật đèn phòng. Cô ôm lấy đầu, sờ soạng trong bóng tối, mượn ánh sáng leo lét trên màn hình điện thoại, mở mồm mở công tắc đèn, cố gắng bình tĩnh trở lại, rồi đột nhiên nghĩ ra cách đối phó.

Cô tìm tên Nhíp Khiêm trong sổ danh bạ điện thoại, sau vài tiếng chuông, Nhíp Khiêm nghe máy: “Lộ Lộ, muộn thế này rồi, có chuyện gì...”

Cô vội vàng nói: “Xin lỗi, Nhíp Khiêm, cha em bị bệnh rồi, có lẽ đã gọi được xe cấp cứu, em lập tức đến đó ngay, anh ở gần đó, có thể giúp em qua đó xem sao, xe cấp cứu đưa đến bệnh viện nào, sau đó báo cho em biết.”

“Anh đi ngay.” Nhiếp Khiêm trả lời ngắn gọn, cúp điện thoại.

Cam Lộ đã phần nào bình tĩnh trở lại, mặc áo khoác, xách giỏ, nhanh chóng ra khỏi khu chung cư, hấp tấp định đón một chiếc taxi, nhưng đã quá 12 giờ đêm, xe cô phóng như bay trên đường, khó khăn lắm mới đón được chiếc xe trống, cô vừa yên vị thì điện thoại Nhiếp Khiêm gọi đến: “Xe cấp cứu đã đến rồi, nói là Bệnh viện số ba của thành phố, anh lái xe chạy theo sau, em đừng vội.”

“Được, em đến ngay.”

Lúc Cam Lộ chạy đến khoa cấp cứu của Bệnh viện số ba thành phố, ông Cam đang ở trong làm các xét nghiệm, di Vương ngồi thần thờ trên hàng ghế dài ngoài hành lang, ánh đèn hắt xuống trông gương mặt bà càng trắng bệch.

“Di Vương, chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

“Di cũng không biết nữa Lộ Lộ, lúc ăn cơm tối ông ấy còn khỏe mạnh là thế, trước khi đi ngủ nói có chút khó chịu, di vốn dĩ đã định gọi cho con, ông ấy lại bảo đừng làm phiền con, ngày mai hãy nói. Khó khăn lắm mới ngủ thiếp đi, ông ấy đột nhiên ngồi dậy nói buồn nôn, di còn chưa kịp diu ông ấy sang nhà vệ sinh thì ông ấy đã há miệng, nôn ra toàn máu.”

“Cha dạo này có uống rượu không?”

Di Vương ngần ngừ, Cam Lộ sốt ruột: “Di Vương, ngay từ đầu con đã nói rất rõ ràng với di, cha đã từng phẫu thuật dạ dày, bác sĩ dặn không được uống rượu nữa mà.”

“Tính khí ông ấy con không phải không biết, di không ngăn ông ấy được.”

Nhiếp Khiêm cảm hóa đơn viện phí lại, nhẹ nhàng vỗ vai Cam Lộ: “Em đừng lo lắng quá, xem bác sĩ nói sao đã.”

Cam Lộ trong lòng vô cùng sốt ruột, cố gắng kìm nén lại, nhưng không nhịn được hỏi di Vương: “Cha uống bao nhiêu?”

“Hôm nay không nhiều lắm, chỉ có hai chung nhỏ rượu trắng.”

Cam Lộ thất kinh: “Cái gì mà hôm nay không nhiều lắm, chẳng lẽ cha ngày nào cũng uống ư? Lần trước con hỏi, di còn nói với con ông ấy không uống giọt rượu nào.”

Di Vương mặt mày trắng bệch, đành nói ngang: “Ông ấy không cho di nói. Thật ra ông ấy vẫn uống di nhiều nhất cũng chỉ có thể kiềm chế ông ấy, không cho ông ấy uống rượu nặng, uống quá nhiều mà thôi.”

Cam Lộ biết sự buông thả của cha với chính bản thân ông, vì chuyện này mà tức giận cả với di Vương thật không công bằng, cô không thể nói gì thêm được nữa. Vừa bước xuống taxi cô đã chạy như bay vào đây, bây giờ mới thấy toàn thân không còn chút sức lực, trước mắt tối sầm lại, vội vàng lùi ra sau ngã người ngồi xuống ghế.

Nhiếp Khiêm nhíu mày nhìn cô: “Ông xã em đâu?”

“Anh ấy đi công tác rồi.”

“Chủ tịch mới của Húc Thăng mà, chắc chắn là bận rộn lắm.”

Cam Lộ lấy làm lạ, quy mô của Húc Thăng không phải nhỏ nhưng dù sao cũng chỉ là một doanh nghiệp tư nhân ở tỉnh bên, ngành nghề kinh doanh cũng không phải là nghề đang hot hiện này, chẳng có danh tiếng gì, ít ra báo chí ở đây cũng chẳng hề đăng bài về buổi họp báo của Húc Thăng. Nhưng cô lại nghĩ, Nhiếp Khiêm làm trong ngành nhà đất, dĩ nhiên sẽ lưu ý đến tin kinh tế ở các báo đài, Tín Hòa và Húc Thăng lại có chút quan hệ, anh biết cũng chẳng có gì là lạ.

Cô không tỏ ra bất cứ thái độ gì chuyển đề tài: “Cám ơn anh, Nhiếp Khiêm, làm phiền anh thật ngại quá, anh về trước nghỉ ngơi đi.”

Nhiếp Khiêm ngược lại đến ngồi bên cạnh cô, chăm chú nhìn cô: “Trán em bị sao thế?”

Cô mơ màng đưa tay lên sờ trán lúc đó mới nhận ra, cú va chạm với thành giường lúc nãy không phải là nhẹ, trán hơi sưng lên, sờ vào thấy đau: “Không cẩn thận cụng đầu ấy mà.”

Nhiếp Khiêm quan sát chỗ bị sưng, ánh mắt anh khiến cô thấy ngượng ngùng, nhất là ý thức được sự có mặt của di Vương, đành ngả đầu về sau: “Không sao đâu, cũng không đau lắm.”

Nhưng Nhiếp Khiêm vẫn dán chặt mắt vào chỗ bị thương: “Có thật là không cẩn thận bị va đầu không?”

Cam Lộ thật không biết phải nói thế nào: “Thế anh cho là gì?”

“Em nên chú ý, không cẩn thận bị va đầu khiến càng ngốc thêm thì có mà chết.”

Cam Lộ sững người, nhưng liền gượng cười: “Nói như vậy, ai cũng biết em là một con ngốc rồi.”

Nhiếp Khiêm hồi hận vì lời vừa nói lúc nãy: “Xin lỗi, em đừng suy đoán lung tung, anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

“Không sao, tự biết mình ngốc còn hơn bị người khác công nhận là ngốc mà mình không biết.”

Khẩu khí tự mĩa mai đầy chua chát của Cam Lộ khiến Nhiếp Khiêm nhất thời không biết phải nói gì. Một lát sau, anh mới lên tiếng: “Làm gì đến mức mọi người đều công nhận, đa số đều cho rằng vợ chồng em không thích ồn ào.”

Dù trong lòng có nặng nề thế nào, nghe xong câu đó Cam Lộ cũng phải bật cười, cười đến nỗi hai vai rung lên, tưởng như không thể dừng lại được. Di Vương kinh ngạc nhìn cô cười như người điên, sợ hãi nhìn Nhiếp Khiêm, Nhiếp Khiêm chưa bao giờ thấy Cam Lộ như thế này, anh lại vỗ nhẹ vai cô: “Lộ Lộ, trấn tĩnh lại đi.”

Cam Lộ cúi đầu, mặt vui trong hai lòng bàn tay, cố gắng ngăn tiếng cười mà chính cô còn cho là kỳ quái phát ra khỏi miệng. Dãy hành lang bệnh viện bỗng chốc trở nên yên tĩnh lạ thường.

Một lúc sau, y tá bước ra, bảo họ có thể vào. Một người họ vội vã bước vào trong phòng bệnh. Căn phòng theo dõi diễn tiến bệnh này có 4 giường bệnh, nhưng chỉ có mình cha Cam Lộ nằm đó, bác sĩ trực nói với Cam Lộ, kết quả siêu âm cho thấy gan và lá lách đều có bất thường, tối nay cần phải ở lại bệnh viện để kiểm tra và truyền dịch, phải đến ngày mai mới có kết quả chính xác.

Y tá dặn dò người thân chú ý quan sát dịch truyền, có phản ứng xấu phải báo cho bác sĩ ngay. Cam Lộ lo lắng cảm ơn họ, quay đầu nhìn ông Cam sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, trên chiếc áo ngủ phản ngực vẫn còn vết máu đỏ sẫm, nhìn thật đáng sợ.

Cam Lộ ngồi xuống, mặt nói: “Nhiếp Khiêm, phiền anh thuận đường đưa đi Vương về nhà giùm em, tối nay em sẽ ở đây.”

Di Vương lo lắng nhìn cô: “Lộ Lộ, sắc mặt không được tốt, để đi ở đây được rồi.”

Cô lắc đầu: “Đi đừng giành với con nữa, xem ra cha phải nhập viện rồi, đi về nhà thu dọn quần áo và các vật dụng cần thiết, ngày mai mang đến đây, sáng mai con có tiết dạy, nếu không xin nghỉ được, ban ngày chỉ có mình đi ở đây thôi. Về nhà nghỉ ngơi trước đi ạ.”

Nhiếp Khiêm không nói gì, dẫn Di Vương đi ra.

“Lộ Lộ, người cha vô dụng này lại gây phiền phức cho con nữa rồi.” ông Cam cố gắng mở cặp mắt lơ đãng, nói không ra hơi.

“Sao lại phiền phức ạ, cha đâu cần phải nói với con gái mình những lời như vậy?” Cam Lộ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, cố gắng tươi tỉnh an ủi ông. “Đừng nói gì nữa, ngủ đi cha à, nếu thấy chỗ nào không khỏe, phải nói với con ngay đây.”

Ông Cam nhắm mắt lại, hơi thở có phần nặng nhọc, không biết có ngủ được không. Cam Lộ thần thờ ngồi nhìn cha, gương mặt ông vàng vọt hơi sạm lại, tiêu tụy đến mức nhìn già hơn tuổi thật đến cả chục năm, sống mũi cô cay cay, cô phải tự kìm nén mình không suy nghĩ lung tung.

Dung dịch thuốc từng giọt từng giọt chậm chậm rơi xuống chảy qua ống truyền vào cơ thể cha cô, cảnh tượng đơn điệu ấy hình như có chút hiệu quả gây buồn ngủ, cô cũng không biết mình vô nghĩ cô lo, đầu óc trống rỗng thiếp đi trong bao lâu, Nhiếp Khiêm đã quay trở lại, không một tiếng động lấy áo khoác đắp lên người cô, sau đó kéo ghế ngồi cạnh cô.

“Anh về nhà nghỉ ngơi đi, không cần ở đây với em đâu.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Em nên sớm nghĩ đến mới phải, đi Vương sao có thể ngăn được cha, haizz, thói nghiện rượu của cha rõ ràng là chẳng thể cai được, em sơ suất quá.”

“Em lại thế nữa rồi, cha em là người trưởng thành, đã một lần phẫu thuật, nên biết rõ hậu quả của việc uống rượu mới phải, em không cần tự trách mình như vậy đâu.” Nhiếp Khiêm chau mày, “Vội lại anh không nói về cha em, anh là nói em đây. Bộ dạng vừa này của em, thật không bình thường chút nào. Lúc em 17 tuổi, em đưa cha đến bệnh viện phẫu thuật, tình thế còn nguy hiểm hơn lúc này nhiều nhưng không thấy em mất bình tĩnh như vậy.”

Cam Lộ mím chặt môi không nói.

“Nói như vậy, anh đoán không sai rồi, em thật ngốc đến nỗi hoàn toàn không biết gì về thân thể của chồng mình.” Nhiếp Khiêm lạnh lẽo nhìn cô.

“Sao anh đoán được? Sao không như người khác nghĩ em không thích ồn ào, chẳng lẽ thái độ thường ngày của em không lạng lẽ, là người thích khoe mẽ sao?” Mặt Cam Lộ lại tỏ ra thái độ tự giễu mình.

“Sao anh ấy lại giấu em như thế? Cứ cho là không muốn em nhòm ngó đến tài sản của anh ấy, cũng có thể công chứng tài sản trước khi kết hôn, thậm chí ký hợp đồng hôn nhân mà. Làm ra vẻ bí mật như vậy, có lý do gì đặc biệt không?”

“Không phải chuyện gì cũng có đầy đủ lý do, thật ra đa phần lý do chỉ là một cái có mà thôi.” Cam Lộ buột miệng nói, nhưng lập tức hối hận ngay. Cô nghĩ, lời bạn trai cũ đến giúp đỡ, tuy chỉ là bắt đấm dĩ nhưng cũng có phần quá đáng, lại còn kể tội chồng với bạn trai cũ thì thật chẳng ra sao.

Nhiếp Khiêm hoàn toàn không để tâm đến về hối hận của cô: “Anh luôn cho rằng, em là người biết sắp xếp cuộc sống của mình đâu ra đó.”

“Em cũng từng cho là vậy.” Cam Lộ cảm thấy mất hứng, “có người nói, người tỉnh không bằng trời tỉnh, lúc đó em còn cười mỉa mai cô ta. Thôi, đừng nói chuyện này nữa. Ngày mai anh còn phải đi làm, về nhà đi, hôm nay thế là phiền anh lắm rồi.”

“Sắc mặt em kém lắm, lên giường bên kia nằm chút đi, anh sẽ ngồi chờ dịch truyền hết gọi y tá rút kim ra rồi về.” Anh nhường mảy không cho Cam Lộ từ chối, “Được rồi, đừng khách sáo nữa. Em còn phải chăm sóc cha em, không thể ngã quỵ trước được.”

Cam Lộ cơ bản là không hề buồn ngủ, nhưng đúng là cảm thấy lưng đau nhức, mỗi nhử, toàn thân chẳng còn chút sức lực. Cô không khách sáo nữa, cời giày, nằm trên chiếc giường bệnh bên cạnh. Vừa đặt lưng nằm xuống, cảm giác mệt mỏi xâm chiếm khắp cơ thể cô, khiến cô không muốn nhúc nhích nữa. Nhiếp Khiêm đắp áo khoác lên người cô, cô thậm chí đến lời cảm ơn cũng không còn sức để nói.

Đĩ nhiên, lúc 17 tuổi, cô từng đối mặt với sự việc tương tự thế này. Nhưng lúc đó khó khăn lớn nhất mà cô gặp phải chỉ là kết quả kỳ thi tốt nghiệp trung học không được như ý muốn. Dù không có bất kỳ sự hỗ trợ nào, một mình cô cũng đủ sức để đối phó.

Bây giờ cô đã có đủ kinh nghiệm, lại không cần phải lo lắng vấn đề tiền bạc. Cô cũng biết chỉ cần một cú điện thoại, Thượng Tu Văn chắc chắn sẽ chạy đến ngay, gánh vác giúp cô, để cô được nghỉ ngơi.

Thế nhưng, cô lại chẳng thể nào làm cho mình nhẹ nhõm, mấy hôm nay trái tim cô đã căng như dây đàn, dường như không thể chịu đựng được bất kỳ sự trêu ngươi nào nữa.

Ánh mắt khép hờ của Cam Lộ hướng về phía Nhiếp Khiêm, chỉ thấy anh ngồi tựa lưng vào thành ghế, hình như đang lên mạng bằng di động, cứ chốc chốc anh ngẩng đầu lên nhìn ông Cam rồi lại nhìn giá truyền dung dịch.

Cô thấy hơi yên tâm, nhắm mắt lại.

Ban đêm, bệnh viện vô cùng yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng bước chân vọng lại bên ngoài hành lang. Cô không biết mình mơ mơ màng màng trong bao lâu, lúc giật mình tỉnh giấc, chỉ thấy y tá đang giúp ông Cam rút kim tiêm ra, thu dọn dụng cụ truyền dịch, đồng thời dặn dò Nhiếp Khiêm: “Lấy bông gòn giữ cho ông ấy một chút.”

Cô vội vàng nhòm người dậy bước xuống giường: “Để đấy em.”

Nhiếp Khiêm không có ý tranh giành, nhường vị trí đứng cho cô: “Cũng không cần giữ quá lâu, chút nữa lên giường nằm nghỉ thêm đi, anh về trước đây.”

“Cám ơn anh, áo khoác của anh này.”

“Cứ giữ lấy đi, ở đây không có chăn, khoác lên người, cẩn thận đừng để bị cảm lạnh đó. Có chuyện gì, cứ gọi cho anh ngay nhé.” Nhiếp Khiêm trù trù một lát, nói thêm một câu: “Dù là có chuyện gì.”

Cam Lộ cảm thấy bây giờ lại nói lời cảm ơn thì thật là giả tạo, đành gật đầu: “Anh về nghỉ ngơi đi, lái xe cẩn thận.”

Ngày hôm sau, Cam Lộ gọi điện lên trường xin phép, đổi tiết sang buổi chiều. Di Vương sáng sớm đã mang đồ ăn sáng đến bệnh viện, ông Cam cần phải kê bụng rỗng để làm xét nghiệm, Cam Lộ sau khi được Di Vương khuyên giải, miễn cưỡng ăn chút cháo, quả nhiên lập tức cảm thấy buồn nôn, đành chạy ngay vào nhà vệ sinh, lúc trở về phòng bệnh, lại nhìn thấy ông Cam và Di Vương đồng thời nhìn cô, ánh mắt lấp lánh niềm vui.

“Lộ Lộ, có phải con có rồi không?” Di Vương thận trọng hỏi cô.

Cam Lộ nhìn về mặt chờ đợi của cha và dì, nỗi xót xa dậy lên trong lòng, sống mũi cay cay, đành miễn cưỡng gật đầu. Ông Cam lập tức mặt mày rạng rỡ: “Lộ Lộ, sao con không nói sớm, hôm qua lại thức cả đêm ở đây, mau ngồi xuống mau ngồi xuống.”

Cam Lộ đành ngồi xuống: “Còn chưa đến 50 ngày mà, không sao đâu, cha nằm yên là được rồi.”

“Con xem trán con kia, thâm tím một vệt lớn như vậy, sau này đi đứng phải cẩn thận đấy.” Di Vương dặn dò cô, cô cười gật đầu.

Ông Cam thờ vắn than dài: “Cha bệnh thật không đúng lúc chút nào. Haizzz, lúc nào cũng gây thêm phiền phức cho con. Tu Văn đâu, lúc này mà còn đi công tác chưa về sao?”

“Anh ấy sắp về rồi.”

Đang nói chuyện thì y tá cầm đến bảng chỉ phí xét nghiệm, Di Vương nói để đi đi, Cam Lộ vội vàng ngăn đi lại: “Dì đã tuổi này rồi, đừng chạy tới chạy lui nữa, để con đi, bây giờ vận động một chút cũng không có vấn đề gì, con sẽ cẩn thận mà.”

Thanh toán tiền xong, cô thuê một chiếc xe lăn, cùng Di Vương đưa cha đến chỗ làm các xét nghiệm, buổi sáng trôi qua rất nhanh. Rất nhiều kết quả xét nghiệm không thể lấy ngay, cô đành ghi lại cố di động, dặn dò Di Vương, có chuyện gì phải lập tức gọi cho cô, bây giờ cô đi làm, hết giờ làm sẽ đến ngay.

Cam Lộ mặc nguyên bộ quần áo nằm trên giường bệnh cả buổi tối, tự cảm thấy bộ dạng mình lúc này vô cùng tiêu tụy và nhếch nhác, cô trở về nhà trước, nhanh chóng tắm gội thay quần áo, rồi đón taxi đến trường, vừa đến cổng trường thì nhận được điện thoại của Thượng Tu Văn.

“Lộ Lộ, ăn cơm chưa?”

Cô “ừ” đại một tiếng, chợt nhớ ra đã quá giờ ăn trưa, liền quay người đi về phía quán ăn Vĩnh Hòa, chuẩn bị ép mình ít nhiều cũng phải ăn một chút.

“Ngày mai anh về, nếu em thấy không ngon miệng, hay là nói chị Hồ làm cơm mang đến cho em, bây giờ phải đảm bảo dinh dưỡng đầy đủ.”

Cô mệt mỏi đến mức không còn sức lực để nói, chỉ “ừ” một tiếng: “Đợi anh về rồi nói vậy.”

Điện thoại của Thượng Tu Văn đã nhắc nhở cô, cô gọi cho chị Hồ, nhờ chị ấy giúp cô hầm một nồi cháo bổ dưỡng thanh đạm, cơm canh cho ba người.

“Tiểu Thượng hôm nay về à? Vậy để tôi đi mua ít tôm sú...”

“Không phải đâu chị Hồ, cha em bị bệnh phải nhập viện, đừng nấu hải sản, bây giờ không biết có gì không được ăn hay không, làm mấy món thường ngày là được rồi.”

“Bệnh gì vậy, có nặng không? Ở bệnh viện nào? Tôi làm xong sẽ mang đến đó nhé.”

“Là bệnh viện số ba, không cần phiền thế đâu chị Hồ ạ. Đúng rồi, chị giúp em mua mấy hộp giữ ẩm thức ăn loại lớn, nấu xong thì cho vào đó, khoảng 5 giờ rưỡi em về lấy mang đến bệnh viện.”

Chị Hồ vội vàng đồng ý.

Cam Lộ cố gắng dạy hết tiết học với tâm trạng bất an, nhưng không nhận được cuộc gọi nào từ Di Vương, cô tự an ủi mình, có lẽ bệnh tình của cha không nghiêm trọng như cô tưởng tượng.

Hết giờ làm, cô vội vã về nhà, lấy mấy hộp cơm chị Hồ đã chu đáo để sẵn, rồi lại vội vàng chạy đến bệnh viện, ông Cam đã chính thức nhập viện phòng bệnh không bằng phòng theo dõi đặc biệt hôm qua, bên trong kê 6 chiếc giường, đều đầy người, mang không khí hỗn tạp đặc trưng của bệnh viện, Cam Lộ vừa bước vào phòng, bất chợt con buồn nôn lại đến, đành cố gắng kìm nén.

Di Vương nói kết quả kiểm tra ở chỗ bác sĩ, họ chỉ trao đổi với người thân trực hệ. Cô dặn dò hai người ăn cơm trước rồi đi tìm bác sĩ hỏi thăm.

Bác sĩ điều trị họ Triệu, là một người đàn ông mập mạp chừng 40 tuổi, lấy bệnh án và kết quả kiểm tra ra, sắc mặt lạnh lùng vừa nhìn vừa nói: “Cô nên chuẩn bị tâm lý, bệnh tình cha cô không hề khả quan.”

Cam Lộ bất chợt thấy chân mình mềm nhũn: “Bác sĩ, cha tôi rốt cuộc là bị bệnh gì?”

“Ông ấy uống rượu một thời gian dài, dẫn đến xơ gan, đồng thời cũng bị tràn dịch ổ bụng ở mức độ nhẹ, hiện đang ở giai đoạn mất bù chức năng gan.”

Lần trước ông Cam nhập viện phẫu thuật, Cam Lộ sau khi nghe bác sĩ khuyến cáo, đã từng đi tra cứu tư liệu, đối với các triệu chứng của bệnh này cũng có chút khái niệm. Lòng cô bồn chồn, một lát sau mới hỏi: “Vậy ông ấy sao lại nôn ra máu? 9 năm trước ông ấy từng nôn ra máu, đã phẫu thuật cắt một phần dạ dày, có phải dạ dày lại có vấn đề rồi không?”

“Xuất huyết đường tiêu hóa thường là do bị tĩnh mạch thực quản gây nên, cũng là một triệu chứng của xơ gan. Cứ nằm viện theo dõi thêm mấy ngày nữa, khi cần, có thể phải mổ thắt tĩnh mạch đấy vị.”

“Dạ dày ông ấy còn có thể phẫu thuật ư?”

“Xem tình hình đã.”

Bác sĩ Triệu nói vô cùng ngắn gọn, rõ ràng không định giải thích cặn kẽ cho bệnh nhân và người nhà biết, nói xong thì thu dọn bàn làm việc, làm bộ dạng sắp hết giờ làm đến nơi, Cam Lộ đầy bụng thắc mắc cũng đành tranh thủ hỏi: “Bệnh tình của cha tôi có nguy hiểm không ạ?”

“Cái này không nói trước được. Xơ gan không thể điều trị triệt để, không phát triển thành hôn mê gan hoặc ung thư gan là may mắn lắm rồi.”

Cam Lộ quay về phòng bệnh, nhất thời không muốn bước vào, ngồi ở hàng ghế ngoài hành lang, mặt thần thờ. Nhiếp Khiêm xách một túi hoa quả đi tới, dừng lại trước mặt cô: “Lộ Lộ, em ngồi đây làm gì thế?” Anh nhìn sắc mặt cô, rồi ngồi xuống bên cạnh, “Có phải kết quả kiểm tra không tốt.”

“Xơ gan, còn bị tràn dịch ổ bụng bác sĩ nói không khả quan.”

“Bác sĩ bây giờ toàn là dự báo trước kết quả xấu nhất. Trị khỏi thì là do tay nghề họ giỏi, trị không khỏi thì đổ thừa này nọ. Quy mô bệnh viện này nhỏ, có thể chuyển đến bệnh viện lớn hơn mời chuyên gia hội chẩn, em đừng bi quan như vậy.”

Cam Lộ đang định nói gì đó thì sững lại, nhìn thấy Thượng Tu Văn và mẹ anh Ngô Lệ Quân đi tới.

Cam Lộ đứng dậy: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây?”

Thượng Tu Văn nhìn thấy Nhiếp Khiêm, hơi ngạc nhiên nhưng vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, gật đầu chào anh: “Chào anh, Nhiếp tổng.” Sau đó quay sang Cam Lộ, “Anh gọi điện cho chị Hồ, mới biết cha bị bệnh phải nhập viện, anh vội về ngay. Mẹ không yên tâm nên cũng đến xem thế nào.”

Cam Lộ nói: “Cám ơn mẹ. Tu Văn, tôi qua là Nhiếp Khiêm đưa cha đến bệnh viện.”

Thượng Tu Văn lập tức bày tỏ lòng biết ơn: “Cám ơn Nhiếp tổng, phiền anh rồi, chúng ta cùng vào đi.”

Nhiếp Khiêm cũng đứng dậy, mỉm cười: “Tôi là bạn học cũ của Lộ Lộ, bạn bè giúp đỡ một tay ấy mà, Thượng tiên sinh không cần khách sáo như thế.” Anh đưa túi hoa quả cho Thượng Tu Văn, “Vậy tôi không vào nữa, tạm biệt.”

Cam Lộ vội vàng nói: “Anh đợi một chút.” Cô vội vã chạy vào phòng bệnh cầm chiếc áo khoác của Nhiếp Khiêm ra đưa cho anh, “Cám ơn anh, lẽ ra phải giặt sạch sẽ rồi trả anh nhưng thật sự không có thời gian.”

Nhiếp Khiêm cười cười: “Em giữ gìn sức khỏe, anh đi đây.”

Ông Cam nhìn thấy Ngô Lê Quân bước vào, vô cùng ngạc nhiên, vội vàng nhòe mắt định ngồi lên: “Con bé Lộ Lộ không hiểu chuyện sao lại phiền bà đến đây thế này.”

“Lộ Lộ rất hiểu chuyện, ông nằm xuống đừng động đậy.” Ngô Lê Quân đứng ở cuối giường, lạnh nhạt nói, đưa mắt đảo quanh phòng bệnh hỗn tạp, chột nhú mày lại, “Có kết quả kiểm tra chưa?”

Cam Lộ dĩ nhiên không muốn nói trước mặt cha mình: “Có rồi, bác sĩ nói không sao, chỉ là một vài chỉ số có vấn đề, xem ra phải nằm viện nghỉ ngơi mấy ngày.”

Ông Cam liền nói: “Nếu không sao thì cha xuất viện về nhà nghỉ ngơi là được rồi, hà tất phải nằm viện.”

Di Vương cũng phụ họa theo: “Đúng đó, ở đây không tiện chút nào.”

Cam Lộ miễn cưỡng cười: “Cái này phải nghe theo bác sĩ rồi.”

“Bác sĩ dĩ nhiên là muốn cha nằm viện rồi. Lộ Lộ, con bây giờ phải chú ý giữ gìn sức khỏe mới được, không thích hợp chạy đi chạy lại ở bệnh viện đâu.”

Thượng Tu Văn cười nói: “Cha, cha nghe lời bác sĩ thì tốt hơn, con sẽ chăm sóc Lộ Lộ chu đáo.”

Lúc này có người đàn ông dáng người thấp đậm, hói nửa đầu xuất hiện trước cửa phòng bệnh: “Ngô sở trưởng, sao chị đến mà không gọi điện trước, nếu không phải lúc này ra ngoài gặp tài xế của chị, tôi đã không biết chị đến.”

Ngô Lê Quân gật đầu: “Lưu viện trưởng, chúng ta đến văn phòng anh nói chuyện, anh cho gọi bác sĩ điều trị cho bệnh nhân này, tiện thể đem bệnh án và kết quả xét nghiệm đến luôn.”

Ở văn phòng của viện trưởng Lưu, Ngô Lê Quân vừa lật xem xấp báo cáo kết quả xét nghiệm vừa nghe bác sĩ Triệu nói lại ý kiến chẩn đoán. Anh ta nói không khác gì so với những lời nói với Cam Lộ ban nãy chỉ có điều thái độ rất kính cẩn, ngữ khí đã mềm mỏng thận trọng hơn rất nhiều: “Xơ gan là một quá trình không thể đảo ngược, cần được điều trị theo triệu chứng, làm chậm sự phát triển và giảm thiểu các biến chứng. Thường thì 40% bệnh nhân bị xuất huyết do giãn tĩnh mạch thực quản chỉ nôn ra máu rất ít, có thể tự hết, không nhất thiết phải làm phẫu thuật thắt tĩnh mạch thực quản.”

Ngô Lê Quân đưa xấp kết quả kiểm tra cho anh ta: “Cám ơn cậu, bác sĩ Triệu, vất vả rồi.”

Bác sĩ Triệu đi ra, viện trưởng Lưu lập tức nói ngay: “Ngô sở trưởng, tôi sẽ sắp xếp chuyển viện ngay. Dĩ nhiên không phải tôi không muốn nhận trách nhiệm, bác sĩ Triệu cũng là cốt cán của bệnh viện chúng tôi, nhưng khoa gan của bệnh viện trung tâm dù là thiết bị hay kỹ thuật đều rất mạnh, giáo sư Khuru Minh Đức là chuyên gia ở lĩnh vực này, đứng đầu trong nước. Chuyển sang đó càng có lợi cho việc điều trị.”

Ngô Lê Quân hơi gật gù: “Vậy anh sắp xếp đi.”

Viện trưởng Lưu lập tức gọi điện sắp xếp xe và nhân viên y tế đi theo.

“Cám ơn mẹ.” Cam Lộ nói lí nhí.

Ngô Lê Quân không hề nhìn cô: “Người một nhà, không cần phải nói cám ơn. Con bây giờ lo giữ gìn sức khỏe của mình là quan trọng nhất. Bệnh của cha con là bệnh mãn tính, cần phải kiểm tra kỹ lưỡng, tiền lượng bệnh là cả một quá trình, đừng quá sốt ruột.”

Đây là lời quan tâm nhất mà Cam Lộ từng nghe mẹ chồng nói, cô lặng lẽ gật đầu đồng ý.

Lúc Cam Lộ vừa ngồi ở ngoài hành lang đã nghĩ đến việc nhờ Ngô Lê Quân giúp đỡ, bà là phó giám đốc sở y tế tỉnh, sắp xếp chuyển viện, tìm chuyên gia không phải là vấn đề gì to tát. Dĩ nhiên, tuần trước đòi bỏ nhà ra đi trước mặt mẹ chồng, bây giờ quay sang cầu cứu bà, quả thật cần phải mặt dày mày dạn, nhưng đây không phải là lúc nghĩ đến lòng tự trọng, cô đành cố gắng sắp xếp từ ngữ, không biết có nên báo cho Thượng Tu Văn trước để anh về nói lại thì có hiệu quả hơn hay không.

Bây giờ không cần cô phải mở miệng, thậm chí Ngô Lê Quân cũng chẳng cần phải lên tiếng, viện trưởng Lưu đã tự động có sự sắp xếp thỏa đáng, cho dù tâm trạng của cô trước đó có như thế nào thì bây giờ chỉ còn lại sự thần phục và cảm kích.

Ngô Lê Quân ra về trước, thủ tục chuyển viện nhanh chóng hoàn tất, một vị phó viện trưởng đích thân ra đón ở cửa bệnh viện trung tâm, lập tức sắp xếp

cho ông Cam vào phòng có một giường bệnh và một giường đơn dành cho người nhà. Giáo sư Khuru cũng đến, lật xem hồ sơ bệnh án và kết quả kiểm tra ở Bệnh viện số ba, nói với họ, ông cho rằng chẩn đoán của bác sĩ bên đó không có vấn đề gì, còn bước điều trị tiếp theo như thế nào còn phải làm một vài xét nghiệm có liên quan nữa mới xác định được phương án điều trị.

Sau khi giáo sư Khuru đi khỏi, ông Cam tỏ ra vô cùng bất an: “Lộ Lộ, có phải bệnh của cha nghiêm trọng lắm không?”

“Cha đừng nghĩ lung tung, ở đây điều kiện tốt hơn, giúp cha phục hồi một cách sớm nhất, còn Lộ Lộ đến đây cũng thuận tiện hơn. Tình trạng cô ấy hiện giờ không tiện chạy đi chạy lại nhiều.”

Thượng Tu Văn mỉm cười an ủi cha vợ, anh luôn có sức mạnh khiến mọi người bình tâm, tin tưởng, ông Cam yên tâm được phần nào, nhưng lại như nhớ ra điều gì đó: “Phòng bệnh một giường chắc đắt lắm, không cần phải tốn nhiều tiền như vậy đâu, đổi phòng bệnh bình thường là được rồi. Hai con sắp có con rồi, không được lãng phí.”

“Cha..” Cam Lộ cố gắng kiềm chế cảm xúc, “Chuyện tiền nong cha đừng lo, Tu Văn... vừa mới đổi công việc, thu nhập rất khá, tụi con gánh vác được mà.”

Ổn định cho cha xong, dì Vương tiễn học ra về, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Cam Lộ chỉ thấy lưng đau nhói, cơ thể mất sức và nặng nề, đứng cũng đứng không vững, nhưng không thể không dừng bước: “Dì Vương à, dì có gì muốn nói với con sao?”

Dì Vương đáp ứng: “Lộ Lộ, tình hình của cha con, con nói thật cho dì biết, để dì còn chuẩn bị tâm lý.”

“Con không giấu dì điều gì hết, lời của bác sĩ nói dì cũng nghe hết rồi đó, ngày mai ông ấy còn đến kiểm tra, dì có thể đứng bên cạnh nghe.”

Dì Vương mặt mày ủ rũ: “Chồng trước của dì bị ung thư phổi, dì hầu hạ ông ấy hơn hai năm. Dì không sợ khổ sợ mệt, chỉ có điều thật sự không muốn lại chứng kiến...”

Thượng Tu Văn lập tức nắm lấy bàn tay đang run lên của Cam Lộ, ngắt lời dì Vương: “Dì Vương, dì đừng nghĩ nhiều quá. Bệnh của cha là xơ gan, không phải là bệnh không trị được. Hiện nay điều trị cho cha là bác sĩ nổi tiếng trong nước, ông ấy đã nói rất rõ, quan trọng nhất là phải nghỉ ngơi, giữ tâm thái vui vẻ. Sự chăm sóc của dì rất quan trọng đối với cha, nếu dì nghĩ theo chiều hướng xấu, cha sẽ càng không có lòng tin phối hợp điều trị.”

Sức thuyết phục của anh rõ ràng rất có hiệu quả với dì Vương, bà gật đầu: “Dì hiểu rồi, hai con ngày mai đều phải đi làm, mau về nhà đi.”

“Lộ Lộ ngày mai phải đi làm, con sáng mai sẽ đến đây, dì cũng nghỉ ngơi sớm đi, có chuyện gì, lập tức gọi điện cho tụi con ngay nhé.”

Thượng Tu Văn nắm chặt tay Cam Lộ, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Đừng để bụng lời dì Vương nói, dì ấy chỉ là sợ hãi nên nói vậy thôi. Em bây giờ phải lấy lại cân bằng, điều chỉnh tâm trạng, nếu không...”

“Nếu không sẽ không tốt cho con, em hiểu.” Cam Lộ nói không ra hơi.

Thượng Tu Văn im lặng một lát: “Anh quan tâm đến em hơn, Lộ Lộ ạ. Trán em bị sao vậy?”

Cô hồ hững hờ nói: “Không cần thận va vào thành giường.”

“Nguy hiểm quá, ngày mai dọn về nhà ở đi, không thể để xảy ra chuyện này nữa.”

Cam Lộ không trả lời, cô mệt đến nỗi không muốn nói chuyện, chân dường như đã không còn chạm đất, Thượng Tu Văn nhận ra ngay, vòng tay dìu cô đi, cô phớt lờ một phần trọng lượng cơ thể mình cho cánh tay anh.

Hai người đến bãi đỗ xe, đang định lên thì điện thoại Cam Lộ reo lên, cô lấy ra nghe, là điện thoại của mẹ cô Lục Huệ Ninh, bà hỏi phủ đầu cô: “Lộ Lộ, mẹ nghe chú Tàn con nói Tu Văn đã tiếp quản chức chủ tịch hội đồng quản trị của Húc Thăng, hơn nữa còn là cổ đông lớn nhất. Chuyện này là thế nào? Con có biết rõ tình hình của nó không vậy?”

Gánh nặng, nỗi lo trong lòng cùng với cơ thể mệt mỏi lên đến cực điểm quấn riết lấy nhau khiến giọng nói của Cam Lộ rất nặng nề: “Con không rõ, sao con biết được, mẹ đi mà hỏi anh ấy, mẹ có phải là chưa gọi cho anh ấy bao giờ đâu.”

Trước đây tuy Cam Lộ không gần gũi với mẹ mình, thì thoảng còn nói những lời mang hơi hướng mỉa mai, nhưng trước giờ chưa bao giờ nói những lời bất kính, Lục Huệ Ninh sững sờ, cũng tức giận theo: “Con bây giờ được lắm rồi đấy, có thể nói cái giọng đó với mẹ, con thật cho rằng kiếp trước mẹ mắc nợ con chắc? Mẹ chỉ sợ con ngu ngốc bị người ta lừa thôi, rốt cuộc là con có biết tốt xấu không hả?”

Nước mắt Cam Lộ ứa ra, vừa khóc vừa nói: “Con không biết tốt xấu đâu, con...” Cô nức không thành tiếng, hoàn toàn không thể nói được nữa. Thượng Tu Văn không ngờ cô bỗng dưng mất kiểm soát như vậy, một tay ôm cô, một tay giằng lấy điện thoại: “Mẹ, cha bị bệnh nhập viện rồi, tâm trạng Lộ Lộ hiện giờ không được tốt, con sẽ gọi cho mẹ sau vậy.”

Anh đang định nói tiếp thì thấy Cam Lộ ôm bụng, trượt người xuống khỏi vòng tay anh, ngồi bệt dưới nền đất, anh thất kinh, ôm lấy cô: “Lộ Lộ, sao thế?”

“Đau... hình như ra máu rồi.” Cô nói đứt đoạn.

Thượng Tu Văn mặt cắt không còn giọt máu, lập tức bế cô chạy vào bệnh viện.

Cam Lộ nhanh chóng được đưa vào khoa phụ sản. Thượng Tu Văn vô cùng nóng ruột đợi bên ngoài, một lát sau, bác sĩ bước ra, mặt đầy vẻ tiếc nuối: “E rằng không giữ được thai nhi rồi.”

Chỉ có Ngô Lệ Quân vừa mới chạy đến là vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh: “Có triệu chứng gì?”

“Đã không còn ở trạng thái dự báo sảy thai mà là đã đến giai đoạn khó tránh khỏi sảy thai, lượng máu ra rất nhiều, cổ tử cung nở rộng, một phần bào thai bị tắc ngay cổ tử cung.”

Thượng Tu Văn chưa xót hỏi: “Vợ tôi có nguy hiểm gì không?”

“Tạm thời không có nguy hiểm, nhưng phải tiến hành nạo và nạo tử cung, tiêm bắp oxytocin để dừng chảy máu.”

“Tôi có thể vào thăm cô ấy được không?”

“Tu Văn, đây chỉ là phẫu thuật nhỏ lắm xong có thể về nhà ngay. Để bác sĩ nạo tử cung cầm máu xong rồi con hãy vào. Nếu không tinh thần nó kích động, ra máu càng nhiều hơn.” Ngô Lệ Quân ngăn cản anh, ra hiệu cho bác sĩ chuẩn bị phẫu thuật.

“Ngô sớ trưởng, cô ấy quả thật tinh thần không ổn định, có chút mất kiểm soát, vừa rồi lúc kiểm tra đều không hợp tác.” Bác sĩ khó xử nói, “Tôi thấy cần phải tiêm một liều thuốc an thần.”

Ngô Lệ Quân gật đầu: “Được, phẫu thuật xong, nhớ lấy tổ chức bào thai đi xét nghiệm bệnh lý và phân tích DNA rồi đưa kết quả cho tôi.”

Thượng Tu Văn sau khi ký vào tờ cam kết phẫu thuật như một cái máy, ủ rũ ngồi phịch xuống hàng ghế trước phòng phẫu thuật chờ đợi.

Ngô Lệ Quân xuất thân là bác sĩ, trước khi bước vào con đường chính trị có kinh nghiệm lâm sàng rất phong phú, đã quen với bệnh tật sống chết, nên không hề lo lắng cho cuộc phẫu thuật nhỏ phía trong, bà chỉ lo lắng nhìn thấy gương mặt thất thần của Thượng Tu Văn, nhưng không biết an ủi anh như thế nào.

Người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ở đây là con trai độc nhất của bà, bà luôn bận rộn với sự nghiệp, vừa nghỉ thai sản xong, đã giao anh cho bảo mẫu trông nom, rất ít khi để tâm đến anh. Mỗi lần ngắm kỹ anh, bà đều ngạc nhiên khi anh lớn nhanh như vậy, vừa có chút buồn buồn vừa cảm thấy tự hào.

Nếu bây giờ quay đầu nhìn lại, dù cho qua trải qua bao lần thăng trầm, những năm tháng quá khứ cũng chỉ như viện đạn sượt qua da mà thôi. Anh đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, chẳng còn là trẻ con nữa. Lúc nhỏ anh giống bà, bây giờ tướng mạo vẫn mang hình bóng của bà nhưng khí chất thần thái lại giống cha anh hơn.

Vừa nghĩ đến người chồng đã khuất, tim bà đập nhanh, hơn nữa còn loạn xạ. Bà ngồi xuống bên cạnh Thượng Tu Văn, để mình bình tĩnh trở lại. Mấy năm trở lại đây bà đều như thế, Thượng Tu Văn thức giấc mỗi bà mới đi làm xét nghiệm cụ thể, loại trừ bệnh tim mạch, dành chỗ cho yếu tố tâm lý.

Bà hiểu rõ nỗi đau của mình, cũng biết nỗi đau của con trai. Sau khi người thân thiết nhất của hai mẹ con mất đi, họ gần như dựa vào nhau để sống, quan tâm lẫn nhau, nhưng lại hầu như chẳng có cách nào đã gỡ gỡ, có thể trút gánh nặng trong lòng mình - ít ra ở phương diện này, họ hoàn toàn thông hiểu sự kiêu ngạo của nhau, thà chọn cách giữ riêng cho mình, một mình mình chịu đựng chứ nhất quyết không nói ra.

Bà vẫn là lãnh đạo yêu cầu rất nghiêm khắc với mình với người, nhưng đã không còn tham vọng trong sự nghiệp nữa, chỉ hài lòng với công việc hiện tại, tận tâm tận lực hoàn thành trách nhiệm. Nhưng bà biết con trai mình còn phải đi quãng đường rất dài, bà không hy vọng anh tiếp tục chán nản buông thả như thế nữa, lại càng không hy vọng đời sống tình cảm của anh chỉ còn là một khối trống rỗng.

Nhưng, bà trước nay không có khiếu trong việc khuyên giải, Thượng Tu Văn có cố chấp của anh, có thể điềm nhiên từ chối tất cả mọi người.

Nghe Thượng Tu Văn đột nhiên muốn kết hôn, Ngô Lệ Quân kinh ngạc: “Con không thể kết hôn chớp nhoáng như thế được, hôn nhân là chuyện cả đời, phải thận trọng.”

Thượng Tu Văn lắc đầu buồn cười: “Con và cô ấy đã yêu nhau được gần hai năm rồi, sao có thể nói là kết hôn chớp nhoáng được.”

Anh giới thiệu ngắn gọn về bạn gái: 24 tuổi, giáo viên lịch sử một trường trung học, cha mẹ đã sớm ly hôn, ở với cha, cha là kỹ sư trong xưởng dệt, đã về hưu.

“Cô gái này tuổi còn nhỏ, sao lại muốn kết hôn sớm như vậy?”

“Cô ấy không hề muốn kết hôn, nhưng con phải cầu hôn để trói chặt cô ấy, nếu không sớm muộn cô ấy cũng không cần con nữa.” Thượng Tu Văn nửa đùa nửa thật.

Ngô Lệ Quân trước nay không có khiếu hài hước, cau mày nói: “Mẹ thấy con nên đợi nó lớn chút nữa, suy nghĩ chín chắn rồi hãy cưới, như vậy mới ổn định.”

“Cô ấy rất chín chắn rất lý trí, chẳng can hệ gì đến tuổi tác. Hơn nữa chỉ có với cô ấy, con mới cảm thấy, kết hôn, có con, có một gia đình là một việc đáng để nếm trải.”

Thượng Tu Văn đột nhiên nhắc đến con cái, ánh mắt hai mẹ con chạm nhau lập tức hướng đi nơi khác.

Ngô Lệ Quân không phải là người đông dài chấp vật, tuy đầy bụng hoài nghi nhưng không muốn vắn vẹo gì thêm chỉ nói: “Đẫn nó đến gặp mẹ.”

Cam Lộ ngồi trước mặt Ngô Lệ Quân có dáng vẻ thanh tú, điềm đạm. Dưới ánh mắt dò xét mà cấp dưới không bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt của bà, cô vẫn tỏ ra vô cùng trấn tĩnh, không có chút nào là sợ sệt, không phải là loại con gái thích phô trương, tình cảm nông nổi, hời hợt mà bà trước nay rất ghét.

Nhưng đó không phải là trọng điểm. Ngô Lệ Quân nhìn Thượng Tu Văn, chỉ thấy anh gấp thức ăn cho cô gái này, ánh mắt dịu dàng, còn cô ngẩng đầu lên chạm phải ánh mắt của anh liền nhìn sang hướng khác, nụ cười lướt qua trên khóe môi cũng dịu dàng như thế.

Ngô Lệ Quân nghĩ, cô gái này tuy không thể nói là xuất sắc nhưng có sức ảnh hưởng tích cực đến con trai bà. Thượng Tu Văn rõ ràng rất thích con bé, muốn cùng cô sống một cuộc sống bình dị. Điều này khiến trái tim bà được an ủi phần nào.

Bà vẫn không yên tâm, cho người điều tra về gia cảnh của Cam Lộ: Cô tốt nghiệp Đại học Sư phạm, biểu hiện ở trường rất tốt; sau khi tốt nghiệp đi dạy học ở trường trung học văn hoá, là giáo viên giỏi nghề và được học sinh yêu mến; ông Cam cha cô sức khỏe không được tốt lắm, thủ tiêu khiến mỗi ngày chỉ là qua lại nhà hàng xóm đánh mặt chược; mẹ cô đã cải giá từ lâu, giữa hai người ít khi qua lại; gia đình cô chẳng có ai thân thích ở thành phố này.

Ngô Lệ Quân đã đoạn tuyệt với suy nghĩ thăng tiến, dĩ nhiên cũng không có ý lấy hôn nhân của con trai để đổi chác. Có đồng僚 nghe nói bà có con trai còn độc thân, tỏ ý muốn giới thiệu cho anh một cô gái con nhà môn đăng hộ đối, bà dứt khoát từ chối. Bà không muốn lại một lần nữa nhúng tay vào hôn nhân của con trai, gọi nhắc những chuyện đã qua. Cái bà quan tâm hơn là đối tượng đó có đem lại phiền phức và xấu hổ cho Thượng Tu Văn không, gia cảnh đơn giản của Cam Lộ khiến bà cảm thấy rất thích hợp.

Với người ít bộc lộ cảm xúc như Ngô Lệ Quân, bà có vẻ xa cách với con trai, dĩ nhiên càng giữ khoảng cách với con dâu, không thể nào thân mật được. May mà tính cách Cam Lộ trầm tĩnh, gần như cũng chẳng có ý đồ muốn làm thân với bà, cũng hài lòng với cách chung sống giữ lễ này.

Ngô Lệ Quân là người nghiêm khắc, nhưng không kén chọn, nếu có người nhất định hỏi bà, bà sẽ thẳng thắn thừa nhận bà cơ bản hài lòng về con dâu.

Bà không phải là bà mẹ chồng góa bụa có suy nghĩ truyền thống rằng con trai là tất cả của mình, ghen ghét con dâu, sự đánh giá này hoàn toàn không mang màu sắc thương ghét và yếu tố tình cảm, mà được xây dựng bởi phản ứng của con trai đối với hôn nhân.

Bà có thể nhìn thấy rõ ràng, Thượng Tu Văn càng ngày càng thoát khỏi trạng thái lúc trước mà bà luôn lo lắng, tinh thần bắt đầu sáng sủa, ánh mắt nhìn vợ ngày càng dịu dàng. Hạnh phúc của con trai khiến bà yên tâm.

Thế nhưng, bây giờ Cam Lộ bị sảy thai ngoài ý muốn, dường như gọi nhắc lại hồi ức đau thương của Thượng Tu Văn, bà không thể không lo lắng, đau lòng.

Cuộc phẫu thuật tiến hành không lâu, bác sĩ bước nói: “Ngô sở trưởng, cuộc phẫu thuật đã thành công, con dâu chị đang ngủ, tốt nhất không nên đánh thức cô ấy dậy. Tôi đã cho y tá chuyển cô ấy vào phòng bệnh đơn, ở đó rất yên tĩnh.”

Ngô Lệ Quân nói: “Cho nằm viện một tối theo dõi xem thế nào, vất vả rồi.”

Thượng Tu Văn lập tức chạy vào phòng theo dõi, chỉ thấy Cam Lộ mặt tái xanh nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, đầu ngoẹo sang một bên, không biết là đang ngủ hay đang hôn mê. Anh bước tới, giúp cô vén tóc, vết thâm trên trán lộ ra, anh lấy ngón tay nhẹ nhàng rờ lên đó, chỉ cảm thấy lạnh ngắt.

Ngô Lệ Quân cũng theo sau, chau mày nhìn anh: “Tu Văn, đừng nghĩ nhiều quá, các con vẫn còn trẻ, sau này còn có nhiều cơ hội.”

“E rằng Lộ Lộ không cho con cơ hội nữa rồi.” Thượng Tu Văn đau xót.

“Nói vậy, việc xảy ra lần này không phải do lỗi của con, nó có lý do gì để trách con chứ.”

Anh không trả lời, một lát sau mới nói: “Mẹ, mẹ về nhà nghỉ ngơi trước đi, con ở đây với Lộ Lộ.”

Ngô Lệ Quân đi rồi, Thượng Tu Văn ngồi xuống bên giường, nắm lấy tay Cam Lộ, bàn tay anh rất quen thuộc giờ đây xanh xao, lạnh ngắt, lớp sơn móng tay màu hồng đã bong tróc lỗ chỗ, anh đưa tay cô lên áp vào môi mình, nhẹ nhàng hôn lên đó.

Lòng anh tràn ngập những lời tự trách mình.

Dĩ nhiên, lúc biết mình mang thai, Cam Lộ đáp máy bay đến thành phố W, bàng hoàng biết được sự thật mà bao năm qua anh giấu cô, sau đó trở về với tâm trạng đầy phẫn nộ. Anh tận mắt nhìn thấy cô bị ốm nghén, mỗi ngày một tiêu tụy lại không thể bỏ công việc, chạy đến thành phố J, để cô phải một mình đối diện với việc cha cô bị bệnh nhập viện, phải chạy tới chạy lui lo toan.

Cơ thể mệt mỏi, tâm trạng suy sụp như thế, anh sao có thể nói cô bị sảy thai không phải là lỗi của anh.

Quan trọng hơn là, Cam Lộ vừa tỏ ý muốn vì đứa con mà hòa giải với anh, bây giờ con không còn, anh không thể tưởng tượng sau này cô sẽ đối xử ra sao với anh.

Vừa nghĩ đến con, tim anh thất lại, cổ họng nghẹn lại đến mức không thể thở được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Có những lúc chỉ có thể trốn chạy

Cam Lộ bị các triệu chứng mất ngủ, nằm mơ thấy ác mộng, giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm gây khó khăn một thời gian. Cô mở mắt ra, mơ màng nhìn trần nhà trắng toát, lại nhìn tấm chăn cũng trắng toát đắp trên người, ngạc nhiên vì mình có thể ngủ ngon đến thế ở nơi bệnh viện lạ lẫm này, thậm chí không hề nằm mơ, chuyện xảy ra mấy hôm nay đè nặng trong lòng cô đến mức nghẹt thở dường như đã buông tha cho cô. Cô chắc chắn nghĩ rằng, mình có lẽ đã vô tâm đến một mức độ nhất định nào rồi.

Thế nhưng cô lập tức nín thở, nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Tối qua, từ lúc Thượng Tu Văn bế cô vào khoa phụ sản kiểm tra, cô đã rơi vào trạng thái Hysteria [1], cứ nắm chặt tay áo của Thượng Tu Văn không buông, đến khi y tá mời anh ra ngoài, cô hoảng loạn nắm chặt vạt áo mình, không thể giữ bình tĩnh nghe bác sĩ nói, mãi đến khi được tiêm một liều thuốc an thần.

“Hợp tác một chút, đang rộng đùi ra, đừng động dậy.”

“E rằng cô đã sảy thai rồi.”

“Không, chồng cô bây giờ không thể vào.”

“Chúng tôi phải nạo tử cung.”

“Bình tĩnh lại, cô vẫn còn trẻ, sau này còn có cơ hội...”

Câu nói cuối cùng đó của bác sĩ là những gì Cam Lộ còn nhớ về ngày hôm qua. Cô từ từ nói lỏng bàn tay đang nắm chặt tấm chăn ra, sờ lên bụng mình, dĩ nhiên ở đó cũng chẳng có gì khác biệt. Nhưng cô vội vàng rút tay lại, hiểu một cách rất rõ ràng và biết rằng: Đứa con trong bụng cô không còn nữa. Một nỗi đau xé ruột xé gan đột ngột đâm xuyên trái tim cô, khiến cô nghẹt thở.

Thượng Tu Văn đưa tay ra nắm lấy tay cô.

Cô từ từ quay đầu sang, chỉ thấy Thượng Tu Văn ngồi bên mép giường, tóc hơi rối một chút, trên gương mặt điềm tĩnh, hai đầu chân mày dính chặt vào nhau, ánh mắt hai người chạm nhau, lại gần như đồng thời chuyển sang hướng khác.

“Mấy giờ rồi?” Giọng cô khô khốc đến nỗi chính cô còn cảm thấy xa lạ.

“Chín giờ.”

Chưa xin nghỉ phép lại không đến trường, cô giật mình lo sợ ngồi bật dậy:

“Trời ơi, em...”

Thượng Tu Văn nhẹ nhàng ấn cô nằm xuống: “Đừng lo. Bác sĩ đã cho nghỉ dưỡng bệnh 5 ngày, anh đã gọi đến trường nói rõ sự việc rồi.”

Cô yên tâm trở lại, đỡ dần “ồ” một tiếng.

“Đói không, muốn ăn gì, anh đi mua.”

Cô chẳng hề thấy đói, lại không muốn đối diện với Thượng Tu Văn như thế này, liền nói:

“Mua chút cháo trắng là được rồi.”

Bàn tay Thượng Tu Văn dừng ở vai cô một lát, sau đó vội vã đi ra.

Cam Lộ xuống giường, phát hiện trên chiếc túi nhỏ ở đầu giường có một bao đồ, gồm quần áo lót sạch, đồ dùng vệ sinh cá nhân, cô tranh thủ đi vào nhà vệ sinh rửa ráy, vừa đưa bàn chải vào miệng, cảm giác buồn nôn lại ập đến, cô nôn khan, mơ hồ nghĩ, con đã không còn nữa, sao cảm giác buồn nôn vẫn còn ?

Con đã không còn nữa...

Đó là đứa con mà cô từng rất trông chờ, đó là đứa con mà cô do dự không biết có nên giữ lại hay không, sống trong bụng cô không quá 50 ngày thì đã tự mình quyết định bỏ cô mà đi.

Cô đứng thẳng người lên, tay bóp chặt bụng, nước mắt trào ra. Cô nhìn hình dáng tiều tụy cô đơn của mình trong gương, nước mắt theo khoé mắt chảy xuống, lập tức khô ngay trên mặt, cô chỉ cảm thấy mắt cay xè đến khó chịu.

Cam Lộ thay quần áo xong bước ra, nhưng không muốn quay lại giường nằm, bèn ngồi trên chiếc ghế gần đó, Bác sĩ bước vào hỏi thăm tình hình của cô, dặn dò cô những điều cần lưu ý, cô chỉ gật đầu như cái máy.

Một lát sau, Thượng Tu Văn về, tay xách theo hộp cháo trắng.

“Ăn đi cho nóng, giáo sư Khuru đã khám cho cha, một chút nữa anh đưa em sang đó xem, sau đó đưa em về nhà, bác sĩ nói em phải ở yên trên giường nghỉ ngơi vài ngày.”

Cô “ừm” một tiếng, chậm chậm ăn cháo, ăn được một nửa, Lục Huệ Ninh gấp gấp đẩy cửa bước vào: “Lộ Lộ...”

Cô không ngẩng đầu lên: “Mẹ, sao mẹ đến đây?”

“Thật... sảy thai rồi sao? Là vì những điều hôm qua mẹ nói với con?”

Giọng Cam Lộ đều đều: “Không liên quan gì tới mẹ hết.”

Lục Huệ Ninh sững sờ nhìn con gái, rồi lại nhìn Thượng Tu Văn: “Tu Văn, con nói cho mẹ nghe xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Có gì đâu mà phải giải thích” Cam Lộ đẩy bát cháo sang một bên đứng dậy, dọn dẹp đồ đạc, vẫn không nhìn bất kỳ ai, rồi khó chịu nói: “Mẹ về đi.”

Lục Huệ Ninh hừm một tiếng: “Con ngồi xuống cho mẹ, sảy thai cũng cần phải nghỉ dưỡng,” Bà bước tới ấn Cam Lộ ngồi xuống ghế, “Lớn thế này rồi còn không biết trân trọng bản thân. Con muốn bị di chứng, sau này cả đời ân hận mới được à?”

“Mẹ...” Cam Lộ suy cho cùng còn rất yếu, không thể vùng vẫy, chỉ cười buồn: “Mẹ bỏ tay ra đi, con đi thăm cha, ông ấy cũng đang nằm viện. Thăm cha xong, con sẽ về nghỉ ngơi.”

“Ông ấy lại bị sao thế?”

Cam Lộ ngân nga: “Xơ gan.”

“Mẹ biết ngay mà, cũng tại ông ấy. Hồi đó nếu không phải chăm sóc ông ấy, với thành tích của con, chắc chắn đã thi đậu một trường đại học tốt hơn rồi.” Lục Huệ Ninh tức giận nói, “Con lo lắng cho ông ấy lâu như thế, sao không hiểu ông ấy chẳng thể chịu trách nhiệm về cuộc đời của chính mình, mãi sống buông thả kiểu đó, đợi người khác đến thu dọn bãi rác cho ông ấy.”

“Cha chỉ là vô dụng một chút thôi, hơn nữa vì điểm này mà đã bị mẹ bỏ từ lâu rồi, mẹ đâu cần phải nói cha như thế.”

“Nếu không phải vì con, mẹ chẳng hơi sức đâu mà lo đến ông ấy. Bây giờ thì tốt rồi. Con vì ông ấy mà đứa con trong bụng cũng không còn.”

“Mẹ, đừng nói nữa.” Không đợi Cam Lộ tức giận, Thượng Tu Văn đã lên tiếng trước, giọng lạc đi, “Bác sĩ nói tâm trạng Lộ Lộ cần giữ ổn định.”

Lục Huệ Ninh dịu giọng lại, kèm thêm chút thận trọng: “Các con còn trẻ, sau này...”

Cam Lộ quả thực không thể chịu đựng thêm khi lại nghe câu nói này, sổ sàng cắt ngang: “Đừng nói nữa, con đi thăm cha đây. Mẹ về đi.”

Lục Huệ Ninh đi rồi, Cam Lộ và Thượng Tu Văn đến phòng bệnh ở khoa ngoại, cô nhỏ giọng nói: “Tạm thời đừng nói cho cha em biết chuyện này”

Thượng Tu Văn gật đầu: “Anh biết rồi.”

Giáo sư Khuru đã sắp xếp cho ông Cam làm thêm vài xét nghiệm nữa, đang đợi kết quả, ông Cam xem ra tinh thần, tâm trạng vẫn ổn định. Cam Lộ cũng không chờ lâu, sau khi thăm ông một chút, hai người ra ngoài lên xe về nhà, Thượng Tu Văn nói: “Về nhà ở nhé, mẹ chăm sóc em tốt hơn”

“Hay là về chỗ Dĩ An được rồi, không cần phiền đến mẹ đâu.”

Thượng Tu Văn không nói gì nữa, lái xe về chung cư nhà Phùng Dĩ An, Vừa bước vào nhà, điện thoại Thượng Tu Văn reo lên, anh nghe máy: “Cậu ạ, có chuyện gì không?”

Cam Lộ đi thẳng vào phòng ngủ, nhưng vẫn có thể nghe Thượng Tu Văn hơi lớn tiếng, rõ ràng là đang tức giận: “Cái gì anh ấy lại có thể làm như thế sao? Anh ấy điên rồi à?”

Một lát sau, Thượng Tu Văn cũng bước vào: “Lộ Lộ, xin lỗi, bây giờ anh phải ra ngoài một chút”

“Được.”

“Anh đã nói với chị Hồ rồi, chút nữa chị ấy sẽ đến đây nấu cơm cho em, em nghỉ ngơi đi nhé.”

Cam Lộ gật đầu: “Em biết rồi.”

Thượng Tu Văn đi rồi, Cam Lộ thay áo ngủ, vừa nằm xuống là ngủ vùi, mãi đến trưa chị Hồ mới đến gọi cô dậy: “Tiểu Cam, sắp 1 giờ rồi, dậy đi, dậy ăn một chút.”

Vừa nhìn thấy ánh mắt đầy cảm thông của chị Hồ, Cam Lộ biết không phải Thượng Tu Văn mà là Ngô Lệ Quân nói cho chị biết. Cô bây giờ dĩ nhiên không muốn nghe chị Hồ dông dài, đành tỏ ra không muốn nói chuyện, mặt không cảm xúc bước vào phòng ăn, ổ đố, canh gà hầm, hai món ăn, một bát cơm đã được dọn sẵn trên bàn.

Chị Hồ nói: “Chị sợ em lạt miệng, nên nấu không bao nhiêu, chiều em muốn ăn gì, nói với chị, chị đi mua.”

“Cám ơn, em không đặc biệt thêm món gì, cứ thế này là được rồi.” Cam Lộ húp một ngum canh.

“Ăn xong cứ để bát đĩa đấy, đừng đi rửa, em không được động vào nước lạnh đâu.”

Chị Hồ thu dọn đồ đạc định đi nhưng điện thoại gọi cửa bỗng vang lên, chị ta bước đến nghe, sau đó quay lại nói với Cam Lộ, “Tiểu Cam, phía dưới có một phụ nữ họ Lục, là mẹ em, đến thăm em đấy.”

Cam Lộ bỗng thấy đau đầu, cô dĩ nhiên không thể đối với mẹ mình như đối với chị Hồ, nhưng càng không thể đóng chặt cửa không tiếp, đành nói: “Mời mẹ lên đi.”

Chị Hồ nhấn nút mở cửa dưới lầu, vừa khen ngợi: “Mẹ em trẻ đẹp thật đấy, thật biết chăm sóc, giữ gìn nhan sắc.” Cam Lộ chỉ “ừm” một tiếng, một lát sau, chuông cửa vang lên, chị Hồ ra mở cửa, Lục Huệ Ninh xách một hộp đồ ăn đến: “Lộ Lộ, mẹ đem canh đến cho con,”

“Chị Hồ đã hầm canh cho con rồi, con đang ăn, sau này mẹ đừng mất công như vậy nữa, chị Hồ nấu ăn rất ngon.”

Chị Hồ nghe thấy mặt sáng bừng, cười rạng rỡ: “Hai mẹ con nói chuyện đi, tôi đi trước đây.”

Lục Huệ Ninh cười: “Cám ơn chị, đi cẩn thận ạ.”

Cam Lộ ra hiệu cho Lục Huệ Ninh ngồi: “Mẹ có muốn ăn một chút không?”

“Mẹ ăn rồi, con ăn canh thịt nai hầm thuốc Bắc mẹ mang đến đi, rất bổ máu.” Lục Huệ Ninh không chút khách khí đẩy bát canh gà trước mặt cô sang một bên, vào bếp lấy một cái bát khác, múc canh vào rồi bung đến trước mặt cô.

Cam Lộ trước nay rất ghét canh hầm với thuốc Bắc, càng không thích những thức ăn kỳ quái, thường ngày rất ít gặp, nhưng do là tấm thịnh tình của mẹ cô nên cô đành cố nén ăn một hớp nhỏ mới phát hiện mùi vị trong phạm vi có thể chấp nhận được, coi như có thể thư thái mà ăn.

Lục Huệ Ninh hài lòng cười: “Ngon đấy chứ. Mẹ phải đến nhờ đầu bếp nổi tiếng của một nhà hàng Hồng Kông nấu đấy. Con nói chị giúp việc mấy ngày này đừng đưa canh đến cho con nữa, mỗi ngày mẹ đều sẽ mang đến, bảo đảm không lặp lại món cũ.”

“Khoa trương quá đấy, sau này không cần mất công vậy đâu.”

Lục Huệ Ninh không để ý đến cô, đưa mắt dòm quanh căn nhà: “Căn nhà này mua lúc nào thế? Địa điểm thì được nhưng cách bài trí cứ cở lổ sĩ thế nào ấy.”

“Đừng đánh giá lung tung, đây là nhà của bạn Tu Văn.”

Lục Huệ Ninh ngờ vực nhìn cô: “Nó không mua nổi một căn hộ sao? Còn phải mượn nhà của bạn ở cơ à.”

Cam Lộ cúi gằm mặt húp canh chẳng nói chẳng rằng, lòng nghi ngờ của Lục Huệ Ninh càng lúc càng lớn, nhưng nhớ đến chuyện tối qua, đành hỏi vòng vo tam quốc: “Con không phải ở với mẹ chồng sao? Dọn đến đây ở lúc nào thế?”

“Sao lại lảm câu hỏi thế nhỉ?” Cam Lộ khó chịu, hỏi ngược lại mẹ: “Sao mẹ biết con đang ở đây?”. Ngừng một lát, không nghe thấy câu trả lời, cô ngẩng đầu lên, thấy mặt mẹ mình đầy vẻ ngập ngừng, “Lại gì nữa thế?”

“Vừa nãy mẹ đến nhà hàng lấy canh thì gặp Tu Văn và phó tổng giám đốc của Ty Tân Hạ Tĩnh Nghi đang ăn cơm ở đó, là cô gái mà lần trước đến dự sinh nhật chú Tản của con đó.”

Cam Lộ ồ một tiếng, biết Lục Huệ Ninh tuyệt đối không phải là người nhìn thấy mà vờ như không thấy, quả nhiên bà nói tiếp: “Mẹ đi tới hỏi nó, con thế nào rồi. Nó nói nó bàn công việc xong sẽ về với con liền, sau đó đưa địa chỉ ở đây cho mẹ.”

Cam Lộ không nói gì, cúi đầu húp canh.

“Nó có quan hệ gì với cô gái ấy?”

“Anh ấy nói với mẹ là bàn công việc thì chắc là quan hệ công việc rồi.”

Lục Huệ Ninh hừ một tiếng: “Không đúng, cô gái đó với thái độ của chồng con thì không phải đơn giản là bàn công việc đâu.”

Miệng Cam Lộ khẽ nhếch lên thành một nụ cười mỉa, Hạ Tĩnh Nghi đúng là chẳng quan tâm người khác nghĩ gì, chắc cũng chẳng bận tâm việc bị mẹ cô bắt gắp: “Ý mẹ là họ có gian tình sao? Đã là gian tình, dĩ nhiên việc đầu tiên là phải giấu vợ, nên đừng hỏi con, con không biết gì đâu.”

Lục Huệ Ninh nhướn mày, nhưng lập tức kìm lại được, dịu giọng nói: “Được thôi, lần này dù là chuyện gì đi nữa thì mẹ thật đã nợ con rồi. Con gàn dở sao cũng được.”

Cam Lộ lại có phần áy náy: “Mẹ, chuyện hôm qua... thật không liên quan đến mẹ, mẹ đừng nghĩ lung tung nữa.”

“Coi như con còn có lương tâm” Lục Huệ Ninh mắt đỏ hoe, quay mặt sang hướng khác che giấu: “Con nghĩ mẹ rảnh rồi gọi điện chộc tức con sao? Hôm qua mẹ nghe chú Tần con kể chuyện Húc Thăng còn cái công ty Tỷ Tần gì đó, phức tạp quá. Con trước giờ làm cô giáo kinh nghiệm đơn giản, mẹ sợ con bị lừa”

“Người ta lừa con, chắc là có mưu đồ gì với con. Con chỉ là một giáo viên trung học, có gì để người ta lợi dụng chứ?” Cam Lộ lười nhác nói.

“Hay là có mưu đồ gì với chồng con?”

“Nếu bị người ta cướp mất, thì số phận đã định đoạt không phải của con, vậy thì lấy đi là được rồi.”

Câu trả lời ngắn gọn dứt khoát khiến Lục Huệ Ninh sửng sốt: “Con và Tu Văn xảy ra chuyện gì rồi sao? Tại sao lại nói những lời đau lòng như thế? Cái gì gọi là số phận định đoạt?”

“Về ngữ nghĩa thì là một số việc mà mình không có cách nào thay đổi.”

“Nói xàm, mẹ ghét nhất những người luôn đổ thừa cho số phận. Con nhìn mẹ xem, từ quê lên, đi đến hôm nay, ai cho mẹ chứ. Nếu mẹ không tự giành lấy, bây giờ chắc đang ở quê với một bầy con chờ ngày lên chức bà nội rồi. Nếu không thì suốt ngày cãi nhau với cha con chuyện cơm áo gạo tiền.”

Cam Lộ ngẩng đầu lên, nhìn bà cười mà như không cười. “Đúng vậy, làm vợ một người đàn ông không thành công, cả ngày lo chuyện cơm áo gạo tiền, nuôi dạy con cái, chăm lo nhà cửa, dĩ nhiên không phải là số mệnh của mẹ.”

Lục Huệ Ninh lườm cô: “Biết là thế nào con cũng xô xiên mẹ mà. Về điểm này mẹ chẳng có gì để nói, con cứ căm ghét mẹ đi, mẹ đúng là không phải là người mẹ tốt”

“Thôi không phải ai cũng thích hợp để làm mẹ hiền, mẹ cũng tuyệt lắm rồi. Con chưa từng hy vọng có một người mẹ vừa tắt tả ngược xuôi lo cho gia đình vừa đầy bụng oán hận chồng vô dụng”

Lục Huệ Ninh không nghe những lời có vẻ như an ủi của Cam Lộ, bà chưa bao giờ hối hận về những việc mình đã làm, nhưng không khỏi cảm thấy tiếc nuối khi đối diện với con gái, lúc này bà cảm thấy như có gì nghẹn ở cổ họng, một lát sau mới nói: “Mẹ không phải muốn lấy mình ra làm gương gì, chỉ muốn nói với con, đừng đổ thừa cho số phận những việc mình có thể thay đổi được.”

“Con biết mẹ muốn tốt cho con, nhưng lần này mẹ đừng bận tâm đến con vội.” Cam Lộ gượng cười, “Để con nhốt mình trong nhà vài ngày lấy lại hơi sức đã, con thật sự rất mệt.”

Lục Huệ Ninh đi rồi, Cam Lộ về phòng tiếp tục ngủ, cô ngạc nhiên thấy mình vừa nằm xuống thì con buồn ngủ đã ập tới. Đến khi màn đêm buông xuống, Thượng Tu Văn ngồi bên giường nhẹ nhàng gọi cô, cô mới tỉnh dậy.

“Trời tối rồi à” Cô dụi mắt, mơ màng hỏi.

“Ừ, đã 6 giờ rồi, dậy ăn cơm đi.”

“Em sắp thành heo rồi, cả ngày hết ăn rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn.” Cô lau bảu bước xuống giường.

“Đạo này em gầy gò quá, phải nuôi thành heo mới được.”

Hai người nói toàn những lời trêu đùa, nhưng ngữ điệu thì khô khốc, chẳng có chút gì gọi là vui vẻ, ngược lại còn cảm thấy thật không tự nhiên.

Ăn cơm xong, Cam Lộ đang định về phòng thì Thượng Tu Văn gọi cô lại: “Lộ Lộ, chúng ta nói chuyện một chút.”

Cam Lộ im lặng, biết mình không thể tránh né mãi được, bèn gật đầu: “Được thôi.”

Hai người ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, giữ khoảng cách. Mặt Thượng Tu Văn lộ vẻ mệt mỏi: “Lúc trưa anh đang bàn chút chuyện với Hạ Tĩnh

Nghi ở nhà hàng thì gặp mẹ.”

“Mẹ đưa canh đến cho em có nói rồi.” Cam Lộ lạnh nhạt nói.

“Cô ấy đại diện cho Tỷ Tàn, ra giá mua cổ phiếu Húc Thăng của Ngô Ủy, nghe nói Ngô Ủy đã bước đầu đồng ý, đang thương lượng giá cả. Ngô Ủy đang ở đây, nhưng tránh gặp mọi người. Anh gọi điện cho anh ta, anh ta chối đây đẩy, không dám lộ diện. Cậu tức đến điên lên nhưng hoàn toàn không thể khống chế hay ngăn chặn anh ta, rất có khả năng vụ mua bán này sẽ thành sự thực. Hạ Tĩnh Nghi gọi điện cho anh, hẹn anh ra gặp, anh đành phải đi gặp cô ấy, tìm hiểu ý đồ tiếp theo của cô ấy.”

“Không biết em có thể suy đoán chính xác suy nghĩ thấu đáo của cô ta hay không: Cô ta muốn đẩy nhanh việc sáp nhập xưởng luyện thép bằng một con đường khác, cô ấy muốn đánh vào một số người, cô ta mưu đồ khống chế Húc Thăng, cô ta muốn cùng anh hợp hội đồng quán trị.”

Cam Lộ nói liền một mạch, cười mà như không cười nhìn đối phương. Cái ngữ điệu gần như chế giễu ấy dĩ nhiên càng khiến người ta bất ngờ hơn là trực tiếp nói “Em chẳng có hứng thú với mấy chuyện này”, Thượng Tu Văn gật đầu: “Ngoài điểm cuối cùng ra, những cái khác không sai.”

“Em thì lại nghĩ điểm cuối cùng là đáng tin cậy nhất, nhưng đó là chuyện của cô ta. Anh muốn nói là chuyện này đúng không?”

“Ngày mai anh phải đi thành phố J, nhưng anh không yên tâm em.”

Cam Lộ lắc đầu: “Em không sao. Em có đồng nghiệp thậm chí vừa làm phẫu thuật xong ngày hôm sau đã đi làm rồi, em sẽ nghỉ đủ ngày phép mà bác sĩ yêu cầu, đừng lo lắng cho em.”

“Tình hình bây giờ ai cũng không thể buông tay giữa chừng. Anh vừa có trách nhiệm với Húc Thăng vừa phải có trách nhiệm đối với việc đầu tư của Viễn Vọng, lần này, anh không biết phải ở lại đó bao lâu, chỉ có thể hể có thời gian là về với em.”

“Anh mới nhậm chức, tiếp quản một Húc Thăng đang bị động, phức tạp như vậy, chắc có lẽ phải ở lại đó một thời gian, không cần phải gấp gáp về đây.”

Thượng Tu Văn khẽ gượng cười: “Lộ Lộ, em rất sốt ruột mong anh đi sao?”

“Không, anh đi đến đó hay không đến đó, em đều không can thiệp. Hay anh muốn ở lại, em đi cũng được.”

“Con đã không còn, em cảm thấy chúng ta không còn lý do gì để tiếp tục đúng không?” Thượng Tu Văn cuối cùng cũng nhắc đến đứa con, giọng nói chùng xuống, ần giấu sự tức giận, “Hay là em cảm thấy may mắn vì cuối cùng đã được giải thoát.”

“Tu Văn...” Cam Lộ mặt trắng bệch, giọng đánh lại, tay nắm chặt áo ngủ của mình, dừng một lúc, bờ vai cô co gồng mình để giữ cho thẳng bằng rũ xuống, giọng nói đầy đau khổ, “Xin anh... đừng suy đoán về em như thế.”

Trong phòng im phăng phắc, rất lâu sau, Thượng Tu Văn mới lên tiếng: “Xin lỗi, anh không nên nói những lời như vậy.”

Ánh mắt Cam Lộ nhanh chóng lộ vẻ chế giễu, cố gắng mở to nhìn đối phương: “Chuyện đứa con, em rất xin lỗi, Tu Văn.”

“Người nên nói xin lỗi là anh, nếu anh có mặt ở đây đã không xảy ra chuyện này.”

“Không, em tuy là đã đồng ý với anh giữ lại đứa bé, thử làm một người mẹ hợp cách nhưng em phải thừa nhận, từ ngày đầu tiên biết sự có mặt của con, em đã không ngừng nghĩ... lần này mang thai không phải lúc. Anh xem, em không xứng để làm mẹ nên mới mất con.”

“Anh không có ý đó, em đừng nghĩ như thế, Lộ Lộ.”

“Em nghĩ dĩ nhiên không chỉ có vậy. Con không còn nữa, em... rất đau đớn, đau hơn anh tưởng nhiều, cảm giác đó giống như mất đi một phần cơ thể mình vậy, hơn nữa em còn biết rất rõ, sự mất mát này không cách nào lấy lại được nữa. Em chỉ có thể nói với mình: đây là sự trừng phạt mà em phải nhận.”

“Nếu nói như vậy, dĩ nhiên càng là sự trừng phạt dành cho anh.”

“Anh không giống em, anh luôn thương yêu con. Con không còn nữa, em chẳng thể giải thoát như anh nói. Em chỉ có thể nghĩ, chắc chắn con biết em không muốn có nó nên nó quyết định ra đi. Nói đi nói lại, đó là nghiệp chướng của em.” Cam Lộ thản nhiên nói, dường như không phải là sự ăn năn mong người khác tha thứ mà là một người biết tội của mình mà không hề có bất kỳ ý định biện hộ nào, cam tâm nhận tội, thái độ này khiến Thượng Tu Văn đau nhói.

“Quên chuyện này đi Lộ Lộ. Chúng ta đều còn trẻ, sau này còn có cơ hội...”

“Xin anh, đừng nói với em lời đó.” Cam Lộ nhẹ nhàng nhưng kiên quyết cắt ngang anh.

Thượng Tu Văn thấy lòng nhói buốt: “Ý em là, muốn rời bỏ anh sao?”

Cam Lộ cuối cùng quay đầu lại, ánh mắt cô lướt qua khuôn mặt anh, rồi cụp mắt xuống: “Có những chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta không thể giả vờ nhưng không xảy ra được. Bây giờ chúng ta thậm chí không thể nhìn nhau nói chuyện, Tu Văn ạ, sống chung dưới một mái nhà, mọi người đều sẽ rất gượng gạo. Chi bằng tách riêng ra, mỗi chúng ta đều có cơ hội suy nghĩ kỹ càng xem tiếp theo phải làm thế nào.”

Thượng Tu Văn im lặng rất lâu: “Nếu em có ý định này, anh nghĩ chúng ta sẽ càng ngày càng xa cách nhau.”

“Nhưng, chúng ta chưa bao giờ thật sự gần nhau.” Cam Lộ trả lời ngắn gọn, đứng dậy, đi vào phòng ngủ.

Thượng Tu Văn trước khi đi thành phố J, để chiếc BMW lại cho Cam Lộ: “Em vừa phải đi làm, vừa phải chăm sóc cha, lái xe sẽ tiện hơn rất nhiều.”

Cam Lộ không khách sáo với anh, nhận lấy chìa khóa xe. Sau 5 ngày phép, cô lại bắt đầu đi làm. Đưa giấy bác sĩ cho trường, mọi người đều đã biết cô bị sảy thai, đều nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm và quan tâm. Cũng có giáo viên định trò chuyện cho cô người ngoại nhưng cô đều rất lịch sự kiên quyết từ chối nói về đề tài này, dĩ nhiên, thái độ này mọi người cũng có thể hiểu được.

Sau khi đi làm, cô nói sức khỏe mình đã hồi phục, báo chị Hồ cứ chuyên tâm chăm sóc cho Ngô Lệ Quân, không cần phải đến chỗ cô nữa. Mỗi ngày đi làm về, cô đều lái xe đến bệnh viện thăm cha.

Bệnh tình ông Cam đã có chẩn đoán chính xác, Cam Lộ đã có buổi trao đổi rất dài với giáo sư Khuru Minh Đức, để di Vương yên tâm, cô để di Vương ngồi một bên cùng nghe.

Giáo sư Khuru nói với cô: “Điều trị xơ gan, chủ yếu là khống chế sự xuất hiện của các loại biến chứng. Tràn dịch ổ bụng là biến chứng chủ yếu của xơ gan. 75% bệnh nhân mắc bệnh xơ gan bị tràn dịch ổ bụng. Trước mắt, biến chứng tràn dịch của cha cô ở cấp độ 2, tràn dịch sẽ làm cho bụng phình to lên đối xứng nhau, gây nên hội chứng gan thận không lây lan, không nghiêm trọng lắm, chảy máu ở đường tiêu hóa cũng đã tự ngưng, hiện nay chủ yếu là điều trị chứng tràn dịch. Sau khi các triệu chứng đã được loại bỏ bước đầu, sẽ phải làm phẫu thuật cho ông ấy, cắt bỏ phần lá lách bị phù và xơ, sau đó phẫu thuật thắt mạch máu xung quanh tâm vị, làm chậm biến chứng tăng huyết áp kịch phát, giảm nguy cơ chảy máu. Bệnh nhân cần phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, giữ tinh thần lạc quan, giảm lượng muối trong thức ăn, nếu cần thiết vẫn phải chọc hút dịch màng bụng. Cô và cha cô đều phải chuẩn bị tinh thần, đây không phải là quá trình điều trị có hiệu quả trong thời gian ngắn.”

Cam Lộ lấy hết can đảm hỏi: “Giáo sư Khuru, tôi có tìm đọc một số tài liệu, rất nhiều trong số đó nói rằng nguy cơ xơ gan chuyển thành ung thư gan là rất cao. Với tình hình hiện nay của cha tôi, không biết có chuyển biến... xấu đi hay không?”

“Đúng là có nguy cơ đó, nhưng sự phát triển này không phải là tất yếu, cô cũng đừng lo lắng quá, vấn đề hiện nay là phải điều trị tràn dịch, cải thiện chất lượng sinh tồn của bệnh nhân, hơn nữa có thể phòng ngừa các biến chứng nghiêm trọng có thể phát sinh như SBP (viêm phúc mạc tự phát do vi khuẩn).”

“Nếu cấy ghép gan có phải là có thể giải quyết vấn đề đến tận gốc không? Còn nữa, tôi có xem một số báo cáo giới thiệu cấy ghép tế bào gốc để điều trị xơ gan, việc điều trị này có khả thi không?”

Giáo sư Khuru cười ha ha: “Xem ra cô đã tốn không ít công sức, hiện nay những kiến thức mà bệnh nhân và người nhà tìm kiếm trên mạng về bệnh của mình thật đáng ngạc nhiên. Tôi cũng đã từng gặp một bệnh nhân nghiêm túc thảo luận với tôi liều lượng dùng spironolactone ở mức độ nào thì tốt, thêm furosemide lúc nào thì tốt, anh ta dùng những tờ chuyên ngành vô cùng thông thạo làm cho mấy nghiên cứu sinh tiến sĩ đi theo tôi bái phục sát đất.”

Cam Lộ đỏ mặt: “Giáo sư Khuru, tôi biết mình hiểu biết nông cạn, hỏi vừa không chuyên nghiệp vừa dài dòng, sợ bác sĩ thấy phản cảm.”

“Không, tôi rất tán thành việc trao đổi thế này, hiểu rõ bệnh trạng là việc tốt cho cả bác sĩ lẫn bệnh nhân.” Giáo sư Khuru ôn tồn nói, “Về thứ gọi là cấy ghép tế bào gốc có nhiều bài báo thổi phồng lên quá mức, có tác dụng thần kỳ nhưng hiện nay vẫn chưa có một số liệu nghiên cứu đáng tin cậy nào, cũng chưa được phát biểu trong bất kỳ luận văn chính thức nào, cá nhân tôi vẫn còn nhiều hoài nghi về nó. Quốc tế công nhận, hiện nay cấy ghép gan mới là phương pháp hiệu quả sau cùng để điều trị xơ gan và các biến chứng của nó, có điều rất khó tìm được người cho tương thích”

“Giáo sư Khuru, nếu cần phải phẫu thuật cấy ghép, tôi là người thân trực hệ duy nhất của ông ấy, tôi tự nguyện cấy một bộ phận gan của mình cho ông”

Giáo sư Khuru tỏ ra rất ngạc nhiên, gật đầu: “Tôi đã nói rồi, cấy ghép gan là phương pháp sau cùng, cần có chỉ thị cụ thể, toàn diện và rõ ràng, tràn dịch ổ bụng hình thành chỉ là một trong những chỉ thị được xem xét để cấy ghép gan. Nhưng trong nước các phẫu thuật cấy ghép phần nhiều là do cha mẹ hiến cho con cái, ngược lại thì rất hiếm gặp, cô có sự chuẩn bị và quyết tâm như vậy là rất tốt. Bệnh xơ gan của cha cô là do chất độc trong rượu gây nên, xem kết quả xét nghiệm thì tràn dịch ổ bụng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần phối hợp điều trị, sau này phải tuyệt đối cai rượu, mới có thể không cần phải đi đến nước đó.”

Ra khỏi văn phòng của giáo sư Khuru, di Vương lập tức nói: “Lộ Lộ, con nhất thiết đừng nói với cha việc con cắt gan cho ông ấy, con đang mang thai, nếu nhắc đến, ông ấy sẽ rất lo lắng. Ông ấy là người rất ích kỷ, trước nay chưa bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, nhưng ông ấy thương con thì khỏi phải nói.”

Cam Lộ do dự một lát, quyết định tạm thời không nói cho họ biết mình đã bị sảy thai, đợi ông Cam phẫu thuật cắt bỏ lá lách xong rồi hẵng nói: “Di Vương, di nghe giáo sư Khuru nói rồi đó, đó là giải pháp cuối cùng, bệnh tình của cha không đến mức đó, bây giờ điều có thể làm là tĩnh dưỡng, phối hợp điều trị. Con gọi di đến nghe là vì không muốn giấu di. Cho dù trường hợp xấu nhất xảy ra thì cũng có cách để cứu cha, di đừng lo.”

Di Vương gật đầu: “Lòng hiếu thuận của con cũng khỏi phải nói, con trai của di mà bằng một nửa con thôi di chết cũng nhắm mắt. Con yên tâm, con trước nay đều không coi di là người ngoài, Tiểu Thượng lúc sắp đi công tác có đến tìm di, tiền điều trị, ăn uống hàng ngày cho cha con đều đã sắp xếp đâu vào đó, còn cố nhét cho di một khoản nữa. Di nhất định sẽ dùng số tiền này cho cha con, chăm sóc ông ấy cho tốt. Con sức khỏe không cho phép, còn phải đi làm, không cần phải đến đây thường xuyên.”

Nói thì nói vậy nhưng Cam Lộ vẫn ngày ngày đến bệnh viện, nhìn thấy tác dụng bước đầu của việc điều trị, sắc mặt ông Cam tốt dần lên, không còn u

ám như trước nữa, tinh thần cũng đã phục hồi được một chút. Chỉ có điều ông và dì Vương cứ trò chuyện với nhau là lại nhắc đến đứa con đã không còn tồn tại trong bụng cô, khiến cô vô cùng đau xót.

Hôm nay ông Cam vô cùng phấn khởi, nói là muốn đặt tên cho đứa bé, mặt Cam Lộ càng lúc càng tái đi, ngón tay bấu chặt vạt áo, cơ hồ như không muốn ép mình nghe thêm nữa, chỉ muốn chạy trốn đi cho xong.

Thượng Tu Văn đột nhiên bước vào phòng bệnh, anh vừa nhìn thấy vợ mình thần thái khác thường liền choàng tay ôm lấy vai cô: “Sao thế, Lộ Lộ.”

Cam Lộ miễn cưỡng cười: “Không sao.”

Ông Cam nói với Thượng Tu Văn: “Tu Văn, Lộ Lộ có thai rồi, con không thể cứ đi công tác mãi, để nó một mình ở nhà như thế. Tuy nói là có chị giúp việc nấu cơm dọn dẹp nhà cửa nhưng nó cũng cần có người ở bên cạnh.”

Đáy mắt Thượng Tu Văn thoáng u ám, khước miệng lại nở nụ cười: “Con biết rồi thưa cha. Công việc con phụ trách sắp giải quyết xong rồi, cha yên tâm, con nhất định sẽ ở bên cạnh Lộ Lộ nhiều hơn”

Hai người ngồi thêm một lúc nữa rồi cáo từ ra về.

“Em không định nói cho cha biết sao?”

“Sao có thể không nói?” Cam Lộ chưa chát nói. Ông Cam có lẽ bảo thủ nhưng không phải kẻ ngốc, cô không thể giấu ông ấy mãi được. Hơn nữa cứ giấu như thế, bản thân cô cũng chịu không nổi, “Sáng mai cha sẽ làm phẫu thuật cắt bỏ lá lách, đội phẫu thuật xong, tình hình ổn định em sẽ nói cho cha biết.”

“Sáng mai làm phẫu thuật sao? Anh có một cuộc họp, họp xong anh sẽ đến bệnh viện ngay.”

“Em đã xin nghỉ phép rồi, anh cứ bận việc của anh đi, không cần phải đến đâu, cuộc phẫu thuật cũng không lớn lắm”

“Lộ Lộ, chúng ta sau này đừng nói những lời khách sáo, xa cách như vậy có được không?”

Cam Lộ im lặng, cô thật sự không biết phải trả lời thế nào, mấy hôm nay, bệnh tình cha cô choán hết tâm trí cô, cô thì lại cố ý không muốn nghĩ đến quan hệ với Thượng Tu Văn, bởi vừa nghĩ đến anh, cô lại liên tưởng đến đứa con vừa mất, trước mắt cô vẫn chưa có dũng khí để làm liền vết thương.

Họ đi đến bãi đậu xe, cô vừa định thò tay lấy chìa khóa trong túi xách thì Thượng Tu Văn vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, cô bất ngờ không kịp trở tay, khẽ kêu lên một tiếng, cảm nhận thấy môi anh áp vào tóc mình, trong khoảnh khắc, cô thấy toàn thân cứng đờ, cứ đứng bất động như thế.

Sự cự tuyệt của cơ thể trực tiếp hơn là lời nói, Thượng Tu Văn dĩ nhiên cảm nhận được sự kháng cự của cô nhưng vẫn ôm chặt lấy cô không buông. Ngay lúc đó, điện thoại anh vang lên, Cam Lộ như trút được gánh nặng, cảm kích cuộc điện thoại đã giải vây cho cô, nếu không cô không biết cái ôm này còn đi đến đâu.

Thượng Tu Văn đành buông cô ra, lấy điện thoại ra nghe, nói ngắn gọn sau mấy tiếng “ừm”, “Được, anh Ba; em sẽ đến ngay.” Anh bỏ điện thoại xuống, nói với Cam Lộ, “Ngô Ủy đồng ý gặp anh, anh phải đến đó ngay bây giờ.”

“Có cần em đưa anh đến đó không, hay là anh tự lái xe đi, em đi taxi về cũng được.”

“Không cần đâu, anh có lái xe đến mà.” Thượng Tu Văn chỉ chiếc Lexus màu đen đang đậu cách đó không xa, “Lộ Lộ, em về trước nhé. Anh nói chuyện với anh ta xong sẽ về ngay, chúng ta cần nói chuyện, anh có rất nhiều chuyện muốn nói với em”

Cam Lộ ngồi trong xe, nhìn Thượng Tu Văn sải bước đi, lên chiếc Lexus đó, nhanh chóng khởi động xe rồi mất hút trong màn đêm.

Cô ngồi thần thờ trong xe một lát mới lái xe về. Ra khỏi bệnh viện, lại không muốn về nhà, cô hoàn toàn không chờ đợi buổi “nói chuyện” với Thượng Tu Văn khi anh về nhà. Từ sau buổi họp báo ở thành phố J, mỗi lần nói chuyện với Thượng Tu Văn cô đều cảm thấy sức cùng lực kiệt, đau đớn khôn xiết. Bây giờ cô muốn chạy trốn đi đâu đó thật xa, nhưng cũng biết rất rõ rằng cô chẳng có nơi nào để trốn.

Sống trong nhà của bạn Thượng Tu Văn, cô không thể nhốt anh ở ngoài; cha cô vẫn còn nằm viện đợi phẫu thuật, cô không thể dứt khoát vứt bỏ mọi thứ ra đi cho xong.

Cô lái xe lòng vòng, có lúc cô cầm điện thoại lên, định như lúc trước gọi điện cho Tiền Giai Tây tán gẫu, giải tỏa căng thẳng, nhưng lại lập tức xua đi ý nghĩ này.

Cô đã có quá nhiều chuyện không kể cho Tiền Giai Tây nghe, đâu có quyền gọi bạn ra nghe mình kể khổ, huống hồ gì nỗi khổ đó hiện giờ cô thậm chí còn không muốn nghĩ đến, sao có thể thân nhiên kể cho người khác nghe.

Cam Lộ lái xe lòng vòng không mục đích hơn 1 tiếng đồng hồ, cuối cùng dừng lại ở nhà cha cô. Dì Vương đang ở bệnh viện cùng cha, ngủ nghỉ luôn ở đó, buổi tối không về nhà. Lái xe lâu như vậy khiến cô mệt mỏi, cô bây giờ rất cần ở một mình nên quyết định ở lại đây.

Cô vào nhà bật đèn lên, căn phòng trước mặt đã được dì Vương dọn dẹp sạch sẽ, đâu ra đấy. Cô ngã người xuống sofa, thần thờ nhìn phía trước.

Trong trường cô né tránh sự quan tâm của đồng nghiệp, lúc ở chỗ cha thì cô tránh né nói sự thật. Cô chạy trốn cái ôm của chồng né tránh nói chuyện với anh, cô còn muốn né tránh gì nữa? Cứ né tránh như vậy không biết có thể né tránh đến chừng nào ?

Cô không thể cho mình một đáp án.

Không biết ngồi như thế bao lâu, cô cảm thấy khát, vào nhà bếp rót một cốc nước, uống ừng ực, rồi đột nhiên nhớ đến một sự việc. Hồi Tết, cô về nhà cha làm com tất niên, nghe ông nói muốn “uống một chút rượu” nhưng rồi lập tức phủ nhận ngay sau đó, lòng cô không yên tâm, nên lúc dọn dẹp bát đĩa trong nhà bếp, quả thật có âm thầm kiểm tra tất cả học tủ nhưng không thấy rượu đâu, lúc đó cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ở bệnh viện vừa nghe dì Vương nói, ông Cam rõ ràng chưa hề từ bỏ rượu, chẳng trách mấy hôm đó đến buổi tối ông cứ giục cô về nhà, không muốn con gái ngủ lại qua đêm.

Cô lại lật nhà bếp lên một lần nữa, nhưng mới mở được hai học tủ thì một chai rượu trắng to còn một nửa đã đập vào mắt. Cô lấy ra, định giống như lúc 17 tuổi, giận dữ đập nát, nhưng cô lại hoàn toàn không lấy được dũng khí, chỉ ôm chặt lấy chai rượu, trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại.

Một lúc sau, cô mở chai rượu ra, rót nửa cốc nhỏ, mùi rượu nồng nặc lan tỏa khắp gian bếp nhỏ, cô cầm cốc lên, uống một ngụm, mùi vị cay nồng như ngọn lửa đốt cháy cổ họng cô, khiến cô ho sặc sụa.

Chuông cửa đột ngột vang lên, cô kinh ngạc suýt chút nữa đánh rơi cốc rượu xuống đất, định thần lại, cô vội vàng đặt cốc xuống bước ra phòng khách, nhìn vào lỗ mắt cáo ở cửa ra vào, đứng trước cửa lại là Nhiếp Khiêm.

Cô mở cửa, Nhiếp Khiêm nhìn thấy cô cũng vô cùng kinh ngạc: “Anh đi ngang qua dưới nhà, thấy đèn sáng, tưởng dì Vương về, định lên hỏi xem tình hình cha em thế nào rồi ?”

“Cha vẫn tốt, ngày mai phẫu thuật.”

Cam Lộ vừa lên tiếng, Nhiếp Khiêm đã ngửi thấy mùi rượu, lại càng thêm kinh ngạc: “Em đang uống rượu à? Em không phải không uống được rượu sao?”

“Đúng vậy, lần đầu tiên uống rượu bị bất quả tang rồi.” Cam Lộ cười gượng, “Vào nhà ngồi đi.”

Nhiếp Khiêm vào ngồi, chiếc ghế sofa nhỏ thấp so với thân hình cao lớn của anh rõ ràng khiến anh không được thoải mái cho lắm, anh liên tục đổi tư thế, nhưng chẳng tìm thấy một tư thế thích hợp, đành duỗi thẳng chân ra, chẳng cần giữ kẽ nữa.

“Sao một mình ngồi uống rượu vậy? Lo lắng cho cuộc phẫu thuật ngày mai của cha em à?”

Cam Lộ lắc đầu: “Không phải, đang rất muộn phiền, định thử xem rượu có thật là có khả năng giải sầu hay không, có ma lực thế nào mà cha em hơn nửa đời người cứ chìm vào nó không dứt ra được.”

“Đến đây, một mình uống rượu giải không nổi sầu đâu, anh cùng uống với em.”

Cam Lộ do dự một lát, cũng thật sự không chịu nổi cảnh một mình ngồi suy nghĩ lung tung, mượn rượu tiêu sầu. Cô vào bếp lấy bình rượu lúc nãy và hai chiếc cốc ra, Nhiếp Khiêm đón lấy bình rượu giải thích: “Uống thứ này em không chịu nổi đâu, đây là rượu trắng rất rẻ tiền, nồng độ không thấp đâu, còn rượu nào khác không?”

“Cha em chắc chắn tiếc tiền không mua rượu tốt đâu.”

“Không thôi để anh ra ngoài mua rượu vang nhẹ một chút cho em nhé.”

“Thôi khỏi, không cần mất công thế đâu, uống cái này được rồi.”

Nhiếp Khiêm rót cho mỗi người nửa cốc, hai người cùng nâng ly, nhấp môi một ngụm nhỏ, anh nhìn bộ dạng Cam Lộ nhũn mỳ nín thở, không khỏi bật cười: “Uống không quen đúng không? Thế thì trước đây nói đi ứng với chất cồn là nói dối rồi.”

Cam Lộ có chút ngượng ngùng, liền sau đó gượng cười: “Anh không phải là không biết, cha em nổi tiếng là con sâu rượu ở khu vực này, từ nhỏ em đã chứng kiến ông ấy say sưa bết nhè, nếu em không muốn thành con sâu rượu, chỉ còn cách coi rượu là ma quỷ tránh xa ra một chút.”

“Em trước nay luôn tự kiểm chế mình rất thành công, anh gần như có thể quả quyết cho là em đã nếm được mùi vị của rượu cũng không có khả năng biến thành một con sâu rượu. Cha em chỉ mượn rượu để trốn chạy thực tế mà thôi, không thể trách rượu được.”

“Được rồi, đừng phê bình ông ấy nữa”

Nhiếp Khiêm thở dài: “Mẹ em lúc trước nói không sai, em quá bảo vệ cha mình rồi.”

“Cha luôn không biết trân trọng chính mình, em bỏ ông ấy nữa thì cuộc đời ông ấy thật quá thảm thương.”

“Cho nên em chỉ thương xót với kẻ yếu, còn những người khác nhìn có vẻ mạnh mẽ, biết tự lo cho mình, là em để mặc họ ra đi.”

“Anh nói gì thế ?”

“Em chẳng biết chút gì về tài sản của chồng mình đã có thể mình chứng rất rõ cho điều này rồi.”

Cam Lộ lại nghe anh nhắc đến điều cô không muốn nghe, bất giác nổi giận: “Ý anh là em bị bùng bít như vậy là đáng đời đúng không?”

“Không phải như vậy. Anh ấy không có quyền giấu em, đã dám giấu em thì phải chấp nhận hậu quả, anh thừa nhận, anh không chút đồng tình với anh ấy.”

Cam Lộ cầm cốc lên uống một ngụm nữa, để cho cảm giác nóng rát thiêu đốt nỗi chua xót trong lòng, ủ rũ nói: “Anh ấy đâu cần người khác phải thông cảm, nếu anh rảnh rỗi thì thông cảm cho em là được rồi.”

“Em cũng không cần phải thông cảm, ai thông cảm em, em chắc chắn sẽ nói cảm ơn, sau đó tránh ra thật xa.”

Cam Lộ phải thừa nhận rằng đa số tình huống đều là như thế: “Anh hiểu em đấy.”

“Bởi vì anh luôn quan tâm đến em.”

Giọng nói Nhiếp Khiêm ôn tồn, dường như đang thuật lại một câu chuyện vô cùng bình thường, Cam Lộ kinh ngạc, nhưng nghĩ kỹ, ít ra từ khi gặp lại nhau, Nhiếp Khiêm quả thật rất quan tâm đến cô, vờ như không biết thân nhiên chấp nhận sự quan tâm của người khác không phải là tác phong hành sự của cô từ nào đến giờ.

Cam Lộ gượng cười: “Em cũng rất muốn quan tâm đến anh, nhưng sự nghiệp của anh thành công, cuộc sống mỹ mãn, em không biết phải quan tâm từ đâu.”

Nhiếp Khiêm hình như bị trêu đùa thấy rất vui vẻ: “Chỉ là cái cớ thôi, hơn nữa lại là cái cớ chẳng có chút thành ý nào. Em chỉ là tự cho anh là kẻ biết tự lo cho mình, không phải là loại người cần được quan tâm”

Hai người chạm cốc, uống một ngụm lớn, Nhiếp Khiêm tiếp thêm rượu: “Em trước nay chưa từng quan tâm đến anh, đúng không?”

Cam Lộ lòng sàu sạ rồi cũng bật cười “Anh có chỗ cần được người khác quan tâm ư?”

“Tất nhiên là có, trước đây anh cho rằng để điều này lộ ra ngoài là yếu đuối, sau này mới phát hiện, tỏ ra yếu đuối trước mặt một người thích hợp là rất cần thiết.”

Cam Lộ không có lời nào để nói cô không tiện cho rằng mình là người thích hợp đó, cũng thật sự không thể tưởng tượng ra Nhiếp Khiêm tỏ ra yếu đuối sẽ như thế nào, đành nâng cốc uống rượu.

“Uống từ từ thôi, rượu này nặng lắm” Nhiếp Khiêm nhắc nhở cô, “Thật ra nói uống rượu giải sầu hoàn toàn là sự suy diễn vớ vẩn của thợ ca. Tiếp khách làm ăn cũng không thể không uống rượu, anh có một lần uống đến nỗi phải vào viện truyền nước biển, lúc đó cảm thấy không còn thiết sống nữa, thật ra không thích thứ này một chút nào”

Cam Lộ dờ ra, không ngờ Nhiếp Khiêm cũng từng có lúc chán nản, suy sụp như thế, đây là khởi nguồn của cái gọi là yếu đuối sao? Cô đang định nói thì Nhiếp Khiêm giờ cốc rượu về phía cô, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Cam Lộ ngập ngừng: “Một mình bị bệnh ở bên ngoài, chắc... khó chịu lắm.”

“Đúng vậy, nhất là lại còn bị bạn gái bỏ rơi, nỗi buồn chồng chất, thâm thấu vô cùng.”

Cam Lộ hoàn toàn chết lặng, không ngờ mình cũng bị lôi vào câu chuyện, không biết có phải do tác dụng của rượu không, mặt cô đỏ rần rần như phát sốt.

Nhiếp Khiêm liếc nhìn cô một cái, lại cười: “Đừng căng thẳng đừng căng thẳng, anh nói đùa thôi”

Cam Lộ thuận mắt ra: “Đùa gì chẳng vui chút nào”

Năm đó cô do dự năm lần bảy lượt, bấm số điện thoại Nhiếp Khiêm đến nửa chừng rồi lại bỏ điện thoại xuống, nhưng cuối cùng vẫn gọi cho anh, nói lời chia tay. Cô chỉ nghĩ được là hai người đã kéo dài hơn ba năm nhưng đó chỉ là thứ tình cảm mong manh đến tội nghiệp, hơn nữa chẳng nhìn thấy tương lai. Cứ kéo dài như thế, đối với cả hai đều chẳng còn ý nghĩa gì, mình thẳng thắn nói lời chia tay, chắc anh ít nhiều cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Theo cô thấy, Nhiếp Khiêm chắc chắn không vui về gì khi chia tay, nhưng cũng không đến nỗi quá đau buồn.

Tận đáy lòng cô cảm thấy bất an, nhìn Nhiếp Khiêm lúc này đang ngồi đối diện với cô, anh đang nâng cốc thủy tinh lên, lắc nhẹ dưới ánh đèn, gương mặt cương nghị, tuấn tú thấp thoáng nụ cười, hình như đúng thật là đang nói đùa, cô mới yên tâm trở lại.

Lần đầu tiên uống rượu lại uống phải loại rượu rẻ tiền nồng độ cao, cho dù Nhiếp Khiêm không khuyên giải thì Cam Lộ cũng chẳng uống được bao nhiêu đã nhanh chóng cảm nhận được tác dụng của nó, mặt lờ đờ, giọng nói bắt đầu lè nhè.

Nhiếp Khiêm cười: “Từ lượng thấp như vậy, sau này đừng say khướt ở ngoài đấy.”

“Em chưa say mà.” Cô không phục nói, nhưng rõ ràng thò tay với cốc rượu định uống thì lại chụp phải không khí, quò quạng một hồi mới chạm được

vào cốc.

Nhiếp Khiêm cười lắc đầu nói: “Đừng uống nữa, nếu không ngày mai sẽ đau đầu lắm đấy. Hôm nay em ngủ lại đây hay về nhà? Có cần anh đưa về không?”

Cam Lộ lò dò nhìn anh, như thể không hiểu anh đang nói gì, một hồi sau mới nói: “Ồ, không uống nữa à? Được, cái thứ này chẳng ngon gì cả.”

Nhiếp Khiêm đang định nói thì tiếng di động trong phòng vang lên, anh nhìn quanh quất, lấy giỏ xách của Cam Lộ đưa cho cô, cô lại không nhận lấy, anh không biết làm thế nào đành giúp cô lấy chiếc di động không ngừng réo vang từ trong giỏ ra dúi vào tay cô: “Lộ Lộ, nghe điện thoại này”

Cam Lộ đón lấy, lè nhè “Alo” một tiếng: “Ai đấy?”

Giọng nói Thượng Tu Văn vọng đến: “Lộ Lộ, là anh đây, em ở đâu thế?”

Thượng Tu Văn vội lái xe đến khách sạn mà Ngô Úy hẹn mình, hai người gặp nhau ở quầy bar trên tầng thượng, Ngô Úy ở đó trước, trước mặt đã là ly whisky thứ ba rồi

“Cậu uống gì?”

Thượng Tu Văn cũng gọi một ly whisky thêm đá, đặt trước mặt nhưng không động đến. Anh nhìn Ngô Úy đang uống rượu như uống nước một thôi một hồi mới nói: “Anh Ba, uống ít thôi. Mấy hôm trước có gọi cho anh, anh cứ tắt máy suốt. Hôm nay sao lại rảnh rồi gọi tôi ra thế này?”

Cổ áo sơ mi của Ngô Úy phanh ra, trông bộ dạng có vẻ chán nản anh ta đặt cốc rượu xuống, cười nói: “Tình cảm giữa hai anh em mình trước giờ rất tốt, anh không gặp cậu là do không muốn làm cậu khó xử.”

Thượng Tu Văn phì cười “Anh suy nghĩ thấu đáo thật đấy, cảm ơn. Vậy hôm nay có chuyện không muốn làm tôi khó xử muốn nói với tôi sao?”

“Tu Văn, Vũ Phi muốn ly hôn với anh”

“Tôi chỉ có thể nói là anh tự chuốc lấy thôi.” Thượng Tu Văn không chút khách khí nói, “Hôm nay tìm tôi ra đây để kể khổ thì thôi vậy, việc nhà của anh, tôi không có hứng thú để nghe, cũng không có hứng thú xen vào.”

“Chưa chắc chỉ đơn thuần là việc nhà của anh đâu.” Ngô Úy nhếch miệng, cười u ám, đưa một tập hồ sơ cho Thượng Tu Văn, “Xem ra ông già vẫn chưa có can đảm nói với cậu. Xem đi, là vợ anh mới gửi cho anh đấy.”

Thượng Tu Văn cầm lấy xem, là hợp đồng hôn nhân, rõ ràng là do luật sư phác thảo, hình thức, cách viết đều rất chặt chẽ và chuyên nghiệp, liệt kê chi tiết điều kiện phân chia tài sản, anh xem một mạch, bên trong có một điều nhanh chóng thu hút sự chú ý của anh: Trần Vũ Phi yêu cầu được chia 80% trong 10% cổ phiếu mà Ngô Úy nắm giữ.

“Thấy rồi chứ, cô ta nói cô ta có đầy đủ bằng chứng có thể chứng minh anh là kẻ phá vỡ hôn nhân. Cô ta chỉ cần cổ phần, không cần tiền, hơn nữa còn đánh tiếng là sẽ lập tức xin đóng băng mọi giao dịch cổ phiếu đứng tên tôi, tất cả chuyển nhượng riêng chưa được sự đồng ý của cô ta đều được xem là bất hợp pháp. Chiêu này chắc chắn là do ông già mách nước cho cô ta, để giữ cho Húc Thăng không bị Tỷ Tân chen chân vào, ông ấy thật là nghĩ nát nước mới có vũ con dâu ly hôn với con trai mình.”

Thượng Tu Văn không thể không thừa nhận, với mưu tính lão luyện của Ngô Xương Trí, niềm hy vọng duy nhất của đời ông gửi gắm vào thằng con trai độc nhất, ông không thể đưa con trai vào tù, nhưng cũng tuyệt đối không thể ngồi nhìn Ngô Úy làm chuyện xằng bậy, khả năng Ngô Úy nói là có thật, hơn nữa chiêu này quả thật có hiệu nghiệm.

Anh đưa bản hợp đồng lại cho Ngô Úy, lạnh lùng nói: “Với những chuyện mà anh gây ra, chị Ba có trăm lý do để ly hôn với anh, hà tất phải cần ai cổ vũ. Cậu là vì muốn bảo vệ anh, đành phải từ chức chủ tịch hội đồng quản trị, đối với anh như vậy là chí tình chí nghĩa rồi. Anh còn lấy cổ phần trong tay mình ra ép ông ấy, nói là muốn bán cho Tỷ Tân, anh nghĩ hành động của anh có coi được hay không?”

Ngô Úy giận dữ tròn mắt nhìn anh: “Cậu đừng có mà dạy đời tôi, cậu luôn làm giảm giá cổ phiếu, chẳng hề suy tính cho Húc Thăng, chức chủ tịch hội đồng quản trị lẽ ra sớm muộn gì cũng thuộc về tôi. Nếu không phải ông ấy siết chặt tôi, làm vốn trong tay tôi eo hẹp thì tôi đâu cần dùng tới hạ sách ấy. Cứ cho là như thế đi, rõ ràng là có thể tìm đại một giám đốc bộ phận nào đó ra mặt chịu trách nhiệm chuyện này thì chuyện lớn đã biến thành chuyện nhỏ rồi. Vậy mà ông ấy lại dứt tình, đạp tôi ra ngoài cuộc. Bây giờ thì cậu đã là ngư ông đắc lợi nên dĩ nhiên phải nói ông ấy là chí tình chí nghĩa rồi. Dù sao bây giờ tôi chẳng có phần ở Húc Thăng nữa rồi, ông ấy bắt nạt trước, sao lại trách tôi bắt nạt.”

Thượng Tu Văn giận đến nỗi chỉ biết cười: “Anh Ba, mặt anh thông minh sáng sủa như vậy, chẳng lẽ nào chỉ là bã đậu thôi sao? Anh có bao giờ suy nghĩ cho đảng hoàng rằng từ khi có người nói cho chị ba biết chuyện bề mặt của anh với Lý Tư Bích, anh cơ bản là đã rơi vào bàn tay toan tính của người khác rồi không. Nếu không chị ba sao có thể biết được anh tiêu tốn bao nhiêu tiền, mua nhà ở đâu, đặt xe của hãng nào cho cô gái ấy?”

“Không phải là cô ta cho người theo dõi tôi sao? Cô ta thừa sức làm việc đó.”

“Tôi đã hỏi chị Ba, những chuyện anh làm đã vượt quá khả năng chịu đựng của chị ấy từ lâu rồi, chị ấy đúng là định tìm thám tử tư để thu thập chứng cứ, nhưng còn chưa kịp ra tay thì bắt đầu nhận được cuộc gọi bí ẩn, lần nào cũng thông báo một cách tỉ mỉ hành tung, động thái của anh.”

Ngô Úy ngạc nhiên không ít, híp mắt nghĩ ngợi.

“Đến tài liệu tố cáo gửi cho cục kiểm định chất lượng lần này thì càng tường tận rồi, ngay cả chứng từ qua lại giữa anh và cái xưởng thép nhỏ ấy cũng bị photo gửi đi rồi. Chuyện này, ai ra mặt gánh trách nhiệm đều phải thay anh bóc lịch mấy năm trong tù, anh nghĩ anh có thể thuyết phục ai ở tù thay anh?”

“Đầu đến mức nghiêm trọng như cậu nói.” Giọng Ngô Ủy không còn hùng hổ như vừa nãy nữa.

“Húc Thăng không phải họ Ngô, không phải là công ty của một mình cậu, anh Ba ạ. Ủy ban Kinh tế thành phố J nắm giữ 19% cổ phần, ngoài ra còn vài cổ đông nhỏ khác, bao gồm cả cha vợ của anh, số lượng cổ phần trong tay mỗi người họ tuy ít nhưng đều có quan hệ dây mơ rễ má đến tất cả các phương diện. Chuyện anh làm đã tổn hại không chỉ là lợi ích của doanh nghiệp mà còn động chạm đến lợi ích của các cổ đông. Cậu và tôi có thể chấp nhận tổn hại mà anh gây ra nhưng người ta có lý do gì phải âm thầm nuốt cục nợ đó, nhất là còn liên quan đến vốn nhà nước. Lần này nếu không phải cậu từ chức, dẫn lòng chuyên nhượng một phần cổ phần cho Viễn Vọng, thu hút đầu tư mới mang tính chiến lược, củng cố lòng tin của mọi người, anh nghĩ anh có thể đăng hoàng ngồi đây uống rượu sao?”

Ngô Ủy cứng họng.

“Phiền anh động não một chút, hội đồng quản trị của Húc Thăng vừa họp đã lập tức có người tìm đến anh, ra giá mua lại cổ phần trong tay anh, quan hệ trung gian này, anh có cần tôi phải tiếp tục nói cho anh biết không?”

Ngô Ủy ôm đầu suy nghĩ rất lâu, nghiêng răng nói: “Cậu là nói Hạ Tĩnh Nghi con đàn bà đó đang chơi tôi đúng không? Nhưng tôi với cô ta không thù không oán, cứ cho là ông già trước đây từng tìm cô ta, cũng là vì cậu, cô ta bị cậu bỏ rơi, muốn hận thì phải hận cậu chứ.”

Thượng Tu Văn sa sầm mặt: “Anh càng ngày càng trẻ con đấy, anh Ba ạ. Tranh giành lợi ích, anh nghĩ giống như phim kiếm hiệp, nhất định phải diễn lên núi tầm sư học đạo sau đó xuống núi báo thù sao? Anh đến bây giờ vẫn chưa hiểu à? Cô ta đại diện cho Tỷ Tần, từ việc mua nguyên liệu thép cho đến mưu đồ sáp nhập xưởng luyện thép, có thể nói Húc Thăng luôn là mục tiêu của cô ta. Nhưng trước đây cổ phần của tôi ủy quyền dưới tên cậu, Húc Thăng có thể nói là tập trung quyền cổ phiếu cao độ, muốn mua không phải là chuyện dễ dàng, thứ cô ta cần làm là tìm cơ hội lật đổ Húc Thăng, hạ giá bán lại. Bây giờ Viễn Vọng can dự vào, quyền cổ phiếu phân tán rồi. Nhờ sự hợp tác hiếm có của anh, tự đưa đuôi cho cô ta nắm, khiến việc tiêu thụ của Húc Thăng bị đình trệ, sau đó còn muốn hai tay dâng 10% cổ phần cho cô ta.”

“Vậy... tiếp theo cô ta sẽ làm gì?”

“Cô ta lấy được cổ phần từ tay anh, bước tiếp theo chắc chắn sẽ là trắng trợn loan tin, ngay cả nhà họ Ngô cũng không còn lòng tin với Húc Thăng rồi, đang muốn bán đồ bán tháo cổ phiếu kiếm chút tiền sau đó thuyết phục vài cổ đông nhỏ mua cổ phần của họ. Nếu thuận lợi, thì Tỷ Tần cuối cùng sẽ nắm giữ 25% cổ phần của Húc Thăng, thay Viễn Vọng trở thành cổ đông lớn nhất của Húc Thăng, tiếp theo sẽ thuyết phục ủy ban Kinh tế thành phố J chuyển nhượng cổ phần của họ không phải là việc không có khả năng.”

Ngô Ủy đỡ người ra, hồi lâu sau mới áp úng nói: “Vậy tôi phải làm gì bây giờ?”

“Anh phải tự đi tìm cậu, xem cậu xử trí thế nào với anh”

Ngô Ủy nghĩ trước nghĩ sau: “Vợ tôi chắc chẳng dễ dàng tha cho tôi.”

“Chị Ba nói anh trước nay gì cũng không dám làm, nhưng chưa chắc gì cũng không dám nhận. Không thể không nói, chị ấy rất hiểu anh đấy chứ. Chuyện này ai cũng không thể giúp được anh, anh phải tự cứu mình thôi.” Thượng Tu Văn đẩy cốc rượu whisky chưa uống giọt nào sang một bên, “Tôi còn có việc, đi trước đây.”

Thượng Tu Văn như cắt được gánh nặng trong lòng, đừng nói Tỷ Tần nhìn chòng chọc vào Húc Thăng như hổ đói, chắc chắn không chỉ nhòm ngó 10% cổ phần của Ngô Ủy, hơn nữa anh tuyệt đối không muốn trong lúc quan hệ vợ chồng đang căng thẳng như thế này, lại phải cùng Hạ Tĩnh Nghi có mặt trong hội đồng quản trị như lời Cam Lộ dự đoán.

Ra khỏi khách sạn anh lập tức gọi điện cho Ngô Xương Trí, kể lại vắn tắt tình hình anh vừa gặp Ngô Ủy, Ngô Xương Trí rõ ràng đã có dự liệu trước, chỉ thờ dãi: “Cha con với nhau mà thành ra thế này, thật buồn lắm thay.”

“Anh ấy chịu quay đầu, dù sao cũng là một việc tốt.”

“Tu Văn, bây giờ khó xử cho cháu rồi, vốn dĩ là người muốn rút lui, lại phải lún sâu vào bãi chiến trường phức tạp này.”

“Hà tất phải nói như vậy, cậu à, Húc Thăng không phải là bãi chiến trường, nếu không phải thấy tiềm năng của nó, Tỷ Tần làm sao có thể tốn công tốn sức như thế chứ.”

“Nói chung là cậu đã quá lơ đãng, không nghe lời cháu khuyên cáo ra tay mua xưởng luyện thép trước, bây giờ bọ ngựa bắt ve, chim sẽ đứng đằng sau, mình cũng thành mục tiêu của người khác, tiền thoái lưỡng nan. Cậu chỉ có thể khống chế Ngô Ủy, sau đó đổ dồn mấy cổ đông nhỏ, ngăn không cho Tỷ Tần chen chân vào.”

Thượng Tu Văn hiểu tâm tình của ông, đành an ủi ông mấy câu, suy cho cùng tình thế vẫn chưa chuyển biến xấu, trước mắt sau khi đã hóa giải nguy cơ, tiếp đến là điều chỉnh tiêu thụ, vẫn còn hy vọng cứu vãn cục diện.

Nói chuyện điện thoại xong, Thượng Tu Văn không muốn Cam Lộ đợi lâu, lập tức lái xe về nhà, thế nhưng điều khiến anh kinh ngạc là căn nhà trống vắng không một bóng người.

Anh vội vàng gọi điện cho Cam Lộ, đợi một hồi, Cam Lộ mới nghe máy.

“Lộ Lộ, em đang ở đâu?”

“Em... đang ở đâu?” Cam Lộ lặp lại như cái máy, “Ở nhà mà.”

Thượng Tu Văn sừng sốt, anh chưa từng nghe thấy Cam Lộ nói năng hàm hồ như vậy: “Lộ Lộ, em sao thế?”

“Không sao.” Cam Lộ cố gắng tập trung tinh thần, nhưng hoài công, chỉ cảm thấy trước mặt tất cả đều nháy múa, Nhiếp Khiêm ngồi đối diện cũng hình như chao qua chao lại.

“Rốt cuộc là em ở đâu, Lộ Lộ, nói cho anh biết anh đến đón em ngay.”

Cam Lộ cười khùng khục: “Nhiếp Khiêm, Tu Văn hỏi chúng ta đang ở đâu kìa?”

Nhiếp Khiêm dờ khóc dờ cười lắc đầu, đành cầm lấy điện thoại trong tay cô: “Chào anh Thượng, Lộ Lộ đang ở nhà cha cô ấy, cô ấy có uống một chút rượu, hình như...say rồi.”

Thượng Tu Văn lo lắng: “Cô ấy dị ứng với chất cồn, sao lại uống rượu?”

Nhiếp Khiêm hình như đang lựa lời, dừng một lát, chỉ cười nhẹ. “Đừng lo, cô ấy không uống bao nhiêu đâu, trước mắt vẫn chưa thấy dị ứng gì.”

“Xin đừng cho cô ấy uống nữa, tôi lập tức đến đón cô ấy ngay.” Thượng Tu Văn cúp điện thoại.

Lúc mới quen nhau, Thượng Tu Văn đúng là không cho Cam Lộ dị ứng với chất cồn là thật, đó chỉ là cái cớ mà những cô gái không thích uống rượu thường lấy ra để từ chối thôi. Thế nhưng sau khi thân mật hơn, anh phát hiện Cam Lộ quả thật không đụng đến một giọt rượu nào trong mọi trường hợp, dù trước mặt là rượu trái cây nồng độ cực thấp hương thơm ngào ngạt hay là ly cocktail đầy màu sắc mà những cô gái bình thường khó lòng từ chối.

Nhưng bây giờ Cam Lộ không chỉ uống rượu đến chénch choáng, mà còn uống cùng Nhiếp Khiêm.

Anh là người nhạy bén, lúc không hẹn mà gặp Nhiếp Khiêm ở cổng trường trung học thuộc Đại học Sư phạm, quan sát thấy Cam Lộ giới thiệu người bạn học cũ này, thái độ của hai người có gì đó không được tự nhiên. Sau đó anh gặp Nhiếp Khiêm thêm mấy lần nữa ở những nơi khác nhau thì càng chắc chắn về điều này.

Nhưng anh nhiều nhất cũng chỉ nghĩ một cách thú vị rằng người này chắc hẳn là “chuyện cũ” mà Tiền Giai Tây từng khuyên Cam Lộ quên đi, nhưng không hề để bụng chuyện này. Theo anh thấy, Cam Lộ dĩ nhiên có quyền có quá khứ, sự ân ý giữa hai người đã bao gồm cả việc không cần chuyện lớn chuyện bé gì cũng phải nói cho nhau nghe.

Thế nhưng sau cái hôm gặp Nhiếp Khiêm ở bệnh viện, Thượng Tu Văn không thể xem như không có gì được nữa.

Vào thời điểm quan hệ giữa anh và Cam Lộ đang đứng trước bờ vực thẳm, anh lại không ở bên cạnh vợ. Lúc Cam Lộ gặp khó khăn, lại lập tức chọn Nhiếp Khiêm để nhờ giúp đỡ có thể thấy sự tin tưởng của cô đối với anh ta. Bây giờ Cam Lộ không chỉ cứng đờ người ra như một sự kháng cự khi anh ôm cô ở bãi đậu xe mà còn không muốn về nhà, lại đi

uống rượu cùng với Nhiếp Khiêm.

Thượng Tu Văn tìm chỗ đậu xe xong, đi như chạy lên lầu nhấn chuông cửa, người mở cửa cho anh là Nhiếp Khiêm. Anh bước vào, thì thấy Cam Lộ đang ngả người trên một góc sofa, ánh mắt dừng lại trên gương mặt anh, biểu lộ một chút kinh ngạc, một chút khó xử, dường như đột nhiên xuất hiện trong tâm trí cô là một vị khách vắng lai xa lạ, Thượng Tu Văn bị ánh mắt đó làm cho đau đớn.

Nhiếp Khiêm cầm áo vest ngoài của mình lên: “Lộ Lộ, anh đi trước đây, hôm khác anh sẽ đến bệnh viện thăm chú, có chuyện gì cứ gọi cho anh, tạm biệt.” Anh lịch sự gật đầu chào Thượng Tu Văn, đứng đặc ra về.

Thượng Tu Văn ngồi xuống bên cạnh Cam Lộ, nhìn chai rượu trắng và chiếc cốc thủy tinh còn một ít rượu, rồi lại nhìn Cam Lộ, gương mặt xanh xao do mất máu của cô ửng đỏ, thần thái lơ đãng, ánh mắt mơ hồ như khói phủ, dờ dẩn vô hồn nhìn phía trước mặt.

“Có khó chịu không Lộ Lộ?”

Cam Lộ không đến nỗi uống say đến mất hết lý trí, chỉ phản ứng chậm chạp hơn một chút mà thôi, cô “ồ” lên một tiếng trước, hồi sau lắc đầu: “Xin lỗi, em uống hơi nhiều một chút.”

“Chúng ta về nhà thôi.”

“Về nhà?” Cô lặp lại, “Ồ, được.” Cô vịn tay vào sofa định đứng dậy, Thượng Tu Văn đỡ cô, giúp cô lấy giỏ xách, hai người đang định đi ra ngoài thì bỗng dưng Cam Lộ đứng khựng lại, quay người cầm lấy chai rượu, lắc qua lắc lại sực chút nữa bị chai rượu đập vào người, Thượng Tu Văn tay mất lạnh lẽo, giữ chai rượu lại.

“Nếu muốn uống rượu thì ở nhà cũng có, không cần phải uống loại rượu mạnh thế này. Và lại sức khỏe em đang không tốt lắm, có thích hợp để uống rượu không?”

Cam Lộ thì thào: “Em... chỉ định vút nó đi,” Dừng một lát, cô nói như thể muốn giải thích, “Để ở nhà... không tốt, cha về lại uống nữa.”

Thượng Tu Văn không nói gì, đón lấy chai rượu, dìu cô ra ngoài, xuống dưới lầu anh mở cửa xe, ra hiệu cho cô ngồi lên xe, sau đó đi ra xa khoảng chục mét, vút chai rượu vào thùng rác, nhưng quay đầu lại nhìn, thấy Cam Lộ vẫn đứng ở chỗ cũ, ngẩn cổ thần thờ nhìn gì đó.

“Sao thế?”

“Không có gì.” Cô lên xe, Thượng Tu Văn giúp cô đóng cửa xe lại từ góc độ của cô lúc này nhìn lên, chỉ thấy một cây ngô đồng Pháp to xù xì, nghiêng về phía lầu nhà cha cô, dưới ánh đèn vàng vọt, nhánh cây vươn ra, để lại những bóng sáng loang lổ trên mặt đất, chẳng có gì là kỳ lạ cả.

Thượng Tu Văn phát hiện, Cam Lộ uống rượu tuy là việc rất đột ngột, từ lượng cũng chẳng tới đâu, nhưng từ phẩm thì hoàn toàn không vấn đề gì.

Cam Lộ lên xe, có lẽ do rượu nên cảm thấy rất nóng bức, cô hạ cửa kính xe xuống, làn gió còn hơi lạnh xộc vào xe. Thượng Tu Văn liếc nhìn cô một cái, ấn vào nút điều chỉnh kính xe, nâng kính xe lên chỉ chừa một khe nhỏ: “Cẩn thận kéo bị cảm đấy, hơn nữa uống rượu rồi ra gió sẽ bị đau đầu.”

Cam Lộ cũng không phản đối, cuộn người trên ghế ngồi, suốt dọc đường không nói tiếng nào, không có cái kiêu là nè; nổi loạn thường thấy ở người say. Trong xe vô cùng yên tĩnh, đài truyền hình phát một tiết mục âm nhạc nửa đêm, giọng DJ nam trầm ấm, giới thiệu ngắn gọn âm nhạc Bắc Âu, sau đó bắt đầu phát nhạc, trong xe chỉ có tiếng nhạc du dương, du dương.

Về đến nhà, Cam Lộ đi thẳng vào phòng ngủ, chẳng bao lâu sau, Thượng Tu Văn nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh, nghĩ chắc hẳn cô đang tắm.

Một lúc sau, ánh đèn hắt ra từ phòng ngủ tắt ngóm, Thượng Tu Văn biết cô đã lên giường ngủ. Anh đi vào nhà bếp, lấy một điều từ bao thuốc lá để trên đầu tủ lạnh ra, vẫn đốt thuốc bằng bếp ga, sau đó bước ra ban công.

Cam Lộ có lẽ không muốn nói chuyện với anh, càng không muốn đối diện với anh nên mới đi uống rượu. Anh đành rút ra kết luận như vậy.

Một người con gái chưa từng uống giọt rượu nào, cuối cùng cũng đi mượn rượu để trốn chạy, cô từng thân mật với anh như thế, bây giờ lại né tránh anh đến mức này. Anh chưa chất nghĩ, không biết tình trạng căng thẳng giữa hai người sẽ kéo dài đến bao giờ, phải phá vỡ nó thế nào đây.

Đừng nói đến dạo gần đây anh bận rộn thế nào, không thể ở bên cạnh từ từ thuyết phục cô, quan trọng hơn là, cô dường như bỗng nhiên hoàn toàn miễn dịch với sự quan tâm của anh, lời thổ lộ của anh, đã cô tình cự tuyệt anh - lịch sự, nhưng kiên quyết, không có chỗ cho sự thương lượng.

Hút xong điều thuốc, anh vào nhà, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, mượn chút ánh sáng hắt vào từ phòng khách, chỉ thấy Cam Lộ cuộn mình trong chăn, nằm không nhúc nhích, dường như đã ngủ rồi, vẫn nằm về phía bên phải giường.

Vị trí nằm quen thuộc của anh trước đây, bây giờ trống trải. Thời gian này ngủ một mình, anh nhận ra đã từ lâu, cho dù là ở đâu, chỉ cần lên giường anh đều tự giác nằm về phía bên trái.

Họ đều đã quen với việc chia sẻ giường nằm cho người kia, bây giờ lại phải ngủ một mình lẻ loi. Hai người gần nhau như vậy, lại luôn có một hố ngăn cách vô hình, không thể bước qua.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, phòng ngủ lại chìm vào bóng tối.

Cam Lộ mở mắt ra, nghe tiếng cửa đóng sầm lại bên ngoài, biết Thượng Tu Văn đã rời khỏi. Cô không biết mình có phải là thấy nhẹ nhõm rồi không.

Đối với một Thượng Tu Văn luôn hiểu suy nghĩ của cô như lòng bàn tay thì dĩ nhiên có thể phán đoán ra một cách dễ dàng sự né tránh của cô. Anh không phải là người nói bừa làm càn, chọn cách im lặng ra về như vậy, cô không hề thấy ngạc nhiên.

Cuộc hôn nhân này cứ kéo dài như vậy, có cần thiết phải tiếp tục không?

Hơi men khiến suy nghĩ của cô trở nên chậm chạp, nghĩ đến đây, đầu cô bỗng thấy nhức nhối. Cô đành tự nói với mình, đợi cha phẫu thuật xong, sức khỏe tốt lên rồi lại suy nghĩ chuyện này cũng không muộn.

[1] Hysteria: triệu chứng bị kích động thái quá, không kiểm soát được bản thân.

Chương 20: Hiểu không có nghĩa là tha thứ.

Cuộc phẫu thuật của ông Cam được xếp lịch vào 9 giờ sáng, nhưng Cam Lộ sợ ông căng thẳng, quyết định đến bệnh viện sớm một chút. Cô dậy từ rất sớm, vội vàng vệ sinh cá nhân, rót nước vẫn thấy hơi nhức đầu, không biết có phải là do hậu quả của việc uống rượu tối qua không, nhưng cô vừa soi gương bôi kem dưỡng da vừa hạ quyết tâm không bao giờ đụng đến rượu nữa. Sắp xếp đâu vào đấy xong, cô mở cửa phòng ngủ, phát hiện Thượng Tu Văn đang ngồi trên sofa ở phòng khách, không khỏi giật mình.

Trong nhà không được sáng cho lắm, mặt anh hơi ngược lên, hình như là đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn từ chỗ cô, đó là một cảnh tượng trong trẻo mà cô thích. Anh mở mắt ra, quay sang nhìn cô, cô nhất thời không hiểu nổi biểu hiện trên gương mặt anh, thần thờ đứng yên một chỗ.

Thượng Tu Văn đứng dậy, anh ăn vận vô cùng trang trọng, áo sơ mi trắng, vest màu xanh đậm, thắt cà vạt, làm nổi bật cơ thể thuần dài: “Chào em”

“Chào anh.” Cam Lộ nghĩ, vợ chồng chào hỏi nhau buổi sáng một cách lịch sự, khách sáo như vậy, có chút gì đó thật hài hước.

Không đợi cô nghĩ nhiều, Thượng Tu Văn chỉ xuống bàn sofa: “Anh đem cho em mấy quyển sách, hôm nay cha làm phẫu thuật, có thể thời gian sẽ rất dài, em cầm một quyển đọc giết thời gian chứ.”

Cam Lộ không thể không cảm ơn sự chu đáo của anh, bước tới lấy đại một quyển bỏ vào giỏ: “Em phải đi rồi.”

“Anh đưa em đi lấy xe.”

Cam Lộ dĩ nhiên còn nhớ hôm qua Thượng Tu Văn đưa mình về, chiếc BMW vẫn còn để ở nhà cha cô: “Không cần phiền anh đâu, hôm nay anh không phải có cuộc họp sao?”

Thượng Tu Văn chỉ mỉm cười trước sự khách sáo này của cô, trong ánh sáng bình minh, khoe miệng anh khẽ hướng lên trên, mắt hơi híp lại, biểu hiện có chút gì đó khó sờ, lại mang chút gì đó như thể không hề ngạc nhiên, nghe theo như chẳng còn cách nào khác: “Lộ Lộ, họp đâu có sớm vậy, lấy xe xong, anh cùng em đến bệnh viện thăm cha.”

Cam Lộ vội vàng nhìn đi nơi khác: “Được, chúng ta đi thôi.”

Hai người xuống lầu, lên chiếc Lexus. Trời còn sớm, đưa mắt nhìn quanh, trong không khí vẫn còn làn sương mỏng đang di chuyển, trên đường xe cộ vẫn chưa nhiều, công nhân vệ sinh đang quét đường, thành phố dường như chưa tỉnh hẳn.

Đến nhà ông Cam lấy xe xong, Cam Lộ lái BMW theo sau xe Thượng Tu Văn, lúc này cô mới chú ý chiếc Lexus đen LS460 mà anh lái mang biển số thành phố J, ba số 8 đuôi đập vào mắt, chính là chiếc xe mà lúc trước Ngô Xương Trí lái. Chẳng lẽ anh tiếp quản vị trí chủ tịch hội đồng quản trị của cậu, cũng phải tiếp quản luôn cả xe mới được sao. Cô lập tức cảm thấy mình tự dưng hiểu kỳ như vậy có chút hơi vô duyên.

Hai người một trước một sau chạy vào bệnh viện, đậu xe xong, đến phòng bệnh, ông Cam và dì Vương đã thức dậy từ lâu. Ông Cam tỏ ra rất căng thẳng, đang sai dì Vương quay mòng mòng, nhìn thấy hai người họ bước vào, dì Vương như gặp cứu tinh, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, Thượng Tu Văn ngồi xuống, bắt đầu trò chuyện với ông Cam, đánh lạc hướng chú ý của ông.

Cam Lộ cùng dì Vương đi ăn sáng: “Đi đừng trách cha con, tính khí của cha đúng là khiến người ta không thể chịu nổi.”

Dì Vương dường như đã quá quen với điều đó từ lâu: “Cha con tính cách có kỳ cục ích kỷ một chút, nhưng thật ra ông ấy không xấu.”

Cam Lộ phải thừa nhận, lời đánh giá này vô cùng khách quan, ông Cam dĩ nhiên không phải là người xấu, chỉ ít ông không có ý đồ xấu với người khác, càng không tính toán thiệt hơn với ai, nhiều lúc còn bị người ta ức hiếp. Chỉ là ông trước nay chưa học được cách ở cùng với người khác, càng không biết nghĩ cho người khác, cũng may mà dì Vương có thể bao dung ông.

“Đợi cha xuất viện, con sẽ tìm một chị giúp việc đến làm việc nhà giúp dì, dì cũng đừng cố sức quá.”

Dì Vương liên tục xua tay: “Không cần đâu, Lộ Lộ, nhà có hai người, có việc gì đâu mà mệt. Hơn nữa, dì cũng là dân lao động, khổ một chút mệt một chút có đáng gì đâu.”

Cam Lộ gượng cười: “Đề đi phải mệt như vậy, con cảm thấy rất có lỗi với dì.”

“Nói gì vậy chứ.” Dì Vương trách cứ, “Đi với cha con cũng nhiều năm rồi, nói gì đi nữa, sống lâu cũng nảy sinh tình cảm, lúc này chăm sóc ông ấy là điều nên làm. Ông ấy tính khí có thất thường thế nào đi cũng hy vọng ông ấy có thể bình an sống lâu trăm tuổi, tốt nhất là đi sau dì, dì thật không muốn nhìn thấy ai đi trước dì nữa.”

Cam Lộ bị câu nói này làm cho cảm động, mắt ươn ướt: “Đi đừng nói như vậy, con nghe mà thật không chịu nổi, sau này dì và cha con phải chú ý giữ gìn sức khỏe, sống thật mạnh khỏe đấy, con nhất định sẽ chăm sóc cho hai người thật tốt.”

“Con là một đứa con ngoan, có câu nói này của con, dì yên lòng rồi.”

Cam Lộ mua đồ ăn sáng cho Thượng Tu Văn, vừa đến cửa phòng bệnh chỉ nghe ông Cam đang thao thao bất tuyệt về những năm tháng huy hoàng ở xưởng dệt: "... Lúc đó, 70% nhân công trong xưởng được phân nhà ở, nói đến công việc ở xưởng dệt, người khác đều ngưỡng mộ mình. Trong xưởng còn mở hộp đặt hàng, chỉ để đại khái ngày giao, đến ngày đó, người cần hàng phải ở trong phòng tiếp khách bên cạnh, sợ hàng bị người khác giành mất."

Thượng Tu Văn cười: "Vậy lúc đó chắc công việc của cha bận rộn lắm."

"Đúng vậy, việc bảo trì, chạy thứ máy móc đều do mình cha quản lý. Tuy không cần phải làm ba ca như công nhân, nhưng làm thêm giờ là việc như cơm bữa. Haizzz, lúc đó chẳng có nhiều thời gian chăm sóc Lộ Lộ, nó mới cao bằng chừng này đã phải tự nấu cơm."

"Cô ấy luôn rất đảm đang."

"Thấy nó sống sung sướng từ sau khi lấy con, cha rất vui. Tu Văn cha biết cha không nhìn lầm người. Đợi cha xuất viện rồi, còn có thể cùng đi Vương trông cháu giúp các con, các con có thể yên tâm làm việc."

Cam Lộ đứng sững trước cửa, chỉ nghe Thượng Tu Văn điềm tĩnh nói: "Cha tình dưỡng cho khỏe lên mới là quan trọng, đừng lo cho tụi con"

"Tu Văn kiên nhẫn thật đấy." Di Vương cười nói, Cam Lộ cùng bà bước vào.

"Cha, cha nghỉ ngơi một lát đi, sắp đến giờ phẫu thuật rồi."

"Cha đói Lộ Lộ à." Ông Cam nắm hàu hấu nhìn hộp thức ăn cô cầm trên tay.

Di Vương nói: "Đó là cho Tu Văn, ông không được ăn, trước khi phẫu thuật phải nghiêm túc giữ bụng rỗng. Tu Văn con ra ngoài ăn đi, mắt công ông ấy nhìn lại thêm"

Cam Lộ và Thượng Tu Văn ra đây ghé ngoài hành lang ngồi, cô mở hộp thức ăn đưa cho Thượng Tu Văn, bên trong là mấy chiếc bánh bao đang bốc khói nghi ngút: "Anh ăn đi, một lát còn đi họp."

Bệnh viện bắt đầu trở nên bận rộn, bác sĩ y tá bắt đầu kiểm tra từng phòng như thường lệ, bệnh nhân và người nhà đi qua đi lại không ngớt trước mặt họ, đây không phải là nơi mà người ta có thể yên tâm ngồi ăn sáng, Thượng Tu Văn chỉ ăn vài cái rồi dừng lại.

Cam Lộ nhìn anh, anh gầy đi không ít, cô do dự một lát rồi nói: "Cám ơn anh, cha có vẻ bớt căng thẳng nhiều rồi."

Thượng Tu Văn quay sang nhìn cô anh mắt vẫn điềm tĩnh dịu dàng như xưa, thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên hai người nhìn nhau như thế, không tránh ánh mắt nhau, "Lộ Lộ, nếu em cũng làm như vậy vì anh, anh sẽ không nói cám ơn liên tục như thế. Bởi vì em là vợ anh, anh biết anh có thể tin tưởng ở em, dựa vào em, cùng em đối mặt với cuộc sống của chúng ta."

Cam Lộ cười chua chát, không đi nghỉ ngơi sự tin tưởng của anh nữa: "Hôm qua, em rất xin lỗi..."

"Chúng ta cũng không cần phải xin lỗi nhau nữa có được không?"

Cô gật đầu. Tất nhiên cuộc sống vẫn phải tiếp tục, xin lỗi chẳng giúp ích được gì trong việc hàn gắn mối quan hệ giữa họ. Có một người ngồi đây, cùng cô san sẻ nỗi lo trong lòng, đã là một sự an ủi không gì sánh được rồi.

Y tá đến chuẩn bị trước phẫu thuật cho ông Cam, Thượng Tu Văn nhìn đồng hồ: "Cuộc họp hôm nay bàn về việc đầu tư tiếp theo của Viễn Vọng vào Húc Thăng, anh không thể không đến. Không biết sẽ họp trong bao lâu, có chuyện gì, em gọi điện cho anh ngay nhé, anh sẽ đến ngay."

"Được."

Cuộc phẫu thuật cắt bỏ lá lách của ông Cam do bác sĩ Ngũ - một bác sĩ ngoại khoa trẻ của bệnh viện trung tâm là người mổ chính. Ngày đầu tiên anh đến phòng bệnh trao đổi với cha con Cam Lộ, thái độ anh gần gũi, dùng từ sáng rõ, đơn giản giải thích về sự cần thiết của cuộc phẫu thuật và nguy cơ có thể xảy ra, tuy anh có gương mặt tròn hơi chút trẻ con nhưng xem ra rất có khí chất của một bác sĩ chuyên nghiệp và giàu kinh nghiệm.

Bác sĩ Ngũ đi rồi, Di Vương có chút không yên tâm: "Trẻ như thế có biết mổ không?"

Cam Lộ trấn an bà: "Đây chỉ là phẫu thuật nhỏ, giáo sư Khuru đã nói rồi, bác sĩ Ngũ tuy còn trẻ nhưng người ta là tiến sĩ, là nhân tài của khoa ngoại, đi đừng lo."

Nói là nói thế, nhưng lúc ký giấy cam kết phẫu thuật, cùng Di Vương ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi, Cam Lộ vẫn đứng ngồi không yên, chẳng có chút tâm trạng nào để đọc sách giết thời gian.

Di Vương bỗng nhiên huyếch cô một cái, tò ý bảo cô nhìn sang trái.

Cam Lộ quay sang nhìn, bên đó đi một hàng hơn 20 người, còn có phóng viên đi theo chụp hình, quay phim, mẹ chồng cô Ngô Lệ Quân cũng bất ngờ có mặt trong đó. Người đàn ông tầm khoảng 50 tuổi ở vị trí trung tâm, nhìn có vẻ oai phong凛冽, rõ ràng là lãnh đạo, bên cạnh là một người trung niên mặt áo blu trắng không ngừng nói gì đó.

Họ tiến đến mỗi lúc một gần, có thể nghe thấy người đó nói: "... Hiện nay giường bệnh mổ đã đạt đến 3000 chiếc, mỗi năm khám cho hơn 2 triệu lượt

người, số lượt người nằm viện trên 70 ngàn, thực hiện gần 50 ngàn cuộc phẫu thuật, bác sĩ trẻ trưởng thành rất nhanh, rất nhiều trong số đó đã có thể làm việc độc lập, hôm nay tiến hành mấy cuộc phẫu thuật, đều do đội ngũ tiến sĩ do bệnh viện ta bồi dưỡng là người mổ chính.”

Ngô Lê Quân cũng nhìn thấy Cam Lộ, nhưng ánh mắt chỉ quét qua, mỉm cười tiếp lời. “Bệnh viện trung tâm mấy năm trở lại đây đã đạt được thành tích rất tốt, bước tiếp theo chúng tôi muốn đẩy mạnh việc trao đổi, giao lưu với các bệnh viện trong tỉnh, để có thể tận dụng một cách trọn vẹn nhất nguồn lực tiến sĩ cấp 1, cấp 2 và sau tiến sĩ của bệnh viện trung tâm, thu hút công tác bồi dưỡng nhân tài ở các bệnh viện có lực lượng mỏng.”

Người đàn ông có phong cách lãnh đạo hơi gât gù: “Cách nghĩ này của Ngô sở trưởng rất hay, xúc tiến việc bố trí hợp lý nguồn nhân lực là vấn đề cấp bách trước mắt của hệ thống y tế ở các nơi hiện nay.”

Đoàn người từ từ đi xa dần, đi Vương thì thầm: “Mẹ chồng con thật có khí phách quá.”

Cam Lộ thừa nhận, cử chỉ quá nghiêm cẩn của Ngô Lê Quân ở nhà luôn tạo khoảng cách lớn với mọi người, có phần lạnh lùng không hợp tình người, nhưng trong những trường hợp thế này lại vô cùng trang nghiêm đúng mực, vô cùng khí phách.

Cuộc phẫu thuật diễn ra không lâu lắm, nhưng thời gian ông Cam tỉnh lại sau khi gây mê dài hơn so với người khác, mãi đến gần 1 giờ chiều, ông mới được đưa vào phòng theo dõi, bác sĩ Ngũ nói với Cam Lộ, cuộc phẫu thuật rất thành công, sau thời gian theo dõi, tiếp theo sẽ là điều trị loại bỏ tràn dịch ổ bụng.

Ông Cam được gắn máy theo dõi điện tim, vừa được lấy dịch, vừa ngủ, thần thái có vẻ yên bình. Cam Lộ và Di Vương đều thờ phào nhẹ nhõm. Lúc này Thượng Tu Văn lại gọi điện đến hỏi thăm tình hình: “Lộ Lộ, xin lỗi, anh vẫn chưa hợp xong, khi nào xong anh sẽ đến đó liền.”

“Anh đừng vội, cha bây giờ chắc là không sao rồi.”

Nghe điện thoại xong, Cam Lộ báo Di Vương về trước: “Đi về nhà nghỉ ngơi đi, ở bệnh viện lâu ngày như vậy rồi, tiện thể đi thăm cháu nội luôn, con hôm nay dù sao cũng đã xin nghỉ phép một ngày, sớm mai đi đến thay con là được rồi.”

Di Vương cười nói: “Không cần đâu, tôi đi sẽ đến, con đang mang thai, không thể ở bệnh viện lâu được”

Cam Lộ không nói gì nữa, tiễn Di Vương ra về, sau đó nhấc ghế ra gần cửa sổ ngồi đọc sách. Đạo này tâm trạng cô phiền muộn, đã rất nhiều ngày không xem tiểu thuyết rồi. Cô lấy quyển sách nhét vào giỏ buổi sáng ra, là quyển tiểu thuyết “Ác ý” của tác giả Nhật Bản nổi tiếng Higashino Keigo, cô không khỏi sững sờ.

Cô xem tiểu thuyết trình thám, thích xem quá trình suy luận, bóc tách từng lớp bí mật của vụ án, chứ không thích nội dung bạo lực tanh mùi máu mà các tiểu thuyết Nhật Bản thích đưa vào. Cô mua quyển sách này thuần túy là vì đánh giá trên mạng rất cao. Nhưng mua xong lại đúng vào dịp Tết, cô lúc đó đang nhớ nhung Thượng Tu Văn ở Brazil xa xôi, và lại tinh thần mỏi mệt, đọc được hơn mười trang đã đề sang một bên.

Bây giờ chẳng có chuyện gì làm, cô lật xem lại từ đầu. Ngoài ý tá đứng giờ bước vào kiểm tra việc lấy dịch, quan sát ống truyền ra, trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh.

Cam Lộ xem chưa đến một phần ba, hung thủ đã sa lưới, thừa nhận hết mọi tội lỗi, vụ án coi như đã được phá, phần còn lại toàn là biện giải về động cơ gây án. Cô không khỏi cảm thấy nhạt nhẽo, và lại đành thừa nhận, với tâm trạng hiện giờ của cô, có lẽ ít xem những truyện u ám nặng nề như thế này thì tốt hơn.

Cô buông sách xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong bệnh viện trồng rất nhiều cây ngô đồng Pháp, lúc này đầu các nhánh cây đã nhú lên mầm vàng óng, tối qua, lúc đứng dưới nhà mình cô đã nhận ra điều này, chỉ là buổi tối nhìn không rõ lắm. Thẩm thoát, mùa đông lạnh lẽo đã trở thành quá khứ, mùa xuân đã lặng lẽ đến từ lúc nào.

Cô đang mơ màng thì nghe đằng sau có tiếng gõ cửa nhẹ, quay đầu lại nhìn, Ngô Lê Quân đang đứng trước cửa.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Ngô Lê Quân bước vào, đứng ở cuối giường nhìn ông Cam, lấy tờ theo dõi chuyển biến bệnh treo ở cuối giường lên xem: “Mẹ cùng với lãnh đạo của bộ đến thị sát, vừa tiễn họ ra về xong, tiện đường ghé qua thăm. Tình hình vẫn ổn chứ?”

“Bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công.” Cam Lộ dừng một lát. “Cám ơn mẹ đã nhọc lòng.”

Ngô Lê Quân không chút khách khí, quan sát cô: “Sắc mặt con vẫn chưa tốt lắm, phải chú ý ăn uống và nghỉ ngơi.”

“Cám ơn mẹ, con sẽ chú ý.”

“Sống ở chỗ Dĩ An không tiện cho lắm, dọn về nhà ở đi.”

Với tính cách, địa vị và cách hành sự của Ngô Lê Quân, nói ra những lời như vậy, Cam Lộ bất giác cảm thấy không cách gì từ chối được, bèn nói: “Mẹ, con nghĩ đợi cha khỏe lên rồi tính”

Ngô Lê Quân gât đầu: “Tu Văn thời gian gần đây rất bận, con đừng trách nó không có thời gian chăm sóc con. Hơn nữa vì con sảy thai lần này, tâm trạng nó không tốt chút nào, con cũng thông cảm cho nó.”

Cam Lộ căng thẳng liếc ông Cam một cái, thấy ông nằm không nhúc nhích, mới thở phào, nhỏ giọng nói: “Mẹ, con biết rồi.”

“Tu Văn luôn rất thật lòng với con, mẹ hy vọng con đừng quá so đo việc nó có cổ phần ở Húc Thăng, dù sao nó không phải cố ý muốn giấu con, cũng đâu phải là vấn đề có quy định gì.”

Cam Lộ đành “dạ” một tiếng.

“Mẹ đã có báo cáo kiểm tra nhiễm sắc thể và bệnh lý của phôi thai, thai nhi không có bệnh lý và thiếu sót gì về mặt di truyền.”

Cam Lộ sững sờ nhìn mẹ chồng, không thể hiểu nổi ý tứ trong lời nói của bà: “Kiểm tra gì ạ?”

Ngô Lệ Quân tiếp tục nói: “Mẹ bảo bệnh viện lấy phôi thai con bị sảy đi làm xét nghiệm, cũng có thể nói, đứa bé này bị sảy không phải là do yếu tố bẩm sinh, mẹ đoán có thể là do con quá lo lắng cho cha con, tinh thần căng thẳng, chạy tới chạy lui nhiều. Các con đều còn trẻ, con hoàn toàn có thể yên tâm, chỉ cần chú ý giữ gìn sức khỏe, đến thời điểm thích hợp sẽ lại mang thai, chắc chắn sẽ sinh cho Tu Văn một đứa con khỏe mạnh.”

Mặt Cam Lộ trắng bệch, hoàn toàn không thốt nên lời. Lúc đó, Thượng Tu Văn sai bước đi vào, dần giọng nói: “Mẹ, đừng nói nữa.”

Cam Lộ chưa kịp nói gì thì ông Cam đang nằm trên giường đột nhiên lên tiếng với giọng thều thào yếu ớt: “Lộ Lộ, con sảy thai rồi sao? Chuyện gì xảy ra vậy?”

Cam Lộ giật nảy mình, hoang mang đi đến bên giường, miễn cưỡng cười nói: “Con không sao cha à.”

“Sảy thai lúc nào thế? Có phải do bệnh của cha làm con mệt đến mức sảy thai không?” Ông Cam có vẻ như vô cùng kích động, lại vùng vẫy đòi ngồi dậy.

Thượng Tu Văn bước tới giữ ông lại: “Cha, đừng kích động, Lộ Lộ không sao. Cha đừng nghĩ ngợi lung tung.”

Ngô Lệ Quân nghiêm giọng nói: “Chú ý đừng để ông ấy đề lên ông dẫn dịch.”

Thế nhưng ông Cam trở nên gắt gỏng, nhìn trừng trừng con gái: “Lộ Lộ, nói cho cha biết, con bị sao thế hả?”

Cam Lộ mắt đỏ hoe, cố không cho nước mắt tuôn ra, nói: “Cha, cha nằm yên đừng cử động, cẩn thận vết thương, con thật sự không sao.”

Ông Cam hoàn toàn không để tâm đến lời cô nói, vùng vẫy không yên, Thượng Tu Văn sợ ông dùng sức thái quá, cũng không dám giữ quá chặt. Cam Lộ nhìn ông dẫn lưu dịch ở bụng ông rơi ra, máu theo đó trào ra, sợ đến kêu thất thanh, Ngô Lệ Quân lạnh lẽo bước tới, đẩy cô ra, nhấn nút gọi cấp cứu ở đầu giường, đồng thời giữ chặt giá truyền dịch.

Chẳng bao lâu sau, bác sĩ trực và y tá vội vàng chạy đến, lập tức mời người nhà ra ngoài, một lát sau, giáo sư Khuru Minh Đức cũng đến.

Cam Lộ lo lắng nhìn chăm chăm vào cửa phòng bệnh, Ngô Lệ Quân nhíu mày nói: “Ông dẫn lưu dịch bị rơi ra không khó xử lý, chỉ cần không chảy máu diện rộng trong ổ bụng thì không nguy cấp.”

Thượng Tu Văn lần đầu tiên bắt lực trước thái độ chuyên nghiệp và bình tĩnh đến lạnh lùng, chẳng để tâm đến tâm trạng của người khác của mẹ mình, dần giọng nói: “Mẹ, mẹ về trước đi ạ.”

Không đợi Ngô Lệ Quân nói, Cam Lộ hất mạnh tay Thượng Tu Văn ra: “Hai người đều về trước đi ạ.”

Ngô Lệ Quân có chút ngạc nhiên: “Con là thái độ gì vậy?”

Cam Lộ tức đến nỗi toàn thân run lên, cô cố gắng kìm nén tâm trạng mình: “Xin lỗi mẹ, cha còn lần này nhập viện phẫu thuật, con phải cảm ơn sự quan tâm của mẹ, nhưng mẹ đâu cần phải nói những lời kích động ông ấy ngay trong phòng bệnh như vậy.”

“Mẹ sao biết được con chưa nói với ông ấy chuyện sảy thai. Người bệnh sợ gan vốn dĩ rất dễ cáu bẳn, đa nghi, nhất là cha con lại bị sợ gan đo rệu, những phản ứng thái quá sau khi hết thuốc mê cũng là chuyện bình thường...”

“Mẹ...” Thượng Tu Văn ngắt lời Ngô Lệ Quân, “Đừng nói nữa.”

Đúng lúc đó giáo sư Khuru bước ra, nói với Ngô Lệ Quân: “Ngô sở trường, ông dẫn lưu dịch đã được cắm vào lại, xem màu sắc dịch dẫn lưu, trước mắt chưa có hiện tượng chảy máu trên phạm vi rộng trong bụng. Chúng tôi đã tiêm cho bệnh nhân một liều an thần, ông ấy đã bình tĩnh trở lại. Lễ ra cuộc phẫu thuật này chỉ cần theo dõi cấp 1, nhưng với tình trạng bệnh nhân hiện thời, tôi thấy nên chuyển ông ấy vào phòng chăm sóc đặc biệt, tiến hành theo dõi liên tục trong 24 tiếng đồng hồ thì tốt hơn.”

Ngô Lệ Quân gật đầu: “Được.”

Y tá liền sau đó tiến hành chuyển ông Cam lên xe đẩy, Cam Lộ hoang mang nhìn họ tất bật, không khỏi lo lắng: “Giáo sư Khuru, tôi có thể vào cùng được không?”

Giáo sư Khuru an ủi cô: “Cô đừng lo lắng, phòng theo dõi đặc biệt luôn có những y tá giàu kinh nghiệm không ngừng theo dõi bệnh trạng, có thể quan sát tỉ mỉ tình hình của bệnh nhân, áp dụng biện pháp kịp thời, nếu cô không yên tâm, buổi tối có thể ở lại phòng bệnh, có chuyện gì sẽ báo cho cô biết ngay.”

Cam Lộ đành gật đầu nói: “Cám ơn.”

“Thư ký Lý, các anh cũng nên chú ý theo dõi tâm lý người bệnh trong quá trình điều trị, không phải nói vài lời trước khi phẫu thuật là xong.” Ngô Lê Quân lạnh nhạt nói với thư ký Lý của bệnh viện đang chạy theo sau.

Thư ký Lý cười nói: “Ngô sở trưởng, tôi sẽ bàn bạc với chuyên gia, xem có thể đa thông tâm lý song song với việc điều trị để có lợi cho việc phục hồi và bước điều trị tiếp theo hay không.”

Ngô Lê Quân đi rồi, Thượng Tu Văn nhìn Cam Lộ sắc mặt nhợt nhạt, lại nắm chặt tay cô: “Chúng ta vào nghỉ ngơi một lát đi.”

Lần này Cam Lộ không hề chống cự, theo anh bước vào phòng bệnh nằm trên giường dành cho người nhà, Thượng Tu Văn ngồi xuống giường: “Anh thay mặt mẹ xin lỗi em, mẹ không có ý gì đâu.”

“Phiền anh giúp em xin lỗi mẹ, thái độ vừa nãy của em... có phần hơi quá đáng.”

Họ đồng thời nhận ra, buổi sáng họ vừa hứa với nhau rằng sẽ không nói lời xin lỗi với nhau nữa. Thế nhưng bây giờ họ nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập nỗi đau khổ và sự bất lực.

Cam Lộ đưa mắt nhìn lên trần nhà, nói rất nhỏ: “Tu Văn, dù anh và mẹ có nghĩ thế nào, có một điều em cần phải nói cho rõ, trước nay em chưa từng nghĩ rằng, em làm vợ anh là để sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh.”

“Anh cũng chưa từng nghĩ như vậy. Có một câu anh cần phải nói lại một lần nữa, anh muốn cùng chung sống với em, mới muốn có một đứa con thuộc về chúng ta.” Giọng nói của Thượng Tu Văn chùng xuống, khàn đi.

Thế nhưng đứa con đó đã không còn, đã trở thành tổ chức phôi thai nằm yên trong ống nghiệm để người ta phân tích.

Nghĩ đến lời nói của Ngô Lê Quân, Cam Lộ chỉ muốn nhắm mắt lại, ngăn nước mắt trào ra.

Ông Cam ở phòng chăm sóc đặc biệt ba ngày liền, lúc Cam Lộ được phép vào thăm thân phát hiện, cái gọi là chăm sóc đặc biệt không chỉ là nói suông mà thôi. Bác sĩ đến kiểm tra năm lần bảy lượt mà y tá cứ 2 tiếng là lại thay ca một lần, đứng giờ đo nhiệt độ cơ thể, mạch đập, hơi thở, huyết áp, ghi chép quan sát cẩn thận ông dần lưu dịch, đánh giá chuyên biến về da, xung quanh bụng, sự phình bụng, thần thái của ông, giúp ông nghiêng người, xoa bóp, giữ vệ sinh cơ thể và răng miệng, người nhà có kỹ lưỡng thế nào cũng chẳng còn việc gì để làm.

Bệnh viện còn cử một bác sĩ tâm lý đến, mỗi ngày trò chuyện trị liệu cho ông Cam vào một thời gian nhất định, tinh thần ông ngày một ổn định, tuy nhìn thấy Cam Lộ vẫn không khỏi thở vắn than dài tự trách mình, nhưng không còn kích động, hung tợn nữa.

Ông bình yên trải qua mấy ngày nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, rồi được chuyển sang phòng bệnh thường, tiếp nhận chăm sóc cấp 1. Cam Lộ mới thở phào, nhưng di Vương bỗng dưng bị bệnh, bà vẫn gắng gượng, sau khi bác sĩ phát hiện ra, lập tức khuyên bà về nhà nghỉ ngơi: “Sau khi cắt bỏ lá lách, thân nhiệt người bệnh tăng cao, chức năng miễn dịch giảm sút, tuyệt đối không thể bị truyền nhiễm.”

Dạo gần đây, Cam Lộ điều chỉnh tiết dục khá nhiều, nên không thể xin nghỉ phép được nữa. Sau khi nghe điện thoại, tận dụng lúc nghỉ trưa, vội vã chạy đến bệnh viện nhờ một hộ lý chăm sóc ông Cam, lại vội vàng vàng chạy về trường lên lớp, nhưng vẫn không thấy yên tâm. Cô biết rõ, ông Cam yêu cầu hà khắc quá đáng đối với di Vương, còn đối với người lạ lại vô cùng lịch sự, nhã nhặn, có yêu cầu hợp lý cũng không dám tùy tiện nêu lên. Vừa hết giờ làm, cô vội vàng lái xe đến bệnh viện. Đến trước phòng bệnh, lại nghe tiếng Thượng Tu Văn vọng ra.

“...Con thích ăn lẩu thập cẩm Lộ Lộ làm.”

Ông Cam nhắc đến con gái với giọng đầy tự hào: “Nó nấu ăn là do tự mày mò, hoàn toàn chẳng có ai dạy nó hết. Cha thích nhất là ăn món thân bò sốt của nó làm, lâu rồi chưa được ăn.”

Thượng Tu Văn và cô cùng ở bệnh viện một ngày một đêm, hôm trước đến thành phố J, hôm nay về anh không gọi điện báo cô trước, cô có chút ngạc nhiên, nhưng ít nhiều cũng thở phào nhẹ nhõm, không ngăn được tim đập rộn ràng.

Cô học nấu nướng là chuyện bất đắc dĩ, cũng chỉ biết nấu những món thông dụng, chứ không có hứng thú tìm tòi sâu thêm, cũng không mấy nhiệt tình với chuyện nấu nướng. Sau khi kết hôn, mỗi ngày ngoài làm thức ăn sáng ra, cô không hề tranh nấu ăn với chị giúp việc để trở lại nghề của mình. Chỉ khi về nhà cha, lúc di Vương có ở đó, cô mới xuống bếp nấu ăn.

Lẩu thập cẩm mà Thượng Tu Văn vừa nhắc đến cô dĩ nhiên có ấn tượng, bởi vì đó là bữa cơm duy nhất cô nấu riêng cho anh, hơn nữa đó là hôm mà họ chính thức bước vào mối tình tuy gần mà xa của mình.

Thấm thoát, họ đã kết hôn hơn hai năm rồi, một dạo cô nghĩ rằng họ đã tìm ra cách chung sống thích hợp với nhau, nhưng bây giờ, quan hệ của họ dường như đã trở về xuất phát điểm, thậm chí còn cách xa nhau hơn. Nghĩ đến đây, cô không khỏi buồn bã, cố gắng tươi tỉnh bước vào, cười nói: “Muốn ăn bò sốt cà đơn giản thôi mà, chỉ cần bác sĩ nói có thể ăn là con sẽ nấu cho cha ăn ngay.”

“Lộ Lộ, con sao lại chạy đến đây rồi, bây giờ con phải nghỉ ngơi để mau chóng hồi phục.” Ông thấy Thượng Tu Văn và Cam Lộ đều ủ ê, không khỏi lo

lặng: “Các con còn trẻ, sau này còn có cơ hội. Hôm nọ mẹ chồng con không phải cũng nói như vậy đó sao? Chắc chắn sẽ có một đứa con khỏe mạnh. Sau này cha nhất định sẽ không gây phiền toái cho các con nữa.”

“Cha, đang yên ổn thế, cha nói gì vậy chứ?” Cam Lộ đành thừa nhận mình thiên vị cha, cũng lời này mà mẹ chồng nói ra, cô lại thấy tức giận, nhưng đối diện với cha, cô chỉ thấy đau buồn và bất lực.

“Nếu không phải chạy ngược chạy xuôi lo cho cha trong bệnh viện con chắc chắn đã không bị sảy thai.” Ông Cam lại tự trách mình “Tu Văn à, cha thật sự xin lỗi các con.”

“Cha, cha đừng nói vậy. Đó chỉ là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, sau này con sẽ chăm sóc Lộ Lộ tốt hơn, cha yên tâm ạ.”

Giọng nói Thượng Tu Văn vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, thế nhưng Cam Lộ có thể nhìn thấy nỗi đau xót trong đáy mắt anh, cô vội vàng chuyển đề tài: “Tối nay đã đặt món gì chưa?”

Tuân thủ lời khuyên của bác sĩ, ông Cam đã có thể ăn uống trở lại, nhưng chỉ được ăn các món dinh dưỡng mà bệnh viện chế biến cho bệnh nhân sau khi phẫu thuật, theo cách nói của ông, thì không thể nói là ngon được. Nhưng hôm nay ông lại không hề than phiền về thức ăn: “Đặt rồi, Tiểu Lý đi lấy rồi, cha bảo cậu ta tiện thể đặt luôn bữa sáng trưa chiều ngày mai luôn, con đừng canh cánh trong lòng mấy chuyện này nữa.”

Đang lúc nói chuyện, hộ lý Tiểu Lý mang bữa ăn dinh dưỡng vào, ông Cam bảo hai người họ về nhà: “Tu Văn chiều mới về đến nơi, đã vào thăm cha rồi, ngày mai lại phải đi công tác, nhất định rất mệt, có Tiểu Lý ở đây rồi, hai con không cần phải ở lại với cha. Mau về nhà ăn uống nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Lý nhìn có vẻ là một cậu thanh niên nông thôn chất phác, Cam Lộ dặn dò cậu ta mấy câu, đang định cùng Thượng Tu Văn ra về thì bỗng vô tình nhìn thấy giỏ hoa quả đầy ắp và các loại thuốc bồi bổ kiểu sâm Tây Dương đặt ở trên bàn gần cửa sổ: “Ày, cha à, đây là quà ai tặng thế?”

“Xem trí nhớ của cha này, suýt chút nữa là quên nói với con. Hôm nay có rất nhiều người đến thăm cha, đầu tiên là Giai Tây, ôm một bao đồ đến, ngồi rất lâu rồi mới đi.”

“Còn ai nữa?”

“Cái giỏ trái cây đó là của một người bạn khác của con mang tới, Giai Tây về không bao lâu thì con bé ấy đến.”

“Bạn?” Chuyện cha mình nằm viện, Cam Lộ không hề nói với ai, chỉ có sáng nay Tiền Giai Tây hẹn cô ra ngoài ăn cơm nói chuyện, cô thật sự không có thời gian mới nói cho cô ấy biết. “Có nói họ là ai không, đáng người thế nào?”

Ông Cam nhún mày nghĩ ngợi, nhưng vẫn cầu viện cậu hộ lý, “Tiểu Lý, cô ta nói họ gì thế nhỉ?”

Tiểu Lý cười híp mắt nói: “Họ Hạ, đáng người dong dong cao, khuôn mặt rất đẹp.”

“Đúng đúng đúng, là cô Hạ, đúng là còn trẻ nên trí nhớ tốt. Con bé nói là bạn con, nghe nói cha nằm viện, có lòng đến thăm cha, còn hỏi sức khỏe con đã khá lên chưa.”

Cam Lộ sững sờ nhìn Thượng Tu Văn, Thượng Tu Văn cúi mặt, không tỏ vẻ gì. Cô vốn dĩ muốn hỏi cha đối phương đã nói những gì, nhưng nghĩ lại, với cá tính của ông Cam, nào có để phòng gì trước sự quan tâm, đồng cảm ngoài mặt của người khác, những điều nên nói không nên nói chắc đã nói ra hết rồi, cô đành mím chặt môi không hỏi thêm gì nữa.

Ông Cam tiếp tục nói: “Lộ Lộ, con nhớ gọi điện thoại cảm ơn người ta nghe.”

Cam Lộ đành miễn cưỡng trả lời: “Con biết rồi.”

“Còn người bạn học cũ của con, Nhiếp Khiêm ấy, cũng vừa mới đến thăm cha. Lần này đã làm phiền cậu ấy nhiều, Tu Văn đã cảm ơn cậu ấy rồi, con cũng nhớ gọi cho cậu ấy nhé.”

Cam Lộ gật đầu: “Được rồi.”

Hai người ra khỏi phòng bệnh, rồi cùng đi ra khỏi khu vực dành cho bệnh nhân.

“Lộ Lộ, anh không biết cô ta đến đây.”

“Dĩ nhiên, cô ta có ý không báo cho anh biết, cô ta đến để thăm dò cha em” Cam Lộ lạnh lùng nói.

Thượng Tu Văn hiểu rất rõ, hành động của Hạ Tĩnh Nghi khiến Cam Lộ rất tức giận. Thế nhưng anh không có tư cách để thay Hạ Tĩnh Nghi xin lỗi cô, càng tự biết rằng lúc này có nói gì cũng chẳng thể thuyết phục vợ mình, nên đành nói lảng sang việc khác.

“Hiện giờ chị Ba đã đề nghị ly hôn, còn nộp đơn xin đóng băng mọi giao dịch cổ phiếu Húc Thăng đứng tên Ngô Ủy, anh ta không thể giao dịch với Tỷ Tần được nữa.”

“Anh đang là muốn em yên tâm rằng không có khả năng cho việc anh sẽ cùng ngồi họp hội đồng quản trị thậm chí là đồng sự với Hạ Tĩnh Nghi đúng không?” Cam Lộ nhìn thẳng phía trước, thần thái lạnh lùng, “Tu Văn, anh nghĩ em quá hạn hẹp đa nghi rồi. Sau khi nghe những gì hai người trải qua cùng

nhau, em chẳng chút nghĩ ngợi gì về việc hai người sẽ nhen nhóm lại tình cũ, chứ đừng nói gì đến việc Tỷ Tân luôn có mưu đồ với Húc Thăng. Cứ cho là cô Hạ có thần kinh thép đi họp chung với anh, anh có lẽ cũng chẳng hứng thú gì với chuyện đó.”

Thượng Tu Văn đành gượng cười: “Em lúc nào cũng nhìn vấn đề rõ ràng. Anh chỉ muốn em biết rằng, ở thành phố J anh đã từ chối gặp riêng Hạ Tĩnh Nghi, mục đích cô ta đến đây không ngoài việc muốn chọc tức em, em không cần phải thỏa mãn cô ta.”

Cam Lộ không nói gì nữa, đi thẳng đến bãi đậu xe ít người qua lại, lúc đó mới lấy điện thoại ra, đang định tìm số điện thoại của Hạ Tĩnh Nghi, nhưng hai người chỉ nói chuyện điện thoại có một lần, cô cũng không lưu lại số điện thoại đó. Thượng Tu Văn biết cô định làm gì, nói: “Để anh gọi cho cô ta, anh sẽ bảo cô ta đừng đến quấy rầy cha nữa.”

Cam Lộ cười gằn một tiếng: “Em đích thân cảm ơn được rồi, dù sao người cô ta đến thăm là cha em mà.”

Thượng Tu Văn im lặng, lấy điện thoại mình ra, nhấn phím gọi đi rồi đưa cho cô.

“Tu Văn à, chào anh.” Giọng Hạ Tĩnh Nghi vọng đến.

“Thật ngại quá, cô Hạ, là tôi.”

Hạ Tĩnh Nghi ngó ra: “Ồ ồ, ngạc nhiên thật đấy nhì - Xin chào Thượng phu nhân.”

“Ngạc nhiên à? Tôi nghĩ sau khi làm khách không mời mà đến, cô chắc hẳn đang đợi tôi gọi đến chứ.”

“Nói không sai, chúng ta hẹn ra chỗ nào gặp đi.”

Giọng Cam Lộ rành rọt, dứt khoát: “Không cần thiết. Điều tôi muốn nói rất đơn giản: Chúng ta chưa từng là bạn, nên mong cô sau này đừng lấy cái danh nghĩa đó ra để đến làm phiền cha tôi.”

Hạ Tĩnh Nghi cười ha ha: “Cái gọi là lịch sự ấy mà, Thượng phu nhân ạ, cô coi lại thái độ lịch sự của mình đi, lệnh tôn đối với khách vô cùng lễ nghĩa, vô cùng chân thành đấy.”

Cam Lộ lạnh lùng nói: “Nếu hành động của cô quang minh lỗi lạc, tôi có ghét cô cách mấy dĩ nhiên cũng sẽ cố lịch sự với cô. Nhưng tôi sao lại phải khách sáo với người lạ có tâm địa không tốt, hành động khả nghi chứ.”

“Vậy cô nghĩ tôi có tâm địa gì nào?”

“Muốn tôi giải câu đố sao? Xin lỗi, cô Hạ, tôi không tàn nhẫn được như vậy, về cơ bản cô bây giờ đã không còn bí mật cũng chẳng có bất kỳ điều gì hoài nghi để nói nữa rồi, tôi chẳng rành đâu mà đi phân tích cái tâm địa tội nghiệp ấy của cô.”

Hạ Tĩnh Nghi bị câu nói này kích động: “Đã có thể tỏ thái độ của một kẻ chiến thắng, Thượng phu nhân, tôi không thể không bái phục cô. Cô chắc chắn rất có năng lực đối mình đối người đấy nhì.”

Cam Lộ mỉm cười: “Không, tôi có rất nhiều khuyết điểm, nhưng tôi dám nói, tôi chưa bao giờ dối mình dối người.”

“Vậy thì tốt thôi, cô đã dùng cảm đối diện với hiện thực như thế, chúng ta cũng không ngại phân tích một chút, cô lấy người đàn ông mà chẳng hiểu gì về quá khứ của anh ta, cuộc hôn nhân của các người xảy ra vấn đề mà cô không thể tưởng tượng nổi, con của các người cũng không thể giữ được...”

“Câm miệng, cô không xứng để nhắc đến con tôi.” Mặt Cam Lộ trắng nhợt, gằn giọng cắt ngang cô ta. Mặt Thượng Tu Văn cũng tái đi, lo lắng nhìn cô: “Lộ Lộ, để anh nói chuyện với cô ta.”

Cam Lộ không để ý đến anh, chỉ nắm chặt lấy điện thoại.

“Tu Văn ở bên cạnh à? Cô không nên gọi điện cho tôi trước mặt anh ấy. Cô nghĩ rằng như vậy có thể chứng minh được tầm quan trọng của cô hay sao? Thật quá ngu ngốc. Con cô chẳng quý báu như cô tưởng, cũng chẳng phải độc nhất vô nhị đâu, Thượng phu nhân ạ. Có một chuyện cô nghe rồi đừng kinh ngạc, tôi cũng đã từng mang trong bụng đứa con của Tu Văn, nếu không phải vì những chuyện không thể nào cứu vãn, tôi mới chính là mẹ của con Tu Văn. Anh ấy bây giờ chắc chắn rất buồn, tôi cũng lấy làm tiếc cho anh ấy, anh ấy không nên trải qua nỗi đau này một lần nữa.”

“Rất lấy làm tiếc, chuyện của cô chẳng chấn động như cô tưởng. Quan tâm chu đáo đến người tình cũ như vậy, thật khiến người ta cảm động. Nhưng e rằng cô đã tìm nhầm người để hoài niệm chuyện cũ rồi.” Cam Lộ lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói, “Đừng suốt ngày chú ý, dòm ngó đến cuộc sống của người khác, cô Hạ ạ, từ lúc bắt đầu tôi đã thấy khó hiểu trước suy nghĩ này của cô. Tôi bỗng dưng phát hiện ra nếu tôi không tàn nhẫn một chút, cô sẽ rất không cam tâm. Được, tôi sẽ nói cho cô biết những điều tôi hiểu về cô vậy.”

“Tôi xin rửa tai lắng nghe.”

“Cô với Tu Văn từng có những hồi ức vô cùng sâu sắc, vô cùng tốt đẹp, thậm chí còn có với nhau một đứa con chưa kịp chào đời.”

“Lộ Lộ...”

Thượng Tu Văn khẽ kêu tên cô, tay nắm chặt lấy vai cô, chặt đến nỗi bả vai cô cảm thấy đau, thế nhưng cô nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng, không hề có ý

muốn ngắt điện thoại giữa chừng, vẫn tiếp tục dùng ngữ điệu như đang bàn việc công không chút xúc cảm: “Có lẽ từ đó trở đi, không còn một người đàn ông nào yêu cô như thế nữa, hoặc có thể nói, cô không còn yêu bất kỳ người đàn ông nào như thế nữa.”

“Một sự suy đoán rất thú vị.”

“Dù cho biết rất rõ rằng không còn khả năng bắt đầu lại với anh ấy, cô cũng không thể chịu đựng được việc anh ấy kết hôn, có một gia đình bình thường thậm chí có thể lại có con, sống một cuộc sống hoàn toàn không can hệ gì đến cô. Tôi nói không sai chứ.”

Hạ Tĩnh Nghi im lặng một lúc rồi lại lên tiếng, giọng lạc đi vì tức giận: “Cô dựa vào cái gì mà ngông cuồng suy đoán về tôi như thế.”

“Bởi vì cô ngông cuồng suy đoán về người khác trước, cô Hạ ạ, e rằng cô cũng phải chấp nhận cách đối xử như thế của người khác thôi. Hơn nữa tôi căn bản là chẳng cần phải suy đoán, hành động của cô đã tố cáo rất rõ ràng tâm lý của cô.”

Hạ Tĩnh Nghi đột nhiên cười như điên dại: “Có một điều cô nói không sai, tôi và Tu Văn đã từng rất yêu nhau, tôi không thể yêu bất kỳ đàn ông nào như yêu anh ấy, cũng như vậy, anh ấy cũng chẳng thể yêu một người phụ nữ khác như đã từng yêu tôi. Cô có thể lấy anh ấy, và lại chỉ cần cô đủ nhẫn nại, cô vẫn có thể tiếp tục chung sống với anh ấy. Nhưng tình yêu mãnh liệt của anh ấy, tình yêu thời tuổi trẻ của anh ấy mãi mãi thuộc về tôi, cô chẳng có cơ hội nắm trái nó đâu.”

Cam Lộ vẫn giữ vẻ bình tĩnh, lời nói ngụ ý mỉa mai: “Tình cảm mãnh liệt như lửa, thiêu đốt cả tuổi trẻ như thế thật khiến người ta ngưỡng mộ xuýt xoa. Nhưng cô không cảm thấy cứ hờ hững là lấy nó ra để khoe khoang, sẽ làm giảm mức độ thần thánh của mối tình của cô sao? Nên giữ trong lòng gặm nhấm một mình thì hơn, không cần chia sẻ với tôi làm gì.”

Hạ Tĩnh Nghi cũng chẳng vừa: “Thế thì cô cũng không cần phải khoe khoang với tôi về cái cô gọi là gia đình bình thường kia. Thứ mà cô có được chẳng qua chỉ là người đàn ông thỏa hiệp với cuộc sống mà thôi, anh ấy đến tuổi phải kết hôn thì lấy cô, đến lúc cần một đứa con thì sinh con với cô. Cô cảm thấy cuộc sống đến hẹn lại lên ấy đáng để tôi ngưỡng mộ sao?”

“Nói cũng phải. Nhưng cô có gì lại quan tâm như thế đến cuộc sống mà cô cho là nhàm chán này chứ? Hơn nữa còn hỏi hã muốn xem cuộc sống này không thể tiếp tục được nữa?”

Câu hỏi này cuối cùng cũng bắt bí được Hạ Tĩnh Nghi, cô ta im lặng một lúc, đột nhiên u ám nói: “Đúng vậy, tôi không thể quên Tu Văn.”

Sự thăng thán này không nằm ngoài dự đoán của Cam Lộ, nhưng cô lại nhất thời không biết nói gì, có tức giận thế nào, cô cũng khó tránh khỏi vài phần nể trọng tình cảm sâu sắc của người khác.

Thế nhưng Hạ Tĩnh Nghi lập tức cười gằn, tiếp tục nói: “Nhìn một người đàn ông chí cao vờ vờ biến thành một người an phận thủ thường như vậy, tôi dĩ nhiên không chịu đựng nổi.”

Cam Lộ cũng cười gằn: “Cô muốn cứu vớt Tu Văn ra khỏi cuộc sống an phận thủ thường ấy ư? Đúng là một mong ước vĩ đại, tôi không thể hiểu nổi, nhưng tôi không có ý kiến...”

“Lộ Lộ,” Thượng Tu Văn lại cắt ngang cô, bàn tay đặt trên vai cô gấp lại, anh ôm cô vào lòng, nhìn chăm chăm vào mắt cô, giọng chùng xuống nhưng rất rõ ràng: “Em không cần phải mất thời gian thảo luận về cuộc sống của chúng ta với người không liên quan.”

Cam Lộ nhìn anh một cái, rồi lạnh lùng chuyển hướng nhìn đi nơi khác, tiếp tục nói vào trong điện thoại: “Nếu anh ấy cũng muốn được cô cứu vớt, tôi càng không có lý do gì để ngăn cản hai người. Nhưng lời anh ấy vừa nói cô nghe rồi chứ, cô Hạ. Có lẽ cô không ngờ được rằng anh ấy lại cảm thấy cuộc sống an phận thủ thường cũng có cái đáng quý của nó, không muốn tháo chạy cũng không muốn chia sẻ với người không liên can.”

Giọng nói của Hạ Tĩnh Nghi trở nên đáng sợ: “Cô tin điều cô muốn tin là tốt rồi Thượng phu nhân ạ.”

“Giữa hai chúng ta chỉ có một người cam tâm tình nguyện tin vào điều mình muốn tin, người đó chắc chắn không phải là tôi. Nói thẳng ra, tôi nghĩ tâm lý của cô bây giờ có chút biến thái, nếu đi điều trị ở bác sĩ tâm lý sẽ tốt hơn cho cô, nhưng điều này chẳng can hệ gì đến tôi. Tóm lại, cô thích như thế nào với anh ấy là tùy cô. Tôi chỉ nói lại một lần nữa, đừng quấy rầy tôi, càng đừng đến làm phiền cha tôi.”

Cam Lộ trả lại chiếc đi động đang tỏa nhiệt nóng nực cho Thượng Tu Văn, vùng thoát khỏi tay anh, quay người đi lại chiếc BMW đang đậu ở một góc, Thượng Tu Văn kéo cô lại: “Em đã nhìn thấy rất rõ mục đích và hành động của cô ta, hà tất phải tức giận như thế.”

“Em thấy rõ không chỉ là hành vi và mục đích của cô ta, Tu Văn ạ. Có rất nhiều chuyện, em phát hiện mình không thể không nhìn cho rõ ràng. Nhưng nhìn thấy rõ là một chuyện, nghĩ thấu nghĩ thông, tha thứ được e rằng lại là một chuyện khác rồi.”

Cô định vùng ra khỏi tay anh, nhưng anh lại càng ôm cô chặt hơn: “Anh biết cô ta đã nói gì với em Lộ Lộ. Anh không phủ nhận, anh từng yêu cô ta, nhưng đó đã là quá khứ rồi.”

Cam Lộ vùng vẫy, nhưng không thể thoát ra, cô yên lặng trong tay anh, nhìn anh chăm chăm: “Tu Văn, bây giờ còn nói những chuyện này, em chỉ có thể nghĩ rằng anh đang giả khờ mà thôi. Anh thật sự nghĩ rằng em chấp nhận quá khứ của anh hay sao?”

Thượng Tu Văn một tay ôm lấy cô, đưa một tay vén mớ tóc mái mà gần đây cô không có thời gian chăm chút che giấu hết mắt cô ra phía sau: “Anh biết, em không hề chấp nhận. Chỉ là anh khiến em thất vọng, không chỉ có một quá khứ phức tạp không giải bày rõ ràng với em, mà quan trọng hơn là, còn khiến quá khứ đó làm tổn thương đến hiện tại của chúng ta. Anh biết anh có nói gì cũng không thể làm em hài lòng.”

Cam Lộ im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Xem ra anh cũng không phải cái gì cũng hiểu rõ. Thế thì, phiền anh đi giải quyết quá khứ của anh trước, đừng để cô ta lại đến quấy rầy em, nếu không chúng ta chẳng còn gì để nói nữa.”

“Anh sẽ đi giải quyết, nhưng càng như lúc này, em càng phải ở bên cạnh anh, đừng tỏ thái độ bàng quan như thể chẳng liên quan gì đến em như thế.”

“Anh muốn em làm gì tỏ ra hạnh phúc với anh trước mặt cô ta ư? Nhưng,” Cam Lộ nhếch miệng cười, “Hạnh phúc thế nào mới đích nổi nỗi hồi ức ngọt ngào mà cô ta từng có với anh? Tình yêu mãnh liệt đó khiến cô ta nhớ nhung đến hôm nay. Cứ coi như em bỗng dưng có được khả năng diễn kịch thiên phú đi, có thể khắc chế được sự xa cách với anh, diễn như thật trước mặt cô ta, cô ta cũng sẽ bình phẩm rằng: Tu Văn hồi đó ôm tôi chặt hơn thế này.” Nói xong câu này cô dường như cũng có chút chán ghét cộng thêm kinh ngạc với chính mình cô cảm thấy buồn nôn với chính suy nghĩ của mình, “Xin lỗi, em thật không thể hợp tác với anh.”

“Em để bụng những lời cô ta nói đến vậy sao?”

“Em không điềm tĩnh được như anh. Đúng vậy, em rất để bụng.”

Ngón tay Thượng Tu Văn khựng lại trên tóc cô, dừng một lúc, anh chưa chút nói: “Em bây giờ có thể hiểu vì sao anh luôn tránh không nói chuyện quá khứ với em rồi chứ, anh biết, chỉ cần nói ra, em sẽ hoài nghi tất cả thuộc về anh.”

Cam Lộ đột nhiên mở to mắt nhìn anh: “Đến bây giờ anh vẫn cho rằng giấu giếm em là việc làm đầy thiện ý và lý trí, thậm chí là vì muốn tốt cho em sao?” Cô cười không thành tiếng “Cám ơn anh đã đề cao trí tuệ của em, thật là rất thích đáng. Tiện thể hỏi anh một câu, anh lấy em, có phải là do nhìn thấy ở em thói quen không thích truy hỏi lời thôi không?”

Thượng Tu Văn không ngờ câu chuyện lại đi đến đây: “Nếu em cho rằng lời bộc bạch của anh còn có ý nghĩa, anh nguyện nói lại một lần nữa, anh kết hôn với em là bởi vì anh yêu em.”

“Xin hỏi, anh có yêu em giống với yêu Hạ Tĩnh Nghi lúc trước không?” Cam Lộ lạnh lùng hỏi.

“Đừng so sánh tình yêu anh dành cho em với tình cảm trong quá khứ như thế, nó không hề giống nhau.”

“Dĩ nhiên, nó không hề giống nhau.” Cam Lộ lặp lại câu nói của Thượng Tu Văn, về mặt thần nhiên, “Chỉ ít sau khi kết thúc, em không thể có những hồi ức về một mối tình mãnh liệt như lửa cháy ấy. Nhưng mà Tu Văn à, anh có nghĩ rằng em nên nghe theo số phận, an phận chấp nhận tình yêu không giống đó của anh?”

“Em nhất định phải bẻ cong ý anh như thế, chúng ta làm sao nói chuyện với nhau đây.”

“Anh chưa từng đối xử chân thành với em thì không cần phải nói chuyện gì nữa. E rằng em không thể trở về trạng thái lơ mơ không biết gì, đợi anh phô bày chân tướng như trước đây nữa.”

“Lộ Lộ, từ lúc quen em, anh đã biết sự nhạy bén và thông minh của em. Cứ cho là anh có điều giấu em, cũng chỉ là vì anh nghĩ những chuyện đó không liên quan gì đến cuộc sống của chúng ta. Nếu anh chỉ nghĩ kết hôn là việc người trưởng thành nhất định phải làm trong đời, lấy một người vợ không phiền phức sinh con cho anh, vậy thì rất rõ ràng, có rất nhiều người thích hợp hơn em.”

“Thượng Tu Văn...” Giọng Cam Lộ lạc đi, dừng một lát, cô nhẹ nhàng nói, “Chúng ta không thể hiểu được nhau, em và anh trước sau đều không cùng nói về một sự việc.”

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng được không, em muốn nói gì, anh cũng sẽ nghiêm túc lắng nghe.”

“Không cần đâu. Cứ cho là trước đây, anh tỏ vẻ lơ đãng, lạnh lùng không có công danh, nhưng lại là một người đàn ông rất thu hút, nếu không em sẽ không đồng ý kết hôn với anh khi em chưa chắc chắn 100% về tình yêu anh dành cho em. Với điều kiện hiện giờ của anh không chỉ một mà rất nhiều cô gái sẽ giành giật nhau để lấy anh, sinh con cho anh. Em sẽ không chiếm vị trí đó, làm lỡ ý định lớn về gia đình của anh, chúng ta...”

Tay Thượng Tu Văn đột ngột co lại, cô bị ghì sát vào ngực anh, cơ thể cô bất ngờ áp chặt vào anh, anh dùng sức mạnh đến nỗi cô hít thở cũng thấy khó khăn, cô bị động ngẩng đầu lên, mặt anh rất gần cô, dưới ánh hoàng hôn, ánh mắt sắc sảo của anh trùng trùng nhìn cô, sau đó giọng nói anh vang lên, rõ ràng và rành rọt: “Lộ Lộ, đừng bao giờ nói với anh hai chữ ấy, anh không đồng ý.” Anh lại ghì chặt cô, từng chữ từng lời khắc sâu vào nhận thức của cô: “Mong em dù gì cũng có chút tôn trọng cuộc hôn nhân của chúng ta, đừng tỏ thái độ buông xuôi dễ dàng như vậy.”

Cam Lộ cố gắng dùng tay đẩy anh ra, mong có một khoảng cách đủ để cô hít thở bình thường nhưng đều hoài công, anh không hề nhúc nhích dù chỉ là một ly, cô chỉ cảm thấy sau làn áo sơ mi mỏng, trái tim anh đang đập thình thịch trong lồng ngực, loạn xạ giống hệt như mạch đập của cô hiện giờ. Cô vì hít thở khó khăn nên cảm thấy hơi chóng mặt, nhưng lại không thể đáp lại sự trách móc này của anh.

Sau cùng lúc anh buông cô ra, cô hít thở thật sâu, thật lâu cũng không nói nên lời. “Anh đưa em về nhà.”

Chương 21: Đừng để hời ức trở thành bí mật

Giang Tiểu Lâm chẳng nói chẳng rằng đi lấy giấy đăng ký kết hôn, dù không tổ chức đám cưới cũng chẳng đi tuần trăng mật, thậm chí chẳng cho mọi người ăn kẹo mừng gọi là, nhưng tin kết hôn của cô vẫn lan truyền khắp trường.

Lúc Cam Lộ hết tiết dạy về văn phòng, thì nghe đồng nghiệp đang bàn tán xôn xao.

“Sao cô biết được thế?”

“Cô ấy đã dọn ra khỏi ký túc xá trường rồi. Nghe nói đối phương là công chức, cán bộ ngoại giao, góa vợ, có đứa con gái hơn 5 tuổi.”

“Chẳng trách không đãi rượu cũng chẳng có pháo hồng. Nói theo kiểu cũ thì là làm vợ lẽ.”

“Đúng là đầu óc cổ hủ, nhà cô giáo Giang ở nông thôn, nặng gánh gia đình, đây mới là sự lựa chọn sáng suốt.”

“Nói cũng phải, bây giờ nghe nói rất nhiều thiếu nữ tuổi xuân mon mồn lại thích tìm cho mình một người đàn ông chừng chạc có sự nghiệp vững vàng, người ta có vợ rồi cũng chẳng thành vấn đề. Cuộc hôn nhân này của cô giáo Giang là bình thường đấy chứ, cũng rất tốt nữa.”

Cam Lộ dĩ nhiên không tham dự vào cuộc bàn tán ấy, đầu óc cô hiện giờ bị vấn đề của mình chiếm chon, chẳng còn tâm trí hơi sức đâu mà để ý đến số phận người khác, nhưng cô vẫn có chút cảm thán.

Đối với người ngoài cuộc, hôn nhân của Giang Tiểu Lâm là một sự lựa chọn khôn ngoan, tình yêu dĩ nhiên bị người ta lờ đi. Cô đang đối mặt với nguy cơ chưa từng có trong hôn nhân, không thể không suy nghĩ, rốt cuộc thứ mà mỗi người muốn có được từ hôn nhân là gì.

Cô chưa từng gặp phải khó khăn như Giang Tiểu Lâm. Lúc đồng ý lời cầu hôn của Thượng Tu Văn, cô còn rất trẻ, hoàn toàn có thể lựa chọn cho mình một cuộc sống tự do tự tại hơn, ít ra lúc đó điều kiện của Thượng Tu Văn bày ra trước mắt cô không phải là lý do để cô bị mê hoặc mà nói lời đồng ý. Cô có thể thẳng thắn nói rằng, sự lựa chọn của cô không hề mang màu sắc lợi lộc.

Thế nhưng sau khi trải qua cuộc hôn nhân có thể nói là hòa hợp hơn hai năm, cuộc sống của cô bỗng dưng trở nên rối rắm. Cô thậm chí suýt chút nữa buột miệng nói với anh hai chữ “ly hôn”.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy đau đầu khôn tả.

Thời gian này cô bận đến đầu tắt mắt tối, vừa phải lên lớp vừa phải chạy đến bệnh viện, chút thời gian hạn hẹp còn lại thì để chuẩn bị giáo án, không còn sức lực để nghĩ ngợi gì nữa.

Bây giờ tình hình sức khỏe của ông Cam đã ổn định, bệnh cảm của di Vương cũng đã khỏi, có thể tiếp tục tới lui bệnh viện chăm sóc ông, cô cũng dễ thở hơn được phần nào. Nhưng sự nhẹ nhõm này chỉ là về mặt thể xác mà thôi, tâm trạng cô vẫn căng như dây đàn.

Hết giờ làm, Cam Lộ lái xe đến bệnh viện thì thấy Phùng Dĩ An đang ngồi trò chuyện cười đùa rất vui vẻ với cha mình. Cô không khỏi ngạc nhiên: “Dĩ An, sao anh lại rảnh rỗi ghé đây?”

“Hôm qua tôi đến thành phố J dự cuộc họp, mới nghe Tu Văn nói cha chị nằm viện, dĩ nhiên phải đến thăm rồi.”

Sau hôm nói chuyện gần như trở mặt với nhau ở bãi đậu xe, Thượng Tu Văn đưa cô về nhà, rồi lập tức ra về. Mấy hôm nay anh đều ở thành phố J, Cam Lộ ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm, bây giờ đối diện với anh cô cảm thấy tinh thần căng thẳng mệt mỏi, nghĩ anh chắc cũng có cảm giác như thế.

“Cám ơn anh, phiền anh quá.”

Phùng Dĩ An lấy một phong thư từ trong túi ra đưa cho cô: “Tôi đã đổi thẻ vào chung cư của căn hộ đó rồi, cũng đã nói với ban quản lý rồi, chị cứ yên tâm ở đó.”

Cam Lộ hôm trước về nhà, vừa lúc ban quản lý đến thông báo, nói phải đăng ký thông tin người thuê nhà, đồng thời phải do chủ nhà đến nhận thẻ vào chung cư mới vừa được nâng cấp, cô không biết làm sao, đành gọi điện thông báo cho Phùng Dĩ An đến xử lý.

Cô vừa nhận phong thư, ông Cam mặt đầy vẻ hoài nghi nói: “Lộ Lộ, con hiện giờ đang ở đâu thế?”

Cam Lộ nhất thời không biết trả lời ra sao, thì nghe Phùng Dĩ An cười nói: “Lộ Lộ đang tạm thời mượn căn hộ trống của cháu để ở.” Cô đưa mắt ra hiệu, Phùng Dĩ An giật mình, vội vàng bổ sung, “Chị ấy là vì muốn ở gần để tiện chăm sóc bác.”

Ông Cam bán tín bán nghi: “Lộ Lộ, có cần phải dọn ra ngoài ở thế không? Nhà mẹ chồng con cũng cách đây không xa mà.”

“Ở đây tiện hơn, chi là tạm thời thôi.”

“Tu Văn có cũng dọn ra ngoài với con không?”

Cam Lộ chỉ cảm thấy thừa nhận hay phủ nhận đều khó xử như nhau, Phùng Dĩ An giải vây cho cô: “Tu Văn thời gian này ở thành phố J nhiều hơn.”

“Lộ Lộ,” ông Cam nhìn chăm chăm con gái, “Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?”

“Dĩ nhiên là không,” Cam Lộ đành nói, “Dĩ An, anh bận rộn như vậy, không làm mất thời gian của anh nữa.”

Phùng Dĩ An hiểu ý vợ vàng đứng dậy cáo từ, dặn dò ông Cam yên tâm dưỡng tính, ông Cam liên tục nói cảm ơn.

Cam Lộ tiễn anh ra ngoài, anh bất an nói: “Tôi vừa nãy không nói sai gì đâu chứ.”

Cam Lộ cười gượng: “Không có gì không có gì, cha tôi thích đoán mò ấy mà,” Cô đã dừng bước chuẩn bị quay đi thì thấy Phùng Dĩ An tỏ vẻ như muốn nói gì đó, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, không khỏi buồn cười: “Dĩ An, có phải bỗng dưng tìm được bạn gái, muốn tôi trả lại nhà cho anh lấy vợ nhưng không tiện lên tiếng không?”

Phùng Dĩ An dở khóc dở cười: “Lộ Lộ, tôi là loại người đó sao? Có điều,” Anh đứng lại, chăm chú nhìn Cam Lộ, “Tôi thật không biết có nên cho chị mượn nhà hay không, để chị và Tu Văn sống riêng thế này.”

“Thôi được rồi, anh lo lắng chuyện này làm gì? Tu Văn hiện giờ không phải là bận rộn ở đó lắm sao, không có nhà của anh, chúng tôi cũng ở riêng đây thôi.”

“Lần này tôi đến đó, cảm thấy anh ấy rất khác so với trước kia.” Phùng Dĩ An cười nói, “Chị cũng biết đấy, anh ấy trước đây luôn có chút gì đó lười biếng, lơ đãng, luôn có cái nhìn rất rõ ràng đối với công việc nhưng lại không chịu hết sức làm, không có ý muốn tiến lên. Còn bây giờ thì tốt rồi, mỗi ngày anh ấy làm việc như điên, luôn là người ra về cuối cùng, chỉ còn thiếu mỗi ngủ lại công ty nữa thôi. Các cán bộ cấp cao ở đó muốn theo kịp cường độ làm việc của anh ấy đều phải tự nguyện làm thêm giờ.”

Cam Lộ quả thật không ngờ Thượng Tu Văn ở thành phố J lại trở thành người cuồng việc đến vậy, không khỏi sửng sốt.

“Hôm qua tôi có nói chuyện với anh ấy một lát, chị đoán xem anh ấy nói gì?”

“Dĩ An, anh quen biết Tu Văn lâu như vậy, còn bảo người khác đoán anh ấy ư? Nói thực, anh ấy nghĩ gì, có lẽ chẳng ai đoán ra được.”

“Tôi không đoán ra được là chuyện bình thường, nhưng chị thì nên biết. Anh ấy nói, anh ấy chỉ muốn nhanh chóng xử lý công việc ở đó, để có thể quay về ở bên cạnh chị.” Phùng Dĩ An nhìn cô, nói không chút khách khí, “Lộ Lộ, chị mà vẫn không cảm động, thì tôi đến tuyệt vọng với trái tim sắt đá của phụ nữ mất.”

Thượng Tu Văn gọi điện cho Cam Lộ hàng ngày, hỏi bệnh tình của cha vợ, sau đó hai người hỏi thăm nhau qua loa. Anh không nhắc đến công việc, cũng không nói về mối quan hệ giữa hai người, cô dĩ nhiên càng không nói gì. Bây giờ nghe Phùng Dĩ An truyền đạt lại lời nói của Thượng Tu Văn, cô không hề có bất kỳ cảm giác được an ủi nào, chỉ cảm thấy vợ chồng với nhau mà cần đến người khác chuyển lời giùm thì thật là bi đát. Nhưng cho dù không cảm động, trong lòng cô cũng có cảm giác phức tạp không thể nói thành lời, dù gì cũng không thể tỏ vẻ hoàn toàn thản nhiên, chần chừ một lát, cô hỏi Phùng Dĩ An: “Tình hình Húc Thăng hiện nay ra sao rồi?”

“Nguy cơ bị Tỷ Tân thôn tính tạm thời đã qua, nhưng việc sáp nhập xưởng luyện thép luôn bị treo không quyết. Phó thị trường vụ thành phố J trước đây là cấp dưới của mẹ Tu Văn, Ủy ban Kinh tế thành phố lại nắm cổ phần của Húc Thăng, cho dù từ mối quan hệ riêng hay việc điều chỉnh cơ cấu sản xuất của thành phố J mà nói, lẽ ra Húc Thăng sáp nhập xưởng luyện thép là việc hợp lẽ, mấy năm trước, Ủy ban thành phố thậm chí mong muốn chủ tịch Ngô làm việc này nhưng ông ấy luôn ra điều kiện mà không đồng ý, chỉ giữ mối quan hệ hợp tác gia công với xưởng luyện thép. Nhưng khi Tỷ Tân xuất hiện với một số vốn không nhỏ, lai lịch của họ lại không nhỏ, lần lượt mua đứt quyền khai thác mấy quặng sắt ở thành phố J, thậm chí dòm ngó Húc Thăng, muốn đầu tư để xây dựng một dây chuyền sản xuất hoàn chỉnh, Ủy ban thành phố thậm chí Ủy ban tỉnh đều do dự không quyết, vẫn còn đang nghiên cứu về lâu dài, xem ủng hộ bên nào là cần thiết hơn.”

“Vậy...” Cô chẳng có khái niệm gì với việc vận hành doanh nghiệp, đành hỏi vấn đề liên quan trực tiếp đến Phùng Dĩ An, “Việc tiêu thụ của anh ở đây đã hồi phục trở lại chưa?”

“Haizz, đừng nói đến tôi, bây giờ vấn đề chủ chốt nhất của Húc Thăng là nằm ở tiêu thụ, nhưng để khôi phục lại trạng thái bình thường đâu dễ dàng gì.” Nói đến công việc, Phùng Dĩ An có một bụng muốn nói, cũng không thèm để ý Cam Lộ có hiểu hay không, “Ngô Ủy chơi trò đó có thể nói là đã hủy hoại toàn bộ uy tín mà chúng tôi trước đây gây dựng, anh ta nói riêng với tôi rằng, Tu Văn nhìn ôn tồn là vậy nhưng thật ra đòi hỏi nghiêm khắc hơn chủ tịch Ngô cha anh ta rất nhiều, anh ta đánh san sẻ áp lực đó cho chúng tôi, để chúng tôi dù thế nào chăng nữa cũng phải nghĩ ra biện pháp mở cục diện này, nếu không xoay chuyển tình hình sa sút ở mảng tiêu thụ, cuối năm chắc chắn sẽ lỗ, lòng tin của cô đồng giám sát, Húc Thăng chắc không thể tránh khỏi số phận sáp nhập với Tỷ Tân.”

Cam Lộ trầm ngâm không nói, Phùng Dĩ An cũng không muốn cô lo lắng, vợ vàng an ủi cô: “Chị đừng sốt ruột, tôi vừa nãy nói chỉ là khả năng xấu nhất mà thôi. Hiện giờ chiến lược lộ trình sản phẩm mà Tu Văn đang điều chỉnh vẫn đang có hiệu quả, kết cấu sản phẩm của Húc Thăng không đơn nhất như lúc trước, mức độ dựa dẫm vào thị trường riêng biệt sẽ dần dần giảm xuống.”

“Dĩ An, anh trước đây đều làm đại lý cho sản phẩm của Húc Thăng, chắc hẳn cũng có giao tình với các công ty nhà đất ở đây, nếu lại đăng bài nói rõ tình hình...” Cam Lộ tự biết mình không hiểu phương cách kinh doanh của họ, lắc đầu cười, “Tóm lại là mời họ thử sử dụng sản phẩm của Húc Thăng, chỉ

cần có một nơi bắt đầu sử dụng, các nơi khác sẽ làm theo đúng chứ?”

“Nói thì nói vậy, nhưng trong kinh doanh chỉ dựa vào giao tình cũng chẳng có ích gì. Sức ảnh hưởng của sự việc xảy ra ở Húc Thăng năm ngoái quá lớn, chẳng ai dám mạo hiểm ký hợp đồng, gần đây tôi cũng liên tục đi thăm một số công ty địa ốc lớn trong tỉnh, toàn bộ đều quay lưng với tôi, quá nửa cho bộ phận mua hàng ra tiếp tôi lấy lệ, muốn gặp ông chủ đều rất khó khăn.”

“Vậy phải làm sao?”

“Còn có thể làm sao, mọi người đều cố gắng hết sức thôi. Đi họp lần này, mọi người bàn bạc tình hình tiêu thụ khó khăn ở hai tỉnh là gần như nhau. đành phải cố hết sức vậy, một mặt tiếp tục gõ cửa các công ty nhà đất lớn, một mặt đưa ra giá cạnh tranh, giành lấy hợp đồng từ các công ty nhà đất nhỏ trước, khai thông lại các cửa ngõ.”

“Vậy phải cần rất nhiều thời gian rồi.”

Phùng Dĩ An nhún vai: “Chẳng còn cách nào khác. Khai thác thị trường xây dựng vốn dĩ không phải ngày một ngày hai là có thể thấy ngay hiệu quả.”

“Vậy anh vất vả rồi.”

Phùng Dĩ An cười ha ha: “Vậy là coi như chị vào vai rồi đấy, cái khẩu khí ỷ lại cấp dưới này mới giống phu nhân chủ tịch hội đồng quản trị làm sao.”

Cam Lộ không khỏi ngượng ngùng nhưng chẳng thể làm gì Phùng Dĩ An: “Được rồi được rồi, hôm nay cảm ơn anh đến thăm cha tôi, anh đi làm việc của anh đi. Tạm biệt.”

Phùng Dĩ An đi rồi, Cam Lộ quay về phòng bệnh, thấy ông Cam đang nhíu mày ngồi đó, cô cười nói: “Cha, đang nghĩ gì vậy?”

“Có phải vì con sắp thai nên mẹ chồng hay Tu Văn có suy nghĩ gì với con không?”

Cam Lộ biết ông Cam luôn nhạy cảm đến đáng sợ trong một số phương diện, vội vàng dỗ dành ông: “Đó là chuyện ngoài ý muốn thôi, có gì mà suy nghĩ với không suy nghĩ.”

“Tu Văn đã hơn 30 rồi, lại là con một, nhà bên đó chắc chắn rất trông đợi đứa bé này. Đều là vì chăm sóc cha mới hại con bị sảy thai.” Mắt ông Cam đỏ hoe, giọng nói lạc đi, “Lộ Lộ, cha thật vô dụng, đã liên lụy đến con.”

“Càng nói càng vô lý rồi, cha, chuyện này có liên quan gì đến cha đâu. Con đã nói rồi, mẹ chồng và Tu Văn đều rất chu đáo, chẳng hề trách con, càng không trách cha.”

“Vậy tại sao con lại dọn ra ngoài ở?” Ông Cam lại truy hỏi.

“Ở đó gần bệnh viện hơn mà, chỉ là tạm thời thôi, vừa nãy Dĩ An nói cha cũng nghe thấy rồi đó thôi.”

Di Vương mang cơm đến, cũng xoa dịu: “Ông mau ăn cơm đi, đừng gặng hỏi Lộ Lộ nữa, Tu Văn đối với con bé tốt như thế mà, ông đâu phải là không nhìn thấy. Con nó đi làm cả ngày đã mệt rồi, cũng nên để nó về sớm nghỉ ngơi.”

Ông Cam gật đầu, rồi lại dặn dò: “Lộ Lộ, con mau dọn về nhà mẹ chồng đi. Dù gì con cũng là con dâu nhà người ta, bây giờ Tu Văn lại thường xuyên đi công tác ở ngoài, trong nhà chỉ có một người già, con không thể vì chăm sóc cha, đến nhà cửa con cũng không lo, như thế thì mẹ chồng không vui đâu.”

“Hiếm khi thấy ông nói chuyện thấu tình đạt lý như thế,” Di Vương lấy làm lạ đánh giá, bà không để ý đến ông Cam đang trừng mắt nhìn bà, quay sang nói với Cam Lộ, “Lộ Lộ, cha con nói đúng đấy, là con dâu nhà người ta, có suy nghĩ cho nhà mình thế nào cũng phải có mức độ thôi con ạ.”

Cam Lộ đành gật đầu đồng ý: “Được rồi được rồi, con sẽ dọn về sớm nhất có thể là được rồi chứ gì.”

Cam Lộ về nhà, Lục Huệ Ninh đã đợi cô ở dưới lầu, mấy hôm nay cho dù Cam Lộ phản đối, bà vẫn cách ngày đưa canh bồi bổ đến.

Cam Lộ đành đón nhận ý tốt của mẹ, nhưng vừa húp canh vừa cảm thấy không yên.

“Cha con có đỡ hơn chút nào chưa?” Lục Huệ Ninh hỏi cô.

“Bác sĩ nói dịch tràn ổ bụng đã được cải thiện, nếu tuần sau tình hình có chuyển biến tốt là có thể xuất viện rồi, về nhà tĩnh dưỡng từ từ, sau đó định kỳ đến tái khám.”

“Con phải quản nghiêm vào, bảo ông ấy không được uống rượu nữa, nếu không lần sau có thần tiên cũng không cứu nổi ông ấy.”

Cam Lộ gượng cười, cô tất nhiên đã nói chuyện nghiêm túc với cha rồi, cũng trình trọng dặn dò Di Vương một lần nữa, nhưng cô chẳng có chút lòng tin nào đối với khả năng tự kiềm chế mình của ông Cam, mỗi lần nghĩ đến chuyện này cô không khỏi đau đầu. Nhưng hiện giờ chuyện cô nghĩ đến không phải là chuyện này.

Lục Huệ Ninh nhìn cô từ trên xuống dưới, chau mày nói: “Con xem thần sắc của con kìa, chắc chắn là... sức khỏe chưa hồi phục, phải bồi bổ nhiều vào. Với lại con dạo này thành bộ dạng gì thế kia, tóc dài không ra dài ngắn cũng chẳng ra ngắn, sắc mặt thì ảm, cũng không trang điểm.”

Cam Lộ bây giờ đúng là chẳng còn tâm trạng để tút tát bản thân, mỗi ngày chạy như con thoi giữa bệnh viện và trường học, dù vẫn có thể gọi là sạch sẽ, chỉnh tề. Cô nhìn người mẹ nhan sắc lúc nào cũng mỹ miều của mình cười nhạo: “Ồ đâu có người mẹ nào chê con gái mình như thế, con hy sinh bản thân mình để giữ gìn nhan sắc xinh đẹp, trẻ trung cho mẹ không tốt sao?”

“Mẹ chê con không quan trọng, con cẩn thận kéo chồng con cũng chê con đấy.” Lục Huệ Ninh lại nhìn cô từ dưới lên trên, lắc đầu, “Ăn xong canh thì theo mẹ đi làm tóc, thật nhìn không nổi nữa rồi.”

Cam Lộ hôm nay có việc cần nhờ mẹ nên đành ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Hai người xuống lầu, lên xe của Lục Huệ Ninh, bà chạy chiếc Crown màu xám đậm tầm trung, không chút gì gọi là khoe mẽ. Đến salon tóc mà bà thường hay đến, vừa bước vào cửa thì nhân viên tiếp tân đã đón đưa chạy ra tiếp đón, anh thợ tạo mẫu tóc quen thuộc lập tức chạy đến, nghe Lục Huệ Ninh giới thiệu con gái, dĩ nhiên lại ca ngợi hai mẹ con mà cứ tưởng hai chị em.

Cam Lộ nghe người thợ tạo mẫu tóc và mẹ cô thảo luận về kiểu tóc thích hợp với gương mặt, thần thái của cô, sau đó anh ta bắt đầu cắt tỉa tóc của cô, cô đột nhiên phát hiện sự thoải mái này vô cùng không sáng suốt.

Mặc dù tiệm này giá cả đắt nổi tiếng, không gian sang trọng, lượng khách không nhiều nhưng thợ tạo mẫu tóc cứ đứng kề kề bên cạnh, cô chẳng thể nói chuyện với mẹ, đành hậm hực, vô hồn nhìn vào gương.

Thợ cắt tóc hỏi Cam Lộ muốn cắt tóc mái như thế nào, cô đang định nói thì hình ảnh trong gương đột ngột đập vào mắt cô, cô định thần lại, chính là Hạ Tĩnh Nghi.

Hạ Tĩnh Nghi vận một chiếc áo sơ mi lụa màu trắng sữa, quần dài đen, áo khoác ngoài vắt trên tay, tóc để xõa tự nhiên, càng làm tăng thêm vài phần duyên dáng, vừa bước vào vừa nghe điện thoại. Cam Lộ ngồi quay lưng ra ngoài, cô ta không nhìn thấy, theo nhân viên tiếp tân đi thẳng lên lầu. Lục Huệ Ninh cũng chú ý đến cô ta, rồi lại nhìn con gái trong gương, ánh mắt vô cùng bí hiểm, Cam Lộ đành cụp mắt xuống và không để ý.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc cắt tóc xong, Cam Lộ kiên quyết từ chối đề nghị của Lục Huệ Ninh muốn cô lên lầu chăm sóc toàn thân. Hai người bước ra ngoài xe, Lục Huệ Ninh khởi động xe, chậm rãi nói: “Hạ Tĩnh Nghi thường đến đây làm đẹp, mẹ ít nhất cũng gặp cô ta hai lần rồi. Con sợ cô ta làm gì?”

Cam Lộ không chút khách sáo nói: “Con mắc gì sợ cô ta?”

“Cô ta nhiều nhất cũng chỉ là ôm mối tình si thôi, chẳng thể nào mê hoặc Tu Văn nhà con được. Cô ta là tình nhân của ông chủ cô ta, người đó không dễ chơi đâu.”

Tin giật gân này khiến Cam Lộ vô cùng kinh ngạc, cô hoài nghi liếc nhìn mẹ: “Lại nghe ở đâu ta tin ngoài luồng này thế?”

“Là chú Tần con nói đó.” Lục Huệ Ninh nhàn nhã nói, “Hôm mẹ từ nhà con về liền truy hỏi ông ấy, ban đầu ông ấy không chịu nói, nhưng không chịu nổi mẹ cứ lảng nhảng theo hỏi suốt. Ông ấy và ông chủ Tỷ Tần Trần Hoa đã quen biết nhau từ lâu, cái cô Hạ Tĩnh Nghi này ít nhất cũng theo ông ta 4, 5 năm rồi.”

Cam Lộ không thể nói với mẹ rằng, thật ra nghiêm túc mà nói, Hạ Tĩnh Nghi không phải là vấn đề trong quan hệ vợ chồng giữa hai người. Cô không hề quan tâm đến tính thực hư của tin này, chỉ “ừm” một tiếng.

“Thật ra Vạn Phong không nói, mẹ cũng có thể đoán được 7, 8 phần, không phải mẹ nhìn mặt mà bắt hình dong, có thiên kiến với các cô gái đẹp đâu. Một cô gái chạy Maserati, hành sự cao ngạo như thế, đâu đơn giản chỉ dựa vào năng lực của mình đi lên.”

Cam Lộ cảm thấy buồn cười, biết đối với một phụ nữ đẹp như mẹ mình, nhan sắc của Hạ Tĩnh Nghi chẳng có gì là nổi trội cho lắm, còn nếu tính cả nhan sắc và địa vị thì càng không phải là hiếm có rồi. Cô lười nhác nói: “Đừng quan tâm đến chuyện người khác nữa. Nhân sinh đặc ý tu tận hoan mà, thích khoe mẽ thì cứ khoe mẽ, có gì đáng nói đâu.”

“Lúc trẻ không chịu áo gấm đi đêm mẹ dĩ nhiên có thể hiểu được. Cho nên Vạn Phong nói Tu Văn biết giấu tài như thế thật là hiếm có mà.”

Cam Lộ thấy bức bối, không muốn tiếp tục đề tài này.

“Nhưng hai vợ chồng con cứ sống mỗi người một nơi như vậy không phải là kẻ sách lâu dài...”

“Mẹ, con muốn nói với mẹ một chuyện.”

“Nói đi.”

“Con muốn gặp chú Tần nhờ giúp đỡ, không biết có làm chú ấy khó xử không.”

Lục Huệ Ninh nghi hoặc nhìn cô: “Làm gì mà cứ áp a áp ứng thế? Có phải chuyện tiền nong không? Không nhiều thì mẹ đưa cho con luôn.”

“Không phải. Nhưng liên quan đến chuyện làm ăn.”

“Con hiểu gì làm ăn chứ, vì Tu Văn chứ gì.”

Cam Lộ không phủ nhận.

“Con nói rõ cho mẹ nghe trước, quan hệ giữa hai con đạo này sao rồi? Nếu nó cần, hoàn toàn có thể trực tiếp đến gặp chú Tần con mà.”

“Con còn cảm thấy khó mở miệng, anh ấy dĩ nhiên càng không tiện trực tiếp đi gặp chú Tần.”

Lục Huệ Ninh không cho là như vậy: “Chẳng lẽ lòng tự trọng của nó quý giá hơn con sao.”

“Không thể nói như vậy được, con cũng không phải yêu cầu chú Tần phải làm gì, chỉ là muốn nghe ý kiến chú ấy thôi.”

“Để mẹ tìm ông ấy đến cho, con nói trực tiếp với ông ấy. Con yên tâm, ông là dân làm ăn, không đắn đo nghĩ trước nghĩ sau như con đâu, nếu cảm thấy không khả thi, ông ấy sẽ nói thẳng với con. Mẹ tin lý do mà ông ấy đưa ra chắc chắn thuyết phục, đến lúc đó mẹ con mình sẽ tìm cách khác.”

Cam Lộ thừa nhận mẹ mình nói có lý, cô không hề sợ bị người ta từ chối, chỉ là nhiều năm nay luôn giữ khoảng cách với chú Tần, bây giờ lại bỗng dưng đến nhờ ông ấy, người khác nghĩ gì không nói, lòng cô quả thực cũng có chút áy náy.

Lục Huệ Ninh gọi điện cho Tần Vạn Phong, sau đó nói với Cam Lộ: “Ông ấy đang ở hội sở hoa viên Tần Giang bàn công chuyện, chúng ta qua đó đi.”

Đến hội sở, Lục Huệ Ninh dẫn Cam Lộ đi thẳng đến nơi Tần Vạn Phong hay đến uống trà, gõ cửa bước vào, Cam Lộ kinh ngạc, đang cũng ngồi với Tần Vạn Phong lại chính là Nhiep Khiêm, anh nhìn thấy cô, lại không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ hơi gật đầu chào cô.

Tần Vạn Phong nhìn vợ cười nói: “Em dẫn Cam Lộ sang phòng bên cạnh ngồi đi, anh và tổng giám đốc Nhiep bàn công việc một lát, cũng sắp nói xong rồi.”

Lục Huệ Ninh gật đầu đồng ý, dẫn Cam Lộ đi ra, chỉ vào một phòng khác: “Con đến đó ngồi đi, mẹ bảo nhà bếp hầm canh tổ yến cho con.”

Cam Lộ nhú mày phản đối: “Con không thích ăn thứ đó đâu.”

“Con cứ xem như uống thuốc là được rồi.”

Lục Huệ Ninh chẳng thêm đề ý đến thái độ của cô, quay người đi thẳng. Cam Lộ chẳng biết làm thế nào, đang định đi vào phòng thì gặp ngay Tần Nghiên Chi, cô ta cũng nhìn thấy Cam Lộ, có vẻ hơi sững sờ: “Lộ Lộ, thật hiếm có, hôm nay đến đây có chuyện gì thế?”

Cam Lộ cảm thấy phiền, nhưng vẫn nói thật: “Tôi đến tìm chú Tần có chút chuyện.”

“Quả nhiên cũng có một ngày phải chủ động đến tìm cha tôi mà, tôi còn nghĩ cô sẽ tiếp tục tỏ ra thanh cao chứ.”

Giọng nói và điệu bộ của cô ta đầy vẻ châm chọc, Cam Lộ không có gì để nói, chỉ nhún vai: “Tôi nghĩ tôi chưa bao giờ tỏ ra mình thanh cao.”

“Không sao, cô đến tìm cha tôi có thể hiểu được, chuyện sớm muộn thôi mà.” Tần Nghiên Chi cười mà như không cười nói, “Nhưng ông ấy đang bàn công việc với bạn trai tôi, không biết bao giờ mới xong.”

Nghe Nhiep Khiêm đã lên chức bạn trai của cô ta, Cam Lộ quả thật rất ngạc nhiên, nhưng chỉ hơi gật đầu: “Tôi biết, tôi đã chào chú Tần rồi, chú báo sang đây ngồi đợi chú một lát.”

Tần Nghiên Chi nhìn cô bằng ánh mắt sắc lém, đang định nói gì thì nhìn thấy Lục Huệ Ninh đi tới, cô trước nay đều có vào phần kiêng nể đối với người mẹ kế này: “Xin phép đi, dì ngồi nói chuyện với con gái đi ạ.”

Lục Huệ Ninh nhìn sắc mặt con gái, biết Tần Nghiên Chi chắc chắn đã nói điều không hay: “Con đừng để ý nó nói gì, nó là đứa trẻ được cưng chiều quá đâm hư. Chú Tần con rất thích trẻ con, luôn nói với mẹ rằng con gái ông ấy độc lập, hiểu biết được bằng nửa con thôi là tốt lắm rồi.”

Cam Lộ rầu rầu nói: “Con gái chú lúc nào mà chẳng nũng nịu mè nheo chứ, con đâu có mặt dày đến mức đó.”

“Con mở miệng nói với mẹ toàn nhảm nhí, cục súc, sao chưa bao giờ nũng nịu mè nheo với mẹ thế?”

Cam Lộ bị chọc cười: “Mẹ, con thấy mẹ sống nhàn hạ quá đấy, hay là để con gây phiền phức cho mẹ thì mẹ mới thấy vui.”

Lục Huệ Ninh thở dài: “Mẹ nhàn rồi thích tìm việc để làm vậy sao? Trước đây mẹ không có thời gian lo lắng cho con, sau đó thì con nhất quyết việc gì cũng không cần mẹ lo lắng.”

“Thôi mà mẹ, con mà thật sự muốn mẹ lo lắng, mẹ chắc cũng sẽ chẳng thêm đề ý đến con. Xem cha thì biết ngay, mẹ ghét nhất là người khiến mẹ khó xử, khiến mẹ lo lắng.”

Lục Huệ Ninh sững sốt, không thể không thừa nhận, lời này của con gái không phải là không có lý. Sự phẫn nộ của bà đối với ông Cam phần nhiều là do ông bà khó xử: Ông ấy ngoài vô dụng ra thì là một người rất tốt, bà đã không thể phủ nhận ông ấy tốt lại không thể chịu đựng được ông ấy vô dụng, thế là càng chán ghét ông ấy không chút giấu giếm, thật ra là muốn thuyết phục bản thân mình rằng sự chán ghét này là có lý do. Bà nhất thời không biết nói

sao.

Người phục vụ mang canh tổ yến đến, Cam Lộ đành phải ăn, may mà nó có vị ngọt thanh, lại không có vị lạ, nhưng trong lòng cô đang có tâm sự, ăn cũng chẳng cảm thấy ngon.

Lục Huệ Ninh nhìn con gái đang cúi mặt ăn từng ngụm nhỏ canh tổ yến, tóc Cam Lộ vừa được cắt tỉa lại, rũ xuống óng mượt, che đi đường nét gầy gò xanh xao của gương mặt cô. Dù cho rất nhiều người khen nức nở về đẹp quên tuổi của bà nhưng đứa con gái điềm đạm trước mặt nhắc nhở bà, thời gian công bằng với tất cả mọi người.

Bà lại thở dài: “Được rồi, mẹ là người phụ nữ ích kỷ, thừa nhận không thể chịu nổi phiền phức. Con mà giống con bé Chi Chi ấy, chắc mẹ sớm muộn gì cũng sẽ nổi điên lên với con.”

“Cô ta sao thế?”

Lục Huệ Ninh bĩu môi: “Nó còn có thể sao nữa, lúc nào cũng chỉ thích ăn chơi đàn đúm, ba bữa nửa tháng lại xảy ra chuyện. Con có thấy tổng giám đốc Nhiếp ban này không, cậu ta là bạn học cũ của con à? Chi Chi hình như rất thích cậu ta, nhưng vị tổng giám đốc ấy vừa nhìn đã biết không phải ai cũng có thể lọt vào mắt anh ta.”

Cam Lộ cười: “Mẹ đừng quan tâm đến chuyện người khác nữa mà.”

“Mẹ dĩ nhiên chẳng thèm quan tâm, nó có cha có mẹ, đâu đến lượt mẹ phải lo lắng cho nó.”

Khoảng nửa tiếng sau, Tần Vạn Phong bước vào: “Thật ngại quá, để cho hai người đợi lâu. Lộ Lộ, cha con đỡ chưa?”

“Ông ấy đã đỡ nhiều rồi ạ, cảm ơn chú Tần.” Tần Vạn Phong luôn thân thiện với Cam Lộ, nhưng càng như vậy, Cam Lộ càng cảm thấy khó mở miệng, trừ trừ một lát, cô đành nhắm mắt làm liều: “Chú Tần, cháu có một việc cần phiền đến chú. Nếu chú thấy không tiện, xin cứ nói thẳng với cháu, đừng khó xử ạ.”

Tần Vạn Phong mỉm cười: “Đừng vội sợ chú khó xử, Lộ Lộ ạ, cháu muốn nói với chú về chuyện Húc Thăng đúng không?”

Cam Lộ gật đầu: “Cháu nhớ chú từng nói với cháu, công ty chú luôn dùng sản phẩm của Húc Thăng, đánh giá cũng rất tốt. Cháu tin rằng chú cũng biết rồi, vấn đề về chất lượng xảy ra vào thời gian trước thật ra chẳng có liên quan gì đến bản thân sản phẩm của Húc Thăng.”

Tần Vạn Phong trầm ngâm: “Lộ Lộ, chú đại khái có hiểu chút ít sự việc xảy ra với Húc Thăng dạo trước, vốn dĩ chỉ cần việc điều tra của cơ quan chức năng kết thúc, Húc Thăng làm xong các thủ tục tiêu thụ hàng hóa trở lại, lấy giấy chứng nhận về kiểm định chất lượng, công ty chú vẫn tiếp tục thu mua cũng chẳng có vấn đề gì. Nhưng hiện nay có một việc khá là phức tạp, kỳ lạ xảy ra, chú cũng không rõ cháu có thể hiểu được không.”

Cam Lộ tất nhiên có chuẩn bị trước, gượng cười nói:

“Cháu biết, chú và chủ tịch Tỳ Tân là chỗ giao tình, bây giờ Tỳ Tân đang tranh giành xưởng luyện thép với Húc Thăng, hàng loạt vấn đề Húc Thăng gặp phải trước đây, thật ra ít nhiều đều có liên quan đến Tỳ Tân. Cháu bây giờ mong chú giúp đỡ thật là làm chú khó xử quá.”

Lục Huệ Ninh không vui xen vào: “Vạn Phong, Lộ Lộ là con gái em, Tu Văn là con rể em, chẳng lẽ quan hệ thân thiết như thế không bằng người bạn một năm anh chỉ gặp một hai lần sao?”

Tần Vạn Phong hơi gượng gạo: “Dĩ nhiên là không phải như vậy. Cục diện giữa Húc Thăng và Tỳ Tân không rõ ràng, lại thêm Viễn Vọng cũng nhúng tay vào. Nói ra, chú và ông chủ Viễn Vọng Vương Phong cũng là người quen, chú nói kỳ lạ ở đây là nói Vương Phong bây giờ đã bước chân vào Húc Thăng, Trần Hoa xem ra cũng có ý này, nhưng ý của Tu Văn thế nào thì chú không rõ, Lộ Lộ, hôm nay cháu đến tìm chú, Tu Văn có biết không?”

Cam Lộ cũng thấy ngượng ngùng: “Hiện nay anh ấy đang ở thành phố J, cháu vẫn chưa nói với anh ấy.”

“Lẽ ra với mối quan hệ của chúng ta, Tu Văn muốn mở rộng mạng lưới tiêu thụ, đến tìm gặp chú cũng là lẽ tự nhiên. Nhưng cậu ta không hề liên lạc với chú, chỉ có công ty đại lý tiêu thụ do Tiểu Phùng phụ trách là có đến gặp phó tổng giám đốc mua hàng của công ty chú, nhưng lại không có động thái gì tiếp theo. Lộ Lộ, chú nghĩ rằng, cháu nên hiểu rõ dự định tiếp theo của cậu ấy, rồi hẵng ra tay giúp cậu ấy thì thích hợp hơn.”

Cam Lộ không thể nói cho người khác biết quan hệ giữa hai vợ chồng cô hiện tại thậm chí còn phức tạp hơn tình hình ở Húc Thăng, Thượng Tu Văn chắc chắn cũng không muốn làm cô hiểu lầm, mới tránh không trực tiếp tiếp xúc với Tần Vạn Phong: “Chú Tần ạ, Phùng Dĩ An vừa đi họp ở thành phố J về, anh ấy nhận được chỉ thị là phải đốc sức mở rộng thị trường ở đây. Cháu thật sự không hiểu gì về kinh doanh, cũng không định cuồng vọng thuyết phục chú bằng hiểu biết lơ mơ của mình, xin chú lập tức đồng ý mua sản phẩm của Húc Thăng. Cháu chỉ mong chú sắp xếp thời gian để gặp Dĩ An, nghe anh ấy nói về tình hình hiện tại của Húc Thăng, xem có thể tiếp tục hợp tác với Húc Thăng không.”

Tần Vạn Phong lại lấy làm ngạc nhiên, ông vốn cho rằng Cam Lộ phá lệ đến đây, nhất định là sẽ nói lên yêu cầu của mình, hy vọng với tầm ảnh hưởng và danh tiếng của ông trong giới nhà đất, công khai ủng hộ sản phẩm của Húc Thăng, giúp họ mở ra thị trường tiêu thụ ở đây. Yêu cầu ít ra đến bây giờ sẽ khiến ông khó xử, ông không muốn trực tiếp tham gia vào việc đụng chạm đến lợi ích của bạn bè, lại chẳng liên quan trực tiếp đến lợi ích của ông trong kinh doanh.

Thế nhưng một mặt, ông thật lòng thích cô bé Cam Lộ này; mặt khác, ông cũng không muốn vợ mình không vui. Ông dự định đồng ý mua sản phẩm của Húc Thăng với quy mô nhỏ trước, đồng thời yêu cầu không quá phô trương. Nhưng yêu cầu của Cam Lộ lại chỉ là mong ông gặp Phùng Dĩ An một lần,

trước mặt Phùng Dĩ An ông dĩ nhiên dễ dàng nêu lên một số yêu cầu của mình hơn, vì thế ông thờ phào, lập tức nói: “Chuyện này không thành vấn đề, cháu cứ bảo Tiểu Phùng sáng mai 10 giờ đến công ty tìm chú.”

Lục Huệ Ninh ngồi bên cạnh không khỏi nghi ngờ: “Lộ Lộ, có chuyện nhỏ như vậy, con làm gì mà trình trọng thế?”

Cam Lộ cười không đáp. Cô vốn hạ quyết tâm muối mặt nhờ Tần Vạn Phong giúp đỡ nhưng những lời của Tần Vạn Phong nhắc nhở cô, có những chuyện cô có thể giúp nhưng có những chuyện phải xem ý Thượng Tu Văn thế nào đã.

Cả nhà Tần Vạn Phong sống trên tầng cao nhất rất sang trọng trong hoa viên Tân Giang, Cam Lộ không muốn mẹ tiền nên cáo từ ngay, ra khỏi tòa nhà cô lập tức gọi điện cho Phùng Dĩ An, bảo anh ngày mai đến văn phòng Tần Vạn Phong đúng giờ, Phùng Dĩ An vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Lộ Lộ, chị làm sao mà quen biết mà lại hẹn được chủ tịch Tần vậy?”

“Anh đừng hỏi nhiều như vậy, theo tôi thấy ý ông ấy không phải là không thể mua sản phẩm của Húc Thăng, chỉ là trước mắt ông ấy không muốn quá phô trương việc này thôi, phần còn lại phải xem anh làm gì để thuyết phục ông ấy thôi.”

Phùng Dĩ An phần khởi nói: “Cái này thì chị yên tâm, tôi đã có tính toán rồi. Ai dà, chị đúng là giúp tôi một việc lớn rồi đấy. Hôm nào tôi mời chị dùng cơm nhé, gần đây tôi bận quá, cũng lâu rồi chưa gặp gỡ mọi người, chúng ta hẹn cả Giai Tây đến, cùng ăn cơm ca hát...”

“Anh cứ làm việc chính đi đã, những thứ khác để nói sau.” Cam Lộ cười gắt ngang anh, “Đúng rồi, chuyện tôi giúp anh hẹn gặp chủ tịch Tần anh đừng nói với Tu Văn nhé. Được rồi được rồi, đừng có hỏi vì sao nhiều thế. Tạm biệt.”

Cam Lộ ra khỏi hội sở thì điện thoại reo, lần này là Nhiếp Khiêm gọi đến: “Lộ Lộ, xe anh đang đậu ở bên ngoài đường phía trước hội sở, em đến đây, anh đưa em về.”

“Cám ơn anh, không cần đâu.” Cô ngược mắt lên đã thấy chiếc Audi đen của Nhiếp Khiêm đang đậu cách chỗ cô đứng không xa, thậm chí có thể thấy anh đang tựa vào xe hút thuốc, nhưng cô dĩ nhiên không muốn lên xe anh ở đây, sẽ đem đến những phiền toái không cần thiết cho mình, bèn vẫy một chiếc taxi đang chờ tới, rồi vội vàng lên xe, “Em đã lên taxi rồi, tạm biệt.”

Ngày hôm sau, Cam Lộ vừa hết giờ làm thì nhận được điện thoại của Phùng Dĩ An: “Lộ Lộ, đang ở đâu thế?”

“Vừa hết giờ làm, đang chuẩn bị đến bệnh viện.”

“Chị đợi tôi một lát, tôi đến ngay.”

“Ai dà, nói qua điện thoại không được sao?”

“Đợi tôi nhé, 10 phút nữa là tới nơi.”

Cam Lộ không còn cách nào khác, đành lái xe ra khỏi trường, dừng ở bên đường đợi Phùng Dĩ An, quả nhiên không đến 10 phút sau, anh đã đến nơi. Anh cho xe dừng sau xe cô, vừa ừ ừ à à nói chuyện điện thoại vừa xuống xe rồi lên xe cô.

Anh bỏ điện thoại xuống, Cam Lộ liền hỏi: “Có chuyện gì mà gấp gấp vậy?”

“Lộ Lộ, buổi sáng tôi gặp chủ tịch Tần rất thuận lợi, ông ấy đã ký hợp đồng cung cấp hàng hóa để xây dựng một khu nhà cao tầng sắp được khởi công với chúng tôi rồi.”

“Chuyện này không cần phải mất công chạy đến báo cáo cho tôi biết như vậy Dĩ An à,” Cam Lộ cười nói, “Việc tiêu thụ của Húc Thăng là do giám đốc Ngụy quản lý, anh trực tiếp nói với anh ấy là được rồi.”

“Tôi đương nhiên là phải đến cảm ơn chị mới phải.”

“Hà tất phải khách sáo như vậy, không có chuyện gì nữa à? Tôi phải đến bệnh viện rồi, đã hẹn với giáo sư Khuru để bàn về việc xuất viện của cha tôi.”

Phùng Dĩ An không có ý muốn xuống xe, nụ cười đầy vẻ bí hiểm: “Vội gì chứ, tôi còn chưa nói xong mà.” Anh tỏ vẻ thành khẩn, “Lộ Lộ, chị có phải là vì thế điện cho nên không muốn thừa nhận với Tu Văn chị quan tâm đến anh ấy không?”

Cam Lộ cảm thấy khó hiểu, Phùng Dĩ An bình thường lời nói hành động đều rất giữ ý tứ, không thích nói nhăng nói cuội chứ đừng nói là xen vào chuyện người khác, cô không biết nói gì cho phải.

“Chị vừa nghe thấy Húc Thăng đang gặp khó khăn lớn ở đầu ra bèn lập tức giúp tôi tìm chủ tịch Tần, đây không phải là một minh chứng rất rõ ràng sao?”

“Minh chứng gì chứ?”

“Chúng mình chị đang âm thầm quan tâm đến Tu Văn mà, Tu Văn nếu biết được, sẽ vui mừng biết chừng nào, tại sao không cho tôi nói với anh ấy chứ?”

“Dĩ An, anh cũng nhìn thấy rồi, lần này cha tôi nằm viện, mẹ chồng tôi chẳng nói chẳng rằng giúp đỡ tìm chuyên gia, nếu không với bệnh tình của cha tôi, không thể hồi phục nhanh như vậy được. Tôi giúp Húc Thăng một chút chuyện nhỏ này có gì đáng nói đâu, còn sau đó như thế nào là do anh tự cố gắng

thôi. Được rồi, được rồi, tôi phải đi đây...” Cô lại thấy về mặt Dĩ An bỗng dưng đầy vẻ gượng gạo: “Sao thế?”

Phùng Dĩ An ấn nút trên điện thoại đang cầm trên tay, cười gượng gạo: “Lộ Lộ, tôi chắc là đã gây phiền phức cho chị rồi. Từ nãy đến giờ điện thoại của tôi vẫn giữ liên lạc với Tu Văn.”

Cam Lộ hồ đồ nhìn anh: “Anh đang làm trò gì thế?”

“Sau khi ký được hợp đồng với Vạn Phong, tôi đã gọi báo cho anh Ngụy biết, anh ấy rất vui mừng, nhưng,” Phùng Dĩ An do dự một lát, “Buổi chiều Tu Văn gọi điện đến, nổi trận lôi đình với tôi.”

Cam Lộ không biết phải nói thế nào: “Tôi không phải đã bảo anh đừng nói cho anh ấy biết việc tôi giúp anh hẹn chủ tịch Tần rồi hay sao?”

“Tu Văn là người rất tinh ý, chẳng lẽ chị còn không biết sao? Tôi đâu có muốn nói chị ra, nhưng anh ấy đâu như tôi có thể qua quýt cho xong chuyện, vụn vặt đến mức tôi không còn gì để nói, còn lập tức hỏi tôi tại sao lại để chị đi gặp chủ tịch Tần. Nói thực, đây là lần đầu tiên anh ấy dùng giọng nghiêm nghị như vậy để nói với tôi.”

Cam Lộ rất ngạc nhiên, trong ấn tượng của cô Thượng Tu Văn là người rất biết kiềm chế cảm xúc của mình, cho dù có tức giận thế nào cũng không để thái độ thể hiện qua hành động lời nói: “Anh có thể nói thẳng mà, đâu phải anh bảo tôi đi gặp chủ tịch Tần. Hoặc là nói với tôi, tôi sẽ gọi điện nói rõ với anh ấy. Hà tất phải chọn cách giải thích phức tạp phiền phức như thế qua điện thoại chứ?”

Nếu không phải không gian trong xe nhỏ hẹp, Phùng Dĩ An chắc đã nhảy dựng lên: “Lộ Lộ, chị bình thường rất thông minh tinh tế, sao không hiểu được dụng ý của tôi, tôi nghĩ anh ấy quá căng thẳng, sợ chị hiểu lầm anh ấy trong lúc quan hệ giữa hai người đang căng thẳng, còn lợi dụng chị để tiện việc làm ăn.”

“Trước khi xuống xe tôi gọi cho Tu Văn, vốn hy vọng tôi sẽ dẫn dụ chị, chị trực tiếp nói ra chị quan tâm đến anh ấy không phải là được rồi sao? Anh ấy nghe cũng không lo lắng nữa, niềm vui cũng sẽ tăng lên.”

“Suy nghĩ của anh... quá phức tạp.” Cam Lộ luôn nghĩ rằng Phùng Dĩ An suy nghĩ quá nhiều, bây giờ lại được nghe sự sắp đặt sắc mùi phim truyền hình của anh, lại càng chắc chắn về điều này, đúng là chuyện buồn cười nhưng cô thật sự không cười nổi, chỉ thở dài thườn thượt.

“Xin lỗi, Lộ Lộ, tôi vốn định cố gắng giúp hai người làm lành với nhau.”

“Dĩ An, cảm ơn anh, nhưng vấn đề giữa tôi và Tu Văn không phải nói dăm ba câu qua điện thoại là có thể giải quyết được, hơn nữa vợ chồng mà phải nhờ đến người thứ ba hao tâm tốn trí giúp chúng tôi hiểu nhau,” Cô cười chua chát lắc đầu, “thì thật bị kịch quá. Tôi đi trước đây.”

Cam Lộ vội đến bệnh viện, gặp giáo sư Khuru nói với cô, sau này ông Cam phải chú ý giữ gìn sức khỏe, nếu không xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì có thể phục hồi bình thường về cơ bản, nhưng nhất thiết phải đến kiểm tra chức năng gan, đo các chỉ số định kỳ để đề phòng tràn dịch ổ bụng tái phát, mức độ xơ gan gia tăng thậm chí là dẫn đến nhiều biến chứng nguy hiểm khác. Cô thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn giáo sư Khuru rồi đến phòng bệnh của cha, nói ngày một cuối tuần là có thể xuất viện, ông Cam và dì Vương vô cùng vui mừng.

Dì Vương nói: “Lúc này Tu Văn cũng có gọi điện đến, nói đến lúc đó nó sẽ đến đón cha con xuất viện.”

“Lần này bệnh thật là,” ông Cam chưa vui được mấy chốc đã bắt đầu thở vắn than dài, “Lộ Lộ, cha thật sự xin lỗi con.”

Không đợi Cam Lộ lên tiếng, dì Vương đã lườm ông Cam một cái: “Ông nói ít những câu làm Cam Lộ buồn đi có được không? Sau này đừng uống rượu làm hư gan để con gái ông lo lắng vất vả nữa là ông thương con bé rồi đây.”

Ông Cam luôn có thái độ kể cả với một người xuất thân công nhân, không được học hành đến nơi đến chốn như dì Vương, bỗng dưng bị bà sửa lưng, ông nhất thời cứng họng. Cam Lộ cũng cảm thấy sau lần đổ bệnh này, ông Cam sẽ không nói càn, nói phù đầu dì Vương như trước đây nữa, cô thấy vui với sự thay đổi này, cười nói: “Được rồi, được rồi, quan trọng là không được uống rượu nữa, nếu không con phải chuẩn bị tinh thần cấy ghép gan cho cha bất cứ lúc nào. Cha, cha cũng không muốn như vậy đúng không?”

Ông Cam thề thốt: “Có dì Vương con làm chứng, sau này cha tuyệt đối không uống một giọt rượu nào nữa, ngay cả rượu gạo cũng không.”

Về đến nhà, Cam Lộ nấu qua loa bữa tối ăn, rồi vào phòng làm việc, mở giáo án ra để chuẩn bị bài cho ngày mai trước. Giáo viên chủ nhiệm ba lớp cô phụ trách đều bảo cô yên tâm chăm sóc cho cha, đồng thời cũng phải chú ý đến sức khỏe nhưng cô luôn có yêu cầu cơ bản đối với bản thân, không chịu qua loa với công việc, xem nhẹ học sinh. Hơn nữa chương trình cải cách chất lượng dạy và học yêu cầu giáo viên nộp luận văn học kỳ đúng thời hạn, cô chuẩn bị giáo án xong, liền mở máy tính tra cứu tư liệu bắt đầu khâu chuẩn bị luận văn.

Đang lúc bận rộn, thì điện thoại củ cô reo lên, cầm lên xem là Nhiếp Khiêm gọi đến: “Anh đang ở phía dưới chung cư em ở, muốn gặp em một lát.”

Cô ngó ra: “Em hiện giờ không sống ở đó.”

“Anh đang đứng phía dưới chung cư em đang ở,” Dừng lại một lát, Nhiếp Khiêm bổ sung, “Hôm qua anh đi theo xe taxi chở em, mới biết em đã dọn ra ngoài.”

Cam Lộ có chút ngạc nhiên: “Có chuyện gì không?”

“Đĩ nhiên là có chuyện, anh đợi em ở quán cà phê Điện Tàng bên bờ hồ nhé.”

Cô đành nói: “Được, em sẽ xuống ngay.”

Căn hộ của Phùng Dĩ An nằm bên hồ ngay trung tâm thành phố, đây là khu phức hợp gồm nhiều chung cư sang trọng, cao cấp nằm san sát nhau, quán cà phê Điện Tàng nằm ở trước cổng vào của khu nhà ở này, kinh doanh rất tốt, Cam Lộ bước vào quán, nhìn thấy ngay Nhiếp Khiêm đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ, cô bước tới ngồi xuống, chỉ gọi một chai nước suối.

“Nhiếp Khiêm, tìm em có việc gì vậy?”

Nhiếp Khiêm dụi mắt điều thuốc còn cháy đang dờ trên tay, nhìn thần sắc nhợt nhạt, bơ phờ của cô, khẽ nhíu mày: “Sức khỏe của em. . . hiện giờ thế nào?”

Cam Lộ sững sờ, nhưng lập tức gắng gượng nở nụ cười: “Em không sao mà.”

“Hôm đó lại còn uống rượu với anh, em điên rồi à?” Nhiếp Khiêm xi mặt nhìn cô.

Cam Lộ ngượng ngùng, cô dĩ nhiên không quen thảo luận tình trạng sức khỏe của mình với đàn ông, huống hồ gì đó lại mà người yêu cũ của cô, “Sao anh biết?”

“Anh gặp dì Vương, nghe dì ấy nói. Dì ấy rất thương em, nói bà bị cảm phải về nhà nghỉ ngơi, em sức khỏe chưa hồi phục lại phải một mình chăm sóc cha. Còn may, anh vừa đến bệnh viện, ngồi được một lúc thì anh chồng bí ẩn của em xuất hiện ở đó làm nghĩa vụ của con rể rồi.”

Cam Lộ mấy hôm nay tâm tư rối bời, chẳng còn nhớ đến lời dặn dò của cha mình là gọi điện cho Nhiếp Khiêm, nên không khỏi cảm thấy có lỗi: “Em còn chưa cảm ơn anh đã đến thăm cha em.”

“Đừng khách sáo. Nhưng lúc anh đến, thì nhìn thấy Hạ Tĩnh Nghi từ trong đó đi ra, chuyện này là thế nào? Bây giờ đang thịnh hành một người yêu cũ xuất hiện không đúng lúc à?”

Giọng anh có chút gì đó châm chọc, Cam Lộ đành tiếp tục cười gượng gạo: “Cô ta xuất quỷ nhập thần, em cũng chẳng thể hiểu được ý đồ của cô ta.”

“Anh vừa dùng cơm với ông Thẩm và chủ tịch Tần bên Tỷ Tần, trên bàn ăn nghe được một ít chuyện phiếm, hình như Tỷ Tần đang muốn mua lại Húc Thăng, cái này chắc là em biết.”

“Em biết nhưng em không quan tâm.”

Nhiếp Khiêm cười mà như không cười nhìn cô: “Lộ Lộ, nếu em thật sự không quan tâm sao hôm qua lại đi gặp chủ tịch Tần? Anh đoán em chỉ có thể vì chuyện của Húc Thăng mới đến tìm ông ấy.”

Bị Nhiếp Khiêm nói trúng tim đen, Cam Lộ lại không hề thấy ngượng ngùng, cô chỉ cười: “Chuyện gì cũng không thể giấu anh. Nhưng, em thật sự không quan tâm đến việc Tỷ Tần có sáp nhập Húc Thăng hay không, đó không phải là chuyện em có thể lo.”

“Chủ tịch Tần có lẽ không tiện công khai xuất đầu lộ diện ủng hộ Húc Thăng, nhưng bắt đầu mua sản phẩm của Húc Thăng với quy mô nhỏ, đây là chuyện ông ấy có thể làm cho em, những chuyện còn lại, thì phải xem sự việc tiến triển và chiến lược của Húc Thăng thế nào rồi.”

“Em cũng không hy vọng cao xa là mình có thể thay đổi được cục diện, mọi người cố gắng làm tốt việc của mình là được rồi.” Cam Lộ bình thản nói, “Kết quả cuối cùng thế nào, thật ra chẳng liên quan nhiều đến em.”

Nhiếp Khiêm hiểu tính cách Cam Lộ, cô không phải là người chuyện bé xé ra to, tính khí thất thường, thế nhưng anh chưa từng thấy cô chán nản như thế, có chút gì đó như chấp nhận số phận an bài, bất giác cảm thấy nặng lòng: “Em và ông xã rốt cuộc sao vậy? Sao em lại dọn đến đây, hai người ly thân rồi à?”

Cam Lộ buồn rầu nhìn anh: “Nhiếp Khiêm, em biết anh quan tâm đến em, nhưng đây là chuyện riêng của em, em không muốn thảo luận với người khác.”

“Anh không có sở thích xem vào chuyện riêng tư của người khác, nhưng em chuyện gì cũng giữ chặt trong lòng như thế chẳng tốt chút nào. Em có dự tính gì?”

“Không dự tính gì cả, bây giờ em chỉ hi vọng sức khỏe của cha tốt lên, những chuyện khác, em chẳng muốn nghĩ đến nữa.”

“Lộ Lộ, cuộc sống của em không chỉ có mỗi chuyện là chăm sóc cha em. Có rất nhiều chuyện, không phải em không suy nghĩ đến là có thể trôi qua.”

“Được rồi, đừng dạy khôn em nữa, em không cần anh nhắc nhở cũng biết mình thất bại triệt để rồi.”

“Lộ Lộ...”

“Nhiếp Khiêm, em biết anh rất tốt với em” Cam Lộ lắc đầu, “Nhưng em thật không muốn nói về chuyện này. Đúng rồi, anh bây giờ thế nào, ở Tín Hòa làm việc có thuận lợi không?”

“Quan tâm đến anh thật hay chỉ muốn đánh trống lảng?”

Cam Lộ bắt lực nói: “Cảm ơn anh thi thoảng cũng vờ cho qua.”

Nhiếp Khiêm cười nói: “Được thôi, anh nghĩ em quan tâm đến anh là được rồi. Dự án bán mấy khi khu nhà của Tín Hòa do anh phụ trách đang tiến hành thuận lợi, ông Thẩm đã bắt đầu để anh làm gì tùy thích, hy vọng anh sẽ ký tiếp hợp đồng với ông ấy.”

“Ký tiếp hợp đồng? Anh không phải mới gia nhập Tín Hòa chưa được bao lâu sao?”

“Hợp đồng anh ký với ông ấy không có kỳ hạn cố định, anh chưa từng dự tính sẽ trói buộc với ông ta trong thời gian dài.”

Cam Lộ có chút ngạc nhiên: “Anh không xem trọng ông ấy, sao lại bỏ công việc ở Thẩm Quyền chạy về đây, anh luôn có kế hoạch dài hạn với mình cả, hành động ngắn hạn này không giống anh chút nào.”

“Anh rời Hồng Viễn dĩ nhiên không phải vì Tín Hòa. Anh chỉ muốn quay về nhà nghỉ ngơi một thời gian mà thôi. Ông Thẩm mất công đến Thẩm Quyền tìm anh, sau khi tìm hiểu tình hình và vấn đề công ty ông ta đang đối mặt, anh cảm thấy không khó ứng phó, hơn nữa cũng là cơ hội để anh hiểu sâu thêm cách vận hành doanh nghiệp dân doanh nhà đất nhỏ mới thành lập, thế là đồng ý hợp tác với ông ta một thời gian.”

Cam Lộ vẫn ngạc nhiên, nhưng định nói lại thôi, Nhiếp Khiêm cười nói: “Hỏi đi hỏi đi, hỏi gì cũng được, hiếm khi em hiểu kỳ về anh mà.”

“Không phải hiểu kỳ Nhiếp Khiêm ạ. Anh không giống người buông xuôi sự nghiệp đang phát triển của mình để dừng lại nghỉ ngơi. Anh... không xảy ra chuyện gì chứ?”

Nhiếp Khiêm có thể cảm nhận được sự quan tâm của cô trong lời nói, trầm ngâm một chút mới nói: “Anh từ khi còn đi học đã làm thêm ở công ty con của tập đoàn Hồng Viễn, lúc chủ tịch Miêu đi thị sát, đã rất ưng ý với kế hoạch kinh doanh và thành tích tiêu thụ của anh. Sau khi tốt nghiệp, anh đến thẳng tổng công ty phát triển sự nghiệp, ông ấy cho anh không gian rộng. Anh có thể không chút khiêm tốn nói rằng, nỗ lực mà anh bỏ ra, thành tích mà anh đạt được không phụ lòng mong mỏi của ông ấy.”

Cam Lộ không biết vì sao Nhiếp Khiêm bỗng dưng nói với mình những chuyện này, chỉ im lặng lắng nghe.

“Đang lúc thuận lợi thì anh gặp phải khó khăn trong sự nghiệp. Thành tích tiêu thụ của bộ phận anh phụ trách nổi trội nhất trong cả tập đoàn, nhưng chủ tịch Miêu luôn không chịu cho anh cơ hội phụ trách toàn diện một công ty con. Tháng bảy năm ngoái, tập đoàn bổ nhiệm người mới, người ngồi vào chức vụ này dù là tài cán hay thành tích đều thua anh. Anh nộp đơn xin nghỉ việc với tổng công ty, chủ tịch Miêu đích thân đến nói chuyện với anh, nhằm giữ chân anh.”

Nhiếp Khiêm dừng lại, lấy bao thuốc lá ra, hút một điếu, rồi lấy bật lửa ra nhưng lại dừng lại, thả điếu thuốc lên bàn: “Lần nói chuyện đó tác động mạnh mẽ đến anh, khiến anh phải suy nghĩ rất lâu.”

Cam Lộ biết Nhiếp Khiêm là loại người xác lập mục tiêu cho mình rất rõ ràng, hơn nữa có cách nghĩ của riêng mình, hành sự tác phong đều không dễ tiếp thu ý kiến và chịu ảnh hưởng từ người khác. Một cuộc nói chuyện có thể khiến anh phản ứng mạnh mẽ như vậy, thực sự không dễ dàng gì, cô nghĩ chủ tịch Miêu đó chắc hẳn là một người phi thường.

Nhiếp Khiêm nhìn xa xăm, đang chìm đắm trong suy nghĩ, dừng lại một lát, anh nói với giọng bình thản: “Chủ tịch Miêu nói rất ngưỡng mộ anh, không hoài nghi năng lực làm việc của anh nhưng có một điểm ông ấy nghĩ rằng vừa là ưu điểm cũng là khuyết điểm hạn chế sự phát triển của anh, đó chính là anh quá chuyên tâm vào sự nghiệp, tham vọng quá lớn.”

Cam Lộ không khỏi hoài nghi: “Nếu anh không chuyên tâm vào sự nghiệp, khát khao thành công sao đạt được thành tích trong công việc, điều này có vấn đề sao?”

“Ông ấy cho rằng tính cách của anh sẽ đem lại cho anh thành công trong công việc kiếm kế sinh nhai, nhưng đồng thời cũng sẽ khiến anh cố chấp chuyện được mất, không thể có tầm nhìn rộng, trong tình hình đó, để anh phụ trách vận hành toàn bộ dự án ở một khu vực là quá sớm.”

Cam Lộ không hiểu lập luận sâu xa này cho lắm, trừ trừ hỏi: “Có vẻ như ý của ông ấy là anh còn phải rèn luyện, cọ xát nhiều.”

“Cũng có thể nói như vậy. Lời ông ấy nói tác động rất lớn đến anh, sau khi suy nghĩ kỹ càng, anh vẫn kiên quyết nghỉ việc, hy vọng đổi một môi trường mới, có thể suy nghĩ rõ ràng hơn con đường đi sau này của mình. Ông ấy đồng ý, đồng thời cũng nói với anh, thật ra trước đây ông ấy cũng cố chấp như anh vậy, nhưng dần dần lĩnh hội được quá cố chấp sẽ không thể tận hưởng được niềm vui trong công việc và cuộc sống, ông ấy hy vọng anh sẽ không phải đợi đến khi bằng tuổi ông ấy mới hiểu được điều này.”

“Nhưng anh nghe ông ấy nói rồi sao không đến công ty có tiền đồ phát triển hơn, ngược lại lại đến một doanh nghiệp như Tín Hòa để làm việc, thật là một sự lựa chọn kỳ lạ.”

Nhiếp Khiêm cười nói: “Lúc ông Thẩm cho người liên lạc với anh, anh thật sự không xem ông ta là lựa chọn lý tưởng. Nhưng nghe ông ấy nói giọng quê mình, anh bỗng dưng nhớ đến em.”

Cam Lộ giật nảy mình: “Điều này thì có liên quan gì?”

“Đừng sợ, anh không muốn đổ cái quyết định này lên đầu em,” Nhiếp Khiêm tỏ vẻ châm chọc, “Anh chỉ là nghĩ rằng, nếu ban đầu anh không chuyên tâm vào mục tiêu của mình, suy nghĩ khác cho chúng ta nhiều một chút, cuộc sống của anh có lẽ đã khác.”

“Đừng giả thiết như vậy, Nhiếp Khiêm.” Cam Lộ định thần lại, “Em thấy dù có lựa chọn như thế nào đều có được có mất. Nếu anh không chuyên tâm vào mục tiêu của mình sẽ không có thành quả ngày hôm nay. Đối với anh, thành công là niềm vui và sự hưởng thụ lớn nhất trong cuộc sống, em không thể tưởng tượng ra anh sẽ chịu đựng được khi bỏ qua cơ hội thành công.”

“Em rất hiểu anh, không sai, anh luôn kỳ vọng vào bản thân mình như thế. Lúc em nói chia tay với anh, anh vừa lên chức giám đốc kế hoạch. Anh nghĩ, được thôi, anh quả thật chỉ nỗ lực vì mục tiêu của mình mà quên mất mình cần gì, anh không cho em được gì lại còn giữ chân em. Em đã có một quyết định rất lý trí, anh cũng nên chấp nhận một cách lý trí như vậy.”

Cam Lộ không ngờ nói qua nói lại một hồi lại nói đến lần chia tay đó: “Đó đã là quá khứ rồi, may mà chúng ta không oán hận nhau, gặp lại nhau vẫn là bạn, có thể ngồi lại nói chuyện như thế này cũng không có gì tiếc nuối...”

“Nhưng anh thì tiếc nuối,” Nhiếp Khiêm cắt ngang lời cô, “Thằng thần mà nói, anh cứ nghĩ anh sẽ dần dần quên được em, làm việc cật lực, từng bước từng bước tiếp cận mục tiêu của mình. Lúc em gọi cho anh trước khi em kết hôn một ngày, anh vừa lên chức tổng giám sát tiêu thụ trẻ tuổi nhất trong lịch sử của cả tập đoàn. Lúc đó công việc chiếm toàn bộ cuộc sống của anh, nhưng vừa nghe thấy giọng nói của em, anh mới phát hiện, anh vẫn nhớ em, không thể quên được em.”

Tay Cam Lộ bất giác nắm chặt lấy vạt áo, hồi lâu mới thốt nên lời: “Nhiếp Khiêm, quên cuộc điện thoại ấy đi, em đã giải thích rồi mà, em không có ý làm đảo lộn cuộc sống của anh.”

“Đúng vậy, em đã kết hôn, anh đành quay lại Thẩm Quyển tiếp tục công việc, mọi người đều phải sống cuộc sống của mình. Nhưng dần dần anh phát hiện, cái gọi là thành công, thật ra là một thứ rất khó định nghĩa, thậm chí mãi mãi không thể có giới hạn, có lúc đứng như chủ tịch Miêu nói, vất vả công thành đoạt đất, lấy được thành chiếm được đất rồi, vẫn chưa kịp cảm thấy thỏa mãn hay thờ phào nhẹ nhõm thì lại nhìn thấy có người vượt lên trước mình, treo lên vị trí cao hơn, ngẩng đầu nhìn lên, lúc nào cũng thấy có người ở phía trước mình, còn mình thì vẫn chỉ là một con người.”

Nhiếp Khiêm đột ngột dừng lại, cảm điều thuốc lên, không hỏi ý Cam Lộ liền châm lửa hút, rít sâu một hơi, làn khói xám trắng lan tỏa giữa hai người, họ đồng thời cùng rơi vào im lặng.

Cam Lộ nghĩ, nếu cứ suy nghĩ về cuộc gọi đó của cô thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Trong lúc rối bời cô bám số của anh, còn trong lòng anh cũng bời bời không kém. Cô nghĩ rằng mình đủ lý trí, có thể sắp xếp đâu ra đó cuộc sống của mình, anh cũng cho rằng anh đủ kiên định, sẽ không ập úm mỗi tình yếu ớt chưa kịp sâu sắc thời niên thiếu. Nhưng dù gì họ vẫn còn trẻ, không thể xác định sự lựa chọn của mình, sau khi quyết định rồi vẫn thấy hoài nghi bản thân.

Đây là lần đầu tiên anh moi gan ruột mình ra với cô như thế, cho dù là lúc yêu nhau nồng nàn nhất, anh cũng rất ít nói ra cảm nhận trong lòng mình, huống gì phần lớn thời gian họ sống ở hai nơi khác nhau. Cam Lộ cảm thấy, đối diện với sự thẳng thắn của anh, cô nói gì cũng bằng thừa.

“Anh làm em hoảng sợ rồi đúng không?” Nhiếp Khiêm gạt tàn thuốc, mỉm cười nói.

“Nhiếp Khiêm, em đã kết hôn, anh bây giờ cũng có bạn gái rồi, thật sự không tiện để nói những lời này với em...”

“Ai nói với em là anh có bạn gái?”

“Hôm qua Chi Chi nói như vậy với em.”

Nhiếp Khiêm chau mày, cười nhạt: “Chẳng trách hôm qua em không chịu để anh đưa em về.”

“Anh có lẽ cũng biết mối quan hệ của em với nhà họ Tần, sau này chúng ta ít qua lại thì tốt hơn, tránh những phiền phức không đáng có.”

“Em sợ cô ta sao? Nhưng anh đã nghe nói về chiến tích lấy lòng của em rồi, còn nhỏ như thế mà đã đánh cô ta bầm dập đến nỗi không dám ra đường gặp ai. Anh không ngờ em lại đánh nhau với người khác cơ đấy.”

Cam Lộ nói đùa: “Cô ta đã bắt đầu kể cho anh nghe hồi ức đẹp đẽ rồi đấy à? Tiến triển nhanh thật đấy.”

“Nghe giọng điệu của em có vẻ như không tán thành ấy nhỉ.”

“Em đâu có tư cách tán thành hay không. Không không không, em không phát biểu ý kiến nữa, em rất vui khi thấy hai người thành đôi.”

Nhiếp Khiêm dụi mạnh điều thuốc vào gạt tàn, cử chỉ đột ngột này khiến Cam Lộ giật mình, chỉ nghe anh lạnh lùng nói: “Anh không nghĩ rằng đi ăn chung với cô ta vài lần, đánh vài ván snooker là trở thành bạn trai của cô ta.”

Cam Lộ giờ mới hiểu lời nói đùa vừa rồi chọc giận anh, đành xin lỗi: “Xin lỗi, em không nên nói đến chuyện riêng tư của anh.”

“Có biết vì sao hôm qua chủ tịch Tần hẹn gặp anh không?” Nhiếp Khiêm không đợi Cam Lộ trả lời, tiếp tục nói: “Ông ấy mời anh gia nhập Vạn Phong.”

Cam Lộ do dự một lát rồi hỏi anh: “Hai người đã đạt được thỏa thuận chưa?”

“Quy mô của Vạn Phong lớn hơn Tín Hòa rất nhiều, điều kiện ông ấy đưa ra rất hấp dẫn, là ông chủ, ông ấy có năng lực và tầm nhìn hơn Thẩm Gia Hưng rất nhiều, công ty ông ấy có lẽ có không gian phát triển rất lớn. Nhưng anh không nhận lời.”

“Có liên quan đến Chi Chi à?”

Nhiếp Khiêm cười nhạt: “Lộ Lộ, em nghĩ anh có thể vì cô ta mà ra quyết định sao?”

Cam Lộ trầm ngâm: “Nhiếp Khiêm, thật ra anh không cần phải tức giận như vậy. Theo những gì em hiểu về anh, em không thể lấy sự lựa chọn của anh để ám chỉ điều gì; lý lịch của anh để ở đây, chủ tịch Tần là dân làm ăn, nếu ông ấy muốn tuyển dụng người, lẽ dĩ nhiên sẽ chọn người tài, thậm chí Chi Chi cũng chưa chắc muốn lấy công ty của cha cô ta để mê hoặc anh, anh thì chưa từng nghĩ cô ấy có thể thật lòng thích anh đúng không?”

Nhiếp Khiêm im lặng rất lâu mới lên tiếng, giọng nói đã bình thản trở lại: “Em nói không sai, trong chuyện này, anh quả thật hơi thiếu bình tĩnh, cho nên rất dễ xúc động.”

“Chúng ta là những người xuất thân bình thường, lòng tự trọng hơi cao hơn một chút, có lẽ cũng hơi trực tính. Mẹ em thường châm chọc em, em cũng cảm thấy mình buồn cười. Đến lúc bắt đầu đi, không phải cũng đã phải bỏ đi sự ngoan cố trước giờ, tìm đến chủ tịch Tần để nhờ giúp đỡ sao?”

Nhiếp Khiêm mỉm cười: “Anh nhớ mãi sự kiên cường của em khi em 17 tuổi, cho dù có mở miệng cầu cứu người khác cũng không chịu thua cuộc.”

Nhớ đến chuyện cũ, Cam Lộ cũng cười: “Em chẳng qua là ý lại vào trách nhiệm của mẹ em với em thôi. Lúc đó thật tốt, suy nghĩ đơn giản, cho dù hợp lý hay không đều dám hùng hồn lên tiếng. Đến bây giờ, chẳng còn sự thẳng thắn ấy nữa.”

“Em lên tiếng nhờ vả chủ tịch Tần như thế không hề làm ông ấy khó xử, cũng không phải là một thỉnh cầu quá đáng, hà tất phải nghĩ tư thế của mình khó coi.”

“Khó coi hay không cũng thật khó nói, ít ra Chi Chi cũng không cảm thấy tư thế của em dễ coi.” Cam Lộ lắc đầu, “Đâu quản nổi nhiều như thế.”

“Em đang lấy mình ra làm ví dụ để an ủi anh đấy à? Lộ Lộ, em luôn tốt bụng nhưng em lại không ngờ tới anh không quan tâm đến người khác nghĩ gì, anh chỉ quan tâm là em sẽ hiểu lầm về anh.”

“Đừng nói như vậy.” Cam Lộ buột miệng nói, giọng có phần căng thẳng, nhưng cố gắng kìm lại ngay: “Ý em là...”

“Được rồi, không cần phải giải thích đâu. Em đã là vợ của người khác, không hy vọng anh xem em như là tiền đề để đưa ra lựa chọn, anh có thể hiểu, nhưng anh cũng không hy vọng em hiểu lầm về động cơ lựa chọn của anh. Lúc chủ tịch Tần nói ra lời đề nghị này với anh, chắc chắn là vì thành tích mà anh đạt được, đến đây quy hoạch nhân sự lâu dài của công ty ông ấy chứ hoàn toàn không phải vì con gái ông ấy. Anh nghĩ ông ấy hiểu tính khí cũng như tâm tư của Chi Chi sâu sắc hơn anh nhiều, còn anh, anh chẳng có cảm giác gì với Tần tiểu thư.”

Cam Lộ nhất thời chẳng biết nói gì.

“Lần trước về làm việc này, anh có suy nghĩ của mình, nhưng quả thực cũng vì muốn xem em sống thế nào. Vốn dĩ anh không định nói lời này với bất kỳ ai, muốn giữ chặt nó trong lòng, nhưng khi gặp lại em, anh thật sự không ngăn được lòng mình muốn cho em biết.”

“Đừng nói nữa Nhiếp Khiêm,” Cam Lộ cố gắng trấn tĩnh, “Anh vừa phê bình em chuyện gì cũng giữ chặt trong lòng là không tốt. Thật ra anh cũng giữ quá nhiều chuyện trong lòng, chuyện lúc chúng ta còn trẻ chỉ là một đoạn hồi ức, không cần phải chìm đắm trong nó.”

“Em cho rằng anh là người thích chìm đắm trong quá khứ ư?” Nhiếp Khiêm chau mày nhìn cô, “Em đừng căng thẳng, Lộ Lộ, anh không phải đang tỏ tình với em, anh không phải kẻ si tình, suốt ngày ngồi mơ mộng về em, anh thậm chí không biết mình như thế này có phải là vẫn còn yêu em hay không, chỉ là hiện tại không có ai có thể cho anh cảm giác như từng có với em, anh cũng không thể chắc chắn sau này có hay không.”

“Nếu anh chịu mở lòng để yêu một người anh dĩ nhiên có thể tìm được người bạn gái thích hợp.”

“Thế nào thì gọi là thích hợp? Là tiếng sét ái tình hay là sở thích tương đồng, hay thực dụng hơn một chút là môn đăng hộ đối, có thể là bàn đạp để tiến thân?” Nhiếp Khiêm hỏi ngược lại.

Cam Lộ chỉ nhún vai: “Em nói không hay nhưng em thật không có tư cách để tư vấn tình cảm cho người khác.”

“Lúc anh 20 tuổi, anh còn có thể qua mạng Internet thỉnh cầu một cô gái làm bạn gái mình. Thẳng thắn mà nói, anh không thể tìm lại được sự bốc đồng ấy nữa. Công việc có thể đem lại cho anh cảm giác thành công, nhưng bây giờ thậm chí thành công do chính mình làm nên cũng không thể khiến anh cảm thấy phấn khích như lúc trước. Nếu anh tự nguyện chấp nhận một cuộc hôn nhân có thể đem lại nhiều lợi ích thực tế cho mình, đi đường tắt để đoạt lấy thành công, thì nhất định chỉ có thể xảy ra sau khi bị quan cao độ về những thành công mà anh đạt được bằng chính năng lực của mình, còn như trước mắt, anh chẳng có lý do gì để bị quan, anh vẫn muốn giữ cho mình sự rung động ấy.”

“Nhiếp Khiêm, anh làm em khó xử quá. Em đã kết hôn từ lâu rồi, ngồi đây nghe anh nói những lời này đã không thích hợp chứ đừng nói là trả lời anh.”

“Vốn dĩ đây là bí mật của anh. Nhưng hôm qua em rõ ràng là nhìn thấy anh lại lập tức lên taxi, anh biết ngay, sau này em sẽ cố gắng tránh mặt anh, anh đành phải nói rõ cho em biết.” Nhiếp Khiêm bình thản nói, “Dĩ nhiên, em không cần phải thấy khó xử, anh không hề nghĩ rằng khi anh nói ra cảm nhận của mình thì em phải có nghĩa vụ hồi đáp lại anh.”

Cam Lộ thấy lòng mình tê dại, không thể không nghĩ tới cuộc sống của mình, “Chúng ta đừng để hồi ức trở thành bí mật. Ôm cái bí mật đó mà sống vừa làm khổ mình lại làm khổ người khác. Anh chỉ là quá chuyên tâm vào công việc, không có thời gian bắt đầu tình cảm mới nên mới có cảm nhận sâu đậm

về quá khứ như thế mà thôi.”

“Em bây giờ bị bệnh nghề nghiệp rồi đấy”. Giọng nói Nhiếp Khiêm có chút giễu cợt, “Lúc nào cũng muốn thuyết phục người khác sống đúng đắn.”

“Ai có thể đảm bảo cuộc sống mình lựa chọn là đúng.” Cam Lộ buồn rầu đặt cốc cà phê đang cầm trên tay xuống bàn, “Nhiếp Khiêm, biết mình từng là một phần đặc biệt trong cuộc sống của anh, em rất vui mừng, nó chứng minh anh không phải là người như em nghĩ lúc trước, không quan tâm đến em cũng như tình cảm của chúng ta. Nhưng chuyện quá khứ chỉ có thể để lại cho quá khứ. Em hy vọng anh có thể mở lòng mình ra để yêu người khác, tin tưởng cô ấy, dựa vào cô ấy, để cô ấy cùng chia sẻ niềm vui với anh, cùng gánh vác khó khăn với anh, cuộc sống mới trọn vẹn anh ạ.”

Nhiếp Khiêm cười: “Anh hiểu ý em, yên tâm đi, anh sẽ không lấy tâm sự của mình ra để làm phiền em nữa, không còn sớm nữa, em về nghỉ ngơi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chấp nhận tất cả thuộc về anh

Cam Lộ lười biếng lê bước vào buồng thang máy, đến nơi cô lấy chìa khóa mở cửa bước vào nhà, tay theo thói quen lần mò ấn công tắc đèn ở bên trái thì đụng phải tường, lúc đó cô mới sực tỉnh, ý thức được mình bây giờ đang đứng trong nhà Phùng Di An. Cô đã sống ở đây hơn nửa tháng nhưng vẫn không quen vị trí công tắc đèn, mỗi lần về đều tưởng như về căn nhà chung sống cùng Thượng Tu Văn và Ngô Lệ Quân, phải ấn huyệt trước rồi mới ấn đúng công tắc.

Cô bỗng nhiên không muốn cử động nữa, mệt mỏi tựa người vào cửa, nhắm mắt lại nghĩ, chẳng lẽ phải ở nhà người khác luôn sao, cứ ở cái trạng thái không chiến không hòa với Thượng Tu Văn như thế này mãi sao?

Ban đầu cô còn lấy có cha nằm bệnh viện, bây giờ ông Cam đã sắp xuất viện về nhà rồi, Thượng Tu Văn đang ở thành phố J mấy hôm rồi không gặp, có một mặt thấy nhẹ nhõm một mặt lại chưa xót nghĩ, cứ kéo dài thế này họ có lẽ sẽ càng khó nói chuyện đằng hoàng với nhau.

Đột nhiên, cô ngửi thấy mùi khói thuốc trong phòng, nghi ngờ mở mắt ra, sau khi mắt đã thích nghi với bóng tối trong nhà, cách một bậc thềm cô chỉ thấy trên ghế sofa thấp thoáng bóng một người ngồi, một đóm đèn đang cháy sáng. Cô giật mình hoang mang với tay bật liền bốn công tắc đèn trên tường, ánh sáng từ các loại đèn phụt chốc bao trùm cả gian phòng khách, Thượng Tu Văn thình lình xuất hiện trước mặt cô.

Anh ngồi giữa đầu tựa người vào sofa, hai ngón tay kẹp điếu thuốc đang cháy dở chỉ còn một nửa, mắt hơi híp lại do ánh sáng đèn đột ngột chiếu vào, bình thần nhìn cô.

Cam Lộ định thần lại, vội tắt một số đèn không cần thiết: “Anh về lúc nào thế?”

“Nửa tiếng trước.” Anh trả lời ngắn gọn, dụi tắt điếu thuốc, bên trong gạt tàn đã có 3 đầu lọc, “Em đi đâu thế, sao không cầm theo điện thoại?”

Cam Lộ nghe điện thoại của Nhiếp Khiêm xong, chỉ mặc áo khoác cầm theo chìa khóa đi xuống, đến máy tính còn không kịp tắt: “Em không đi xa, anh ăn gì chưa?”

Cô biết từ thành phố J về đây phải mất 4 tiếng lái xe, anh về giờ này, có lẽ sẽ chẳng dừng lại ở quầy phục vụ trên đường cao tốc ăn thức ăn nhanh ở đó, quả nhiên anh lắc đầu.

Cam Lộ cởi áo khoác ngoài ra: “Để em đi làm chút gì cho anh ăn.”

Thượng Tu Văn không nói gì, cô cũng chẳng đợi anh trả lời, đi xuống nhà bếp. Gần đây cô ăn uống rất sơ sài, ngoài ăn canh tầm bở mà Lục Huệ Ninh mang tới ra, thường cô chỉ nấu mì ăn cho qua bữa, rồi ăn thêm trái cây để bổ xung vitamin.

May mà trong tủ lạnh còn lại nửa phần canh gà ác hôm qua, cô lấy ra hâm lại rồi cho mì vào, sau đó rửa một ít rau cho vào, nấu xong cô múc vào tô bê ra bàn ăn: “Anh ăn đi, em vào phòng làm việc viết tiếp luận văn.”

Luận văn của Cam Lộ có chủ đề rất khô khan: Một vài ý kiến và suy nghĩ về việc cải cách chương trình lịch sử bậc trung học phổ thông. Cô tập trung tinh thần, tiếp tục tra cứu tài liệu, cuối cùng cũng nghĩ ra được ý tứ, thảo ra đề cương rồi viết mở bài, lúc đó mới thở phào, ngửa đầu dựa vào ghế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Bỗng nhiên có bàn tay đặt lên vai cô, giúp cô ấn huyệt. Cô ngạc nhiên, mở mắt ra thì thấy Thượng Tu Văn đang cúi xuống nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, anh nhẹ nhàng nói: “Thả lỏng đi.”

Cô cụp mắt xuống, nghe lời anh thả lỏng người ra. Họ từng ấn huyệt cho nhau rất nhiều lần, biết rất rõ những chỗ mệt mỏi, đau nhức của nhau. Những ngón tay thon dài của anh ấn từ gáy cô xuống phía dưới, đến chỗ bả vai bên phải do phải cầm sách dạy học một thời gian dài nên thường đau nhức thì

dừng lại nhẹ nhàng xoa xoa ần ần, cô cảm thấy thư thái vô cùng, bất giác rên khẽ một tiếng.

Thượng Tu Văn bỗng nhiên dừng tay lại, sau đó từ xoa bóp chuyển thành mát xa, cách một lớp áo len mỏng, bờ vai cô cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh, tay anh từ từ di chuyển lên cổ cô, cô đột ngột nhận ra, mình nhạy cảm với sự đụng chạm này, gần như nín thở chờ đợi bàn tay anh tiếp tục di chuyển đến những chỗ khác.

Cô đã rất quen thuộc với sự đụng chạm của anh, sự đụng chạm này dường như khơi gợi lại tất cả những ký ức cơ thể tích lũy được từ cuộc hôn nhân này, môi anh, tay anh vô số lần vuốt ve cô vô cùng dịu dàng mà cũng đầy đam mê.

Khoảng cách thời gian gần đây bị phá vỡ, ngọn lửa trong cơ thể cô dường như được nhen lên, cô khao khát muốn áp sát vào anh, phó mặc mình trong vòng tay anh, để anh vuốt ve vết thương trong lòng cô.

Ý nghĩ này khiến cô giật mình hoảng sợ, cô đứng phắt dậy, giọng khàn đi: “Em mệt rồi, em đi tắm trước đây.”

Cam Lộ chạy vào phòng tắm trong phòng ngủ, khóa trái cửa lại, hai tay ôm chặt trước ngực, cả người run lên bần bật. Cô cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ đang xâm chiếm cơ thể, không ngờ cô lại dễ dàng rơi vào sự mê hoặc của anh, khát khao vòng tay của anh đến thế.

Cô đứng trong phòng tắm đứng, mở hết cỡ vòi hoa sen, dòng nước ấm phụt mạnh ra, chảy xối xả lên người cô, ngón tay cô di chuyển theo làn nước, rồi dừng lại ở bụng. Đây gần như là lần đầu tiên sau khi biết mình có thai rồi sảy thai cô lại vuốt ve vị trí này lâu như vậy.

Cô cúi người nhìn xuống bụng, dưới bàn tay cô, ở đó vẫn phẳng phiu như trước đây. Thế nhưng cô biết rất rõ, cho dù là cơ thể cô hay mối quan hệ giữa cô và Thượng Tu Văn đều đã không còn như trước nữa. Trước đây cô chưa từng nghĩ rằng quan hệ nam nữ là một mối quan hệ có thể phân thắng thua cao thấp, cũng không cảm thấy bị sức hấp dẫn của Thượng Tu Văn mê hoặc là thiệt thòi, nhưng bây giờ sao cô có thể vẫn cho phép bản thân bỏ qua tất cả, thỏa hiệp thể xác với anh như thế.

Cô nghĩ đến đứa con đã mất đi, cuộc hôn nhân đầy thương tích của hai người, lòng thấy buốt giá, ngọn lửa tình nhen lên bởi những cái vuốt ve của anh khi này đã tắt ngấm trong cô.

Mặc dù nhiệt độ nước đã được cô điều chỉnh cao thêm, khiến da cô đỏ ửng thậm chí còn cảm thấy hơi bỏng rát, cô vẫn không dùng được cảm giác lạnh run, trống rỗng đang dần xâm chiếm cơ thể cô, hai tay cô lại ôm chặt trước ngực, giữa cổ hừng dòng nước chảy xiết.

Không biết là bao lâu, Thượng Tu Văn đột ngột mở cửa xông vào, kéo cửa kính phòng tắm đứng, thò tay tắt nước, kéo cô ra ngoài, lấy khăn tắm lau người cho cô.

“Anh làm gì vậy?” Cô chống cự theo bản năng.

Giọng nói Thượng Tu Văn bình thản, tay vẫn không chút do dự: “Anh đã gọi cửa hai lần, e không ừ hứ gì. Em đã tắm hơn nửa tiếng rồi, cứ ngâm nước tiếp như vậy chắc sẽ ngất xỉu mất.”

Đúng vậy, hơi nóng trong phòng tắm tỏa ra khiến cô đến hít thở còn thấy khó khăn thế nhưng trần như nhộng trước mặt anh, cô càng cảm thấy hoảng loạn hơn. Người đàn ông trước mặt đã quá quen thuộc với từng đường nét trên cơ thể cô, biết rõ phản ứng của cô khi anh tỏ ra nồng nhiệt, trước mặt anh, cô cơ bản chẳng có chút bí mật nào để nói. Cô chỉ cảm thấy không có chỗ giấu mình dưới ánh nhìn của anh, tất cả mọi bí mật có nguy cơ phơi bày ra hết nhưng lại không thể trốn tránh, giấu giếm, cô bỗng run lên bần bật trong tay anh.

“Lạnh à?” Anh khàn giọng hỏi, lấy áo choàng tắm quấn chặt quanh người cô rồi ôm cô vào lòng, hơi nóng trong phòng tắm đứng tỏa ra, trong đôi mắt u tối của anh dường như có tia lửa lóe lên, ánh mắt ấy cô vốn đã rất quen thuộc và đã từng ngất ngây vì nó.

Cô thấy sống mũi cay cay, cố gắng ngửa đầu ra sau, né tránh đôi môi anh, mệt mỏi nói: “Theo dặn dò của bác sĩ, e rằng bây giờ em không thể làm nghĩa vụ vợ chồng rồi.”

Tay Thượng Tu Văn bất giác bấu chặt vào người cô, dưới ánh đèn mặt anh bỗng co dúm lại, ánh mắt sắc nhọn cơ hồ đâm xuyên trái tim cô, cô nghĩ chắc anh đang tức giận lắm. Thế nhưng, anh vẫn im lặng, tay thả lỏng ra một chút, sau đó mới lên tiếng, giọng nói không mang bất kỳ cảm xúc nào: “Anh lái xe bốn tiếng đồng hồ về đây không phải chỉ là muốn tìm vợ để thỏa mãn dục vọng hợp pháp.”

“Vậy về để hỏi tội em đứng không? Xin lỗi, em sẽ không bao giờ xen vào việc công ty anh nữa.”

Cô vùng thoát khỏi tay anh, thắt lại dây buộc áo choàng tắm, quay người nhìn tấm kính mờ hơi nước, tháo mũ tắm ra, cô lấy lược chải lại mái tóc rối bời của mình, cử chỉ bình tĩnh dứt khoát, chẳng biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

“Em nghĩ anh tức giận với Dĩ An là do em xen vào công việc của Húc Thắng sao?” Giọng nói Thượng Tu Văn lạnh lùng vang lên sau lưng cô.

“Không hoàn toàn như vậy. Em đoán anh thù là âm thầm tự mình giải quyết chứ không muốn em biết anh đang gặp rắc rối, càng không muốn em ra tay giúp đỡ. Anh luôn có khả năng kiểm soát tất cả mọi việc, Tu Văn à, cho dù là công việc hay tình cảm đều không cho phép người khác khiêu khích năng lực kiểm soát này của anh. Tóm lại, lần này là em nhiều chuyện, sau này sẽ không có việc như thế xảy ra nữa.”

“Em đang xem anh là kẻ cuồng vọng thích kiểm soát tất cả mọi thứ đây à Lộ Lộ. Đúng vậy, anh không hy vọng bất kỳ việc gì phát triển vượt quá tầm kiểm soát của mình, nhưng đó không có nghĩa là anh nhất định phải kiểm soát tất cả. Kế hoạch của anh không tiến triển thuận lợi, anh cũng không cách nào kiểm soát tình cảm của em, những điều này cũng đủ để anh tự nhắc nhở mình rằng đối với những thứ không thể kiểm soát được thì nên tôn trọng nó.”

“Thật ra anh có thể, chỉ là em không thể để mình mất kiểm soát hơn được nữa.” Cam Lộ chưa chút cười, không nói gì, tiếp tục chải đầu như một cái máy.

“Anh nổi giận với Dĩ An là vì cậu ta không biết rõ mối quan hệ giữa em và nhà họ Tần, em luôn giữ khoảng cách với họ, anh không muốn em vì chuyện của anh mà phải dẹp bỏ lòng tự trọng của mình đi cầu cứu ông ấy.”

Tay cầm lược của Cam Lộ bỗng khựng lại, sau đó cô gượng cười nói: “Xin lỗi, là em lòng dạ nhỏ nhen. May mà nói với chủ tịch Tần chuyện này em cũng chẳng có gì ám ức, việc em cần ông ấy giúp có giới hạn, ông ấy làm cho em cũng không nhiều đến mức em cảm thấy phải có nghĩa vụ báo đáp ông ấy.”

Thượng Tu Văn cầm lấy lược trên tay Cam Lộ, giúp cô chải tóc, cử chỉ nhẹ nhàng, nhưng giọng nói lại lạnh lùng: “Nhưng anh cũng rất giận em.” Hơi nóng trong phòng tắm dần dần tan biến, Cam Lộ nhìn Thượng Tu Văn trong gương, vẫn cái vẻ điềm tĩnh thường ngày, “Dĩ An ngốc nghếch đi rào trước đón sau em, còn để điện thoại cho anh nghe, anh đúng là đang định hỏi em có thật là em giúp Húc Thăng là để báo đáp lại việc mẹ anh giúp cha em nhập viện phẫu thuật hay không, để sau này khi kết thúc chúng ta chẳng nợ nần gì nhau.”

Cam Lộ bỗng nhiên cảm thấy toàn thân rã rời, không thể gắng gượng nói chuyện được với anh được nữa, “Xem ra chúng ta đều nhìn lầm đối phương rồi, em không có ý đó. Chúng ta đừng suy đoán về nhau nữa được không? Như vậy thật quá mệt mỏi.”

Thượng Tu Văn buông lược xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô: “Được,” Anh khom người nhấc bông cô lên, bế vào phòng, đặt cô lên giường, cúi đầu chăm chú nhìn cô, cô cup mặt xuống, tránh ánh mắt anh, vùi đầu vào gối, chỉ nghe giọng anh nhẹ nhàng bên tai: “Muộn rồi, đừng nghĩ gì nữa, ngủ đi.”

Anh đắp chăn giúp cô, tắt đèn rồi đi ra ngoài.

Cam Lộ dĩ nhiên không thể không suy nghĩ.

Cô một mình nằm trên giường, cảm nhận sự trống trải, một lát sau, ánh sáng từ phòng khác hắt vào qua khe cửa tắt lịm, cả căn phòng chìm vào bóng tối. Cô không biết có phải là ảo giác không nhưng cô mơ hồ nghĩ thấy mùi khói thuốc, như thể anh vẫn đứng bên giường khiến cô không tài nào yên lòng chợp mắt.

Anh đã ngủ ở phòng khách hay là vẫn một mình ngồi trong bóng tối hút thuốc như lúc cô vừa về. Cô nhận ra mình vẫn bận lòng đến anh, mạnh mẽ hơn cô tưởng, nhưng sự nhận thức này chỉ khiến lòng cô thêm rối bời.

Sáng hôm sau, chuông báo giờ từ điện thoại đánh thức, Cam Lộ vội vàng dậy vệ sinh cá nhân, lúc bước ra cũng vừa đúng lúc Thượng Tu Văn từ phòng dành cho khách bước ra, rõ ràng cũng đã tươm tất.

“Còn sớm mà, sao anh không ngủ thêm lúc nữa.”

“Anh phải đến thành phố J ngay, còn rất nhiều việc phải giải quyết.”

Cam Lộ vội vàng vào bếp làm bữa sáng. Cô nhanh chóng hấp bánh bao, hâm nóng sữa, hai người ăn xong cùng xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm, Thượng Tu Văn đưa cô đến chỗ chiếc BMW: “Có chuyện gì nhớ gọi cho anh, tối mai anh lại về, có lẽ là hơi muộn, đừng đợi anh. Cuối tuần anh sẽ cùng em đến đón cha ra viện.”

“Nếu anh bận thì không cần về đâu.”

Thượng Tu Văn ôn tồn nói: “Ngày mốt cũng là sinh nhật mẹ, buổi tối chúng ta cùng ra ngoài ăn tối với mẹ nhé.”

Cam Lộ ngượng ngùng. Trí nhớ của cô luôn rất tốt, sau khi kết hôn với Thượng Tu Văn, ít nhiều cũng bị nhiễm thói quen của anh, lưu tất cả các ngày kỉ niệm, những việc cần làm vào một quyển sổ nhỏ, bình thường không xảy ra sự cố lơ đãng nào. Nhưng thời gian gần đây, quá nhiều việc ngoài ý muốn xảy ra, cô phải ứng phó đến mệt mỏi, lâu rồi không giờ sổ ra xem.

“Xin lỗi, em sẽ chuẩn bị quà. Có cần em gọi điện đặt bàn trước không?”

“Anh định đưa mẹ và em đi ăn đồ Tây, lát nữa anh sẽ hỏi xem mẹ thích ăn ở đâu.”

Cô gạt đầu, thắt dây an toàn, khởi động xe chạy đi, đang định điều khiển vô lăng để quẹo thì nhìn thấy Thượng Tu Văn vẫn đứng ở chỗ cũ nhìn cô, cô dừng lại, hạ cửa kính xe. Thượng Tu Văn bước tới, khom người xuống hỏi cô: “Sao thế?”

“Còn muốn nói gì với em nữa không?”

“Vốn có rất nhiều điều để nói,” Thượng Tu Văn thò tay vào xe, đặt tay lên bàn tay trái đang giữ vô lăng của cô, “Nhìn thấy em anh mới phát hiện, anh vội vã trở về, điều muốn hỏi em thậm chí còn ngốc nghếch hơn cả Dĩ An. Em làm như thế, chắc chắn là có lý do của mình, anh lại chất vấn em chỉ khiến khoảng cách giữa chúng ta ngày càng rộng thêm. Hơn nữa em cự tuyệt nói chuyện với anh như vậy, anh quyết định từ nay trở đi sẽ chấp nhận tất cả những việc em làm vô điều kiện.”

Cam Lộ gượng cười: “Em không hiểu ý anh cho lắm.”

“Cho dù anh nói gì đi nữa, em cũng đều sẽ cảnh giác, hoài nghi, thế thì để thời gian chứng minh tất cả vậy. Em có quyền hoài nghi anh, đã kích anh, giầy vò anh, chỉ cần em vui.”

Cam Lộ thấy làm lạ nhìn anh: “Tu Văn, anh nghĩ em biến thái chẳng? Chẳng có người phụ nữ bình thường nào lại mong đợi hôn nhân đem đến cho mình một người chồng mà mình có thể giầy vò thế nào tùy thích.”

“Em không cần phải hoài nghi chính mình, em luôn là rất bình tĩnh, rất có lý lẽ, anh luôn tin tưởng vào sự sáng suốt, lý trí của em. Em nghĩ anh biến thái cũng được, anh nguyện chấp nhận tất cả những gì em dành cho anh, đến khi em không còn nghi ngờ nữa thì thôi.”

Thượng Tu Văn cười, dưới ánh đèn vàng trong hầm đậu xe, nụ cười đó vô cùng thoải mái, khiến cho gương mặt hao gầy của anh như bừng lên sức sống. Một thời gian dài anh đã không cười như thế. Trong khoảnh khắc, Cam Lộ dường như bị ảo giác, trước mắt là một ngày đi làm như thường lệ, chồng thì thoảng dầy sớm, quan tâm đưa vợ đi làm, tiện thể dặn dò dăm ba câu những việc cần lưu ý trong ngày, giữa họ dường như chưa hề xảy ra bất kỳ sóng gió nào.

Nhưng niềm hạnh phúc bình dị đó đã lùi xa đến mức tưởng chừng không có thật, bây giờ họ đang ở trong hầm để xe của nhà một người bạn, cô lại hoàn toàn không định suy đoán ý tứ trong lời nói của anh, vừa nghĩ đến đây, tay cô giữ chặt vô lăng, hoang mang nhìn về phía trước.

Anh đưa tay vuốt ve mặt cô, nhưng vừa chạm vào đã rút lại, rồi đứng thẳng người dậy: “Lái xe cẩn thận, tạm biệt.”

Cam Lộ cho xe chạy, đồng thời nhìn vào kính chiếu hậu, Thượng Tu Văn vẫn đứng đó, chăm chú nhìn về hướng cô. Dáng người thẳng của anh nhỏ dần trong kính chiếu hậu, sau đó mất hút khỏi tầm mắt cô.

Tối qua cô cự tuyệt anh bằng cách đau lòng như thế, cô đã chuẩn bị đối diện với Thượng Tu Văn bằng thái độ lạnh lùng, tiết chế cảm xúc. Thế nhưng anh dường như lúc nào cũng có thứ bản lĩnh khiến cô phải kinh ngạc, thái độ mờ lờng mình như vừa rời của anh khiến cô vừa ngạc nhiên lại cảm thấy hoang mang.

Trường học luôn là nơi đầy những quy định để đưa hành vi cả giáo viên lẫn học sinh vào nề nếp. Nhất là đối với một trường trung học trọng điểm của tỉnh, quy định chặt chẽ, khắt khe đến mức gò bó. Mặt xấu của nó là khiến học sinh nghịch ngợm thế nào cũng phải giữ vẻ nghiêm túc giả tạo, khiến cho giáo viên có suy nghĩ thế nào cũng không phải kiềm chế cá tính; mặt tốt là cho dù mình có lơ đãng thế nào cũng không đến nỗi rời xa quỹ đạo thường nhật.

Cam Lộ dạy xong tiết, quay về văn phòng, như thường lệ uống một cốc nước hỗn hợp để giữ gìn cổ họng, vừa xem tạp chí giáo dục vừa nghe đồng nghiệp tán gẫu, có lúc cũng góp vào vài câu. Cô nghĩ, có công việc đối với cô mà nói quả thật rất quan trọng, ít ra cô có thể không cần phải lúc nào cũng nghĩ đến cuộc hôn nhân đang rối rắm của mình, nếu không chắc cô không thể thờ được.

Trong văn phòng có một vài giáo viên đang nói về Lý Tư Bích, một giáo viên nói có người nhà làm ở cục truyền thông, ít nhiều cũng nắm được chút tin nội bộ giật gân: “Đài truyền hình đã giao tiết mục của cô ta cho Phương Tây phụ trách rồi.”

“Nói như vậy những tin đồn trên mạng là thật rồi. Phương Tây không phải lúc đầu cũng bị liệt vào dạng nghi vấn hay sao?”

“Vốn dĩ chị vợ đó không có động thái gì nữa, trên mạng cũng không sôi sục như trước, trong đài định chuyện lớn thành chuyện nhỏ chuyện nhỏ coi như không, chỉ tạm thời ngừng tiết mục của Lý Tư Bích. Nhưng Phương Tây vừa được vào đài đã xuất hiện trước ống kính còn ít. Cô ta đi khóc lóc kể lể ở rất nhiều nơi, lúc thì tìm đạo diễn, lúc thì chủ động liên lạc với phóng viên, yêu cầu trả lại sự trong sạch cho mình. Cô gái đó mới thật là tham vọng, thừa nước đục thả câu.”

Trong lúc mọi người đang phấn khích, hiếu kỳ nghe câu chuyện thì Cam Lộ đang nói chuyện điện thoại với Tiền Giai Tây, cô nghe giọng cười ngặt nghẽo từ đầu bên kia vọng tới: “Đúng thật là thời đại của tin giật gân.”

Cam Lộ ra ngoài, cũng cười: “Tội nghiệp giáo viên chúng tớ sống đơn điệu, đành hóng chuyện đài của cậu để giết thời gian.”

“Thôi đi, đừng nói như thế đau lòng tớ.”

“Tiết lộ chút chuyện nội bộ cho tớ nghe đi, đồng nghiệp tớ nói vậy có phải là thật không?”

“Rất đáng tin cậy đấy. Phương Tây bây giờ bắt đầu chủ trì hai tiết mục, rất có khí phách rồi đấy. Còn Lý Tư Bích ấy mà, tớ chẳng việc gì phải lo lắng cho cô ả, thời đại này, người đẹp luôn có lợi thế hơn người bình thường, với tính cách của cô ta, sẽ không vì chuyện này mà im hơi lặng tiếng đâu.” Tiền Giai Tây lười nhác nói, “Tối nay có rảnh không, cùng đi ăn cơm nhé, Tạp chí Thành Châu vừa giới thiệu một quán cũng được lắm.”

“Ừ, tớ cũng đang định tìm cậu đấy, ăn cơm xong cùng đi mua quà nhé, sinh nhật mẹ chồng tớ.”

Buổi chiều hết giờ làm, Cam Lộ đến bệnh viện, rồi đến nhà hàng đã hẹn trước với Tiền Giai Tây, Tiền Giai Tây đã đến trước, đang vừa đợi vừa xem Tạp chí Thành Châu.

“Cậu thành đọc giả trung thành của tờ tạp chí này rồi đấy à?”

Tiền Giai Tây cười: “Tớ thành thật thừa nhận, thật ra làm tiết mục chẳng có gì sáng tạo cho lắm, rất nhiều lúc học lóm của người khác. Cuốn tạp chí này xuất bản ở đây, đôi lúc tớ cũng có thể học hỏi được việc lên kế hoạch của họ. Hơn nữa, chuyên mục của La Âm quả thật rất hay.” Cô gấp tạp chí lại, để sang một bên “Hôm tớ đến bệnh viện thấy sức khỏe chủ hôn phục rất nhanh đấy.”

“Ngày mai cha tớ ra viện rồi, cảm ơn cậu đến thăm ông ấy.”

“Đừng có nói mấy lời khách sáo đó với tớ. Cậu gầy đi nhiều đấy, bây giờ... sức khỏe đã hồi phục rồi chứ.”

Nghĩ đến sinh mệnh nhỏ bé vội vàng bỏ cô ra đi đó, Cam Lộ bỗng nín bật. Tiền Giai Tây biết mình lỡ lời: “Thôi, đừng nghĩ chuyện đó nữa. Nhà hàng này vừa giới thiệu một số món ngon, trong thức ăn có thêm một số vị bồi bổ bằng công thức bí truyền, rất đặc biệt đấy.”

Cam Lộ vừa nghe đến thuốc đã sợ, xua tay liên tục: “Gọi mấy món thường là được rồi, tớ không cần bồi bổ đâu, cũng không cần vị thuốc, gần đây mẹ tớ thường mang đến mấy món canh không nhớ nổi tên ép tớ ăn, tớ thực sự không muốn ngửi thấy mấy mùi thuốc nữa.”

“Nhà hàng này không phải tiệm thuốc Bắc, để cậu ngửi mùi thuốc thì còn nói làm gì nữa.” Tiền Giai Tây cũng không hỏi ý cô, gọi món theo ý mình.

Hai người đã khá lâu không gặp nhau, lần này ngồi với nhau, lại không thể giống như lúc trước chuyện gì cũng có thể nói ra. Cam Lộ cố nhiên không có tâm trạng còn Tiền Giai Tây xem ra cũng chẳng vui vẻ, rôm rả gì. Hai người nhăm nháp tách trà gừng trong lúc đợi món ăn, Tiền Giai Tây hỏi: “Lúc trước cậu thật sự không biết thân thể của Thượng Tu Văn sao?”

Lại là câu hỏi mà Cam Lộ không muốn trả lời, nhưng bạn thân đã hỏi cô đành qua quýt: “Anh ấy thì có thân thể gì, cậu anh ấy hiện giờ vẫn là cỗ đồng lớn nhất của Húc Thăng.”

Tiền Giai Tây lại tỏ ra thoải mái: “Hôm đó Tần Trạm nói với tớ Thượng Tu Văn giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị của Húc Thăng, tớ giật nảy mình. Anh ấy lại không chịu nói cụ thể, tớ về nhà tra trên mạng, tin đưa cũng rất ngắn gọn. Nếu Tu Văn nhà cậu chỉ là người kế nhiệm trên danh nghĩa, cậu cũng phải nhắc nhở anh ấy linh động một chút, đừng ôm nọ giùm cậu anh ấy.”

Cam Lộ không ngờ chuyện này trong mắt người khác lại có ẩn ý như thế, cô khó nói nên lời nhưng quả thật cũng không biết phải giải thích thế nào, rõ ràng là cô chẳng thể nói rõ nguồn con, đành đánh trống lảng: “Cậu với Tần Trạm vẫn bên nhau đấy chứ?”

Đến lượt Tiền Giai Tây ngáp ngừng, Cam Lộ cảm thấy hối hận, ngay lúc đó nhân viên phục vụ bê thức ăn lên, cô vội nói: “Món móng giò này thơm thật đấy, quả nhiên không có mùi thuốc.”

“Tiểu Phán mấy hôm trước đã về rồi.”

Cam Lộ đợi nhân viên phục vụ đi khỏi, mới nhìn Tiền Giai Tây, thái độ cô cũng không có gì khác với mọi ngày, nhưng rõ ràng có chút gì đó phiền muộn.

“Hai người họ rốt cuộc đã chia tay chưa? Tớ đã từng nói với Tần Trạm, chưa chính thức chia tay thì đừng làm phiền cậu.”

Tiền Giai Tây ngược mắt lên, thở dài: “Có lẽ là tớ chủ động với anh ta trước.”

Cam Lộ không biết phải nói gì. Phản ứng đầu tiên của cô dĩ nhiên là Tần Trạm có gì tốt đáng để cậu chủ động với anh ta đâu. Nhưng cô biết rất rõ, Tiền Giai Tây nhìn bề ngoài có vẻ hơi hợt nhưng thật ra tâm tính rất tỉ mỉ, cho dù đến với Tần Trạm hay bất kỳ lý do gì, với tư cách là bạn e rằng cô không có quyền tùy tiện bình phẩm.

“Hay là đợi anh ta với Tiểu Phán có kết cục rồi hãy nói, Giai Tây à.”

Tiền Giai Tây cười không thành tiếng: “Không cần tớ đợi, hôm qua Tần Nghiên Chi cùng Tiểu Phán đến tìm tớ, hẹn tớ đến quán cà phê đối diện đài truyền hình nói chuyện. Thật đúng là báo nhãn tiền, lúc đầu tớ cười nhạo Lý Tư Bích, chớp mắt, đến lượt tớ bị người ta tìm tới tính sổ rồi.”

Cam Lộ kinh ngạc: “Sao cậu lại so sánh với Lý Tư Bích, cô ta mới chài đàn ông có vợ.” Nhưng cô tự cảm thấy lời an ủi này có vẻ lạc đề, nghĩ kỹ thì Tiểu Phán có thể xem là loại người miềm mồm đánh đá, ăn oán không chịu bỏ qua, Tần Nghiên Chi quen biết Tiểu Phán ở nước ngoài, quan hệ cũng khá tốt, lại ngay từ đầu đã không thích bạn cô quen với anh họ mình, chắc hẳn càng không khách khí, “Họ... không nói gì khó nghe chứ.”

“Khó nghe hay không khó nghe đều nói ra hết rồi.” Tiền Giai Tây lắc đầu, rõ ràng không muốn nhớ lại những lời mà mình không chấp nhận được: “Tớ đã nói rất rõ lập trường của mình với Tiểu Phán, nếu cô ta không chịu buông tay, tớ cũng không định lùi bước, bọn tớ nói gì cũng bằng không, chủ yếu là thái độ Tần Trạm.”

“Giai Tây, việc gì phải như vậy.” Cam Lộ không kìm được, “Cậu và Tần Trạm chưa bắt đầu được bao lâu, đâu cần phải tranh giành anh ta với người khác như thế.”

“Họ chưa kết hôn cũng chưa đính hôn, chỉ mới yêu nhau, tớ không xen vào thì cũng có mâu thuẫn sẵn rồi, hơn nữa còn rất nghiêm trọng là đẳng khác, chính Tần Trạm nói họ đã cãi nhau đôi chia tay. Thời đại này kết hôn rồi còn có thể ly hôn, làm gì có chuyện yêu nhau chia tay rồi thì không được quyền quen người khác, trên trán có khắc chữ là tài sản cả đời của ai đó à.”

“Nói thì nói vậy nhưng Tần Trạm và Tiểu Phán đã yêu nhau từ khi còn ở nước ngoài, hai người cùng về nước, sống chung với nhau. Hai người cãi nhau căn bản là không cần phải đi nói với người ngoài. Nếu đã thật sự chia tay rồi, Tiểu Phán cũng chẳng có lý do gì ra đòn hồi mã thương như vậy. Giai Tây, cậu thông minh lắm mà, lần này lại không nhìn thấu suốt ư?”

Tiền Giai Tây im lặng hồi lâu mới nói: “Ăn cơm đi, món móng giò này nguội là không ngon đâu.”

Sau đó, hai người chỉ nói những chuyện vô thường vô phạt. Cách nấu của nhà hàng này đúng là rất đặc sắc, tinh tế và khác biệt, rất hợp khẩu vị bọn cô nhưng bữa cơm này cứ nặng nề thế nào ấy. Tiền Giai Tây không liến thoắng bình luận như mọi khi, Cam Lộ suốt buổi chẳng thể khơi dậy cảm giác thèm ăn, có cảm tưởng như hai người đang đánh vật với bữa ăn.

Đang ăn giữa chừng thì Tiền Giai Tây có điện thoại gọi đến, cô nhìn màn hình, lập tức đứng dậy ra ngoài nghe, nói hơn mười phút mới quay lại, nét mặt không giấu được sự phấn khởi: “Lộ Lộ, tớ có chút chuyện phải đi trước, cậu cứ ăn đi nhé.”

“Tớ cũng no rồi, có cần tớ chờ cậu đi không?”

“Không cần đâu, tớ đi taxi được rồi.”

“Giai Tây, nghe tớ nói câu nữa được không?”

Tiền Giai Tây đã cầm giò xách lên nhưng vẫn ngồi xuống, cười nói: “Bộ dạng trình trọng của cậu thật khiến người khác sợ đấy. Định nói gì thế?”

“Đừng để mình rơi vào mối quan hệ tình cảm phức tạp, cậu là cô gái tốt như vậy, có gì lại bị động đội người khác đến chọn mình.”

“Lộ Lộ, cậu lúc nào cũng có thể nói nhẹ tênh như thế sao? Nếu cậu biết trước Thượng Tu Văn từng có cô người yêu xuất sắc như Hạ Tĩnh Nghi, liệu có vì điều này mà từ chối kết hôn với anh ấy không?”

Cam Lộ không ngờ lời khuyên của mình lại bị hỏi vặn lại như thế, nhất thời không biết nói sao.

“Cậu cũng biết, suy nghĩ về tình yêu của tớ rất cởi mở, luôn chủ trương hợp thì tiếp tục không hợp thì chia tay. Tớ cũng chưa bao giờ kỳ vọng sẽ có một người đàn ông có quá khứ trong sạch đợi mình ở phía trước, và lại nói thật, loại đàn ông đó chắc chắn nhạt nhẽo đến đáng sợ; nếu người đàn ông nào đòi hỏi ở tớ điều này, tớ cũng sẽ cho rằng anh ta là một tên đàn độn. Tần Trâm lại rất hợp cạ với tớ, ở bên nhau chúng tớ đều cảm thấy rất vui. Tớ không nghĩ rằng việc tớ muốn ở bên anh ấy là làm điều thất đức, tớ cũng không muốn suy nghĩ tương lai sẽ thế nào, nếu anh ấy hay tớ không còn cảm thấy vui khi ở bên nhau nữa, tớ hoàn toàn có thể chấp nhận chia tay trong hòa bình, quyết không níu kéo.”

Nói đến nước này, Cam Lộ chỉ còn có thể giữ bàn tay đang lấy tiền trong ví của Tiền Giai Tây lại: “Cậu đi đi, tớ muốn ăn thêm chút canh, lát nữa tớ sẽ tính tiền.”

Tiền Giai Tây vỗ nhẹ vào mặt cô: “Vậy tớ đi trước nhé, cậu ăn nhiều vào, cậu xem cậu gầy quá rồi đấy.”

Nhưng Cam Lộ không ăn gì nữa, cô gọi nhân viên phục vụ rót thêm trà gừng, một mình ngồi thần thờ.

Lần đầu tiên nói chuyện không hợp với Tiền Giai Tây, cô ít nhiều cảm thấy xót xa.

Bọn cô là bạn thân từ ngày bước vào đại học, thường kể cho nhau nghe bí mật trong lòng, từng thảo luận về nhiều vấn đề hết sức riêng tư, bàn luận không kiêng dè về một nam sinh mới quen, cùng nghiên cứu về kiến thức giới tính mù mờ trên mạng, ao ước về cuộc sống tương lai, an ủi nhau lúc vui lúc buồn, chia sẻ với nhau lúc vui, hiểu về nhau hơn bất cứ người nào khác trên đời này.

Cô hiểu rất rõ giữa bạn bè với nhau cũng không thể đòi hỏi chuyện gì cũng suy nghĩ giống nhau, ban đầu, cô và Tiền Giai Tây có nhiều suy nghĩ rất khác nhau nhưng lại có thể chấp nhận những quan điểm khác biệt của nhau, rất nhiều lúc, cũng nghe theo ý kiến của nhau.

Thế nhưng bây giờ, hai người lại có một khoảng cách mơ hồ, người bạn thân thiết ấy lại bất ngờ tỏ thái độ rất rõ ràng rằng không cần bất cứ lời khuyên nào của cô nữa. Cô tự nhìn lại mình, cô cũng chẳng còn có thể kể tất cả bí mật của mình cho bạn nghe để tìm sự an ủi như lúc trước nữa.

Trong cuộc sống mọi tình cảm thật ra đều có mặt trái của nó, Cam Lộ không thể không nghĩ rằng dù có nâng niu nó thế nào, rạn nứt và khúc mắc luôn âm thầm nảy sinh, không có gì cái gì là bất biến.

Ngồi một lát, cô tính tiền, một mình đến khu mua sắm mua quà sinh nhật cho Ngô Lệ Quân.

Mua quà cho một bà mẹ chồng khó tính, ít cười không phải là chuyện dễ dàng. Ngô Lệ Quân có nhãn quang rất cao, trang phục của bà nhã nhặn nhưng sang trọng, và lại bà chẳng bao giờ bày tỏ sự yêu ghét một cách rõ ràng với bất kỳ thứ gì.

Cam Lộ dạo lòng vòng, lên lên xuống xuống mấy bậc trong khu mua sắm, từ quầy nữ trang, mỹ phẩm, túi xách đến quần áo, cảm giác mua cho mình còn khó khăn huống gì là mẹ chồng. Cô bỗng dung nhận ra, thật ra cô cũng gặp khó khăn tương tự khi mua đồ cho Thượng Tu Văn.

Từ khi còn nhỏ cô đã giữ tiền lương của cha để lo liệu cuộc sống hằng ngày, chăm sóc cho cha mọi thứ kể cả mua quần áo. Nếu cô không lo cho ông, ông sẽ cứ mặc đi mặc lại một bộ quần áo không chịu thay giặt, đồ lót, tất vớ mặc đến rách cũng không buồn đi mua cái mới. Đi làm rồi, nghe những đồng nghiệp đã có gia đình bàn luận về chuyện nhà cửa, chồng con, cô bất giác cười buồn, thì ra mình đã trở thành một bà nội trợ lo lắng tất tần tất mọi thứ trong gia đình từ khi còn rất nhỏ chứ không phải là đứa con gái có thể nũng nịu, nhõng nhẽo với cha mẹ như bao đứa trẻ đồng trang lứa khác.

Sau khi bước vào cuộc sống hôn nhân, cô kiểm tra tủ quần áo Thượng Tu Văn, phát hiện từ quần áo đến đồ lót của anh đều rất đầy đủ, đa dạng, cô gần như chẳng phải lo lắng đến cái mặc của anh. Cô thờ phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời ít nhiều cũng cảm nhận thấy mình chẳng giống như những đồng nghiệp đã kết hôn khác. Đến ngày kỉ niệm hoặc ngày sinh nhật của anh, cô phát rầu với việc mua quà tặng anh, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là cà vạt, thắt lưng, dao cạo râu. Mỗi lần nhận quà Thượng Tu Văn đều tỏ ra rất vui mừng, lập tức dùng ngay cho cô vui.

Bây giờ nghĩ lại, cô bất giác liên tưởng đến cây bút Mont Blanc đắt tiền mà Hạ Tĩnh Nghi tặng anh, sau đó anh đem tặng lại Tần Vạn Phong, ngay lập tức cô cười nhạo chính mình.

Nghĩ đến đây, cô càng cảm thấy mất hứng, cuối cùng cô dừng lại ở một quầy chuyên bán đồ len cao cấp, chọn một chiếc áo len cashmere màu xám bạc nhã nhặn, mềm mại, dễ mặc. Cô nghĩ, món quà này cũng cùng phong cách với những món đồ cô mua tặng trước đó, đúng là chẳng có gì mới mẻ nhưng lại có tính thực dụng cao.

Cam Lộ quét thẻ thanh toán, vừa xách túi đồ ra ngoài thì nhận được điện thoại của Thượng Tu Văn: “Lộ Lộ, em đừng đợi anh, anh chưa kịp xong, có lẽ nửa đêm mới về nhà.”

“Tu Văn, đêm hôm mệt mỏi lại lái xe rất nguy hiểm, sáng mai anh hãy về. Thủ tục ra viện không có gì phức tạp, một mình em làm cũng được mà.” Cô không đợi anh nói gì, cười khò khò một tiếng, “Tất nhiên nếu anh quyết về giữa đêm hôm để làm em cảm động thì em cũng chẳng còn cách nào ngăn cản. Nhưng em là người không dễ cảm động đâu, hơn nữa còn cho rằng, anh muốn làm em áy náy để khóa lấp đi sự áy náy trong lòng anh, cách này chẳng giúp được gì cho việc cải thiện mối quan hệ của chúng ta đâu.”

Ngày hôm sau, Cam Lộ làm xong thủ tục nhập viện, đón ông Cam về nhà. Thượng Tu Văn cũng từ thành phố J về ngay sau đó, lái xe thẳng đến nhà ông Cam. Ông Cam rất vui mừng, bảo đi Vương đi chợ: “Lát nữa Lộ Lộ và Tu Văn ở đây ăn cơm đấy.”

Cam Lộ mỉm cười đồng ý: “Hôm nay cuối tuần, cha để đi Vương về nhà thăm cháu nội đi, con đi chợ nấu cơm được rồi.” Cô quay sang nhìn Thượng Tu Văn đang ngả người trên sofa xoa ấn huyết thái dương, “Tu Văn, vào giường em nằm một lát đi.”

Di Vương đã dọn dẹp nhà cửa vô cùng sạch sẽ, phòng của Cam Lộ vẫn giữ nguyên như cũ, chỉ không có drap giường mà thôi, Thượng Tu Văn cởi áo khoác nằm lên, cô thuận tay đóng cửa phòng lại rồi cùng đi Vương ra khỏi nhà, sau đó đi thẳng đến chợ cách đó không xa mua đồ ăn, lúc về hai tay cô xách đầy những túi lớn túi nhỏ.

Trước khi ra viện, bác sĩ phụ trách kiểm tra phòng bệnh đến dặn dò kỹ càng những điều cần lưu ý trong ăn uống cho người bệnh xơ gan: một mặt người bệnh cần hấp thụ protein để nâng cao hàm lượng protein huyết tương, để đề phòng hoặc giảm thiểu tình trạng gan nhiễm mỡ, hơn nữa còn có thể thúc đẩy quá trình tái tạo và hồi phục tổ chức gan, nhưng mặt khác lại phải kiêng cử những thứ có hàm lượng protein quá cao, khiến gan phải làm việc quá nhiều. Nhất là khi vừa phẫu thuật chưa lâu, nên ăn những thức ăn ít dầu mỡ, ít sodium.

Cam Lộ cũng đã tự tra cứu trên mạng, còn tập hợp lại in ra, dán trên đầu tủ lạnh để đi Vương lưu ý.

Các món hôm nay cô làm đều là những món ăn thường ngày đạm bạc, cô không làm món thăn bò sốt cà mà ông Cam muốn ăn, ông Cam xuống bếp nhòm qua, mặt đầy vẻ không cam tâm. Cô đành cười an ủi cha: “Lời bác sĩ dặn cha phải nghe, đợi khi nào bệnh của cha khỏi hẳn rồi hãy tính. Cha ra ngoài ngồi đi, đừng đứng lâu quá.”

Ông Cam nằm ở bệnh viện đã quá ngán ngẫm, nhất quyết không chịu ra ngoài, cứ đứng bên cạnh bảo giúp cô một tay, cô cũng hết cách đành khiêng một cái ghế để ngay cửa bếp, bảo ông ngồi xuống, đưa đậu ngựa cho ông: “Trong siêu thị không mua được đậu ngựa tươi thế này đâu, cha giúp con tách hạt ra, lát nữa xào với thịt thái sợi, rau cải cúc ngon lắm.”

“Hôm trước Tu Văn nói thích ăn lẩu thập cẩm con nấu, hôm nay con làm cho nó ăn đi.”

Cam Lộ cảm thấy hơi ngạc nhiên về cha mình, một người không thích quan tâm đến người khác như ông lại quan tâm đến con rể như thế, “Lần sau vậy. Hôm nay con mua đầu cá định làm lẩu đầu cá đậu phụ.” Cô chặt đầu cá ra làm hai, ướp muối, “Anh ấy chắc cũng thích ăn.”

“Tu Văn dạo này có vẻ mệt mỏi và có tâm sự, con phải quan tâm nhiều đến nó.”

Cam Lộ đành “Dạ” một tiếng.

“Con dọn về nhà chưa?”

“... Hôm nay con dọn.” Một hồi lâu cô không nghe thấy ông Cam nói gì, quay đầu lại, chỉ thấy cha đang hoài nghi nhìn mình, đành cười gượng gạo, “Ái dà, ánh mắt của cha thật là, con không lừa cha đâu mà.”

Ông Cam lúc đó mới yên tâm, tiếp tục tách đậu, Cam Lộ xắt sợi gừng xong, rắc lên đầu cá, hôm nọ cô đã vứt chai rượu ở đây đi, bây giờ đành dùng cách này để loại bỏ mùi tanh. Cô vừa bận rộn như cái máy vừa suy nghĩ về đoạn đối thoại vừa nãy, cô không phải là nói cho cha yên lòng, tình thế bây giờ, mượn nhà người khác để ở có vẻ rất hoang đường. Cô đã không thể hạ quyết tâm hoàn toàn rời xa Thượng Tu Văn nên e rằng phải dọn về nhà thôi.

Cô chuẩn bị từng món từng món một, đầu tiên vo gạo rồi cho vào nồi cơm điện, làm nóng chảo dầu, cho đầu cá vào chiên hơi vàng hai mặt, sau đó bỏ vào nồi lẩu hầm, rồi đi lấy đậu ngựa. Cô không khỏi bật cười, ông Cam không biết từ lúc nào đã hái mấy chiếc lá non của cây ngô đồng Pháp trước nhà, lấy hai quả đậu ngựa, rồi xếp lá cây vào cuối thành một con cá vàng nhỏ ngộ nghĩnh. Ông xếp liền mấy con như vậy, vẫn đang hứng thú xếp tiếp, còn nhiệm vụ chính là tách hạt thì lại chẳng làm được bao nhiêu.

“Lộ Lộ, lúc nhỏ con thích nhất là cha làm trò này cho con chơi, có lúc còn bày đầy cả bàn.”

Cam Lộ cười lắc đầu, đành ngồi xuống đối diện cha tiếp tục tách đậu: “Con thật không thể kỳ vọng cha giúp con một tay.”

Ông Cam chẳng có chút gì là thấy có lỗi với con gái, lại đi ra cửa sổ bứt lá cây đem tới: “Con hồi nhỏ rất ngoan, một mình có thể chơi cả ngày với mấy

con cá vàng này.”

“Con thích nhất là cha làm bộ sưu tập bướm cho con, bây giờ con vẫn còn giữ gìn rất cẩn thận đấy.”

“Haizz, hồi đó lương ít, sống chật vật nên chẳng mấy khi mua đồ chơi cho con.”

“Cái này không hay hơn đồ chơi sao?” Cam Lộ sợ cha cô lại than vãn thờ dài, cầm một chú cá vàng cha làm lên cười nói, “Tiếc là đậu ngựa để lâu không đẹp, nếu không con sẽ cất đi. Ai chà, con phải đi xem nòi cá đây.”

Cô vội bước vào trong, vặn nhỏ lửa, cho đậu phụ vào tiếp tục hầm, lúc quay người ra cô bất giác sững sờ, Thượng Tu Văn ngồi vào vị trí ban nãy của cô từ lúc nào, đang vừa tách đậu vừa trò chuyện với ông Cam, đây là lần đầu tiên Cam Lộ thấy Thượng Tu Văn làm việc bếp núc. Một mặt Thượng Tu Văn bình thường quả thật có tư tưởng đàn ông không lo chuyện bếp núc, mặt khác, tất cả mọi việc trong nhà đều có người giúp việc lo liệu, cô cũng chỉ làm những việc vặt còn lại trong nhà nên cũng chẳng lấy đâu ra việc cho anh làm.

“Sao anh không ngủ thêm chút nữa?”

“Bị tiếng điện thoại đánh thức,” Thượng Tu Văn lắc đầu thờ dài, bây giờ cho dù là cuối tuần, anh cũng khó mà có được thời gian nghỉ ngơi hoàn toàn, “Chủ tịch Vương hẹn anh 3 giờ chiều nay đến Viễn Vọng họp hội đồng quản trị, hy vọng họp không quá lâu.”

Ông Cam vội vàng nói: “Tu Văn, vừa nãy Cam Lộ nói hôm nay sẽ dọn về nhà, đúng lúc con không phải đi công tác, con cùng dọn với nó nhé. Trong nhà có người lớn, làm dâu sao có thể chạy đến nhà bạn ở như thế chứ.”

Thượng Tu Văn sững lại, lập tức nhìn Cam Lộ, Cam Lộ hơi gật đầu, anh chăm chú nhìn cô, nụ cười trên khóe miệng từ từ rộng ra, đến hai mắt cũng rạng ngời niềm vui: “Vâng cha ạ, hôm nay sẽ dọn về.”

Niềm vui ít này ít nhiều tác động đến Cam Lộ, cô cụp mắt xuống, quay người đi vào bếp, đối phó với nồi lẩu đang sôi ùng ục, chỉ nghe thấy Thượng Tu Văn nói bên ngoài: “Cha, cha có mệt không, hay là đi nằm một lát đi ạ.”

Ông Cam vui vẻ nói: “Không mệt, bình thường cha thích nhất là ngồi đây nhìn Lộ Lộ nấu cơm.”

Thượng Tu Văn cũng cười: “Con cũng thích nhìn cô ấy nấu cơm.” Ngừng một lát, anh nhỏ giọng nói, “Lần đầu tiên nhìn thấy đã thích.”

Cam Lộ nhớ lại cảnh tượng đầu tiên Thượng Tu Văn nhìn mình nấu cơm ở căn bếp rộng rãi, sang trọng như biệt thự của Ngô Xương Trí, cô bận rộn ở bếp nấu, cách một quầy rượu nhỏ chính giữa phòng, anh đứng tựa cửa nhìn cô, ánh mắt chăm chú của anh làm cô kinh ngạc, lại có chút xấu hổ. Lúc đó là ban ngày, họ vừa trao nhau nụ hôn nồng nàn đầu tiên, thế nhưng anh chẳng giống người đàn ông say chút nào, thậm chí còn khiến cảm xúc vừa mạnh mẽ trong cô tan biến theo vẻ lạnh lùng bình thản của anh.

Lẽ nào nồi lẩu thập cẩm đậm bạc đó lại khiến anh rung động hay sao?

Cam Lộ cười buồn, cô không cho là như vậy. Ăn cơm xong, họ còn ôm hôn, trò chuyện với nhau trong căn phòng hoa của biệt thự. Tuy cô bị hôn trong khung cảnh lãng mạn như thế mê hoặc nhưng lại không làm mất đi phán đoán bản năng rằng cô và Thượng Tu Văn chưa thực sự rơi vào lưới tình. Từ thành phố J trở về, họ có qua lại thân mật hơn trước, trong mắt người khác, họ đã thành một cặp tình nhân, nhưng cô biết rất rõ, đó không thể xem là tình yêu thâm thiết.

Nhưng là thích thôi cũng được. Nếu nói anh thích nhìn cô nấu cơm, cô cũng chẳng nấu cho anh ăn thêm lần nào nữa; còn cô, cô cũng phải thừa nhận rằng, cô thích nhìn anh mỉm cười, thích nhân nhả ở bên anh, thích anh ôm và hôn cô nồng nàn. . .

Không biết từ lúc nào, sự thích này được thúc đẩy thành tình yêu. Nhớ đến đây, Cam Lộ bất giác bấu chặt vạt áo len của mình.

“Đang nghĩ gì thế?”

Thượng Tu Văn bước vào bếp, đưa đĩa đầy áp đậu ngựa đã tách xong cho cô. Cô ngẩn ra một chút rồi mới định thần lại, lắc đầu, “Không có gì.”

Cô lơ đãng đón lấy đĩa đậu ngựa, bước đến bồn rửa xả nước rửa sạch, Thượng Tu Văn không ra ngoài mà bước tới sau lưng cô, hai tay vòng qua ôm lấy eo cô, thì thầm “Lộ Lộ, anh nhất định sẽ không để em cảm thấy dọn về nhà là lựa chọn sai lầm.”

Lúc cô bận rộn, anh đến ôm cô từ đằng sau, cầm tựa lên vai cô, đây là tư thế thân mật mà cả anh và cô đều rất thích. Nhưng cần tích lũy bao nhiêu cái thích mới có thể chuyển thành quyết tâm muốn giữ chặt lấy. Ngón tay Cam Lộ đảo đi đảo lại đậu ngựa trong đĩa dưới vòi nước đang chảy, cảm xúc ồ ạt trào dâng, cô nói rất nhỏ: “Em bỗng nhiên phát hiện thật ra ngay từ đầu em đã chẳng có lựa chọn gì rồi.”

“Sao lại nói như vậy?”

Cô gượng cười: “Suy nghĩ lung tung vậy thôi, chẳng vì sao cả. Anh ra ngoài ngồi chơi với cha đi, em xào rau ngay đây.”

Cô bắc chảo xào rau, nghe tiếng ông Cam và Thượng Tu Văn trò chuyện ở ngoài, không khỏi lấy làm lạ về mức độ thân thiết giữa hai người.

Thượng Tu Văn là người rất có chừng mực, trước nay chưa từng quá thân mật với một ai, hơn nữa luôn khéo léo để đối phương tự động giữ khoảng cách hợp lý với anh. Thế nhưng anh lại có thể khiến cha vợ vốn gặp khó khăn trong giao tiếp lại hưng phấn nói thao thao bất tuyệt như thế. Cô có thể

nhận ra, thái độ Thượng Tu Văn không hề qua quýt, điều này khiến cô rung động, cũng khiến cô tự lấy làm hổ thẹn vì không có được sự chân thành nhiệt tình như thế với mẹ chồng.

Bây giờ cô lại bất giác nghĩ đến, theo những hồi ức có hạn mà anh kể với cô, cha anh là một người thông minh, nhìn xa trông rộng, khiến anh từ nhỏ đã tôn sùng ông, là người hoàn toàn khác với ông Cam cha cô. Cô đã quen với sự xem thường, tội nghiệp, tiếc nuối của người khác dành cho ông Cam, còn anh lại tỏ ra quan tâm, tôn trọng ông - đây cũng là biểu hiện mà anh có thể tự kiểm soát ư?

Vừa nghĩ đến đây, cô lập tức cảnh cáo bản thân, mình đã bắt đầu đa nghi như Tào Tháo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ai đã từng được ai yêu

Ăn cơm xong, Cam Lộ dọn dẹp chén bát, dẫn dò ông Cam lên giường nghỉ ngơi: “Di Vương nói chút nữa đi về, đồ ăn buổi tối con cũng mua rồi, đều để trong tủ lạnh. Tụi con về đây ạ.”

Ông Cam gật đầu: “Ừ, về đi, không cần phải đến đây thường xuyên đâu, rảnh rồi đến là được rồi.”

Hai người xuống lầu, Thượng Tu Văn nói: “Còn sớm, anh giúp em thu dọn đồ đạc trước.”

Cam Lộ gật đầu. Hai người đi hai xe riêng, về đến nhà Phùng Dĩ An, Thượng Tu Văn hỏi cô: “Những thứ nào cần mang về?”

Cam Lộ nhìn quanh nhà, sau khi đến đây ở, Thượng Tu Văn lần lượt đem rất nhiều đồ đạc sinh hoạt hàng ngày đến cho cô, bây giờ phải dọn hết, trả lại nguyên trạng căn nhà cho Phùng Dĩ An thật không phải là chuyện đơn giản.

“Tu Văn, chúng ta ngồi xuống nói chuyện một lát được không?”

Thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên cô chủ động yêu cầu nói chuyện, Thượng Tu Văn dĩ nhiên gật đầu, hai người ngồi xuống sofa ở phòng khách, nhưng Cam Lộ lại không biết bắt đầu từ đâu. Thượng Tu Văn nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: “Nếu em vẫn phiền lòng về nghĩa vụ vợ chồng mà hôm trước nói, anh sẽ kiên nhẫn chờ đến khi nào cả sức khỏe và tâm lý của em hoàn toàn chấp nhận anh.”

Mặt Cam Lộ bất chợt đỏ lên, nhưng trong lòng phải thừa nhận rằng người đàn ông này luôn đoán biết được những tâm sự thầm kín trong lòng cô. Nhưng càng như thế cô càng thấy muộn phiền: “Tu Văn, em đã đồng ý dọn về nhà, dù có cố chấp thế nào, chắc cũng không đến nỗi suốt ngày kiểm chuyện hục hặc với anh. Nhưng trong thời gian ngắn, e rằng em không muốn... có con.”

Tay anh hơi xiết chặt tay cô: “Chuyện này không thành vấn đề, sau này chúng ta còn nhiều thời gian mà.”

“Đúng, còn nhiều thời gian.” Cam Lộ im lặng một lúc, cười thê thiết: “Trước đây cứ nghĩ đến việc chúng ta có thể sống bên nhau cả đời là em thấy rất vui. Nhưng bây giờ, em thật sự có chút sợ hãi.”

“Nói cho anh nghe em sợ điều gì.”

“Nếu em hài lòng với việc chấp nhận một người chồng có trách nhiệm, đứng đắn, vậy thì chúng ta có thể sống với nhau một cách an toàn và hòa bình, ai cũng không cần đòi hỏi những việc vượt ngoài phạm vi của ai, có thể làm cho đôi vợ chồng đầy hiểu lầm về nhau cảm thấy hạnh phúc. Nhưng em sợ em bây giờ không làm được điều đó.”

“Em có yêu cầu đối với anh là việc rất bình thường, anh không cho rằng làm chồng em chỉ cần chung thủy về mặt thể xác là đủ.”

Cam Lộ do dự một lát, dường như đã hạ quyết tâm, nhìn thẳng vào anh: “Tu Văn, anh từng yêu một người phụ nữ khác, khiến cô ấy sau khi trải qua nhiều biến cố vẫn khắc cốt ghi tâm tình yêu của anh. Bây giờ xin anh hãy thẳng thắn tự hỏi mình, anh vẫn còn có thể cho em tình yêu như thế không?”

“Lộ Lộ, anh đã nói không chỉ một lần rằng, điều đó hoàn toàn khác nhau.”

Cam Lộ cười: “Đúng vậy, em biết, không thể giống nhau được. Lúc em quen anh, anh đã từng trải tất cả, vừa điềm đam vừa chín chắn. Em bây giờ đòi hỏi tình yêu như thế với người đàn ông 31 tuổi, đúng thật là bất hợp lý đến mức buồn cười.”

“Lộ Lộ, anh luôn cho rằng em thông minh, lý trí, sao lại đi chấp nhận chuyện như thế. Em vẫn còn bận lòng về quá khứ ấy sao?”

“Em không phải đang ghen tuông. Không, thứ em bận lòng không phải là chuyện quá khứ, em luôn có sự tôn trọng cơ bản với tình cảm trong quá khứ của người khác, chưa từng nghĩ rằng làm vợ thì có quyền bóc lột những chuyện quá khứ của chồng.” Cam Lộ bình thản nói, “Nhưng đã là

người thì đều có chút tham lam, em không hy vọng người đàn ông của mình sau khi đã tiêu hao toàn bộ tâm sức vào tình yêu với người phụ nữ khác, cuối cùng chỉ có thể cho em sự dửng dưng và trách nhiệm mà thôi.”

“Lộ Lộ...”

“Xin anh hãy nghe em nói hết, được không? Em có hai đồng nghiệp đều đã kết hôn, một người ngoài công việc ra còn phải hầu hạ cha mẹ chồng, chăm sóc con cái, lo liệu việc nhà, nhưng luôn vui vẻ, hạnh phúc, không oán trách, không hối hận; một người cả ngày vì chuyện ai nấu cơm, ai rửa chén, ai dọn dẹp nhà cửa với chồng mà ôm một bụng ầm ừ. Em không thể nói ai lỗi biếng hơn ai, chỉ có thể nói, người cam tâm tình nguyện làm tất cả mọi việc rất hài lòng với cuộc sống của mình, cho rằng những gì cô bỏ ra là xứng đáng.” Khóe miệng Cam Lộ nhếch lên thành nụ cười chua chát, “Trước đây em cũng hài lòng với cuộc sống của mình, Tu Văn ạ. Nhưng bây giờ thì em không xác định được nữa rồi, em sợ sau này sẽ không tìm được những so sánh mà anh cảm thấy vô vị, sẽ không hài lòng với trách nhiệm và sự dửng dưng mà anh dành cho em, càng ngày càng oán hận, càng ngày càng muốn có những thứ không thể có, trong tình trạng này, em sẽ không thể là người vợ hiền mà anh kỳ vọng.”

Thượng Tu Văn đột nhiên siết chặt tay cô: “Sao em lại nghĩ rằng anh đối với em không bằng đối với Hạ Tĩnh Nghi ngày trước, đã không còn nhiệt huyết để yêu em. Anh đã qua cái tuổi bông bột đến đáng xấu hổ ấy, quả thực không muốn thể hiện một tình yêu khoe mẽ như vậy nữa. Và lại Lộ Lộ, anh chắc rằng em cũng sẽ không thích anh lúc đó, càng không thể chấp nhận được sự theo đuổi như thế.”

“Có lẽ anh nói đúng.” Cam Lộ hơi có vẻ dờ dẫm, tự cười nhạo mình, “Em luôn sống rất bảo thủ, thận trọng, người khác có tuổi trẻ cuồng nhiệt, em sẽ ngưỡng mộ, sẽ tán thưởng, nhưng có lẽ sẽ không rơi vào trong sự điên cuồng đó, em nghĩ em không có phúc phận để tận hưởng một tình yêu như thế.”

“Đừng lấy tình cảm của anh dành cho em so sánh với quá khứ, càng đừng vì quá khứ mà phủ nhận tình cảm của anh dành cho em. Nếu như em cho rằng anh biểu hiện không đủ nhiệt tình, anh sẽ sửa...”

“Đừng, đây là chỗ em thấy khó khăn nhất. Tu Văn, em tin rằng, chỉ cần anh muốn, anh rất biết cách để làm người khác tin phục mình, thậm chí một người luôn hoài nghi như cha em cũng đã tin tưởng anh ngay từ đầu. Chúng ta lấy nhau hơn hai năm, càng về sau, những biểu hiện của anh càng tác động nhiều đến em, em phải thừa nhận rằng anh thỏa mãn tất cả những kỳ vọng của em về hôn nhân. Nhưng...” Cô đột ngột ngừng lại, cắn chặt môi, hồi lâu sau mới nói tiếp, “Bây giờ nghĩ lại lúc yêu anh, em mới phát hiện mỗi bước chúng ta đến gần nhau cơ hồ đều là nằm trong tầm kiểm soát và lực chọn của anh, nghĩ đến anh điềm tĩnh nhìn em, quan sát em, đánh giá em xem có thể làm một người vợ thích hợp không, quyết định có nên tốt hơn với em một chút, thành thật với em một chút hay không, em không thể ngăn được cảm giác... ngộp lạnh trong lòng.”

“Em sai rồi, Lộ Lộ, em nghĩ như vậy rõ ràng đã biến anh thành một kẻ biến thái thích kiểm soát mọi thứ. Anh chưa từng vỗ ngực tự hào rằng anh có thể kiểm soát được em, ngược lại, ngay từ khi mới bắt đầu cho đến bây giờ, anh không ngừng cân nhắc: Anh tiếp tục dè dặt, cẩn trọng trong tình cảm thì có mất em không; những chuyện anh giấu em, em có thể chấp nhận được không; nếu em nghi ngờ tấm lòng của anh, không còn tin anh nữa, anh có còn cơ hội cứu vãn không?”

Cam Lộ cười bất lực, lựa lời để nói nhưng đành lắc đầu, “Em chưa từng nghi ngờ về sự nghiêm túc cũng như thành ý của anh đối với hôn nhân, anh luôn nghiêm túc làm một người chồng tốt. Anh nói em chấp nhặt, hình như cũng không sai. Em tự hỏi mình có phải là người đa nghi như Tào Tháo không, em chỉ hoài nghi một điều là ảnh hưởng mà mối tình trước của anh để lại quá lớn, đã trực tiếp ảnh hưởng đến cách xử lý tình cảm của anh – có lẽ bản thân anh cũng không thể khẳng định em rốt cuộc có từng được anh yêu hay không.”

Trong phòng im phăng phắc, Thượng Tu Văn từ từ nở nụ cười: “Anh từng nói, anh sẽ chấp nhận tất cả mọi nghi ngờ của em, nhưng điều anh không ngờ đến là, mỗi nghi ngờ của em đã bao gồm hết tất cả những gì thuộc về anh. Anh chỉ có thể nói với em rằng, anh chưa từng định chôn vùi toàn bộ cuộc sống của mình cho quá khứ, nhất là cuộc sống với em, là phần mà anh trân trọng nhất, thấy vui vẻ nhất. Lộ Lộ, chỉ ít em cũng đừng nghi ngờ điều này.”

Cam Lộ nghĩ, họ thực sự đã rơi vào vòng luẩn quẩn, nếu nói tiếp cũng chẳng thấy nhẹ nhõm hơn, chẳng qua chỉ là sự vấp lại vết thương lòng, “Em chỉ có thể cố gắng hết sức để không làm người vợ đa nghi. Anh muốn cứu vãn, em cũng không muốn từ bỏ dễ dàng. Chúng ta cứ thử đi.”

Cô đứng dậy chuẩn bị thu dọn đồ đạc, thế nhưng, Thượng Tu Văn không buông tay cô ra, cô quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy anh hơi ngước mặt lên, chăm chú nhìn vào mắt cô: “Lộ Lộ, thứ anh muốn cứu vãn không phải là cuộc hôn nhân viên mãn trên danh nghĩa, em mới là quan trọng nhất.”

Cam Lộ cụp mắt xuống, tránh ánh mắt của anh: “Hy vọng chúng ta có thể xác định được mình thật sự xem trọng và trân trọng thứ gì. Không còn sớm nữa, anh đi họp đi, em thu dọn đồ đạc rồi sẽ tự lái xe về nhà.”

Thượng Tu Văn đi rồi, Cam Lộ vào phòng làm việc thu dọn laptop, rồi tìm thùng giấy cho sách vào, sau đó sang phòng ngủ, ngồi bệt xuống đất, gấp lại quần áo cho vào va li, động tác càng lúc càng chậm, lòng cảm thấy chán nản, cô bất giác bật cười tự chế nhạo mình – lần bỏ nhà ra đi này, khởi đầu và kết thúc đều buồn cười như nhau.

Cô không mang theo đồ đạc gì khác ngoài quần áo, sách vở và laptop, sau đó lái xe về nhà chồng. Lúc cô lấy chìa khóa mở cửa bước vào, Ngô Lệ Quân đang ngồi trên sofa ở phòng khách đọc báo. Bà tỏ ra rất ngạc nhiên, tháo kính ra nhìn cô.

“Mẹ, con về rồi ạ.”

Cô vẫn chào mẹ chồng như thể vừa đi làm về, Ngô Lệ Quân cũng lập tức định thần lại, gạt đầu, mắt lại nhìn vào tờ báo, giọng bình thản: “Ồ, về rồi à.”

Cam Lộ nghĩ, có một người mẹ chồng không bao giờ kinh động trước bất kỳ điều gì cũng tốt, có thể tránh được rất nhiều lời giải thích gượng gạo. Cô đưa cho bà món quà cô vừa mua, “Mẹ, chúc mẹ sinh nhật vui vẻ, mẹ mặc thử xem có hợp không.”

Trước đây cô mua quà cho Ngô Lệ Quân bà chỉ liếc mắt một cái, hờ hững nói cảm ơn, sau đó vứt vào một góc nào đó, bây giờ thì bà đón lấy, lập tức

mở ra xem kỹ càng: “Mẹ thích màu này.”

Cam Lộ rõ ràng chưa kịp thích ứng với tình huống này: “Mẹ thích là con vui rồi. Mẹ, Tu Văn đang họp ở Viễn Vọng, về hơi muộn một chút.”

Ngô Lệ Quân gật đầu: “Mẹ đi nằm một chút, con cũng lên lầu nghỉ ngơi, tối cùng ra ngoài ăn.”

Cam Lộ vâng dạ, xách đồ lên lầu, căn phòng trước mặt cô vẫn gọn gàng, sạch sẽ, có vẻ chị Hồ vẫn dọn dẹp như thường lệ. Cô lấy quần áo ra cất vào tủ, xong vẫn chẳng có cảm giác buồn ngủ, bèn ra phòng làm việc mở máy tính lên, tiếp tục tra cứu tư liệu viết luận văn. Trở về với khung cảnh quen thuộc, cô lại chẳng có cảm xúc gì, dường như tất cả những chuyện xảy ra trong thời gian gần đây đều đã trở thành quá khứ.

Có thật là đã trở thành quá khứ rồi không?

Cô viết một hồi thấy mệt, bèn tự pha cho mình một ly trà sữa, cầm trên tay, cô bước ra ban công nhìn ra xa để mắt được nghỉ ngơi. Thời tiết không tốt lắm, nhưng không khí mùa xuân đã tràn ngập khắp mọi nơi, trong tầm mắt cô là công viên mà Ngô Lệ Quân thường đi tản bộ, trên trong cây cối mọc um tùm, đứng trên cao nhìn xuống chỉ thấy rợp một màu xanh mát, gió đã không còn mang hơi lạnh, hây hây ve vuốt mặt cô, cảm giác vô cùng dễ chịu.

Thành phố này đã hoàn toàn cởi bỏ mùa đông rét mướt kéo dài chưa từng thấy trong vòng mấy chục năm trở lại đây, thế nhưng cô lại không nghĩ rằng cuộc hôn nhân của mình đã thoát khỏi nguy cơ tan vỡ.

Chiếc điện thoại di động để ở bàn làm việc bỗng reo lên, cô quay về phòng nghe máy, là Thượng Tu Văn gọi: “Lộ Lộ, e rằng anh còn có cuộc gặp với chủ tịch Vương và chủ tịch của Tỷ Tần Trần Hoa, không thể ăn tối cùng em và mẹ được.”

“Sinht nhật mẹ mà, thật không thể đi được sao?”

“Thế này đi, em chở mẹ đến khách sạn Minh Châu ven sông, chủ tịch Tần đang ở đây, bọn anh đã hẹn gặp nhau cùng ăn tối ở tầng ba. Em và mẹ lên nhà hàng ở tầng trên cùng, nghe nói món Ý ở đó rất ngon, rất đúng vị. Lúc nào tiện anh sẽ lên, mẹ hiểu mà.”

Cam Lộ thay quần áo, xuống lầu gõ cửa phòng Ngô Lệ Quân, thấy bà đã thay chiếc áo cô vừa mua tặng, kết hợp với chân váy đen, giày cao gót, bên ngoài khoác áo khoác đơn giản, phối thêm chiếc khăn choàng cổ màu sắc nổi bật, gương mặt trang điểm nhạt, thần thái cao nhã khiến cô không ngớt trầm trồ trong lòng.

Cô nói lại tình hình với Ngô Lệ Quân: “Mẹ, Tu Văn nói con chở mẹ đến đó trước.”

Ngô Lệ Quân gật đầu, xách túi bước ra.

Khách sạn Minh Châu là một khách sạn 5 sao, nhà hàng trên tầng thượng có cái tên rất Ý: Nhà hàng Tuscan Sun, bếp trưởng được mời từ châu Âu. Cam Lộ cùng Ngô Lệ Quân yên vị xong mỗi người gọi món riêng, Ngô Lệ Quân dặn nhân viên phục vụ khai một chai Lambrusco 1915: “Đây là loại rượu có ga, vị ngọt, không làm người ta say, những người sành rượu sẽ không uống nó, chúng ta uống gọi là vậy thôi nhé.”

Cam Lộ gật đầu, cô không muốn làm mẹ chồng mất hứng, nhân viên phục vụ mang rượu để trong xô đá đến rồi khai chai, rót vào ly chân cao, màu đỏ mận của rượu vô cùng thu hút, mùi hương trái cây phảng phất, cô cầm ly rượu lên nói với Ngô Lệ Quân: “Mẹ, sinht nhật vui vẻ.”

Ngô Lệ Quân cũng nâng ly, chạm nhẹ vào ly cô, uống một ngụm lớn, cô chỉ nhắm nháp một ngụm nhỏ, đây là lần thứ hai cô uống rượu, dĩ nhiên là không thể so sánh với loại rượu trắng rẻ tiền cô uống ở nhà cha mình, rượu này mang vị ngọt thơm, cảm giác rất lâu tan trong miệng, nhưng cô không định cho phép mình uống nhiều.

Món khai vị được dọn lên, hai người cũng giống như thường ngày ở nhà ăn trong yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng dao nĩa thi thoảng chạm lạnh canh vào nhau.

Mặc dù thiếu Thượng Tu Văn, nhưng hai người họ một người họ Ngô, một người họ Cam vẫn làm nên không khí tẻ tự nhiên hình của người nhà họ Thượng, Ngô Lệ Quân tất nhiên không thắc mắc, hỏi han, Cam Lộ cũng không đa động đến những chuyện đã qua. Không kể lễ, không giải thích, không xin lỗi, cũng không có nụ cười xóa tan đi tất cả ân oán, họ chỉ là bình thần đón nhận hiện thực hai người ngồi cùng nhau ở đây vào thời điểm này.

Dường như tất cả những việc xảy ra đều đã thành quá khứ - ý nghĩ này như ma đưa lối quỷ dẫn đường lại xuất hiện trong đầu Cam Lộ. Mình đã quá cố chấp rồi, cô chỉ có thể tự nói với mình như thế, quá khứ dĩ nhiên đã qua đi.

Món chính được dọn lên, từ xa, Thượng Tu Văn cùng hai người đàn ông mặc Âu phục bước tới, trong đó có một người Cam Lộ từng gặp, đó là chủ tịch Viễn Vọng Vương Phong, người còn lại khoảng chừng hơn 30 tuổi, dáng người cao cao, gương mặt gãy, sắc cạnh khó đoán.

Vương Phong và Ngô Lệ Quân đã quen biết nhau từ trước, ông mỉm cười nói: “Ngô sở trưởng, Tu Văn không nói phải lên đây cùng ăn tối với bà thì tôi vẫn không biết hôm nay là sinht nhật bà, thật sự xin lỗi, quấy rầy buổi gặp mặt gia đình của bà.”

“Không sao, chủ tịch Vương, các anh bàn chuyện làm ăn quan trọng hơn. Phụ nữ đến tuổi như tôi thật sự đã không còn xem trọng ngày sinht nhật nữa rồi.” Ngô Lệ Quân khách sáo nói, sau đó quay sang người còn lại, “Vị này là...”

Thượng Tu Văn giới thiệu: “Đây là chủ tịch hội đồng quản trị của Tỷ Tần, Trần Hoa. Chủ tịch Trần, đây là mẹ tôi, vợ tôi. Mẹ, chủ tịch Vương và chủ tịch Trần muốn đích thân lên đây chúc mừng sinht nhật mẹ.”

“Không dám, hai vị khách sáo rồi.”

“Đây là việc nên làm mà. Chúc mừng sinh nhật Ngô sở trưởng, rất xin lỗi vì chúng tôi tay không lên đây, đành mượn ly rượu này để thể hiện chút lòng thành.” Giọng Trần Hoa trầm trầm mà vang, có chút khêu âm phương Bắc, vô cùng lễ độ, nhã nhặn.

Ngô Lê Quân bảo nhân viên phục vụ lấy thêm ba chiếc ly nữa rồi rót rượu vào, đứng lên, “Cám ơn thịnh tình của chủ tịch Trần và chủ tịch Vương.”

Cam Lộ cũng đứng dậy, cùng họ chạm cốc, Vương Phong và Trần Hoa một hơi uống cạn, đặt ly xuống rồi cáo từ, Thượng Tu Văn ngồi xuống: “Mẹ, xin lỗi, hôm nay cũng không thể cùng mẹ ăn một bữa đằng hoàng.”

“Có Lộ Lộ đi cùng mẹ cũng thế mà.”

Thượng Tu Văn và Cam Lộ đều đồng thời nhận ra, trước đây Ngô Lê Quân luôn gọi Cam Lộ là “Tiểu Cam”, sự thay đổi cách xưng hô đột ngột này khiến hai người bất giác nhìn nhau.

Ngô Lê Quân dường như hoàn toàn không chú ý đến phản ứng của họ: “Tỷ Tần sẽ từ bỏ kế hoạch sáp nhập xưởng luyện thép sao?”

“Trước mắt chỉ là kết giao thôi, hiện nay kế hoạch phát triển ở khu vực miền Trung vô cùng to lớn. Đầu óc của Trần Hoa vô cùng nhạy bén, tin rằng anh ta cũng biết càng kéo dài thì số vốn sáp nhập sẽ càng cao.”

Ngô Lê Quân gật đầu, nhưng không nói gì thêm. Thượng Tu Văn nói với Cam Lộ: “Lộ Lộ, anh phải xuống rồi, em giúp anh đưa mẹ về, uống ít rượu thôi nhé.”

“Em biết rồi.” Cam Lộ hầu như không đụng đến ly rượu trước mặt nữa, cô đã hạ quyết tâm, nếu không thật sự cần thiết thì sẽ không đụng đến giọt rượu nào nữa, huống hồ gì là dùng bữa tối với mẹ chồng.

Thượng Tu Văn đi rồi, mẹ chồng con dâu ăn xong món tráng miệng, Cam Lộ gọi tính tiền rồi cùng xuống lầu ra bãi đậu xe.

Cam Lộ mở cửa xe, Ngô Lê Quân lên xe trước. Cô cũng đang định lên xe thì tiếng điện thoại vang lên, là Tiền Giai Tây gọi, giọng nói lạc đi, có vẻ như tâm trạng vô cùng suy sụp, cô chỉ nói: “Đợi một chút.” Sau đó quay đầu nói với Ngô Lê Quân đang ngồi ở ghế sau: “Mẹ, con nghe điện thoại của bạn, mẹ đợi một chút ạ.”

Ngô Lê Quân gật đầu, bà uống không ít loại rượu có ga đó nên mặt hơi ửng đỏ, ngã người tựa vào lưng ghế nghỉ ngơi.

Cam Lộ đi ra cách xe vài bước chân: “Giai Tây, sao thế?”

Tiền Giai Tây im lặng một lát mới lên tiếng: “Lộ Lộ, Tần Trạ nói... anh ấy định quay lại với Tiểu Phán.”

Cam Lộ sững sốt, cô thật không thể hiểu nổi chuyện phân phân hợp hợp chớp nhoáng như trong phim, quả thật không biết phải nói gì cho phải: “Giai Tây, thôi bỏ đi, con người Tần Trạ chưa chín chắn đâu.”

“Anh ấy có quyền lựa chọn, cậu biết tớ hận điều gì không? Tớ cho rằng bọn tớ ở bên nhau vui vẻ như vậy, cảm giác của tớ không phải đến từ một phía nhưng anh ta nói chia tay một cách nhẹ tênh, một chút lưu luyến cũng không có.”

Cam Lộ nghe trong điện thoại âm thanh ồn ào, chát chúa: “Cậu đang ở đâu? Hay là để tớ đưa mẹ chồng về nhà rồi rồi đến chỗ cậu nhé.”

“Tớ đang ở bar, không sao đâu Lộ Lộ, cả nhóm bạn cũng ở đây, cậu đừng đến, tớ chỉ là vừa cảm thấy khó chịu, không thể chịu nổi phải nói ra cho nhẹ lòng thôi.” Đúng lúc đó, đầu dây bên kia có tiếng người gọi Tiền Giai Tây, cô “ừ” một tiếng rồi cười khanh khách, “Cũng chỉ có thể nói với cậu mà thôi, nói với cậu thì không sợ bị biến thành trò cười. Tớ đi uống rượu đây, ngày mai tại mình nói sau nhé, nếu như ngày mai tớ vẫn chưa quên chuyện này.”

“Cậu đừng uống nhiều quá đấy.” Cam Lộ chỉ kịp dặn dò Tiền Giai Tây một câu rồi tắt máy, đang dợm bước quay đi thì thấy một chiếc xe đang chạy về phía mình, ánh đèn xe rọi thẳng vào mặt khiến cô nhắm mắt lại theo phản xạ. Chiếc Maserati đỏ đi ngang qua cô bỗng thẳng gấp lại, dừng ngay trước đầu xe cô, cửa xe mở ra, Hạ Tĩnh Nghi vận áo da màu mỡ gà, quần jean sãi bước đi tới.

“Chào Thượng phu nhân.” Cô ta liếc Cam Lộ một cái, mặt có vẻ cười mà như không cười.

Cam Lộ thờ ơ đáp lại: “Chào cô.”

“Sao lại đứng một mình ở đây, Tu Văn chưa về với cô à?” Không đợi Cam Lộ trả lời, Hạ Tĩnh Nghi vờ lắc đầu làm ra vẻ tiếc nuối, “Nghe nói Vạn Phong vừa đặt hàng sản phẩm của Húc Thăng, đơn đặt hàng không lớn, hơn nữa chủ tịch Tần lại sợ đắc tội với Tỷ Tần, cố hết sức tiến hành trong lặng lẽ, nên chẳng thể có hiệu quả gì đâu. Nhưng tớ đoán là do cô ra mặt tác thành đúng không. Để níu kéo Tu Văn, cô đúng là tốn không ít công sức.”

Cam Lộ đang định nói thì cửa xe phía sau bật mở, Ngô Lê Quân bước xuống: “Lộ Lộ, giúp mẹ xem xem có phải khăn choàng đã mắc vào dây chuyền rồi không.”

Hạ Tĩnh Nghi bỗng nhiên nhìn thấy Ngô Lê Quân, vô cùng kinh ngạc, ứ ớ như thể muốn nói gì nhưng Ngô Lê Quân chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái, chỉ quay người về một bên, ra hiệu cho Cam Lộ xem giúp. Cam Lộ chỉnh lại khăn choàng hơi bị xoắn lại trên cổ Ngô Lê Quân: “Phần tua rua bị mắc vào chút thôi, xong rồi ạ.”

Ngô Lệ Quân gạt đầu, lên thẳng xe ngồi, thuận tay đóng cửa xe lại. Hạ Tĩnh Nghi chưa từng bị người khác xem thường như vậy, nhưng cô ta thật sự không thể ra về trước mặt Ngô Lệ Quân, mặt cô biến hóa bất định, như thể đang nghĩ gì đó.

Cam Lộ khách khí nói: “Cô Hạ, phiền cô dịch xe ra một chút, chúng tôi phải về rồi.”

Cô cũng không đợi đối phương trả lời, ngồi lên ghế lái, trước ánh mắt tức giận của Hạ Tĩnh Nghi cô bình thản thắt dây an toàn, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô ta. Cô ta từ từ lùi lại, ánh mắt vẫn không rời đi, mãi đến khi mở cửa xe, ngồi lên rồi bất thành linh khởi động xe phóng vọt đi.

Cam Lộ chạy xe ra khỏi hầm đậu xe, ra đến đường lớn, giọng Ngô Lệ Quân từ phía sau vang lên: “Lộ Lộ, cô ta là quản lý cấp cao của Tỷ Tân, ông chủ cô ta đang ở đây, cô ta chắc chắn đến để tìm ông chủ cô ta, không can hệ gì với Tu Văn đâu.”

Cam Lộ lấy làm lạ: “Con biết rồi, mẹ.”

“Mẹ hy vọng con không cần để ý đến nó. Nó chưa đạt được mục đích thì còn chưa buông tay đâu, bây giờ rõ ràng là muốn phá vỡ hôn nhân của hai con đây mà.”

Cam Lộ gượng gạo “ạ” một tiếng, trước đây Ngô Lệ Quân sẽ không nói với cô những lời như thế, bây giờ mẹ chồng cô dường như đã xem cô là người nhà thật sự nên không cần kiêng kỵ gì nữa.

Ngô Lệ Quân sau khi uống một ít rượu đã tỏ ra không còn giống như thường ngày biết dừng lại đúng lúc nữa, bà tự động nói ra, giọng nói không giấu sự khinh miệt: “Hồi đó nó vì nín nhịn Tu Văn đã không từ bất kỳ thủ đoạn nào, Tu Văn đề nghị chia tay với nó, đến ngay cả chiêu giả vờ tự tử nó cũng dùng đến. Tu Văn nếu không phải vì mềm lòng thì đâu có sự hối tiếc về sau như vậy.”

Cam Lộ vừa kinh ngạc vừa khó chịu, cảm thấy thật sự chưa thể tiếp nhận sự tin tưởng đến một cách đột ngột này. Cô không muốn nghe quá khứ của Thượng Tu Văn nữa, quá khứ đó không có sự tham gia của cô, cô không hề thấy hiếu kỳ, ngược lại còn thấy sợ hãi. Cô sợ sự thật phơi bày ra càng nhiều thì cô càng không thể thoát ra được nó, nó khiến lòng cô càng hỗn loạn hơn.

“Mẹ, mẹ ngồi nghỉ một chút đi ạ, tới nhà con sẽ gọi mẹ.”

“Nói chung, sau này nó có nói gì, con cũng không cần để ý.”

Ngô Lệ Quân cuối cùng cũng không nói gì thêm nữa, hai người suốt dọc đường đều giữ im lặng. Về đến nhà, Cam Lộ bảo mẹ chồng đi nghỉ sớm, đang định lên lầu thì Ngô Lệ Quân gọi cô lại.

“Vào phòng mẹ, Lộ Lộ.”

Cam Lộ đành theo bà vào phòng. Bố cục bên trong phòng cũng tương tự như trên lầu, cũng bao gồm cả phòng làm việc và phòng ngủ liên thông nhau. Ngô Lệ Quân ra hiệu cho cô ngồi xuống, rồi mở ngăn kéo, lấy ra một quyển album, lật trang đầu tiên đưa cho cô xem. Cam Lộ nín thở, trong hình là gia đình gồm ba người: Đứng phía trước là Thượng Tu Văn, lúc này anh chỉ khoảng 20 tuổi, mặt còn non choẹt; phía sau bên phải là Ngô Lệ Quân, bà trẻ hơn bây giờ rất nhiều, gương mặt thanh thoát nhưng nghiêm nghị, bên trái là một người đàn ông tầm hơn 40 tuổi, dáng người thẳng tắp, vận áo thun màu xanh da trời, đeo kính không gọng, thần thái nho nhã mà điềm đạm. Ba người ngồi dưới một chiếc ô che nắng, trên mặt thấp thoáng nụ cười, hình như đang trò chuyện với nhau, hoàn toàn không nhìn vào ống kính.

“Đây là cha của Tu Văn.” Ngô Lệ Quân nhẹ nhàng nói, tay chỉ vào tấm hình, sau đó chậm rãi vuốt nhẹ gương mặt đó.

Cam Lộ không biết phải nói gì, chỉ chăm chú nhìn Thượng Tu Văn, nụ cười trong hình của anh vô tư, thoải mái, rạng rỡ, không như bây giờ, thi thoảng chất chứa tâm sự.

“Tu Văn có lẽ đã kể cho con nghe chuyện về cha nó. Nó luôn tự trách mình, không chịu thừa nhận cho mình hôm đó về muộn. Nhưng thật ra người đáng trách nhất đó chính là mẹ, lúc đó mẹ chỉ nghĩ đến tiền đồ chính trị của mình mà không quan tâm đến ông ấy, thậm chí sau mấy ngày bị tạm giữ điều tra lúc trở về ông ấy muốn nói chuyện với mẹ, mẹ còn phải viết tài liệu không có thời gian nghe ông ấy nói. Đến lúc không thể cứu vãn được nữa, hối hận cũng đã muộn rồi.” Giọng nói Ngô Lệ Quân khàn đặc, đầy vẻ đau đớn, bà cầm lấy quyển album, ngắm nghía rất lâu.

“Mẹ, cha chắc chắn mong mỏi mẹ và Tu Văn sống khỏe mạnh, vui vẻ. Chuyện đã qua đừng nghĩ đến nữa ạ.”

“Sao lại có thể không nghĩ chứ? Tu Văn cũng như mẹ, chắc cũng chưa bao giờ quên được chuyện này. Trước đây mẹ luôn hy vọng nó chín chắn hơn, trưởng thành hơn, nhưng sau đó nhìn nó sống nội tâm còn hơn cả cha nó, cái gì cũng giữ trong lòng, mẹ rất sợ... Tu Văn dần dần càng lúc càng giống cha nó.”

Cam Lộ có mối đồng cảm, trong lòng cô cũng thầm cảm thán, Thượng Tu Văn có gương mặt giống mẹ, nhưng lại mang khí chất của cha, lúc trẻ còn nông nổi, bồng bột còn chưa thấy rõ, bây giờ thì vô cùng rõ ràng.

Ngô Lệ Quân đột ngột ngừng đầu lên nhìn Cam Lộ: “Lộ Lộ, Tu Văn rất yêu con, sau khi kết hôn với con, nó thay đổi rất nhiều. Mẹ nhìn thấy mà như được an ủi. Chỉ là nó giống cha nó như đúc, thà một mình chịu đựng áp lực chứ không muốn phiền lụy đến người thân, con nhất định phải hiểu nó, bao dung nó, giữ gìn cuộc hôn nhân của hai con.”

“Mẹ, con hiểu, con sẽ thử hiểu Tu Văn.”

Cam Lộ không muốn làm trái với nguyện vọng chân thành của người mẹ chồng trước nay luôn nghiêm khắc, ít nói này, nhưng tận đáy lòng cô không khỏi bùi ngùi, hôn nhân dù gì cũng được quyết định bởi sự nỗ lực từ cả hai phía, nếu anh vẫn chọn cách tự mình gánh vác mọi việc, vậy thì cô sao có thể cảm nhận được thành ý của anh.

Nhất là còn có cô bạn gái cũ rình rập phá đám, muốn cô không để ý đến như lời Ngô Lệ Quân nói thật không phải là chuyện dễ dàng.

Chiếm trọn đầu óc của Hạ Tĩnh Nghi lúc này cũng chính là Ngô Lệ Quân.

Cô ta ngồi trên xe, tay nắm chặt vô lăng, chiếc BMW màu xám đỏ đã mất hút khỏi tầm mắt cô từ lâu, dưới hầm để xe ánh đèn vàng vọt, tù mù, ngoài thì thoảng có vài chiếc xe ra vào, đèn xe quét ngang qua rồi mất hút ra, không khí im lặng đến đáng sợ.

Cô ta không ngờ lại đụng mặt Ngô Lệ Quân ở đây, đoạn hồi ức mà cô cố tình chôn vùi từ lâu đột nhiên tủa ra đến mức không thể kiểm soát.

Lúc trước Ngô Lệ Quân và cô ta gặp nhau không chỉ một lần, ngay từ lần đầu tiên, đã không có gì là vui vẻ.

Ngô Lệ Quân không nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói bình thản: “Tôi cho rằng Tu Văn và cô không hợp nhau, nhưng tuổi trẻ không thể không phạm sai lầm, tôi sẽ không xen vào chuyện cả hai, tôi hiểu con trai tôi, trước sau gì nó cũng nhận ra điều này.”

“Bác ạ, cháu biết điều kiện nhà cháu không tốt, nhưng...”

Ngô Lệ Quân chau mày, “Đây không chỉ là chuyện gia cảnh, bản thân tôi cũng được sinh ra trong gia đình nhà giáo nghèo khó. Tôi sẽ cố dùng những lời cô có thể hiểu được để nói vậy, còn hiểu hay không là tùy cô, việc giáo dục của cô và Tu Văn không giống nhau, hai đứa không phải là những người cùng tầng bậc với nhau, sớm muộn gì cũng sẽ tan vỡ thôi.”

Năm đó cô chỉ mới 20 tuổi, từ nhỏ đã xinh đẹp hơn người, tính cách kiên cường cao ngạo, bị lời nói này của Ngô Lệ Quân làm cho tức giận nhưng cũng bị thái độ của bà làm cho khiếp sợ, nên chẳng phản bác lại được lời nào. Cô chỉ âm thầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ mãi mãi ở bên Thượng Tu Văn, “để bà tức chết” – dĩ nhiên, suy nghĩ trẻ con ấy cô chỉ dám nghiền răng tự nói để mình nghe.

Nhưng trong lòng cô vô cùng muộn phiền.

Cô và Thượng Tu Văn đều còn rất trẻ, dù có yêu nhau như thế nào thì cuộc đời vẫn còn rất dài. Hơn nữa, cô không thể không thừa nhận, một phần trong lời nói của Ngô Lệ Quân là đúng, gia cảnh xô bồ, tạm bợ của nhà cô khác xa với gia đình Thượng Tu Văn. Dù cha cô và anh cô đang kinh doanh dưới sự sắp xếp của Thượng Tu Văn, cuộc sống gia đình bắt đầu thấy dễ thở hơn, nhưng vẫn không có được phong thái điềm đạm, nho nhã như nhà họ Thượng.

Người nhà nình bợ Thượng Tu Văn đến mức cô nghe còn không lọt tai, sống trong không khí gia đình hỗn tạp như thế cô dần dần có suy nghĩ thiệt hơn, dần dần cũng không thể giữ hình tượng một thiếu nữ xinh đẹp thanh nhiên kiêu kỳ trước mặt Thượng Tu Văn như hồi mới quen được nữa.

Khi cha và anh cô mượn tiếng Ngô Lệ Quân lần đầu tiên gây ra chuyện ở bên ngoài, Ngô Lệ Quân đã kêu cả cô và Thượng Tu Văn đến, nhưng không thèm nhìn cô lấy một cái, bắt đầu mắng nhiếc Thượng Tu Văn, thái độ và lời nói vô cùng nghiêm khắc, đến lúc đó cô mới hiểu, thái độ lạnh lùng của bà đối với cô lúc trước đã là rất lịch sự rồi.

“Con chia tay với nó ngay,” Ngô Lệ Quân nói như ép buộc, “Bồi thường cho gia đình nó một khoản tiền, nếu không sẽ có ngày sẽ gây ra đại họa.”

Thượng Tu Văn nhìn theo bóng người mẹ vừa phẩy áo bỏ đi, rất lâu không nói tiếng nào, Hạ Tĩnh Nghi uất nghẹn, miệng khô khốc, lúc Thượng Tu Văn quay lại nhìn cô, nước mắt cô trào ra, Thượng Tu Văn ngăn ra một lúc, rồi vòng tay ôm lấy cô, cô lúc đó mới yên tâm: “Tu Văn, em sẽ về nói với cha và anh, nhất định không để họ làm chuyện như thế này nữa, em sẽ bảo họ đến xin lỗi mẹ anh.”

“Mẹ anh không chấp nhận lời xin lỗi đâu, chuyện này thật sự không thể xảy ra lần nữa, nếu không...” Thượng Tu Văn ngừng lại nhưng cô hiểu ý tứ trong cụm từ “nếu không” ấy.

Về nhà, cô cãi nhau với người nhà một trận kịch liệt, sau khi nói những lời làm tổn thương nhau như thế, cha cô có kiềm chế được một thời gian, nhưng rồi lại ngira quen đường cũ. Giữa cô và Thượng Tu Văn cũng bắt đầu nổi ra tranh cãi, ban đầu còn nhõng nhẽo, giận hờn về sau cô khóc lóc nín kén, khoảng cách giữa họ ngày càng lớn. Thượng Tu Văn thậm chí còn đích thân đi gặp cả anh cô nói chuyện rất lâu nhưng hiệu quả thu được lại hoàn toàn trái ngược.

Cha và anh cô làm mặt rầu rĩ nói với cô: “Nó đã nói đến nước đó thì xem ra hai đứa không thể lâu dài hơn được rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian, nếu không sau này đừng nói là kiếm tiền, công ty còn tồn tại được nữa hay không cũng là vấn đề lớn.”

Cô đau xót đến không biết phải nói gì, hất mạnh tay, chén đĩa trên bàn rơi xuống đất loảng xoảng, sau đó chạy lại ôm lấy mẹ khóc nức nở, mẹ cô an ủi cô: “Nếu con kết hôn với nó thì tốt rồi. Haizzz, không biết con có cái phúc phận ấy không. Dù nói thế nào, con cũng phải giữ chặt lấy nó.”

Cô nghĩ, đây có thể xem là một lời an ủi sao?

Đây là mối tình đầu của cô, thứ cô bỏ ra không chỉ là tình yêu, điều kiện tốt của Thượng Tu Văn chính là thứ mà gia đình cô quan tâm nhưng thứ cô quan tâm lại chính là con người anh, cô muốn giữ chặt anh, không chỉ vì bản thân mà cô biết cô sẽ không thể tìm được người nào khác khiến cô yêu hoặc yêu cô như thế nữa.

Cha của Thượng Tu Văn khi biết anh trai cô lấy danh nghĩa của công ty mình đi bàn chuyện làm ăn với người khác, lập tức cắt đứt tất cả mọi mối quan hệ hợp tác giữa hai bên, công ty chỉ tồn tại dựa vào nhà họ Thượng đó rơi vào khó khăn còn Thượng Tu Văn cũng chính thức nói chia tay với cô.

Mặt anh đầy vẻ mệt mỏi: “Tình Nghi, anh mệt rồi, anh không muốn tình cảm của chúng ta trở thành công cụ cho người nhà em lợi dụng, nếu chỉ cần một mình anh trả giá, anh còn có thể nhẫn nhịn, nhưng đã liên lụy đến gia đình anh, anh không thể tiếp tục được nữa.”

Khóc lóc, uy hiếp – cô đã dùng rất nhiều lần rồi, lần này chiều cô dùng điên cuồng hơn rất nhiều. Cô uống thuốc ngủ, sau đó nhắn tin cho Thượng Tu Văn. Cô không phải đơn thuần chỉ là hù dọa, mà uống với liều lượng đủ để gây nguy hiểm đến tính mạng. Cô thật sự tuyệt vọng, nếu Thượng Tu Văn không quan tâm đến cô nữa, cô đã chuẩn bị cho cái chết.

Khi cô tỉnh lại trong bệnh viện, mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy là Ngô Lệ Quân, đó là lần duy nhất Ngô Lệ Quân nhìn cô, ánh mắt sắc sảo như thể nhìn thấu tâm can cô, khiến cô bất giác cảm thấy không thể ẩn mình đi đâu được.

“Thủ đoạn này thật quá bỉ ổi.” Giọng Ngô Lệ Quân không lớn như vô cùng rõ ràng.

Thượng Tu Văn đứng đối diện kêu lên: “Mẹ...”

Ngô Lệ Quân lạnh lùng nhìn con trai: “Dây dưa không dứt được với một đứa con gái như thế này, mẹ xấu hổ thay con.” Nói xong bà quay người đi thẳng.

Thượng Tu Văn ở lại theo ý muốn của cô, anh rất mực lo lắng cho cô, nhưng sự lo lắng này ít nhiều không còn thân mật như lúc trước. Cô càng điên loạn nín kéo anh lại càng sợ anh sẽ nói lời chia tay một lần nữa. Lời dạy không đúng lúc của mẹ cô cứ lớn vồn trong đầu khiến lòng cô rối bời, cô âm thầm ngừng uống thuốc ngủ thai.

Thế nhưng lúc cô mang thai thì cũng là lúc cha và anh cô rơi vào vòng lao lý.

Cô sốt ruột đi tìm Thượng Tu Văn, Thượng Tu Văn còn có vẻ đau khổ tiêu tụy hơn, thậm chí chưa kịp nghe cô nói hết đã vội vã ra sân bay, nói là phải đi giải quyết tranh chấp trong chuyện làm ăn, chỉ bảo cô về nhà nghỉ ngơi, đừng chạy lung tung, có thời gian sẽ liên lạc sau.

Nhưng cô không thể yên tâm ở nhà chờ đợi. Mẹ cô cả ngày khóc lóc, lúc thì nghĩ quẩn, lúc thì giục cô đi tìm cha mẹ Thượng Tu Văn nhờ giúp đỡ: “Một người là cha con, một người là anh con, con có hận họ thế nào cũng không thể nhìn họ ngồi tù chứ.”

Cô quả thật không thể không quan tâm đến cha và anh, đành cắn răng đến nhà Thượng Tu Văn, chỉ giúp việc từ chối mở cửa, cô đành ra chiêu bài cuối cùng: “Chỉ đi nói với chú Thượng, tôi đã mang thai con của Tu Văn. Nếu không cho tôi vào, tôi sẽ đứng ở đây không đi đâu hết.”

Chỉ giúp việc kinh ngạc, vội vàng chạy vào rồi vội vàng đi ra, cuối cùng mở cửa cho cô vào. Ngoài dự đoán của cô, cha Thượng Tu Văn không có ở nhà, trong nhà chỉ có Ngô Lệ Quân và vợ chồng Ngô Xương Trí.

Thần thái Ngô Lệ Quân vô cùng mệt mỏi, căn bản là chẳng muốn nói chuyện với cô. Ngô Xương Trí hỏi cô: “Tu Văn biết cô có thai không? Tôi không tin nó lại không biết suy nghĩ như vậy, bây giờ lại còn lòi ra một đứa con nữa, trừ phi nó muốn làm cha mẹ nó tức chết.”

Cô đáp ứng: “Anh ấy không biết, cháu... chưa nói với anh ấy.”

Ngô Xương Trí dăm chiêu nhìn cô, ánh mắt ông sắc bén hết như em gái mình, Hạ Tĩnh Nghi bỗng cảm thấy giống hệt như lần trong bệnh viện, tâm kế của mình bị người ra nhìn thấu, sự phán xét không thành lời này khiến mặt cô lúc đỏ gay lúc trắng bệch, chỉ có thể vội vàng cụp mắt xuống. Ngô Xương Trí nói rất rành rọt: “Cô Hạ, nếu cô thật sự có thai thì phải bỏ cái thai này đi ngay.”

Cô nghe như sét đánh ngang tai: “Trừ phi Thượng Tu Văn nói lời này với cháu.”

“Mẹ Tu Văn bị cha và anh cô làm cho liên lụy, đang phải chịu sự điều tra của tổ chức; cha nó bị tạm giữ điều tra cả nửa tháng nay, hôm trước mới được thả về nhà, tiếp đến có khả năng bị khởi tố; Tu Văn đang chạy ngược chạy xuôi tìm cách giảm tối đa thiệt hại của công ty. Trong tình thế hiện nay, cô cho rằng hai người còn có thể ở bên nhau sao?”

Cô tuyệt vọng nghĩ, đại họa lớn hơn rất nhiều lần so với cô tưởng tượng, cô làm sao còn có thể lên tiếng cầu cứu gia đình họ Thượng ra tay giúp đỡ, nhưng cô không thể không nói: “Cháu hôm nay đến là để cầu xin mọi người hãy cứu cha và anh cháu.”

“Đừng yêu cầu không thực tế như thế, cô Hạ ạ, đây là chuyện không thể.”

“Cháu dù gì cũng đang mang thai con của Tu Văn, hãy vì đứa bé...”

Ngô Lệ Quân rõ ràng nổi trận lôi đình, đứng phắt dậy lạnh lùng nói: “Cô đến một chút xấu hổ cũng không có, cô Hạ ạ, đừng mong lấy đứa bé ra để ép tôi thừa nhận cô. Cô đi mà nói những lời đó với Thượng Tu Văn, họa này là do nó gây ra, nó phải gánh trách nhiệm. Nó đã là người trưởng thành, không thể để cha mẹ thu dọn tàn cục này cho nó, tôi coi như không có đứa con trai này.”

Thái độ cứng rắn của Ngô Lệ Quân khiến Hạ Tĩnh Nghi không còn chút hy vọng nào. Sau khi gây họa lớn cho nhà họ Thượng, cô chẳng còn dũng khí đi nói với Thượng Tu Văn chuyện ngoài ý muốn mà cô cố ý gây ra cho anh, cô thất thểu về nhà, im lặng trước sự gặng hỏi liên tục của mẹ.

Một ngày sau, Ngô Xương Trí tìm đến nhà, thẳng thừng nói với cô: “Cô Hạ, cô đi bỏ đứa bé đi, tôi sẽ cho cô một món tiền.”

“Cháu không cần tiền, cháu cần...”

“Chẳng có điều kiện nào để ra đâu, cô Hạ, tôi tuổi này rồi mà còn đi nói chuyện này thật là buồn cười, nhưng Tu Văn là cháu trai duy nhất của tôi, tôi không thể giương mắt nhìn cả đời nó bị hủy hoại dưới tay cô.”

Mẹ cô dĩ nhiên đứng ở ngoài nghe trộm, lúc này đẩy cửa bước vào nói: “Tiểu Tĩnh, việc kiện cáo của cha và anh đều rất cần tiền.”

Hạ Tĩnh Nghi không còn lựa chọn nào khác, cô được vợ Ngô Xương Trí đưa đến bệnh viện phá cái thai còn chưa đến hai tháng, nhanh gọn đến mức làm cô kinh ngạc, cô thậm chí không cảm thấy đau.

Nhưng nhìn ngoài phòng phẫu thuật, vợ Ngô Xương Trí gọi điện cho Ngô Lê Quân thông báo tin tức, ngữ điệu vô cùng lạnh lùng, cô nổi giận đùng đùng, cũng lấy điện thoại ra gọi cho Thượng Tu Văn, hằn học nói: “Anh hải lòng rồi chứ, em mới vừa bỏ đứa con của anh đấy, là mẹ anh, cậu anh cùng ép em.”

Thượng Tu Văn lúc đó vừa về đến nhà, anh vô cùng kinh ngạc, lập tức đến bệnh viện, sự giận dữ vô hình của cô tiêu tan, chỉ còn lại tủi thân, gục đầu vào vai anh khóc nức nở. Vợ Ngô Xương Trí ngán ngẩm nói: “Nhất quyết đòi thêm 200 ngàn nữa mới chịu bỏ, bây giờ còn giả vờ oan ức, nói người khác ép cô, thật là nực cười.”

“Chuyện này đáng lẽ phải do cháu giải quyết, sao mọi người có thể...”

“Tu Văn, cháu đừng nghĩ rằng mẹ và cậu cháu muốn tạo cái nghiệp này. Mẹ cháu và cha cháu đã vì chuyện này mà cãi nhau to. Bây giờ là lúc nào rồi cháu không hiểu sao? Con đường chính trị của mẹ cháu đang đứng trên bờ vực thẳm rồi, cha cháu...”

“Thôi đi mẹ, xin lỗi, cháu đều biết rồi, mẹ về trước đi ạ.”

Thượng Tu Văn đưa cô về nhà, để cô lên giường nghỉ ngơi, anh ngồi chờ đợi trên giường, cô lên nhìn gương mặt xanh xao gầy mòn không chút cảm xúc của anh, trong lòng dấy lên bao ý nghĩ.

“Tĩnh Nghi, anh phải về rồi, cha anh vừa được thả về, anh hôm nay mới đi công tác về còn chưa kịp gặp ông ấy.”

Cô giữ chặt anh không buông, nước mắt không ngừng rơi. Thật ra cô hiểu, họ đã không còn có thể cứu vãn được nữa, nhưng cô cảm tính nghĩ rằng có thể giữ được chút nào hay chút đó.

Thế nhưng việc làm cảm tính này của cô đã tạo nên một sai lầm lớn, đêm đó bệnh tim của cha Thượng Tu Văn tái phát, lúc Thượng Tu Văn về đến nhà thì cha anh đã qua đời.

Ảnh hưởng của vụ án kinh tế này càng lúc càng lớn, người liên đới càng lúc càng nhiều, người trong cuộc mỗi người nói một kiểu. Cha Hạ Tĩnh Nghi khó khăn lắm mới được cho tại ngoại vì bệnh tật thì bất ngờ xảy ra tai nạn giao thông đáng ngờ, bị thương nặng rơi vào trạng thái thực vật, không tỉnh lại được nữa. Cô và mẹ ngày đêm túc trực trong bệnh viện, giường mắt nhìn tiền cứ ào ào đổ ra như nước, sức lực cạn kiệt, tinh thần suy sụp, cô thật sự không chịu nổi nữa, lại gọi điện cho Thượng Tu Văn, khóc lóc kể lể thảm cảnh nhà cô, thế nhưng Thượng Tu Văn từ chối gặp mặt cô.

Ngày hôm sau, Thượng Thiếu Côn từ nước ngoài về chịu tang tìm đến bệnh viện, đưa một phong bì lớn cho cô: “Việc Tu Văn có thể làm cho cô chỉ đến mức này thôi, mong cô cũng ít nhiều nghĩ cho cậu ấy, đừng tìm cậu ấy nữa.”

Cha mẹ Thượng Thiếu Côn khi còn tại thế là láng giềng với nhà cô, anh luôn coi cô như em gái, cô và Thượng Tu Văn quen nhau cũng là do anh giới thiệu. Thế nhưng Thượng Thiếu Côn đang đứng trước mặt cô đây, mặt không chút cảm xúc, đưa mắt nhìn cha cô trên giường bệnh rồi nhìn chiếc phong bì lớn đựng tiền Hạ Tĩnh Nghi đang ôm chặt trong tay, ánh mắt chứa một nỗi oán hận lạnh lùng.

“Anh Thiếu Côn, Tu Văn bây giờ thế nào rồi?” Cô chỉ có thể hỏi anh.

“Cậu ấy đang kết thúc mọi hoạt động kinh doanh của công ty, thiệt hại vô cùng nặng nề.” Thượng Thiếu Côn nói ngắn gọn, “Tôi rất hối hận vì đã giới thiệu hai người với nhau, thím tôi là người rất khắc nghiệt nhưng bà ấy không nhìn sai chút nào về cô và gia đình cô.”

Giữ chặt chiếc phong bì dày cộm trong tay, nhìn Thượng Thiếu Côn quay người bỏ đi, chân cô mềm nhũn, ngồi bệt trên giường bệnh.

Mấy tháng sau, cha cô mất ở bệnh viện, anh cô ngồi tù, cô bất chấp lời khấn cầu khóc than của mẹ, đưa tiền để bà lo liệu cuộc sống, không đợi đến lúc tốt nghiệp đã một mình bỏ đi nơi khác.

Hạ Tĩnh Nghi gục đầu vào vô lăng.

Cô trước nay đều luôn hồi tưởng lại quãng thời gian vui vẻ của cô và Thượng Tu Văn, lần đầu tiên anh gặp cô, anh lái xe đưa cô đi dạo phố, lần đầu tiên anh hôn cô, anh đưa cô đi Hồng Kông mua sắm, dạy cô ăn món Tây, cùng cô ra nước ngoài nghỉ dưỡng... Tuổi thanh xuân của cô vì có anh mà trở nên phong phú, hồi ức của cô cũng vì mối tình này mà mãi mãi mang sắc hồng.

Cô luôn để ký ức của mình cố định ở đây, cự tuyệt nghĩ đến biến cố to lớn về sau.

Thế nhưng hôm nay, Ngô Lê Quân đột nhiên xuất hiện, phá vỡ niềm hạnh phúc mà cô tự lừa dối mình bao lâu nay. Quá khứ đau thương đó lướt qua đầu cô, nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống tấm da bọc vô lăng đỏ chói.

Không biết cứ ngồi như thế bao lâu, Hạ Tĩnh Nghi mới kéo tấm chăn ánh sáng mặt trời xuống, nhìn mình trong gương. Trong chiếc gương hẹp là đôi mắt sưng mọng, không còn long lanh mê hoặc lòng người như lúc trước nữa.

Cô nhìn như thế rất lâu, trước mắt hình như hiện lên một đôi mắt khác, trong veo, yên ả như nước mùa thu, nhìn cô qua kính xe phía trước, không chút né tránh, vội vàng – phải mang tâm thái ung dung tự tại thế nào thì mới có thể khiến một người phụ nữ có ánh mắt như thế.

Cô luôn cho rằng, cô mới là người tự tin hơn, bình tĩnh hơn mới đúng, nhưng bây giờ cô không thể không hoài nghi sâu sắc về điều này.

Nhìn đồng hồ, cô kinh ngạc. Cô được ông chủ Trần Hoa gọi đến, lúc này không những đã trễ mà còn mang bộ mặt thế này, cô đành lấy son phấn trong giỏ ra trang điểm lại, đến lúc thấy ổn hơn, mới xuống xe bước vào thang máy.

Đến tầng Trần Hoa ở, cô đụng phải Thượng Tu Văn và Vương Phong từ phòng Trần Hoa bước ra, cô ngạc nhiên nhìn hai người, vội vàng suy đoán xem cuộc gặp giữa họ với Trần Hoa mà mình không hề hay biết này có ý nghĩa gì.

Thượng Tu Văn lạnh nhạt gật đầu chào cô rồi đi lướt qua cô, cô gọi anh lại: “Tu Văn, đợi một chút, em có lời muốn nói với anh.”

Wang Feng vỗ vai Thượng Tu Văn: “Tôi đi trước.”

Thượng Tu Văn đứng lại: “Mời vào.”

Năm ngoái khi lần đầu tiên gặp lại nhau, Thượng Tu Văn vẫn giữ thái độ khách sáo với cô, không có sự vui mừng được gặp lại, cũng không có nỗi oán hận đáng sợ, cô ít nhiều dậy lên chút cuồng niệm, âm thầm suy tính, có lẽ anh có kỷ ức khác đối với cô. Thế nhưng bây giờ họ đứng chỉ cách nhau một bước chân, ánh đèn dịu dịu chiếu xuống, cô có thể nhìn thấy rất rõ thái độ của anh lạnh nhạt như đang bàn việc công, lòng cô buốt giá, nhưng lại cười: “Không phải đứng ở hành lang nói chuyện đấy chứ, vào quầy rượu bên đó đi.”

Hạ Tĩnh Nghi gọi một cốc Whisky có đá, Thượng Tu Văn lắc đầu ra hiệu không uống gì với nhân viên phục vụ.

“Anh đến là muốn thuyết phục chủ tịch Trần từ bỏ kế hoạch mua lại Húc Thăng đúng chứ?”

“Chúng tôi đang tiến hành trao đổi.”

“Dự án này do em phụ trách, thật ra anh trao đổi với em có hiệu quả hơn.”

Thượng Tu Văn thẳng thắn: “Em luôn để tình cảm cá nhân vào trong công việc, anh nghĩ chúng ta chẳng có gì để trao đổi cả.”

Hạ Tĩnh Nghi nghiêng chặt răng: “Anh có lý do gì nghi ngờ em như vậy?”

“Anh nghiên cứu phương hướng đầu tư của Tỷ Tân trong mấy năm gần đây, quả thật là rất rộng lớn, nhưng chủ yếu vẫn là tập trung ở lĩnh vực nhà đất và các lĩnh vực liên quan khác, còn tham gia vào ngành chế tạo sắt thép, luyện kim và khoáng sản ở thành phố J có lẽ là một thử nghiệm hoàn toàn mới, em có lẽ không thể phủ nhận kế hoạch đầu tư này không phải là do em đề nghị chứ.”

Hạ Tĩnh Nghi lạnh lùng nói: “Tất cả các kế hoạch đầu tư của tập đoàn đều phải qua thẩm định, sát hạch rất nghiêm túc, không thể là hành vi cá nhân.”

“Đây là một ngành có tiềm năng, đáng để đầu tư, nhưng chọn một doanh nghiệp mà quyền cổ phần được tập trung cao độ, lại không dễ mua lại như Húc Thăng để ra tay, anh cho rằng ít nhiều cũng mang hứng thú, ân oán của cá nhân em trong đó.”

Hạ Tĩnh Nghi vịn tay vào bàn, gần như đứng lên, giọng nói khàn đục: “Anh nói với chủ tịch Trần suy nghĩ này rồi chứ? Sao anh có thể làm như vậy?”

“Anh không tùy tiện đánh giá nhân viên trước mặt ông chủ của họ.” Thượng Tu Văn nhìn đồng hồ, có vẻ đã mất kiên nhẫn, “Chuyện này cũng không cần phải đợi anh nói, tự thân chủ tịch Trần cũng đoán ra.”

Cô bỗng nhiên thất thần, ánh mắt nhìn vào chiếc đồng hồ anh đang đeo trên tay, đó chỉ là chiếc đồng hồ bình thường có giá khoảng 2000 tệ, cô không khỏi cảm thán trong lòng, từng chút một của người đàn ông này đã thay đổi đến mức cô hoàn toàn xa lạ rồi, mỗi lần ý nghĩ này lướt qua đầu cô, cô đều thấy hoảng hốt, chỉ có thể tự ép mình trấn tĩnh trở lại.

“Anh phân tích có vẻ rất khách quan đấy nhỉ, vậy thì xin anh tự hỏi mình một chút, anh từ chối kế hoạch mua cổ phần của Tỷ Tân có phải cũng mang tình cảm cá nhân không? Anh cần bản chẳng có hứng thú với Húc Thăng, nếu không sẽ không ẩn thân nhiều năm như vậy, để mặc cậu anh kinh doanh. Bây giờ anh không thể chấp nhận chỉ là vì em đại diện cho Tỷ Tân trong việc sáp nhập công ty nhà anh. Thật ra em không hề có ý đối chọi với anh, chúng ta ngồi xuống bàn bạc vui vẻ biết đâu lại có thể thay đổi cục diện đôi bên cùng có lợi, đâu cần phải làm đến mức hai bên cùng chịu thiệt.”

“Cô Hạ, chẳng lẽ thái độ của tôi như vậy chưa đủ rõ ràng hay sao? Cậu tôi không thể hợp tác với Tỷ Tân, tôi cũng không thể hợp tác với cô.”

Giọng Thượng Tu Văn ôn tồn, nhưng Hạ Tĩnh Nghi lại nghe thấy sự quyết liệt, dứt khoát trong đó, cô cố kìm nén lòng mình, lạnh lùng nói: “Cho dù nói thế nào, Húc Thăng bị thu mua chỉ là vấn đề thời gian. Anh đừng cho rằng, Vạn Phong bắt đầu đặt hàng Húc Thăng thì có nghĩa là Húc Thăng đã thoát khỏi phiền phức, chỉ tịch Tân đã nói trước mặt tôi rằng, đó chỉ là hợp đồng do giám đốc mua hàng không biết tình hình kỹ, số lượng có hạn, cần bản

chẳng ảnh hưởng gì đến đại cục.”

“Cô đi truy hỏi chủ tịch Tần, việc này thật không thông minh chút nào, ông ta đã rất nể chủ tịch Trần rồi đấy. Nhưng chúng ta không cần thiết phải thảo luận chuyện này, cô Hạ ạ.”

Anh định đứng dậy thì Hạ Tĩnh Nghi bỗng giữ chặt tay anh: “Có phải vợ anh nói với anh rằng tôi và chủ tịch Trần có mối quan hệ bí mật không dám cho người khác biết không? Tôi biết ngay mẹ cô ta lấy Tần Vạn Phong, chắc chắn đã đi nghe ngóng quá khứ của tôi. Thật ra tôi...”

Thượng Tu Văn rút tay lại, bình thản nói: “Vợ tôi không có nhã hứng đi nói chuyện thị phi của người khác đâu. Không, cô ấy không hề nói với tôi bất kỳ chuyện gì liên quan đến cô.”

Hạ Tĩnh Nghi cười gằn: “Trước mặt tôi, anh không cần phải cố ý bảo vệ cô ta như vậy.”

“Em lại dựa vào tưởng tượng của mình để suy đoán hành vi của người khác sao, nó chẳng có ý nghĩa gì cả.” Thượng Tu Văn nghiêm mặt nói: “Cô ấy là vợ anh, anh chẳng cần phải làm ra vẻ cố ý bảo vệ cô ấy.”

“Nhưng anh cũng đừng hiểu lầm em, Tu Văn, năm đó sau khi khỏi thành phố W, em đã sống vô cùng khổ cực...”

“Không, đừng nhớ lại chuyện cũ với anh, em cũng không cần trả lại anh cái gì, mọi người đều phải chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình. Không còn việc gì nữa, anh đi trước đây.”

Thượng Tu Văn đứng dậy đi khỏi, Hạ Tĩnh Nghi dõi mắt nhìn theo dáng người thẳng tắp đang dần mất hút khỏi tầm mắt, cô chỉ cảm thấy lòng đau đốn đến tê dại,

Cô uống cạn ly whisky, đến phòng Trần Hoa đang ở, gõ nhẹ cửa. Trần Hòa cầm ly rượu ra mở cửa cho cô, miệng hơi nở nụ cười: “Mời ngồi, Tĩnh Nghi, em đến hơi muộn đấy nhỉ.”

“Xin lỗi chủ tịch.” Cô đành cúi đầu xin lỗi.

“Tôi, Vương Phong và Thượng Tu Văn vừa nói chuyện xong, em hãy đánh giá lại lần nữa kế hoạch thu mua Húc Thăng, rồi nộp báo cáo chi tiết cho tôi.”

“Thưa chủ tịch, xin hãy nghe em nói. Hôm qua em có gặp lãnh đạo chủ chốt của xưởng luyện thép ở thành phố J, họ rất hài lòng với điều kiện em đưa ra, đồng ý mở đại hội công nhân viên, tin rằng cán cân sáp nhập xưởng luyện thép rất nhanh thôi sẽ nghiêng về Tỷ Tân. Chúng ta đã kiểm soát việc cung ứng quặng sắt, chỉ cần có được xưởng luyện thép, Húc Thăng có đầy mạnh tiêu thụ thế nào cũng phí công vô ích, Ủy ban Kinh tế thành phố cũng sẽ gục họ ngồi lại bàn bạc điều kiện thu mua của chúng ta.”

“Nếu tôi nhớ không lầm, hai tháng trước, em nói với tôi việc sáp nhập xưởng luyện thép và mua lại Húc Thăng không có vấn đề gì. Cứ kéo dài thế này, vốn bỏ ra càng lúc càng cao, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch đầu tư phát triển toàn bộ khu vực miền Trung.”

“Em bảo đảm trong thời gian ngắn nhất sẽ giải quyết xong việc này.”

Trần Hoa nhấp một ngụm rượu rồi đặt ly xuống, “Vậy thì tốt. Chúng ta lại bàn về các dự án đầu tư ở đây, trong cuộc họp sáng nay, tôi rất tiếc nuôi khi nhìn thấy Tín Hòa chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong kế hoạch này, nhưng tay CEO dưới trướng ông Thẩm lại có hiểu biết vượt xa em về toàn bộ dự án này.”

Hạ Tĩnh Nghi thấy lòng trĩu xuống. Cuộc họp buổi sáng là bàn về việc khởi động dự án đầu tư lớn nhất của Tỷ Tân ở đây, chủ tịch hội đồng quản trị Tín Hòa, Thẩm Gia Hưng, và CEO Nhiếp Khiêm cũng tham dự cuộc họp, lẽ ra họ chỉ được ngồi ở ghế sau mà thôi nhưng Hạ Tĩnh Nghi tới hôm trước mới ở thành phố J chạy về, tinh thần vẫn còn uể oải. Báo cáo xong, Trần Hòa có hỏi mấy vấn đề, cô đều không thể đưa ra câu trả lời khiến ông ta hài lòng. Nhiếp Khiêm vừa lên tiếng đã khiến mọi người trở mặt kinh ngạc, thái độ từ tốn, điềm đạm, đối đáp trôi chảy, sự hiểu biết về toàn bộ dự án của anh rõ ràng không chỉ giới hạn ở một phần nhỏ mà Tín Hòa đảm trách, cuộc họp sau đó đã biến thành buổi hỏi đáp, trao đổi giữa anh và Trần Hòa.

“Xin lỗi.” Trước mặt ông chủ, Hạ Tĩnh Nghi không thể giải thích nguyên nhân, huống hồ cô lấy cái gì ra để giải thích đây, cô thật sự đang gấp rút hoàn thành việc sáp nhập Húc Thăng, những dự án khác cô đều xem nhẹ, còn Trần Hoa trước nay không phải là người có thể để cho người khác làm qua loa đại khái.

Quả nhiên Trần Hoa lạnh nhạt nói: “Đây là lần đầu tiên em phụ trách việc đầu tư của toàn bộ khu vực này, tôi đồng ý với kế hoạch đầu tư em vạch ra, không có nghĩa là tôi đã thừa nhận năng lực điều hành của em. Hy vọng em có thể nhanh chóng nộp bản báo cáo, hội đồng quản trị sẽ đánh giá hiệu quả công việc của em.”

Hạ Tĩnh Nghi trong thoáng chốc cảm thấy mệt mỏi vô cùng, sau khi được giao phụ trách kế hoạch đầu tư ở khu vực miền Trung, cô đã vượt quá xa quyền hạn cũng như trách nhiệm của mình trong công việc, lại thêm sự xáo động tâm lý kể từ khi gặp lại Thượng Tu Văn đã ảnh hưởng rất lớn đến sự phán đoán và hiệu quả công việc của cô. Cô không thể gồng mình hơn được nữa, ngã lưng tựa người vào sofa.

Trần Hoa nhìn cô, đứng dậy lấy thêm ly rót rượu đưa đến trước mặt cô: “Nếu mệt rồi, em có thể xin nghỉ phép một thời gian.”

Cô gượng cười: “Thưa chủ tịch, có phải không cần em nộp báo cáo không, anh đã đánh giá năng lực của em rồi ạ.”

“Em luôn rất cố gắng. Nhưng, tôi nghĩ rằng em thật sự cần một sự điều chỉnh.”

“Nói như vậy, em đã không còn lựa chọn nào khác.”

“Nếu có thể lấy được xưởng luyện thép theo kế hoạch đã định thì em vẫn còn cơ hội.”

Hạ Tĩnh Nghi gật đầu: “Được.”

“Em gắng sức đến mức độ này, tôi thừa nhận, thật sự đã vượt ra ngoài dự liệu của tôi rồi.”

Hạ Tĩnh Nghi cười méo xệch: “Nhưng như vậy cũng chẳng thể rũ bỏ được cái tên bình hoa di động.”

“Khi em đạt đến một địa vị nhất định thì người ta sẽ thôi không bàn tán như thế nữa. Tĩnh Nghi, em đã từng thấy phóng viên nào đến hỏi chuyện cũ của tôi chưa?”

Hạ Tĩnh Nghi lắc đầu: “Chẳng có ai có gan đó cả.”

“Không,” Trần Hoa cũng lắc đầu, “Thật ra là vì tôi đủ bình thân để có thể đối diện với mọi sự chất vấn. Từng là tình nhân của tôi chẳng có gì là xấu, nếu em bận lòng thì cũng đừng trách người khác để bụng.”

“Em là người phụ nữ duy nhất không muốn là tình nhân của anh, tình nguyện trở thành cấp dưới của anh đúng không?” Không khí dường như bỗng nặng nề đi nhiều, Hạ Tĩnh Nghi bỗng dừng hỏi.

Trần Hoa gật đầu: “Lẽ ra tôi không muốn cộng tác với người từng lên giường với mình, em có thể xem là ngoại lệ. Tôi cho em cơ hội, nhưng đến mức như ngày hôm nay thì phải dựa vào năng lực của bản thân em rồi.”

Cách đánh giá với ngữ khí ôn hòa như thế khiến Hạ Tĩnh Nghi rối như tơ vò, cổ họng như nghẹn lại: “Nếu em nói em mệt rồi, tự nguyện...”

Trần Hoa cười lớn: “Không, Tĩnh Nghi, em nghĩ rằng tôi cùng một lúc có thể cho em nhiều sự lựa chọn, nhiều con đường, nhiều con hội là em vẫn chưa hiểu gì về tôi đây. Sáu năm trước lúc gặp em, em là một cô gái nhiều đắn đo, nhưng lại giống như một con nhím xù lông, toàn thân đều là gai nhọn, luôn đề phòng mọi thứ, rất thú vị. Bây giờ em đã trở thành một phụ nữ thành công, hết lòng vì công việc nhưng tôi hình như đã nói từ lâu, tôi không có hứng thú với chuyện có quan hệ riêng tư với cấp dưới.”

Mặt Hạ Tĩnh Nghi bỗng nóng rực như có ngọn lửa thiêu đốt, hiểu ra mình mới vừa nói một câu ngu ngốc không thể cứu vãn được.

Người đàn ông đang ở trước mặt là người mà cô không dám nói có thể nắm bắt được, một năm cô và ông ta ở bên nhau đó, cô tràn trề thất vọng, còn ông ta an ủi cô bằng cách đưa thẻ tín dụng cho cô, động viên cô tiêu xài; cô nói muốn đi học, ông ta giúp cô tìm trường tốt, cô thích một chiếc xe, ông ấy không chớp mắt mua ngay cho cô.

Tất cả mọi người đều cho rằng ông chiều chuộng cô như vậy là có mục đích, có cầu tất phải có cung. Chỉ có cô hiểu, tình yêu mà cô từng trải nghiệm không phải như thế này, ông ta bỏ ra chỉ là tiền, không có tâm lòng. Ông ta chẳng hề có ý nghiêm túc với cô, còn cô lại không thể hiểu nổi tâm địa của người đàn ông này, càng không thể nói là có thể dặt mồi ông ta.

Cảm giác không an toàn trong cô ngày càng lớn dần, một nửa muốn thăm dò, một nửa muốn tìm một công việc để có thể độc lập, không muốn giảm phải vết xe đổ nữa, cô đề nghị ông ta cho cô làm việc ở công ty ông ta.

Ông nghiêm mặt nói: “Em hãy suy nghĩ cho kỹ, làm nhân viên của tôi có nghĩa là không còn làm tình nhân của tôi nữa, tôi chưa bao giờ ngủ với nhân viên công ty.”

Cô nghiêng răng chấp nhận. Ông ta quả nhiên dọn ra khỏi căn hộ mà ông ta mua cho cô ngay ngày hôm đó, hôm sau báo thư ký khóa thẻ tín dụng của cô, sắp xếp cho cô đến làm ở bộ phận đầu tư của công ty, sau đó dù gặp cô ở bất cứ nơi đâu, cũng không chút gì tỏ ra có mờ ám, đối đãi không có gì khác với nhân viên bình thường.

Bây giờ cô khó khăn lắm mới vượt qua được giai đoạn bị mọi người hoài nghi về năng lực, nhìn cô bằng nửa con mắt. Ở công ty cô không ngừng thăng chức, tuy vẫn còn một số người lờ ra tiếng vào sau lưng cô, thì thoảng còn lời chuyện cũ của cô ra để rỉ tai nhau nhưng không ai dám công khai chống đối cô.

Cô phải ngậm đắng nuốt cay rất nhiều mới có được thành công ngày hôm nay, hơn nữa lúc cô rạn vỡ nhất cũng không hề thấy ông ta có chút gì gọi là muốn níu kéo, còn rất vui vẻ buông tay để cô đi. Ông ta chẳng qua chỉ là cảm thấy cô thú vị mà thôi, cô sao dám kỳ vọng ông ta bây giờ vẫn còn tình cảm với mình.

Cô chỉ có thể nghĩ câu nói lúc này là do ma đưa lối quỷ dẫn đường, hoặc là do sự lạnh lùng của Thượng Tu Văn kích động khiến cô mất cả lý trí.

Cô cũng cười khan theo, cầm ly rượu lên uống cạn: “Xin lỗi chủ tịch, sau khi sáp nhập Húc Thăng, tôi thật sự muốn xin nghỉ phép một thời gian.”

Hạ Tĩnh Nghi đặt ly rượu xuống rồi cáo từ, cô vào thang máy đi thẳng xuống hầm đậu xe, yên vị trong chiếc Maserati đỏ, gục đầu vào vô lăng, cô tự nói với mình: Đúng, mình đã không còn lựa chọn nào khác nữa rồi.

Chương 24: Xin em hãy tin anh

Chuông điện thoại báo thức reo inh ỏi ở đầu giường. Cam Lộ mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trong vòng tay Thượng Tu Văn, đầu gối lên ngực anh, cầm anh tỉ vào trán cô, hai tay ôm chặt lấy cô.

Cô hoàn toàn không biết họ đã ngủ thành tư thế này từ lúc nào.

Tối hôm qua, Cam Lộ về đến nhà vẫn không yên tâm về Tiền Giai Tây, bèn gọi điện thoại cho cô, chuông đổ rất lâu Tiền Giai Tây mới nghe máy, cười vô cùng phấn khích, giọng lễ nhè: “Không sao, tớ không sao, ha ha, Lộ Lộ, đừng lo. Dzô dzô, chúng ta dzô cái nữa nào.”

Trong điện thoại là một mớ âm thanh hỗn tạp, tiếng la hét, cười nói, tiếng nhạc chát chúa hòa lẫn với nhau. Cam Lộ dĩ nhiên không tin bạn mình không sao, nhưng nghĩ đến ở nơi nào nhiệt như thế, nỗi đau có lớn thế nào có lẽ cũng có thể dễ sang một bên, huống hồ gì chỉ là một mối tình chưa lấy gì làm sâu sắc.

Cô vào phòng làm việc mở laptop lên, tiếp tục tìm vài tài liệu để hoàn thành luận văn của mình. Một lát sau, thấy thời gian cũng không còn sớm, theo thói quen thường ngày, cô thay đồ thể dục ra ban công nhảy dây. Một thời gian dài không vận động, cô nhảy một hồi đã thở không ra hơi, mồ hôi nhễ nhại. Cô đi tắm rồi lên giường như thường lệ, cầm lấy một quyển tiểu thuyết, nhưng lòng vẫn chưa yên, cô không xem vào lấy một chữ.

Nghĩ đến việc cùng nằm với Thượng Tu Văn trên một chiếc giường, cô thật sự không thể làm ra vẻ như không có chuyện gì. Phòng dành cho khách ở dưới lầu, nếu cô lên tiếng báo anh xuống đó ngủ, anh có lẽ cũng sẽ không phản đối. Nhưng đã đồng ý dọn về nhà, lại làm chuyện như thế, vừa kinh động đến mẹ chồng vừa cảm thấy mình quá quắt.

Cô nghĩ không ra cách nào khả dĩ, bèn đặt tiểu thuyết xuống, tắt đèn, ngủ hơi sớm hơn thường ngày một chút. Trằn trọc một hồi, cô chìm vào giấc ngủ. Nửa đêm, cô trở mình thì chạm phải một cánh tay, giật mình tỉnh giấc, lúc này mới nhận ra, Thượng Tu Văn không biết đã về và lên giường từ lúc nào.

Nằm bên cạnh nhau lúc đã ngủ say như thế này cũng tránh được sự ngượng ngùng khi đối diện nhau, cô chỉ có thể nghĩ như thế.

Cô không dám động đây, cơ thể co rúm lại đến mức mỏi nhừ. Hơi thở đều đều và hơi ấm tỏa ra từ cơ thể trong chăn nhắc cô nhớ rằng, có một người đang nằm cạnh cô trên cùng một chiếc giường.

Họ đã nằm cùng nhau như thế mấy trăm đêm rồi, yên lặng cũng có, nồng nhiệt cũng có, phóng túng cũng có, dịu dàng cũng có... nhưng đây là lần đầu tiên cô phải gồng mình nằm yên không nhúc nhích, chỉ sợ một cử động nhỏ của mình sẽ phá vỡ sự cân bằng đang được duy trì một cách thận trọng này. Không biết là bao lâu, cô mới mơ màng thiếp đi.

Bây giờ họ lại ôm nhau thân mật như trước, hoàn toàn không còn cái khoảng cách mà cô cố tình tạo ra khi nửa đêm giật mình tỉnh giấc. Cô không hiểu là do mình vô thức chui vào lòng anh hay anh nhân lúc cô đang say giấc đã ôm lấy cô, cô chỉ có thể nghĩ, cô không thể phản kháng như mình dự định, cũng không thể giữ khoảng cách với anh thêm nữa.

Cô cử động nhẹ nhẹ, thoát ra khỏi một cánh tay anh bám tắt di động, anh tỉnh giấc, ôm cô chặt hơn.

“Em đi chuẩn bị bữa sáng cho mẹ.”

“Hôm qua lúc anh về, mẹ có dặn anh nói với em, sau này ngày nghỉ không cần phải dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho mẹ nữa. Mẹ ghi danh học lớp yoga ở công viên, hai ngày cuối tuần sẽ đến đó học yoga. Em ngủ rồi nên anh không kịp nói cho em biết.” Anh thì thầm.

Cô “ồ” lên một tiếng, cảm thấy thư thái. Nhưng tỉnh rồi vẫn bị anh ôm chặt thế này cô không khỏi có cảm giác kỳ lạ: cơ thể hình như có hệ thống ghi nhớ độc lập, chỉ vừa tiếp xúc đã dậy lên cảm giác quen thuộc, cảm nhận được sự ấm áp, nhẹ nhõm, thân mật tỏa ra từ nhau. Nhưng trái tim thì lại không thể theo kịp cơ thể, cảm nhận được ham muốn đang kìm nén trong lòng anh nhưng lại không thể tận hưởng niềm đam mê mà hôn nhân đem lại như trước.

Thượng Tu Văn thay đổi tư thế, vùi mặt vào cổ cô, không nhúc nhích, hình như là lại ngủ thiếp đi. Hơi thở từ mũi anh phả vào da cô nóng bỏng, cô cũng dần mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ màng, cô trở về lúc hai người mới cưới, lúc đó cô vẫn chưa chuyển công tác, vẫn ở căn hộ thuê bên hồ gần trường trung học văn hóa. Ngoài lúc rảnh rỗi thường ngày ra, Thượng Tu Văn mỗi thứ sáu đều đến đó, anh không phải là người thích ngủ nướng, nhưng lại thích nằm lười nhác trên giường với cô vào mỗi sáng thứ bảy.

Đó có lẽ là quãng thời gian tự do nhất, nhẹ nhàng nhất trong cuộc sống hôn nhân của họ. Cô tất nhiên là biết lúc đó mình sống không thực tế cho lắm, không muốn đề cập đến rất nhiều vấn đề thực tế phải đối diện sau khi kết hôn, nhưng Thượng Tu Văn và cô đều thấy vui với cuộc sống như thế.

Cô lúc đó thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng để cùng một người đàn ông đối mặt với tất cả các vấn đề trong cuộc sống chưa? Cô tự hỏi mình. Dĩ nhiên, cô chưa. Cô chỉ biết, mình đã chọn một người đàn ông có khả năng xử lý trong mọi tình huống, lần đầu tiên cô thoát khỏi trạng thái suốt ngày phải lo lắng cho người khác.

Cô không thể không nói với mình, để cuộc hôn nhân này nảy sinh vấn đề có lẽ cô cũng có một phần trách nhiệm.

Cô nghiêng đầu, cúi nhìn khuôn mặt hao gầy đang áp vào cổ cô, khoảng cách càng lúc càng gần cô lại càng cảm nhận được chút gì đó lạ lẫm toát ra từ gương mặt thân quen này. Nhìn từ góc độ này, chân mày của anh có vẻ hơi nhướng lên, sống mũi cao, bờ môi mỏng mím chặt, có gì đó khác với vẻ mặt thư thái khi ngủ lúc trước.

Cô biết anh không hề ngủ, chỉ là nhắm mắt mà thôi, cô bỗng lặng lẽ thở dài, anh dường như cảm nhận được tiếng thở dài không thành tiếng đó, đầu hơi ngước lên, môi anh dán chặt vào tai cô thì thầm “Anh yêu em, Lộ Lộ.”

Đây gần như không phải là một lời tỏ tình mà là một lời hứa trịnh trọng, cô không trả lời, chỉ nép sát mình vào lòng anh.

Thượng Tu Văn ăn cơm trưa xong, vội trở lại thành phố J. Những ngày tiếp theo, cuộc sống hoàn toàn khôi phục lại trạng thái bình thường, ít ra là trên bề mặt. Cam Lộ vẫn hằng ngày đi làm, dọn dẹp nhà cửa. Ngô Lệ Quân sau hôm hơi ngà ngà say, vẫn giữ vẻ nghiêm nghị ít nói thường thấy, cả cô và bà đã quen sống chung một nhà như thế rồi.

Thượng Tu Văn mỗi ngày đều gọi điện thoại cho cô, nói dăm ba câu. Dù có bận rộn đến cỡ nào, anh vẫn cố gắng cuối tuần lái xe về nhà. Anh giữ đúng lời hứa với cô, không đòi hỏi cô về thể xác, gần như thỏa mãn với cuộc sống hòa bình này.

Thế nhưng sau khi cơ thể dần dần xích lại gần nhau, muốn để tìm mình vẫn giữ một khoảng cách khách quan gần như là một điều không tưởng. Cam Lộ không chút ngạc nhiên phát hiện ra, lúc anh đụng chạm cô, cô đã không còn tránh né theo bản năng nữa, lúc anh ôm lấy cô, cô thậm chí còn chủ động điều chỉnh tư thế cho phù hợp.

Cam Lộ nghĩ, cứ tiếp tục như thế này, có lẽ cuối cùng rồi họ cũng trở về con đường kéo dài cuộc hôn nhân này, tương lai đã có thể chạm tay vào, nhưng cô lại không thể xác định mình thật sự muốn gì. Cô có chút an ủi nhưng lại có chút hoang mang.

Hôm nay Cam Lộ mang trái cây trường phát đến cho cha, di Vương đang làm cơm dưới bếp, ông Cam áp a áp ứng hỏi Thượng Tu Văn sau này có phải ở thành phố J làm việc một thời gian dài hay không.

“Tuần trước không phải Tu Văn đã nói chuyện với cha cả ngày rồi hay sao?” Cam Lộ đầu đầu khi nói đến vấn đề này, nên đổ hết cho Thượng Tu Văn, “Anh ấy đã nói rõ với cha rồi mà.”

“Nó cũng nói không chắc chắn.”

“Trước mắt anh ấy sẽ ở đó nhiều hơn một chút.”

“Hai con sống mỗi đứa một nơi như vậy không tốt chút nào.”

“Con biết, con biết, chỉ là tạm thời thôi.”

“Lộ Lộ, có một chuyện cha không biết phải nói thế nào mới phải.”

“Chuyện gì ạ,” Cam Lộ cảnh giác theo bản năng, “Cha cứ nói thẳng ra đi, đừng dọa con.”

“Vốn dĩ cha muốn để Tu Văn nói với con, nhưng nó nói cha nói thì tốt hơn.”

Cam Lộ chóng cả mặt với kiểu nói vòng vo của cha mình: “Cha, nói chuyện chính đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải cha lại khó chịu chỗ nào không?”

“Cha... định đăng ký kết hôn với di Vương con.”

Cam Lộ lúc này mới cất được cục đá tảng đang đè trước ngực, dờ khóc dờ cười: “Con cứ tưởng là chuyện gì, chuyện này đáng lẽ phải làm từ lâu rồi, có cần phải vòng vo để Tu Văn nói với con không? Cha đúng là thân thiết với con rể hơn cả con gái đấy.”

Ông Cam hình như cũng thờ phào nhẹ nhõm: “Cha thấy Tu Văn nói có lý, di Vương chăm sóc cha rất tận tình, cha không thể không suy nghĩ cho đi ấy.”

Trong lòng Cam Lộ nghĩ, câu nói này mình không nói 100 lần thì cũng đã đủ 99 lần rồi nhưng cha cứ nhất quyết không nghe, phải đến Thượng Tu Văn nói mới có sức thuyết phục, cô không khỏi than phục anh. Cô không ngờ lời nói của Thượng Tu Văn lại có sức nặng với cha đến vậy, bỗng cảm thấy xúc động, ông Cam thấy cô không nói gì lại sốt ruột: “Lộ Lộ, nếu con không vui, cha chắc chắn không đi đăng ký đâu, cha nói rồi, căn nhà này cho muốn để cho con...”

“Đừng đừng, xin cha đấy, con có nhà để ở rồi. Sức khỏe của cha không tốt lại chẳng có bao nhiêu tiền, tài sản chỉ có căn nhà này thôi. Di Vương chịu lấy cha là phúc của cha đấy, cha đừng bao giờ nói những lời làm đau lòng di ấy nữa nhé.”

“Tu Văn cũng nói như vậy, nó nói chỉ cần con thích, nó sẽ kiếm tiền mua nhà cho con.”

Cam Lộ phì cười trước sự vui mừng có chút ngây ngô trong lời nói của ông Cam, dì Vương bê thức ăn ra có vẻ ngại ngùng, Cam Lộ giữ bà lại, cười khúc khích: “Đúng rồi, cho nên không cần phải lo cho con đâu. Hai người định ngày lành đi đăng ký kết hôn, con sẽ dẫn hai người đi ăn chúc mừng nhé.”

Về đến nhà, Cam Lộ vẫn làm việc nhà như thường ngày, mãi đến khi Ngô Lệ Quân đột ngột hỏi cô: “Hôm nay có chuyện gì vui à?”

Cam Lộ sững người, lúc đó mới nhận ra miệng mình đúng thật là đang cười. Việc trao đổi giữa mẹ chồng và nàng dâu trước nay chỉ dừng lại ở những chuyện nhất thiết phải trao đổi chứ chưa bao giờ đạt đến mức hỏi han tâm trạng nhau như thế. Nhưng căn phòng rộng lớn thế này, chỉ có hai người họ, mẹ chồng tuy tính cách mạnh mẽ, dù vẫn chưa có dấu hiệu tuổi già nhưng cũng có chút gì đó cô đơn. Cô cười: “Cha con định kết hôn với dì Vương, là cái đi chăm sóc cha con lúc ở bệnh viện đấy ạ.”

Ngô Lệ Quân hơi ngạc nhiên, sau đó gật gù: “Về già có bạn như thế rất tốt.”

Nếu là những cặp mẹ chồng nàng dâu khác có lẽ đã có thể nhân cơ hội này trò chuyện một chút về vấn đề riêng tư nhưng Cam Lộ không nghĩ rằng Ngô Lệ Quân cần cô phải an ủi, cũng không định khinh suất.

Nhưng sau một sự khởi động như thế, họ bắt đầu trò chuyện với nhau nhiều hơn, gần như tiếp cận với trạng thái trao đổi thường thấy.

Thượng Tu Văn về nhà lập tức nhận ra điều này, nhưng không đưa ra bất cứ bình luận gì. Anh chỉ dặn cô mua quà cho dì Vương, “Cha chắc chắn không nghĩ đến chuyện này đâu, cho dù là hôn nhân cao tuổi, có hẳn cưới cũng là một sự tôn trọng.”

“Đúng đó, ngày mai em sẽ đi mua. Đúng rồi, sao anh thuyết phục được cha vậy? Chỉ nói dì Vương tốt, tận tình chăm sóc cha sao? Mấy lời đó em đã nói hết rồi mà chẳng có hiệu quả.”

Thượng Tu Văn mỉm cười: “Người cha quan tâm nhất là em, em càng khuyên cha cha càng nghĩ đến cảm nhận của em. Anh nói chắc chắn là khác rồi.”

Cam Lộ không thể không một lần nữa thừa nhận, sự tinh tế của người đàn ông này cô chẳng tài nào theo kịp. Làm được những điều như vậy đối với cô và gia đình cô, ít ra cũng đã đủ chứng tỏ thành ý của anh rồi.

Dường như biết cô đang nghĩ gì, Thượng Tu Văn vuốt tóc cô, cười nói: “Lộ Lộ, anh không phải là cố ý quan tâm đến cha đâu, anh luôn ngưỡng mộ tình cảm giữa em và cha.”

Cô không thể bỏ qua nét buồn trong đáy mắt anh, đồng thời nhớ đến những ký ức đau thương của anh về cha, đó là nỗi đau mà cô không thể an ủi, cô chỉ có thể cầm lấy bàn tay đang vuốt tóc cô, siết chặt.

Một tuần sau, Tiền Giai Tây gọi điện đến, hẹn Cam Lộ cùng đi xem nhà, Cam Lộ hơi ngạc nhiên, dạo này cô cũng đang nghiên cứu các quảng cáo về địa ốc trên báo.

“Cậu không phải là người làm được đồng nào xài đồng đó hay sao mà lại có nhã hứng đầu tư bất động sản thế?”

“Chủ nhà đuổi tớ đi rồi, tuy là đã tìm được chỗ ở mới, nhưng tớ bỗng nhiên có chút khủng hoảng, cảm thấy một căn nhà đáng tin hơn một người đàn ông nhiều.”

“Cậu cũng biết khủng hoảng cơ đấy?” Cam Lộ buồn cười: “Cả thế giới này đều đang khủng hoảng, không đến lượt cậu đâu.”

Tiền Giai Tây cười lớn: “Tớ không phải là khủng hoảng về mình, mà là cảm thấy khủng hoảng về đàn ông.”

Tiền Giai Tây có thể nói đùa thoải mái như vậy, Cam Lộ cũng mừng cho cô, “Được rồi, tớ cũng đang muốn đi xem nhà đây.”

Đến thứ Sáu, Cam Lộ lái xe đến gặp Tiền Giai Tây. Tiền Giai Tây hình như đã chuẩn bị sẵn từ lâu, cầm một xấp giấy quảng cáo, chỉ đạo cô đi khắp thành phố, từ tòa nhà này đến tòa nhà khác. Họ lúc đó mới phát hiện, sau một mùa đông đóng băng, thị trường bất động sản lại sôi nổi trở lại. Thành phố này được quy hoạch với nhiều công trình kiến trúc cực lớn, chung cư cao tầng mọc lên như nấm, các chiêu trò quảng cáo mê hoặc lòng người, nhân viên tiếp thị địa ốc miệng mồm trơn như bôi mỡ, ra sức lôi kéo khách hàng tiềm năng.

Tiền Giai Tây bảo Cam Lộ chờ đến một nơi: “Nghe nói sẽ xây dựng trạm tàu điện ngầm ở đó đấy.”

“Mỗi tòa nhà đều có mảnh khốe để thu hút người mua mà.”

Tiền Giai Tây cảm thán, “Quả nhiên con chim biết bay sớm mới có sâu mà ăn. Trước giờ tớ luôn cười nhạo người khác, bây giờ sâu đầy đường mà chẳng con nào là của mình, thế mới biết không thể phí hoài thời gian.”

“Than thở gì thế hả? Đầy đường đều là nhà mới đúng.”

“Cậu xem giá cả này – một từ thôi – đắt đỏ. Một đồng nghiệp của tớ biết lo xa, ăn xài tiết kiệm, gần như là đi làm kiếm tiền chỉ để mua nhà, tớ lúc trước khinh thường cô ta, bây giờ tớ vừa nói là muốn đi xem nhà, người ta đã thùng thảng nói người ta đã đầu tư hai căn hộ cho thuê rồi đấy.”

“Cậu đã tận hưởng tuổi thanh xuân không phải lo nghĩ gì thì đừng ghen tị với người ta nữa.”

“Hừ, vậy tớ ghen tị với cậu được rồi. Đàn ông giống như ngôi nhà vậy, đều là những con sâu mà tớ đã bỏ lỡ. Cậu cũng đã tận hưởng tuổi thanh xuân, bây

giờ muốn mua nhà, lại có chồng mua cho cậu.”

“Người đã sớm an phận như tớ có gì để cậu ghen tị đâu chứ.” Cam Lộ cười.

“Hôn nhân rốt cuộc đã tốt lên chưa?” Tiền Giai Tây đột ngột hỏi.

Cam Lộ bất chợt im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Tình yêu là một sự kiên nhẫn lâu dài, không thể trả lời ‘tốt’ hay ‘không tốt’ đơn giản thế được.”

“Ày, thật cao thâm quá đấy.” Tiền Giai Tây ngạc nhiên; “La Âm trong một bài viết có nói, hôn nhân có ma lực biến một người bình thường thành nhà triết học, cô ấy quả nhiên có lý.”

Cam Lộ ngẩn ra rồi cười ngay: “Hôm nào tớ sẽ tìm bài đó đọc xem thế nào.”

Đến trước một tòa chung cư, Cam Lộ tìm chỗ đậu xe, bỗng nhìn thấy Tần Trạ đang xuống xe bên cạnh, cô sững người, vội vàng kéo Tiền Giai Tây lại, Tần Trạ cũng nhìn thấy hai người họ, mặt lộ vẻ sượng sùng.

Cam Lộ liếc nhìn Tiền Giai Tây một cái, phát hiện vẻ mặt cô vẫn bình thản, mới thấy hơi yên tâm, lên tiếng chào Tần Trạ: “Sao khéo thế, Tây Môn đại nhân.”

“Chào Lộ Lộ. Đạo này em vẫn tốt chứ Giai Tây?”

Tiền Giai Tây lơ đãng trả lời: “Nhờ phúc anh, vẫn rất tốt.”

“Hai người đến xem nhà sao?”

“Bọn tôi dĩ nhiên không phải đến tìm anh rồi,” Cam Lộ nói không chút khách sáo, đột nhiên bỗng dưng lên một nỗi nghi ngờ, lập tức đi thẳng vào vấn đề, “Áy, tòa nhà này là do anh xây đúng không?”

Tần Trạ cười gật đầu: “Tôi phụ trách marketing ở đây, vẫn chưa chính thức mở bán nhưng phản hồi rất tốt. Tôi đưa hai người vào trong xem nhé.”

Cam Lộ không khỏi do dự, cô xem quảng cáo chỉ chú ý đến thông tin căn hộ và môi trường xung quanh chứ không để ý đến nhà đầu tư. Cô quay sang nhìn Tiền Giai Tây, Tiền Giai Tây lại điềm nhiên nói: “Đã đến rồi, vào trong xem đi.”

Dù chỉ là căn hộ diện tích nhỏ ở tầng cao, nhưng bố cục rất tinh tế, cách bài trí cũng vô cùng sang trọng, sạch sẽ. Tần Trạ tự hào giới thiệu: “Cách bài trí ở đây được thiết kế theo một căn hộ mẫu được đánh giá cao ở hoa viên Tân Giang, mang phong cách nông thôn ở Anh.”

Cam Lộ và Tiền Giai Tây bị câu nói này làm cho phì cười, Tiền Giai Tây nói móc: “Anh thôi đi, hoa viên Tân Giang là khu nhà ở cao cấp, sang trọng, gần mức phong cách Anh còn nghe được. Ở đây rộng hơn chuồng bò cậu có một chút, cái gì mà mang phong cách nông thôn, anh đúng là sĩ nhục trí tuệ của người xem nhà đấy.”

Tần Trạ không hề lấy làm khó chịu, chỉ cười nói: “Những người khác xem nhà không kén chọn như các cô được chưa, đặc biệt là tiểu tư sản, vừa xem xong đã đặt cọc liền.”

Cam Lộ thừa nhận, cho dù nói mang phong cách Anh có chút khoe khoang nhưng căn hộ này đừng nói đến cách bài trí rất đẹp, cách ngăn phòng vuông vức thực dụng, nhà bếp, nhà vệ sinh đều ra đó, không làm cho người ta cảm thấy chật chội, lại thêm ban công rộng, đứng ở đó có thể đón gió xuân lồng lộng, có thể nhìn toàn cảnh thành phố, thật sự rất mê hoặc lòng người.

Từng đợt từng đợt người dưới sự hướng dẫn của nhân viên Marketing ra ra vào vào xem nhà, Cam Lộ bỗng cảm thán: “Không phải đang khủng hoảng kinh tế sao? Thị trường địa ốc sao nóng thế nhỉ?”

“Mua nhà là một nhu cầu rất thiết yếu mà, đây có là gì so với lúc nóng nhất. Đúng rồi Lộ Lộ, em có nghe gì chưa, bạn học của em, cái tay Nhiếp Khiêm ấy, đã từ chức ở Tín Hòa rồi.”

Từ khi nói chuyện với Nhiếp Khiêm ở quán cà phê hôm nọ, họ không liên lạc với nhau nữa. Cô có hơi ngạc nhiên, lắc đầu, “Không phải đến làm việc ở công ty Vạn Phong nhà anh chứ?”

“Áy, chú anh luôn hy vọng anh ta đến, tiếc là, anh ta có lựa chọn tốt hơn rồi, là tổng giám đốc công ty chi nhánh của Tỷ Tân ở đây.” Cam Lộ kinh ngạc, chỉ nghe Tần Trạ cười nói: “Ông Thẩm có lẽ mờ mắt rồi, khó khăn lắm mới đưa được hơi Tỷ Tân, bây giờ còn đem vị CEO trả lương hậu hĩnh mời về dâng cho họ.”

Cam Lộ nghĩ, với tính cách và tài năng của Nhiếp Khiêm, Vạn Phong chỉ là một nơi bình thường, Tín Hòa dĩ nhiên càng không thể giữ chân anh, cũng không có gì là lạ, cô chợt nghĩ đến ý định của Tần Nghiên Chi, bây giờ cái ý định đó không thể làm Nhiếp Khiêm rung động rồi. Cô không muốn tiếp tục đề tài này, tự đi vòng quanh xem xét căn hộ. Tiền Giai Tây vẫn đứng ở phòng khách, nói gì đó với Tần Trạ. Lúc cô từ nhà bếp bước ra, ngẩng mặt lên thấy Tiền Giai Tây vẫn đang cười, nụ cười có gì đó lạnh lùng, cô không khỏi lấy làm lạ: “Sao thế?”

Thần sắc Tần Trạ vẫn không thay đổi: “Nếu hai người muốn mua, tôi có thể giảm giá đặc biệt.”

Nụ cười trên môi Tiền Giai Tây bỗng tắt ngấm, cô lạnh nhạt nói: “Tôi thật sự không dám nhận sự chiếu cố đặc biệt đó, đi thôi Lộ Lộ.”

Cam Lộ biết một khi con giận đã bốc lên thì Tiền Giai Tây không dễ gì chịu nhịn, đành nhún vai với Tần Trạh, hai người cùng đi ra.

“Đi đâu tiếp đây, Giai Tây?”

Tiền Giai Tây lắc đầu: “Thôi, hôm nay chẳng còn hứng thú xem nhà nữa, về nhà nghỉ ngơi thôi.”

Tâm trạng đột ngột thay đổi của Tiền Giai Tây khiến Cam Lộ lo lắng. Lên xe, cô hỏi Tiền Giai Tây: “Tần Trạh nói gì chọc giận cậu à?”

Hồi lâu sau Tiền Giai Tây mới nói: “Anh ta chẳng nói gì cả, làm như không có chuyện gì giới thiệu căn hộ với tớ. Lộ Lộ, tớ phát hiện ra tớ luôn nhận mình là người dứt khoát dễ dàng nhưng thật ra so với anh ta, đúng là chơi không lại cũng thua không lại.”

“Hôm nay cậu lỗi tớ đi xem nhà, không phải là có ý muốn tìm anh ta đúng không?”

Tiền Giai Tây cười khan một tiếng: “Cậu đừng cười tớ, tớ thật có chút suy nghĩ ấy đấy. Tớ chỉ là không cam tâm...”

“Dám làm dám chịu đi Giai Tây à, dù là chơi hay là thật, tớ chỉ có lời chân thành này tặng cậu.”

Tiền Giai Tây im lặng rất lâu. Cam Lộ lập tức thấy hối hận, cô chưa từng dùng những lời cứng rắn như vậy để nói với bạn mình, nhưng muốn cứu vãn cũng chẳng biết nói gì mới phải. Hai người im lặng suốt dọc đường, mãi đến khi xe dừng lại trước nhà Tiền Giai Tây.

“Giai Tây, đừng nghĩ về anh ta nữa.”

Tiền Giai Tây tháo dây an toàn: “Cho nên cậu hiểu thứ khủng hoảng mà tớ muốn nói rồi chứ. Về mặt lý trí, tớ hoàn toàn đồng ý với cậu, nhưng tớ không thể ngăn mình nghĩ đến anh ta. Có lúc tớ nghĩ, tội tình gì tớ phải sống lý trí như thế, chỉ bằng nhân lúc còn trẻ điên cuồng một chút, ít nhất sau này cũng lưu lại chút kỷ ức.”

“Nếu cậu thật sự yêu anh ta, tớ cũng không biết nói gì, nhưng cậu hy vọng ký ức của cậu sẽ toàn những oán hận do không cam tâm ư?”

Tiền Giai Tây lại im lặng, Cam Lộ mệt mỏi nghĩ, dạy dỗ người khác giống như một loại nghiện, đã bắt đầu rồi là không thể dừng lại được, “Xin lỗi, Giai Tây, tớ không phải muốn dạy khôn cậu...”

“Tớ biết, cậu là vì muốn tốt cho tớ, tớ bình tĩnh một chút là được rồi, có lẽ vài ngày nữa, tớ sẽ tỉnh táo lại không biết chừng, tạm biệt.”

Cam Lộ quay đầu xe chuẩn bị về nhà thì Tần Trạh gọi đến, cô đành dừng xe bên đường nghe điện thoại.

“Lộ Lộ, em có thích căn hộ đó không?”

Cam Lộ bực bội nói: “Anh thật yêu nghề đó, truy đuổi khách hàng tiềm năng rất nhanh.”

Tần Trạh cười hi hi: “Được rồi, anh chỉ là tìm chuyện để nói thôi. Giai Tây không sao chứ?”

“Anh đừng lên mặt vội, cô ấy vẫn tốt.”

Tần Trạh cười gượng gạo: “Vậy thì tốt. Em nói với cô ấy, nếu cô ấy muốn đến mua nhà, anh chắc chắn sẽ chăm sóc chu đáo, em cũng vậy.”

“Tôi không chắc hưởng ưu đãi của anh có gây nên phiền phức gì không, cô ấy bây giờ không dính líu đến anh nữa thật tốt.”

“Nói gì vậy?”

“Nói sự thật thôi.”

“Lộ Lộ, anh thật không phải là người lừa tiền cũng như lừa tình người khác.” Tần Trạh cầu tài, “Có lẽ tội duy nhất là đã tỏ ra không nhiệt tình cho lắm, nhưng nếu anh không có tình cảm mà cố tỏ ra cho có thì mới thật là thẳng khốn nạn.”

Cam Lộ bật cười, không thể không thừa nhận, những lời Tần Trạh nói không phải là giả dối, anh ta luôn sống vô tư vô lo, gia cảnh sung túc đã tạo nên tính cách vô tâm như thế, khiến người ta chẳng thể giận anh lâu: “Sau này anh đừng mồi chài con gái nữa là được rồi.”

“Được được được, đúng rồi Lộ Lộ, nếu em thích căn hộ đó, anh sẽ kêu người giữ lại căn đẹp nhất cho em.”

“Để tôi suy nghĩ đã.”

Buổi tối Thượng Tu Văn mới về nhà, sắc mặt vô cùng mệt mỏi. Ăn cơm xong, anh trực tiếp nói trên bàn ăn: “Me, đại hội công nhân viên ở xưởng luyện thép đã thông qua nghị quyết, quyết định chấp nhận điều kiện sáp nhập của Tỷ Tần.”

Ngô Lệ Quân vô cùng kinh ngạc: “Sao đột nhiên lại như vậy, trước đây đại diện ở đó không phải luôn nghiêng về phương án sáp nhập của Húc Thăng hay sao?”

“E rằng lần này Tỷ Tân quyết tâm giành cho bằng được rồi, vốn bỏ ra cũng không ít. Ủy ban thành phố cũng rất ngạc nhiên với quyết định này, còn có nhiều lời đồn thổi nữa, nhưng e rằng đã không thể cứu vãn nữa rồi.”

Ngô Lệ Quân sắc mặt u ám: “Nói như vậy, Tỷ Tân sẽ vẫn tiếp tục ra tay với Húc Thăng.”

“Hiện giờ mấy cổ đông nhỏ đều đang dè chừng, Ủy ban kinh tế cũng đang lưỡng lự, chúng ta chỉ còn cách đẩy mạnh mảng tiêu thụ, tạm thời ngừng kế hoạch mở rộng dây chuyền sản xuất.”

Ngô Lệ Quân thở dài: “Thời gian này con vẫn phải vất vả rồi.”

Về phòng mình, Cam Lộ hỏi Thượng Tu Văn: “Nếu Húc Thăng thật sự bị Tỷ Tân mua lại, hậu quả sẽ thế nào?”

“Chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là cậu, Húc Thăng là do một tay cậu gây dựng nên, là tâm huyết và niềm kiêu hãnh của cậu, nếu bị người khác thôn tính, ít nhiều cũng có liên quan đến sự ngu ngốc của Ngô Úy, cậu chắc chắn sẽ khó mà chấp nhận nổi, sẽ luôn đau đầu về nó. Với tính cách của cậu, cậu chắc sẽ lựa chọn tiếp tục giữ cổ phần, nhưng,” Thượng Tu Văn nhớ lại mối hận thù của Hạ Tĩnh Nghi đối với Ngô Xương Trí, chỉ lắc đầu: “Đến lúc đó có bị đá ra khỏi hội đồng quản trị không thì không nói trước được.”

Dù không có thâm tình với Ngô Xương Trí nhưng Cam Lộ cũng hiểu được nỗi thất vọng to lớn mà ông có thể phải đối mặt, cô do dự một lát: “Vậy còn anh thì sao?”

“Một khi việc sáp nhập thành hiện thực, anh sẽ chọn cách rút lui, không thiệt hại bao nhiêu về mặt kinh tế.”

Cam Lộ nắm tay anh: “Tu Văn, anh hãy lựa chọn điều mà anh cho là thích hợp sáp nhập, đừng vì lo em hiểu lầm mà nhất định chọn từ bỏ Húc Thăng.”

Thượng Tu Văn hơi sững người, liền sau đó hiểu ra ý cô: “Không, Lộ Lộ, ở bất kỳ phương diện nào, anh cũng không thể ở hội đồng quản trị mà Tỷ Tân nắm quyền chủ đạo, đây không phải là việc phải đắn đo, do dự. Chỉ là, nếu thật sự có ngày đó, thì dù là điều hành Húc Thăng hay thúc đẩy Viễn Vọng rót vốn đầu tư anh đều đã thất bại thảm hại, khó mà chối bỏ trách nhiệm.”

Cam Lộ có thể nghe rõ sự mệt mỏi trong lời nói của Thượng Tu Văn, cô siết chặt tay anh: “Có lúc chỉ có thể nghe theo ý trời thôi, lực bất tòng tâm, cũng không phải là trách nhiệm của riêng anh mà.”

“Nói thì nói vậy, nhưng cứ nghĩ đến ba doanh nghiệp lần lượt đóng cửa trong tay anh, anh thật sự hoài nghi chính mình.”

Giọng anh trầm tĩnh nhưng đây là lần đầu tiên anh bộc lộ sự thất bại và ưu tư nặng nề như vậy với cô. Trước đây tất cả mọi việc đều trong tầm kiểm soát của anh, dù có điều gì phiền muộn thì cũng chỉ là thoáng qua. Nhưng lúc này đây, anh dường như muốn rũ bỏ bức màn che chắn lòng mình bấy lâu nay, anh nhủ mấy lần, hai đầu chân mày như muốn chạm vào nhau.

Cam Lộ nhất thời không biết nói gì để an ủi anh, chỉ biết siết chặt tay anh hơn nữa.

Thượng Tu Văn thần thờ hồi lâu, rồi bỗng cười: “Bây giờ còn chưa đến đường cùng, cúi đầu nhận thua. Thời gian này anh sẽ rất bận, phần lớn thời gian đều phải lưu lại thành phố J, cũng không chắc mỗi cuối tuần có về được hay không. Lộ Lộ, đừng trách anh không có thời gian ở bên cạnh em”

“Không sao đâu, anh đừng lo lắng ở nhà.”

Thượng Tu Văn nhớ rất rõ cô từng nũng nịu với anh tại căn phòng này, đòi anh phải hứa không được đến tỉnh ngoài làm việc, cô không muốn mỗi người sống một nơi. Bây giờ cô lại không có ý kiến gì về việc anh lưu lại thành phố J, anh vuốt mái tóc đen nhánh của cô: “Trước đây chưa bao giờ thấy em để tóc dài, để kiểu này cũng rất đẹp.”

Cam Lộ sau hôm cùng mẹ đi cắt tóc, nghe theo lời đề nghị của người tạo mẫu tóc, bắt đầu để tóc dài, đồng nghiệp đều khen kiểu tóc này khiến cô đẹp hơn. Cô mỉm cười trước lời khen ngợi của anh nhưng trong lòng lại thờ dài, trong lúc tâm trạng nặng nề thế này mà anh còn để ý đến tất cả các chi tiết nhỏ nhặt của cô, cô cảm thấy mọi mệt thay anh.

“Học kỳ này lịch dạy có nhiều lắm không?”

“Vẫn tốt. Ồ, đúng rồi, khoảng 1 tuần nữa, trường phân em đi công tác, tham gia hoạt động giao lưu về cải cách chương trình.” Nói đến địa điểm, cô hơi do dự, nhưng vẫn nói, “Ồ thành phố W.”

Thượng Tu Văn vẫn nhớ cô từng trải qua chuyện không vui ở thành phố W, dĩ nhiên hiểu rõ vì sao cô do dự, mắt anh bỗng u ám: “Phải đi mấy ngày?”

“Sáng thứ Tư đi, chiều thứ Sáu về. Các trường của hai thành phố tiến hành giao lưu về chương trình cải cách, lẽ ra không tới lượt em đi nhưng một giáo viên khác lại đang... mang thai.” Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ dần. Đồng nghiệp đó đã gần 34 tuổi, là cốt cán của trường, tất nhiên có tư cách tham dự hơn cô, kết hôn ba năm mới có con, có thể nói lần mang thai này là con cầu tự. Hôm cô nghe được tin này, một mặt vừa mừng cho đồng nghiệp nhưng mặt khác lại như bị chạm vào vết thương lòng, lúc này nghĩ lại, cô thật không thể bình thản như không có chuyện gì.

Đúng lúc đó thì điện thoại của cô reo lên, cô mừng như người chết đuối vớ được phao, vội vàng đứng lên nghe máy, là mẹ cô Lục Huệ Ninh gọi tới, bà hỏi phủ đầu: “Con muốn mua nhà sao không nói với mẹ?”

“Miệng Tàn Trăm nhanh thật.” Cam Lộ sững người, bất mãn nói. “Anh ta rút cuộc có phải đàn ông không vậy.”

“Mẹ hỏi chú Tàn con, tòa nhà đó xây cho những người độc thân, không phù hợp với con đâu. Nếu con muốn mua nhà, chỉ bằng đến hoa viên Tân Giang, ở đây đang mở bán đợt ba rồi, có mấy căn hộ nội thất rất đẹp, chú Tàn nói chỉ cần con muốn, chú ấy sẽ bán với giá thấp nhất cho con.”

“Hoa viên Tân Giang trước đây giá cả đợt một còn phù hợp với túi tiền của dân thường, đến đợt ba, toàn là những căn hộ sang trọng, con chỉ cần một căn hộ nhỏ, lớn con gánh không nổi.” Cam Lộ lắc đầu, “Thôi vậy.”

“Tu Văn bây giờ đến căn hộ tốt một chút mà cũng không mua nổi cho con sao?”

“Con muốn đứng tên của mình nên sẽ tự mình mua.”

“Con với nó sống với nhau thế hả, chơi trò tiền ai nấy trả mới được à? Con nói cho mẹ biết, nó có phải là có gì mờ ám với cái cô Hạ Tĩnh Nghi đó không.”

“Mẹ, mẹ nói linh tinh gì thế, toàn chuyện không có.” Cam Lộ sợ Thượng Tu Văn ngồi cách đó không xa nghe thấy, đành áp chặt điện thoại vào tai.

Lục Huệ Ninh dè biiu: “Tính cách của con mẹ còn không biết hay sao? Có chuyện gì cũng giữ trong lòng, đòi nào nói cho mẹ biết. Còn nữa, con rút cuộc là có đầu óc không thế. Tài sản sau hôn nhân là của hai vợ chồng, để tên ai thì người kia cũng có một nửa. Nếu nó không có tiền, mẹ sẽ trả giúp con, con đừng nói chuyện này với nó là được rồi.”

Cam Lộ đầu đầu nói: “Đừng đừng, không cần đâu. Mẹ, con không muốn vì một căn hộ mà làm phức tạp vấn đề đâu, chuyện này mẹ đừng quan tâm.”

Buồng điện thoại xuống, cô quay lại thì thấy Thượng Tu Văn đắm chiều nhìn cô: “Lộ Lộ, em muốn mua nhà sao?”

Cô đành phải gật đầu: “Ừm, em muốn mua một căn hộ nhỏ.”

“Nhưng vì sao lại nhấn mạnh nhất định phải đứng tên em, để tự em lo?”

Cam Lộ cứng họng, những lời này là do vô tình buột miệng nói ra, lúc này bị Thượng Tu Văn lặp lại, cô cũng cảm thấy có gì đó không thỏa đáng. Thượng Tu Văn kéo cô lại, để cô ngồi lên đùi anh, đây là tư thế trò chuyện mà họ trước đây đều rất thích, cô cố gắng thả lỏng, ngả người vào lòng anh.

“Anh không có ý chất vấn em, Lộ Lộ, anh cũng từng đề nghị mua thêm một căn nhà nữa nhưng em bây giờ lại nhấn mạnh là căn hộ nhỏ, tự mình trả tiền có phải là có suy nghĩ nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, có thể phẩy tay bỏ đi, hơn nữa có chỗ để đến đứng không?”

Cam Lộ cười gượng, giọng Thượng Tu Văn vẫn ôn tồn nhưng từng lời anh nói đều như thể nhìn thấu tâm can cô khiến cô ít nhiều cảm thấy ngượng ngùng: “Xin lỗi Tu Văn, chuyện căn hộ là do em có chút cảm tính. Em không bận lòng chuyện sống chung với mẹ, cũng không ngang ngược đến mức không nói lời nào bỏ đi. Nhưng em thật sự muốn có một không gian hoàn toàn thuộc về mình.”

Thượng Tu Văn ôm chặt cô hơn, một lúc lâu không nói gì, cô không khỏi cảm thấy bất an: “Lẽ ra em định xem nhà xong sẽ bàn bạc với anh. Nếu anh không đồng ý, em sẽ không mua nữa, dù gì mượn tiền ngân hàng cũng phải có chữ ký của hai vợ chồng mà.”

“Em cứ đi xem căn nào thích hợp trước đi, đừng xem những nơi mười mấy hai mươi hộ chỉ có hai thang máy lên xuống, không được thoải mái cho lắm. Xem được rồi anh sẽ cùng em đi mua, đứng tên em, nếu điều đó làm em an tâm.”

“Tu Văn...”

Anh cúi xuống nhìn cô, cười nói: “Anh đã nói rồi, em có quyền làm theo ý em, anh sẽ chấp nhận vô điều kiện sự bất tín nhiệm của em đối với anh.”

Khóe mắt Cam Lộ chợt đỏ lên: “Em không hề muốn ép anh mua nhà cho em, cũng không có ý lấy chuyện này ra để dằn vặt anh, em chỉ là... chỉ là...”

Cô ngừng lại, thất bại nghĩ, cô còn có gì để biện hộ chứ. Cô đúng là không tin anh hoàn toàn, càng không thể đặt hết niềm tin vào cuộc hôn nhân của họ.

Thượng Tu Văn lắc đầu: “Được rồi, anh đều hiểu hết, không cần phải khó chịu vì chuyện này đâu.”

Cam Lộ thấy lòng cứ thế nào, đành tự cười mình: “Em luôn cho rằng mình là một người rất hiểu đạo lý, nhưng bây giờ trước mặt anh, em càng lúc càng ngang ngược, vô lý rồi.”

“Anh tình nguyện chấp nhận mọi sự vô lý đó của em.”

“Anh khiến em hoang mang Tu Văn à, em sợ sự chấp nhận và khoan dung vô điều kiện lắm, đây không phải là cách chung sống mà em mong muốn. Em không có những ham muốn biến thái, cũng không tìm niềm vui bằng cách dằn vặt anh, anh khoan dung với em, em càng phải tự xem lại mình.”

Thượng Tu Văn ngoẹo đầu, nụ cười trên gương mặt có gì đó chua chát: “Ngoài như vậy ra, anh thật sự không biết phải làm thế nào để chúng ta trở về như trước.”

Nghe một người đàn ông luôn biết cách xử lý tất cả mọi việc thừa nhận sự bất lực của mình, Cam lộ cảm thấy hoang mang, đành dụi dụi nói: “Chúng ta cứ từ từ, Tu Văn à, em đảm bảo, em sẽ làm một người vợ hợp lý.”

“Anh không cần sự bảo đảm đó, em trước nay luôn hợp lý Lộ Lộ ạ, xin em hãy cho anh lòng tin của em”

Cam Lộ do dự một lát rồi gật đầu: “Em sẽ cố gắng, em hứa em sẽ cố gắng hết sức.”

Thượng Tu Văn ôm chặt cô vào ngực mình, cầm tựa vào tóc cô, cái ôm và hơi ấm toát ra từ người anh cô vốn đã rất quen thuộc, cô thả lỏng người, vòng tay ôm lấy anh.

Cô nghĩ, anh đã hứa là yêu cô, cô cũng hứa là sẽ tin anh. Cuộc sống chung hơn hai năm, còn cần hai người phải hứa với nhau rõ ràng như vậy dường như vừa đúng để chứng minh rằng, tình yêu và lòng tin đã trở thành thứ là cuộc sống hôn nhân của họ cần phải tìm lại ngay. Nếu anh nỗ lực hết mình thì cô cũng không có lý do gì khoanh tay đứng nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lòng đã lựa chọn

Lần thứ hai đến thành phố W, Cam Lộ ngồi tàu lửa tốc hành, tốc độ quả thật rất nhanh, chưa đến 3 tiếng đã đến nơi, ở ga xe lửa đã có người của ban tổ chức chờ sẵn đón tiếp và sắp xếp chỗ ở, cô ở cùng với một giáo viên nữ ở tỉnh bên, buổi chiều theo lịch trình đến một trường trung học trọng điểm của thành phố W để nghe tiết giảng mẫu, buổi tối còn có một buổi tọa đàm.

Ngày hôm sau, sau khi buổi nghiên cứu, thảo luận kết thúc, nghe giáo viên tiếp đón nói, nhà hàng nơi dùng cơm trưa cách khách sạn không xa, ăn cơm xong mọi người quyết định đi bộ về khách sạn, vừa đi vừa trò chuyện rôm rả.

Lần trước Cam Lộ đến thành phố này thật sự là ký ức không lấy gì làm vui vẻ. Nhưng cô không thích cứ chìm đắm vào nỗi đau đó để tự làm khổ mình, giáo viên rất ít có cơ hội đi công tác, tạm thời trút bỏ công việc đơn điệu, lặp lại mỗi ngày đặc trưng của nghề giáo cũng có thể coi là một kiểu thư giãn. Ở đây thời tiết rất đẹp, gió xuân hây hây, không khí mát mẻ, cô theo lối bộ hành cùng đồng nghiệp vừa đi vừa trò chuyện, tâm trạng tự nhiên tốt lên rất nhiều.

Thượng Tu Văn gọi điện hỏi cô đang làm gì, cô đi tụt lại phía sau, cười nói: “Đang tản bộ. Đường này là đường Xuân Minh, trồng rất nhiều cây dương, đường phố rất yên tĩnh.”

“Anh biết chỗ đó, mấy con đường gần đó đều bắt đầu bằng chữ Xuân, đường Xuân Minh, đường Xuân Thâm, đường Xuân Hòa, đường Xuân Phong, đường Xuân Giang.”

Cam Lộ thích thú với những tên đường đầy chất thơ ấy: “Mấy tên đường này thật đẹp, cũng rất phù hợp với mùa.”

“Hồi đó nhà anh ở trên đường Xuân Thâm, anh sống ở đó gần 10 năm. Con đường đó song song với đường Xuân Minh, không xa lắm, trồng rất nhiều cây bào đồng, mùa này sẽ ra hoa tím, rất đẹp.” Giọng nói Thượng Tu Văn có vẻ mệt mỏi, “Anh có thời gian thì tốt quá, có thể đi cùng em”

“Anh rất mệt phải không?”

“Ừ, có một chút.”

“Anh không phải đang ở trong phòng làm việc đấy chứ?” Thượng Tu Văn chỉ cười khẽ, cô bắt lực nói: “Cứ bắt người khác làm thêm giờ với anh như vậy không tốt chút nào, anh cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Cuối tuần này còn phải tiếp vài khách hàng lớn, chắc không có thời gian để về.”

“Em sẽ nói với mẹ. Em gần đến khách sạn rồi, anh đi ăn cơm đi.”

Buồng điện thoại xuống, Cam Lộ hỏi giáo viên đón tiếp một nơi rồi nói mình đi lòng vòng một chút sẽ về khách sạn sau. Cô đi xuyên qua một con hẻm nhỏ, đi chừng 100 mét thì quả nhiên thấy một con đường trắng xi măng thẳng tắp.

Con đường này giống hệt đường Xuân Minh ban nãy cô đi, không hề rộng lớn, náo nhiệt, một sự yên ắng hiếm có ở một thành phố lớn. Nhưng hai bên đường không có loại cây bông hoa tím mà Thượng Tu Văn nói, cô trù trừ một lát, nhìn thấy bên đường có một cụ già đầu tóc bạc phơ đang chậm chậm tản bộ, liền chạy đến hỏi: “Ông ơi, cho cháu hỏi một chút, đường này có phải đường Xuân Thâm không?”

Ông lão vô cùng thân thiện, gật đầu: “Phải.”

“Vậy những cây kia có phải cây bào đồng không ông?” Cô chỉ một thân cây không cao to lắm bên vệ đường.

Ông lão cười: “Đó là cây huyền hoa, cây bảo đồng mấy năm trước bị đốn hết rồi. Đáng tiếc làm sao, trồng mấy chục năm, toàn là cây to, nở hoa rất đẹp. Nhưng nghe nói thân nó xốp, không thích hợp trồng ở đường bộ hành, lúc đó báo chí còn lấy ý kiến người dân về chuyện này nữa đây.”

Cám ơn ông lão, Cam Lộ dọc theo đường bộ hành chậm chậm tiến về phía trước. Cô nghĩ, Thượng Tu Văn sau khi đóng cửa công ty của cha đã bán nhà, sau đó không quay lại thành phố này nữa, chứ đừng nói là đi thăm lại nơi ở khơi gợi lại quá khứ này. Cái gọi là bãi bể nương dâu đường như chỉ là một cách nói phù phiếm, nhưng trong cuộc sống những thay đổi không thể kháng cự được mỗi giờ mỗi phút cứ lặng lẽ xảy ra.

Anh đã từng sống ở con đường này mười năm, nhìn hoa bảo đồng nở rồi lại tàn, từ tuổi thiếu niên non nớt đến tuổi thanh xuân căng tràn sức sống, từng có những tháng ngày hạnh phúc của tuổi trẻ bốc đồng, có một mối tình sôi nổi, cuồng nhiệt, đến khi lặng lẽ ra đi không quay đầu nhìn lại.

Còn thời niên thiếu của cô cũng là con đường nơi chôn vùi biết bao kỷ niệm, hai bên đường là hàng cây ngô đồng cành nhánh chi chít, lá mọc um tùm, có những con hẻm nhỏ ngang dọc như mê cung, có bóng hình của người con trai cao lớn. Những con đường tồn tại trong ký ức đã không còn như xưa, mỗi người đều có một quá khứ chỉ thuộc về riêng mình, ai có thể can dự vào quãng thời gian không quay lại trong cuộc đời của ai?

Cuối cùng cũng đi đến đầu đường, trước mặt là đại lộ rộng lớn xe cộ như mắc cửi, cô quay đầu nhìn tấm biển ghi tên đường Xuân Thâm, trong lòng thầm nói lời tạm biệt thay Thượng Tu Văn. Với những hồi ức còn lắng đọng trong lòng, cô phải tham dự vào cuộc sống hiện tại và tương lai của anh; thứ mà họ phải cùng đối mặt còn có những năm tháng tương lai vô tận phía trước.

Buổi trưa ngày hôm sau, hoạt động dao lưu giữa các trường kết thúc. Đa số giáo viên đều muốn nhân lúc cuối tuần đi thăm thú cảnh đẹp nơi đây, về muộn hơn một hai ngày. Cam Lộ đi thẳng đến bến xe khách đường dài, ngồi xe đến thành phố J.

Toàn bộ lộ trình từ thành phố W đến thành phố J đều là đường cao tốc, khung cảnh hai bên đường tràn ngập cảnh sắc mùa xuân, đào hồng liễu xanh, những bãi cỏ xanh mướt chạy dài hút tầm mắt, xe chạy ba tiếng thì tới thành phố J, ra khỏi bến xe, cô bắt taxi đi thẳng đến văn phòng làm việc trong thành phố của công ty gang thép Húc Thắng. Hôm trước lúc Thượng Tu Văn gọi điện cho cô, cô không hề nói đến chuyện hôm nay sẽ đến, cô muốn dành cho anh sự ngạc nhiên thích thú. Nhưng đến nơi rồi cô vẫn còn chút do dự, không biết có nên làm phiền anh làm việc không.

Cô nhìn đồng hồ, mới 3 rưỡi chiều, nếu đợi đến lúc anh hết giờ làm thì phải một mình đi loay quanh thành phố này, cô suy nghĩ một lát vẫn quyết định bước vào trong. Cô đứng nơi có sơ đồ tòa nhà nghiên cứu một lúc, xác định chỗ đặt văn phòng Húc Thắng, văn phòng chủ tịch ở tầng 16, cô mới bước vào thang máy.

Cửa ra vào văn phòng đóng kín, một cô gái trẻ có vẻ như thư ký ngồi ở bàn tiếp tân bên ngoài, hỏi cô bằng giọng khách sáo: “Xin hỏi chị tên gì? Có hẹn trước với chủ tịch không ạ?”

Cô trước giờ làm việc ở trường học, chưa từng gặp qua tình huống này, đành nói: “Tôi họ Cam, không có hẹn trước.”

“Xin lỗi, nếu không có hẹn trước, tôi e không thể sắp xếp cho chị gặp chủ tịch được ạ, xin đến văn phòng liên hệ với chủ nhiệm, trình bày ý định đến đây của chị, để chủ nhiệm sắp xếp bộ phận nào sẽ đón tiếp chị ạ.”

Cô buồn cười nghĩ, xem ra trò gây ngạc nhiên này chắc khó mà thành công, cô lấy điện thoại ra, đang định gọi số của Thượng Tu Văn thì cô gái đó bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt khác lạ: “Chị có phải phu nhân của chủ tịch Thượng không ạ?”

Cô hơi ngớ người ra: “Ồ, tôi là vợ Thượng Tu Văn.”

“Xin lỗi xin lỗi Thượng phu nhân, tôi vừa nãy không nhận ra chị.”

“Chúng ta chưa từng gặp mặt nhau, cô không biết tôi cũng là bình thường.”

“Trên bàn chủ tịch có hình của chị. Xin mời chị vào, có cần tôi gọi cho chủ tịch Thượng không ạ? Anh ấy đi họp ở ủy ban thành phố rồi, không biết bao lâu nữa mới về.”

“Không cần, tôi ở đây đợi là được rồi.” Cam Lộ theo cô thư ký vào phòng làm việc, bên trong trải thảm dày màu sậm, vô cùng rộng rãi, sáng sủa, cách bài trí mang màu sắc cổ điển, một chiếc bàn làm việc to kênh cang đặt ngay giữa phòng, một bên tường là kệ sách bày đầy sách, sát cạnh cửa sổ là bộ bàn ghế thái sư chạm trổ rất đẹp. Tất cả đồ đạc trong phòng đều làm bằng gỗ thật sậm màu, trên tường treo bức thư pháp “Niệm Nô Kiêu - Xích Bích hoài cổ” của một nhà thư pháp nổi tiếng, rõ ràng đều mang phong cách của Ngô Xương Trí, Thượng Tu Văn không hề thay đổi khi tiếp quản nơi đây.

“Cám ơn cô, cô cứ làm việc của mình đi, tôi ngồi đây một mình là được rồi.”

Cô thư ký đó “ạ” một tiếng rồi lui ra. Cô hiếu kỳ đi lại trước bàn làm việc, trên bàn quả nhiên có đặt một khung hình, là ảnh chụp cô và anh trong tuần trăng mật ở Maldives.

Cô cầm khung hình lên xem, trong ảnh Thượng Tu Văn hơi cúi đầu nhìn cô, nụ cười hiện lên từ đáy mắt cho đến khóe miệng, còn cô thì cười vô tư rạng rỡ.

Có tiếng gõ nhẹ cửa, cô thư ký mang một tách trà vào, cười nói: “Thượng phu nhân, chị cứ ngồi thoải mái. Ở đây có cả phòng vệ sinh, nếu mệt có thể vào phòng nghỉ nhỏ ở phía sau cửa, chủ tịch Thượng thường ngày vẫn nghỉ ngơi ở đó. Tôi ở bên ngoài, cần gì cứ gọi ạ.”

Cam Lộ nói cảm ơn một lần nữa: “Cám ơn cô, nếu chủ tịch Thượng có gọi điện về, đừng nói cho anh ấy biết tôi đến nhé.”

Cô thư ký trẻ dĩ nhiên tỏ ra thích thú với sự sắp đặt mang hơi hướng lãng mạn này, phần khích cười gật đầu, bước ra ngoài vòng tay đóng cửa lại.

Cam Lộ ngồi trên chiếc ghế thái sư không lấy gì làm thoải mái đọc sách một lát, đọc chán cô bước tới cánh cửa ở gần kệ sách, bên trong quả nhiên là một gian phòng nhỏ, có kê chiếc giường đơn, một chiếc ghế nằm, vô cùng sạch sẽ, gọn gàng. Mấy hôm nay ở chung phòng với người lạ, cô ngủ không được ngon cho lắm, lại thêm hôm nay ngồi xe hơn ba tiếng đồng hồ, ít nhiều cũng đã thấm mệt, cô bỏ túi xuống, cởi áo khoác ngoài và giầy lên giường nằm, chẳng mấy chốc cô mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Đến khi có tiếng mở cửa bên ngoài cô mới giật mình tỉnh giấc, không biết là mình đã thiếp đi bao lâu, chỉ nghe tiếng Thượng Tu Văn vọng vào: "... Lập tức giao tài liệu này cho giám đốc Ngụy, bảo anh ấy đối chiếu số liệu với cô, thông báo cho các lãnh đạo phòng ban chiều nay sáu giờ họp."

Cô thư ký vâng dạ rồi đi ra ngoài, Cam Lộ ngồi dậy nhìn đồng hồ, đã gần 5 giờ rưỡi, không ngờ anh ấy còn phải đi họp, vất vả bận rộn đến mức này khiến cô không khỏi xót xa. Cô đang định mang giầy vào đi ra thì lại nghe tiếng cửa mở bên ngoài, một người bước vào, giọng Thượng Tu Văn vang lên: "Cô Hạ, tôi nhớ là không có hẹn với cô, và lại tốt nhất là cô nhớ gõ cửa trước khi vào."

Cam Lộ khựng người lại, giữ nguyên tư thế mới xỏ nửa chân vào giầy, tim đập loạn xạ. Cô chẳng có lý do gì để hỏi hệt như thế, dường như muốn lộ diện ngay nhưng lại không kìm được lòng hiếu kỳ muốn nghe tiếp câu chuyện, tâm lý mâu thuẫn này khiến cô cứ ngồi đờ ra không nhúc nhích.

Hạ Tĩnh Nghi bước đến gần bàn làm việc, trợn mắt nhìn anh, hỏi rít qua kẽ răng: "Thượng Tu Văn, chuyện mà Ngô Ủy làm có phải do anh sai khiến không?"

"Chuyện gì?"

"Anh ta... đe dọa tôi."

"Chẳng có liên quan gì đến tôi cả." Thượng Tu Văn trả lời ngắn gọn.

Hai vai Hạ Tĩnh Nghi đột nhiên thả lỏng ra, vừa như là thờ phào lại vừa như không còn thái độ hùng hổ đến hỏi tội người khác như ban nãy nữa, giọng nói đã dịu đi rất nhiều: "Em biết, anh không bao giờ đối xử như thế với em Tu Văn ạ."

Thượng Tu Văn không trả lời.

Hạ Tĩnh Nghi căng thẳng nói: "Xin anh hãy giúp em tìm Ngô Ủy ngay, bảo anh ta đưa cho em đoạn băng ghi âm đó, giá cả có thể thương lượng."

"Anh đã nói rồi, hành vi của Ngô Ủy không liên quan gì đến anh, nếu em muốn giao dịch gì với anh ta thì hãy trực tiếp liên hệ với anh ta."

"Anh biết rõ anh ta hận em đến tận xương tủy, từ lâu đã muốn chơi xấu em, lần này đang bày mưu tính kế vui dập em, làm sao chịu giao dịch với em?"

"E rằng anh không giúp gì được."

"Tu Văn, anh có hiểu đoạn ghi âm đó có nghĩa gì không? Em thậm chí còn có thể ngồi tù vì nó." Hạ Tĩnh Nghi không thể giữ bình tĩnh hơn được nữa, giọng nói đầy tuyệt vọng.

"Anh ta ghi âm nội dung gì?"

Hạ Tĩnh Nghi cắn môi không nói gì, Thượng Tu Văn lạnh nhạt nói: "Anh không thể biết nội dung đó sao?"

"Em và lãnh đạo chủ chốt của xưởng luyện thép đã giao dịch một khoản... không nhỏ, thao túng đại hội công nhân viên thông qua phương án sát nhập của Tỷ Tần. Không biết anh ta bằng cách nào mà có thể lấy được đoạn ghi âm giữa chúng em"

Là người luôn điềm tĩnh, lần này Thượng Tu Văn không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Lần biểu quyết của hội nghị công nhân viên đó đã dẫn đến không biết bao nhiêu là lời đồn thổi, quan trọng nhất là, nhân viên của xưởng cũng có rất nhiều ý kiến trái ngược nhau, thậm chí liên kết với nhau đến gặp cơ quan chức năng. Hôm nay anh cũng đi dự hội nghị phát triển doanh nghiệp của ủy ban thành phố, cũng có người đề cập với anh về chuyện này, nhưng ai cũng không tiện công khai đặt nghi vấn. Theo những gì anh biết, Ngô Ủy sau khi nhận được yêu cầu ly hôn từ vợ, mới sức tỉnh ra, biết là đã trúng kế của Hạ Tĩnh Nghi, còn từng gọi điện thoại mắng nhiếc cô ta một trận, nhưng chỉ có một tràng cười mỉa đáp lại. Sau đó anh ta hành tung bất định, rất ít liên lạc với người nhà, bây giờ trong tay lại có chứng cứ then chốt như vậy, đúng là ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

"Cô đã dám mạo hiểm, có gan đùa với lửa như vậy thật ngoài sức tưởng tượng của tôi, cô Hạ ạ. Cô cũng biết sự phản ánh của nhân viên bên đó, các ban ngành chính phủ cũng đã cảnh giác cao độ, sợ rằng sẽ có biến cố lớn không lường trước được."

"Xin anh hiểu cho em, Tu Văn, em phải chịu rất nhiều áp lực. Các dự án của toàn khu vực miền Trung vốn là do em phụ trách, nhưng ở đây lại tiến triển không thuận lợi, những dự án ở tỉnh lân cận lại bị Nhíp Kiềm tiếp quản rồi, nếu lần này không sát nhập được xưởng luyện thép, sự nghiệp của em coi như chấm hết. Trước mắt anh giúp em tìm Ngô Ủy đi anh."

"Em nói anh ta đe dọa em, vậy thì chắc chắn đã ra điều kiện với em. Anh ta đòi những thứ gì?"

Hạ Tĩnh Nghi lại bán loạn: "Vấn đề là ở đây, anh ta đã mở một phần đoạn băng đó cho em nghe, em hỏi anh ta cần bao nhiêu tiền, anh ta cười lớn, chỉ nói hôm khác sẽ mở đoạn còn lại, nhưng chưa chắc là cho em nghe, có lẽ viện kiểm sát sẽ mời em đến uống trà nhanh thôi, bảo em tốt nhất là thu xếp dần đi, để tránh trở tay không kịp."

“Đây không hàm nghĩa là một lời đe dọa.”

“Em nhất định phải lấy cho được đoạn ghi âm đó, dù phải trả bao nhiêu đi chăng nữa.”

Thượng Tu Văn trầm ngâm, Hạ Tĩnh Nghi bỗng nhiên đi vào qua bàn làm việc, đến trước mặt anh, nắm lấy tay anh: “Tu Văn, em có thể từ bỏ việc sát nhập xưởng luyện thép, thậm chí có thể viết báo cáo cho ông chủ từ bỏ kế hoạch mua lại Húc Thắng. Xin anh hãy giúp em thuyết phục Ngô Úy, nhất thiết không thể để đoạn băng đó lộ ra ngoài.”

“Em bình tĩnh lại đi.”

Thượng Tu Văn định rút tay lại, thế nhưng Hạ Tĩnh Nghi lại bước tới trước một bước nữa, vòng tay ôm chặt lấy anh, giọng khẩn cầu: “Em từng vào trại giam thăm anh trai, anh ấy chỉ lớn hơn em ba tuổi, bây giờ chẳng khác gì một ông già, dù là đã được giảm án, nhưng còn hơn hai năm nữa mới được ra tù. Mỗi lần từ trong đó trở về, em đều tuyệt vọng một thời gian rất dài, Tu Văn, anh không biết em sợ hãi tới mức nào đâu.”

“Xin hãy buông tôi ra,” Thượng Tu Văn phiền muộn gỡ tay cô ra, nhưng tay Hạ Tĩnh Nghi vẫn nắm chặt áo anh không buông, cơ thể mềm mại quấn lấy anh, mặt áp chặt vào ngực anh, anh chỉ cảm thấy một thứ gì đó nóng hổi thấm vào áo mình, có vẻ như cô đang khóc.

“Tu Văn, em rất sợ, từ khi chia tay với anh, em luôn lo sợ, trước nay chưa bao giờ được giải thoát. Em yêu anh, em đã không thể yêu bất kỳ người nào khác nữa, cũng không thể có người nào yêu em như anh đã từng yêu. Em biết, việc sát nhập xưởng luyện thép và ý đồ mua lại Húc Thắng làm anh đau lòng, nhưng trước đó em không biết anh là cổ đông lớn của Húc Thắng, mãi đến khi anh thay Ngô Xương Trí giữ chức chủ tịch hội đồng quản trị, thì em đã lộ trên lưng cọp rồi.” Cô nấc nghẹn ngược mặt lên nhìn anh, “Anh phải hiểu cho em, em không còn cách nào khác, Tu Văn ạ, ở Tỷ Tân em chỉ là một quản lý cấp cao thôi, em hiện giờ không có bất kỳ quan hệ gì với Trần Hoa, nếu không có thành tích, em sẽ không còn chỗ đứng nữa. Xin anh hãy hiểu em, em không hề có ý muốn đổi đầu với anh.”

“Được rồi, anh hiểu những hành động với tư cách là nhân viên Tỷ Tân của em, xin hãy buông tay ra, em làm như thế này anh rất khó xử.” Thượng Tu Văn muốn gỡ tay cô ra, cô lại quấn anh chặt hơn, không chịu buông.

“Tu Văn,” Hạ Tĩnh Nghi mở to đôi mắt đẹp ngấn lệ, nhìn anh cầu khẩn: “Anh không muốn thấy cảnh em ngồi tù đúng không?”

“Anh sẽ tìm cách liên lạc với Ngô Úy, nhưng...”

Không đợi anh nói hết, Hạ Tĩnh Nghi lập tức tỏ ra vô cùng mừng rỡ, nhón chân hôn lên môi anh, nói qua hơi thở: “Em biết, anh sẽ không để em chịu tổn thương. Sau này em sẽ không hành xử cảm tính khiến anh phải tức giận nữa đâu...”

Không đợi Thượng Tu Văn giằng ra, cửa phòng nghi bật mở, Cam Lộ từ trong bước ra, cô tái mét nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, lạnh lùng nói: “Có thể tạm dừng màn kịch kịch tính này lại một chút không?”

Thượng Tu Văn đẩy mạnh Hạ Tĩnh Nghi ra, bước nhanh đến bên Cam Lộ: “Lộ Lộ, em đến lúc nào thế?”

Cam Lộ không trả lời, ánh mắt hướng về phía Hạ Tĩnh Nghi, chỉ thấy cô ta đang tỳ tay xuống bàn giữ cân bằng, mặt vẫn còn vết nước mắt nhưng lại cười: “Thượng phu nhân, sao cô lại ở đây? Không phải là biết tôi sẽ đến nên núp ở trong chõ bắt gian đây chứ. Tôi cứ nghĩ cô là thiên tài giả cầm giả điếu cơ đấy, sao đột nhiên chịu không nổi nữa rồi à?”

Thượng Tu Văn nghiêm giọng nói: “Đủ rồi, cô Hạ, mời cô về cho.”

Hạ Tĩnh Nghi chỉnh lại trang phục và đầu tóc: “Được, Tu Văn, liên lạc được với Ngô Úy thì gọi cho em ngay nhé.” Cô ta dường như đã có được lời hứa của anh, vẻ mặt điềm nhiên, kiêu hãnh ra về.

“Lộ Lộ, sao em lại đến đây?”

“Em vốn dĩ muốn cho anh một sự ngạc nhiên, nhưng người ngạc nhiên lại chính là em.”

Cam Lộ cố gắng hít thở sâu để giữ bình tĩnh, nhưng nhìn thấy chiếc áo sơ mi nhăn nhúm, xộc xệch anh đang mặc trên người, phía trước ngực áo vẫn còn một mảng ướt do nước mắt thấm vào, cô bỗng dưng phần nộ, quay người định bỏ đi, Thượng Tu Văn lập tức kéo cô lại.

“Lộ Lộ, nếu em ở trong đó chắc cũng biết, cô ta tự xông vào, anh không hề có ý gì với cô ta.”

“Em không bước ra bảo dừng lại, có trời mới biết tiếp theo sẽ có chuyện gì. Em không muốn làm khán giả bắt đấm đi xem phim đời thực.” Cam Lộ hậm hực nói, giằng ra khỏi tay anh, nhưng anh ôm cô chặt hơn, vẻ mặt không chút hoảng hốt, ngược lại còn ẩn hiện một nụ cười.

“Anh thích sự ngạc nhiên em dành cho anh hôm nay, Lộ Lộ”. Anh dịu dàng nói, nụ cười mỉm ấy càng lúc càng rạng rỡ.

Cam Lộ không thể hiểu nổi thái độ của anh, lại càng tức giận hơn, định quay người bỏ đi một lần nữa, thì đập vào mắt cô là vết son môi của Hạ Tĩnh Nghi trên áo Thượng Tu Văn, lại một nỗi căm phẫn trào dâng, cô dùng hai tay cật lực đẩy anh ra: “Đơ quá đi, buông em ra.”

Thượng Tu Văn cúi đầu xuống nhìn, hiểu ra vấn đề bèn buông cô ra, cời cà vạt, rồi mở từng chiếc cúc áo, cời bỏ áo sơ mi, để trần thân trên, rồi lại dang tay ôm lấy cô, mặt cô đỏ gay, tức giận né mặt sang một bên: “Mới được người phụ nữ khác hôn, không được đụng vào em.”

Thượng Tu Văn cười ha ha, lại không biết làm thế nào: “Anh đi đánh răng nhé, chịu không?”

Cam Lộ trợn mắt nhìn anh, muốn dần lòng để bình tĩnh lại nhưng lại không nuốt nổi sự khó chịu này vào trong, hậm hực nói: “Được, anh đi đánh răng đi, chừng nào em bảo dừng lại mới được dừng lại.”

Thượng Tu Văn tưởng thật kéo tay cô vào nhà vệ sinh, bên trong đúng là có bàn chải, kem đánh răng, anh ra vệ nghiêm túc cầm ly hứng nước, nặn kem, bắt đầu thông thả đánh răng, không có chút gì là sắp dừng lại.

Cam Lộ đứng trước cửa nhà vệ sinh, có thể thấy những múi cơ rắn chắc trên tấm thân của anh đang lên xuống nhịp nhàng theo từng cử động của anh. Cô không thể làm mặt lạnh thêm được nữa, đồng thời cảm thấy hành động của mình thật sự quá trẻ con, đành ho húng hắng vài tiếng: “Được rồi được rồi, em bỏ qua cho anh đây.”

Thượng Tu Văn thông thả súc miệng, đặt ly xuống, vừa cầm khăn lau mặt vừa nói: “Thượng phu nhân, cảm ơn em khai ân, tiếp tục đánh nữa chắc nướu răng anh chảy máu mắt.”

“Hừ, ai bảo anh không đẩy cô ta ra ngay.” Cam Lộ lườm, quay người bỏ đi, Thượng Tu Văn vứt khăn sang một bên kéo cô lại.

“Vậy tại sao em không bước ra ngay lúc đó.”

“Em... muốn xem xem anh có thể đứng được bao lâu?”

Thượng Tu Văn ôm lấy cô, áp sát vào mặt cô, hơi thở thơm mùi bạc hà mát lạnh phả vào mặt cô: “Vậy em nên tiếp tục ở trong đó xem khả năng chịu đựng thử thách của anh mới phải.”

“Người đàn ông của em sao có thể để người phụ nữ khác lợi dụng?”

Thượng Tu Văn ngẩn người, từ từ nghiêng mặt sang một bên, cô nghĩ là anh đang tức giận, bắt anh nói: “Thật ra em cũng biết, anh không thể nào có gì với cô ta, em đã từng nói sẽ tin tưởng anh, nhưng...” Cô bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, cơ thể đang áp sát vào người cô hơi rung lên, cô ngoẹo đầu nhìn kỹ, thì ra anh đang cười khùng khục.

Cô có hơi tức giận, lại có chút xấu hổ, đẩy mạnh anh ra, nhưng nào có đẩy được. Anh ôm cô thật chặt, tiếng cười khùng khục trong cổ họng bật ra thành tiếng cười lớn. Lần đầu tiên cô thấy anh cười thoải mái, tự nhiên đến vậy, không hề có chút dè dặt thường thấy, dường như tất cả những gì không vui chỉ là những chuyện vặt vãnh không đáng nhắc đến, chỉ khi đứng trước mặt anh, cô mới có thể cảm nhận trọn vẹn niềm vui đang trào dâng trong lòng anh, đó mới là quan trọng. Cô lại một lần nữa tan chảy vì nụ cười của anh, thả lỏng đôi môi đang mím chặt lại, cũng không nén nổi bật cười thành tiếng.

“Lộ Lộ.” Anh cuối cùng cũng ngừng cười, thì thầm gọi tên cô, cô quan sát mặt anh thăm dò, nghĩ chắc anh có gì muốn nói, nhưng anh cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Nụ hôn đó từng chút từng chút len lỏi vào trong cô, cô bị anh ép lùi về sau, lưng áp vào tường, cô cảm thấy sau lưng là bức tường kiên cố mát lạnh, phía trước lại là cơ thể đang hùng hực sức nóng của anh, sự đối lập kì lạ này khiến người cô run lên. Lúc đầu cô còn bị động đáp trả lại nụ hôn của anh, nhưng lưỡi anh liên tục khiêu khích, xoắn xýt, nhịp thở của cô dần dần trở nên hỗn loạn, gấp gáp, nụ hôn của anh từ từ di chuyển sang tai cô rồi xuống cổ, ngón tay bắt đầu tháo từng chiếc cúc trên áo sơ mi của cô, cô phản kháng yếu ớt: “Đừng... đây là nơi làm việc mà.”

Vừa dứt lời, sau hai tiếng gõ cửa, cô thư ký đẩy cửa thò đầu vào: “Chủ tịch Thượng, mọi người đều đã có mặt ở phòng họp...” Cô đột ngột dừng lại, giật bắn người nhìn cảnh tượng bày ra trước mắt lắp bắp nói: “Xin lỗi, xin lỗi.” Rồi lập tức rút lui.

Cam Lộ mặt đỏ như gấc chín, vội vàng cài cúc áo lại: “Anh bỏ tay ra đi.”

Thượng Tu Văn không hề tỏ ra ngượng ngùng, cười nói: “Để anh bảo thư ký thông báo với mọi người hủy cuộc họp hôm nay, có thể về nhà rồi.”

Cam Lộ giật mình kéo tay Thượng Tu Văn đang dậm bước định đi ra ngoài, “Bộ dạng của anh thế này mà ra ngoài không biết cô ấy sẽ nghĩ gì nữa.”

“Nhiều lần thì lòi ra tiếng vào sau lưng ông chủ thôi mà, đó cũng là một trong những phúc lợi của nhân viên.” Thượng Tu Văn cười híp mắt, “Và lại thường ngày anh nghiêm túc thái quá, hiếm có dịp thành đề tài cho họ mua vui, em không thể tước đoạt niềm vui ấy của họ được.”

“Đừng đùa nữa, anh đi họp đi, em ở đây đợi anh.”

“Đợi một chút,” Thượng Tu Văn nhắc bóng cô lên, bế đến trước bàn làm việc, đặt cô ngồi lên bàn, anh một tay ôm cô, một tay lấy điện thoại di động gọi cho ai đó, một lúc sau, đầu dây bên kia mới có người trả lời.

“Anh Ba, anh đang ở đâu thế?”

Cam Lộ được anh ôm chặt trong tay, khoảng cách rất gần nên có thể nghe tiếng Ngô Ủy rõ mồn một: “Đang ăn cơm với bạn, Tu Văn, tôi biết là cậu sẽ tìm tôi mà. Con đàn bà xấu xa đó cầu cứu cậu chứ gì?” Kèm theo là một tràng cười đắc ý.

“Sao anh lại có được đoạn băng ghi âm đó?”

“Tôi tất nhiên là có cách của tôi, cái này cậu không cần biết làm gì.”

“Được thôi, bây giờ anh định thế nào?”

“Làm gì ấy à? Con đàn bà ngu ngốc đó cũng hỏi tôi như thế, lại còn hỏi tôi cần bao nhiêu tiền nữa chứ,” Ngô Ủy dè bĩu nói, “Cô ta cho mình là ai chứ, chỉ là người làm thuê mà thôi. Cô ta có nổi bao nhiêu tiền, tôi để tâm làm gì? Cô ta chơi tôi khoái trá lăm mà, bây giờ đến lượt tôi chơi cô ta rồi. Tu Văn, cậu không phải muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân đấy chứ?”

Thượng Tu Văn không trả lời câu hỏi của anh ta: “Chúng ta gặp nhau đi, tôi muốn nghe đoạn băng đó, cũng muốn cậu nghe.”

“Ông già đáng lẽ phải cảm ơn tôi mới phải, không có tôi ra tay, chuyện này sao có thể biến chuyển thế được. Đến khách sạn Cao Đăng gặp tôi, hơi muộn một chút, tầm sau hơn 11 giờ tôi mới về.”

Thượng Tu Văn đồng ý rồi tắt máy.

Cam Lộ nghiêng đầu nhìn anh: “Anh định bảo anh ta đưa đoạn băng ghi âm đó cho Hạ Tĩnh Nghi sao?”

“Anh ta đến lời cha mình còn không để vào tai, huống gì là anh.” Thượng Tu Văn lắc đầu, “Hơn nữa, anh đâu có hứa giúp cô ta. Anh cần phải biết rõ Ngô Ủy nắm trong tay bằng chứng gì đã.”

“Nếu bằng chứng đó thật sự có thể khiến cô Hạ... ngồi tù, anh sẽ làm thế nào?” Cam Lộ đắn đo rất lâu, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi. Nhưng lời vừa thốt ra, cô lại có chút xem thường bản thân, mình muốn nghe câu trả lời thế nào chứ? Mình ghét cô ta, ghét đến mức mong muốn cô ta ngồi tù, biến mất khỏi tầm mắt của mình sao? Ý nghĩ này khiến cô giật nảy mình.

Thượng Tu Văn trầm ngâm: “Hồi lộ lãnh đạo doanh nghiệp, thao túng hội nghị công nhân viên, chuyện này không lớn cũng chẳng nhỏ, nếu Ngô Ủy có ý định trả thù cô ta, cô ta sẽ rất phiền phức.” Anh dừng lại, dường như đang nghĩ gì đó, Cam Lộ cũng giữ im lặng. Anh bỗng dừng nắm lấy vai cô, thật chặt, “Lộ Lộ, trong chuyện này, anh cần lòng tin của em.”

Ánh mắt Cam Lộ chạm mắt anh, chỉ thấy đôi đồng tử đen nhánh của anh bình lặng mà chăm chú, trái tim đang rối bời của cô như được ánh mắt đó vuốt ve, đột nhiên trấn tĩnh trở lại. Cô dịu dàng nói: “Em không nhần tâm đến vậy, nhất định muốn anh tiễn cô ta vào tù mới hả lòng hả dạ. Nhưng nếu anh muốn giúp cô ta, anh phải giữ chừng mực: rõ ràng em không đại độ đến mức có diễn vai thánh mẫu, cam chịu để người đàn ông của mình thành kẻ si tình với người phụ nữ khác.”

Trên gương mặt anh tuấn của Thượng Vũ Văn thoáng hiện một nụ cười, vẫn chăm chú nhìn vào mắt cô, anh dịu dàng nói: “Anh hiểu, em yên tâm. Dù làm bất cứ điều gì anh nhất định sẽ suy nghĩ đến cảm nhận của em trước tiên.”

“Anh đi họp đi, họ chắc đợi sốt ruột rồi đó. Đúng rồi, họp vào giờ này đều không cần ăn cơm sao?”

“Bình thường thư ký sẽ gọi người ta đem đến, nhưng em yên tâm, hôm nay anh sẽ chỉ họp trong thời gian ngắn thôi.” Thượng Tu Văn mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo sơ mi sạch sẽ mặc vào, vừa cài nút áo vừa đi ra ngoài, “Đợi anh 15 phút thôi, anh sẽ quay lại ngay.”

Thượng Tu Văn quả nhiên chỉ họp đúng 10 phút. Lúc anh dẫn Cam Lộ ra ngoài thì gặp anh rể thứ hai Ngụy Hoa Sinh ở thang máy, Cam Lộ vội vàng gọi “anh rể”, anh cũng cười gật đầu chào cô.

“Anh Hai,” ở những nơi riêng tư, Thượng Tu Văn vẫn gọi hai người con rể của Ngô Xương Trí theo đúng thứ bậc trong gia đình, “Anh Ba gần đây có về nhà không?”

Hai người con gái họ Ngô đều đã lấy chồng nhưng ở cách nhà cha mẹ đẻ rất gần, thường sang đó ăn cơm. Ngụy Hoa Sinh cười gượng: “Về nhà nào? Chú cũng biết cậu ta với ông già vừa gặp nhau đã sinh chuyện mà. Còn Vũ Phi vẫn kiên quyết đòi ly hôn, không thể hòa giải được nữa, đã dọn về nhà mẹ đẻ rồi, ông già muốn thăm cháu nội đều phải gọi điện hẹn trước mới được gặp.”

“Đạo này anh có gặp anh ta ở ngoài không?”

“Mấy ngày trước anh đi dùng bữa cùng khách hàng có gặp cậu ta,” Ngụy Hoa Sinh nhú mày nghĩ ngợi, “Cậu ta đang bàn chuyện với một nhóm người, theo anh thấy, mấy người đó đều là những tay chuyên đi thu thập, rình mò tin tức có tiếng ở đây, chẳng phải loại đảng hoàng gì.”

Thượng Tu Văn gật đầu, Ngụy Hoa Sinh nói: “Tu Văn, dẫn Cam Lộ cùng về ăn cơm nhé.”

“Giúp em nói với cậu một tiếng, đề hôm khác. Cô ấy hôm nay mệt rồi, muốn nghỉ sớm.”

Thượng Tu Văn dẫn Cam Lộ đến một nhà hàng không lớn lắm gần công ty, ông chủ nhà hàng rõ ràng quen biết anh, lập tức đưa họ vào một gian phòng nhỏ, anh chọn đại vài món ăn: “Ăn tạm ở đây vậy, ngày mai anh sẽ đưa em đi ăn đặc sản nhé.”

“Mọi ngày anh thường ăn ở đâu?”

“Ngoài những lúc tiếp khách, thì thoáng về nhà cậu ăn cơm, thời gian còn lại toàn ăn ở đây, khá là tiện lợi, yên tĩnh. Lộ Lộ, có lúc thật sự rất muốn ăn cơm em nấu.”

Cam Lộ như nghẹn lại, thấy sống mũi mình cay cay: “Được, ngày mai em sẽ đi siêu thị mua thức ăn về nấu cho anh, anh muốn ăn lẩu thập cẩm đúng không?”

“Anh muốn ăn lẩu thập cẩm, anh còn muốn ăn thần bò sốt cà nữa. Nhưng hôm nay, thứ anh muốn ăn nhất.” Anh vươn tay ra nắm lấy tay cô, ghé sát vào tai cô, giọng nói khàn khàn, thông thả, hơi thở nóng hổi của anh phả vào tai cô, “Là em.”

Sự khiêu khích và ham muốn thăng thưởng này khiến mặt Cam Lộ đỏ lên như gấc chín, tim cô đập thình thịch, quay mặt sang chỗ khác, không dám nhìn anh.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên, hai người ăn trong im lặng. Sau khi gọi tính tiền, Thượng Tu Văn nắm tay Cam Lộ cùng đi ra xe, lên xe chưa kịp yên vị anh đã phóng vút đi, khác hẳn với vẻ điềm đạm, thông thả thường ngày của anh, chiếc Lexus nhanh chóng tăng tốc lao ra khỏi hầm đậu xe, rẽ ra đường lớn. Đèn hai bên đường lướt qua cửa kính xe, trong xe lúc sáng lúc tối, Cam Lộ không nhìn rõ biểu hiện trên gương mặt Thượng Tu Văn, chỉ lặng lẽ ngả đầu tựa vào thành ghế, để mặc gió xuân mon man da mặt, thổi những lọn tóc bay bay.

Hai người không nói gì với nhau suốt dọc đường, Thượng Tu Văn lái xe đến biệt thự ở ngoại ô của Ngô Xương Trí, sau khi đến thành phố J làm việc anh mượn luôn nơi này để ở. Anh nhấn điều khiển mở cổng lớn, rồi chạy xe vào, nhưng không cho xe vào ga-ra mà dừng lại ngay trước cửa nhà, sau đó xuống xe đi vòng sang phía Cam Lộ mở cửa cho cô. Cô vừa bước một chân xuống anh đã đưa tay kéo cô ra, ôm vào lòng, cúi xuống hôn cô.

Đây là sự tiếp xúc sau một thời gian gián đoạn, hay là một sự khởi đầu hoàn toàn mới? Tất cả mọi vấn đề khiến cho họ xa cách nhau trong thời gian qua đã được giải quyết rồi ư? Là sự giao hoan về thể xác kéo hai trái tim lại gần nhau, hay là ngược lại, trái tim đã lựa chọn, tình nguyện để hai thể xác kết hợp với nhau - cô chẳng còn suy nghĩ được thêm gì nữa. Thế nhưng cô biết, từ lúc cô bước lên xe khách đến thành phố J, cô đã có quyết định cho mình.

Anh dìu cô đi xuyên qua phòng khách đến gian phòng anh đang ở. Anh không bật đèn, nhưng ánh trăng hắt vào căn phòng mang màu sắc cổ điển từ ô cửa sổ không kéo rèm cửa, sáng trong như nước, những mảng sáng tối đan xen nhau khiến căn phòng trở nên huyền ảo, mộng mị.

Khi Thượng Tu Văn đẩy cô xuống chiếc giường chạm trổ hoa đậm chất Trung Quốc, làn da trần của cô tiếp xúc với tấm trải giường bằng lụa, cảm giác êm dịu mát lạnh đó khiến cô định thản lại trong phút chốc, cô nghi hoặc nhìn lên chiếc màn ngủ được căng ra ở phía trên, bất chợt như có ảo giác hình như mình đã vào nhầm chỗ, thế nhưng cơ thể Thượng Tu Văn liền sau đó phủ lên người cô, cái hôn này tiếp cái hôn kia nóng bỏng, ướt át khiến cô chẳng có sức lực để nghĩ xem đây là đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Mong có anh ở bên em

Cam Lộ bị tiếng xe ô tô phía ngoài làm cho giật mình tỉnh giấc, bỗng thấy nhẹ nhõm đi nhiều, cô vói tay bật đèn đầu giường, ba tiếng trước, Thượng Tu Văn lái xe đi gặp Ngô Úy, lúc đi anh có dặn cô đừng đợi. Nhưng lúc chiều cô đã ngủ một giấc ở văn phòng của anh, lại thêm sự yên tĩnh đến đáng sợ ở ngôi biệt thự này khiến cô chẳng tài nào chợp mắt được, cô vào phòng đọc sách tìm “Tư trị thông giám”, ngồi tựa lưng vào giường đọc, mãi đến khi cơn buồn ngủ ập đến mới gấp sách lại nằm xuống, nhưng cứ chấp chôn, chẳng thể nào ngủ ngon giấc.

Thượng Tu Văn bước đến ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô: “Anh làm em tỉnh giấc rồi à?”

“Không, em ngủ không ngon, bên ngoài yên tĩnh quá, cứ có cảm giác rờn rợn, sợ ma quỷ đột ngột hiện ra.”

Thượng Tu Văn cười: “Nói như vậy, anh đã bị ma quỷ bắt mất hồn từ lâu rồi, có cần tìm đạo sĩ làm phép rắc máu chó kiểm chứng không?”

Cam Lộ hừ một tiếng: “Ngày nào cũng ngủ ngon trong căn phòng được bài trí thế này, em không mơ thấy ác mộng mới lạ đó.”

Thượng Tu Văn ghé sát tai cô thì thầm: “Sống ở đây anh quả thật từng mơ chuyện ly kỳ, mà không chỉ một lần đâu nhé, mơ đến em”

Mặt Cam Lộ nóng lên, vui đầu vào gối cười: “Em không quan tâm, ban ngày thì không sao, nhưng tối mai em nhất quyết không ở một mình ở đây đâu, em không có phúc hưởng thụ cuộc sống ở biệt thự, sống ở thành phố nào nhiệt thích hơn.”

“Yên tâm, tối mai anh chắc chắn sẽ ở bên em”

“Anh đi nói chuyện với anh Ba thế nào rồi?”

Thượng Tu Văn lắc đầu: “Anh đón cậu rồi cùng đến tìm Ngô Úy. Anh ta bật đoạn băng ghi âm lên cho anh và cậu nghe, quả thực đó là đoạn đối thoại giữa Hạ Tĩnh Nghi và lãnh đạo xưởng luyện thép, đề cập đến việc giao dịch một món tiền lớn, còn liên đới đến hai lãnh đạo khác của xưởng.”

“Vậy chắc có thể vạch trần việc sát nhập của Tỷ Tân đúng không?”

“Trên lý thuyết thì là vậy, nhưng xử lý đoạn ghi âm đó thế nào thì suy nghĩ của mọi người vẫn chưa thống nhất. Cậu chủ trương lập tức giao đoạn băng ghi âm cho phó thị trưởng Không, lãnh đạo quản lý về công nghiệp của thành phố, đồng thời yêu cầu Ty Tân chính thức rút khỏi việc sáp nhập xưởng luyện thép. Ngô Ủy không đồng ý. Người anh ta thật sự hận thù là Hạ Tĩnh Nghi, anh ta cho rằng ủy ban thành phố sẽ chỉ xử lý lãnh đạo xưởng luyện thép, và lấy cớ là để duy trì môi trường đầu tư và các dự án đầu tư khác của Ty Tân ở thành phố này đã đến lúc nghiệm thu, sẽ không làm gì cô ta. Anh ta định tiến thêm bước nữa khuấy động chuyện này lên cho tất cả mọi người cùng biết, khiến Hạ Tĩnh Nghi thân bại danh liệt.”

Cam Lộ chẳng hiểu lắm các toan tính chính trị rắc rối này, cô do dự một lát: “Vậy ý anh thì sao?”

“Cách nghĩ của cậu là đúng, anh cũng chủ trương xử lý nội bộ. Nghe xong đoạn băng ghi âm đó, anh đã trực tiếp gọi điện cho chủ tịch của Ty Tân Trần Hoa rồi, anh ta sẽ lập tức đi xử lý việc này. Còn về lãnh đạo bên đó, anh thật sự hy vọng có thể khống chế ảnh hưởng đến mức thấp nhất, hạn chế tiếng xấu đồn ra ngoài, nếu không sau này muốn tham gia hội nghị thương mại đối ngoại sẽ rất bị động. Húc Thăng muốn đứng vững ở đây thì trong hành xử nhất thiết phải chừa đường lùi, có cái nhìn toàn diện trong tất cả các mối quan hệ, không thể chỉ thấy cái lợi trước mắt được.”

“Vậy... anh Ba có đồng ý không?”

“Anh ta tất nhiên không đồng ý. Nhưng cậu sẽ thuyết phục anh ta, còn như cậu sẽ ra điều kiện gì với anh ta, đó là việc của cha con họ, anh không xen vào.” Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, “Lộ Lộ, em hiểu ý anh không?”

“Em không thể nói là em hoàn toàn hiểu, việc này đối với em quá phức tạp, nhưng,” Cam Lộ mỉm cười, “Em đã hứa là sẽ tin anh, vậy là đủ rồi đúng không?”

Thượng Tu Văn vòng tay ôm chặt lấy cô.

Cái ôm thắm thiết này không chỉ là về thể xác, không giống sự cuồng nhiệt nhấn chìm mọi cảm quan, mọi câu nệ, từ bỏ tất cả mọi suy nghĩ chỉ đắm chìm vào nhau mấy tiếng trước.

Cam Lộ nằm trong lòng anh, cảm nhận niềm vui sướng bình yên mà tràn đầy. Anh quyết định như thế nào dường như không còn quan trọng nữa, quan trọng là cô không hề cảm thấy cần phải dùng lý trí thuyết phục bản thân mới có thể tin anh.

Ngày hôm sau, Thượng Tu Văn đi gặp khách hàng, sau đó sắp xếp để Ngụy Hoa Sinh đón tiếp còn anh quay về biệt thự, đón Cam Lộ nói muốn đưa cô đến một nơi.

Xe men theo đường vòng ngoài của thành phố J đến đầu bên kia của thành phố. Cam Lộ xuống xe nhìn không khỏi cười khúc khích, đây chính là bảo tàng khoáng sản mà Thượng Tu Văn dẫn cô đến ba năm về trước. Tuy đang là cuối tuần nhưng bảo tàng vẫn lạnh lẽo vắng người. Thượng Tu Văn dắt tay cô đi vào, cô phát hiện bên trong chỉ có lác đác vài đứa bé đến tham quan. Vật trưng bày giống hệt lúc trước Thượng Tu Văn từng nói với cô, có các loại tinh thể khoáng sản, sinh vật cổ hóa thạch, thiết bị luyện kim và công cụ đào vàng qua các thời đại, được bài trí vô cùng sơ sài, nhưng lời giới thiệu treo trên bốn bức tường đều là thủ bút của các nhà thư pháp nổi tiếng, quan trọng hơn là, những lời giới thiệu này không chỉ đơn giản là lời giới thiệu khô khan, mà còn đề thêm những câu thơ, diễn biến lịch sử, tích cũ chuyện xưa, mỗi bài tựa như một tiểu phẩm văn tinh tế. Một người mẹ trẻ đang nhìn lên vừa đọc vừa giải thích cho đứa con trai khoảng 6, 7 tuổi nghe, đứa bé đứng nghe vô cùng chăm chú.

“Lúc nhỏ anh cảm thấy nơi đây rất rộng lớn, rất kỳ diệu.” Thượng Tu Văn nói nhỏ, “Nhưng sau này khi trở lại đây đã cảm thấy không còn như trong ký ức nữa.”

Cam Lộ cười khúc khích: “Có gì là lạ đâu, lúc nhỏ cha em thường dẫn em lên núi bắt bướm làm tiêu bản, trong ấn tượng của em ngọn núi đó rất cao, sau đó xem tư liệu mới biết, nó chỉ là một ngọn đồi, cách mặt biển chưa tới 200m.” Rồi dường như có chút tiếc nuối, cô nói, “Nhưng bảo tàng này quy mô quả thật rất nhỏ, nếu không sẽ thu hút rất nhiều người đến tham quan.”

Thượng Tu Văn cũng cười: “Hội đồng quản trị Húc Thăng cũng đã thông qua biểu quyết, quyền góp một khoản tiền hỗ trợ nơi đây trùng tu cải tạo, phương án đã được gửi cho ủy ban thành phố, sẽ được phê chuẩn nhanh thôi, nhân lúc ở đây còn nguyên trạng, anh muốn dẫn em đến xem lại lần nữa, coi như đó là một tâm nguyện của anh.”

Cam Lộ có chút ngạc nhiên: “Bây giờ mà anh còn có thể nhàn rỗi nghĩ ra kế hoạch này đấy.”

“Đây cũng không hẳn là vì sở thích hồi bé, bây giờ anh chỉ là một người kinh doanh thực dụng mà thôi. Chúng ta ra ngoài đi dạo chút đi.”

Thượng Tu Văn dẫn cô chậm chậm đi men theo con đường nhỏ dẫn ra sau núi, không giống cảnh tượng ngày Tết lúc chiều tà của ba năm về trước, trước mắt cô cây cối mọc um tùm, nhiều loại hoa dại không biết tên nở rộ khắp nơi, che đầy phần nào vẻ cô tịch, hoang liêu nơi đây. Họ nhanh chóng trèo lên đỉnh, phóng mắt nhìn ra xa, phía bên kia tập trung các nhà xưởng san sát nhau. Dù nhìn ở góc độ nào thì cũng chẳng có cảnh đẹp gì để ngắm.

Hai người tìm một tảng đá to ngồi xuống, nhàn nhã nhìn ra xa.

“Thời cổ đại thành phố J đã bắt đầu khai thác khoáng sản, đến thời cận đại, ngành công nghiệp luyện kim đã phát triển trên diện rộng, ngoài khu vực mà cậu xây biệt thự ra, xung quanh đây chẳng có phong cảnh gì nữa, hôm nào anh sẽ đưa em đi xa một chút, đến ngọn núi chỗ hai tỉnh giao nhau.”

“Nếu giống như chuyến đi cùng Dĩ An và Tân Thần lúc trước, phải chuẩn bị đồ leo núi mới đi được thì em phải suy nghĩ đã.”

Thượng Tu Văn cười, “Đúng, lần đó anh cũng dẫn em theo nhĩ, đây là khu khai khoáng đã bị bỏ hoang, căn bản chẳng có người sinh sống ở đây. Khu

bên kia là xưởng luyện thép mà Húc Thăng muốn sát nhập.”

Cam Lộ không ngờ được dưới chân mình lại là xưởng luyện thép mà Húc Thăng và Tỳ Tân tranh chấp bao lâu nay, chăm chú nhìn hồi lâu nhưng cô chỉ thấy những cột khói bốc cao ngùn ngụt, chẳng nhìn thấy nhà xưởng gì.

“Xưởng luyện thép là doanh nghiệp quốc doanh lâu đời, vốn đầu tư rất lớn, nhưng do quản lý không tốt nên ngày càng xuống dốc. Công nhân nghĩ đến vận mệnh của núi khoáng sản, đều cảm thấy nỗi lo sợ môi hồ rã lạnh. Húc Thăng đã hợp tác với xưởng luyện thép từ rất lâu rồi nên có phương án sáp nhập hợp lý là một chuyện, quan trọng là để thể hiện thành ý muốn nó tiếp tục phát triển. Trùng tu, mở rộng bảo tàng, quy hoạch lại vùng đất này, thu hút các ngành liên quan khác, đều là một phần kế hoạch của Húc Thăng cho nên công nhân ở đó luôn nghiêng về phương án sáp nhập của bọn anh.”

“Có phải chính bởi vì như vậy Hạ Tĩnh Nghi mới không thể lấy được xưởng luyện thép, mới dùng hạ sách hối lộ lãnh đạo không?”

“Không sai.” Thương Tu Văn cười, “Khả năng suy luận của em luôn rất tốt mà.”

“Là do anh đã kể rất tường tận cho em nghe thôi mà.”

“Anh không muốn lòng em có bất kỳ nghi hoặc nào Lộ Lộ à.” Thương Tu Văn nắm chặt tay cô.

Cam Lộ cúi đầu, nhìn bàn tay to lớn đang bao bọc lấy tay cô, dịu dàng nói: “Tu Văn, nếu em từng có nghi ngờ gì thì đó cũng là quá khứ rồi.”

“Nhưng anh không phải đang giải thích, anh hy vọng em hiểu mọi góc ngách trong cuộc sống của anh.”

Cam Lộ đang định nói thì tiếng điện thoại của Thương Tu Văn vang lên, anh lấy ra nghe máy, chân mày bắt đầu nhíu lại, buông điện thoại xuống anh nói: “Lộ Lộ, cậu gọi điện đến, bây giờ công nhân ở xưởng luyện thép không biết nghe ngóng được điều gì, đang tập trung trong xưởng, yêu cầu lãnh đạo chủ chốt ra mặt giải thích, tình thế đã được kiểm soát rồi. Ủy ban thành phố triệu tập anh lập tức đến đó họp.”

“Đoạn ghi âm đó truyền ra ngoài rồi sao?”

“Có lẽ không phải, Ngô Úy không ngu ngốc đến vậy, nếu truyền ra ngoài, anh ta chẳng còn cơ hội ra điều kiện với cậu nữa. Thật ra tâm trạng của công nhân cũng là việc đã được định liệu trước. Anh đưa em về trước nhé.”

“Không cần đâu, anh thả em xuống trước cửa siêu thị là được rồi, em đang định đi mua thức ăn, nấu bữa tối cho anh.”

Thương Tu Văn dừng xe trước cửa siêu thị, dặn Cam Lộ: “Đừng mua nhiều thứ quá, chút nữa đi taxi về nhà, anh họp xong sẽ về ngay.”

Cam Lộ mỉm cười gật đầu, nhìn theo xe anh đến khi mất hút mới đi vào trong siêu thị. Cô nhanh chóng mua đủ đồ mình cần, xách hai bịch to bước ra đón taxi về biệt thự.

Cô trả tiền taxi, lấy chìa khóa điều khiển từ xa mà Thương Tu Văn đưa cho cô mở cổng sắt, đang định bước vào nhà thì chiếc Maserati đỏ lao tới với tốc độ kinh hoàng rồi đỗ sặc sỡ trước mặt cô, Hạ Tĩnh Nghi từ trong xe bước ra.

Cam Lộ phiến muộn nhìn cô ta: “Lúc nào cô cũng xuất hiện như vậy, chẳng có gì mới sao.”

Hạ Tĩnh Nghi tay vịn cửa xe, ánh mắt quét qua mặt Cam Lộ, rồi dừng lại ở hai bịch đồ ăn cô xách trên tay: “Nắm giữ dạ dày của đàn ông là có thể nắm giữ trái tim của đàn ông sao?”

Cam Lộ cảm thấy thái độ cô ta thấp thoáng không giống với vẻ cao ngạo thường thấy, thâm cảnh giác trong lòng, nhanh chóng suy nghĩ lý do cô ta đến đây nhưng không có câu trả lời.

Cánh cổng sắt từ từ đóng lại nhưng lại bị vương xe của Hạ Tĩnh Nghi, tiếng chuông cảnh báo reo lên đinh tai nhức óc nhưng Hạ Tĩnh Nghi phớt lờ, “Không mời tôi vào nhà ngồi một lát sao?”

“Tôi nghĩ tôi chẳng có gì để nói với cô cả.”

Hạ Tĩnh Nghi không hề có ý dịch chuyển xe ra, cứ thờ ơ đứng đó, bốn phía tĩnh mịch, Cam Lộ bị tiếng chuông báo động làm cho đau đầu, cũng không hơi sức đâu thì gan với cô ta nên lại bấm nút điều khiển cho cổng sắt mở ra. Đây là khu vực phía sau khu thắng cảnh của thành phố J, rất ít người, chỉ có vài ngôi biệt thự lại ở cách xa nhau, ban quản lý khu vực này cũng chẳng có chế độ bảo an nghiêm ngặt, buổi sáng, người giúp việc và làm vườn đến đây dọn dẹp xong cũng đã về. Vừa xa trạm giao thông công cộng lại chẳng có chiếc taxi nào chạy qua, đi bộ ra ít nhất cũng phải hơn nửa tiếng mới đến đường lớn. Không có phương tiện giao thông, muốn đi khỏi cũng rất khó khăn. Bây giờ cô giương mắt nhìn Hạ Tĩnh Nghi lên xe, rồi chạy xe vào trong nhà mà không thể nghĩ ra được có gì để từ chối khách, không khỏi dờ khóc dờ cười.

Đợi Cam Lộ xách hai bịch lớn vào nhà, Hạ Tĩnh Nghi đã ngồi trên chiếc xích đu ngay trước cửa nhà với vẻ rất thành thoi, nhàn hạ, rõ ràng là đang đợi cô. Cô quyết định không thêm đề ý đến cô ta, đi thẳng vào bếp.

Ánh mặt trời dịu dịu buổi chiều chiếu vào từ ô cửa sổ lớn, không khí thoang thoang mùi hương hoa, nhà bếp được lắp đặt một bộ loa nhỏ, phát ra tiếng nhạc du dương, êm tai, hoàn toàn chẳng giống chút nào với không khí yên ắng đến rợn người vào buổi tối. Trong khung cảnh như thế vốn dĩ có thể làm việc rất vui vẻ, nhưng vị khách không mời mà đến đang ngồi ngoài hành lang kia đem đến cho người ta ít nhiều phiền toái.

Cam Lộ gọi cho Thượng Tu Văn nhưng điện thoại anh lại chuyển ra bàn thư ký. Cô đoán anh đang họp, nhất thời không thể nghỉ gì nữa, đành định thần lại, lấy thức ăn vừa mua về ra, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Cô lấy thịt thăn bò ra, dùng sống dao đập cho mềm, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ, cho vào chảo xào tái rồi cho gia vị, tương cà và cà chua đã xắt sẵn vào, vặn to lửa đảo đều tất cả với nhau, rồi để lửa liu riu. Cô đang định xắt khúc cần tây thì Hạ Tĩnh Nghi vang lên từ phía sau: “Vừa nãy ngồi đằng kia, tôi phát hiện rất lâu rồi không có thời gian nhân rồi ngồi tắm nắng thế này.”

“Nhân rồi chắc không phải là một cách sống minh triết. Mặt trời sắp xuống núi rồi, tranh thủ tắm tiếp đi.” Cam Lộ không quay đầu lại nói, tay vẫn nhíp nhàng xắt rau.

“Ồ đây yên tĩnh hết như... chốn thế ngoại đảo nguyên. Cô có biết xưởng luyện thép bây giờ hỗn loạn đến mức nào rồi không?” Hạ Tĩnh Nghi không đợi cô trả lời đã nói tiếp, “Dĩ nhiên cô không cần phải biết, cô có thể yên tâm làm một bà nội trợ vui vẻ, khỏi nghe không hỏi bất kỳ chuyện gì.”

“Sự hỗn loạn của xưởng luyện thép không phải do tôi gây ra, cũng không phải là chuyện tôi có thể giải quyết được. Nếu tôi nhớ không lầm, thiên đường ngốc nghếch của tôi đã từng bị cô mịa mai rồi, không cần hôm nay đến đây cố ý tiếp tục chứ. Cô trực tiếp đi gặp Tu Văn mà nói, còn thú vị hơn nhiều ở đây nhìn tôi nấu cơm đúng không?”

“Cô ở mãi đây không đi, anh ấy làm sao dám liên lạc với tôi?”

Cam Lộ nhún vai: “Vậy thì tôi cũng hết cách.”

Hạ Tĩnh Nghi cười gằn: “Thượng phu nhân, cô đúng là có chút năng khiếu châm biếm đấy. Hơn nữa cô lại rất biết chọn thời điểm xuất hiện, bỏ bê công việc chạy đến đây, vừa đúng lúc chặn cuộc nói chuyện của tôi và Tu Văn lại, khiến anh ấy không thể trực tiếp ra tay giúp đỡ tôi. Nhưng cô nên biết, chúng tôi từng có tình cảm rất sâu sắc với nhau, anh ấy sẽ không giương mắt nhìn tôi bị Ngô Ủy hại đến đi tù đâu. Cứ cho là cô cứ ở lì đây không đi, cũng chắc chắn không nhìn thấy ngày đó đâu.”

“Xin lỗi, tôi chẳng quan tâm đến hướng đi của cô như cô tưởng tượng, tôi đến đây chắc chắn không phải để quan tâm đến chuyện cô ngồi Maserati hay là ngồi tù. Phong cảnh biệt thự này chắc cô đã ngắm xong rồi, mặt trời cũng lặn rồi, tôi không có chuẩn bị bữa tối cho cô, cho nên, cô nói lời cáo từ ở đây là được rồi.”

“Chúng ta làm một cuộc giao dịch nhé Thượng phu nhân.”

Cam Lộ bỏ dao xuống, lấy khăn lau tay, quay lại nhìn cô ta, cười nói: “Cô biết tôi là giáo viên mà, bình thường giáo viên sợ nhất là gặp phải những học sinh cá biệt, mặc cho mình dạy bảo thế nào, nói muốn khô cả cổ họng cũng phí công vô ích. Nhưng, theo lẽ thường, tình trạng này sẽ kết thúc cùng với tuổi dậy thì, sớm muộn cũng có một ngày, các em ấy sẽ biết, thì ra những lời thầy cô giáo nói ít nhiều cũng có lý. Còn những đối tượng như cô Hạ đây, trước giờ tôi chưa từng gặp qua.”

Hạ Tĩnh Nghi dường như bị chọc giận, nhưng vẫn cố nén: “Hãy nghe tôi nói hết đã. Xin cô hay dời khỏi đây càng sớm càng tốt đừng can dự vào quyết định của Tu Văn, để cho anh ấy tự mình xử lý vụ này. Sau đó tôi sẽ không xen vào cuộc sống của hai người nữa.”

“E rằng cô không có quyền để yêu cầu tôi bất cứ điều gì,” Cam Lộ ôn tồn nói, “Hơn nữa, tôi không cần lời hứa không xen vào của người khác mới có thể giữ cuộc sống bình thường.”

“Cô chắc chắn về Tu Văn như thế sao? Anh ấy chỉ là đã từng trải qua rất nhiều chuyện, mệt rồi, muốn một cuộc sống gia đình ổn định mà thôi, cô xuất hiện đúng lúc nên có được anh ấy. Nhưng người đàn ông như anh ấy, cô tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng mong có được mọi thứ của anh ấy.”

“Tôi đối với thứ được gọi là tình cảm, chưa bao giờ chắc chắn được như cô, cô Hạ ạ. Nhưng tôi tin chắc rằng, cho dù có được tình cảm của một người nào đó, cũng không có nghĩa là một sự chiếm hữu, càng không có nghĩa là từ đây có quyền đòi hỏi, yêu cầu tùy tiện, vô độ người ta làm tất cả mọi việc cho mình.”

Hạ Tĩnh Nghi sa sầm mặt nói: “Đừng giảng đạo với tôi, cũng đừng phát tác bệnh nghề nghiệp dạy đời tôi. Cô chưa từng trải qua tình cảm thâm sâu như thế, không thể nào hiểu được quá khứ giữa tôi và Tu Văn, tôi thông cảm với cô. Bây giờ chúng ta trở lại vấn đề chính, cô muốn thế nào mới chịu rời khỏi đây?”

“Cô hình như thích giao dịch lắm nhì, cô Hạ. Hôm qua cô mới vừa giao dịch với Ngô Ủy, lại không nghĩ cho kỹ, số tiền cô có thể bỏ ra có đáng là gì so với số cổ phần mà anh ta được thừa kế ở Húc Thăng? Bây giờ lại muốn giao dịch với tôi, nhưng điều kiện cô đưa ra chẳng khiến tôi rung động, tôi không nghĩ rằng cô có đủ vốn liếng để giao dịch với tôi. Nhưng không sao,” Cam Lộ cười nói, “Cô đừng quá sốt ruột, ngày một tôi phải đi làm, ngày mai chắc chắn sẽ về, cô có thể thoải mái giao dịch với Tu Văn, xem có thể cô có được kết quả như cô mong muốn không.”

Màn đêm dần buông, ánh sáng trong bếp dần tắt, chảo thức ăn đặt trong bếp bắt đầu phát ra tiếng sôi ùng ục, ánh lửa khiến mặt Cam Lộ chỗ sáng chỗ tối, Hạ Tĩnh Nghi có thể nhìn thấy rõ, ánh mắt cô bình thản lạ lùng, không hề gợn một chút gì.

Nghe Cam Lộ ngày mai đi khỏi, vốn dĩ Hạ Tĩnh Nghi có thể thở phào, nhưng trong lòng cô ta bỗng thất lại, từ tối hôm qua cô đã liên tục gọi vào di động của Thượng Tu Văn, mãi cho đến vừa rồi, anh cũng không nghe máy. Cô đành đổ lỗi cho sự xuất hiện của Cam Lộ. Cô tự an ủi mình, Thượng Tu Văn đang có vợ ở bên cạnh, dĩ nhiên không tiện liên lạc với cô.

Anh chắc chắn không thể ngồi yên không quan tâm đến cô - cô cố gắng thuyết phục mình bình tâm trở lại, nhưng nỗi hoảng hốt trong lòng mỗi lúc một lớn, cả đêm cô mất ngủ, cứ đi đi lại lại trong phòng ở khách sạn, dường như lại rơi vào trạng thái mấy năm về trước khi anh và cha cô bị bắt, mẹ cả ngày

khóc lóc than vãn, không ai giúp đỡ.

Cô nghĩ, chỉ cần Cam Lộ đi khỏi là tốt rồi.

Thế nhưng, người phụ nữ đang đứng trước mặt cô mỉm cười từ chối giao dịch, nói một cách thoải mái rằng mình chắc chắn sẽ đi khỏi, rõ ràng rất tự tin vào cuộc sống hiện tại của mình. Cảm giác giá buốt từ từ dâng lên trong lòng, lan tỏa khắp cơ thể Hạ Tĩnh Nghi – có lẽ sự cứu vớt mà cô kỳ vọng chỉ là một sự hư ảo, cô lắc đầu thật mạnh, không cho phép mình nghĩ gì thêm nữa.

Cô tự nhiên cảm ghét ánh mắt bình thản, thần thái ung dung này của Cam Lộ. Cô muốn giống như lần đầu tiên gặp nhau, nói chút gì đó, làm chút gì đó để phá tan sự tự tin của người phụ nữ này, thấy một viên đá vào tâm thái bình lặng như mặt hồ của cô, nhìn từng đợt sóng lòng lan tỏa, nhìn thấy kẻ hồ trong vẻ thần nhiên của Cam Lộ, quá trình này từng cho cô một sự thỏa mãn mơ hồ.

Thế nhưng lúc này đây, cô lại không biết phải làm thế nào để đạt được mục đích đó. Toàn thân cô căng thẳng tột độ, trong cơ thể dường như có một luồng kích động đang sôi sục dâng trào, chỉ muốn trút hết ra.

Không khí trong bếp bỗng trở nên đáng ngờ, Cam Lộ bị cô ta nhìn chằm chằm, ánh mắt điên cuồng phần nộ ấy khiến cô giật nảy mình, đúng lúc đó, chiếc di động cô để trên kệ gia vị bỗng reo lên, tiếng chuông lơ lửng trong gian phòng yên tĩnh đang được bao phủ bởi sự căng thẳng vô hình khiến tim cô càng thất lại. Hạ Tĩnh Nghi dường như cũng kinh ngạc, ánh mắt chuyển hướng vào chiếc di động của cô.

Cam Lộ nhìn Hạ Tĩnh Nghi, âm thầm phòng bị. Cô quay đầu lại, từ từ thò tay ra cầm điện thoại lên: “A lô...”

“Lộ Lộ, là anh đây, vừa họp xong, em gọi cho anh à?”

Cam Lộ đứng đối mặt với Hạ Tĩnh Nghi, cố gắng giữ giọng nói bình thường: “Gọi điện? Ồ đúng rồi, muốn hỏi anh khi nào về?”

“Bây giờ anh về đây, đã nấu cơm xong chưa?” Giọng Thượng Tu Văn vô cùng thoải mái.

Cam Lộ không chớp mắt, hình như có chút không theo kịp câu hỏi của anh: “Cơm à? Ồ, vẫn chưa.”

“Đừng vội, đợi anh về, anh thích nhất là ngắm em lúc đang nấu cơm.”

“Tu Văn,” cô gọi tên anh, chỉ thấy đồng tử trong mắt Hạ Tĩnh Nghi đột nhiên thu nhỏ lại, cô nhỏ giọng, “Cô Hạ đang ở đây.”

“Cô ta đến làm gì?” Thượng Tu Văn sừng sốt.

“Chắc là có chuyện muốn tìm anh,” Cam Lộ cố hết sức để giữ giọng bình tĩnh, “Cô ấy ở đây đợi anh lâu rồi.”

Hạ Tĩnh Nghi bước tới, giật lấy điện thoại, hình như muốn nói gì đó nhưng lại nghe tiếng Thượng Tu Văn vọng ra từ điện thoại: “Lộ Lộ, đừng sợ, anh lập tức về ngay.”

Cô bỗng nổi cơn thịnh nộ, vứt mạnh điện thoại xuống đất, chỉ nghe một tiếng xoảng, chiếc điện thoại nhỏ bé đã vỡ ra thành bốn năm mảnh trên nền nhà. Cam Lộ kinh hãi lùi lại một bước, cô ta lại tiến lên áp sát cô, cười khan: “Cô sợ rồi à, Thượng phu nhân?”

Cam Lộ lùi đến kệ bếp, không còn được lùi nữa, cô cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng: “Cô Hạ, hãy bình tĩnh...”

Hạ Tĩnh Nghi cười gằn: “Giao dịch mới cần bình tĩnh, cô không phải nói tôi thậm chí không có tư cách để giao dịch với cô hay sao?”

“Tu Văn sắp về rồi, cô có thể nói chuyện với anh ấy, tôi đã nói rồi, tôi không muốn can dự vào công việc của anh ấy, càng không muốn can thiệp vào quyết định của anh ấy.”

Nghe đến Thượng Tu Văn, Hạ Tĩnh Nghi ít nhiều lấy lại lý trí, giọng nói ôn hòa của Cam Lộ cũng phần nào giúp cơ thể đang căng thẳng của cô thả lỏng ra, dần dần phục hồi lại trạng thái bình thường, tâm trạng kích động vừa rồi dường như làm tất cả sức lực của cô đều cạn kiệt, cô vịn tay vào kệ bếp bên cạnh đứng vững. Lúc này tiếng điện thoại của cô cũng reo lên, cô cầm lên nghe như cái máy. Cam Lộ căng thẳng nhìn cô, chỉ thấy cô đứng thẳng người dậy, chăm chú lắng nghe: “Chủ tịch Trần cũng ở đó sao? Sao không nói sớm cho tôi biết?” Một lát sau, mặt cô biến sắc, “Được rồi, tôi biết rồi, tôi đến ngay.”

Cô không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi bếp, một lúc sau, Cam Lộ nghe tiếng khởi động xe, cô thờ hất ra, nhất thời không còn tâm trạng nấu món khác nữa, cô tắt bếp, ngồi lên chiếc ghế cao gần kệ bếp, tay giữ đầu, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Cô chưa kịp định thần lại thì nghe tiếng kèn xe chát chúa bên ngoài cổng vọng tới phá vỡ không gian tĩnh mịch, cô giật nảy mình, nhưng liền sau đó tỉnh lại, vội vàng chạy ra phòng khách, ấn nút mở cổng, từ màn hình có thể nhìn thấy Hạ Tĩnh Nghi lái xe rời khỏi, cô vội vàng ấn nút đóng sập cửa lại.

Điện thoại bỗng nhiên tắt ngấm, gọi lại thế nào cũng không được, Hạ Tĩnh Nghi bỗng dưng xuất hiện ở biệt thự, Thượng Tu Văn nhớ lại giọng nói của Cam Lộ trong điện thoại hoàn toàn không giống với bình thường, anh không thể nào giữ được bình tĩnh, vội vàng lái xe phóng như bay về nhà.

Chạy đến con đường rẽ vào khu thắng cảnh, anh nhìn thấy từ xa chiếc Maserati màu đỏ đậu ngay giữa đường, mặt trời đã khuất hơn nửa sau rặng núi phía xa, ánh hoàng hôn rực rỡ như máu, trời bắt đầu sẫm tối, Hạ Tĩnh Nghi hai tay khoác trước ngực đứng tựa vào xe. Anh giảm tốc độ, dừng xe ở cách chỗ cô đứng không xa, rồi xuống xe bước tới.

“Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng chuyện gì.”

“Cô Hạ...”

“Gọi em là Tĩnh Nghi, Tu Văn, ở đây chỉ có hai chúng ta, xin hãy gọi em là Tĩnh Nghi, như lúc chúng ta vừa mới quen nhau.”

“Chúng ta không phải vừa mới quen nhau, Tĩnh Nghi ạ.”

Sắc mặt Hạ Tĩnh Nghi trắng bệch, thất thần: “Đúng, cuộc đời đầu chỉ như lần gặp gỡ ban đầu. Chúng ta chạy ngược chạy xuôi, bây giờ đứng ở đây, anh đã là chồng của người khác, em là cô người yêu cũ hại mẹ anh thất ý trên đường hoan lộ, cha anh mất sớm, công ty phá sản. Em có muốn níu kéo anh thế nào thì cũng đều hoài công.”

“Níu kéo không được đâu, buông tay đi. Đừng làm khổ mình, cũng đừng làm khổ người khác.”

“Nhưng số phận làm khổ em, ai có thể khiến số phận buông tha em.” Giọng Hạ Tĩnh Nghi lạc đi.

“Số phận sẽ không cho em mượn tay xen vào cuộc sống của người khác, càng không giúp em dùng thủ đoạn hối lộ để quyết định tương lai cho gần 3.000 nhân công ở xưởng luyện thép. Tĩnh Nghi, đừng đổ lỗi cho số phận.”

“Vậy thì là em tự tạo nghiệp chướng cho mình rồi.”

Thượng Tu Văn bình thản nói: “Mỗi người trưởng thành đều phải tự chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.”

“Em chịu trách nhiệm với mình rất lâu rồi, Tu Văn, anh không thể tưởng tượng được cuộc sống em từng trải qua đâu. Quá khứ ấy chỉ có gia đình anh là phải trả giá sao? Cha em mất rồi, anh em ngồi tù đến năm sau mới được thả, mẹ chỉ biết khóc, khóc đến mức mắt sắp mù rồi. Nếu em không muốn phát điên thì chỉ còn cách duy nhất là dứt tình bỏ đi. Em thậm chí còn chưa có bằng đại học, đi đến đâu cũng gặp khó khăn, làm tất cả những việc có thể làm để gửi tiền về nhà, mãi cho đến khi gặp Trần Hoa.”

“Anh chưa bao giờ có sự so sánh này: Ai thảm hơn, ai hy sinh nhiều hơn.”

“Nhưng anh cảm hận em, giống hệt như mẹ anh, cậu anh và Thiếu Côn, chữ cảm hận viết rất rõ ràng trên mặt, các người chắc hẳn đều nghĩ rằng, nếu không quen em, có lẽ tất cả đã không xảy ra.”

“Đừng nói nếu như nữa. Tất cả đã xảy ra rồi, nếu nói hận thì anh cũng hận chính mình. Sự ấu trĩ, phóng túng, yếu mềm ban đầu của anh đã tạo thành một sai lầm lớn không thể cứu vãn. Anh sẽ không đổ trách nhiệm mà mình phải gánh chịu lên đầu người khác.”

“Anh là vì em mới phạm phải những sai lầm đó, cho nên, anh vẫn hận em, đúng không? Anh hận em cũng được, Tu Văn ạ, điều duy nhất em không thể chấp nhận là anh lạnh nhạt với em.”

“Anh không lạnh nhạt với quá khứ của chính mình, nhưng, anh cũng không có cảm xúc gì nữa với mối tình đã kết thúc từ lâu. Cho nên đừng hoài niệm về anh, không có ý nghĩa gì đâu.”

“Nhưng quá khứ là thứ duy nhất mà em thật sự có được, không có quá khứ, cuộc đời em còn lại gì chứ?”

Ánh hoàng hôn từ từ tắt dần, ánh sáng cuối cùng của ngày cũng dần lụi đi. Thế nhưng Thượng Tu Văn vẫn có thể nhìn thấy rõ vẻ tuyệt vọng trên gương mặt Hạ Tĩnh Nghi, anh cảm thấy tê lương và bất lực, nhất thời không biết nói gì.

“Cứ nghe em nói hết đã. Đúng, em từng là nhân tình của Trần Hoa. Anh ta rất phóng khoáng, nhưng em biết, anh ta không hề yêu em. Có một mà vợ anh ta nói đúng, sau khi yêu anh, em chưa từng được ai yêu như thế và cũng chưa yêu ai như thế. Em nghĩ, ít nhất trước khi anh ta chán ghét em, em có thể học được cách tự mình mưu sinh, không thể một lần nữa thảm hại như trước khi gặp anh ta. Em cuối cùng cũng làm được, em có thể tự hào nói rằng những người phụ nữ của Trần Hoa trước và sau em, chưa có ai làm được như em.”

Bóng tối càng lúc càng đậm đặc, một đàn cò bay qua ngang trời, tiếng kêu của chúng lơ lửng trên đầu họ. Thượng Tu Văn sức nhớ ra Cam Lộ, cố gắng kìm nén nỗi sốt ruột như lửa đốt trong lòng, giữ giọng nói ôn hòa: “Chủ tịch Trần giao cho em trọng trách quan trọng chứng tỏ ông ấy thừa nhận năng lực của em.”

“Nhưng bây giờ tất cả đều hết rồi, hôm nay anh ta đột ngột đến đây, chắc có liên quan đến em.”

“Đúng, anh đã nói chuyện điện thoại với anh ta, anh ta đồng tình với suy nghĩ của anh, cân nhắc lợi hại, chọn cách giảm thiểu tối đa thiệt hại. Anh ta vừa tuyên bố, Tỷ Tân chính thức rút khỏi việc sáp nhập xưởng luyện thép.”

Hạ Tĩnh Nghi nhìn anh chằm chằm, ánh mắt đột nhiên đầy phần nộ và tuyệt vọng: “Em cầu xin anh giúp em, anh giúp em như thế đấy ư? Em đã từng hứa, chỉ cần anh thuyết phục Ngô Ủy, em sẽ nộp báo cáo, nghĩ cách rút khỏi việc sáp nhập, từ bỏ ý định mua lại Húc Thăng. Anh làm thế này, còn độc ác hơn là đưa thẳng em vào tù. Sự nghiệp của em coi như tan tành rồi.”

“Tình Nghi, anh không phải là thần vạn năng, chưa bao giờ làm được chuyện đảo ngược tình thế kinh thiên động địa. Hơn nữa, với lập trường hiện nay của mỗi chúng ta, em nghĩ anh có thể giúp em một cách thoát nạn một cách vô nguyên tắc sao? Vợ anh, doanh nghiệp anh đang phụ trách, đều là điều anh phải suy nghĩ đến trước tiên. Anh rất tiếc, em chưa bao giờ học được cách đứng trên lập trường của người khác để suy nghĩ vấn đề.”

Lời trách móc sắc nhọn chưa từng thấy này khiến Hạ Tình Nghi run cầm cập, cô đột nhiên dịu dàng nói: “Em sai rồi, Tu Văn, người khác có lẽ không nằm trong suy nghĩ của em, nhưng anh luôn là điểm khởi đầu cho tất cả quyết định của em. Sau khi em độc lập phụ trách các dự án đầu tư, đã xin đến miền Trung làm việc, bởi vì đây là nơi chúng ta từng sinh sống. Em có chút suy nghĩ cuồng vọng, biết rõ anh không còn có thể với em, nhưng vẫn không kiểm soát được việc mình muốn gặp lại anh.”

“Thế là em bắt đầu âm mưu mua lại Húc Thăng, cái cách hồi tưởng quá khứ này thật mới lạ.”

“Tu Văn, sau khi gặp lại anh, em phát hiện, em vẫn còn yêu anh, nhưng anh đã kết hôn, đã quyết tâm rời xa em. Em đành dùng cách này mới có thể có mối liên hệ đáng thương với cuộc sống của anh. Nhưng thật sai lầm, số phận vẫn giễu cợt em, em không ngờ Húc Thăng lại là sản nghiệp của anh. Vốn dĩ người em hận là cậu anh, nếu không phải ông ta, em có lẽ đã giữ lại đứa con của chúng ta, không đến nỗi tình đoạn nghĩa tuyệt với anh như vậy. Em muốn tiếp cận anh, em muốn đá kích ông ta, sau đó lại không thể không đối chọi với anh.”

“Em mượn lý do đó để quyết định cuộc sống và công việc của mình, thì đừng than trách số phận không công bằng với em. Bây giờ em còn có cơ hội bắt đầu lại từ đầu, hy vọng em sẽ quên đi quá khứ, quên anh mà sống cho chính mình.”

“Giống như anh chứ gì? Giống như uống canh lú vậy, những chuyện trước kia đều quên hết sạch sẽ,” Cô ngửa cổ cười lớn, mang theo nỗi tuyệt vọng, “Nói cho em biết, để làm được như thế cần phải có bí quyết gì?”

“Tôn trọng cuộc sống của bản thân, cũng tôn trọng cuộc sống của người khác. Tìm thấy người mà em thật sự muốn chung sống với anh ta cả cuộc đời này, đơn giản vậy thôi.”

Hạ Tình Nghi chụp lấy tay anh siết mạnh: “Tu Văn, em từng muốn cùng anh đi hết cuộc đời này, không, không phải từng, mà là luôn muốn.”

“Xin lỗi,” Thượng Tu Văn rút tay lại, “Đó không phải là ý nguyện của anh, thậm chí cũng không phải của em. Em chỉ là cho rằng mình vẫn giữ khư khư một cái gì đó, thật ra tất cả đã thay đổi rồi.”

“Anh yêu vợ anh chứ?”

Một sự yên lặng kéo dài, bên tai họ chỉ nghe thấy tiếng chim kêu âm ỉ trên bầu trời vọng xuống hòa vào màn đêm yên tĩnh, có gì đó thê thiết. Lúc Hạ Tình Nghi nghĩ rằng anh sẽ không trả lời câu hỏi này thì anh lên tiếng, giọng bình thản: “Đúng vậy, nhưng không phải chỉ là tình yêu như em hiểu, anh yêu cô ấy, có thể yên tâm trao cả cuộc đời cho cô ấy. Tình Nghi, xin hãy nhường đường, chúng ta ai đi đường nấy, không ai phải phiền muộn về ai, mới là sự tôn trọng lớn nhất với tình cảm đã qua.”

Thượng Tu Văn lên xe, Hạ Tình Nghi vẫn đứng ngây ra, một lúc sau, cô cũng lên xe, khởi động xe, điều chỉnh vô lăng cho xe xoay thẳng lại, hai xe chậm chậm đi lướt qua nhau. Thượng Tu Văn tăng tốc chạy về biệt thự, chiếc Maserati mất hút sau kính chiếu hậu.

Chạy đến biệt thự thì trời đã tối hẳn, đèn trong vườn lần lượt sáng lên nhưng trong nhà lại tối om, Cam Lộ không ở trong nhà. Nhìn chiếc di động bị vỡ tan tành nằm lăn lóc dưới đất, tìm Thượng Tu Văn nhói lên, anh vội vàng chạy ra, lúc này mới nhìn thấy gian nhà kính trồng hoa sáng đèn.

Anh hấp tấp chạy tới đó, chỉ thấy cửa sổ chung quanh phòng đều mở, tiếng nhạc du dương, Cam Lộ đang nằm thẫn thờ trên chiếc ghế nằm trong nhà hoa. Anh bước đến, ve vuốt bàn tay lạnh ngắt của cô, vội vàng cúi người bế cô lên, sau đó ngồi xuống, để cô ngồi lên người mình.

“Em vẫn chưa nấu cơm” Cam Lộ vui đầu vào ngực anh, nhẹ nhàng nói.

“Không sao. Cô ta nói gì với em?”

Cam Lộ lắc đầu: “Cũng không có gì. Chỉ là cô ta... hơi mất kiểm soát.”

“Anh xin lỗi, anh trước nay đều không thể bảo vệ em trước sự quấy nhiễu của cô ta. Có người nói, từ mối tình cũ, người cũ của một người có thể nhìn ra cách sống của một người trong quá khứ, ở thời điểm này, anh vô cùng thất bại.”

Cam Lộ gượng cười: “Đừng thăm dò em, em chưa từng trải qua mối tình mãnh liệt như thế, nhưng lại muốn giữ sự tôn trọng với nó. Em nghĩ, cô ta chỉ là quá đắm chìm vào đó.”

Cô nhớ lại vẻ mặt gần như điên dại vừa nãy của Hạ Tình Nghi trong nhà bếp, bất giác rung mình, cô trước nay chỉ lĩnh ngộ tâm lý và hành vi cực đoan trong tiểu thuyết trinh thám, không thể ngờ rằng mình có ngày lại trực tiếp đối diện với nó, trong lòng cô không khỏi khiếp sợ. Thượng Tu Văn nhận ra nỗi sợ hãi mà cô đang cố gắng kìm nén, ôm cô chặt hơn.

“Cũng tại em, hôm nay nhanh miệng quá. Em đột nhiên phát hiện, em hận cô ta hơn mình nghĩ, cũng muốn làm đau cô ta, muốn trả lại cô ta những đau khổ mà cô ta đã gây ra cho em. Cái ác trong lòng người, thật ra rất dễ bị kích động thành bột phát.” Cô cuối cùng cũng không thể giữ nổi nụ cười, đưa tay lên che mắt, “Nếu em thật sự tin anh vô điều kiện, cô ta nói gì cũng không thể chọc tức được em, em cũng sẽ không nói những lời chọc tức cô ta rồi.”

“Anh thích sự điên tình của em, Lộ Lộ, nhưng anh không hy vọng em đạt tới cảnh giới không biết vui không biết giận.”

“Em tu luyện không đạt đến mức đó được đâu, vừa nãy bị dọa sợ hết hồn, tất cả những cảnh tượng rùng rợn trong tiểu thuyết trinh thám đều chạy ra trước mắt rồi. Haizzz, vẫn phải trách căn biệt thự này, trời tối là đã thấy rợn người rồi. Chỉ có gian nhà kính trồng hoa này, hoa lan, đồ quyền nỏ đẹp tuyệt là không dọa đả người ta mà thôi.”

Họ đồng thời cùng nhìn ngắm xung quanh. Một bên là loài lan quý, một bên là hoa đồ quyền với đủ màu sắc rực rỡ, nằm trên chiếc ghế thấp hệt như đầm mình trong tầng tầng lớp lớp hoa, trong mắt ngập tràn những bông hoa tươi kiêu diễm khoe sắc. Thượng Tu Văn ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô đến khi cơ thể cô dần dần thả lỏng trong vòng tay anh.

“Lộ Lộ, anh sẽ cố hết sức tìm một căn nhà thích hợp, để em yên tâm ở sau này.”

“Anh định sống lâu dài ở đây sao?”

“Vừa nãy lãnh đạo ủy ban thành phố đã mở cuộc họp điều trần ở ngay tại xưởng luyện thép, chủ tịch Tỳ Tân Trần Hoa cũng đến tham dự, anh ta bày tỏ, chính thức rút khỏi dự án sáp nhập xưởng luyện thép, hội nghị công nhân viên tiến hành biểu quyết lại, dự kiến rất nhanh thời sẽ thông qua phương án sát nhập của Húc Thăng.”

Cam Lộ “ồ” khẽ lên một tiếng.

“Xin lỗi, Lộ Lộ, anh từng hứa với em không làm việc ở đây, không muốn mỗi người một nơi. Nhưng hiện tại trong thời gian ngắn, anh e rằng không thể thoát ra được.”

“Em biết.” Cam Lộ vòng tay ôm lấy anh, “Ai cũng muốn tất cả mọi việc đều tuân theo ý mình, nhưng đó chỉ là vọng tưởng.”

“Tiếp theo đây muốn mọi chuyện theo ý mình là chuyện còn rất xa vời. Tỳ Tân đã gần như chiếm lĩnh hết thị trường cung ứng sắt thép ở đây; sau khi sáp nhập xưởng luyện thép, cần phải cử người xuống xây dựng một chế độ quản lý mới, đầu tư một lượng vốn cực lớn để cải tạo; câu đồng ý sẽ chuyển nhượng cho Ngô Úy một phần cổ phiếu, để anh ta tham gia hội đồng quản trị, anh ta lúc nào cũng thích gây chuyện, cũng không có chút gì là nghe lời dạy bảo, thị trường của Húc Thăng luôn không thể điều chỉnh đến nơi đến chốn; nhà nước sẽ thêm một bước quản lý nghiêm ngặt hơn sự phát triển của các doanh nghiệp gang thép dân doanh, những công ty gang thép lớn đều sáp nhập ở khắp nơi... Em xem, sau này còn có đầy những nhân tố không xác định.”

“Anh lần đầu tiên nói về những khó khăn có thể phải đối mặt, trước đây anh hoặc không nói, có nói cũng rất sơ sài, chỉ bảo em đừng lo lắng.” Cam Lộ ngừng đầu lên mỉm cười.

“Em vẫn cứ đừng lo lắng, Lộ Lộ ạ, anh có thể xử lý được, đem lại cuộc sống tốt nhất cho em, cho những đứa con tương lai của chúng ta.” Thượng Tu Văn chăm chú nhìn cô, “Nhưng anh hy vọng luôn có em ở bên cạnh. Anh có vẻ như ích kỷ khi đề nghị với em đến đây ở cùng anh được không?”

Cam Lộ có chút do dự: “Cứ cho là em có thể từ bỏ công việc, nhưng ở đó còn cha em, mẹ anh, chúng ta không thể để mặc họ không quan tâm được.”

Thượng Tu Văn ngả người ra ghế, kéo cô lên để cô nằm trên người anh: “Sẽ có cách thôi Lộ Lộ ạ, chỉ cần em chịu ở bên anh.”

Cam Lộ rúc người vào lòng anh, gật đầu không nói.

Bạn đang đọc truyện *Gia Cốt Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Phần vĩ thanh: Lời từ biệt hoàn hảo và sự khởi đầu hoàn toàn mới (1)

Đứng trên ban công của một căn hộ ở hoa viên Tân Giang đợt 3, gió sông mang hơi thở mùa hè lỏng lẻo, Cam Lộ cột mái tóc dài, tay vịn lan can, nói với Lục Huệ Ninh: “Chẳng trách có câu slogan quảng cáo ‘Nằm trong bốn tấm có thể ngắm cảnh sông’, đúng là đặc sắc. Nhưng đã có nơi khác mê hoặc con rồi, con không định mua nhà ở đây nữa.”

Lục Huệ Ninh hừ một tiếng: “Mẹ đã mua rồi, đứng tên con đấy.”

Cam Lộ giật nảy mình, quay lại nhìn căn hộ sang trọng, tỉnh tét: “Món nợ tình cảm lớn thế này, con không dám nhận đâu.”

Lục Huệ Ninh cười mà như không cười: “Khách sáo quá đấy, còn nói nợ này nợ kia với mẹ nữa. Yên tâm đi, mẹ không phải là không có điều kiện đâu, con chỉ cần nhận căn hộ này, trước đây đối với mẹ thế nào thì sau này cũng đối với mẹ thế ấy, không cần phải giả vờ thân thiết đâu.”

Cam Lộ nghe có chút gì đó ý tại ngôn ngoại, gượng cười nói: “Hôm nay mẹ sao thế, nói toàn những lời kỳ lạ.”

“Thì ra con vẫn xem mẹ là mẹ con à. Thuyền chuyển công tác, dọn đến thành khác ở, chuyện lớn như thế mọi người đều biết cả rồi, cuối cùng mới hạnh được con gọi báo đấy.”

Cam Lộ cứng họng, cô đúng là lo liệu xong xuôi mới báo cho mẹ mình biết. Nhìn Lục Huệ Ninh có vẻ tức giận, cô dịu giọng nói: “Mẹ, con đâu phải đi dân ra nước ngoài, chỉ là đến sống ở thành phố J, cách đây chỉ 4 tiếng lái xe thôi mà.”

“Con có cần phải tàn nhẫn như vậy không, mẹ ly hôn rồi mới kết hôn với người khác, nhưng cha con bây giờ cũng đã tái hôn rồi, con hà tất phải thương cảm tội nghiệp ông ấy, lại luôn căm ghét mẹ.”

“Mẹ đang sống rất tốt, con cũng mừng cho mẹ. Hai mẹ con mình không thân thiết cho lắm cũng đâu phải từ hôm nay đâu, mẹ muốn con ôm mẹ không nhẽo,” Cam Lộ kéo tay bà lắc lắc giả vờ nũng nịu, rồi lập tức bỏ ra, “Con sợ mẹ không thích ứng được, hà tất phải như vậy?”

Lục Huệ Ninh cũng chỉ là có vài phần tủi thân mà thôi, bị cô nói như vậy, cũng chẳng thể nào xỉ mặt ra nữa: “Mẹ chồng con, cha con đều đồng ý cho con đi à?”

“Thành phố J là quê của mẹ chồng con, bà nói năm sau về hưu cũng sẽ dọn về đó sống, nên tán thành con đến đó trước. Còn cha, cha nói là không nỡ xa con nhưng lại không muốn con với Tu Văn mỗi người một nơi, đành bảo con sau này thường xuyên về thăm cha. Con đã chuẩn bị sau khi ổn định ở đó xong, sẽ đón cha và đi Vương đến đó ở một thời gian.”

“Hiếm khi ông ấy nói đạo lý như thế,” Lục Huệ Ninh chưa chát nói, “Con về thăm ông ấy là điều hiển nhiên, mẹ cũng không mong con về thăm mẹ rồi. Nhận căn hộ này đi, sau này ít nhiều con cũng nhớ chút gì đó đến mẹ.”

“Mẹ, quá quý giá rồi, không cần phải thế đâu.”

“Lúc con lấy chồng mẹ từng nói với con, lấy không được chồng tốt cũng không phải là ngày tận thế, lúc đó mẹ có gửi tiết kiệm một số tiền đứng tên con. Mẹ không cho con được gì khác, chỉ có thể để con dù sống thế nào ít nhất cũng không đau đầu vì chuyện tiền nong.”

Cam Lộ sửng sốt, cô chưa từng nghĩ mẹ mình lại có suy nghĩ về phương diện này như thế: “Mẹ...”

Lục Huệ Ninh nhìn ra con nước đang cuộn cuộn dâng đục ngầu phía trước, không quay đầu lại, “Người khác nhìn mẹ rất sang trọng, xuất thân từ nông thôn, lấy chồng ở thành phố này, ly hôn một lần, đến hơn 30 tuổi lại tái giá với một người đàn ông giàu có. Chỉ có mẹ mới biết, mẹ đã cố gắng giành lấy hạnh phúc cho mình như thế nào, giành đến mệt lã. Mẹ không hy vọng con gái mình cũng sống như thế, lúc con còn rất nhỏ, mẹ đã nghĩ rằng, chỉ cần mẹ cố gắng, mẹ nhất định sẽ làm cho con sống không phải lo lắng bất kỳ điều gì. Tiếc là đến lúc mẹ có điều kiện rồi, con lại không chịu nhận tâm lòng mẹ.”

“Mẹ, con sống rất tốt mà, mẹ đừng lo cho con.”

“Con chưa bao giờ cho mẹ cơ hội lo lắng cho con. Tính con mẹ biết, đã quyết tâm từ bỏ công việc tốt đến đó, mẹ nghĩ có lẽ con đã chắc chắn về cuộc sống tương lai của mình rồi. Mẹ mua căn hộ này để khi con trở về có nơi mà trú ngụ, hơn nữa lại rất gần nơi mẹ sống, cũng coi như là đến thăm mẹ rồi.”

“Thình tình này thật là,” Cam Lộ thấy mắt mình cay cay, gượng cười nói, “Mẹ, mẹ đối với con tốt lắm rồi. Con luôn tỏ vẻ hiểu biết trước mặt người khác, chỉ có bú đống bình, ngang ngạnh với mẹ thôi; mẹ là người có cá tính như vậy, nếu không thương con, đâu cần phải nhường nhịn con như thế. Con không đến nỗi vô tâm cho rằng mẹ thật sự nợ gì con. Con...”

Lục Huệ Ninh đặt tay lên bàn tay đang vịn lan can của cô: “Được rồi, đừng nói nữa. Chỉ cần con sống tốt là mẹ vui rồi.”

Ra khỏi hoa viên Tân Giang, Cam Lộ lái xe đến trường. Học kỳ vừa kết thúc, trường học vắng vẻ, chỉ có vài giáo viên đang hoàn tất nốt sổ sách. Cô bàn giao hết công việc, chào đồng nghiệp rồi ra về trước.

Xe chạy đến cổng trường thì thấy Giang Tiểu Lâm cũng đang đi ra. Giang Tiểu Lâm luôn tuân thủ giờ giấc, phần lớn thời gian thậm chí làm thêm giờ, rất hiếm khi về sớm như lúc này. Cam Lộ hạ cửa kính xe, thò đầu ra hỏi: “Cô Giang, đi đâu vậy? Có cần tôi đưa chị một đoạn.”

Giang Tiểu Lâm cười: “Cám ơn, hôm nay là sinh nhật của An An, tôi hứa là sẽ mua bánh kem đem đến trường mẫu giáo mời bạn bè con bé cùng ăn. Tôi đến tiệm bánh phía trước lấy kem, sau đó đến trường mẫu giáo, có tiện không?”

Cam Lộ biết An An là con riêng của chồng Giang Tiểu Lâm, hai nơi cách nhau không xa lắm, “Tôi định đến đài truyền hình, thuận đường đây, lên xe đi.”

Cô nhanh chóng lái xe đến tiệm bánh. Giang Tiểu Lâm đi vào lấy bánh đã đặt sẵn rồi quay trở lại xe, cẩn thận đặt ổ bánh lên đùi: “Bây giờ con nít có nhiều trò thật đấy, đòi phải là bánh mousse dâu mới chịu, đến hình vẽ trên mặt bánh con bé cũng yêu cầu vẽ theo hình hoạt hình mà nó thích.”

Cam Lộ mỉm cười: “Tôi vừa ở chỗ mẹ tôi về, coi như có thể lý giải được một chút, làm mẹ thật không dễ chút nào.”

“Làm mẹ kể còn khó hơn.” Giang Tiểu Lâm cũng cười, thái độ ôn hòa, rõ ràng không định than vãn, “Hôm nay là ngày đi làm cuối cùng của cô đúng không?”

Cam Lộ gật đầu: “Đúng vậy, đã chào từ biệt đồng nghiệp rồi, đang định tìm gặp chị để chào chị một tiếng.”

Một tháng trước cô đã nộp đơn xin chuyển công tác cho trường. Biết cô muốn từ một trường trọng điểm của tỉnh phải khó khăn lắm mới chen chân vào được cũng phải khó khăn lắm mới được vào biên chế chuyển đến một trường vùng xa của tỉnh bên, cả lãnh đạo lẫn đồng nghiệp đều kinh ngạc tốt độ.

Dù cô đã giải thích lý do xin chuyển nhưng chẳng mấy người tin đó là thật. Những lời xì xào bàn tán thì cho rằng mẹ chồng cô đã sắp đến tuổi nghỉ hưu, chỉ còn giữ chức bù nhìn cho đến việc công ty nhỏ của Thượng Tu Văn ở đây đóng cửa. Cam Lộ thường ngày đi làm, thỉnh thoảng vẫn nghe lời ra tiếng vào, cô đều coi như không biết. Khi cô được điều về trường này, nghe những lời thị phi từ đồng nghiệp đã không giải thích gì, thì nay trước thái độ nghi hoặc của mọi người, cô cũng không định thanh minh. Thái độ bình thản đó dưới con mắt của người khác càng tỏ ra thâm sâu khó lường.

“Còn nhớ không? Lúc tôi nói với cô về ý định kết hôn, có nhắc đến một câu nói của người bạn học La Âm.”

“Tôi có ấn tượng, hình như chị ấy nói, nếu tình yêu không đủ lớn khiến cho người ta cam tâm tình nguyện từ bỏ tất cả, vậy thì tất cả sự lựa chọn cũng chỉ là cân nhắc nặng nhẹ mà thôi.”

“Đúng, cô từ bỏ công việc ở trường này, chuyển đến một thành phố nhỏ nơi chồng cô làm việc, đây dĩ nhiên không phải là một quyết định thực tế dựa trên sự cân nhắc nặng nhẹ, tôi chắc hẳn là vì tình yêu đủ lớn. Tôi ngưỡng mộ cô.”

Giang Tiểu Lâm trước nay đều không bình luận chuyện người khác, sau khi biết cô muốn chuyển, lúc bàn giao công việc với cô không hề hỏi bất kỳ điều gì, bây giờ bỗng đề cập đến khiến Cam Lộ xúc động: “Chị không hoài nghi sự lựa chọn của tôi như những đồng nghiệp khác, tôi đã rất vui rồi.”

Xe chạy đến trường mẫu giáo thì dừng lại, Giang Tiểu Lâm mở cửa xe, quay đầu cười: “Tôi là người sống rất thực tế, nhưng luôn tin vào những điều kỳ diệu xảy ra với những người xung quanh mình. Chúc cô làm việc vui vẻ trong môi trường mới. Năng lực thích nghi của cô rất mạnh, tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì.”

“Cám ơn.” Cam Lộ chân thành nói. “Chị cũng như vậy nhé, tốt với bản thân mình một chút, đừng làm việc quá sức.”

Tiền Giai Tây rõ ràng không tin vào điều kỳ diệu.

Hai người ngồi trong quán cà phê bên cạnh đài truyền hình, bữu môi nhìn Cam Lộ: “Cái thành phố J ấy, vừa hẻo lánh lại là thành phố công nghiệp nặng, môi trường rất ô nhiễm. Cứ cho là Thượng Tu Văn đến đó làm việc, có thể mỗi tuần lái xe về nhà. Cậu là giáo viên, một năm có hai kỳ nghỉ, cũng có thời gian đến thăm anh ấy. Tớ thật không hiểu nổi sao cậu lại thích chuyển đến đó.”

“Không thích hai người ở hai nơi chạy tới chạy lui mà.” Cam Lộ mỉm cười.

“Đây là thái độ hy sinh vì hôn nhân sao?”

“Hy sinh là bị động, thái độ là để người khác xem, chẳng liên quan gì đến tớ. Việc làm này của tớ chỉ là...” Cô ngẫm nghĩ một lát, “Một sự tin tưởng.”

Tiền Giai Tây chịu thua: “Được rồi, tớ không tài nào lý giải được suy nghĩ của những người đã kết hôn. Cậu vui là được rồi. Được rồi, có thể giúp tớ hện Nhiếp Khiêm làm một bài phỏng vấn không?”

“Cậu trực tiếp tìm anh ấy là được rồi, đâu phải là không quen anh ấy.”

“Bây giờ khác với hồi đó, anh ấy bây giờ là CEO của chi nhánh tập đoàn Tỳ Tân ở đây, nghe nói có khả năng thay thế vị trí của Hạ Tĩnh Nghi, người vừa đột ngột từ chức ra nước ngoài học tập đấy. Bây giờ người ta oai phong lắm, tớ gọi điện thoại đến, anh ta khách sáo thì có khách sáo nhưng lại nói không có thời gian.” Tiền Giai Tây cười hi hi, “Tớ đang chủ trì tiết mục Trò chuyện với doanh nhân, gần đây khách mời đang là vấn đề rất đau đầu, cậu ra mặt, chắc chắn anh ta sẽ không từ chối.”

Cam Lộ rất khó xử, đành nói thẳng: “Giai Tây, tớ với anh ấy có thể không gặp thì hơn, không ai xen vào cuộc sống của ai là tốt nhất. Những chuyện khác tớ có thể giúp cậu, nhưng tớ không muốn vì chuyện này mà phải gặp anh ấy, cậu hiểu ý tớ nói không?”

Tiểu Giai Tây lập tức hiểu ngay: “Cũng đúng, tớ hiểu, người yêu cũ thỉnh thoảng gặp nhau hoặc dứt khoát chỉ nghe tin tức của đối phương từ người khác, giữ chút cảm xúc trong lòng vậy mới có mỹ cảm. Thôi được rồi, tớ sẽ mượn danh cậu tìm anh ta, ha ha, để anh ta lấn tẩn một chút, cho đáng đời.”

Tiền Giai Tây gật đầu: “Tớ phát hiện tìm nhà cũng có điểm rất giống với tìm bạn trai. Mãi mãi sẽ có thứ đẹp hơn, mới hơn xuất hiện, hơn nữa thứ làm trái tim mình rung động thường là thứ không thuộc về mình.”

Cam Lộ cười lớn: “Câu nói này được đấy, cậu có thể gửi cho La Âm tham khảo, xem chị ấy bình luận gì về cao kiến của cậu.”

“Tớ thật sự rất muốn tìm chị ấy đây.”

Cam Lộ bỗng dưng ghen lại, thời gian này cô bận rộn với công việc, lại vì chuyện chuyển chuyển, chẳng có thời gian trò chuyện với Tiền Giai Tây, không ngờ tâm sự của bạn lại phải cầu cứu đến người phụ trách chuyên mục trên một tờ tạp chí, cô cảm thấy có chút hổ thẹn.

Tiền Giai Tây nhìn thấu tâm sự của cô, nhún vai cười nói: “Tớ gặp chị ấy trong một hoạt động truyền thông, thấy chị ấy nói chuyện với người khác xong, đang muốn bước tới mời chị ấy uống trà thì bỗng nhiên thấy chị ấy có điện thoại, có lẽ là bạn trai gọi đến, chị ấy hạ giọng rất nhỏ, có chút gì đó nũng nịu, nói người khác cứ xem chị ấy là ngọn đèn đường dẫn lối, chị ấy bỗng cảm thấy rất mệt, hơn nữa lòng dạ rối bời, bấn loạn. Cũng không biết người đàn ông đó an ủi chị ấy thế nào, chỉ thấy chị ấy cười rất vui vẻ, hẹn anh ta đến đón, rồi cùng đi ăn ở phố ăn đêm. Tớ không dám lấy tâm sự mơ hồ của mình ra làm phiền chị ấy.”

Cam Lộ vuốt vuốt tay cô: “Có thể nói với tớ, tớ lúc nào cũng lắng nghe.”

“Thật ra cũng chẳng có gì để nói. Lắng lòng lại nghĩ một chút, cũng cảm thấy vô vị, đạo lý thì đều biết rành, chỉ trờ ngai ở tâm trạng, đợi khi nào lòng nhẹ đi,” Tiền Giai Tây đập bàn, “Thì bốn cô mới thấy đây lại là hảo hán thôi.”

Cam Lộ bị chọc cười ha ha: “Đây mới giống cậu mà, Giai Tây.”

Tiền Giai Tây còn có tiết mục phải ghi hình, cô nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ, hai người cùng bước ra ngoài. Cô thở dài: “Tớ ở lại thành phố này, vốn dĩ muốn ít ra cũng có bạn thân bên cạnh, đầu ngõ cậu lại thay đổi, đột nhiên muốn đến sống ở nơi khi ho còn gáy đó.”

Cam Lộ đành cười cầu tài: “Tớ sai rồi, tớ đáng chết, Giai Tây, tớ cũng không nỡ rời xa cậu.”

Tiền Giai Tây mắt đỏ hoe, cô giả vờ lấy tay che nắng, quay mặt sang nơi khác nói: “Đi đi, đừng có mà dụ dỗ tớ, người ta ai chẳng có tính trọng sắc khinh bạn, lúc buồn rầu không có đàn ông thì mới thấy bạn bè quan trọng, cậu ít nhớ đến tớ thì tốt hơn.”

Cam Lộ cố sức ôm lấy cô: “Vào làm việc đi, nhớ gọi cho tớ đây.”

Đến nhà cha ăn tối xong bước ra, vừa ngồi lên xe thì Cam Lộ nhận được điện thoại, là Nhiếp Khiêm gọi, cô nghe máy: “Chào anh.”

“Hôm trước trên đường về nhà gặp cha em vừa chơi mạt chược ở nhà người ta đi ra, chú nói em sắp chuyển đến thành phố J.”

“Ừ, ngày mai em đi rồi.”

Đầu dây bên kia im lặng một lát, “Lộ Lộ, bảo trọng.”

“Anh cũng vậy nhé, Nhiếp Khiêm.” Cô dịu dàng nói, rồi lại im lặng, một lúc sau, tiếng khởi động xe từ bên kia vọng lại.

“Tạm biệt.”

Không xa phía trước chiếc Audi màu đen lẩn bánh, chẳng mấy chốc, ánh đèn xe mất hút trong màn đêm.

Đây là con đường họ đã đi lại vô số lần thời còn đi học, dù đã trải qua bao lần sửa chữa, diện mạo đã thay đổi hoàn toàn thế nhưng cây ngô đồng Pháp vẫn sừng sững đứng đó, vượn những tán lá dài xum xuê che mát cả một vùng, những con hẻm nhỏ ngang dọc đã in sâu trong ký ức của họ. Trong màn đêm dày đặc, Cam Lộ dường như nhìn thấy dáng hình người con trai cao lớn đeo ba lô mắt luôn nhìn thẳng đang đi trước mắt cô, dáng hình đó từng là vệt màu sáng tô điểm cho tuổi thanh xuân nhạt nhẽo, u ám của cô, từng là tình yêu non nớt, bông bọt một thời của cô.

Cô nói vào trong điện thoại đã cúp máy từ lâu: “Tạm biệt.” Sau đó thắt dây an toàn, lái xe về nhà.

Ngày mai cô sẽ rời xa thành phố này nơi cô sinh ra và lớn lên để đến sống ở một thành phố khác cách đây hơn 200 cây số.

Chạy xuyên qua màn đêm của thành phố thân quen, cô không có cảm giác đau khổ vì ly biệt.

Đó là lời từ biệt hoàn hảo nhất trong cuộc sống của cô.

(2)

Thành phố J được bao bọc bởi núi, thời khắc chiều tà, không khí dịu đi rất nhiều, mát mẻ, thoáng đãng, mặt trời rề rề không chịu xuống núi ngay, sắc trời nửa sáng nửa tối, ánh sáng ôn hòa, mang theo những cơn gió hây hây, đối lập hoàn toàn với cái nóng bức của thành phố lớn.

Cam Lộ đứng trước cửa sổ gọi điện cho cha: “Cha, trời có phải nóng lắm không?”

“Gần 40 độ, dự báo thời tiết nói nhiệt độ cao còn kéo dài một thời gian nữa.”

“Trời đất, thế thì chết thật. Hay là cha và dì Vương đến chỗ con nghỉ hè đi, chỉ có buổi trưa là nóng thôi còn bây giờ chỉ 23 độ.”

“Cha thì không vấn đề, nhưng con cũng biết, dì Vương con đến hè lại phải chăm cháu nội, đâu có dứt ra đi được. Thằng bé nghịch thì có nghịch nhưng cũng rất thú vị, bây giờ cha còn dạy nó làm bài tập nữa đây.”

“Vậy mở máy điều hòa đi, đừng tiếc tiền điện. Cha và dì Vương nhất định không được đi ra ngoài buổi trưa nhé, coi chừng bị cảm nắng đó.” Cam Lộ đành dặn dò cha.

Buông điện thoại xuống, Cam Lộ bắt đầu gọt trái cây, xếp vào đĩa rồi bung ra.

Thượng Tu Văn và CEO của Viếng Vọng, Lộ Phi, đang ngồi ngoài hành lang nói chuyện, hai người đều mặc áo sơ mi trắng, không cài nút cổ, tay áo xắn cao, điệu bộ nhàn nhã nhưng lại đang bàn bạc công việc rất nghiêm túc.

“Đàm phán giữa chúng ta và Tỳ Tân đang tiến triển rất thuận lợi, bước đầu đã đạt được sự đồng thuận, hai bên có quan hệ hợp tác chiến lược, đã ký hợp

đồng cung ứng quặng sắt dài hạn.”

“Chỉ trong vòng hai tháng, việc cải tạo dây chuyền sản xuất của xưởng luyện thép đã có được phương án hoạt động khả thi, hiệu quả quả thật rất khả quan.”

“Phía chính quyền cũng đặt áp lực rất lớn lên chúng ta. Sự việc ồn ào lần này ở xưởng luyện thép khiến các ban ngành đều còn rất dè dặt, thường xuyên phát tín hiệu hy vọng chúng ta nhanh chóng khôi phục lại quy trình sản xuất, hơn nữa có ý phê chuẩn một khoản vốn cải tiến kỹ thuật dân doanh cho việc cải tạo dây chuyền sản xuất để động viên, chỉ là lỗ hổng về vốn còn rất lớn.”

Lộ Phi trầm ngâm: “Hội đồng quản trị đã xem báo cáo của anh, lần này tôi đến khảo sát, sẽ về báo cáo tình hình bên đây đúng với thực tế, cá nhân tôi cho rằng, các số liệu trong mùa này của Húc Thăng rất có sức thuyết phục, khả năng đầu tư vốn tiếp theo của Viên Vọng là rất lớn.”

“Hy vọng là như vậy.”

Cam Lộ đặt đĩa trái cây lên chiếc bàn nhỏ giữa hai người: “Các anh nghỉ ngơi chút đi. Tổng giám đốc Lộ không quản đường xa đến đây, đã ở xưởng luyện thép nóng như lò lửa cả buổi chiều rồi, chắc là mệt lắm.”

Thượng Tu Văn cười lớn, kéo Cam Lộ ngồi xuống bên cạnh mình: “Vợ tôi rất có ý kiến về việc tôi làm việc quá nhiều, đã tuyên bố không cho tôi về trễ, không đem công việc về nhà, nếu không sẽ cho tôi nhịn đói.”

Lộ Phi mỉm cười: “Chẳng trách Tu Văn cứ kiên quyết đòi tôi đến đây nói chuyện. Là tôi không tốt, sát giờ lại thay đổi lịch trình, ngày mai phải đi Áo, nếu không có thể bàn bạc thư thả hơn với Tu Văn rồi.”

“Sức khỏe anh hồi phục thế nào rồi, bay đường dài không sao chứ?” Thượng Tu Văn quan tâm hỏi.

Lộ Phi trước Tết bị tai nạn giao thông, bị gãy xương đùi trái, phải phẫu thuật gắn nẹp vào để cố định xương nhưng vừa khỏi bệnh thậm chí còn ngồi xe lăn anh đã lao vào công việc, dần dần sau khi bỏ nạng chống ra, anh lại đi công tác liên tục, tâm huyết của anh dành cho công việc khiến tất cả đồng nghiệp đều thán phục bội phần. Anh mỉm cười: “Không việc gì. Lần này tôi đi Áo còn có chút chuyện riêng, cho nên hôm nay phải hoàn tất những việc cần làm ở đây. Xin lỗi Thượng phu nhân, tôi phải chiếm dụng thời gian của Tu Văn thêm chút nữa.”

Cam Lộ cười: “Đừng nghe Tu Văn nói linh tinh, tôi đâu có đành hanh như thế. Các anh ăn trái cây đi rồi bàn tiếp.”

Ba người cùng ăn trái cây, ăn xong Cam Lộ mang đĩa vào bếp rửa sạch rồi đem laptop ra gian nhà hoa, chỉ nghe tiếng Thượng Tu Văn dấn dò sau lưng: “Mặc thêm áo khoác vào, hôm nay gió to lắm.”

“Em biết rồi, em có đề ngoài đó rồi.”

Sau khi dọn đến đây, công việc của Thượng Tu Văn vẫn vô cùng bận rộn. Cô đã quen ngồi trong gian nhà hoa những lúc anh về muộn, vừa đợi anh vừa xử lý công việc của mình. Ở đây hương hoa dịu dịu, cửa sổ bên phía đều mở, gió nhẹ nhẹ thổi vào, là nơi cô cảm thấy thoải mái nhất trong cả biệt thự.

Cô đã đến làm việc ở đơn vị mới - trường trung học số 1 thành phố J, bước đầu được phân công dạy Lịch sử lớp 8. Sách giáo khoa ở hai nơi không giống nhau, vừa đúng lúc cô muốn nhân dịp nghỉ hè hệ thống lại giáo án, hơn nữa còn định làm giáo án điện tử, áp dụng thử nghiệm vào tiết học để làm tăng thêm hứng thú học cho học sinh.

Trời đã tối dần, Thượng Tu Văn dẫn Lộ Phi bước vào: “Lộ Lộ, bọn anh bàn bạc xong rồi, anh tiễn Lộ Phi về khách sạn.”

Cam Lộ đứng dậy: “À vâng, lái xe cẩn thận.”

Lộ Phi nhìn khắp lượt gian nhà hoa, “Thượng phu nhân, vườn hoa ở đây được cắt tỉa rất đẹp, có nhiều loại lan rất quý hiếm.”

“Thực ra đều là do cậu Tu Văn trồng, thợ làm vườn mỗi ngày đến cắt tỉa, tôi đâu có công trạng gì. Tổng giám đốc Lộ cũng thích nghệ thuật vườn cảnh sao?”

“Bạn gái tôi rất thích trồng hoa, cô ấy luôn muốn có một vườn hoa trong nhà. Bị ảnh hưởng bởi cô ấy, tôi cũng xem không ít sách về nghệ thuật vườn cảnh.” Nói đến bạn gái, nét mặt Lộ Phi bỗng trở nên dịu dàng, khác xa với vẻ ngoài nghiêm túc, kiệm lời thường thấy của anh. “Nếu cô ấy nhìn thấy nơi này, nhất định sẽ rất thích.”

Thần thái Lộ Phi bỗng trở nên cao hứng, phiêu diêu, mơ màng, dường như đang chạm vào ký ức nào đó.

“Tổng giám đốc Lộ khi nào thuận tiện có thể đưa cô ấy đến đây chơi.”

“Lần này tôi đi Áo là để gặp cô ấy, hy vọng có dịp dẫn cô ấy đến đây, giới thiệu với mọi người.”

Cam Lộ đang định cảm thán thì thấy Thượng Tu Văn nháy mắt với mình, véo nhẹ tay cô một cái, hình như muốn ra hiệu gì đó, khóe miệng vẫn giữ nụ cười nói: “Tiếc là vợ tôi nói ở đây cây cối rậm rạp, sợ có ma nữ quấy rầy tôi, cứ khuyên tôi dọn đi mãi.”

Lộ Phi ngó người ra, không khỏi bật cười khanh khách. Cam Lộ đành véo nhẹ Thượng Tu Văn: “Nghe anh ấy đồ thừa kìa. Đây là nhà của cậu anh ấy, có tốt thế nào, cứ ở nhờ hoài cũng không có cảm giác là nhà mình. Hơn nữa tôi là một người phàm tục, không thích ứng với nơi yên tĩnh thế này.”

Lộ Phi mỉm cười: “Ừm, nơi yên tĩnh thế này thích hợp làm không gian riêng tư cho hai người hơn, làm phiền rồi, Thượng phu nhân, tạm biệt.”

“Tạm biệt, đi đường bình an.”

Cam Lộ lại ngồi xuống, công việc mà cô muốn làm đã xong. Cô tắt máy tính, ngã người vào lưng ghế, con buồn ngủ ập đến, trong mơ màng, Thượng Tu Văn đã về, bế cô vào trong nhà, thấy cô mở mắt, anh thì thầm: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không được ngủ ở ngoài đó, cảm lạnh thì mệt lắm.”

“Ai bảo anh cứ về nhà muộn làm chi?” Cô lau bầu.

“Xin lỗi, sau này anh sẽ cố gắng về sớm. Đúng rồi, tuần sau mẹ bắt đầu nghỉ hưu, anh đã mời mẹ đến đây ở một thời gian.”

“Vâng, ngày mai em sẽ dọn dẹp một gian phòng ngủ.”

“Còn chuyện này nữa, Thiếu Côn hôm nay gọi điện cho anh, anh ấy đã giải quyết xong việc kiện tụng bên đó, định về nước nghỉ ngơi một thời gian.”

Cam Lộ không khỏi đoán: “Cùng đến một lúc sao, chắc phải để Thiếu Côn ở khách sạn rồi.”

“Thiếu Côn đã trao đổi với anh, bao nhiêu năm đã qua rồi, anh ấy không còn cố chấp như trước nữa, về lần này là có ý thăm mẹ.”

Cam Lộ cười: “Hay, anh còn không hiểu mẹ sao? Mẹ đâu cần người khác tha thứ. Thiếu Côn nếu muốn hòa giải, thì phải chịu lép vế một chút mới được.”

Thượng Tu Văn cũng cười: “Cứ từ từ thôi. Đúng rồi, nhà anh đã tìm được rồi. Ngày mai dẫn em đi xem, nhưng môi trường xung quanh không được tốt lắm, anh vẫn chưa hài lòng lắm.”

“Không sao, em không khát khe như anh.”

Đạo gần đây Cam Lộ đã đi xem rất nhiều nhà, nhưng thành phố J dù sao chỉ là thành phố công nghiệp vắng vẻ, thị trường nhà đất tuy cũng sôi nổi không kém, nhưng thiết kế nhà, quy hoạch môi trường đều không được như ý muốn. Thượng Tu Văn kén chọn hơn cô nhiều, nhiều khi cô miễn cưỡng thấy được rồi, thì anh chỉ liếc sơ qua đã lắc đầu không chịu. Cô chẳng biết làm thế nào, đành tuyên bố anh tự đi chọn nhà, cô không có ý kiến gì nữa.

“Ban ngày em đến đó xem một chút, cách công ty và trường em không xa lắm, mỗi ngày anh đều có thể đưa em đi làm.”

“Chắc chắn không thể đón em về rồi.”

Thượng Tu Văn đặt cô xuống giường, cười nói: “Anh có thể giành ra chút thời gian nhưng sự vốn vã này chẳng bao lâu sẽ làm em chán ngấy, lúc đó lại đòi anh cho em nhiều không gian riêng tư hơn thì khổ.”

“Kiểm có...” Cam Lộ chun môi.

Thượng Tu Văn cười lớn, sau đó thành thực thừa nhận: “Đúng, là kiểm có. Trước mắt anh vẫn chưa thể đảm bảo thời gian buổi tối. Lộ Lộ, đợi xường luyện thép đi vào quỹ đạo lúc đó mới dễ thở hơn một chút.”

“Công việc anh đã trao đổi xong với tổng giám đốc Lộ rồi mà.”

“Có lẽ không vấn đề gì lớn, tình hình tiêu thụ ở chỗ Dĩ An và một công ty chi nhánh tiêu thụ khác đang rất tốt, nếu hội đồng quản trị Viễn Vọng thông qua phương án đầu tư vốn, anh đã có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.”

Cam Lộ tựa người vào thành giường cười một mình, Thượng Tu Văn hỏi: “Cười gì bí hiểm thế?”

“Kết hôn gần 3 năm, trò chuyện như thế này em có cảm giác như đôi vợ chồng già.”

“Đây là lời phê bình anh gần đây biểu hiện không được lãng mạn chứ gì?”

“Không, em bây giờ đang rất thích tận hưởng cảm giác này, lãng mạn để đến lúc thích hợp thì tốt hơn, anh đi tắm đi.” Thượng Tu Văn đang định đứng dậy, cô kéo anh lại, “Đúng rồi, vừa nãy tổng giám đốc Lộ nói về bạn gái, sao anh lại véo tay em, em nói sai gì à?”

Thượng Tu Văn ngồi xuống trở lại: “Không phải vậy. Nhưng anh đi họp nghe chủ tịch Vương và chủ tịch Từ nói, Lộ Phi vì theo đuổi cô bạn gái này đã chịu nhiều khổ sở, bị tai nạn giao thông ở Quý Châu cũng có liên quan đến cô ta; thương thế mới đỡ được một chút thì đã chạy đến Bắc Kinh; lần này lại đi Áo, cũng là để tìm cô ta. Anh sợ nói nhiều sẽ khiến anh ta xúc động nhiều hơn.”

“Ồ...” Cam Lộ vô cùng ngạc nhiên, “Nhìn tổng giám đốc Lộ đẹp trai, phong độ, lạnh lùng, nghiêm túc như thế, không ngờ lại yêu mãnh liệt như vậy.”

Thượng Tu Văn ra về hối hận: “Biết trước đã không nói với em. Phụ nữ vừa nghe người đàn ông nào có hành động lãng mạn là lập tức lấy chồng mình ra so sánh, ngay cả phụ nữ giỏi giang không kém gì đàn ông như chủ tịch Từ cũng không ngoại lệ. Nhất là vừa rồi, em còn chê anh khiến em cảm thấy giống vợ chồng già.”

Cam Lộ bỗng tỏ ra bướng bỉnh, liếc anh một cái, rồi lại nhìn lên đỉnh màn, như thể đang thả hồn đi đâu đó, Thượng Tu Văn cúi người xuống, nhìn vào mắt cô: “Áy, không phải sau khi so sánh đã cảm thấy oán hận anh chứ.”

Cô nói với giọng hờn dỗi: “Em chưa từng trải qua mối tình mãnh liệt, trong lòng có chút ghen tị không được sao?”

Thượng Tu Văn đột nhiên im lặng, cô đang buồn bực thì anh nâng mặt cô lên, chăm chú nhìn cô, nét mặt trở nên nghiêm túc, giọng nói nhẹ nhàng nhưng dứt khoát: “Lộ Lộ, đó có thể là mối tình mãnh liệt, chưa bị thời gian làm cho phai nhạt; còn tình yêu anh dành cho em, là mãi mãi.”

Cam Lộ bỗng thấy mắt mình ươn ướt, hai tay vòng qua cổ anh, ôm chặt lấy anh.

“Em xem, anh đã từng nói, lấy một người vợ dễ dãi dành khó tránh khỏi cảm giác tội lỗi.” Anh ghé sát tai cô thì thâm rồi hôn cô.

Cam Lộ cũng cười: “Em vẫn câu nói đó, cố gắng dễ dàng em đi, để giải thoát cảm giác tội lỗi trong lòng anh.”

“Anh sẽ cố gắng.” Anh hôn cổ cô, “Không cho phép em nói mình chưa từng trải qua mối tình mãnh liệt nữa đấy.”

“Áy, em không phải có ý đó, em...” Dưới nụ hôn nồng nàn của anh, giọng cô cứ nhỏ dần, nhỏ dần

Đó là sự khởi đầu hoàn toàn mới trong cuộc sống của họ.

Bạn đang đọc truyện *Gia Có Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.